

Giới thiệu Dị Giới Thần Dược Sư Convert

Đây là một người cái cùng sự thật thể giới bất đồng đích cổ quái nơi , Lớn nhỏ chủng tộc đích cao cấp sinh vật cùng hung mãnh ma thú cũng tồn , Đem nhục cường thực , Thích giả sinh tồn phát huy đến cực hạn đích tàn khốc thể giới trung , Lực lượng nhỏ yếu được thương cảm đích hân , Nên như thế nào lợi dụng sở học y thuật trong ngành sinh tồn đi xuống , Thậm chí xuất đầu người địa [đâu|mà|đây|mất|chứ] ? Kinh hiểm , Kích thích , Hương điểm đích kỳ huyền chi lữ tự này oanh oanh liệt liệt địa triển khai .....

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1 :Khốn hoặc

Mộ Dung Thiên bưng tỉnh từ trong lòng mỹ nhân, đầu hân cảm thấy đau nhói, nhưng khi vừa ngược đầu lên thì bắt gặp ngay một viên phấn ở trên mặt bàn đang lăn long lốc, tựa như là đang cười nhạo hân.

Con người ta đang trong lúc ngủ say mà bị tiếng động làm cho thức giấc thì hân là sẽ rất bức mình, đặc biệt lại là những lúc đang mơ thấy những giấc mộng đẹp hiếm hoi, mắt thấy mình đang ôm nhiều mỹ nữ đầy gọi cảm, và đang sắp sửa tiến xa hơn thì ngay vào cái lúc quan trọng ấy.....Mộ Dung Thiên tức chịu không nổi, hân đập mạnh một cái lên bàn và mắng:

- Mẹ nó, làm cái đêch gì chứ.

- Ha ha ha....

Nhiều tiếng cười rộ vang lên, điều ấy nhắc nhở cho Mộ Dung Thiên biết rằng hân vẫn còn đang ở trong học đường, vì vậy mà hân chợt cảm thấy có một cổ ớn lạnh dâng lên đến tận óc.

Đập vào mắt hân là một khuôn mặt đang giận dữ của vị giảng sư trong ban Trung Dược Học ở trên bục giảng. Người đàn ông hỏi đầu đó nổi tiếng là vị giảng sư nghiêm khắc nhất tại trường học của Mộ Dung Thiên, nhưng môn học này lại là môn nhảm chán nhất đối với hân, và hân có thể lấy nhân cách của mình để bảo đảm là nếu ông ta đi làm trị liệu cho việc mất ngủ, nhất định ông ta sẽ có thành tựu rất lớn trong lãnh vực này.

-Mộ Dung Thiên, trò.....trò mau lăn ra ngoài cho tôi. Sau nay cũng không cần vào lớp của tôi nữa.

Ông ta giận đến phát run, nếu nhìn thoáng qua thì còn tưởng là ông ta bị phát tác chứng giật kinh phong, điều này thật khiến người ta lo lắng. Với một người lớn tuổi như vậy, nói không chừng lại có thể bị chết bất đắc kỳ tử bất cứ lúc nào.

Lớp học vốn nhảm chán, ít khi có sự tình gì đặc biệt xảy ra, nay đột nhiên xảy ra vụ này nên ba mươi tám nữ sinh trong lớp lập tức có dịp khua tay chỉ trỏ, bàn tán xôn xao.

- Ôi chà, lại là tên sắc lang của khối năm, Mộ Dung Thiên. Lần này là lần thứ sáu trong tuần rồi.

- Ở trong lớp học của Liên Hoàng giáo sư mà hân cũng dám ngủ, thật là gan to tày trời a!

- Tên sắc lang đó hề thấy con gái là lại gây náo loạn lên, thật không biết xấu hổ mà.

Người vừa lên tiếng là một nữ sinh có hình dáng thô lậu, to lớn, với bộ ngực thật khiến người ta sợ hãi. Vài nam sinh ngồi bên cạnh lại cảm thấy bất mãn nhủ thầm: “Đại tỷ, người không cần phải lo, hân dù có nhiều loạn tới ai thì cũng sẽ không đụng tới người a.”

- Nghe đồn hân còn không thích mặc quần lót nữa a, thật là ghê tởm.

Trí tưởng tượng của nữ nhân thật là phong phú, rõ ràng là trong trường không hề có lời đồn đại như thế, nhưng cô ta dùng hai chữ “nghe đồn” là để truyền quan điểm của mình đến những ai vốn chưa biết đến chuyện này, hơn phân nửa bất quá cũng được sinh ra theo phương pháp này mà thôi.

- .....

Mộ Dung Thiên đứng dậy, ở trước ánh mắt chăm chú quan sát và những lời nghị luận xôn xao của hơn hai trăm sinh viên thuộc khối bốn, hân thông thả rời khỏi phòng học. Mẹ nó, đi thì đi, có gì hay ho đâu chứ! Chính bản thân mình giảng bài không hay, vừa buồn chán vừa khó hiểu, lại không có chút nào hấp dẫn, vậy thì có tư cách gì mà đi la người khác chứ? Ngoài cái mớ chữ nghĩa trong Bốn thảo cương mục, mà mỗi chương mỗi tiết đều được ông ta đọc từ đầu đến cuối không sót một chữ, thì ông ta còn làm được gì nữa chứ? Trong lớp học dạy về Kinh Mạch do một nữ giáo sư xinh đẹp mới đến giảng dạy, thì lão tử chưa từng ngủ gục bao giờ, chẳng những vậy mà tinh thần của ta ở trong lớp đó lại còn rất phấn chấn, không khác gì một con hùng kê [1]. Tuy nói thế, nhưng hân lại quên mất một việc quan trọng: đó là mỗi lần đến lớp dạy về Kinh Mạch, ánh mắt của hân chỉ dừng ở lại bộ ngực đầy đặn và nẩy nở của vị nữ giáo sư ấy, cùng với đôi bờ mông tròn trịa hấp dẫn. Thời gian hân ngắm nhìn nữ giáo sư xinh đẹp còn nhiều hơn những lúc hân nhìn lên chiếc bảng đen gấp bốn, năm lần.

Gã sinh viên vừa bị đuổi ra khỏi phòng học có tên gọi là Mộ Dung Thiên. Có thể nói hắn là một người khá bất hạnh, bởi vì ngay từ lúc mới sinh ra, hắn đã bị cha mẹ đem bỏ ở trên đường cái, may mà có một người đàn ông lớn tuổi trông thấy và thương tình đem về nuôi dưỡng, sau đó cho hắn theo họ của ông ta là Mộ Dung, và đặt tên là Thiên để ám chỉ thiên ý.

Bọn họ hai người, một già một trẻ sống đùm bọc với nhau rất gắn bó trong một hoàn cảnh bần hàn, thế nhưng chuyện đời vẫn có những bất trắc không thể ngờ tới được. Trong lúc Mộ Dung Thiên học năm thứ hai tại tiểu học thì người cha nuôi của hắn qua đời vì bệnh. Ông ta không có bà con gì cả, nên chỉ lưu lại cho hắn một căn nhà nhỏ và một số tiền bảo hiểm nhân thọ không ít.

Bản tính của Mộ Dung Thiên vốn đã lêu lổng, nay lại không còn ai quản thúc, nên từ đó về sau lại càng chơi bời hư hỏng hơn, nào là hút thuốc, uống rượu, trôn học... không thiếu trò nào. Những việc đại loại như đọc sách báo đòi trụ và chọc ghẹo mỹ nữ đều là những sở thích lớn nhất của hắn. Lúc đầu hắn còn thường xuyên chọc phá những cô bé nhỏ tuổi ở cùng xóm, nhưng những năm sau này, khi hắn lớn dần thì cũng bắt đầu chuyển hướng thú sang các nàng thiếu nữ. Nếu như cha nuôi của hắn ở bên kia thế giới mà biết được là mình đã nhận nuôi một tên tiểu sắc lang thì chắc có lẽ lão sẽ tức giận đến độ mồ mà chui lên quá.

Tuy nhiên, nếu nói rằng Mộ Dung Thiên là một hạng người bại hoại trong xã hội, không việc gì là không dám làm, thì với những hành vi xấu xa đê tiện của hắn, hẳn quả là rất xứng đáng với danh xưng “tao nhả” đó. Thế nhưng, những việc như phóng hỏa giết người, hiếp dâm cướp bóc thì hắn không hề làm. Hẳn tuy là một tên bại loại, nhưng cũng là một kẻ bại hoại có nguyên tắc. Nói dễ nghe một chút thì Mộ Dung Thiên chính là một con ký sinh trùng của xã hội, không việc làm, không nghề nghiệp, lại chỉ biết làm lãng phí vật tư của quốc gia; nhưng hắn tuyệt không làm ra những việc phạm pháp và những việc có nguy hại trọng đại đến người và vật. Mộ Dung Thiên là một kẻ bại hoại chứ không phải là một kẻ ngu xuẩn. Trở thành kẻ địch của luật pháp cũng chính là làm kẻ địch của quốc gia, hậu quả thế nào thì hắn cũng biết rất rõ ràng. Việc ấy so với bộ sưu tập hơn mười bộ phim trên quý của hắn, mà mỗi bộ hắn đều xem kỹ khuôn mặt và dáng người cực phẩm của nữ vai chính Quang Diệp Lý không dưới năm mươi lần, còn rõ ràng hơn nhiều lắm.

Trong lúc bản thân sa đọa và phóng túng như thế, vậy mà hắn vẫn có thể học xong tiểu học, trung học cấp 1 và cấp 2, và cuối cùng là kỳ thi tuyển vào đại học. Lúc ấy, không biết trời xui đất khiến thế nào mà trong đợt thi của trường hắn, người giám thị cuộc thi lại chính là Triệu Thiên, một nữ sinh cùng cấp không mấy xinh đẹp của Mộ Dung Thiên. Đây quả là một cơ hội hiếm có, và tất nhiên là Mộ Dung Thiên không thể bỏ qua. Rốt cuộc thì những kinh nghiệm làm ác phong phú do đã được bồi dưỡng trong hơn mười năm qua của Mộ Dung Thiên cũng có đất dụng võ. Đầu tiên là hắn uy hiếp và dọa dẫm Triệu Thiên, nếu như nàng không chịu hợp tác với hắn thì hậu quả sẽ khó lường, nhẹ thì bắt cóc đem nhốt một nơi, còn nặng thì hiếp trước giết sau, chết rồi thì hiếp tiếp.

Thật ra thì Triệu Thiên không mấy giống với cái tên “Thiên” [2] của mình. Thông thường thì thành tích và tài năng của nữ nhân vẫn luôn tương phản với nhan sắc của họ. Có thể nói Triệu Thiên và giống khủng long thời tiền sử có quan hệ huyết thống với nhau, vì nàng rất to lớn đồ sộ. Mộ Dung Thiên tự nhận bản thân tuyệt không có cái dũng khí để thực hành những lời uy hiếp do chính mình thốt ra, nhưng trên đời này lại có loại nữ nhân dù bản sinh rất xấu, nhưng họ vẫn cho rằng mình rất xinh đẹp, mà Triệu Thiên lại thuộc về loại nữ nhân này, và tự cho rằng mình là một trong những nữ tử xinh đẹp nhất thế gian.

Thế nên nàng “mỹ nữ” Triệu Thiên này khi bị Mộ Dung Thiên đe dọa sẽ “gian sát” thì rất kinh sợ, bởi vì hắn vốn nổi tiếng là một tên đại lưu manh, ai thấy cũng sợ. Vạn nhất mà hắn thi rớt, biết đâu hắn sẽ nổi ác tính và đi hủy tiền đồ của mình, vậy thì đời hoa của mình sẽ tiêu tùng. Vì thế nên nàng đã quyết định một lựa chọn khôn ngoan, đó là hợp tác với hắn, và đồng thời nàng cũng hiểu được là hắn cũng thích được người ta khen ngợi và tặng bóc. Quả thật đề nghị của hắn cũng không tệ, việc viết ghi chú vào sách giáo khoa đúng là một thủ đoạn quay cốp khá cao minh.

Và thế là tên bại hoại rác rưởi Mộ Dung Thiên này đã xoay sở được một vị trí trong trường đại học y khoa. Sở dĩ hắn chọn thi tuyển vào trường này không phải là vì đột nhiên hắn nổi từ tâm muốn đi chữa bệnh cho vạn dân, mà nguyên nhân rất đơn giản và chỉ có một: đó là sau này khi trở thành y sinh (thầy thuốc), hắn sẽ có cơ hội ngắm nhìn thân thể trần truồng của các nữ bệnh nhân một cách quang minh chính đại, mà y học gọi việc này là: Kiểm tra.

Đương nhiên, muốn chiếm tiện nghi của người khác thật không dễ, hắn đã tận hết khả năng để chữa bệnh cho nhiều thiếu nữ, thế nhưng, những cơ thể mỹ lệ ở trên đời này hầu như đã không còn nữa, thật là đáng tiếc. Mà suy cho cùng thì Mộ Dung Thiên vẫn cho rằng ý nghĩ ấy của hắn so với những người chỉ biết bóc lột tiền của bệnh nhân thì hắn còn cao thượng hơn nhiều. Tuy nhiên, cứ theo tình huống hiện nay mà nói, sau khi tốt nghiệp y khoa thì vị tất đã có thể so sánh được với một vị lang y đi chân trần ở các tiểu trấn nhỏ.

Tiền bảo hiểm nhân thọ do cha nuôi để lại cũng không còn bao nhiêu sau những năm tháng tiêu xài hoang phí, tuy thế, số tiền còn dư lại vẫn đủ cho hắn trang trải bốn năm học đại học, vì vậy nên trong khoảng thời gian này cũng chính là khoảng thời gian ung dung tiêu xài cuối cùng của hắn. Do đó, thành tích học hành của hắn có sáng sủa hay không thì cũng không quan trọng, chỉ cần dựa vào cái bằng chuyên môn trong tay thì nếu muốn kiếm một công tác bán thời gian cũng không thành vấn đề.

Tất cả mọi việc đều phát triển theo chiều hướng thuận lợi, nhưng trước mắt hắn lại đang có một vấn đề rất nghiêm trọng: Hiện nay hắn đã học đại học năm thứ hai, tức là đã được hai mươi tuổi, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn chưa có bạn gái, và cũng chưa từng được nếm qua tư vị mỹ diệu của tình ái. Nói một cách khác, Mộ Dung Thiên vẫn còn là một xử nam.

Vấn đề này quả thật là một vấn đề trọng yếu cần giải quyết, mỗi lần nghĩ đến việc này là Mộ Dung Thiên lại không rét mà run, phảng phất như trước mắt có hàng vạn hàng ngàn người đang cười chọc quê hắn: “Ha ha, tên gia hỏa này thì ra vẫn còn là một xử nam!”

Tại những địa phương khác thì hắn không biết thế nào, nhưng ở tại thủ đô thì Mộ Dung Thiên biết rằng tư tưởng của giới trẻ rất phóng khoáng, quyết không thua cho Tây phương là bao. Giờ đây, chỉ có các nhà trẻ là còn tìm thấy xử nữ mà thôi, nếu là người trên mười sáu tuổi mà vẫn còn trinh thì đã là một vấn đề đáng xấu hổ rồi, chứ nói gì đến người đã hai mươi tuổi, hẳn là sự việc còn nghiêm trọng hơn và dễ khiến cho người ta hiểu lầm là kẻ đó có vấn đề về mặt sinh lý.

Thế nhưng vấn đề sinh lý của Mộ Dung Thiên thì tuyệt đối không có vấn đề gì, vì vậy mà hiểu lầm ấy đối với hắn quả là một đả kích lớn và khiến cho hắn

rất mất mặt. Tuy nhiên, nói đi thì cũng phải nói lại, Mộ Dung Thiên cũng có mặt hay của hắn, đó là tri thức lý luận của hắn rất phong phú, có thể nói là trên đời này ít có người nào có thể sánh bằng. Từ lúc còn ở tiểu học, Mộ Dung Thiên đã bắt đầu xem rất nhiều phim ảnh và sách báo, cho đến giờ nếu chưa được một vạn thiên thì cũng là vài ngàn. Số tiền bảo hiểm nhân thọ mà cha nuôi để lại có hơn phân nửa là dùng cho việc “trau dồi tri thức” ấy. Nếu như hắn có thể ngồi vào cái ghế đạo diễn làm phim thì hẳn là hắn sẽ tỏ ra rất xuất sắc trong công việc, vì với ba mươi sáu thức và bảy mươi hai chiêu trong phép diễn tập quân sự mà hắn đã thuộc nằm lòng, cộng thêm với trí tưởng tượng phong phú, nên Mộ Dung Thiên rất tin tưởng bản thân có thể tùy tiện thi triển bản lãnh bất cứ lúc nào. Có thể nói là hắn đã có đủ mọi thứ cần thiết, chỉ là còn thiếu gió đông nữa mà thôi, mà cái ngọn gió đông con khi này lại chính là cái tương lai rầm rộ đang chậm chạp tiến đến kia. Thế nhưng lý thuyết và thực tế lại là hai việc khác nhau, nên Mộ Dung Thiên rất bức mình, hắn chỉ đành ôm ấp các nàng nữ mình tinh xinh đẹp ở trong mơ mà thôi.

Ở tại phòng ký túc xá dành cho sáu người ở của Mộ Dung Thiên, lão đại và lão nhị đều đã có bạn gái, bình thường cuối tuần họ không có việc gì làm nên đều thường xuyên ra ngoài, việc này gần như đã trở nên thói quen của bọn họ luôn. Lão tứ thì thuộc loại văn nhân tao khách và có dáng dấp của một thư sinh. Mộ Dung Thiên cứ tưởng rằng loại người như gã sẽ thoát được cái vấn đề khiến người ta lo lắng là giữ tấm thân xử nam cho đến khi tốt nghiệp đại học, thế nhưng sự thật lại khiến hắn cực kỳ bất ngờ. Lão tứ nhận những lúc cùng với các tài nữ có cùng sở thích nghiên cứu các loại thi từ ca phú và sách truyện như Trường Ca Hành, Thi Kinh cho đến Kim Bình Mai, Ngọc Bội Đoàn...v.v...nên cũng dễ dàng giúp nhau áp dụng ngay những gì đã nghiên cứu được như là sờ soạng và khám phá những bí mật ảo diệu của từng bộ phận trên cơ thể con người. Và kết quả là thế giới này đã mất đi một xử nam, còn Mộ Dung Thiên thì cũng mất đi một chiến hữu cùng sát cánh phấn đấu cho mục tiêu chung.

Trong phòng ký túc xá, người trầm mặc ít nói nhất là lão ngũ, nhưng gã hoạt động ở trên mạng rất tích cực, vì vậy mà gã kết giao bằng hữu cũng rất dễ dàng, thậm chí cũng đã trải qua nhiều mối “tình một đêm”. Mộ Dung Thiên từng theo gã học tập một thời gian, thế nhưng đến cả một sợi tóc của nữ nhân mà hắn vẫn chưa thể đụng tới. Sau khi thất bại chín mươi sáu lần, cuối cùng thì hắn cũng bỏ cuộc vì cho rằng đây không phải là một phương cách tốt và thích hợp cho hắn.

Nhưng người khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy khó chịu nhất chính là lão tam, người vốn được mệnh danh là “chúng mã”. Cứ theo lời những người cùng phòng trọ truyền miệng nhau thì lão tam thay đổi bạn gái còn nhiều hơn là gã dùng giấy vệ sinh nữa. Thật ra gã cũng không phải là con nhà giàu có gì, cũng không phải là thể dục kiện tướng, và lại càng không phải là vì gã đẹp trai như Phan An anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, phong độ đường đường hay là thành tích ưu tú, ngoại hình hấp dẫn nữ nhân...những thứ đó gã đều không có tí ti nào. Về mặt thành tích thì ai cũng như ai, điều khác biệt đều nằm ở trong những lúc thi lại, hề đạt được sáu mươi điểm thì lão tam đã ăn mừng nhậu nhẹt rất linh đình. Còn nếu bàn về các điều kiện khác thì đáng về bề ngoài của Mộ Dung Thiên có một chút nhìn hơn, mà thân thể của hắn cũng cao và tráng kiện hơn lão tam, tuy không dám nói là có thể so sánh với nam diễn viên Arnold Schwarzenegger, nhưng chí ít thì hắn cũng cao ráo và bảnh trai.

Có nhiều lý do khác nhau khiến cho Mộ Dung Thiên không tin rằng bản thân mình lại thua kém cho lão tam, thậm chí có đôi lần hắn thậm quan sát lão tam để tự so sánh thì rút ra được một kết luận rằng, điều khiến cho gã được nữ nhân yêu chuộng chính là bên cạnh vẻ ngoài khỏe mạnh thì gã còn có thân thương tốt và hiếm có, thế nhưng về mặt này thì gã vẫn còn thua Mộ Dung Thiên một chút. Thành thật mà nói, đối với “vũ khí” của nam nhân thì Mộ Dung Thiên hoàn toàn tự tin với bản thân, vì trong tất cả các bộ phận trên cơ thể, nó là bộ phận mà hắn vừa ý nhất; xem ra ngày trước khi thượng đế tạo ra mình, ông ta đã bỏ ra không ít công phu ở bộ phận này. Có lần cả đám bạn cùng phòng trọ tụ tập lại trước máy tính của hắn để xem bộ phim Âu Mỹ Kích Thích hệ liệt, lúc đó ai nấy cũng đều cảm thán trước những kích cỡ đồ sộ của mấy tên đàn ông người ngoại quốc. Lúc đó trong lòng Mộ Dung Thiên rất đắc ý, hừng, đó chỉ là chuyện nhỏ, các ngươi còn chưa thấy hàng cực phẩm đâu.

Vì để vấn hồi sự tôn nghiêm cho tên xử nam duy nhất của phòng trọ, tức là mình, Mộ Dung Thiên thường xuyên chỉ mặc một chiếc quần lót nhỏ đi lại khắp nơi trong phòng, khiến cho tên “chúng mã” lão tam khi ở trước mặt hắn cũng phải cúi đầu xưng thần chứ đừng nói gì tới mấy tên kia, mà người có thực lực kém nhất là lão tứ, sau khi biết được sự thật đó thì gã còn phải lén lút lấy nước mắt rửa mặt nữa kia. Những điều này đều khiến cho cái lòng ham thích hư danh của Mộ Dung Thiên được thỏa mãn rất nhiều.

Thế nhưng Mộ Dung Thiên lại là lão lục, mà cái ý niệm tôn kính trưởng bối của đất nước này chính là một truyền thống đẹp đẽ đã được lưu truyền từ rất lâu, cho nên hắn cũng phải nhường cho đám huynh trưởng chút ít mặt mũi và lòng tự tin, vì vậy nên hắn cũng chịu khó mặc thêm chiếc quần đùi vào nhiều hơn, tránh tình trạng phơi bày bảo bối cho bọn họ ngắm nghía. Và đương nhiên còn có một nguyên nhân quan trọng hơn khiến cho hắn phải làm vậy nữa, đó là hắn không muốn bị người ta ngộ nhận mình là kẻ thích thoát y.

Hết

Chú thích

[1] hùng kê: con gà trống oai vệ.

[2] Thiên: xinh đẹp

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2 : Ý Dâm

Mộ Dung Thiên thông thả cất bước trên đường phố, lòng tự hỏi: “Có sao cái thứ bại hoại rác rưởi như lão tam kia mà lại có thể giống như ong mật cả ngày ngụp lặn trong hoa cỏ, còn bản thân mình thì đẹp mã hơn, “vốn liếng nam nhân” cũng hùng hậu hơn mà cho đến bây giờ vẫn không thoát khỏi kiếp xử nam?” Cuối cùng thì Mộ Dung Thiên cũng rút ra một kết luận, đó là vì bản thân hắn tuy có phần hạ lưu, nhưng phải còn rất xa mới đạt tới mức “dâm tiện” như lão tam, cứ nhìn cách gã bắt chuyện với phụ nữ thì cũng biết là gã khác với mình về bản chất rồi. Lão tam có kiểu ăn nói dâm dục trần trụi, tỷ như việc kể “trường thương” của gã uy vũ bất phạm đến mức nào, và còn hỏi những cô gái đó có hứng thú sờ thử một chút không. ....Mà điều kỳ quái hơn lại chính là mấy á đó lại cứ như ruồi thấy phân, và cứ thi nhau lao vào lòng gã. Điều ấy khiến cho Mộ Dung Thiên vạn phần buồn bực.

Mộ Dung Thiên từng muốn dùng thử chiêu thức của lão tam, với “tài sản” của hắn thì tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng hắn lại phát hiện ra thái độ của mình vẫn còn quá “cao thượng”, vì mỗi lần đối mặt với con gái thì hắn lại thốt không nên lời, nên chỉ đành phải tiếp tục duy trì cuộc sống độc thân, tiếp tục cùng những minh tinh đại chiến trong mộng cho qua ngày, lúc tỉnh dậy lại thấy quần lót bị ướt, nên cũng chỉ có thể ca thán lãng phí tài nguyên.

Mộ Dung Thiên đã nghe qua rất nhiều kinh nghiệm từ các vị “tiền bối cao nhân”, phụ nữ rất kỳ quái, họ yêu thích những thứ khác lạ, luôn hướng lòng mong mỏi về những nam nhân cực đoan, hoặc là những người có nhân phẩm và học vấn ưu việt, đạo đức, trí tuệ, thân thể đều hoàn mỹ, thậm chí cũng có thể là những kẻ bia rượu gái gú thâu đêm suốt sáng, người không ra người ngòm không ra ngòm. Còn Mộ Dung Thiên thì lại nằm ở giữa, cứ y như là Trư Bát Giới, trong ngoài đều không phải người, xấu thì không đến cực điểm, tốt cũng không đến tận cùng, bất quá lại vẫn còn có vài phần nhân tính, hôm trước hắn tình cờ gặp một người ăn mày ở trên đường phố thì lại còn bố thí cho mười đồng nữa.

Mộ Dung Thiên ở trong lớp nổi danh ba trợn, bởi vì hắn dám cúp cua lớp học của lão gia hóa vốn nổi tiếng nghiêm khắc, mà việc này thì không ai khác dám làm, ngay cả lão tam cũng không có cái đảm lượng đó. Hậu quả của việc “vuốt râu hùm” chính là vài lần bị lão gia hóa phê bình nặng lời tại đại hội học viện. Ngày hôm qua mới chỉ có một lần mà Mộ Dung Thiên đã thấy mặt mặt lấm rồi, vì thế mà hôm nay hắn đành phải đi học theo quy củ, nhưng vì mãi mê thức đêm xem phim Âu Mỹ cấp ba, do mệt nhọc quá mức nên ngủ gật, và kết quả là thêm một lần bị đuổi ra ngoài.

Tiếng xấu của Mộ Dung Thiên ở trong trường còn lan xa vì một nguyên nhân khác. Đó là vì mỗi lần hắn gặp thiếu nữ nào có vài phần tư sắc thì đều phải chọc ghẹo một lát, nếu thành công thì thành tấm gương cho cánh thanh niên và được tặng thêm hai chữ “phong lưu”, đáng tiếc là cho đến giờ hắn vẫn chưa lần nào thành công, mà hậu quả của thất bại thật là bi thảm. Thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau một sợi chỉ, vì hắn bị thất bại nên chữ “phong lưu” bị sửa đi một chữ và biến thành “hạ lưu”. Bởi vậy trong lớp có người gọi hắn là “Sắc lang thất bại và hạ lưu nhất”. Các thiếu nữ vừa nghe đến ngoại hiệu đó thì đa số đều nghĩ, nếu mình tiếp nhận loại người gặp ai cũng tán mà mỗi lần tán lại đều thất bại này, vậy chẳng phải là tự hạ thấp mình lắm sao? Đại khái cũng vì nguyên nhân đó mà Mộ Dung Thiên tuy không đến nỗi xấu trai, vóc dáng cũng không tệ, nhưng vẫn chẳng có ai để ý, và mãi mà “hàng họ” của hắn vẫn chưa được bóc tem.

Đang suy nghĩ miên man thì trước mắt Mộ Dung Thiên bỗng nhiên bùng sáng, thì ra là có mấy mỹ nữ trang điểm lộng lẫy đang thông thả tiến đến, Mộ Dung Thiên theo thói quen liền nở nụ cười mà hắn cho rằng đẹp nhất nhưng người khác lại cho là dâm ô, rồi nói:

- Ha, chào các người đẹp, các cô khỏe không? Có hứng cùng tôi uống ly cà phê trong hoa viên chẳng?

Những thiếu nữ đó vốn đang cười nói vui vẻ, nhưng khi vừa nhìn thấy hắn thì lập tức nhận ra hắn chính là “sắc lang thất bại nhất”, họ chỉ ném lại hai chữ “ngu ngốc!” rồi hất mặt nhàn nhai, bước thẳng qua mặt hắn.

“Xú kỹ nữ, coi chừng vấp phải đá!” Mộ Dung Thiên nằng nặc trong lòng, nhưng vẫn giữ nụ cười không đổi. Hắn sớm đã nghĩ đến kết quả này, vì đã có nhiều lần bị thất bại, thành quả “bách chiến bách bại” đã sớm tạo cho hắn thói quen bị cự tuyệt, thậm chí còn chẳng muốn chuyển nụ cười trên mặt trở lại trạng thái bình thường, bởi vì việc đó tốn công quá.

Nhưng đột nhiên trước mắt hắn lại sáng lên, từ phía đối diện đang có một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp đang bước về phía hắn. Thiếu nữ này mày liễu mũi thẳng, môi anh đào đỏ hồng, tóc dài như thác nước phủ lên bờ vai tròn lẳn, đôi bờ mông phong mãn cao vút đối lập với chiếc eo thon uyển chuyển, bất luận chỗ nào ở trên thân hình nàng cũng dễ dàng câu khơi dục vọng nguyên thủy của đàn ông, đặc biệt là đôi mắt xéch lên, đang đưa gọi tình và câu hồn đoạt phách. Nàng quả là rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến cho Mộ Dung Thiên lập tức cảm thấy rằng những thiếu nữ vừa rồi trông chẳng khác heo nái bao nhiêu.

- Mộ Dung Thiên, ngươi lại muốn bỏ học phải không?

Thanh âm thoát ra từ miệng nàng thật giống như châu ngọc va chạm nhau, từng âm tiết thánh thót lọt vào tai thật là ngọt ngào. Chỉ đáng tiếc Mộ Dung Thiên không phải là văn nhân nhà sĩ, khi vừa thấy đôi môi hồng mơn của nàng thì liền liên tưởng đến cảnh hôn nhau trong phim ảnh Tây phương, và hắn nuốt “ực” một ngụm nước miếng thật lớn.

Mỹ nữ này tên là Tiêu Băng, là bí thư đoàn trong lớp Mộ Dung Thiên, và còn là trợ lý cho Hội chủ hội sinh viên, nhưng hai danh hiệu này của nàng cũng không hấp dẫn người ta bằng thân phận “hoa khôi” của nàng. Tiêu Băng còn được công nhận là một trong những hoa khôi của trường này.

Mộ Dung Thiên trầm nghĩ: “Lão tử không phải muốn trốn học, mà là đã trốn rồi.” Hắn ngại nhất là nghe người thuyết giáo, nên sốt ruột nói:

- Được rồi, được rồi, thật phiền quá đi. Không phải ta muốn mà là lão quỷ đuổi ta đi, ta còn biết làm sao chứ?

Khác với loại người thường bị đuổi học như Mộ Dung Thiên, Tiêu Băng là người trong hội sinh viên, công việc thường ngày rất bận bịu nhưng nàng là mỹ nữ hiếm có trên đời, mà thành tích lại đi đôi với dung mạo. Người như nàng so với gấu trúc có lẽ còn hiếm hơn nhiều. Tiêu Băng học giỏi nổi tiếng, giáo

sự của các môn đều ưu đãi nàng, nếu có sự vụ gì đặc biệt của hội sinh viên thì đều phá lệ cho nàng nghỉ học. Những thiếu nữ có khí chất khác biệt với mỹ nữ thông thường, chẳng những có thành tích xuất sắc, mà vóc người cũng cực kỳ bốc lửa thì đều dễ dàng trở thành tiêu điểm của mọi người. Nam sinh theo đuổi Tiêu Băng nhiều không đếm xuể, có thể nói là họ xếp hàng dài từ ký túc xá của nàng kéo ra đến sân trung tâm của trường. Thế nhưng Tiêu Băng lại là một “băng sơn mỹ nhân”, đối với đám nam sinh theo đuổi mình thì vẫn tỏ ra thờ ơ, thậm chí không ít người còn hoài nghi nàng là người đồng tính luyến ái. Nếu lời đoán mò đó là sự thật thì đó quả là một sự kiện có thể ghi vào danh sách những tài nguyên lãng phí nhất lịch sử loài người.

Vô luận Tiêu Băng có phải là đồng tính hay không thì nhan sắc và thân hình của nàng hẳn là không cần phải nghi ngờ gì rồi. Đám ruồi nhặng rác rưởi trong trường vừa nhìn thấy nàng thì liền lác mình biến thành những chính nhân quân tử, chỉ sợ khiến người ngọc sinh ra ác cảm. Tuy nhiên, chỉ có Mộ Dung Thiên là trước sau vẫn như một, hẳn luôn tỏ vẻ dâm ô bì ỏi, và đối với những nữ nhân có chút tư sắc đều như cún giữ nhà, cứ vậy vầy đuôi, xum xoe bợ đỡ, bởi vì hẳn biết mình tối thiểu cũng có một chút cơ hội thành công. Nhưng đối với Tiêu Băng thì hẳn ngược lại không hề khách khí. Mộ Dung Thiên tự biết khả năng thành công theo đuổi nàng là xấp xỉ con số không, so với cơ hội trúng số còn ít hơn rất nhiều.

Không ăn được sữa trâu thì không cần khách khí với “nãi ngư” (vú trâu), đạo lý này Mộ Dung Thiên biết rất rõ. Mặc dù Tiêu Băng không phải “nãi ngư” nhưng trên người nàng cũng có nơi giống với nãi ngư. Nghĩ đến đó Mộ Dung Thiên bất giác đưa mắt nhìn đến địa phương ấy, đôi ngọc nữ phong mẫn như muốn xuyên phá lớp vải để lộ ra ngoài.

Trông thấy thái độ ấy của hắc hắc Tiêu Băng đỏ bừng mặt, đôi tay bất giác đưa lên che lấy ngực, nhưng có điều kỳ lạ là không hề nổi giận. Nàng vốn tâm cao khí ngạo, đối với những thanh niên ở trong trường muốn dõng sức lấy lòng nàng thì nàng chưa từng biểu lộ điều gì, cả nói chuyện cũng không nói quá hai câu. Nhưng tiếc là nàng không biết làm sao với Mộ Dung Thiên này. Hắc ở trước mặt nàng luôn tỏ ra tùy tiện, ánh mắt luôn trắng trợn muốn nhìn xuyên quần áo, bản tính sắc lang lộ rõ, trong khi những nam nhân khác vừa gặp nàng thì đều tỏ ra lịch lãm và tuyệt đối không dám thờ ơ, còn thái độ của Mộ Dung Thiên thì lại khiến nàng rất lúng túng.

Ngoài ra, còn có một lý do khác mà chỉ có hai người biết, đó là Mộ Dung Thiên và Tiêu Băng đã quen biết nhau từ lúc còn học tiểu học. Từ khi cha nuôi quy tiên, Mộ Dung Thiên không có người quản thúc, nên đối với việc học tập thì không còn chuyên tâm nữa. Chủ nhiệm lớp biết được hoàn cảnh bi thảm của hắn nên cũng đặc biệt chiều cô đến hắn, ông ta đã xếp cho học sinh giỏi nhất lớp là Tiêu Băng ngồi cùng bàn với hắn, và hy vọng Tiêu Băng có thể giúp đỡ hắn khá hơn. Chỉ tiếc là Mộ Dung Thiên vẫn không chừa, trước sau vẫn như một, và lại còn thường xuyên mang tiểu thuyết cấp ba đến trường ngồi đọc rất say mê. Tiêu Băng là nữ hài tử, trưởng thành tương đối sớm, vừa thẹn vừa giận nhưng nhiều lần nhắc nhở không được, đành chịu thua không biết làm sao. Chớp mắt qua sáu năm tiểu học, Tiêu Băng ngồi cùng bàn với Mộ Dung Thiên suốt mấy năm mà vẫn không giúp hắn tiến bộ được, nên dù có muốn tức giận cũng không xong. Trong thời gian ở gần nhau lâu như vậy, Tiêu Băng cũng đã hiểu thấu tính cách của gã sắc lang cùng bàn này, nên nàng nghiêng răng hứa với hắn, chỉ cần hắn có thể đạt điểm cao trong kỳ thi trung học cấp một thì sẽ cho hắn sờ ngực nàng.

Đó vốn là lời nói trong lúc tức giận, nhưng Tiêu Băng cũng biết đối với Mộ Dung Thiên thì việc đó khó bằng lên trời. Tuy nhiên, nàng đã quên mất một chuyện, đó là Mộ Dung Thiên ngoài việc là một “lại quý” (quý lười) thì còn là một sắc quý, nghị lực ở phương diện đó rất kiên định. Hơn nữa, Tiêu Băng từ nhỏ đã là một tiểu mỹ nhân, đáng người phát dục khá sớm, yêu điệu phong mẫn, có thể nói là vô cùng hấp dẫn đối với gã tiểu sắc quý Mộ Dung Thiên này. Khi hắn vừa nghe nói có cơ hội chiếm tiện nghi thì liền quyết chí vuron lên. Thiên tư của hắn vốn dĩ rất thông minh, chỉ là tương đối lười biếng và mất tập trung mà thôi, thế nhưng lần đó hắn lập chí học hành nên lập tức như hóa tiên xuyên không, chỉ trong vòng một năm mà đã trở thành người đứng sau Tiêu Băng – người luôn đứng đầu các kỳ thi trong trường - ở mỗi đợt tiểu khảo. Việc ấy đã khiến nàng buồn bực mất một khoảng thời gian. Tuy nhiên, sau kỳ thi ấy thì Mộ Dung Thiên liền mất đi động lực học tập, đã trở lại nguyên hình và vẫn chứng nào tật nấy. Suốt thời gian trung học cấp một mới để cho Tiêu Băng yên vị, bằng không thì vị trí thứ nhất tuyệt đối còn chưa tới phiên nàng.

Tiêu Băng không ngờ Mộ Dung Thiên thật sự có thể làm được, và nàng cũng không thể hủy lời hứa, nhưng nếu để gã sắc quý này sờ mó thì quá thiệt thòi, nên chỉnh lại lời hứa thành sờ qua lớp quần áo. Mộ Dung Thiên vui vẻ đáp ứng, và cũng không có hành động vượt rào. Dù cho chẳng đi đến đâu nhưng vẫn khiến hắn rất hưng phấn. Tiêu Băng những tưởng việc này đã qua rồi, ai ngờ khi lên trung học cấp một thì hai người lại học cùng lớp, hơn nữa Mộ Dung Thiên lại đã nghiện việc sờ mó, nên cứ như là tên bắn ra không thể thu lại, từ đó hề có cơ hội là lại lén lút chiếm tiện nghi của nàng. Thậm chí, hắn còn đạt điểm vừa đủ, miễn cưỡng chen chân vào trung học cấp hai để hai người lại học cùng lớp, cho dù ở họ không ngồi cùng bàn thì con ác mộng của Tiêu Băng vẫn cứ tiếp diễn.

Cho đến khi vào đại học, hai người lại cùng học chung một lớp. Tiêu Băng thủy chung vẫn không thể thoát khỏi ma trảo của Mộ Dung Thiên. Đây coi như là nàng xui xẻo, lúc ấy, Mộ Dung Thiên tuyệt không có ý lựa chọn để vào cùng một trường đại học với nàng, chỉ là hắn nghe nói trường đại học y khoa tương đối có nhiều mỹ nữ, nên bắt kẻ ba bảy hai một, hắn lập tức điền nguyện vọng đầu tiên là được vào học tại trường đó, cả bản khai nguyện vọng của Tiêu Băng cũng còn đến sau cả hắn. Thật là tình cờ đến mức xảo diệu, kết quả trúng tuyển vừa công bố, hai người lại phát hiện ra mình lại có cùng một chuyên ngành, việc ấy chỉ có thể đổ cho vận mệnh an bài mà thôi.

Gặp gã vô lại sắc lang ngồi cùng bàn đeo đẳng suốt từ thuở nhỏ này, Tiêu Băng chỉ đành cam chịu, không biết làm sao hơn, nói:

- Ngươi lại ngủ trong lớp phải không? Được rồi, theo ta quay về, ta nói một tiếng thầy sẽ không truy cứu chuyện vừa rồi của ngươi nữa.

Có lẽ từ nhỏ đã cùng Mộ Dung Thiên ngồi chung bàn, nên việc quản thúc hắn đã trở thành thói quen của nàng.

Mộ Dung Thiên uể oải đáp:

- Muốn đi thi tự ngươi đi đi, lão tử không theo đâu.

Tiêu Băng vừa định khuyên nhủ, đột nhiên Mộ Dung Thiên lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn về phía sau nàng, hỏi:

- Ủa, tên đó bị sao vậy?

Tiêu Băng tự nhiên nhìn theo hướng mắt của hắn nhưng không phát hiện ra điều gì, lòng thầm kêu hòng, thì Mộ Dung Thiên đã chìa “lộc sơn chi trảo” ập

đến đòn bẩy cao vút của nàng như điện chớp và sò soạng một phen.

A!

Tiêu Băng phát ra tiếng thét thất thanh, ngọc chương liền vung lên nhanh như chớp, tát liền một cái lên má trái của hắn, miệng mắng:

- Chết cũng không chừa!

Mộ Dung Thiên kêu lên thảm một tiếng, hắn bị cái tát này đánh ngã lăn ra đất, rồi không đứng dậy nữa, hai chân không ngừng co quắp.

Tiêu Băng tức khí chưa tiêu, hung dữ mắng:

- Ngươi chết đi!

Nàng nói xong thì định quay người bước đi, lòng hơi bối rối, nhưng thấy Mộ Dung Thiên vẫn không hề nhúc nhích, nên dè dặt hỏi:

- Ê, ngươi không sao chứ?

Mộ Dung Thiên vẫn cứng đờ toàn thân, tựa như không nghe thấy nàng hỏi.

Trong lòng Tiêu Băng càng lúc càng hỗn loạn, chẳng lẽ mình nổi giận đánh hắn quá mạnh ư? Hắn...hắn thật đã chết rồi sao? Nghe nói đậu tương còn ném chết được người, cái tát đó của mình dám chắc nặng hơn hạt đậu tương nhỏ bé nhiều lắm? Nàng vội vàng quay lại, dùng ngón tay đặt lên mũi Mộ Dung Thiên để kiểm tra thử, quá nửa phút sau mà vẫn không thấy hắn hít thở.

Tiêu Băng lập tức bán loạn, vội ôm Mộ Dung Thiên vào lòng và không ngừng lay động, rồi cất giọng nức nở:

- Ngươi đừng làm ta sợ, mau, mau tỉnh lại đi! Ta vô tình thôi, hu hu...

Đột nhiên nàng cảm thấy bầu ngực đầy đặn của mình bị một bàn tay bóp chặt lấy, Tiêu Băng liền hét ầm lên, cúi nhìn xuống thì thấy Mộ Dung Thiên ở trong lòng mình đã mở mắt chớp chớp, bàn tay luồn trong áo mình không cần nói thì cũng biết là của hắn. Kỳ thật cái tát đó của Tiêu Băng rất nhẹ, chỉ là Mộ Dung Thiên thuận thế trả từ mà thôi.

Tiêu Băng ngượng quá hóa giận, ngọc thủ vừa vung lên, Mộ Dung Thiên đã tránh sang một bên, cười hi hi nói:

- Đó là lần thứ 326 cô bị ta lừa, sao cô vẫn cứ ngốc như thế? Nếu lúc đó kiểm tra tim của ta thì có phải là sẽ thấy khác rồi không? Vả lại, ta phải chúc mừng cô, ngực lại to lên không ít a, có điều phải chú ý rèn luyện để giữ cho nó căng mọng nhé!

Khuôn mặt Tiêu Băng đỏ bừng, trông chẳng khác nào ráng chiều, nàng lập tức ném bỏ phong thái thực nữ lên chín tầng mây, rồi chửi với giọng đầy phẫn nộ:

- Đồ sắc lang chết toi, sớm muộn sẽ có ngày bị sét đánh chết!

Mắng xong thì nổi giận bùng bùng bỏ đi, không hề quay đầu lại.

Mộ Dung Thiên mặt không đổi sắc cười nói:

- Hắc hắc, chết cũng đáng!

Rồi hắn đưa tay lên mũi, say mê hít một hơi và nói:

- Thơm thật!

Gần đó có mấy nam sinh đã chứng kiến tất cả mọi diễn tiến, bọn họ vừa tức giận vừa hâm mộ nhìn hắn, khiến hắn đặc ý phi thường. Hắc, lão tử mặc dù cái gì cũng tệ, nhưng lại là nam nhân duy nhất dám giở thủ đoạn trên người Tiêu Băng. Sắc lang trong trường không phải chỉ có một mình ta, nhưng không có ai lại dám can đảm tùy tiện như thế, trong đó cũng còn một nguyên nhân khác, đó là Tiêu Băng rất tinh thông Không Thủ Đạo, nàng đã luyện tập suốt bảy năm, và cũng đã đạt đến đại đen. Với trình độ như thế thì cũng có nghĩa là chọc đến nàng chẳng khác gì chán sống.

Ngoài Mộ Dung Thiên, gã sắc lang đầu tiên muốn phi lễ với nàng đã bị đánh gãy xương sườn thành mấy đoạn, và phải nằm viện mất ba tháng. Ngoài gã đó ra, còn có vài tên khôn kiếp có mắt không trông cũng đã bị giáo huấn không nhẹ, những tên đó nếu không bị thương thì cũng thành tàn phế, tất cả đều là bởi vì bọn chúng gieo gió gặt bão. Hơn nữa, Tiêu Băng là hồng nhân của hội sinh viên và được toàn trường yêu quý, cả ban giám hiệu cũng không truy cứu tội Tiêu Băng đã thương người, mà trái lại, những gã xúi quẩy đó còn bị kỷ luật nặng nề.

Vả lại, kỳ thật Tiêu Băng rất thông minh, từ tiểu học đến đại học, nàng luôn duy trì thành tích là một trong ba người giỏi nhất, trí lực đương nhiên không phải chỉ hư danh, những người khác muốn lừa được nàng thì hẳn là rất khó khăn. Tất nhiên là ngoại trừ tiểu tử Mộ Dung Thiên đầy bụng âm mưu xảo trá này ra. Cũng có thể là từ nhỏ đến lớn, nàng đã bị Mộ Dung Thiên lừa gạt quá nhiều lần, nên đã hình thành cái thói quen thất bại trước những mảnh khốc của hắn. “Thói quen” có khi lại rất nguy hiểm.

Thiên phú võ học của Tiêu Băng cũng phải quy công lao về cho Mộ Dung Thiên. Bắt đầu từ trung học cấp một, nàng đã đến đạo quán chuyên nghiệp

luyện tập, để đề phòng bị Mộ Dung Thiên quấy nhiễu. Nhưng đáng tiếc là công phu của nàng càng thuần thực thì thủ đoạn đánh lén của Mộ Dung Thiên cũng tăng tiến từng ngày, hiện giờ mảnh khóc của hắn đã đạt tới lò hỏa thuần thanh, vô cùng vô tận, và có thể tùy tâm sở dục. Đầu óc hắn vốn thông minh tuyệt đỉnh, nếu chịu khó chuyên tâm làm việc thì tiềm lực sẽ không thể đo lường được.

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ: “Nha đầu này càng lúc càng dễ đối phó rồi.” Nhớ đến lần trước hắn nói có một bà già ngã sấp trên đường, do những người phụ nữ luôn có lòng trắc ẩn nên lợi dụng trong sát na nàng quay đầu và buông lỏng cảnh giác, hắn lại vuốt đùi nàng mấy lượt, nhưng những câu loại này hắn đã dùng không dưới mười lần a, sao nàng lại còn mắc lừa như thế? Phụ nữ đúng là ngực to não bé, xem chừng lời nói này cũng rất có đạo lý.

Nhớ lại chiến tích huy hoàng của mình liền khiến cho Mộ Dung Thiên hết sức đắc ý, mặc dù mỗi lần như vậy đều phải nhận lại năm vết ngón tay, nhưng hắn cho rằng điều đó hoàn toàn đáng giá. Bất quá nha đầu này cũng thật tốt bụng, Mộ Dung Thiên thầm nghĩ. Nếu không dựa vào quan hệ của nàng với trường học, có lẽ mình đã sớm bị xử phạt hay đuổi ra khỏi trường rồi. Phải rồi, cha nàng chính là Thủ trưởng quân sự của khu vực này, chỉ cần bịa đặt ra một chút tội danh và trút lên đầu mình thì lão tử ắt sẽ không chịu nổi rồi, hoặc giả ông ta có thể dùng súng máy mà bắn mình thành cái tổ ong, hoặc dùng tạc đạn để nổ tung mình thành tương tự để trừ hại cho dân, v...vv....

Mộ Dung Thiên chợt nảy ra một ý nghĩ: “Không chừng nàng thích lão tử cũng nên, hắc!”

Chỉ tiếc là trong lòng hắn biết rõ, điều ấy chỉ thuần túy là suy nghĩ tự sướng của mình

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3 :Tản bộ

Mộ Dung Thiên quay trở lại ký túc xá với tâm trạng cực kỳ đắc ý, hôm nay hắn lại được ăn “đậu hủ”, đã lâu rồi không có cơ hội tốt như vậy. Cảm giác mềm mại, trơn nhẵn tựa hồ như vẫn còn lưu lại trên tay, khiến cho tâm hồn của hắn như bị tan chảy ra.

Trong phòng ký túc xá không có ai, có lẽ mọi người đều đã đi học hết. Lớp học của lão quỷ kia ngoài Mộ Dung Thiên ra, không còn ai dám cúp cua nữa cả. Hắn bật máy tính lên rồi đăng nhập vào một trang web dạng H kinh điển nhất. À, lại có hàng mới, là ảnh chụp của cô gái tây dương mà hắn yêu thích nhất. Khuôn mặt của nàng đầy đặn, vóc dáng quyến rũ thật dễ khiến người ta phạm tội, lại thêm tư thế phóng khoáng và kêu gọi, chà chà, thật là hấp dẫn. Bất giác, Mộ Dung Thiên căng to mắt ra để thưởng thức loại nghệ thuật hình thể này. Lâu nay hắn vẫn tự cho rằng mình vào xem trang web H là để thưởng thức nghệ thuật bằng mắt, tuy nhiên, nước miếng cứ nhỏ rờn rờn từ khóe miệng đã bán đứng hắn.

Mộ Dung Thiên tưởng tượng ra người đàn ông cường tráng đang biểu diễn trên màn hình kia chính là mình, hắn bắt giác ngửi lại bàn tay mà lúc nãy may mắn được chạm vào Tiêu Băng. Chẹp, sao phụ nữ lại thơm như vậy nhỉ? Đó là còn cách một lớp quần jean mà mùi vị vẫn lưu lại lâu như vậy, thật là kỳ diệu. Xem ra hương vị mỹ nhân đúng là một thứ ân huệ trong phòng the của cánh đàn ông. Đương nhiên, việc Mộ Dung Thiên không chịu rửa tay là có lý do rất quan trọng, sau mỗi lần chạm vào Tiêu Băng là sẽ có mấy ngày hắn không rửa tay, vô luận là ăn cơm, ngủ, đi đường, đi vệ sinh hay làm bài tập, thậm chí ngay cả khi tắm rửa thì hắn cũng chỉ dùng tay còn lại để làm việc, chắc chắn hàng ngàn hàng vạn lần là sẽ không để bàn tay có vương hương vị mỹ nhân chạm vào nước, việc này so với việc cảnh sát bảo mật vật chứng còn có phần thận trọng hơn.

Sau khi xem được vài phút thì hết cả mớ hàng mới. Gần đây, do bị đá kích và chống đối kịch liệt, nên các loại văn hóa đồi trụy từng một thời hưng thịnh đã bị ngăn cấm và dẫn đến việc suy thoái nhanh chóng, bảo hại Mộ Dung Thiên phải chịu khổ, phải đi lùng sục hơn chục trang web thì mới tình cờ tìm ra được một trang, nhưng tốc độ cập nhật không nhanh bằng tốc độ duyệt web, chỉ xem loáng một cái là xong. Những tranh ảnh của trang web này đã được Mộ Dung Thiên xem qua vài lần, thật cũng chẳng còn gì hay ho. Hắn cúi xuống giường rút ra hai bộ truyện, đọc qua hai lần cũng cảm thấy nhàm chán. Dù có là truyện hay lắm đi chăng nữa thì khi xem qua hơn trăm lần ắt cũng trở nên vô vị. Mộ Dung Thiên cực kỳ mong muốn có một người bạn gái thực sự để được thực hành những gì mình hiểu biết, tranh ảnh đâu sao cũng không có xúc cảm, cũng không có hương vị đặc biệt của nữ nhân. Mẹ nó, nếu mà có thể cưới được Tiêu Băng làm lão bà, thì dù lão tử có bị tổn thọ mười năm, không, cả hai mươi năm cũng nguyện ý. Tuy nhiên, điều kiện tiên quyết nhất định phải là cho lão tử sống ít nhất là hai mươi năm lẻ một ngày, như vậy vẫn còn dư một ngày để hưởng thụ. Nếu được vậy thì lão tử mới có thể sử dụng chút tính dâm ma theo lời truyện nói: nhất thiên nhất nhật, nhất thiên nhất nhật (ý nghĩa đại loại như: được ở bên nàng suốt một ngày thì chết cũng không hối tiếc.)

Nằm trên giường suy nghĩ vớ vẩn mãi cho đến khi hết giờ học, người đầu tiên trở về chính là lão tam Triệu Kính, nhìn thấy Mộ Dung Thiên, gã liền gio ngón trở lên, khen:

- Lão Lục, tiểu tử ngươi thật lợi hại!

Mộ Dung Thiên biết ý gã muốn nói về việc ngủ trong lớp của lão quỷ, nên nhẹ nhàng nói:

- Có gì mà phải kinh ngạc, việc đó có đáng là gì chứ!

Việc cúp cua đối với hần từ thời thơ ấu đã là một chuyện tất thường tình, quả thật không đáng nói đến.

Triệu Kính lại vuốt mái tóc vốn đã được chải rất kỹ lưỡng, thờ dài nói:

- Tao phục nhất là mày đó, tối nay có đến hội pháo không?

Mộ Dung Thiên mới đây có hẹn với Triệu Kính để cùng đến “hội pháo”, nếu gã rời khỏi ước hội mà không có làm gì khác thì dù có đánh chết Mộ Dung Thiên, e rằng hần cũng không tin.

Triệu Kính dương dương đắc ý nói tiếp:

- Hai hôm trước tao gặp được một em trên xe buýt, học sư phạm, bọn tao bắt chuyện với nhau và cảm thấy rất tâm đầu ý hợp. Đêm nay phải đi bồi dưỡng thêm tình cảm.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì lăn đùng từ trên giường xuống, hùng hùng hổ hổ nói:

- Vậy cũng được sao? Mày ở trên xe buýt mà cũng có thể quen được con gái à?

Triệu Kính cười hắc hắc mấy tiếng dâm dăng rồi nói:

- Bộ mày còn chưa biết ngoại hiệu của tao là gì sao? Hắc hắc, mỹ nữ đó thật là tuyệt vời, đặc biệt là hai bầu nãi tử nhô lên cao vút rất khêu gợi! Thật là rất khêu gợi! Đúng là có thể làm cho người ta không thể tự kiềm chế! Chỉ đáng tiếc là không có “Tu Nữ Dã Phong Cuồng”, nếu không tất phải khiến cho nàng ba ngày không thể xuống giường!

“Tu Nữ Dã Phong Cuồng”, nghe tên thì cũng đủ biết hần là phải có liên quan đến chuyện nam nữ, đặc biệt là chỉ có những nam nhân mới hiểu được diệu dụng kỳ diệu của nó. Không sai, nó chính là một loại thuốc kích thích tình dục, người ta vẫn thường gọi là xuân dược. Loại thuốc này có được tính rất mạnh, huống chi lại còn do đích thân Mộ Dung Thiên chế ra.

Cho dù Mộ Dung Thiên lười biếng sa ngã, bất học vô thuật, nhưng đối với những thứ liên quan đến “tính dục” thì lại đặc biệt có hứng thú. Hần thấy trên mạng quảng cáo “Viagra” đầy rẫy, thì sau đó không kiềm chế được mà tự mình nghiên cứu phương pháp chế tác một loại xuân dược cực mạnh. Lúc bấy giờ, hần hạ quyết tâm phải kiên trì đến cùng, và đã tìm kiếm hầu hết các xó xỉnh trong thư viện của trường học. Rót cuộc, tại một góc nhỏ trong thư viện, hần đã tìm thấy tài liệu của một phương pháp chế tạo tình dược của Hoàng lão. Chỉ tiếc rằng hần lại không biết tài liệu này là của một dược sĩ tuyệt vời trong lãnh vực phối giống ngựa cổ rất xưa, và ông ta đã đặc biệt biên soạn cho người du mục.

Sau khi Mộ Dung Thiên trải qua gần hai tháng toàn lực nghiên cứu, rốt cuộc cũng có một số thuốc “Tu Nữ Dã Phong Cuồng” ra đời. Hần luyện hơn trăm viên, mục tiêu vốn chỉ là thử nghiệm, kết quả là chỉ với một viên thôi mà đã khiến cho hạ thể căng lên đến 12 tiếng, không thể hạ xuống. Vì vậy mà hần đã ném đủ mùi khở sớ nên kể từ đó hần không còn luyện chế nữa, nhưng riêng đối với những người ở cùng phòng thì lại rất có hứng thú với “Tu Nữ Dã Phong Cuồng”, số dược hoàn còn lại toàn bộ dược chia đều. Sau khi dùng qua, ai nấy cũng đều vỗ tay tán thưởng, và cho biết rằng các cô gái đều đạt được cực khoái, khỏi gặp tán loạn, quân tan lính rã, một đêm mà ngắt lịm đến mấy lần, thật thỏa ước bình sinh cho cánh đàn ông.

Mộ Dung Thiên “may áo cho người” chỉ đành than xui xẻo, hần còn nghĩ nếu sau khi tốt nghiệp, nếu không kiếm được việc thì dứt khoát sẽ tận lực nghiên cứu chế tạo “Tu Nữ Dã Phong Cuồng”, nói không chừng sẽ có khả năng tạo ra loại thuốc “Viagra” siêu khủng nữa kia.

Nhìn lão tam lên mặt khoe khoang chiến tích, Mộ Dung Thiên cảm thấy ganh tỵ và buồn bực vô cùng. Hần day nghiêng:

- Đi đi, biến đi, tiểu tử nguoi sớm muộn sẽ có một ngày thấy được quảng cáo trên cột điện ven đường!

Triệu Kính cũng không để ý tới việc Mộ Dung Thiên nguyên rủa, gã rút ra năm cái bao ở dưới giường, rồi cười lớn mấy tiếng và đi nhanh ra ngoài. Đây là chỗ Mộ Dung Thiên bội phục gã nhất, mỗi lần đi ra ngoài đều mang theo năm cái bao, bởi vậy mà Triệu Kính còn có biệt danh là “Triệu Ngũ”, hầu hết mọi người đều lầm tưởng gã được xếp hạng thứ năm trong nhà.

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ: “Trên phương diện tình dục, lão tam quả thật là một kẻ siêu cường, bất quá căn cứ trên thái độ khoa học nghiêm túc, gã cũng không thể có khả năng sử dụng một lúc năm cái bao. Nhưng tỷ lệ chính xác với những suy đoán này cũng không lớn, từ miệng những nha đầu từng qua lại với hần gần đây cho biết, tiếng tăm của hần cũng tốt lắm. Ai da, bản thân mình cũng chưa từng thử qua, không biết mình có thể dùng mấy cái trong một đêm? Với trình độ của mình, nói không chừng cũng vẫn còn hơn lão tam đến vài phần nha.”

Không lâu sau đó, những người khác trong túc xá cũng lục đục trở về. Buổi chiều cả bọn thường tụ tập lại để đàm đạo kinh nghiệm ái tình, tình dục và bạo lực, vì đó là những chủ đề luôn luôn không thể thiếu của đám thanh niên. “Vạn niên quang côn” kiểm “xử nam” Mộ Dung Thiên không mấy thích hợp để bàn luận những chuyện này, hần giống như bị đá kích trầm trọng mà mất hết cả hứng thú, ngay cả khẩu vị dùng cơm cũng không còn, trông chẳng khác một con lợn chết ở trên giường, ngủ thẳng một mạch đến 7 giờ 30.

Buổi tối là lớp số học cao cấp, Mộ Dung Thiên phiền não hết mức. Không đi, mẹ nó, chẳng biết tại sao trường học cứ bắt phải tham gia mấy lớp như vậy, cả y dược học cũng phải học một lớp số học, chả nhẽ về sau thu tiền cũng phải dùng đến tích phân và vi phân sao? Nghĩ vậy rồi, trong lòng Mộ Dung Thiên không ngại lần lượt hỏi thăm đến người con gái đời thứ mười tám thuộc trực hệ của cái gã viết ra thứ số học này, còn mười tám đời trước thì hần không có hứng, có ai biết được cái đám đó có phải là vợ người thời viễn cổ hay không chứ. Mộ Dung Thiên tuy là một tên sắc lang, nhưng cũng không ngu đến mức đó.

Nằm trên giường một hồi lâu suy nghĩ nên giết thời gian thế nào, rốt cuộc thì Mộ Dung Thiên quyết định đi chợ đêm một chuyến, vì đã lâu không ra ngoài chơi. Chợ đêm là nơi giải trí tốt nhất, không chừng có thể sẽ còn gặp hái được những ngạc nhiên bất ngờ, đặc biệt là khoảng thời gian đông đúc trên xe buýt. Chỉ cần có kinh nghiệm và kiếm được một vị trí tốt, nói không chừng trong trường hợp xe thắng gấp thì hẳn lại còn được một bộ nhũ hoa đựng vào nữa chứ. Tuy nhiên, người có đại chí như Mộ Dung Thiên thì tuyệt đối không hề để những tình huống bất ngờ như vậy vào mắt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4 : Gái làng chơi

Thượng Kinh là một thành thị có rất nhiều mỹ nữ, chỉ cần thả bộ dạo chơi trên đường phố và ngắm thưởng mỹ nữ cũng là một điều lạc thú trong đời người rồi. Đặc biệt đối với Mộ Dung Thiên thì vừa ngắm nghĩa vừa so sánh sự phong tao của các người đẹp lại là một thú vui yêu thích nhất của hắn. Sắc lang vốn là một loại người cực kỳ vô tư, và thường làm những việc mà người ta không thể lý giải được. Đa số các mỹ nữ đạt được sự tự tin của mình đều là nhờ trải qua các ánh mắt tham lam của những tên sắc lang khi nhìn chằm chằm vào những bộ phận hấp dẫn của họ. Dù mỗi lần bọn họ bị nhìn như thế thì đều ném ra hai tiếng “đáng ghét!” Nhưng nếu quả thật các nàng ghét bị nhìn như vậy thì tại sao lại thường xuyên mặc những bộ y phục kêu gọi như thế? Chẳng những thế mà họ lại càng lúc càng mặc đồ gợi cảm hơn, càng lúc càng mặc đồ hấp dẫn và quyến rũ hơn, như vậy chẳng phải là lời nói và suy nghĩ lại không giống nhau sao?

Mộ Dung Thiên tự cảm thấy mình là một tên sắc lang rất thích giúp người, nhất là đối với những cô gái thiếu lòng tự tin, hắn sẵn sàng phục vụ các nàng mà không nề hà gian khổ, nghĩa bất dung từ. Sau mỗi lần “giúp đỡ” các cô gái lấy thêm lòng tự tin như thế, hắn trở về trường với một cặp mắt dài thòng vì phải liếc qua liếc lại quá nhiều, và việc đó cũng khiến cho các thợ thịt nơi khác mất hẳn bị cò giật tới mấy ngày mới hết.

Lúc này đã gần tới tháng 9, mùa thu cũng sắp đến, thế nhưng thời tiết tại thủ đô lại vẫn nóng kinh người. Các cô gái đương nhiên là phải nắm vững những cơ hội ít ỏi còn lại trong năm để mượn dịp khoe khoang thân hình hấp dẫn và gợi cảm của mình. Vì vậy mà các nàng mặc sức trưng diện, đua sắc khoe hương, hết bộ này tới bộ khác. Và dịp này cũng tạo cơ hội rất tốt cho Mộ Dung Thiên, những cơ hội mà hắn muốn cầu cũng không được. Vào mùa này, hắn nhất định phải làm một việc gì đó có ý nghĩa, chỉ có như vậy thì mới không lãng phí một kiếp nhân sinh và cũng sẽ không có gì khiến hắn hối tiếc. Điều đó chính là nguyên tắc đối nhân xử thế của Mộ Dung Thiên.

Bước lên một chiếc xe buýt, Mộ Dung Thiên móc ví ra để trả tiền xe. Đến lúc này hắn mới phát hiện ra là mình chỉ còn 3 đồng 50 xu. Mẹ kiếp! Mình nhớ rõ ràng là còn có hơn 100 đồng kia mà, sao bây giờ lại ít thế này? À, phải rồi, hôm trước lão tử muốn cùng tài nữ đến khách sạn để nghiên cứu nghệ thuật thân thể, trong lúc gã túng thiếu, đã mượn đi của mình 100 đồng nên bây giờ không còn nữa. Nếu muốn ngắm mỹ nữ tuyệt hảo thì chỉ ít cũng phải đi thêm một chuyến xe nữa thì mới đến được nơi đông đảo mỹ nữ, nhưng như vậy thì sẽ chỉ còn lại 5 xu trong ví, trong khi đó, cả thẻ tín dụng của ngân hàng mà mình cũng không mang theo trên người, vậy thì cơm chiều sẽ tính thế nào? Phải biết rằng từ trưa tới giờ, bản thân mình còn chưa có một hạt cơm nào vào bụng nữa đây.

Xuất sư bất lợi, điều này khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy uể oải, tâm tình đang vui vẻ cũng tan biến luôn. Nếu bảo quay trở lại lấy tiền thì thật là phiền toái. Ngôi trường của hắn nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, qua lại một chuyến cũng mất rất nhiều thời gian, nếu có trở lại thì nói không chừng cái hứng bốc đồng của hắn cũng sẽ tan biến luôn quá.

- Aaaaaa!

Mộ Dung Thiên nhất thời cảm thấy trời đất xoay chuyển, ngày tận thế dường như đang đến gần. Hắn đau khổ ôm lấy đầu mình. Khó khăn lắm mới có dịp hứng trí như vậy, ai ngờ nó lại tệ hại như thế. Trường hợp này quả đúng với câu “lúc cần đến tiền thì lại thiếu hụt”, hiện tại thì Mộ Dung Thiên quả là đang rất hối hận.

Những người ở gần đó thấy bộ dáng dờ dưng lơ đãng của Mộ Dung Thiên thì lại nghĩ đến cái bệnh chó dại đang lưu hành ở trong thành phố, thế là ai nấy cũng đều bất giác bước lùi lại vài bước, để phòng Mộ Dung Thiên có thể tùy thời mà nhảy tới cắn họ một phát.

Rốt cuộc thì hắn cũng quyết định trung dung, thay đổi đích đến của mình. Thay vì phải đến đường Bộ Hành thì hắn sẽ đến đường Bát Dạ, như vậy thì hắn sẽ không cần phải đi thêm một chuyến xe nữa. Tuy số lượng và chất lượng của mỹ nữ ở trên đường Bát Dạ có kém hơn so với đường Bộ Hành, nhưng dù sao thì cũng có thể miễn cưỡng làm thỏa mãn thị giác và máu sắc lang của mình.

Hôm nay, tình huống giao thông trên đường vào Thượng Kinh khá tốt, xem ra nó còn thông suốt hơn cả việc đi đại tiện nữa kia. Mộ Dung Thiên hy sinh cơ hội ngồi ở một vị trí tốt, chỉ vì muốn có được một “tai nạn” hương điểm ngoài ý muốn. Thế nhưng điều đó đã không xảy ra, nên hắn chỉ đành nguyền rủa mắng thăm mấy viên cảnh sát giao thông, lãnh lương ít như vậy thì còn sốt sáng làm việc làm quái gì?

Đường Bát Dạ, tuyệt đối không phải là một địa phương không có bóng đêm, mà chẳng qua khái niệm về thời gian ở nơi đây không hề phân biệt ngày và đêm, vì bất cứ lúc nào cũng náo nhiệt như nhau. Ở trên con đường này, tất cả những hàng quán, siêu thị, trung tâm giải trí, hay trường sở đều mở cửa

buôn bán suốt đêm. Chỉ cần anh nguyện ý thì có thể đến đây vui chơi hay tìm mua bất cứ vật gì. Vô luận là thời khắc nào, nơi đây cũng luôn luôn là một trong những địa phương náo nhiệt nhất của thủ đô, và cũng rất thích hợp cho những người thích sống về đêm. Đương nhiên, khi đến chơi tại đường Bất Dạ, người ta phải có khá nhiều tiền trong túi mới được, vì giá cả nơi đây tương đối cao. Những hạng người đến đây chỉ với mục đích ngắm thưởng mỹ nữ giống như Mộ Dung Thiên thì quả thật rất hiếm.

- Chàng đẹp trai, đến đây chơi nhé?

Một người phụ nữ xinh đẹp là lướt, khuôn mặt hồng hào, mặc chiếc váy ngắn, đang đứng tựa cửa và ném sang phía Mộ Dung Thiên một cái liếc mắt thật sắc xảo. Mộ Dung Thiên theo phản xạ tự nhiên liền dừng ánh mắt ở trên bộ phận gợi cảm mà người phụ nữ ấy đã cố tình phơi bày cho thiên hạ chúng nhân xem. Thứ tốt mà không xem thì chẳng thà đừng xem còn hơn. Đây cũng chính là một trong những nguyên tắc đối nhân xử thế của hắn, và cũng là một điều thực tế rất trọng yếu.

Ngon đèn hồng từ trên cao tỏa chiếu ánh sáng bao trùm lấy thân thể cô ta, khiến cho cô ta trở nên rất thánh. ....e hèm, dâm dăng!

Mộ Dung Thiên thoáng hơi động lòng. Tuy nhiên, cái loại “vui chơi” này là cái loại cần phải có tiền, huống hồ chi hắn cũng còn chưa “đói khát” đến nỗi phải đem vị “tiểu huynh đệ” mà hắn đã giữ gìn cẩn thận suốt hơn hai mươi năm để mà sử dụng trên người một cô gái làng chơi thuộc loại rẻ tiền như vậy. Chí ít thì cũng phải là một cô gái bao thuộc một khách sạn cao cấp nào đó mới phải, vì thế, hắn chỉ đành nuốt tiếc lắc đầu bỏ qua.

Toàn bộ con đường Bất Dạ đã bị những căn phòng trọ đã chiến của các cô gái làng chơi chiếm hết phân nửa, phần còn lại thì đa số là những cơ sở giải trí như các quán ba, quán rượu, quán trà, quán net, quán game, vũ trường, khách sạn, hộp đêm, rạp hát, v.v. ...v.v. ...Dưới ánh sáng của những ngọn đèn nê ông đủ màu đủ sắc, con đường Bất Dạ trông có vẻ rất thần bí, những bộ trang phục mang nhiều sắc thái khác nhau của người đi bộ vẫn qua lại nườm nượp, nam thì đạo mạo bánh bao, còn nữ thì hàm chứa nét e lệ thẹn thùng, cứ tựa như là muốn che dấu khuôn mặt của mình ở dưới một lớp mặt nạ vậy. Chỉ tiếc là ai nấy cũng đều biết những người tìm đến khu vực này giải trí lại là những hạng người nào, nên dù họ có muốn che dấu cách nào đi nữa thì cũng chẳng qua mắt ai được.

Có một định luật bất thành văn mà các người nhân hạ trong xã hội đã đúc kết ra được, đó là địa phương nào càng sa đọa bao nhiêu thì lại càng có nhiều mỹ nữ bấy nhiêu. Con đường Bất Dạ này chính là một trong những ví dụ xác thực nhất. Tại đây, mỹ nữ quả là nhiều như mây, nhiều đến nỗi khiến cho Mộ Dung Thiên nhìn đến không chớp mắt. Hắn chỉ hận sao cha mẹ không sinh cho mình bốn con mắt để ngắm mỹ nữ cho thật đã.

Mặc dù những cô gái này đều cúi mặt bước đi chậm rãi trên đường phố, nhưng ở trong mắt Mộ Dung Thiên thì họ đều là những cô gái xinh đẹp, và hắn cũng không cần quan tâm đến phẩm hạnh của họ làm chi, mà chỉ dõi ánh mắt nhìn theo các cô gái ra ra vào vào không dứt tại các trung tâm giải trí. Những cô gái làng chơi to gan lớn mật thì không ngừng câu dẫn khách qua đường, còn những kẻ đến mua vui thì cũng ngang nhiên cò kè trả giá, tất cả những âm thanh đó hòa quyện lại trên không trung và tạo thành một thứ âm nhạc mang đầy sắc thái tình dục. Ngoại trừ những cô gái làng chơi thuộc giới bình dân đó ra thì còn có những cô gái bao với khí chất cao sang hơn, họ theo khách bước ra từ khách sạn và đến gần những chiếc xe đã chờ sẵn ở trước cửa, sau đó thì cứ từ tốn đặt bờ mông tròn trịa lên chiếc ghế nệm êm ái, và rồi chỉ nghe “vù” một tiếng thì đã rời khỏi con đường Bất Dạ. Mộ Dung Thiên thật là hâm mộ những người đàn ông đó, phải chi mình cũng là một phú gia, có xe có ngân phiếu, vậy thì lão tử sẽ có thể tìm được một cô gái bao xinh đẹp mỹ miều và lúc đó thì sẽ tha hồ hưởng thụ cuộc sống xa hoa đầy phấn khích ấy. Chỉ tiếc là khi nhìn lại ví tiền của mình, bao nhiêu mộng đẹp của Mộ Dung Thiên lập tức bị vung tung thành những mảnh vụn, tựa như những quả bong bóng mỏng manh bị kim châm chích phải.

Mộ Dung Thiên đi tới đi lui trên con đường Bất Dạ đến vài lượt thì trống bụng đã kêu loạn cả lên. “Bảo noãn tư dâm dục”, câu nói này cho thấy con người ta khi được ấm no rồi thì sẽ nghĩ đến điều dâm dục, vì vậy mà ngay trong lúc này, Mộ Dung Thiên đang đói cồn cào nên bao nhiêu dục vọng của hắn đều như nước thủy triều thoái lui về đại dương mệnh mông – không được, phải kiếm nơi nào giải quyết cái bao tử đã. Hắn cảm thấy kỳ quái, sao đường phố có vẻ ít người thế nhỉ. Nhìn lại đồng hồ thì mới chỉ có hơn 11 giờ, thông thường thì vào khoảng giờ này mới chỉ là lúc mở cửa buôn bán của các cửa tiệm mà thôi.

Thời tiết lúc này có vẻ oi bức nóng nực, Mộ Dung Thiên có dự cảm như là sắp sửa có chuyện gì đó xảy ra, nhưng hắn cũng lập tức bỏ qua và không suy nghĩ nhiều nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5 : Mưa Lớn

Quán ăn Mi Quái Vị nằm ở trên một khu phố có tiêu phí cao như ở trên con đường Bất Dạ này quả đúng là một việc tréo ngoe. Bởi vì bất luận là món ăn nào ở đây, dù là mì, bún, hay com thì cũng đều có giá là 2 đồng 51 xu. Thông thường, những người có tiền đều rất xem thường những quán ăn bình dân, nhưng quán ăn này lại đặc biệt nấu nướng rất ngon, hơn nữa thức ăn lại được nấu mới mỗi ngày, khẩu vị độc đáo, nhờ vậy mà quán vẫn thu hút rất đông thực khách.

Mộ Dung Thiên thuộc loại người không có tiền, nên hắn cũng là người khá tùy tiện trong việc chọn quán ăn, miễn sao vừa túi tiền là được. Hắn móc ví lấy ra 2 đồng 50 xu ném lên trên quầy và uể oải nói:

- Lão Hoàng, mau cho tôi một tô mì thịt bò, tô lớn và nhiều thịt, hành phải thật tươi, nước lèo thật đặc, và tiêu phải thật cay.

Lão chủ quán vừa nhìn thấy Mộ Dung Thiên thì tươi cười nói:

- Tiểu tử ngươi đòi hỏi hơi nhiều đó nha.

Rất ít khi lão chủ quán nói chuyện với giọng điệu như thế đối với khách hàng của mình, nhưng điều này cũng không có gì kỳ quái, bởi vì lão rất quen thân với Mộ Dung Thiên, và đôi bên giao hảo rất tốt. Từ lúc Mộ Dung Thiên đến Thượng Kinh tới nay, lần nào đến đường Bát Dạ thì hắn cũng vào quán này để dùng bữa.

Lão chủ quán được gọi là lão Hoàng, Mộ Dung Thiên vốn cũng không biết tên thật của lão là gì, chỉ nghe người khác gọi lão như thế nên hắn cũng bắt chước gọi theo, và cũng chẳng màn truy cứu nguồn cội chi cho mất công. Lão Hoàng có dáng vẻ của một người trung niên thành thật và đứng đắn. Trên mặt lão có đeo một đôi kính dây cộm, trông rất giống một văn sĩ, thế nhưng nếu nhìn kỹ thì trông lão lại giống một ông chủ quán ăn hơn, bởi vì trên mặt lão luôn nở nụ cười tươi rói, khiến cho thực khách có cảm giác như mình đang trở về nhà dùng bữa cơm gia đình ấm áp và hòa ái vậy. Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên cũng biết được thực chất thì lão cũng là người đồng đạo với hắn. Bởi vì mỗi khi có nữ thực khách xinh đẹp bước vào quán thì ánh mắt của lão lập tức sáng bừng lên, lão sẽ nhanh chóng đánh giá các bộ phận gợi cảm của họ như miệng, ngực, và đùi, rồi sau đó sẽ lập tức thu hồi ánh mắt của mình, khiến cho người ta tưởng rằng nụ cười trên mặt lão vẫn chưa hề thay đổi, cứ tựa như là chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Xảo diệu thay, Mộ Dung Thiên lại đặc biệt mẫn cảm đối với những chuyện dâm dăng, ngay cả những con chó với những chiếc mũi thính nhất cũng không thể so sánh được với hắn về mặt này. Ngay từ ngày đầu bước chân vào quán Mi Quái Vị, hắn đã biết rõ tất cả mọi chi tiết nhỏ nhất nhất liên quan tới lão Hoàng, nhưng chẳng qua hắn không muốn vạch trần mọi thứ mà thôi. Mà lão Hoàng tựa như cũng biết được Mộ Dung Thiên đã nhìn thấu khuôn mặt hư ngụy, giả đạo mạo của lão, và hai người dường như có một loại cam kết bằng tâm linh, chỉ nghe chỉ biết chứ không nói ra lời, vì vậy mà quan hệ của họ trở nên rất vi diệu; hoặc giả đó cũng có thể là ý chí của những người đồng đạo, mà chỉ có lão và Mộ Dung Thiên là đặc biệt hiểu rõ. Vào những lúc rảnh rỗi, lão còn xách vài chai bia đến đối ẩm và tán gẫu với Mộ Dung Thiên, và chủ đề bàn luận cũng chỉ xoay quanh các vấn đề gây hưng phấn cho cánh đàn ông.

Mộ Dung Thiên cảm thấy rất ngạc nhiên khi phát hiện ra hôm nay thực khách ở trong quán của lão Hoàng cũng khá thưa, tuy nhiên, hắn cũng không hỏi nhiều, vì dù sao thì những việc đại loại thế này quyết không phải là những chuyện mà những người kinh doanh thích nhắc đến.

Lão Hoàng không vì buôn bán ế ẩm mà đánh mất đi sự mau lẹ, một mặt lão đun sôi nước lèo, một mặt tiếp chuyện với Mộ Dung Thiên:

- Tiểu tử, lại đến thưởng phong à?

“Thưởng phong” là một thuật ngữ ám chỉ việc lui tới con đường Bát Dạ này để thưởng ngoạn mỹ nữ. Chỉ có những hạng sắc lang như lão Hoàng và Mộ Dung Thiên mới hiểu được những thuật ngữ chuyên nghiệp như thế này.

- Phải rồi! Nhưng mà ta cũng đang đói chết người luôn đây. Lão Hoàng, nhanh tay lên một chút.

- Được rồi, đến liền, đến liền đây.

Không lâu sau, lão Hoàng bưng ra một tô mì nóng hôi nghi ngút khói với mùi thịt bò thơm phức, bên trên là những lát thịt bò được thái mỏng và có rắc vài miếng hành ngò, trông khá đẹp mắt. Tại đây, ngoài hương vị thơm ngát của thức ăn ra thì màu sắc và cách bày trí hoàn hảo của thực phẩm cũng là một trong những nguyên nhân chính giúp cho quán được đông khách.

Ngay lúc này thì Mộ Dung Thiên chẳng còn lòng dạ nào để hân thưởng cách bày trí của tô mì, hắn chỉ muốn lấp cho đầy bao tử, nên vội chụp lấy đôi đũa và bắt đầu ăn ngấu nghiến tựa như một con sói đói đang làm thịt một chú cừu non. Sau khi húp một ngụm lớn nước lèo, Mộ Dung Thiên tài mới ngẩng đầu lên thở ra một hơi dài sáng khoái, khuôn mặt tràn đầy vẻ thỏa mãn, nói:

- Lão Hoàng, đã ăn qua mì thịt bò của tiệm lão thì sẽ thấy mì thịt bò của những quán khác không nơi nào ngon bằng, thịt bò của những tiệm khác cũng chẳng còn giống là thịt bò nữa.

Nghe xong lời ấy, nụ cười trên mặt lão Hoàng lại càng tươi rói. Đã có nhiều khách hàng đến đây ăn và khen đồ của lão nấu ngon, tuy nhiên, chỉ có lời khen của Mộ Dung Thiên là khiến cho lão đắc ý muôn phần, hơn nữa, mỗi lần hắn khen đều khác nhau, không lần nào giống lần nào, nên lại càng khiến cho nụ cười của lão Hoàng rộng ra đến mang tai. Lúc này chỉ thấy lão cười nói:

- Tiểu tử, ta thấy công phu vuốt mông ngựa của ngươi càng lúc càng giống với da mặt của ta đây.

- Gâu!

Mộ Dung Thiên đang hưởng thụ dư vị của thức ăn ngon, đột nhiên bị một tiếng sủa làm giật bắn mình lên.

Hắn cúi đầu nhìn xuống thì thấy một con chó nhỏ, lông trắng, mình mẩy dơ bẩn lấm lem không biết đã đến sát bên chân hắn từ khi nào. Nó đang vừa đánh hơi vừa vẫy vẫy đuôi, mặt mũi trông rất tội, có lẽ là nó đang bị đói.

Mộ Dung Thiên co chân phải lên, ra vẻ như muốn đá con chó, miệng quát:

- Đi đi, chỉ nhiều đây mà lão tử còn ăn không đủ no nữa đây.

Con chó nhỏ thấy bộ dáng hung dữ của hấn thì hơi có chút hoảng hốt, nó vội tránh ra xa một chút, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn lắc đầu và ngoe nguẩy đuôi nhìn về phía Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên thấy nó đáng thương, liền thở dài một hơi, rồi gấp ra một miếng thịt, ném xuống đất và nói:

- Chỉ có thể cho mày nhiều đó thôi.

Con chó nhỏ tiến lại gần miếng thịt, nó cúi xuống khịt khịt mũi hai cái, nuốt nhanh miếng thịt rồi lại ngước đầu lên, tiếp tục nhìn Mộ Dung Thiên.

Hấn thấy vậy thì tức muốn phát điên lên, chỉ tay vào con chó mắng:

- Con chó khôn kiếp này, lão tử còn phải ăn mì đây, mà mày lại còn muốn dành ăn với tao hử.

Mắng xong, hấn lại thấy mềm lòng, lại phải gấp thêm vài miếng thịt ném xuống đất.

Con chó nhỏ vội đón nhanh lấy miếng thịt, xem ra nó đói đến nỗi không kịp nhai, chỉ nuốt ực ực vài cái là hết ngay. Ăn xong, nó lại nhìn Mộ Dung Thiên kêu lên mấy tiếng.

Mộ Dung Thiên quay đi không thèm để ý đến nó nữa, nhưng một lúc sau thì lòng trắc ẩn lại nổi lên, hấn lựa thêm vài miếng thịt trong tô rồi ném cho con chó. May mà lão Hoàng đặc biệt lấy nhiều thịt cho hấn, nếu là người khác thì sớm đã không còn miếng thịt nào rồi.

Từng miếng, từng miếng thịt được ném xuống đất, đến khi Mộ Dung Thiên muốn ăn một miếng thì mới phát hiện ra trong tô chỉ còn mì và nước, hấn liền nhấc cả tô hộp sạch cả nước lẫn cái. Đến lúc này, hấn mới nhận ra là trong quán chỉ còn lại một mình hấn. Mộ Dung Thiên liền thông thả bước ra cửa xem xét, tình cảnh ở bên ngoài lại càng khiến hấn ngạc nhiên hơn. Con đường Bát Dạ này thường ngày rất náo nhiệt, nhưng mà giờ đây lại vắng tênh, người đi lại thưa thớt, có thể đếm được trên đầu ngón tay. Và lại, những người này trông có vẻ rất vội vàng, cả hàng quán cũng có nhiều tiệm đóng cửa im ỉm. Từ lúc khai trương cửa tiệm đến nay, những hàng quán ở đây chưa hề phải đóng cửa bao giờ, vậy mà lúc này lại đóng cửa hàng loạt như thế, quả đúng là một việc lạ.

Bầu không khí đột nhiên trở thành trầm buồn và ảm đạm, khiến người ta như muốn nghẹt thở. Những ngọn đèn nê ông trên đường phố cũng mờ nhạt hấn đi. Bỗng từ xa có vài tiếng sấm truyền đến, bầu trời vốn đã ảm đạm thì nay lại càng tối sẫm lại, những cụm mây đen dày đặc ùn ùn kéo tới, phảng phất như là yêu ma quỷ quái đang được thiên cung hiệu triệu về đây.

Mộ Dung Thiên hít một hơi thật sâu, rồi lăm bằm trong miệng:

- Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế này?

Giọng lão Hoàng từ bên trong quán vang lên với vẻ kinh ngạc:

- Chẳng lẽ ngươi còn chưa biết chuyện gì hay sao? Bộ lúc nãy đi xe công cộng tới đây, ngươi không có nghe radio hả? Các đài phát thanh đều có nói trước dự báo thời tiết, họ nói rằng đêm nay sẽ có mưa lớn và gió mạnh đến cấp 6.....

Mộ Dung Thiên trong những lúc ngắm nhìn mỹ nữ thì mức độ tập trung của hấn rất kinh người, vào những lúc đó thì hấn chỉ một mực chú ý vào mục tiêu của mình, đừng nói là mấy cái radio cón con, ngay cả trời sập hay núi lở, hay là thế giới đến ngày tận cùng thì hấn cũng chẳng biết tới. Thế nhưng thời khắc này thì hấn cũng không khỏi giật mình lo lắng, nói:

- Mẹ kiếp, sao lão không nói sớm.

Nói xong thì hấn khoa chân bước nhanh về hướng trạm xe buýt. Thật là đáng chết, lúc này trên người mình lại không còn đủ tiền để đi xe nữa mới dờ hơi chứ.

Lão Hoàng nói tiếp:

- Nghe nói trận mưa lớn này sẽ kéo dài suốt đêm cho đến sáng ngày mai mới dứt, trong khoảng thời gian đó thì chớ có ra ngoài, nếu không thì sẽ gặp nguy hiểm đấy.

Ngươi chắc không kịp trở về đâu, hay là ở lại quán của ta trú tạm qua đêm đi. .... ủa, ngươi đâu rồi?

Lúc này không biết Mộ Dung Thiên đã chạy đi đâu mất biến rồi.

Chương 6 : Gặp Quỷ

Nhìn thấy tình cảnh trên đường, Mộ Dung Thiên càng lúc càng kinh ngạc, bởi vì không thể ngờ con đường quốc lộ dẫn đến thành phố Thương Kinh phồn hoa bây giờ lại không có lấy một chiếc xe nào, chứ đừng nói chỉ là người đi đường.

Gió càng lúc càng lớn, đầu đầu cũng thấy cát bay đá chạy, cây cối kêu kêu kệt kệt trong tiếng rít của cuồng phong. Một giọt nước lớn như hạt đậu rơi trúng vào đầu Mộ Dung Thiên, rồi sau đó là hai giọt, ba giọt... chỉ trong thoáng chốc thì mưa lớn nghiêng trời lệch đất đã kéo đến, và cũng nhanh chóng làm cho quần áo của hắn bị ướt sũng. Cái mái nhỏ nhỏ của trạm xe buýt căn bản là không đủ để che chắn cơn mưa này.

- Hừ! Con mẹ nó, thật là xui xẻo!

Mộ Dung Thiên không khỏi mở miệng văng tục. Hắn đứng chờ tại trạm xe cả hơn mười phút, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của một chiếc xe nào. Cuối cùng thì hắn cũng đành phải buông xuôi mọi cố gắng và hy vọng, có lẽ những chuyến xe buýt trong đêm nay đã nghỉ sớm hết rồi.

Mưa càng lúc càng dày đặc khiến cho đôi mắt của Mộ Dung Thiên không mở ra được. Nước mưa theo tóc, lông mày, sống mũi, chảy thẳng xuống cổ, rất khó chịu. Mưa giăng giăng khắp nơi tựa như một tấm rèm châu che chắn trời đất, vừa dài vừa rộng đến vô biên vô hạn. Vào thời khắc này, đừng nói là xe buýt, ngay cả xe hàng, xe khách, xe đạp, thậm chí là máy kéo, máy cày cũng chẳng có. Dưới loại thời tiết tồi tệ này, những ánh đèn pha của xe cộ cũng không thể chiếu rõ mọi vật trước mắt trong chu vi một thước, tất nhiên là sẽ không có một tài xế nào dám đem cái mạng nhỏ của mình ra đùa giỡn, bọn họ đã sớm cùng với chiếc xe yêu quý của mình đậu lại ở nơi nào đó an toàn để tránh bị mưa bão giào vò, còn các chủ xe thì có lẽ đã về nhà, hoặc là đi hưởng thụ cuộc sống rồi.

Mộ Dung Thiên mang tâm trạng phiền nộ đi thẳng ra ngoài. Còn trú mưa gì nữa chứ, dù sao thì quần áo cũng đều bị ướt hết rồi. Trên đường không có xe, cứ ngang nhiên ngẩng đầu mà đi, tốt xấu gì cũng ung dung được một lúc. Hắn tự an ủi trong lòng: "Cũng tốt thôi, lão tử có lẽ là người đầu tiên đi trên con đường này sau khi nó được hoàn thành." Nghĩ vậy rồi, tinh thần của hắn cũng được kích lệ thêm đôi phần, trong chớp mắt, hắn liền trở nên dương dương đắc ý, bao nhiêu bực dọc đều được tạm thời ném sang một bên.

Bầu trời tối đen như mực khiến cho lòng người sợ hãi, giống như một cái miệng khổng lồ của mãnh thú đang mở rộng để nuốt chửng người ta. Từng tia chớp rạch ngang bầu trời đêm như ngân xà loạn vũ, tiếng sấm ầm ầm không dứt bên tai. Cuồng phong gào thét, những cành khô của cây to bên đường bị gãy lìa và phát ra những tiếng kêu răng rắc như không cam lòng, khiến cho đầy đất đều toàn là cành gãy với lá héo. Ở tại ngã tư đường, nước mưa đã sớm hợp thành một dòng lũ nhỏ cuốn đi các loại vỏ trái cây, túi giấy, hộp cơm, lon nước và đủ thứ rác rưởi v.v...Gió mang theo mưa đánh lên trên người Mộ Dung Thiên đau buốt. Hắn thầm kinh sợ, mưa lớn dữ dội thật, nói không chừng trận mưa này có thể sẽ được ghi vào sử sách của thủ đô nữa đây.

"Phụp" một tiếng, đột nhiên từng ngọn đèn đường nối tiếp nhau vụt tắt như một hiệu ứng dây chuyền theo kiểu bài domino, sau đó thì từng góc, từng góc của khu phố rực rỡ ánh đèn liền bị rơi vào màn đêm dày đặc. Chưa đầy nửa phút, tình huống này đã nhanh chóng lan ra khắp nơi, cuối cùng thì toàn bộ thành phố cũng đều trở nên đen kịt. Hiên nhiên là hệ thống điện của thành phố đang có vấn đề, và đây cũng là lần đầu tiên mà Mộ Dung Thiên chứng kiến cảnh này kể từ sau khi đến Thương Kinh. Trên đường không có bóng dáng của một chiếc xe hay khách bộ hành nào, tất cả hàng quán đều đóng kín mít cửa nẻo. Ngày thường con đường này đông nghẹt người và xe, nhưng bây giờ lại trở nên vắng vẻ như là có phép thuật biến nó thành một tòa thành chết, y như ở trong bộ phim kinh dị rất nổi tiếng: "Resident Evil", và nó hoàn toàn không có chút sinh khí nào. Mộ Dung Thiên dù to gan lớn mật nhưng giờ đây trong lòng cũng bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Lúc này, từ phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân khe khẽ, khiến Mộ Dung Thiên càng thêm hoảng sợ. Vào thời điểm này làm gì có tên ngu ngốc nào cũng phát điên lên giống như mình chứ. Căn cứ vào tiếng bước chân nhẹ nhàng đó mà phán đoán, Mộ Dung Thiên có thể dám chắc là con người không thể tạo ra được thứ tiếng động như thế, huống chi vừa rồi hắn cũng chẳng hề phát hiện ra bên cạnh mình có người nào cả.

Cúp điện, cô độc, và bầu không khí tĩnh mịch đầy vẻ chết chóc đã tạo nên một hiện tượng không thể lý giải được, do đó mà một danh từ rất đáng sợ bắt gặp nổi lên trong đầu Mộ Dung Thiên: quỷ? Hắn bạo gan đi thêm vài bước nữa, bao nhiêu lông tóc đều dựng cả lên, nhưng tiếng bước chân khe khẽ ở phía sau vẫn theo sát không rời.

Lão đầu tử cha nuôi của Mộ Dung Thiên rất tin mấy chuyện quỷ thần, tư tưởng của ông ta có mức độ ảnh hưởng nhất định đến Mộ Dung Thiên. Ông và hắn đã từng nói qua về việc quỷ nhập xác, nếu như có con quỷ nào đó muốn nhập xác thì sẽ chọn một địa phương vắng vẻ không người, đồng thời cũng đặc biệt tối đen mà bám sát theo sau người bị hại như hình với bóng, rồi tùy thời mà hù dọa cho người đó sợ chết khiếp. Nạn nhân do sợ hãi nên bắt buộc sẽ phải chạy về phía trước, cố gắng thoát khỏi con quỷ kia. Nếu vận khí người đó tốt thì chỉ bị quỷ treu chọc, và có thể chạy thoát, còn nếu như vận khí xấu thì sẽ bị quỷ mê hoặc, vô luận chạy như thế nào tất cũng sẽ trở lại chỗ cũ, và cứ lặp đi lặp lại như thế, cuối cùng nạn nhân bị suy sụp tinh thần, sau đó quỷ sẽ nhân cơ hội ấy mà nhập vào cướp lấy thân xác kẻ bị hại.

Tình cảnh không người và đen kịt trước mắt cùng với câu chuyện về việc quỷ nhập xác quả rất tương xứng, da đầu của Mộ Dung Thiên như muốn nổ tung ra, hắn kêu một tiếng thất thanh "Mẹ ơi!" rồi quay đầu chạy như điên. Vào thời điểm tính mạng bị uy hiếp, tiềm lực của con người là vô hạn, tốc độ chạy như điên của Mộ Dung Thiên trong vòng năm phút đã tiếp cận kỷ lục của giải quán quân chạy cự ly dài thế giới. Tiếng thở hồng hộc của hắn so với trâu còn mạnh bạo hơn, nếu còn chạy thêm nữa, nói không chừng hắn sẽ bị kiệt sức mà chết, do đó, hắn mới dừng lại. Khi còn chưa kịp lấy lại hơi thì lại chợt nghe có tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến.

Mộ Dung Thiên phát lạnh trong lòng, hắn càng thêm khẳng định phán đoán của mình. Lúc này vì muốn bảo tồn cái mạng nhỏ của mình mà hắn đã chạy nhanh đến mức vượt qua cực hạn của bản thân, dám chắc trên đời này không có mấy ai có khả năng đuổi theo kịp, thế mà cái thứ "quỷ quái" ở phía sau kia không những là bắt kịp mà lại còn rất ung dung thoải mái nữa kia. Con ác quỷ đó xem ra không hề có ý định buông tha cho mình rồi.

Nhưng dù sao Mộ Dung Thiên cũng là một người to gan lớn mật, sau khi biết được mình sẽ không thể chạy thoát, nên ác niệm của hắn liền nảy sinh, tâm chuyển như điện. Hắn lập tức xác định kế hoạch tác chiến: "Bất kể tên kia là người hay ma, lão tử quyết không thể bỏ tay chịu chết. Ưm, mình sẽ bất ngờ xoay người ra sau, nhảy lên hét to một tiếng hù dọa, rồi lợi dụng lúc "nó" đang còn sững sờ, trước tiên thì tay trái của mình sẽ đâm móc câu từ dưới lên một cái, sau đó tay phải sử một chiêu Hắc Thủ Châm Đào, bóp mạnh "trứng" của hắn.....Ặc, nhưng nếu là nữ quỷ thì làm sao bây giờ?"

Đây là mảnh khốe đánh nhau từ nhỏ đến lớn mà Mộ Dung Thiên thường dùng nhất, nó cũng tương tự như ba chiêu búa của Trình Giáo Kim vậy, đơn giản mà hữu dụng, đối phương khó lòng đánh bại được. Chỉ có điều, lâu nay đối thủ của hắn toàn là nam nhân, và hắn cũng chưa từng xuống tay với nữ tử yếu nhược bao giờ. Thế nhưng những ma quỷ thường xuất hiện trong phim kinh dị nhiều nhất và hung hãn nhất thì hơn phân nửa đều là nữ quỷ oán niệm ngất trời, do đó, phía sau cũng rất có khả năng là một nữ quỷ như thế, đương nhiên "đào" này không thể trộm được vào tay rồi. Mộ Dung Thiên bị làm vào thế khó khăn, hắn suy nghĩ một lát liền hạ quyết tâm: "Được rồi! Nam quỷ hay nữ yêu đều đối xử như nhau, cùng lắm thì lão tử sẽ đổi thành Long Trảo Thủ, bóp nát vật của hắn

Sau khi định đoạt kế hoạch xong, Mộ Dung Thiên quay đầu lại hét lớn một tiếng, tay trái thuận thế đánh ra cú đâm móc, quyền phong mạnh mẽ, khí thế bất phàm, chỉ tiếc là cú đâm đó bị rơi vào hư không --- bởi vì ở trước mặt vốn chẳng có gì, bất quá chỉ có vô số hạt mưa dày đặc như tên, một nửa cái bóng cũng chẳng có chứ đừng nói gì là người hay quỷ.

Trái tim ngoan độc của Mộ Dung Thiên nhất thời như bị rơi vào hầm băng, ngay cả cái bóng quỷ cũng không sờ được, vậy làm thế nào để phản kháng đây? Chạy không thoát, đánh không được, nên chỉ còn cách dùng biện pháp khác. Mộ Dung Thiên đột nhiên quỷ thục xuống đất, toàn thân run rẩy, không ngừng van xin:

- Quỷ đại nhân, ngài là người đại lượng, xin hãy bỏ qua cho kẻ tiểu nhân đáng thương này. Tiểu nhân trên còn có mẹ già tám mươi tuổi, dưới còn con nhỏ cần nuôi, tiểu nhân không thể bỏ mặc không lo cho họ! Hay là ngài hãy lưu lại địa chỉ của quý phủ, đợi đến tiết Thanh Minh, tiểu nhân sẽ đốt cho ngài thật nhiều tiền.

Mộ Dung Thiên cũng không hổ là da mặt dày như núi, khả dĩ có thể đem đi làm tường thành cũng tuyệt không kém chút nào. Vì cái mạng nhỏ mà ăn nói lung tung, trong nháy mắt lại có thêm hai người thân một già một trẻ, lại còn đem tiền ra dụ hoặc ma quỷ. Đúng là có tiền thì sai khiến quỷ thần cũng được, điều này cho thấy tiền đối với ma quỷ cũng rất ư hữu dụng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7 : Lỗ Đen

Quỷ lay suốt cả nửa buổi mà vẫn không nghe được chút âm thanh nào, Mộ Dung Thiên đánh bạo mở to mắt ra nhìn. Trong màn mưa tối đen, hắn thấy thấp thoáng có một cái bóng trắng nho nhỏ. Sau khi định thần nhìn kỹ thì hắn mới thấy rõ đó là con chó nhỏ mà hắn đã gặp ở trong quán Mì Quái Vị.

Mộ Dung Thiên bỗng nhiên hiểu ra, nguyên lai những tiếng động lạ vang lên từ nãy giờ là do con vật nhỏ này đây. Cũng bởi vì vóc dáng của nó quá nhỏ nên lúc này mình không trông thấy, mà tiếng bước chân của loài chó tất nhiên là rất nhỏ, và tốc độ thì cũng nhanh hơn con người nhiều. Nghĩ thông được điểm này rồi thì hắn đứng dậy thở phào nhẹ nhõm, nhớ tới bản thân mình suýt nữa đã bị một con chó nhỏ hù cho bẽ lá gan, nên khuôn mặt của Mộ Dung Thiên dài thượt ra. Nhưng cũng may là không có người nào trông thấy, nếu không thì họ nhất định sẽ cười rụng hết cả răng. Mộ Dung Thiên cực kỳ tức giận, khuôn mặt lúc xanh lúc trắng, mắng:

- Hừ, mẹ kiếp, tên gia hỏa nguoi làm ta sợ muốn chết. Bộ mày còn chưa được ăn no à? Lão tử không có tiền để mua thêm thức ăn cho nguoi đâu. Xùy, xùy, cút đi, mau về nhà đi.

Hắn tự nói một tràng, xong rồi cũng không cần biết nó có nghe hay không, hắn chỉ khoát khoát tay và tiếp tục đi về phía trước.

"Gâu gâu." Con chó nhỏ hướng về Mộ Dung Thiên sủa nhẹ hai tiếng, rồi vẫn bám sát phía sau hắn. Mộ Dung Thiên suy nghĩ thoáng qua liền hiểu được, con chó nhỏ dơ đến thế này có lẽ do bị chủ nhân nhốt tâm bỏ rơi, và trở thành chó hoang không có nhà để về. Nghĩ vậy rồi, Mộ Dung Thiên chợt nảy ra cảm giác đồng bệnh tương lân. Số phận của nó đúng là cũng tương tự như mình. Mới sinh ra đã bị cha mẹ bỏ rơi, sau khi cha nuôi qua đời, mình trở thành một người cô đơn lẻ loi không người thân thích, rồi bởi vì tiếng xấu lưu manh nên cũng chẳng có mấy người là bằng hữu, ái.

Càng nghĩ thì Mộ Dung Thiên càng cảm thấy buồn khổ trong lòng, hắn mơ mơ hồ hồ bước đi trong mưa gió, con chó nhỏ cũng không sủa nữa mà nhanh

nhện bám sát phía sau. “Chó là người bạn trung thành nhất của con người”, câu nói ấy quả không sai chút nào. Chú chó nhỏ kia chỉ ăn vài miếng thịt của hán cho mà giờ đây đã trở thành sinh vật duy nhất chịu bồi bạn với Mộ Dung Thiên để lang thang trong cơn mưa to gió lớn này.

Thế nhưng, nếu cứ đứng trong mưa mãi thế này thì đó cũng không phải là một biện pháp tốt, vì vậy nên Mộ Dung Thiên bèn bước đến gõ cửa một căn khách sạn bên đường, song bên trong lại không có chút phản ứng gì. Trong cái thời tiết tệ hại này, và lại còn bị mất điện nữa, thử hỏi ai lại không đóng cửa sớm để nghỉ ngơi chứ? Hơn nữa, cho dù họ có mở cửa thì mình lấy cái gì mà thanh toán? Con mưa này cũng không biết đến khi nào mới dứt, mà bây giờ cuồng phong đã nổi lên ầm ầm, nghe lão Hoàng nói con giông này cao nhất là có thể đạt đến cấp sáu, nó có thể thổi bay cả con người, vì vậy nên trước tiên vẫn phải tìm một chỗ trú thân là tốt nhất. Mộ Dung Thiên đột nhiên nhớ tới cây cầu bắc chéo ở một ngã tư đường, mà gầm cầu chính là một nơi trú ẩn tuyệt vời, nghĩ vậy xong, hán liền vội cất bước đi về hướng đó.

Giữa trời mưa mù mịt, một người một chó bước đi lạng lẽ. Mãi đến khi trước mắt xuất hiện chiếc cầu thì mới đứng lại. Nhìn gầm cầu dơ dáy bẩn thỉu, Mộ Dung Thiên rất lấy làm bức tức, thật không thể tưởng tượng nổi người như mình mà lại phải qua đêm tại đây. Tuy nhiên, việc đã đến nước này thì hán cũng không còn biện pháp nào tốt hơn nữa cả.

Trong lúc hán vừa định chạy tới, bỗng nhiên có vài tiếng nổ “ầm ầm” vang lên. Rồi một đạo sấm sét chớp lên xé tan màn đêm và gây ra nhiều tiếng động vang dội ở dưới gầm cầu, khiến cho Mộ Dung Thiên bị chấn động và kinh sợ đến nỗi run rẩy cả tay chân, mãi một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần. Hôm nay hán liên tiếp gặp phải nhiều chuyện xui xẻo tột cùng, nên sự chịu đựng của hán cũng đạt tới cực hạn. Trong cơn giận dữ, Mộ Dung Thiên chỉ tay lên trời chửi:

- Mẹ kiếp, có ngon thì đánh chết lão tử đi!

"Uỳnh!" Một tiếng sét còn to hơn lúc nãy nổ vang ngay trên đầu hán, khắp nơi trên mặt đất đều bị rung rinh dữ dội, rồi một đạo thiểm điện cũng chớp lên cùng với tiếng nổ và lập tức che đậy một thân cây đại thụ ở bên cạnh đường, bao nhiêu cành lá đứt gãy và bọt nước văng đi tứ tung, thật là kinh người.

Đôi tai của Mộ Dung Thiên bị tiếng sét làm chấn động nên tạm thời không nghe được gì ngoài những tiếng oong oong. Hán lập tức sợ hãi, người hơi co lại vài phần, giọng nói cũng hạ thấp xuống, run rẩy nói:

- Hê...đừng có bỏ trứng ta đấy nhé. Ta....ta vẫn còn là một xử nam a, thật...thật là quá lãng phí đấy....

Rồi hán lại nhớ tới câu nói của Tiêu Băng: "Cái tên tử sắc lang này, sớm muộn gì nguoi cũng sẽ có một ngày bị thiên lôi đánh chết!"Nghĩ đến đây, trong lòng Mộ Dung Thiên liền thấy thấp thỏm không yên, nên bất giác buột miệng niệm phật:

- A Di Đà Phật, A Di Đà Phật! Lời nữ nhân nói không nên tin là thật.

Hán vừa niệm vừa soái bước chạy về hướng chiếc cầu, trận mưa lớn này thật chẳng hay ho chút nào, cứ như thể là muốn bôn cọt với cái mạng nhỏ của mình từng phút từng giây vậy.

Bất thành linh ngân quang lấp lánh chớp lên, chiếu rõ khuôn mặt của Mộ Dung Thiên trắng bạch, thậm chí, trong một cái nháy mắt, cả khu phố cũng rực sáng như ban ngày. Mộ Dung Thiên đứng người đứng lại, sau đó thì hán thấy được một cảnh tượng mà chưa từng thấy qua bao giờ.

Chín đạo tia chớp to lớn từ bốn phương tám hướng đồng thời lóe lên, nhưng điều đó còn chưa đủ để khiến Mộ Dung Thiên kinh hoàng đến mức phải dừng chân lại, mà điều kỳ lạ ở đây chính là chín tia chớp kia lại đồng thời đánh vào cùng một điểm ngay trên đầu của hán, không bên nào chịu nhường bên nào. Vô số tia lửa bắn ra tứ tung từ cuộc tranh đấu kịch liệt ấy, khiến cho nơi đó trông giống như một vàng thái dương nhỏ cỡ bằng nắm tay, đồng thời còn phát ra những tiếng nổ lách tách. Chỉ trong nháy mắt, một chu vi khá rộng xung quanh vàng thái dương nhỏ kia đã sáng bừng lên như ban ngày và chiếu rõ tất cả mọi thứ.

Mộ Dung Thiên trợn mắt há miệng đứng nhìn kỳ quan vạn năm khó gặp này, nhưng ngay sau đó, hán liền phát hiện ra đóm lửa như vàng thái dương kia chợt biến mất, trong không gian cũng khôi phục lại sự hỗn độn vốn có của nó. Thế nhưng, ngay tại trụ điểm mà lúc này những tia chớp va chạm vào nhau lại nảy sinh ra một điểm đen nhỏ. Điểm đen ấy rất ư quý dị, thậm chí, nếu so với bóng đêm thì nó còn có vẻ tối hơn vài phần, tối đến nỗi khiến cho nội tâm của Mộ Dung Thiên cảm thấy phát lạnh.

Ngay khi điểm đen ấy xuất hiện, Mộ Dung Thiên mơ hồ cảm thấy có điều không ổn, hán theo bản năng muốn rời khỏi nơi này thật xa. Con chó nhỏ vốn vẫn lạng lẽ bám theo sau hán từ nãy giờ nay bất ngờ lao lên sủa như điên. Loài động vật có một loại khứu giác đặc biệt rất nhạy cảm đối với hiểm nguy, và Mộ Dung Thiên hiểu rất rõ điều này, do đó, hán không còn do dự gì nữa, lập tức vất chân lên cổ mà chạy trốn chết.

Vừa mới nhấc chân chạy được vài bước, Mộ Dung Thiên đột nhiên hoảng sợ khi cảm thấy phía sau mình chợt xuất hiện một cổ hấp lực rất kỳ dị. Mộ Dung Thiên cố nén lòng hiếu kỳ, cũng không dám quay đầu lại, hán liều mạng chạy về phía trước, song cổ hấp lực kia cũng nhanh chóng gia tăng sức hút. Chẳng mấy chốc, Mộ Dung Thiên liền phát hiện ra mình chỉ có thể dậm chân tại chỗ, càng gay go hơn là ngay sau đó hán đã bị hút lên không, tựa như bị một sợi dây vô hình nào đó treo lên cao vậy. Mộ Dung Thiên cả kinh quay đầu nhìn lại phía sau, thì ra nơi đang phát ra luồng hấp lực to lớn kia quả nhiên là điểm đen nhỏ do các tia chớp tạo thành, chính xác mà nói thì điểm đen đó không còn là một lỗ đen nhỏ nữa, bởi vì nó bây giờ đã mở rộng thành một lỗ đen to lớn có đường kính dài đến 5 thước.

Lỗ đen!

Danh từ khoa học thần bí này chợt nảy ra ngay trong đầu Mộ Dung Thiên, điều đó khiến hán sợ hãi gần như ngất đi. Xưa nay dường như chưa bao giờ nghe ai nói về việc tia chớp giao kích và tiếp xúc nhau mà lại có khả năng mở ra lỗ đen, có lẽ đó cũng là bởi vì trong lịch sử loài người vốn chưa từng có chuyện chín đạo tia chớp giao kích tại một chỗ, và cũng vì thế mà không ai có thể kiểm chứng được điều ấy.

Trong các cuốn sách khoa học viễn tưởng có nói đến lỗ đen có khả năng nuốt chửng tất cả mọi thứ trên đời, kể cả bản chất của ánh sáng. Thế nhưng cái lỗ đen ở trước mặt đây dường như hơi có chút khác biệt, nó chỉ nuốt chửng các vật sống, bởi vì hiện nay chỉ có con chó nhỏ ở cùng với Mộ Dung Thiên là bị hút lên và cũng đang sửa inh ỏi không ngừng, còn lại những vật chết trên mặt đất như nhánh cây, lá cây, tảng đá, thậm chí ngay cả nước mưa cũng vẫn như thường và không có gì khác lạ cả.

Theo suy đoán của các nhà khoa học, các vật thể sau khi tiến vào lỗ đen thì có lẽ sẽ bị đưa đến một nơi khác trên địa cầu, hoặc là xuất hiện ở một ngõ ngách bất kỳ nào đó trong vũ trụ, hay tệ hơn nữa, thì nó có thể là thông đạo thời gian, có thể đưa người ta trở về thời cổ đại hoặc đặt chân đến tương lai....

Tuy nhiên, tất cả chỉ đều là phỏng đoán, trong đó, dự đoán có khả năng xảy ra nhất và không thể tránh né, đó là: nếu tiến vào lỗ đen không phải là vật chết mà là một người sống, vậy thì người đó rất có khả năng sẽ mất mạng.

Nói dễ nghe một chút thì là mất mạng, còn nói cho khó nghe hơn thì là con mẹ nó, toi đời. Nghĩ đến việc mình có thể bị toi mạng, Mộ Dung Thiên không thể áp chế được nỗi sợ hãi trong lòng nữa, hấn hét lên thật thảm thiết:

- Cứu mạng!

Tuy nhiên, con người ta khi gặp nạn thì sẽ sử dụng thanh âm cao nhất và lớn nhất để kêu gọi sự giúp đỡ, nhưng trong tình huống này thì hiển nhiên mọi cố gắng đều chỉ là uổng công vô ích, khoan hãy nói đến trong cơn bão lớn thế này căn bản là không có ai nghe được tiếng kêu của hấn, mà cho dù có nghe được thì cũng không có cách nào giúp đỡ. Cứu người từ lỗ đen ư? Đùng có giỡn, cái mạng nhỏ của mình có khi còn mất luôn ấy chứ.

Mộ Dung Thiên tuyệt vọng nhìn bản thân mình cách mặt đất càng lúc càng xa, từ nhỏ hấn vẫn thường hâm mộ các chú chim nhỏ vì chúng có khả năng bay lượn tự do trên bầu trời, hấn cũng từng khát khao sẽ có một ngày mình được cảm thụ cái loại cảm giác bay bổng kỳ diệu ấy. Thế nhưng bây giờ nguyện vọng đã thành hiện thực, nhưng Mộ Dung Thiên lại khóc không ra nước mắt. Hấn liều mạng giãy dụa song chẳng có chút sức lực nào. Lỗ đen nhanh chóng nuốt đôi chân của hấn vào trước. Không có đau đớn, cũng không ngứa ngáy, không có bất kỳ cảm giác nào, Mộ Dung Thiên chỉ cảm thấy bộ não của mình đã hoàn toàn mất đi sự liên hệ với các dây thần kinh nối với hai chân, tựa như chúng chẳng phải là một bộ phận ở trên thân người của mình vậy. Tiếp theo là bắp đùi, rồi thân mình, và chúng cũng từ từ mất đi cảm giác. Mộ Dung Thiên nhìn thấy con chó nhỏ ở bên cạnh thì giống như nhìn thấy ngọn cỏ cứu mạng, hấn liền vươn tay ra định kéo nó đến bên cạnh, song dù cho hấn đã duỗi tay ra hết cỡ nhưng vẫn còn thiếu chút nữa mới với tới. Cuối cùng thì Mộ Dung Thiên cũng hoàn toàn tuyệt vọng. Thế rồi, lỗ đen cũng hoàn toàn nuốt hết toàn bộ thân thể của hấn, cả con chó nhỏ cũng đồng thời biến mất không thấy nữa. Sau đó, lỗ đen dần dần thu nhỏ lại, và cuối cùng thì hoàn toàn biến mất.

Mưa vẫn lớn như trút nước, cuồng phong vẫn gào thét như cũ, cứ tựa như là chưa từng phát sinh ra chuyện gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8 : Thiên Quốc

"Toong, toong!"

Mồ hôi lạnh từ trên người Mộ Dung Thiên không ngừng tuôn ra. Hấn tựa như gặp phải cơn ác mộng, cảm thấy bản thân mình như bị một con quái thú hai đầu vây quanh, và cái miệng rộng lớn của nó liên tục phun ra lửa.

Giấc mộng này giống y như thật vậy, giống đến nỗi mà giờ đây khi Mộ Dung Thiên nhớ lại giấc mộng ấy thì vẫn còn cảm thấy rùng mình sợ hãi. Theo bản năng, trái tim của hấn đập thành thịch không thôi. Nhưng bây giờ thì hấn thở phào nhẹ nhõm, thật là buồn cười, trên đời này làm gì có quái vật hai đầu chứ?

Sau khi bình tĩnh trở lại, Mộ Dung Thiên mới nhớ đến các sự việc xảy ra ngày hôm qua, hấn vội đưa mắt quan sát và đánh giá tình hình chung quanh, xem thử rốt cuộc thì tòa hắc động kia đã đưa mình đến tận đâu rồi.

Bầu trời trong xanh khiến cho lòng người say đắm, một màu xanh thăm không chút ti vết hết như một xử nữ thuần khiết. Đó là những từ ngữ đẹp đẽ nhất mà Mộ Dung Thiên có thể sử dụng để khen ngợi khung trời này. Mặc dù vẫn chưa biết mình đang ở đâu, nhưng hấn dám khẳng định nơi đây quyết không phải là Thượng Kinh. Thượng Kinh vốn là một thành phố công nghiệp thuộc hạng nặng, quanh năm không thấy ánh mặt trời nên không thể có khoảng trời mỹ lệ như vậy. Dưới chân là một vùng thảo nguyên cao đến mắt cá chân, màu xanh biêng biếc không thấy tận cùng. Những cơn gió mát thổi nhẹ nhàng khiến cho đồng cỏ dập dềnh như sóng, kéo theo mùi hương cây cỏ trong lành ủa vào mặt, lại thêm một số loại côn trùng không biết tên phát ra những tiếng kêu trong trẻo hết như đánh đàn, rất vui tai. Bầu không khí trong lành khác thường, Mộ Dung Thiên không khỏi hít thêm vài hơi, trong lòng thầm nghĩ: "Chẳng lẽ đây là đại thảo nguyên sao? Quả là rất tuyệt, so với những gì mình đã thấy trên ti vi thì còn tuyệt vời hơn nhiều."

Ở phía xa xa tại chân trời, nơi đó có một cụm khói trắng bốc thẳng lên cao. Mộ Dung Thiên thấy vậy thì mừng rỡ vô cùng. Hắn hiểu rõ luồng khói đó chính là khói bếp, mà nơi nào có khói bếp thì nơi đó hẳn là có người. Vì vậy, hắn vội rào nhanh về hướng có khói bốc lên.

Đi bộ ước chừng được nửa canh giờ thì nơi xuất hiện khói bếp đã ở ngay trước mặt. Nơi đây là một tiểu trấn có phong thái đặc sắc của Tây Âu, cùng một loại phong cách của thế giới Châu Âu. Nguyên liệu làm nên các con đường đều không phải loại tầm thường, mà đó đều là từng viên, từng viên đá lớn và cứng rắn hợp lại mà thành, thậm chí nó trông còn có vẻ sạch sẽ và láng bóng hơn những con đường bình thường nữa. Ở dọc hai bên đường có rất nhiều viên đá được điêu khắc: nào là một thiên sứ xinh đẹp có đôi cánh, một chàng kỵ sĩ đang cười trên lưng một con quái thú, một ác ma có diện mạo đáng sợ, và một ma pháp sư đang cầm cây pháp trượng....v...vv...đường cong của những bức điêu khắc ấy thật là mềm mại nhu hòa và rất sống động trông thật đẹp mắt. Những kiến trúc chủ thể ở trên con đường này mang nhiều sắc thái khác nhau và đều rất đặc sắc. Chúng được xây san sát nhau, có vẻ rất dày đặc, thế nhưng lại không hề tạo ra chút cảm giác chật hẹp nào. Người thiết kế các kiến trúc này cũng chính là một kiến trúc sư, nhưng có lẽ nên gọi ông ta là một nghệ thuật gia thì thích hợp hơn, bởi vì tư tưởng của ông ta quả thật đã khiến người ta phải thần phục sát đất. Ông ta đã dùng một thủ pháp mạnh bạo để phát huy một không gian hữu hạn lên đến cực độ rất ư là xảo diệu.

Sau khi xem xong các kiến trúc, lúc này Mộ Dung Thiên mới phát giác ra người ở trong trấn ăn mặc rất kỳ quái. Cứ án theo trang phục của họ thì hẳn có thể phân biệt ra hơn mười loại.

Loại thứ nhất: áo vải thô, tay áo rộng, mang phong thái cổ trang, và chiếm tuyệt đại đa số.

Loại thứ hai: trang phục nhìn có chút hơi giống với các đấu sĩ của La Mã cổ đại. Các bộ khôi giáp ấy mang hình dạng rất kỳ lạ, có bộ được làm bằng cương thiết hoặc cũng có bộ làm bằng đồng; ngoài ra còn có một số loại không biết chế tạo từ chất liệu gì. Quân sĩ của những người ấy đều mang theo đao thương. Loại người này so với người thường thì tương đối tráng kiện hơn – tuy nhiên, đó chỉ là nói về nam nhân, còn nữ nhân thì không thể gọi là “tráng kiện”, vì như vậy thì e rằng không hợp cho lắm. Tư thế của các nữ chiến sĩ đều thẳng tắp lạnh lùng, và còn có phần dương cương. Những bộ khôi giáp ở trên người các nàng đều có vẻ nhẹ nhàng và dễ coi hơn nhiều.

Loại thứ ba: là những quái nhân mặc áo bào rộng thùng thình, đầu đội nón có chóp nhọn trông rất kỳ dị. Toàn bộ thân thể của những người này đều được giấu sau bộ y phục và chỉ để lộ ra cặp mắt, cho nên rất khó phân biệt được giới tính của họ. Những người này đặc biệt có dáng dấp tương đối cao gầy, và trong tay ai nấy cũng đều cầm một cây trượng ngắn có khảm một viên bảo thạch xinh xắn. Căn cứ vào dáng điệu đi đường của họ, hiển nhiên là họ không hề có tật ở chân, vì vậy mà những cây trượng đó quyết không phải được dùng để phụ trợ cho việc đi lại, hẳn là nó có một tác dụng nào đó nhưng người ngoài lại không thể biết được.

Loại thứ tư: những người này có phần giống như tên Lý Ngang nào đó mà lúc này mọi người vừa nhắc đến. Bọn họ đều là những kỵ sĩ cười tuấn mã, tay cầm vũ khí dài và thuận bài. Tuy nhiên, gọi là ngựa cho sang vậy thôi, chứ thật ra những con vật mà họ cưỡi đều không phải là ngựa, chúng đều là những giống thú mà Mộ Dung Thiên chưa biết tên.

Loại thứ năm: là những loại người mặc áo trùm cả người, tay cầm một cây đoản trượng, trông khá giống với nhóm người thứ hai, thế nhưng y phục của họ lại không quá rộng, hơn nữa lại đều có chung một màu áo, đó là màu trắng, còn trên đầu thì đội một chiếc mũ. Nhóm người này còn có một đặc điểm lớn nhất, đó là họ đều là nữ tử, và hình dáng của họ cực kỳ thánh khiết, trông có phần giống như các nữ tu sĩ.

Loại thứ sáu: trong số mười nhóm phân loại, trang phục của loại người này tương đối gần gũi với trang phục của nhân gian hơn, nhưng đó cũng chỉ là tương đối mà thôi, bởi vì bọn họ đều mặc hắc y bó sát người, toàn thân từ đầu đến chân đều là màu đen, thậm chí có người còn đeo cả khăn che mặt. Nếu là ở địa cầu, và bọn họ xuất hiện vào buổi tối thì sẽ dễ dàng gây ra ấn tượng là họ sắp đi ầu đả với ai đó, ngoài ra, họ còn trông rất giống với những tên trộm đạo. Nhóm người này có cả nam lẫn nữ, cho dù người ta không nhìn thấy diện mạo của họ, nhưng chỉ cần dựa vào vóc dáng thì cũng có thể dễ dàng suy đoán ra được giới tính của họ.

Linh hồn của Mộ Dung Thiên không vì bị đưa đến Thiên Quốc mà được gột rửa sạch sẽ. Vì thế nên ánh mắt của hắn vẫn theo thói quen mà lướt trên bộ ngực đầy đặn và đôi bờ mông tròn trịa săn chắc của một nữ tử đang mặc bộ y phục bó sát người kia, à, lại còn thêm đôi chân mỹ miều nữa chứ. Khi ánh mắt của Mộ Dung Thiên dời đến đôi chân của nàng thì hắn đột nhiên cảm thấy kinh ngạc, bởi vì nàng ta có đeo một thanh chùy thủ sắc bén ngay sát bắp đùi của mình. Ủi chà, tiểu muội muội này hung hăng thật nhì! Nàng là nữ cường bạo ư?

Loại thứ bảy: trang phục của nhóm người này là những bộ khôi giáp hạng nhẹ, đặc điểm lớn nhất của họ chính là các bao tên đang đeo sau lưng, còn vũ khí của họ thì tất nhiên là cung hoặc nỏ rồi.

Loại thứ tám: là những người khoác áo choàng rộng trên vai, hai tay để trần và trên đó có vẽ các loại bùa chú vô danh, khiến người ngoài trông vào rất có ác cảm.

Mộ Dung Thiên suy tít nửa thì cười ra thành tiếng, những người này sao lại mặc những bộ trang phục cổ quái như vậy nhì?

Những người khác cũng nhìn vị khách không mời mà đến là Mộ Dung Thiên bằng ánh mắt kỳ quái. Họ chỉ chi trò trò, bàn tán xôn xao, thậm chí còn có mấy nữ nhân che miệng cười khúc khích nữa.

Ánh mắt của họ mang theo ý tứ cười cợt khi trông thấy sự việc khác thường. Còn Mộ Dung Thiên thì phát hiện ra bản thân mình lại xui xẻo nằm trong cái hoàn cảnh bất hạnh đó: quần jean, áo thun. Hiển nhiên là không có ai ăn mặc giống mình. Bộ dạng của hắn trông thật là nhếch nhác, cũng chỉ bởi vì vừa bị dầm mưa cách đây không lâu, quần áo vừa ướt mềm lại vừa dơ dáy hôi hám, thật chẳng khác nào những tên khất cái.

Mộ Dung Thiên cảm thấy thật xấu hổ, nhưng rốt cuộc đây là địa phương nào? Trông kiến trúc thì giống như Tây Âu, nhưng mà trang phục của người Tây Âu đâu có kỳ lạ cổ quái như vậy, quả thật mình chỉ mới thấy lần đầu. Hay nơi đây là một quốc gia nào đó tại Châu Mỹ? Nhất thời, Mộ Dung Thiên trở nên trầm tư mà tạm thời quên đi mọi việc.

“Lộc cốc, lộc cốc!” Tiếng vỗ ngựa dồn dập vang trên đường cái, từ xa đến gần, khiến Mộ Dung Thiên giật mình bừng tỉnh, vừa lúc có một bóng đen thật lớn mang theo một khí thế hùng hậu xuất hiện ngay trước mặt.

Mộ Dung Thiên theo phản xạ tự nhiên lăn người sang một bên để tránh, vừa kịp lúc bóng đen đó lao ào đến ngay vị trí mà hắn vừa mới đứng, và lại còn kéo theo một trận gió mạnh thổi vù tới.

Mộ Dung Thiên lồm cồm bò dậy, vừa mới định ngoác miệng thóa mạ một câu “Mẹ kiếp!” thì đột nhiên hai mắt tròn to, còn đôi tròng mắt thì gần như muốn rớt ra ngoài luôn. Thì ra bóng đen vừa rồi là một con tuấn mã toàn thân trắng như tuyết, và điều làm cho hắn khiếp sợ hơn không phải là thân thể to lớn của con tuấn mã, mà chính là đôi cánh màu trắng nằm trên lưng con vật đó!

Là thiên mã ư? Trong các truyền thuyết thần thoại của Tây phương có nói, các vị thần thường dùng thiên mã để kéo xe, tuy nhiên, hiện nay người đang ngồi trên xe tuyệt không phải là một vị thần nào đó, mà y chỉ là một kỵ sĩ uy vũ hiên ngang, toàn thân mặc chiến giáp màu hoàng kim, tay cầm một cây trường mâu màu trắng. Theo sau y là hơn mười người ăn mặc phục sức khác nhau. Đám người đó ai nấy đều cưỡi những con thú lạ vô danh, có mấy con có đến cả ba hoặc sáu chân, và tốc độ của chúng đều rất nhanh.

Mộ Dung Thiên đứng nhìn há hốc miệng bên lề đường, hai mắt cứ nhìn thẳng vào đoàn người cưỡi thiên mã đang đi xa dần. Hắn đột nhiên hiểu ra, chắc là mình đã chết, thì ra mình đã không thoát khỏi ách vận quai ác trước cái lỗ đen chết bầm kia?

Còn nơi đây phải chăng là Thiên quốc?

Hết

Chú thích:

Thiên mã (pegasus): loại ngựa có hai cánh trên lưng, thường xuất hiện trong các thần thoại của Tây phương.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9 :Ái tài uyên ương

Suy đoán này có khả năng chính xác rất lớn, bởi vì nơi đây không có tục khí của những tòa cao ốc chọc trời, cũng không có những dòng xe cộ dập diu qua lại không ngừng. Những vật thể ở chung quanh đây đều rất xảo diệu, cả những tòa kiến trúc tinh kỳ cũng chẳng có cái nào giống với những gì hiện hữu tại nhân gian, mà hoàn cảnh nơi đây trông có đến tám phần tương tự với những truyền thuyết nói về Thiên quốc. Hơn nữa, vừa rồi hắn lại còn thấy được cỗ xe thắng thiên mã, như vậy thì không còn gì để nghi ngờ nữa rồi. Mộ Dung Thiên đột nhiên nhớ ra, bản thân hắn không phải là một giáo đồ, mà có lẽ đây là sai lầm lớn nhất của hắn khi còn tại thế, bởi vì nghe nói đâu nếu không phải là giáo đồ thì khi đến Thiên quốc sẽ không được đãi ngộ tốt. Nghĩ đến đây thì Mộ Dung Thiên cảm thấy chán nản vô cùng.

"Thì ra Thiên quốc cũng không được tốt đẹp đến như trong tưởng tượng, cái gì là hòa bình, đoàn kết, tương ái kia chứ? Đám kỵ sĩ lúc nãy rõ ràng là rất hung hăng thô lỗ, suýt tí chút là đã gây ra tai nạn giao thông rồi còn gì, hừ!" Mộ Dung Thiên tức giận nghĩ thầm trong lòng, thời khắc này, giá trị của Thiên quốc ở trong mắt hắn cũng đã bị giảm đi rất nhiều. Tuy nghĩ vậy nhưng hắn không dám nói ra lời, chỉ sợ các thiên sứ thần thông quảng đại, có thể nghe được người khác chửi thầm bọn họ, đến lúc đó chỉ e rằng sẽ không kham nổi hậu quả.

Khi người ta biết được tin tức về cái chết của bản thân mình thì điều đó quả không dễ chịu gì. Lúc này Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy có chút thương tâm, tuy nhiên, cảm giác đó chỉ lướt qua rất nhanh. Người chết thì cũng đã chết rồi, dù sao thì lúc mình sống cũng chẳng có người thân nào, bản thân cũng chỉ là một kẻ dư thừa trên trái đất, là một cái gai trong mắt các giáo viên, là một tên lưu manh trong mắt các mỹ nữ, và cũng không có lấy một bằng hữu thâm giao nào. Thậm chí, ngay cả cái đám bằng hữu ở chung ký túc xá của hắn thì cũng chỉ có thể xem là trư băng cầu hữu mà thôi. Cuộc sống của bọn họ sẽ không vì thiếu đi sự có mặt của hắn mà sẽ thay đổi. Trong đầu Mộ Dung Thiên đột nhiên hiện lên khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiểu Băng, có lẽ nàng là một ngoại lệ duy nhất. Ý nghĩ đó thật là kỳ quái, dù rằng bản thân hắn thường ngày vẫn hay có hành động phi lễ với nàng, nhưng chung quy hắn vẫn có cảm giác rằng nếu nàng mỹ nữ ấy biết được hắn bị thất tung thì hắn cũng sẽ bị thương tâm đấy. Ài, nếu biết thế thì lúc trước cũng nên tốt với nàng một chút, mà không nên.....ừm, phi lễ với nàng nhiều như vậy.

-#@&%@#&#!

Nhìn đoàn xe Thiên mã ào ạt chạy qua, mọi người có mặt tại đó đều lớn tiếng mừng rỡ. Bọn họ dùng một thứ ngôn ngữ rất kỳ quái mà Mộ Dung Thiên chưa bao giờ nghe qua. Song, điều kỳ lạ hơn là hắn lại nghe hiểu được thứ ngôn ngữ đó, hắn nghe loáng thoáng những cái tên như là Lý Ngang, A Nhĩ

Pháp gì gì đó. Điều này lại càng làm cho Mộ Dung Thiên càng tin chắc hơn rằng mình đang có mặt tại Thiên quốc, chỉ có ở Thiên quốc thì mới có thể phát sinh ra những chuyện không bao giờ tưởng tượng nổi.

- Đó là vị thiếu chủ trẻ tuổi nhất của Gia tộc A Nhĩ Pháp, và cũng là một Bạch Ngân kỵ sĩ trẻ tuổi nhất của Tát Á Đa Lộ Ma Vô Học Viện. Nghe nói, y sắp được thăng tiến lên thành Hoàng Kim kỵ sĩ rồi đấy.

À, Lý Ngang A Nhĩ Pháp hẳn là tên kỵ sĩ hung hăng vừa rồi, tuy nhiên, điều khiến cho Mộ Dung Thiên hứng thú hơn chính là hai chữ "gia tộc." Té ra ở Thiên quốc của cô phân chia gia tộc hay sao? Còn Học Viện? Đúng là một danh từ vừa nghe đến thì đã thấy đầu đầu rồi. Chẳng lẽ người ta chết rồi mà vẫn phải tiếp tục học hành hay sao? Vậy còn Hoàng Kim kỵ sĩ và Bạch Ngân kỵ sĩ thì không biết là cái gì nhỉ.

- Trong kỳ thi trắc nghiệm vừa rồi của Học Viện, y đã tiêu diệt một con ma thú hung tàn cấp C+ là Hóa Đồng Báo ở cánh rừng phía đông trấn ta. Tuy nhiên, nghe đâu sở dĩ y đến nơi này là vì muốn theo đuổi Lăng Đế Tư đấy.

- Ta nghe nhiều người bảo Lăng Đế Tư rất xinh đẹp, nhưng tiếc rằng đến bây giờ ta vẫn chưa được gặp nàng.

- Oa, y thật là đẹp trai a! Lại rất cường tráng nữa!

Thì ra một đám thiếu nữ ái mộ Lý Ngang đến điên cuồng đang nức nở khen ngợi hắn, trông bộ dáng bọn họ rất giống người địa cầu khi chạy theo các minh tinh thần tượng của mình. Đúng vậy, dường như cười thiên mã vừa rồi chính là bạch mã hoàng tử ở trong mắt rất nhiều thiếu nữ tại đây.

- .....

- .....

Sau khi mọi người thưởng thức và nhìn ngắm phong thái của Lý Ngang xong, rồi ánh mắt của họ lại rơi trên người Mộ Dung Thiên, trong lúc này, dù hắn rất tự tin với độ dày của da mặt mình, nhưng khi đứng trước nhiều ánh mắt đang nhìn mình như một đám du khách đang nhìn ngắm một động vật trong vườn bách thú, thì hắn không nuốt trôi được, mà chỉ đang nằng thẳm trong lòng: "Mẹ kiếp! Nhìn cái gì chứ? Có gì lạ đâu? Lúc trước các người mới đến đây cũng như ta mà thôi."

Vừa lúc đó, hắn liếc thấy một ngôi tửu điểm ở bên cạnh đường đi, ừm, chắc là một tửu điểm rồi, bởi vì ở phía trên có một tấm biển xanh với hình vẽ tiêu chí là một chén rượu. Mộ Dung Thiên vốn đã cảm thấy khô cổ họng đã lâu, nay thấy được tửu điểm này thì lại càng thấy Thiên quốc và nhân gian có rất nhiều điểm giống nhau. Hắn khẽ chép miệng rồi cúi đầu bước vào quán.

Quán rượu này có một phong vị khá cổ kính, diện tích không được rộng mấy, chỉ có khoảng hơn mười cái bàn, nhưng khung cảnh rất hữu tình. Bàn ghế, quầy kệ, sàn nhà, và cả những vách tường đều được làm bằng một loại hương mộc màu nâu không biết tên, và trên trần nhà có đính một viên bảo thạch màu trắng phát ra ánh sáng nhu hòa. Khách nhân trong quán tùm năm tùm ba, quầy quán thành từng nhóm riêng, bọn họ ai nấy cũng dùng chén rượu bằng pha lê, và thứ họ uống là một chất dính màu xanh thẩm trọng rất lạ mắt. Mùi hương của thịt nướng và rượu trong quán xông lên ngào ngạt rồi quện lấy nhau, tạo nên hai mùi vị tương phản rất rõ rệt, và khiến cho thực khách khi ngửi được chúng thì liền cảm thấy đói bụng ngay. Mộ Dung Thiên thẩm lấy làm lạ, không ngờ tửu điểm ở Thiên quốc cũng có phục vụ thêm cả thịt nướng nữa, vì vậy mà hắn chỉ đành nuốt một ngụm nước miếng đánh ực.

Thực khách trong tửu điểm nhìn thấy Mộ Dung Thiên xông vào thì ai nấy cũng nhìn hắn với vẻ kỳ quái, tuy nhiên, nhìn thì nhìn vậy thôi chứ cũng chẳng ai thèm ngó ngang đến hắn. "Tốt lắm, nơi đây có tố chất của nhân loại khá cao." Mộ Dung Thiên thầm nghĩ. Tuy vậy, nội dung của những cuộc đàm luận kia cũng rất kỳ quái, nào là ma thú, thăng tiến giai cấp, linh khí, trang bị, công hội...vv....tất cả đều là những đề tài rất xa lạ, không giống với những đầu đề như kiếm tiền và nữ nhân mà bọn nam nhân như hắn vẫn thường tán gẫu với nhau. Có lẽ Thiên quốc và nhân gian cũng có những đề tài không giống nhau.

Ừ nhỉ, bước tiếp theo thì nên làm những gì nhỉ? Nếu có thể tìm được nghĩa phụ thì tốt rồi. Mình mới vừa đến đây, mọi chuyện vẫn còn chưa biết rõ, thậm chí là còn chưa biết chỗ nào để đến trình diện nữa đây. Điều này chắc tương đương với việc khi ở tại nhân giới, người ta mới sinh ra thì phải đăng ký hộ tịch vậy. Mình đến Thiên quốc thì cũng chẳng khác nào bắt đầu một sinh mạng mới, rồi lại còn thêm các pháp luật dờ hoi của Thiên quốc nữa chứ. Đáng lý giờ này ở bên cạnh mình phải có người hướng dẫn và sắp đặt mọi thứ rồi mới phải, bảo hại lão tử mất mặt quá. Nhưng rốt cuộc chuyện đã đến nước này, Mộ Dung Thiên cũng không còn cách nào khác, chỉ đành tự mình đi kiếm nơi đăng ký nhân khẩu thôi.

Hơn nửa số người ở trong quán đều ngồi chung từng nhóm với nhau, có lẽ không nên quấy rầy họ. May thay, Mộ Dung Thiên nhìn thấy một nam nhân đang ngồi độc ẩm, vóc người của y cao lớn dị thường, lưng hùm vai gấu, tuy y chỉ đang ngồi trên ghế mà Mộ Dung Thiên cũng chỉ có thể thấy được bóng lưng của người đó mà thôi, tuy nhiên, thật đáng tiếc là đôi chân của người đó lại rất ngắn, vì vậy mà đã phá đi cái hình thể uy mãnh đầy nể cảm kia.

- Huỳnh đài, xin cho tại hạ hỏi thăm một vấn đề được chăng?

Mộ Dung Thiên bước đến sau lưng người ấy và vỗ vai y, hỏi.

Người nọ vừa quay đầu lại, Mộ Dung Thiên vừa thấy rõ dung mạo của y thì đôi tròng mắt liền như muốn lập tức rơi ra ngoài.

Heo! Một cái đầu heo!

Nếu chỉ là một chú heo trong gánh xiếc thì Mộ Dung Thiên cũng không ngạc nhiên đến thế, nhưng đó quả thật là một cái đầu heo. Hai chiếc tai lớn đang phe phẩy như hai cái quạt, y đưa mắt quan sát Mộ Dung Thiên từ đầu đến chân một lượt, sau đó mở miệng hỏi:

- Chuyện gì?

Thần sắc và thanh âm của y rất lạnh lùng tàn khốc, lại thêm đôi răng nanh sắc nhọn trông cũng thật là chướng mắt.

Lạy chúa, ta không phải đang nằm mơ đó chứ? Mộ Dung Thiên gần như bị dọa cho đến chết khiếp. Sau một lúc lâu thì hắn mới hoàn hồn, rồi lắp bắp nói:

- Heo....heo biết nói.

Chẳng những người kia có thể đi đứng thẳng người bằng hai chân, mà lại còn biết mặc quần áo và uống rượu nữa.

Người đầu heo nghe vậy thì tức giận vô cùng, mũi phun phì phì mấy tiếng, rồi nói với giọng không vui:

- Ta là trư nhân duy nhất của Thú tộc tại trần này. Mong các hạ hãy gọi ta là chiến sĩ Ba Tây, nếu không thì ta sẽ thách đấu với ngươi đấy.

“Chúng sanh bình đẳng, chúng sanh bình đẳng.....” Mộ Dung Thiên không ngừng lặp đi lặp lại những lời này ở trong lòng. Cuối cùng thì hắn cũng trấn tĩnh tinh thần và chấp nhận sự thật ở trước mắt, rồi nói:

- Ấy, à, à.....chiến sĩ Ba Tây đây dừng cảm, xin hãy cho ta biết, nơi đăng ký nhân khẩu ở đâu thế? Là.....là.....cái chỗ sau khi người ta.....ờ.....chết thì phải tìm đến ấy.

Mộ Dung Thiên cảm thấy mình phải dùng lời nói khách khí như thế để nói chuyện với một nhân vật nửa người nửa thú thì hoàn toàn không thỏa đáng chút nào, trong nhất thời, hắn vẫn theo thói quen mà huyền thuyên không thôi.

Có lẽ vì Mộ Dung Thiên đã chêm vào thêm hai chữ “dừng cảm” nên đã khiến cho Ba Tây có chút đắc ý, sắc mặt của y cũng hòa hoãn đi nhiều. Y thoáng nhú mày nhìn chốc lát, rồi đáp nhanh:

- Ta không biết.

Nói xong, y liền cầm một cái chân thú không biết tên là gì, cho vào miệng nhai ngồm ngoàm và không thèm ngó ngang tới Mộ Dung Thiên nữa.

Úi chà, Mộ Dung Thiên cảm thấy thật là nhức đầu. Ài, cái đầu heo kia, à ừm....đầu óc của gã chiến sĩ Ba Tây kia so với phạm gian cũng không giống nhau lắm, bởi vậy cho nên y mới không hiểu mình nói cái gì. Y là người giàu kinh nghiệm, không, là heo giàu kinh nghiệm, vì thế mà không biết nơi đăng ký nhân khẩu ở đâu cũng phải.

- Tiên sinh, xin hãy trình cho xem chức nghiệp huy chương, để tiêu nhân tiện việc phục vụ ngài.

Không biết từ khi nào đã thấy một nữ tiếp thị có đôi tai thỏ thật dài, mình mặc áo da thú ngắn tới rốn, trông rất gợi cảm, tiến tới bên cạnh Mộ Dung Thiên. Đôi mắt đẹp của nàng đảo nhìn khắp trên thân hắn, cũng đánh chịu thôi, bộ y phục khác lạ đang mặc trên người hắn đúng là một thứ có sức hấp dẫn rất lớn với những người xung quanh.

Hết

---

trư bằng câu hữ: ý nói là bạn bè xôi thịt.

trư nhân: người heo (nửa người nửa heo)

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10 :Dứt bỏ

Đến lúc này, Mộ Dung thiên tài mới nhớ ra là mình đang ở trong tửu quán của người ta, và hiện tại cũng chưa uống một chút gì, lý do rất đơn giản, đó là vì trong túi hắn vốn không có một đồng xu nào. Hơn nữa, hắn cũng không biết cái gì là "Chức nghiệp huy chương", có lẽ nó cũng giống như chứng minh thư hay thẻ định dùng để chứng minh thân phận gì đó. Bộ máy cai trị của Thiên quốc cực kỳ nghiêm minh, muốn uống rượu thì nhất định phải chứng minh được thân phận của mình. Bí thế quá, Mộ Dung Thiên chỉ đành nói:

- Xin lỗi! Ta cũng chỉ vừa mới đến địa phương này, nên muốn vào đây hỏi một câu thôi. Không biết nơi đăng ký nhân khẩu ở đâu nhỉ?

Hoàn cảnh lúc này của hấn thật là mất mặt, rõ ràng mỹ nhân đang ở trước mắt, nhưng lại không thể ngắm cho no mắt. Việc này đúng là lần đầu tiên hấn gặp phải. Mà mỹ nhân kia tại sao lại có đôi tai thỏ nhĩ, tuy thấy lạ, nhưng do từ lúc tới đây, Mộ Dung Thiên đã gặp quá nhiều chuyện chưa bao giờ gặp phải nên giờ đây hấn không cảm thấy kỳ quái nữa.

Nữ tiếp thị hỏi lại:

- Có phải tiên sinh muốn hỏi cái nơi chuyên làm chứng nhận về chức nghiệp không?

Mộ Dung Thiên thâm nghĩ có lẽ "chứng nhận chức nghiệp" cũng giống với "chứng minh thư", hai việc này chắc có cùng một khái niệm đây. Nghĩ vậy nên hấn vội vàng nói ngay:

- Đúng rồi, đúng rồi, cô có biết nó nằm ở đâu không?

Nữ tiếp thị lộ nét mặt kỳ quái, nói:

- Chẳng lẽ tới bây giờ mà ngài vẫn chưa có chức nghiệp hay sao?

Mộ Dung Thiên đáp:

- Ồ hay, tại hạ mới nói rồi đó, tại hạ chỉ vừa mới đến đây thôi.

Ánh mắt của nữ tiếp thị tràn đầy vẻ hoài nghi, nàng đảo mắt quan sát hấn vài lượt, sau đó mới nói:

- Tại trấn này không có nơi nào để chứng nhận chức nghiệp cả. Nơi gần nhất có lẽ phải là Uy Nhĩ thành, chỉ e rằng tiên sinh phải đến tận đó thì mới tìm được nơi mình muốn tìm.

Mộ Dung Thiên lấy làm lạ, hỏi:

- Uy Nhĩ thành? Bộ Thiên quốc còn được phân chia ra làm nhiều thành trấn nữa à?

Lại còn có gia tộc gì nữa đây, hấn cảm thấy rất kỳ quái.

Nữ tiếp thị khẽ nhún đôi mày liễu:

- Thiên quốc?

Mộ Dung Thiên đáp:

- Đúng vậy, chẳng lẽ nơi này không phải là Thiên quốc sao?

Nữ tiếp thị lắc lắc đầu, nói:

- Tuy ta không biết Thiên quốc là địa phương nào, nhưng ta có thể xác định với ngài một điểm, đó là thị trấn này có tên gọi là Cách Lâm trấn, là một địa hạt thuộc Lam Nguyệt đế quốc của Thần Phong đại lục.

Mộ Dung Thiên vừa nghe vậy thì thoáng sửng sốt, sau đó mới cười khan một tiếng rồi nói:

- Ta vốn tưởng là mình rất hài hước, không ngờ cô nương còn vui tính hơn cả ta.

Vừa dứt lời, Mộ Dung Thiên chợt nhận ra vẻ mặt của nữ tiếp thị đó không có chút nào đùa cợt, vì vậy hấn liền cảm thấy bất ổn, nên thận trọng hỏi lại:

- Lời cô vừa nói là thật chứ?

Nữ tiếp thị gật đầu nói:

- Đúng vậy!

"Thần Phong đại lục, Lam Nguyệt đế quốc" đều là những danh từ mà Mộ Dung Thiên mới nghe lần đầu, khiến cho hấn rất bối ngỡ. Rồi còn những cái tên khác như là thiên mã, A Nhĩ Pháp gia tộc, trư nhân (người heo), rồi đến nữ tiếp thị tai thỏ, Tát Á Da Lộ học viện, ma thú....vv.....tất cả những thứ này đều là những thứ mà hấn chưa từng thấy qua hay nghe nói đến. Chúng cứ lần lượt lướt qua trong óc Mộ Dung Thiên, rồi bỗng nhiên trong lòng hấn nổi lên một cơn sợ hãi vô danh, rồi sau đó nó nhanh chóng xâm chiếm lấy tư tưởng của hấn. Nếu nơi đây quả là Thiên quốc thì đối với cách phục sức của hấn, mọi người tỏ ra kỳ quái là một việc rất hiển nhiên. Còn nếu là ở tại nhân gian, thì cách ăn mặc của hấn là rất phổ thông, có gì lạ đâu? Mộ Dung Thiên đột nhiên đứng bật dậy, rồi cất bước đi đến một chiếc bàn gần đấy. Tại đó có ba chiến sĩ mặt mày vui vẻ đang thù tạc với nhau, trong đó có một người mặc khôi giáp màu xám đang khoa chân múa tay, nói chuyện hăng say đến văng cả bọt mép:

- Nó đúng là một con lam huyết hùng hung dữ. Nếu không nhờ ta vừa học được trung cấp đao khí thuộc hỏa hệ thì e rằng lúc ấy đã chết rồi, lại thêm.....

Mộ Dung Thiên đang cố nuôi một hy vọng cuối cùng, hấn vòng tay hỏi:

- Xin chư vị cho tại hạ được biết, nơi này có phải là Thiên quốc hay không?

Khôi giáp chiến sĩ kia đang kể chuyện hăng say, chợt bị Mộ Dung Thiên cắt ngang thì đã cảm thấy bức bối rồi, nay lại thấy hấn mặc đồ dơ dáy hôi hám thì quát hỏi:

- Thiên quốc cái gì? Chỉ cần là người của trần này thì dù ai ngu ngốc đến đâu cũng biết nơi đây chính là Cách Lâm trấn của Lam Nguyệt đế quốc rồi. Tur Ân!

Đến mấy chữ cuối thì gã gân cổ lên gọi lớn.

Nghe tiếng gọi, một lão nhân đang ở sau bàn quỹ tính toán tiền nong liền vội vàng chạy tới. Lão khom người, miệng vâng dạ liên hồi:

- Các vị đứng sĩ đáng kính, xin hỏi chư vị có gì cần phân phó?

Khôi giáp chiến sĩ chỉ vào Mộ Dung Thiên, nói:

- Mau kêu hấn đi chỗ khác ngay, đừng ở đây làm vướng chân vướng tay bọn ta.

Lão nhân có tên là Tur Ân ấy liền đưa mắt đánh giá bộ y phục trên người Mộ Dung Thiên một lượt, rồi hỏi nữ tiếp thị ở bên cạnh:

- Lạc Na, vị tiên sinh này.....

Lạc Na lúng túng trả lời:

- Y còn chưa có chứng nghiệp chứng nhận.

Ánh mắt của Tur Ân cũng trở thành kỳ quái giống như ánh mắt của Lạc Na lúc nãy, lão thoáng do dự một lúc, rồi nói với giọng đầy khách khí:

- Tiên sinh, ta thấy hay là ngài hãy trở về bàn của mình trước nhé.....

"Thần Phong đại lục, Lam Nguyệt đế quốc, Thần Phong đại lục, Lam Nguyệt đế quốc, Thần Phong đại lục....." Mộ Dung Thiên đứng sững như trời trồng, hai mắt vô thần, miệng thì cứ lẩm bẩm lặp đi lặp lại hai danh từ đó. Trong đầu hấn lúc này hoàn toàn trống rỗng, chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh. Qua một lúc sau, hấn đột nhiên hét lớn một tiếng, rồi ôm đầu chạy thẳng ra khỏi từ quán.

Khôi giáp chiến sĩ kia thấy vậy thì mừng:

- Đúng là một tên điên đáng chết! Tur Ân lão đầu, lão coi đi, mai một đùng có để cho hạng người như thế vào quán đây.

Tur Ân vội vàng đáp:

- Dạ, dạ!

Sau khi chạy như điên ra khỏi quán, Mộ Dung Thiên vẫn tiếp tục cắm đầu chạy về phía trước mà không có mục đích gì. Hấn đang sợ điều bất hạnh kia là sự thật: đó là hấn đang có mặt tại một thế giới khác.

Tại thế giới của thế kỷ 22 có một học thuyết về không gian bốn chiều rất trứ danh của nhà không gian học tên là Ai Khắc Lý Tur. Ông ta đã đề xuất ra một tư tưởng thế này: ở trong vũ trụ luôn có nhiều không gian cùng tồn tại song song với nhau. Vào những lúc bình thường, các không gian này hoàn toàn không có một chút liên hệ nào với nhau, nhưng nếu gặp phải tình huống đặc thù nào đó, một trong những không gian đang tồn tại sẽ có khả năng mở ra một sự kết nối với một không gian khác. Chỉ cần là người có chút trí thức thì cũng đều nghe qua về học thuyết không gian bốn chiều này. Mộ Dung Thiên tuy là một kẻ bất học vô thuật, nhưng dù sao hấn cũng là một sinh viên đại học. Đối với cái học thuyết ấy, hấn là hấn cũng có hiểu biết đôi chút. Tuy nhiên, nói thế nào thì hấn cũng ngàn vạn lần không thể tin nổi chính bản thân mình lại là người chứng kiến cho học thuyết đó. Mà có lẽ hấn cũng chính là người đầu tiên thấy được những sự việc như thế này.

Mộ Dung Thiên dốc hết sức chạy được hơn một khắc, trong lúc bất tri bất giác hấn đã chạy tới một bãi cỏ lớn ở bên ngoài tiểu trấn. Đến lúc này thì hai đầu gối của hấn đã mỏi nhừ, cuối cùng vì không chống được nữa mà ngã quỵ xuống đất. Hấn muốn bò đi, nhưng do hai chân đã vận dụng sức quá độ mà cơ hồ như đã bị tê dại hoàn toàn và không thể nào nhấc chúng lên được nữa. Thấy mình không còn khả năng để chạy tiếp, Mộ Dung Thiên lập tức rơi vào trạng thái tuyệt vọng, kêu lên đau đớn:

- Mẹ nó, hãy cho ta trở về! Hãy cho ta trở về đi.....

Hấn không ngừng vùng vẫy đánh mạnh xuống mặt đất, tựa như không biết đau là gì mặc dù máu tươi cứ liên tục chảy qua kẽ tay mà rơi xuống thảm cỏ, nhuộm đỏ cả một vùng, quả thật khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng. Hơn nữa, hòa với dòng máu tươi đang chảy ra kia thì lại còn có một loại dịch thể trong suốt nữa.

- Hãy cho ta về!

Mộ Dung Thiên ngửa mặt lên trời kêu thật lớn. Hắn nhìn vòm trời trong xanh, cùng với thảm cỏ xanh biếc và các loại hoa dại đang đua nhau khoe sắc tranh hương, mũi thì hít một hơi không khí trong lành thật sâu để trấn tĩnh tinh thần, đồng thời cũng hưởng thụ luồng gió nhẹ đầy ôn nhu như bàn tay ve vuốt của tình nhân. Bên cạnh thảm cỏ là một con suối nhỏ, dòng nước trong veo có thể thấy đáy đang nhẹ nhàng trôi về hạ lưu. Dưới sự phản chiếu của ánh tích dương, từng gợn sóng lăn tăn không ngừng nổi lên, và bên dưới là những đàn cá đang bơi lội vui đùa trong nước. Hai bên bờ suối còn có những con thú nhỏ trông giống như những chú vịt con rất đáng yêu đang uống nước. Đôi mắt của chúng vừa tròn vừa to, toàn thân được phủ một lớp lông mượt mà, chúng đang dùng móng của mình để giúp đồng bạn "chải" lông, trông có vẻ rất đoàn kết gắn bó..... Thế giới này thật là xinh đẹp và đầy đầy sinh cơ, vậy mà Mộ Dung Thiên lại cứ nhớ tới cái thế giới đầy ô nhiễm, suốt ngày không thấy ánh mặt trời, và những tòa nhà cao chọc trời được làm bằng các loại xi măng lạnh buốt tại địa cầu. Đó còn là chưa kể tới con người tại nơi đó còn vì quyền lực, tiền tài và nữ nhân mà không tin tưởng lẫn nhau..... Mặc kệ tốt xấu thế nào thì đó thủy chung cũng là quê hương của hắn. Thế nhưng, vào thời khắc này, bản thân hắn đã bị quê hương ruồng bỏ một cách vô tình, cả bao nhiêu chuyện bị thương cũng đều bị dứt bỏ luôn. Nếu như xưa kia Mộ Dung Thiên bị cha mẹ ruồng bỏ lúc còn bé và chưa hiểu chuyện thì hắn còn có thể chịu đựng được. Nhưng giờ đây, hắn đã khôn lớn, nên hoàn toàn hiểu rõ và cảm thụ được niềm thống khổ khắc cốt ghi tâm này. Tại sao lão thiên gia lại đối xử với mình như thế? Mộ Dung Thiên cũng biết rõ bản thân mình không phải là một người tốt gì, vừa vô lại, vừa sa đọa, vô sỉ, hạ lưu, là một học sinh hư hỏng nhất ở trong mắt các giáo viên, và là một kẻ lưu manh nhất trong mắt các nữ nhân....vv.... Thế nhưng, ngoài những điều đó ra thì hắn cũng đâu có gây nên những chuyện thương thiên hại lý gì? Ngoài những lần tỏ ra phi lễ quá mức với Tiêu Băng ra thì hắn cũng đâu có làm gì khác quá đáng? Trên đời này có rất nhiều kẻ vì tiền tài mà làm những chuyện bất lương và keo kiệt bủn xỉn, nhưng còn hắn thì chỉ dựa vào số tiền bảo hiểm nhân thọ của cha nuôi để lại mà sống qua ngày, thậm chí, thỉnh thoảng lại còn bố thí cho những kẻ ăn mày bên vỉa hè, thế mà hắn lại phải gánh một sự trừng phạt hà khắc như thế này sao? Ngay từ lúc mới sinh ra đời cho đến nay, lão thiên gia tựa như đã không ban cho hắn một ân sủng nào. Đầu tiên là bị cha mẹ ruồng bỏ không thương tiếc, phải khó khăn lắm mới có được người cha nuôi hết lòng thương yêu mình, nhưng chưa được bao lâu thì người cũng bị lão thiên gia gọi đi, để rồi khiến cho hắn biến thành một kẻ không thân không thích. Trải qua bao gian truân thì hắn mới khôn lớn thành người được, rồi thì vào đại học, vốn tưởng rằng có thể sống một cuộc đời bình dị như bao người khác, thế rồi ác vận lại giáng xuống đầu quá nhanh, khi không khi không lại bị đưa đến một thế giới hoàn toàn xa lạ như thế này đây.

Toàn bộ sự việc này cứ y như là một giấc mộng hư ảo vậy, song nó lại rất chân thật. Mộ Dung Thiên càng nghĩ càng thấy đau lòng hơn, hai tay không ngừng đập xuống đất cho đến khi máu thịt bầy nhầy mơ hồ không phân biệt rõ nữa. Hắn muốn thông qua sự thống khổ của cơ thể để trốn tránh sự thật tang thương kia, và trong miệng vẫn cứ lầm bầm mấy chữ "hãy cho ta về....." Thanh âm càng lúc càng yếu dần, sau đó thì tắt hẳn. Cuối cùng thì hắn cũng gục hẳn xuống bãi cỏ mà hôn mê bất tỉnh. Vầng thái dương cũng hạ dần về phía tây, những ánh dương quang cuối cùng trong ngày chiếu lên gương mặt của hắn, vào thời khắc này, khuôn mặt của nam hài tử cao to nhưng cô đơn lẻ loi này hiện lộ ra nét bất lực và trợ trợ không ai giúp đỡ.

Trong lúc ngủ say, hắn hoàn toàn không thể ngờ được rằng, giấc mộng thật sự vào lúc này chỉ mới là bắt đầu mà thôi.

Hết– Hết quyền 1

Chú thích:

lam huyết hùng: gấu máu lam (xanh).

Ai Khắc Lý Tư: tên tiếng Anh là Eck Reese.

1 khắc = 15 phút

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Huy chương

Khi cái dạ dày của Mộ Dung Thiên sôi lên sùng sục và tiếng trống bụng kêu ừng ực đánh thức hắn dậy thì trời đã sắp tối, những con động vật nhỏ bé đáng yêu lúc ban sáng đã không còn thấy đâu nữa, chỉ có thỉnh thoảng còn vọng lại những tiếng gào rú trong màn đêm lạnh lẽo cùng với những tiếng gầm của dã thú từ phía xa xa. Khung cảnh nơi đây thật hiu quạnh, không có lấy nửa bóng người, cảm giác cô độc đột ngột xâm chiếm tâm can hắn. Nhưng cũng may có ánh trăng dịu dịu rót lên người nên cũng khiến về tịch tịch bị xua đi không ít. Mộ Dung Thiên rất thích ánh trăng sáng vì nó có thể chỉ dẫn cho người ta đường đi nước bước trong màn đêm tăm tối. Lúc này hắn mới kinh ngạc phát hiện ra, không ngờ ở trên không trung lại đang treo hai vầng trăng tròn, một ở lưng chừng trời còn một cái mới nhô lên từ phía tây. Hơn nữa, chúng cách tính cầu này không cao lắm, ngay cả đường nét những rặng núi trên mặt trăng cũng rõ ràng thấy được, con người ở dưới ánh trăng vô tình như lạc vào trong khung cảnh cực kỳ huyền ảo và mỹ lệ ấy.

Mộ Dung Thiên chậm chậm đứng dậy đi về phía thị trấn. Sau khi phát tiết bao nỗi u uất trong lòng thì rồi cũng phải đối mặt với hiện thực, bất kể nó tàn khốc đến dường nào thì vẫn phải tiếp tục tồn tại. Tuy nhiên, trước tiên là phải lấp cho đầy bụng đã.

Ngay tại trung tâm Cách Lâm trấn, nhà nhà tiệm tiệm đều bật đèn đuốc sáng trưng. Những ánh đèn đường trông rất kỳ quái, chúng không phải là những loại mà Mộ Dung Thiên vẫn thường thấy ở tại địa cầu, mà chúng chỉ là một khối ánh sáng với những hình thù quái dị treo lơ lửng giữa không trung. Có cái hình tròn, cái thì hình thoi, cái hình tam giác, thậm chí còn có những hình dạng kỳ quái khác nữa. Chúng tỏa ra ánh sáng lò mờ như xanh, đỏ, tím, vàng, cam, chàm.... và lại còn có cả những màu sắc mà Mộ Dung Thiên không biết diễn tả ra thế nào, nhưng chúng rất mỹ lệ. Các chủng loại màu sắc của thế giới này rõ ràng là đa dạng hơn của thế giới tại địa cầu rất nhiều, cách pha trộn cũng phong phú hơn và đem đến sự hưởng thụ mạnh mẽ cho thị giác. Những bức tượng khi sáng không biết được chế tạo từ loại đá gì mà buổi tối chúng dường như sống lại, toàn thân phát ra ánh hào quang mờ mờ, đôi mắt không ngừng nhấp nháy sáng rực, tuy trông quý dị nhưng lại không hề mất đi phần kích thích.

Cách Lâm trấn lúc này vẫn còn rất náo nhiệt, thậm chí còn hơn cả buổi sáng, tựa như là đang ở trong kỳ nghỉ vậy. Mọi người đều đang vui đùa náo nức, có không ít nam nữ ngồi bên những bức tượng đá mạnh dạn tỏ tình, hoặc ôm hoặc hôn đủ mọi tư thế, hoàn toàn không để tâm đến những người khác. Trong các căn tửu quán đều tỏa ra mùi thịt nướng thơm phức và hương rượu đặc trưng cùng những tiếng bàn tán xôn xao. Những cư dân trong trấn đều đắm chìm trong niềm hân hoan vui sướng, lúc này chẳng còn ai để ý tới Mộ Dung Thiên với bộ trang phục kỳ quái nữa.

Mộ Dung Thiên không ngừng chép miệng, bụng hắn đã sớm sôi ùng ục, thế nhưng với tâm thần dị khách và tệ nhất là bản thân không có cả cái Chức Nghiệp Huy Chương, khiến cho mỗi lần hắn dừng chân trước một tửu quán nào đó thì cũng phải lui bước ngay. Cuối cùng, Mộ Dung Thiên đành ngồi xuống cạnh một bức tượng ác ma dữ tợn đang nghe anh múa vuốt, hắn thật sự không thể chịu nổi sự chế giễu cùng ánh mắt khinh bỉ của mọi người.

Không biết đã trải qua bao lâu, Mộ Dung Thiên cũng không có cách nào để phán đoán thời gian tại đây, hắn chỉ biết vầng trăng vốn ở lưng chừng trời nay đã hạ xuống, vầng trăng vốn ở phía tây nay đã lên đỉnh đầu, có lẽ cũng đã đến nửa đêm. Tiếng ồn ào trong Cách Lâm trấn cũng đã thưa dần, vài người say sưa tùm năm tùm ba rời khỏi tửu quán, họ vui vẻ tạm biệt nhau rồi trở về nhà.

Giờ đây, các cửa hiệu cũng bắt đầu đóng cửa. Mộ Dung Thiên cảm thấy mình không thể ngồi tiếp nữa, nếu không thì e rằng sẽ phải mang cái bụng rỗng cả đêm, cho dù có đi xin bỏ thí tất cũng phải kiếm chút gì cho vào bụng đã. “Không ngờ mình cũng có ngày lưu lạc đến mức này.” Mộ Dung Thiên thở dài một tiếng. Hắn chợt nhớ đến lão đầu Tư Ân mới gặp buổi sáng, xem ra cũng không đến nỗi nào, có lẽ nên tới chỗ lão xin giúp đỡ cũng tốt.

Tửu quán của Tư Ân có tên gọi là Tinh Nguyệt tửu lâu. “À, không ngờ lão đầu đó lại nghĩ ra được cái tên nho nhã như vậy.” Mộ Dung Thiên thầm nghĩ. Vào lúc này, Tinh Nguyệt tửu lâu cũng đã ngừng buôn bán, nàng nữ tiếp thị tai thỏ Lạc Na đang quét dọn đồng vò trái cây, đầu xương... và những thứ rác rưởi do khách hàng để lại. Cùng dọn dẹp với nàng còn có một nữ tử khác với mái tóc ngắn màu xanh lam, chiếc đuôi nhún thín ngoe nguẩy sau kiểu đồn đầy đặn trông như đuôi rắn, có lẽ nàng cũng là một thị nữ trong quán. Khéo thay, loài động vật mà Mộ Dung Thiên sợ nhất lại chính là rắn, thế nhưng nữ tử này không hề làm cho hắn cảm thấy chán ghét chút nào, trái lại, mái tóc ngắn xanh lam và chiếc đuôi rắn kết hợp với nhau lại tạo một vẻ đẹp lạ kỳ.

Hai nàng nghe thấy tiếng bước chân, không hẹn mà cùng ngước đầu lên, khi trông thấy “gã điên” lúc sáng thì hai người không khỏi ngạc nhiên. Mộ Dung Thiên ngại ngùng nói với Lạc Na:

- Chào cô nương xinh đẹp, tại hạ tìm lão bản của các vị có chút chuyện, xin hỏi ông ta có đây không?

Lạc Na nhìn hắn một cái, sau đó lớn tiếng gọi:

- Lão bản, có vị tiên sinh này tìm ngài đấy.

“Cộp, cộp, cộp, cộp!” Tiếng bước chân gấp rút vang lên từ chiếc cầu thang gỗ phía sau quầy hàng, kể đó truyền lại thanh âm khàn khàn nhưng tràn đầy sức lực:

- Tới đây, tới liền đây.

Quả nhiên lão tới liền ngay lập tức thật. Chưa đầy năm giây, lão đã xuất hiện ngay trước mặt Mộ Dung Thiên, chỉ có điều là hơi thở có phần gấp gáp. Dù sao đã đến gần này tuổi rồi, thể lực không thể bằng được trước kia, cái kiểu chạy cật lực này quả thật là chịu không nổi. Không ngờ lão bản nhiệt tình với khách hàng như vậy, không trì hoãn thời gian chút nào. Mộ Dung Thiên thật sự rất áy náy, dù sao mình chỉ đến kiếm chút gì ăn mà thôi.

Tư Ân vừa trông thấy Mộ Dung Thiên thì vẻ ân cần trên mặt lập tức giảm đi không ít, hờ hững hỏi:

- Thì ra là tiên sinh, xin hỏi ngài có chuyện gì?

Xin ăn trước mặt hai mỹ nữ quả là một chuyện rất mất mặt, Mộ Dung Thiên không khỏi do dự nói:

- Lão bản, ta có thể làm phiền người một chút được không?

Tư Ân không hiểu hỏi lại:

- Làm phiền một chút ư?

Ở thế giới của hắn, câu nói đó chỉ dùng khi có chuyện gì đó bí ẩn mà không muốn để quá nhiều người biết. Nhưng người ở đây không hiểu được ý tứ đó, Mộ Dung Thiên liền đổi cách nói khác:

- Tại hạ có chuyện muốn nói riêng với ngài, không biết có tiện không?

Tư Ân thoáng trầm ngâm, sau đó nói:

- Được, hãy theo ta.

Lão dẫn gã dị khách lên căn phòng trên tầng hai, không gian nơi này không lớn lắm nhưng rất thoải mái, đồ dùng làm toàn bằng gỗ khiến người ta tưởng như trở về với thiên nhiên, mặt sàn trải thảm lông màu vàng nhạt, mấy bồn cây cảnh xanh biếc bên cửa sổ với những trái nhỏ màu trắng sữa tỏa ra hương thơm dịu dịu. “Lão đầu này thật là biết hưởng thụ!” Mộ Dung Thiên thầm nghĩ.

Tư Ân khép cửa lại rồi nói:

- Nơi này không có ai, ngài có thể nói chuyện thoải mái.

Mộ Dung Thiên ngập ngừng mãi một lúc lâu, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí để cất lời:

- Tại hạ có một thỉnh cầu nho nhỏ, không biết ngài có thể cho ta một chút thức ăn được không?

Đó chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, thế nhưng vì thể diện mà hiện giờ phải làm như bè phái ngăm liên lạc với nhau vậy, Mộ Dung Thiên cảm thấy rất ngại ngùng.

Thế nhưng không ngờ sau khi nghe thấy câu đó, sắc mặt Tư Ân đột nhiên trở nên ngưng trọng, mi mày nhíu lại, lão đứng dậy đi đi lại lại trong phòng khách hết như đang chuẩn bị quyết định một chuyện vô cùng trọng yếu vậy. Một lúc sau lão mới ngồi xuống, khuôn mặt lộ đầy nét khó xử:

- Tiên sinh, ta rất muốn giúp đỡ ngài, nhưng ngài không có Chức Nghiệp Huy Chương, điều đó không phù hợp với quy định của công hội người tiêu dùng.

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ: “Ở đây mà không có cái Chức Nghiệp Huy Chương chết tiệt kia thì quả thật rất nguy hiểm, giống như ở thế giới của mình không có giấy chứng minh thư vậy, không có nó thì không thể cư trú ở những khách sạn chính thức được, nhưng điểm khác biệt ở Thần Phong đại lục là ngay cả ăn uống cũng cần đến thứ đó.”

Mộ Dung Thiên nhanh chóng bịa ra một câu chuyện hoang đường:

- Tại hạ vốn đến từ một thôn trang xa xôi, nơi đó cách thành thị rất xa nên tạm thời không thể làm được. Ngài có thể du di cho một chút được không? Nói thật, tại hạ đã đói cả ngày nay rồi.

Đúng lúc đó, bụng hắn cũng lập tức hưởng ứng ngay bằng một tiếng “ục, ục” như để chứng minh lời nói của chủ nhân không phải là giả dối.

Tư Ân bán tín bán nghi hỏi lại:

- Vậy à? Nhưng với số tuổi hiện nay của ngài thì phải làm Chức Nghiệp Huy Chương từ sớm rồi mới phải chứ nhỉ.

Mộ Dung Thiên đáp:

- Thôn trang nhỏ bé của tại hạ vốn tách biệt với bên ngoài, cho nên rất nhiều thứ tại hạ cũng không biết, bao gồm cả việc làm huy chương.

Tư Ân ồ lên một tiếng nói:

- Kỳ quái, chẳng lẽ hệ thống ma pháp thông tin bị hỏng rồi?

Hết

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chức nghiệp

Mặc dù Mộ Dung Thiên không nghe được y nói ma pháp thông tin hệ thống là gì, nhưng qua ngữ khí chắc là nguyên nhân khiến thôn làng bị mất liên lạc với các địa phương khác. Hắn vội vàng đáp:

- Đúng đúng, nhất định là vậy rồi, bị hồng nhiều năm, thôn nhân bọn ta ít, lại chẳng có mấy người kiến thức rộng rãi nên thành ra như vậy.

Lòng nghi ngờ của Tư Ân liền được tiêu trừ quá nửa, nhưng y vẫn tỏ ra hết sức khó xử, một lúc sau mới xoa tay nói:

- Tiên sinh, ta có thể cho ngài thức ăn nhưng ngài phải cam đoan, ngàn vạn lần không được tiết lộ việc này cho người khác biết.

Mộ Dung Thiên hết sức vui mừng, cảm động nói:

- Đa tạ đại ân đại đức của tôn giá, ta vĩnh viễn sẽ không quên.

Tư Ân vẫn lo lắng:

- Xin ngài hãy thề dưới danh nghĩa của Thần Thành Thật Mễ Dịch Lạc Nhĩ, có như vậy thì ta mới hoàn toàn tin tưởng được.

Mộ Dung Thiên lập tức giơ tay phải lên thề:

- Thần Thành Thật Mễ Dịch Lạc Nhĩ ở trên cao, ta xin thề, tuyệt sẽ không tiết lộ chuyện đêm nay cho người khác biết, nếu trái lời thì sẽ phải tiếp nhận sự trừng phạt vô cùng vô tận!

Mộ Dung Thiên không hiểu cách thức thề thốt ở tại Thần Phong đại lục này ra sao, nhưng phong cách nói năng của nơi này có chút tương đồng với phương Tây, mà hắn thì đã xem không ít phim Tây, vì vậy nên miễn cưỡng nói vài câu thề thốt cũng chẳng thành vấn đề.

Sau khi nghe Mộ Dung Thiên thề xong, Tư Ân rất hài lòng, rồi ông ta đột nhiên nhớ tới việc gì, liền nói với hắn:

- Tiên sinh, không biết nên xưng hô với ngài thế nào nhỉ?

Mộ Dung Thiên thoáng nghĩ chốc lát rồi thuận miệng đáp:

- Ta tên La Dịch.

Hắn phải bịa đại ra một tên cái khác bởi vì tên thật của hắn đối với những người ở đây thì quá ư kỳ quái.

- Được rồi, La Dịch tiên sinh, mời theo ta.

Lúc này, Lạc Na cùng với một người nữa đã dọn dẹp xong mọi thứ, và đang đứng chờ Mộ Dung Thiên để đóng cửa. Tư Ân để Mộ Dung Thiên chờ sau quầy hàng, còn y thì bước ra ngoài. Sau khi cẩn thận ngó xung quanh một lượt, không nhìn thấy ai thì y mới quay đầu nói với hai nữ phục vụ viên:

- Lệ Toa, đóng cửa luôn đi.

Lệ Toa là cô gái có chiếc đuôi ve vẩy sau lưng, nghe vậy thì ngạc nhiên nói:

- Vị tiên sinh này...

Tư Ân cắt ngang lời nàng:

- Nhanh lên một chút, đừng quản nhiều.

Lệ Toa biết điều không hỏi nữa, trong miệng nàng lẩm bầm một chuỗi chú ngữ kỳ quái. Sau đó từ trên nóc nhà, một tảng đá lớn dày khoảng mười phân, nặng tới thiếu cũng ngàn cân, tự động từ từ hạ xuống.

Mộ Dung Thiên đứng sau quầy kinh ngạc quan sát, hắn không thể ngờ được cả một thị nữ nhỏ bé cũng không đơn giản như vậy.

Đợi sau khi cửa đá hoàn toàn hạ xuống, lúc ấy Tư Ân mới gọi Mộ Dung Thiên ra, rồi nói với Lạc Na đứng bên cạnh:

- Đi lấy thịt nướng và “bích da linh” mang cho vị tiên sinh này.

Lạc Na không hề thắc mắc gì, lập tức ra sau quầy lấy đồ.

Tư Ân mỉm cười nói với Mộ Dung Thiên:

- Lạc Na và Lệ Toa đều là người của bản tiệm, ta coi họ như con gái của mình vậy.

Lời đó còn có ngụ ý ám chỉ bọn họ không phải là người ngoài, không cần lo lắng chuyện đêm nay sẽ bị truyền ra ngoài.

Một lát sau, Lạc Na bưng ra một khối thịt nướng lớn, và có cả một chiếc bình nhỏ chứa một thứ dịch lỏng màu xanh tỏa mùi thơm ngát. Hôm nay Mộ Dung Thiên đã thấy người ta uống thứ này trong cửa hàng, nên đoán đây chính là “Bích da linh” mà Tư Ân vừa nhắc đến.

Mộ Dung Thiên nhịn không được, bắt giác nuốt ực một ngụm nước miếng, rồi nói:

- Cái này.....

Tư Ân hiểu được thắc mắc của hắn, liền đáp:

- La Định tiên sinh, ngài cứ dùng đi, bọn ta đều đã ăn rồi.

Mộ Dung Thiên như nhận được thánh chỉ, đáp ngay:

- Vậy ta không khách khí nữa.

Tay cầm lấy thịt nướng nhai ngấu nghiến, lần đầu tiên hắn hiểu được việc đói bụng lại khó chịu như vậy. Và lại ngoài con đói ra, thịt nướng của Tư Ân quả thật không tệ, lớp bì bên ngoài thật thơm giòn, còn thịt bên trong thì non mềm, quả là rất ngon miệng.

Sau khi khối thịt chui cả vào bụng rồi, Mộ Dung Thiên mới thấy khoan khoái, bèn cầm lấy “bích da linh” mà Lạc Na mang ra uống một hớp lớn.

Dòng chất lỏng mát rượi mang theo hương thơm kỳ lạ chảy từ cổ họng xuống dạ dày, cảm giác sảng khoái nhanh chóng lan ra khắp toàn thân, mỗi tế bào như đều muốn kêu lên “thống khoái.”

“Tuyệt!” Mộ Dung Thiên cảm lòng không nổi bật khen một tiếng. Lời vừa thoát ra miệng, đột nhiên cảm thấy mình thật thất lễ, càng xấu hổ hơn khi thấy Tư Ân, Lạc Na và Lệ Toa đều dùng ánh mắt hết sức kỳ quái nhìn mình.

Mộ Dung Thiên xấu hổ gãi đầu:

- Xin lỗi, nhưng “bích da linh” này thực sự ngon quá.

Tư Ân cười tươi nói:

- Đó là vinh hạnh của ta. Đối với lão bản của một tửu quán, thức ăn được khách tán dương chính là chuyện rất đáng mừng.

Lệ Toa cười khúc khích:

- Không ngờ tốc độ ăn của ngài còn nhanh hơn cả Ba Tây nữa.

Lạc Na nghe vậy lại nhìn vết dầu mỡ lấp lánh trên miệng Mộ Dung Thiên, cũng nhịn không được phải bưng miệng cười.

Tư Ân quát:

- Không được vô lễ với La Định tiên sinh!

Tuy quát vậy nhưng khóe miệng cũng lộ ra nụ cười không thể che giấu, hiển nhiên là rất đồng tình với Lệ Toa.

Mộ Dung Thiên chỉ đành cười khan hai tiếng để che dấu sự lúng túng của mình, nhờ vậy mà khoảng cách giữa họ cũng được kéo lại gần hơn.

Nhân lúc ăn uống, Mộ Dung Thiên làm ra vẻ tiểu tử ngây thơ mới bước vào đời, nhất nhất đều nhờ Tư Ân chỉ giáo, nhờ vậy mà cuối cùng cũng thu được chút hiểu biết đối với dị giới xa lạ này.

Thần Phong đại lục không phải hoàn toàn là một khối lục địa, mà còn có cả hải dương, thiên không. Nói đơn giản một chút thì nơi gọi là Dị Giới này cũng giống như nơi hắn sống trước kia có tên là “Địa cầu” vậy.

Trên đại lục phân bố rất nhiều chủng loại sinh vật có trí tuệ: Nhân Tộc, Thú Nhân, Tinh Linh, Dã Man Nhân, Yêu Tộc, Ải Nhân, Tu La.....gọi chung là “người.”

Bề ngoài của bọn họ, thể chất, tính cách, trí tuệ đều có chút ít khác biệt. Tỷ như Dã Man Nhân là chủng tộc cường tráng nhất trong các chủng tộc, bẩm sinh đã có thần lực, có thể nâng vật nặng ngàn cân.

Thú Nhân là sinh vật nửa người nửa thú, tỷ như Ba Tây mà Mộ Dung Thiên đã gặp lúc trước chính là một trong số đó. Trí lực của họ so với các chủng tộc khác tương đối kém hơn một chút, nhưng cũng là một phần tử không thể thiếu của đại lục.

Còn về Tinh Linh, thông thường là họ có cảm ứng và năng lực vận dụng ma pháp cường đại, nên mang chức ma pháp sư.

Còn Yêu tộc thì thuộc về chủng tộc có trí tuệ cao cấp, họ có thể biến thành hình người, v...vv...Nơi có người thì không thể thiếu quốc gia và giai cấp. Tại Thần Phong đại lục có tồn tại rất nhiều quốc gia lớn nhỏ, như nơi Mộ Dung Thiên đang có mặt hiện nay là Lam Nguyệt đế quốc. Đây là một nước lớn nằm ở trung tâm đại lục, do Nhân tộc làm chủ. Ngoài ra còn có Mạch Gia đế quốc nằm ở phương Bắc, Cuồng Sa Thành nằm trong Tử Vong sa mạc, đảo quốc Tát La ở biển Đạt Lạp...

Dưới quốc gia là thành thị. Thành thị dựa theo diện tích lớn nhỏ mà phân thành “tứ cấp thành thị”, “tam cấp thành thị”, “nhị cấp thành thị”, “nhất cấp thành thị” và “siêu cấp thành thị.”

“Tứ cấp thành thị” là nhỏ nhất, theo thứ tự tăng dần lên đến “siêu cấp thành thị” là lớn nhất. Dưới thành thị là “thị trấn”, chia làm “tiểu trấn”, “trung trấn”, “đại trấn” cũng phân loại dựa theo diện tích. Cuối cùng, nhỏ nhất đương nhiên là “thôn trang”, những địa phương như thế này thì không được chia cấp bậc.

Điều kiện tối cơ bản để sinh tồn của loài người là: ăn, mặc, ở. Trong đó “ăn” là quan trọng nhất.

“Dân dĩ thực vi thiên”, không có vật thực, con người không thể sinh tồn được. “Nhân vi tài tử, điều vi thực vong” (người chết vì tiền của, chim chết vì thức ăn), ở thế giới của Mộ Dung Thiên, tiền bạc là mục tiêu truy đuổi của đại đa số mọi người, nhưng kim tiền chỉ là “hình thức mờ rộng” của vật thực mà thôi. Còn trên Thần Phong đại lục, mọi người không cần vì vật thực mà quá lo lắng bởi vì việc chế tạo vật thực ở đây rất dễ dàng.

Nếu các “chủng thực thuật sĩ” thi triển pháp thuật thì lại càng kinh người, so với địa cầu hiển nhiên là còn nhanh gấp hàng chục lần, tốc độ trưởng thành của gia súc cũng nhanh gấp bảy, tám lần.

Xem chừng nơi đây tựa hồ không bao giờ thiếu thốn vật chất, môi trường hoàn hảo để người sinh sống, tất cả đều có thể xem là hoàn mỹ –nếu không có những trận “ma thú bạo động” xảy ra cứ cách mỗi ba năm một lần. Ngoại trừ những người sinh hoạt tại thành trấn cùng thôn trang ra, ở Thần Phong đại lục còn tồn tại hằng hà sa số những con ma thú sống tại những nơi hoang dã không người, rừng rậm, núi cao, son mạch, hải dương, hồ lớn. ....Phân lớn bọn chúng đều rất hung tàn bạo lực, cực kỳ nguy hiểm, nhưng cũng may là bình thường chúng rất ít xâm nhập vào các nơi thành trấn có loài người cư ngụ.

Đã có hoàn cảnh như vậy, đương nhiên sẽ tồn tại tình huống đặc thù. Trên đại lục mỗi năm lại bộc phát một lần “ma thú bạo động” quy mô cực lớn. Trong một năm, ma thú chẳng những hung mãnh cường đại hơn, mà còn xuất hiện những con dị biến có trí tuệ cao và đã trở thành thủ lĩnh, chúng tập trung đám ma thú thường ngày vẫn rời rạc như một nắm cát thành những doanh binh có tổ chức, có kế hoạch tấn công xâm nhập địa giới cư ngụ của loài người. Đây được gọi là “Ma thú công thành”, danh từ khiến ai ai nghe thấy cũng đều phát run.

Năm ma thú bạo động là thời kỳ đại lục bất ổn rối ren, người người đều gặp nguy hiểm, không ai dám cam đoan là bản thân mình có thể bình yên sinh tồn qua đợt ma thú bạo động hay không. Vì vậy, trước khi ma thú dị biến, mọi người đều tìm đủ mọi cách để khiến cho bản thân trở nên cường đại hơn, hòng gia tăng cơ hội sống sót.

Trên đại lục, cơ hồ mỗi người đều có năng lực đặc dị bẩm sinh. Tỷ như “nông canh giả” thì có thể làm cho vật chất trở nên bền chắc hơn, và cứ chiếu theo năng lực khác nhau mà chia thành nhiều chức nghiệp khác nhau. Đại loại có thể chia thành bốn loại: “chiến đấu chức nghiệp”, “phụ trợ chức nghiệp”, “sinh hoạt chức nghiệp” và “đặc thù chức nghiệp”. Mỗi người chọn nghề nghiệp cho mình cũng khác nhau, người có sức lực cường hoành thì thích hợp trở thành “chiến sĩ”, người có tinh thần lực cường đại và cảm ứng nguyên tố nhạy cảm thì tốt nhất là trở thành “ma pháp sư”, còn người có khả năng tập trung và thị lực tốt thì lựa chọn tốt nhất của họ là làm “cung tiễn thủ”...

“Chiến đấu chức nghiệp” trong xã hội có địa vị rất cao. Bọn họ mỗi tháng đều nhận được một lượng tiền phụ cấp đáng kể, thoải mái tiêu dao tự tại khắp nơi, thậm chí còn có thể nhờ vào việc bán ma thú tinh hạch để kiếm tiền. “Phụ trợ chức nghiệp” nằm ở trung gian. Còn “sinh hoạt chức nghiệp” là thấp nhất trong tứ đại chức nghiệp, có thể nói không có ai là nguyện ý lựa chọn loại nghề nghiệp này. Tỷ như “những tử sư” Tư Ân, xem chừng kiếm tiền rất dễ dàng, nhưng kỳ thật cũng chẳng thu được bao nhiêu lợi nhuận. Giá cả do “Tiêu Phí Giả Công Hội” quy định, giá bán ra chỉ cao hơn một chút xíu so với giá nhập vào, nhưng lại phải đóng thuế, trả công cho người làm, đồng chi một ít, tây tiêu một tẹo, lợi nhuận cuối cùng ít đến mức đáng thương. Làm ông chủ cửa tiệm như Tư Ân, từ sáng sớm đến tối mịt không ngơi tay đến tận lúc vẫn người, kim tệ kiếm được còn chẳng bằng tiền trợ cấp hàng tháng của các chiến sĩ hoặc các pháp sư cấp thấp nhất lãnh được. Còn “Đặc thù chức nghiệp” thì tương đối phức tạp, địa vị trong xã hội cũng nằm ở các tầng khác hẳn.

Những người có thể theo “chiến đấu chức nghiệp” cũng không nhiều, chỉ chiếm một bộ phận nhỏ, tuyệt đại đa số tố chất của chúng nhân thuộc các chủng tộc đều là bình thường, nếu khó có thể theo bất cứ chức nghiệp chiến đấu nào thì họ đành phải lùi một bước theo “sinh hoạt chức nghiệp”. Ví dụ như: “chủng thực thuật sĩ” (trồng trọt), “mục nhân” (chăn nuôi), “những tử sư” (nấu rượu)... cũng là tương đương với bình dân bá tính. Nhưng những công việc phải làm của bọn họ không hề đơn giản như những chức nghiệp tương ứng ở địa cầu, tỷ như “chủng thực thuật” khác với nông dân ở địa cầu ở chỗ bọn họ có thể thi thuật khiến cho hoa màu sinh trưởng nhanh hơn.

Mỗi người trên đại lục khi trưởng thành đều căn cứ trên tố chất khác nhau mà nhận được “chức nghiệp huy chương” tương ứng. Người không có chức nghiệp thì cực kỳ hổ thẹn, địa vị so với “sinh hoạt chức nghiệp” càng kém hơn nhiều, bọn họ bị xem như là mộ đám ký sinh trùng của xã hội vậy. Bởi vì tố chất thiên sinh của những người đó quá thấp kém, căn bản là không thể làm bất luận chức nghiệp gì, hơn nữa những người đó không có điểm tựa hùng mạnh để dựa dẫm thì số phận lại càng bị thảm.

Dù cho vật thực trên đại lục rất phong phú, bọn họ mỗi ngày chỉ có thể dựa vào những của bố thí để nhét đầy bụng, thậm chí chết đói ngay trước mắt chúng nhân mà cũng chẳng ai quan tâm. Nếu không phải Mộ Dung Thiên nói dối rằng hắn đến từ một sơn thôn xa xôi, không thể làm được chức nghiệp huy chương thì có lẽ Tư Ân đã đuổi hắn ra ngoài từ sớm. Ngay cả việc thỉnh cầu Tư Ân chút thức ăn cũng đã rất phiền toái, bởi vì nếu để người khác biết được việc này thì Tư Ân sẽ bị nghiêm trị.

Ngoài ra dị giới còn có các nghi thức “chủ phó kế ước”, “trung trình thúc phược”, “sùng vật nhận chủ” với vô số những chú ngữ và phép tắc kỳ quái. Những việc khó hiểu hiện giờ thật sự quá nhiều, Mộ Dung Thiên hoàn toàn không có lựa chọn, việc hắn phải làm lúc này là không phải cứ tỏ ra kinh ngạc và hiếu kỳ, mà là phải học hỏi để tiếp nhận. Mỗi một không gian khác nhau, đều có phép tắc cơ bản riêng của nó. Tỷ như thế giới của Mộ Dung Thiên, “các định luật cơ học của Newtons” là một trong những phép tắc cơ bản mà bất kỳ vật chất nào cũng phải tuân theo. Giả sử Mộ Dung Thiên nói với những người ở đây về “định luật Newtons”, xem chừng họ cũng chẳng hiểu được, thậm chí còn cười đến rụng cả răng mất.

Trước mắt Mộ Dung Thiên có một vấn đề không nhỏ đang phải đối mặt, bản thân hắn hiện nay đang là người của dị giới, liệu hắn cũng có năng lực như bọn họ hay không?

“Tĩnh tĩnh tĩnh...” Lúc này trong tử điểm lại vang lên tiếng kêu như còi báo động, và ở trên đỉnh cửa đá có một chiếc đèn nhỏ nhấp nháy không ngừng.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Trắc thí

Sắc mặt Tư Ân đại biến, Lạc Na và Lệ Toa đều rất bối rối. Gừng càng già càng cay, Tư Ân lập tức trấn định nói:

- Không sao! Lạc Na, lập tức thu dọn đồ đạc. Lệ Toa, người đi mở cửa đi. La Dịch tiên sinh, xin ngài tạm thời lên lầu cho, trừ phi ta gọi, bằng không thì ngàn vạn lần cũng xin đừng xuống đây!

Tiếp đó, Tư Ân liền tươi cười nói lớn:

- Tôi đây, khách nhân, tôi liền đây.

Đối với người nửa đêm đến quấy rầy mà còn phải khách khách khí khí, chạy ra tiếp đãi như vậy, điều đó cho thấy địa vị của sinh hoạt chức nghiệp giả ở xã hội này quả thật rất thấp.

Mộ Dung Thiên vội vàng lên lầu, trong lòng thấp thỏm bất an, thầm nghĩ chẳng lẽ là đoàn kiểm tra? Mong rằng việc này sẽ không làm liên lụy đến Tư Ân.

Đột nhiên từ dưới lầu truyền lên một tràng cười ha hả, tiếp đó là một âm thanh già nua nhưng không thiếu phần nam tính:

- Tư Ân lão đầu, đã lâu không gặp, lão có khỏe không?

Tư Ân mắng:

- Ta còn tưởng là ai? Hóa ra là lão quý người!

Theo giọng điệu có phần lễ độ và lịch thiệp của Tư Ân đối với người đó, có thể đoán được người vừa đến là người quen.

- Mạc Lý An tiên sinh, sao ngài đến mà không báo trước? Đúng rồi, lần này có vật gì tặng cho bọn ta không?

Lệ Toa nũng nịu yêu kiều hỏi, xem ra quan hệ của nàng với người có tên Mạc Lý An này cũng tốt lắm. Cụm từ "lần này" cho thấy Mạc Lý An là khách quen của quán.

- Có, đương nhiên là có rồi, ta làm sao có thể quên Lệ Toa tiểu thư xinh đẹp của chúng ta được, cô xem đây là cái gì?

Âm điệu ngạc nhiên và mừng rỡ của Lệ Toa đột nhiên vang lên cao vút:

- Oa, Bì Đạt Thú, Mạc Lý An tiên sinh, ngài tặng nó cho ta phải không?

- Đúng a. Con vật này làm ta tốn mất hơn ba tháng tiền lương mới mua lại được từ tay người quen đó.

- Đa tạ ngài, Mạc Lý An tiên sinh. Ngài đúng là người tốt nhất trên thế gian này.

Lạc Na phụng phịu nói:

- Mạc Lý An tiên sinh, ngài thiên vị quá.

Chẳng biết Mạc Lý An dùng thủ đoạn gì liền khiến Lạc Na vui mừng ra mặt, tiếng cười yêu kiều không ngừng vang lên.

Sau khi đùa cợt một hồi, Tư Ân mới nói:

- Được rồi, lão quý, vừa lúc có chuyện phải phiền lão đây.

Mạc Lý An thuận miệng đáp:

- Có chuyện gì cứ nói thẳng ra, giao tình giữa ta và lão thế nào chứ. Đúng rồi, trước hết hãy mang ít thịt nướng và bích da linh đến đây đã, nói hoài làm ta chết mất, trong thành chẳng có ai nấu ngon như lão cả.

Tiếp theo là một chuỗi niệm ma chú vang lên, thì ra là Lê Toa đang dùng chú ngữ đóng cửa lại.

Tư Ân ở dưới lầu gọi vọng lên:

- La Địch tiên sinh, xin mời ngài xuống đây.

Mộ Dung Thiên thoáng do dự, để cho người có tên là Mạc Lý An kia gặp mình, không biết có vấn đề gì chẳng? Có điều Tư Ân đã nói như vậy thì chắc không có việc gì phải lo.

Lê Toa và Lạc Na đang đùa nghịch đầy hứng khởi với con vật nhỏ cỡ lòng bàn tay trên mặt đất, hình dạng giống con vịt, có lông màu vàng, khỏe miệng banh rộng, vừa vẫy vẫy hai chiếc cánh nhỏ xíu vừa bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo tựa như sắp ngã đến nơi. Theo như lời nàng nói thì nó là Bì Đạt Thú. Trên cổ Lạc Na thì đang đeo một chiếc vòng hình trăng lưỡi liềm, màu bạc lấp lánh, nhưng nó lại tỏa ra ánh sáng huyền quang lãnh đạm như ánh trăng khiến nàng vốn dĩ đã xinh đẹp thì nay lại càng hấp dẫn hơn. Xem chừng đây cũng là lễ vật của Mạc Lý An tặng cho nàng. Mộ Dung Thiên nghĩ nát óc cũng không hiểu được vì sao nữ nhân lại thích những món trang sức hào nhoáng, giá cả đắt đỏ như vậy. Đối với hắn mà nói, tiền mặt và giá trị còn hấp dẫn hơn nhiều.

Tư Ân đang ngồi trên ghế đối ẩm với một nam nhân, người này nhất định là Mạc Lý An mà hắn vừa nghe mọi người nhắc đến. Đó là một lão nhân đầu hói, râu ria rậm rạp, tuổi tuy cao nhưng sắc mặt lại hồng nhuận như hải tử, nụ cười hào sảng trên khuôn mặt rất dễ khiến người ta nảy sinh hảo cảm. Lão là một trong những người không để chuyện chức nghiệp cấp bậc tồn tại trong mắt nên mới có thể cùng Tư Ân là người có đẳng cấp thấp hơn kết giao bằng hữu.

Mạc Lý An nhìn thấy Mộ Dung Thiên thì có chút kinh ngạc, hiển nhiên là không ngờ sau khi từ quán đóng cửa, ở bên trong vẫn còn có người khác.

Tư Ân với vai trò chủ nhà liền nhiệt tình nói:

- La Địch tiên sinh, đề ta giới thiệu.

Lão chỉ vào Mạc Lý An bên cạnh, rồi tiếp:

- Đây là lão bằng hữu lâu năm của ta, Mạc Lý An, thể chất trắc thí sư cao cấp.

Mộ Dung Thiên từng nghe Tư Ân nói qua, thể năng trắc thí sư là phụ trợ chức nghiệp nằm trung gian giữa chiến đấu chức nghiệp và sinh hoạt chức nghiệp, chuyên môn cung cấp các loại thi kiểm tra tổ chất cơ thể cho những người chọn nghề, có chút tương đồng với bác sĩ khám thể lực ở bệnh viện. Địa vị xã hội của bọn họ so với sinh hoạt chức nghiệp thì có cao hơn một chút.

- Đây là La Địch tiên sinh.

Mạc Lý An nghe vậy thì chột lệ ra vẻ mặt rất kỳ quái, nếu không phải là tình huống đặc thù cần giấu diếm thì thông thường tại Thần Phong đại lục, giới thiệu người sẽ nêu cả tên chức nghiệp, nhưng chức nghiệp của Mộ Dung Thiên lại không được nhắc đến. Tư Ân lão luyện việc đời đương nhiên sẽ không bỏ qua, thậm chí chắc phải có nguyên nhân.

Quả nhiên Tư Ân lập tức giải thích ngay:

- Việc ta muốn nhờ lão, chính là kiểm tra năng lực của La Địch tiên sinh đây.

Mạc Lý An kinh ngạc nói:

- Tuổi tác của La Địch tiên sinh.....

Tư Ân đáp:

- La Địch tiên sinh tới từ một thôn sơn cách đây rất xa, ma pháp thông tin hệ thống ở đó bị hư hỏng nên liên lạc với thành thị bị cắt đứt.

Mạc Lý An gật đầu:

- Thì ra là như vậy.

Lão lấy từ trong túi ra một khối cầu thủy tinh trong suốt to bằng nắm tay rồi nói với Mộ Dung Thiên:

- La Địch tiên sinh, cảm phiền ngài hãy đặt tay phải lên mặt quả cầu.

Mộ Dung Thiên làm theo lời lão, sắc mặt Mạc Lý An cũng trở nên nghiêm túc, miệng lâm râm một đoạn chú ngữ rất nhanh, rồi sau đó đột nhiên có một

luồng ánh sáng chói mắt chọi tỏa ra từ thủy tinh cầu, giống như một khối dạ minh châu lớn lập tức chiếu sáng cả một góc tử quán.

Tư Ân, Lạc Na, Lệ Toa đều im hơi lặng tiếng, căng thẳng đến mức không dám hít thở. Đây không phải là một cuộc kiểm tra bình thường mà là thời khắc quyết định vận mệnh suốt đời của một cá nhân! Ngược lại, thân là người trong cuộc nhưng Mộ Dung Thiên lại chẳng biết nặng nhẹ, khuôn mặt hết sức ung dung thoải mái.

Màu sắc trên thủy tinh cầu không ngừng biến ảo, đỏ vàng xanh lam lục tím...

- Thể lực 75, thể chất 81, tinh thần lực 64, nhanh nhẹn 88, Thủy hệ nguyên tố cảm ứng 73, Hỏa hệ nguyên tố cảm ứng 63, Thổ hệ nguyên tố cảm ứng độ 89...

Mạc Lý An nhìn chăm chú vào quả thủy tinh cầu, miệng không ngừng thốt ra những thuật ngữ và số liệu mà Mộ Dung Thiên không hiểu.

Qua một hồi lâu, màu sắc trên thủy tinh cầu ngừng biến đổi rồi mờ dần đi, lúc ấy Mạc Lý An mới ngẩng đầu lên. Lệ Toa tỉnh tỉnh nóng nảy liền hỏi ngay cái điều mà những người khác cũng đều muốn biết:

- Thế nào?

Mạc Lý An thờ dãi đáp:

- La Địch, ta rất tiếc phải cho ngươi biết, trị số của ngươi không đạt được cả mức tổ chất thấp nhất của các hạng chiến đấu và phụ trợ chiến đấu mà công hội quy định, không thể lựa chọn chiến đấu chức nghiệp!

Xung hô của lão từ "La Địch tiền sinh" đã trở thành chỉ gọi tên, bởi vì Mộ Dung Thiên không thể trở thành chiến đấu chức nghiệp giả thì nhất định sẽ thành phụ trợ chức nghiệp hoặc sinh hoạt chức nghiệp, bởi vậy chức nghiệp cấp bậc sẽ thấp hơn lão khá nhiều. Vì thế người cao tuổi hơn sẽ không xung với người trẻ tuổi là "tiền sinh" nữa.

Mọi người nghe vậy thì đều thất vọng vô cùng, Mạc Lý An nhìn không được phải nói thêm

- Nhưng cũng rất kỳ quái, ta làm việc đã vài chục năm mà cũng chưa hề gặp ai có trị số thấp đến như thế. Tiêu chuẩn các hạng chức nghiệp là 500, còn La Địch thì lại thấp hơn con số ấy quá nhiều.

Mộ Dung Thiên có chút khó hiểu, những thứ tinh thần lực, nhanh nhẹn còn có cái gì mà nguyên tố cảm ứng độ đó thì không dám nói, nhưng thể lực của mình đáng lẽ không quá thấp như vậy mới phải, năm thứ nhất đại học còn đoạt giải quán quân chạy 3000 mét ở đại hội thể dục thể thao nữa. Mạc Lý An có nhầm không? Hay là chủng loại bất đồng, mỗi người trên đại lục này đều mạnh hơn người địa cầu không ít?

Có lẽ Mạc Lý An cảm thấy những lời này đã kích Mộ Dung Thiên khá mạnh, nên liền an ủi:

- Ngươi đừng quá thất vọng, dẫu sao ngươi có thể trở thành chiến đấu chức nghiệp cũng không nhiều. Để ta xem tiếp phụ trợ chức nghiệp coi thế nào. La Địch, hãy đặt tay trái của ngươi lên mặt cầu.

Lại một tràng chú ngữ khác thoát ra từ miệng của Mạc Lý An, lần này chú ngữ chậm hơn một chút, khi chú ngữ dừng lại thì Mạc Lý An cũng nhún đôi mày. Những người kia nhìn thần thái của Mạc Lý An thì cũng biết có chuyện không ổn.

Một lát sau, Mạc Lý An mới nói:

- La Địch, thật khó nói quá, nhưng ta vẫn phải thành thật nói kết quả kiểm tra với ngươi, ngươi không thích ứng với bất kỳ phụ trợ chức nghiệp nào.

Lệ Toa nghe vậy liền hỏi:

- Mạc Lý An tiền sinh, ngài không lầm chứ?

Tư Ân khiển trách:

- Lệ Toa, không được nói lung tung, Mạc Lý An là cao cấp thể chất trắc thí sư đó.

Ở Thần Phong đại lục, nghi ngờ năng lực làm việc của một người thì chính là thiếu tôn trọng người đó.

Lệ Toa le lưỡi không nói nữa. Tuy nhiên, Mạc Lý An lộ vẻ không hề gì, chỉ khoát tay áo tỏ ý không sao. Nhưng Mộ Dung Thiên mất đi tư cách trở thành phụ trợ chức nghiệp giả, vấn đề này lại có chút nghiêm trọng. Điều đó đồng nghĩa với việc hẳn chỉ có thể lựa chọn sinh hoạt chức nghiệp, làm một người bình thường, sống cuộc đời nhạt nhẽo cho đến lúc chết già.

- Hầy, mặc kệ ra sao, chúng ta cứ tiến hành cuộc trắc thí cuối cùng đi.

Lần này Mộ Dung Thiên phải đặt cả hai tay lên mặt thủy tinh cầu, Mạc Lý An niệm chú ngữ càng chậm hơn, so với ngâm thơ cũng không khác nhiều lắm.

Cùng một nhóm chức nghiệp cũng có chút khác biệt, ví dụ chiến đấu chức nghiệp là pháp sư thì tương đối được đề cao hơn, còn trong sinh hoạt chức nghiệp thì "chúng thực thuật sĩ" ở tầng thấp nhất, so với không có chức nghiệp chỉ khá hơn chút xíu, bởi vậy mọi người vẫn rất chú ý đến kết quả này.

Thần sắc Mạc Lý An xem ra càng ngưng trọng hơn, rất lâu sau mới lên tiếng, chậm rãi nói:

- La Định không thể lựa chọn bất kỳ chức nghiệp nào!

Lời nói ra như trời long đất lở, người không thể lựa chọn bất kỳ chức nghiệp nào rất ít thậm chí là cực kỳ ít, một ngàn người cũng khó lòng kiếm ra một người bởi vậy bọn họ mới phải chịu kỳ thị, không ai ngờ La Định vừa vặn lại xui xẻo như vậy.

Bầu không khí ở trong điểm rơi vào trầm lắng, Mộ Dung Thiên nhất thời không thể tiếp thụ được số liệu của cuộc trắc nghiệm nho nhỏ này lại là phương thức quyết định vận mệnh của mình. Ở địa cầu có một câu danh ngôn: "Thiên tài có được là nhờ chăm chỉ." Vì vậy mà hắn không thể ý thức được chuyện này tồi tệ đến mức nào. Trái lại với hắn thì Tư Ân, Lạc Na, Lệ Toa đều có vẻ rất tiếc nuối, thậm chí, ánh mắt khi nhìn Mộ Dung Thiên lại còn có phần thương cảm.

Mộ Dung Thiên gãi đầu chỉ vào khối thủy tinh cầu nói:

- Kết quả này thực sự trọng yếu đến vậy sao?

Những người kia đều im lặng không nói, sự trầm mặc của bọn họ chính là lời khẳng định hùng hồn nhất.

Mạc Lý An nhìn vẻ mặt dừng đọng như thường của Mộ Dung Thiên thì lại có chút kinh ngạc. Trong vài chục năm làm việc, lão đã kiểm tra hằng hà sa số người, trong đó cũng có đám người yếu kém, khi bọn họ nghe được kết quả tàn khốc thì ai nấy đều đau khổ tột cùng, thậm chí còn có thể phát điên tại chỗ.

Mạc Lý An dường như nghĩ tới điều gì liền nói:

- Được rồi, còn một loại nữa chưa kiểm tra, đó là - đặc thù chức nghiệp!

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Sủng vật

Mấy người bọn Tư Ân mắt vừa sáng lên, nhưng khi nghe đến bốn chữ "Đặc thù chức nghiệp" thì liền trùng xuống.

Theo tỷ lệ các chức nghiệp trên Thần Phong đại lục thì "sinh hoạt chức nghiệp giả" chiếm tuyệt đại đa số, "phụ trợ chức nghiệp" chiếm hàng thứ hai, sau đó là "chiến đấu chức nghiệp". Còn "đặc thù chức nghiệp giả" cũng xứng với hai chữ "đặc thù", so với nhân số "chiến đấu chức nghiệp" còn ít hơn, tỷ lệ thấp thế thảm, trong mấy trăm người may ra mới có một. Bởi vậy hy vọng lại càng mong manh.

Lần này Mạc Lý An nâng thủy tinh cầu đặt lên trán của Mộ Dung Thiên, và bắt đầu niệm chú. Đoạn chú ngữ này hết sức kỳ quái, lúc nhanh lúc chậm, đều là những âm tiết khó đọc, so với đọc về cũng không khác biệt nhiều lắm, vậy mà Mạc Lý An có thể đọc nhanh như thế, điều ấy thật khiến Mộ Dung Thiên vô cùng khâm phục.

Chú ngữ kiểm tra "Đặc thù chức nghiệp" đặc biệt dài hơn những loại chú ngữ khác, chừng năm phút sau mới dừng lại, trên trán Mạc Lý An hơi rịn mồ hôi. Đột nhiên lão la hoảng:

- 2535, 2549!

Tư Ân hiểu rõ lão bằng hữu của mình nhất, vừa nghe thấy lão thất thố như thế liền hỏi:

- Sao vậy?

- Những thuộc tính đặc thù khác rất thấp nhưng "được vật nhận tri độ" (khả năng nhận biết được vật) và "luyện cảm" đạt đến hơn 2500 điểm!

Tư Ân há hốc mồm, chiếc cằm của lão cơ hồ muốn rơi xuống đất. Thông thường tiêu chuẩn tổ chất của các chức nghiệp chỉ ở khoảng 500, đạt đến 1000 là có thể xem như rất xuất chúng rồi, đạt tới 2000 đã là thiên tài, còn đạt tới 2500 thì có nghĩa là gì? Siêu thiên tài chẳng?!

Mộ Dung Thiên nghe không hiểu đành hỏi:

- Thế ta có thể lựa chọn chức nghiệp gì?

- La Định tiên sinh!

Mạc Lý An đã khôi phục lại cách xưng hô tôn trọng, nói tiếp:

- Ngài chắc chắn có thể trở thành một vị được sư. Không, phải nói là một vị được sư xuất sắc. Nếu cố gắng một chút, muốn đạt đến cấp Tông sư cũng không thành vấn đề!

Đặc thù chức nghiệp phân làm 8 cấp: "nhập môn cấp, học đồ cấp, hợp cách cấp, thực luyện cấp, tượng sư cấp, tông sư cấp, thánh cấp, thần cấp." Thông thường thì địa vị của "đặc thù chức nghiệp" kém hơn "chiến đấu chức nghiệp", nhưng nếu có thể đạt đến Tông sư cấp thì tình huống sẽ khác hẳn, có thể được hưởng đãi ngộ của ma pháp sư cao cấp.

Có điều cấp bậc thăng tiến không phải đơn giản như thế, Mạc Lý An có thể xem là người tương đối có thiên phú, phải mất vài chục năm mới đạt đến Tượng sư cấp mà khó lòng tiến thêm được. Còn Tông sư cấp quả thật là vạn người không có được một, còn như đạt đến Thánh cấp thì phải tập hợp đủ thiên phú, chăm chỉ, cơ hội, vận khí, đủ các loại nhân tố phức tạp không thể kể rõ mới mong đạt được. Tỷ lệ ấy xuất hiện rất xa vời, cả quốc gia cũng không vượt quá mười người. Còn Thần cấp - tạm thời chỉ là truyền thuyết mà thôi. Bởi vì yêu cầu của hai cấp sau cùng đều quá mức khắc khe, cho nên dù trí số của Mộ Dung Thiên cao tới đâu, Mạc Lý An cũng không dám cam đoan hẳn sẽ đạt đến Thánh cấp hoặc Thần cấp.

- Thật tốt quá!

Lệ Toa lập tức vỗ tay hoan hô. Điều đó có thể cho thấy nàng thật lòng vì Mộ Dung Thiên mà vui mừng. Những người ở giai cấp tận cùng của xã hội như nàng lại thuận phúc như thế, ngay cả một chút lòng ghen ghét cũng không có, quả thật đã khiến Mộ Dung Thiên vô cùng cảm động.

Thấy ánh mắt hâm mộ của hai lão đầu là Tư Ân và Mạc Lý An, Mộ Dung Thiên nghĩ tiền đồ phát triển chức nghiệp của mình dám chắc là không tệ, hẳn thăm thẳm thoả một hơi, tối thiểu mình cũng có thể hòa nhập vào cuộc sống ở Thần Phong đại lục này. Bản thân hẳn cũng không ngờ mình có thiên phú ở chức trách được sư như vậy, chẳng lẽ là nhờ mở kiến thức y khoa mập mờ mà hẳn học được tại đại học? Nếu là như thế, Mộ Dung Thiên quả thật có chút dờ khóc dờ cười, không ngờ hẳn lại phải cảm tạ lão quỷ đã bắt mình ngồi nghe mấy tiết học y được đó.

Mạc Lý An nói:

- La Định tiên sinh, ta sẽ viết cho ngài một giấy chứng minh, sau đó ngài đến chức nghiệp công hội gần đây nhất tại Uy Nhĩ Thành làm chứng nhận, công hội đó sẽ có người kiểm tra lại lần nữa, nhưng không sao đâu, ngài cứ yên tâm, bọn họ chắc chắn sẽ dốc sức bồi dưỡng cho ngài.

Mạc Lý An đối với trình độ của mình hiển nhiên là rất tự tin.

Mộ Dung Thiên cảm kích đáp:

- Phiền ngài quá, Mạc Lý An tiên sinh, xin cứ gọi ta là La Định được rồi.

Thật lòng mà nói, để một lão nhân lớn tuổi gấp đôi gọi mình là "tiên sinh", Mộ Dung Thiên cũng có phần e ngại.

Nhưng Mạc Lý An cảm thấy chính mình xưng hô kính trọng với một người rất có thể trở thành được sư – thuộc cấp tông sư là chuyện hết sức bình thường, ngay cả Tư Ân, Lạc Na, và Lệ Toa cũng suy nghĩ như thế. Bởi vậy, trong xã hội phân biệt giai cấp ghê gớm như thế này, cử chỉ của Mộ Dung Thiên liền được coi là cực kỳ khiêm nhường khiến cho hảo cảm của bọn Tư Ân đối với hẳn lại càng tăng lên đáng kể.

Mạc Lý An vốn không câu nệ tiểu tiết nên cũng không hề từ chối, cười nói:

- Thế ta bạo gan gọi ngài một tiếng La Định vậy.

Tư Ân lúc này rõ ràng cũng vồn vã hơn nhiều:

- La Định tiên sinh, ngài từ phương xa đến, chắc còn chưa tìm được chỗ nghỉ ngơi, chi bằng hãy nghỉ lại quán của ta một tối?

Mộ Dung Thiên đang lo không có chỗ trú chân, nghe vậy liền mừng rỡ đáp:

- Chân thành đa tạ ngài, Tư Ân lão bản, nhưng ngài cứ gọi ta là La Định thôi, gọi "tiên sinh" như thế, ta nghe không hợp lắm.

Đối với Tư Ân, dù có bị đánh chết thì lão cũng không dám xưng hô như vậy. Lão quả thật không có gan thất lễ với người rất có khả năng đạt đến cấp bậc tông sư.

Mạc Lý An liền đổi chủ đề, nói với Tư Ân:

- Đi đường cả ngày, người mệt nhọc rồi, Tư Ân lão đầu, ta cũng muốn quấy rầy lão một hôm.

- Ta đưa lão quỷ này lên lầu, hai người ở lại phục vụ La Định tiên sinh, nếu muốn thì có thể sử dụng Tứ Ba Thú.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì sững người, "kê ba thú"? Tên kỳ quái thật!

Tư Ân quay sang hắn, cười nói:

- La Định tiên sinh, xin thứ lỗi ta không bồi tiếp ngài được, nếu ngài có chuyện gì xin cứ nói với Lạc Na và Lệ Toa.

Mộ Dung Thiên biết bọn họ là bằng hữu lâu ngày gặp lại, hắn là có không ít chuyện muốn nói, nên cũng vui vẻ đáp:

- Vậy là được rồi.

Nhìn Tư Ân bước lên lầu, Lạc Na nói:

- La Định tiên sinh, ngài có cần nghỉ ngơi không? Để ta đưa ngài lên phòng trên lầu ba nhé?

Mộ Dung Thiên gật đầu nói:

- Trước hết ta muốn "làm mát" một chút.

Từ lúc trải qua trận mưa lớn đó đến giờ, thời gian ít nhất cũng đã qua một ngày một đêm, thân thể hắn sớm đã thấy rất khó chịu.

Lạc Na ngạc nhiên hỏi lại:

- Làm mát?

Mộ Dung Thiên liền giải thích rõ:

- Thì là tắm rửa đó.

Lạc Na sững sốt một lát rồi cười nói:

- Làm mát? Cách gọi thật là kỳ quái, nhưng cũng thật chuẩn xác a, quả thực tắm rửa xong rồi thì rất mát mẻ.

Vừa dứt lời, nàng liền huyết sáo một tiếng, sau đó một khối cầu màu lam có cánh dài từ trên lầu lão đảo bay xuống. Khi tới gần thì Mộ Dung Thiên mới nhìn rõ đó không phải một khối cầu mà là một loại động vật tròn vo hình cầu, chân ngắn ngắn, lúc bay thì rút lại ép sát vào bụng nên nhìn không thấy, mắt đặc biệt lớn, miệng nhỏ giống chim, dáng vẻ bề ngoài rất đáng yêu.

Lạc Na xoa cái đầu nhỏ nhắn của nó, nói:

- Tiểu Á, tối nay ngươi phải nghe La Định tiên sinh sai bảo, biết chưa?

Con thú nhỏ đó đậu trên đầu Lạc Na, cánh không ngừng phe phẩy để giữ cho thân hình được thăng bằng. Dường như nó hiểu lời Lạc Na nói, miệng khẽ nhếch lên phát ra hai tiếng kêu:

- Tức ba, tức ba!

Mộ Dung Thiên đột nhiên hiểu ra, thì ra đây chính là "kê ba thú." Gọi kiểu gì không gọi, lại gọi là "kê ba" khiến người ta nghe lầm tên, còn tưởng nó rất giống "kê ba" chứ.

Lại nói, con vật nhỏ bé này so với "kê ba" của mình cũng chẳng lớn hơn bao nhiêu, có thể làm được gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Bộc quang

Lệ Toa nhìn Mộ Dung Thiên đầy nghi hoặc, hào hứng giải thích cho hắn:

- Tiểu Á là sủng vật của Tư Ân lão bản, rất thông minh. Nó có thể giúp người ta làm một số chuyện đơn giản, tỷ như châm thuốc pha trà, mở cửa phòng. "Tư Tư" của ta tên là Linh Muội, cũng là một loại sủng vật mà lúc này được Mạc Lý An tiên sinh tặng cho, nó vẫn còn nhỏ tuổi nên chưa giúp được việc

gi.

Lệ Toa hưng phấn vừa nói vừa chỉ tay vào con vật nhỏ tròn vo có bề ngoài giống con vịt đang lặn qua lặn lại trong lòng bàn tay nàng. Sùng vật ở Thần Phong đại lục là những con vật tương đối nhỏ, so với chó mèo ở địa cầu cũng không khác biệt nhiều lắm, có điều chúng thông minh hơn chó mèo nhiều. Sùng vật thông thường có thể giúp người ta làm không ít việc nhà, sùng vật loại chiến đấu thậm chí có thể trở thành cánh tay hỗ trợ cho chủ nhân, tuy nhiên loại sùng vật này cũng cực kỳ đắt đỏ.

Mộ Dung Thiên nhìn thân hình bé nhỏ của Tiểu Á, ánh mắt tràn đầy hoài nghi.

Lệ Toa nói:

- Tiểu Á, hãy đưa La Định tiên sinh đến phòng tắm.

Tức Ba Thú dường như hiểu lời Lệ Toa nói, nó kêu lên hai tiếng, thân thể tròn vo chậm rãi bay về phía trước.

Mộ Dung Thiên hết sức kinh ngạc, không ngờ nó lại thông linh như thế.

Lạc Na nói:

- La Định tiên sinh, ngài cứ theo nó đến phòng tắm ở sân sau, bọn ta lên lầu trước để giúp ngài chuẩn bị phòng, nếu còn có gì phân phó mà Tiểu Á không thể giải quyết được thì gọi bọn ta xuống là được.

Nói dứt lời, nàng liền cùng Lệ Toa đứng định rồi đi khiến Mộ Dung Thiên nhìn thấy mà nhất thời mê loạn tâm thần. Bỏ qua những việc khó khăn khác, Mộ Dung Thiên không thể không thừa nhận: dị giới xa lạ này thật sự là thiên đường của nam nhân, tùy tiện nhặt ra hai thị nữ mà cũng có tư sắc và tư chất như vậy.

Phòng tắm rất rộng lớn, cơ hồ rộng chẳng kém gì phòng khách ở lầu hai. Cửa gỗ làm theo kiểu mở kéo ngang, bên trong rất sạch sẽ không có hạt bụi nhỏ nào, vài khối ma pháp thủy kính nằm rải rác ở chính giữa và xung quanh phòng để chiếu khắp toàn thân người tắm. Ở giữa phòng còn có một chiếc hồ tắm thiên nhiên bằng đá, bên cạnh hồ có vài bức tượng tạc hình tiểu thiên sứ có hai cánh rất đáng yêu, chỉ có điều là động tác của chúng lại không được đáng yêu như vậy - hai tay chúng cầm "tiểu bảo bối" hướng lên trời để tè xuống. Chung quanh còn bố trí vài cây cảnh nhỏ xanh tốt khiến phong cách nơi đây có chút thú vị, tạo nên cảm giác giống như là đang tắm suối nước nóng giữa ban ngày vậy. Xem ra người ở Thần Phong đại lục này cũng tương đối coi trọng việc tắm rửa, mà tắm rửa quả thật cũng là việc khiến người ta thấy rất thoải mái.

Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên không thể nào tìm thấy được vòi nước, cuối cùng cũng đành phải cầu viện con Tức Ba Thú nhỏ bé đang đứng ở cửa phòng:

- Tiểu Á, giúp ta mở vòi nước.

Tức Ba Thú vẫn phát ra tiếng kêu "tức ba, tức ba" đó, nhưng nó cũng bay tới giúp Mộ Dung Thiên giải quyết khó khăn. Nó bay lên đầu một tiểu thiên sứ, dùng móng vuốt cào nhẹ xuống. Tầng đá trong hồ tắm lập tức tỏa ra hơi nước mù mịt, thần bí như suối nước nóng. Cùng lúc đó, "tiểu bảo bối" của bức tượng đá thiên sứ lập tức phun ra một dòng nước, "roẹt" một tiếng đã phun nước đầy người Mộ Dung Thiên vì hắn vốn không có chút đề phòng nào. Tiểu Á thấy vậy thì hào hứng kêu lên "tức ba, tức ba" giống như nó đang cười nhạo hắn vậy.

Mộ Dung Thiên vuốt nước trên mặt, dờ khóc dờ cười, người dân ở Thần Phong đại lục này thật là có óc sáng tạo a, bồn tắm kiểu này mà cũng nghĩ ra được, chẳng thà gọi đây là bồn tiểu tiện của tiểu thiên sứ có lẽ còn thích hợp hơn.

Có điều tác dụng của nước nóng thì không cần nghi ngờ, Mộ Dung Thiên ngâm mình trong nước, khoan khoái đến mức nhìn không được mà khê rên vài tiếng. Thì ra đầu của tiểu thiên sứ là chốt khóa mở vòi nước, chẳng trách mình tìm không được. Ấn tượng lần này của hắn đối với Tức Ba Thú cũng thay đổi rất nhiều, không ngờ nó lại thông minh như thế.

- À, phải rồi, Tiểu Á, có dầu gội đầu không?

Đầu tóc Mộ Dung Thiên bù xù đầy gàu đất, vừa nhúng vào nước thì đã liền kết lại thành từng mảng.

- Tức ba, tức ba?

Tiếng kêu của Tiểu Á trở thành ngữ khí như nghi vấn, cặp mắt to chớp chớp, hiển nhiên là không hiểu Mộ Dung Thiên nói "dầu gội đầu" là thứ gì.

Mộ Dung Thiên chỉ vào đầu mình khoa chân múa tay giải thích:

- Thì chính là thứ để gột sạch bụi bẩn trên tóc, là vật để tắm rửa sạch sẽ đó.

Lần này Tức Ba Thú liền hiểu ngay, nó vội mang lại một chiếc bình màu cam, Mộ Dung Thiên vẫn không nhận thấy có dầu gội đầu trong đó. Một lúc sau, phải mất khá nhiều công sức thì Tiểu Ba Thú mới giúp hắn hiểu được đây là một dạng thuốc ma pháp để tẩy rửa dầu tóc, chỉ cần ấn lên trên chớp thì thủy nguyên tố hoạt hóa ở bên trong sẽ tự động hút cặn bẩn đi, vô cùng thần kỳ, rõ ràng là quá ư khác biệt so với dầu gội đầu trên địa cầu. Xem ra muốn thích ứng hoàn toàn với cuộc sống ở đây tất còn phải mất thêm một khoảng thời gian dài nữa mới ổn.

Mộ Dung Thiên ngâm mình trong hồ nước nóng đến lúc cả người ửng hồng, mãi đến lúc hoàn toàn thỏa mãn thì mới chịu đứng lên. Lúc này hắn mới phát hiện ra một vấn đề phi thường trọng yếu: hắn chưa có quần áo để thay.

Bộ quần áo cũ rách như sơ mướp không thể tiếp tục mặc được nữa, đó là còn chưa kể nó quá bẩn thỉu. Ở Thần Phong đại lục này, ăn mặc như vậy thì có phần hơi quá "khác lạ" nên chỉ đành làm mặt dày đi mượn Tư Ân một bộ để mặc vậy.

“Át xì!” Sau khi hít hơi một tiếng, Mộ Dung Thiên thấy mình nếu còn để cơ thể bị ướt thì sẽ bị cảm rất nhanh, vì vậy hắn liền nhảy trở lại bồn tắm và nói:

- Tiểu Á, đến bảo Lệ Toa là ta không có quần áo để thay, nhờ nàng mượn Tư Ân lão bản giùm ta một bộ, nhớ mang theo cả khăn mặt nữa.

Tiểu Á kêu “tức ba, tức ba” hai tiếng, sau đó vẫy cánh bay đi.

Một lát sau, từ ngoài cửa truyền lại thanh âm ngọt ngào của Lệ Toa:

- La Địch tiên sinh, quần áo của ngài đây.

Mộ Dung Thiên từ trong hồ bước ra, nói:

- Lệ Toa, bỏ khăn mặt ở ngoài cửa là.....

Hai chữ "được rồi" còn chưa thoát khỏi miệng thì cửa phòng tắm đã bật mở, kế đó là khuôn mặt xinh đẹp đầy tiểu ý của Lệ Toa xuất hiện ngay trước cửa.

Mộ Dung Thiên ngậy người, một hồi lâu mới thất thanh kêu lên, sau đó thì "tồm" một tiếng, hắn đã nhảy trở lại bồn nước, miệng lắp bắp nói:

- Lệ Toa, đặt ở đâu đó trước cửa đi.

Nhớ lại vừa rồi thân thể trần truồng của hắn bị nàng nhìn thấy hết, nên trong lòng xấu hổ và giận dữ đến nỗi muốn ngất đi.

Lệ Toa vốn nghĩ rằng Mộ Dung Thiên vẫn đang ngâm mình trong bồn nước nên mở cửa giúp hắn mang quần áo vào, không ngờ vừa đúng lúc Mộ Dung Thiên bước lên. Lần đầu tiên nhìn thấy thân thể nam tính lồ lộ, Lệ Toa vốn có chút đỏ mặt ngượng ngùng, trổng ngực đập mạnh, nhưng thấy bộ dạng đáng thương như nữ nhân bị nhìn trộm của hắn liền nhịn không được cười, bụng miệng nói:

- La Địch tiên sinh vậy mà cũng biết thẹn thùng nữa à.

Rồi thì nàng cũng y theo lời mà đặt quần áo ở cửa và lui ra ngoài.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì cũng cảm thấy thật mất thể diện, từ "thẹn thùng" của Lệ Toa khiến cho lòng tự tôn của gã sắc lang bị tổn thương mạnh. Đúng rồi, ta là một tên háo sắc, ta sợ ai chứ? Lẽ ra người kêu lên kinh hãi vừa rồi phải là Lệ Toa mới đúng, không ngờ lại đảo lộn thành như vậy. Có lẽ cảm giác làm một người xa lạ ở dị giới khiến cho lòng dạ dâm dăng của mình thu liễm lại không ít. Có điều, mỹ nữ ở Thần Phong đại lục thật là coi mở nhĩ, tựa như không hề có chút ý thức đề phòng nam nữ gì cả, chẳng lẽ không sợ mình túm lấy nàng mà "giở trò" sao?

Mộ Dung Thiên thở dài đối với "công lực" thật lù của mình, mặc quần áo Lệ Toa mang đến rồi khoan thai bước về phía lầu ba.

Loại quần áo bình dân này tuy nhìn vào thì rất thô ráp, nhưng không ngờ vật liệu lại không tệ, nó rất mềm mại và thoải mái, cảm giác so với những bộ chiến sĩ khô giáp hoặc pháp sư bảo kín như bụng thì dễ chịu hơn nhiều. Mộ Dung Thiên đứng trước tấm gương pha lê quan sát một hồi, vừa vặn lại rất đẹp, tự khen một hồi rồi mới rời khỏi phòng tắm.

Vừa đến gần cửa thì đã nghe tiếng cười hi hi của Lệ Toa và Lạc Na, Mộ Dung Thiên chẳng biết chuyện gì đã khiến cho các nàng cao hứng như thế nên cẩn thận lắng tai nghe. Thì ra là hai nàng đang bàn tán về việc "xuân quang ngoại tiết" của mình vừa rồi, khiến cho hắn hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào. Người ta nói miệng nữ nhân không giữ được bí mật, quả nhiên không sai a!

Mộ Dung Thiên lấy lại bình tĩnh, cố tình ho khan hai tiếng để thu hút sự chú ý của hai thị nữ, rồi mới nghênh ngang bước vào. Lần này không thể bị giật mình khiến người ta hiểu lầm bản thân còn hơi sữa chưa trải việc đời nữa - dù rằng hắn quả thật là một tên "háo sắc còn trinh."

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Đùa giỡn

Quảng sáng ngũ sắc tỏa ra từ ngọn đèn ma pháp khiến căn phòng tăng thêm vài phần u nhã tĩnh lặng, trên bề cửa sổ có đặt một bồn cây cảnh kết trái màu lam tỏa ra hương vị tươi mát trong lành, tẩy lọc không khí lùa vào từ bên ngoài khung cửa. Lạc Na và Lệ Toa đang bận rộn với công việc dọn dẹp chiếc giường lớn trải lông thú màu vàng mềm mại và rộng rãi, đủ chỗ dành cho ba người. Mộ Dung Thiên vốn đang mệt rũ người, vừa nhìn thấy chiếc giường thì liền nổi lòng ham muốn được quăng mình lên đó. Tuy nhiên, hắn không thể có hành động thô thiển như vậy ở trước mặt mỹ nữ được, dù có muốn làm thì cũng phải chờ lúc các nàng rời đi mới được.

Lạc Na, Lệ Toa nhìn Mộ Dung Thiên đứng gần đó liền ngừng tán gẫu nhưng vẫn còn đọng lại nét tiêu ý không thể che giấu trong đáy mắt. Nhìn hai nàng nín cười, Mộ Dung Thiên nghĩ đến trạng thái lúng túng hồi nãy của mình, phải vất vả lắm mới dọn cho da mặt dày lên để lấn át sự hổ thẹn, hắn thầm mắng bản thân còn chưa đủ kiềm chế, thật là mất mặt.

Có điều vừa nhìn thấy hai thị nữ xinh đẹp này thì đã khiến Mộ Dung Thiên sáng bừng mắt, bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến hoàn toàn. Lạc Na và Lệ Toa đều đã thay đồ ngủ, vừa mỏng lại vừa mờ ảo và hết sức gợi cảm. Nội y màu đen lam từ da thú bó sát người khó có thể che giấu toàn bộ mục tiêu. Đôi bờ mông căng tròn, hai chân tròn lẳn, eo thon mảnh khảnh cùng với hai ngọn ngọc phong run rẩy lắc lư đều là những tọa độ bắn phá bằng mắt của hắn. Mộ Dung Thiên khẽ nuốt nước miếng, ái chà, đây là đồ ngủ sao? May mà trong tay các nàng không cầm roi da và đèn cầy, nếu không thì chắc chắn hắn sẽ cho rằng các nàng đến kiểm mình để tiến hành bạo dục.

Trong hai người, Lạc Na tương đối đầy đặn, nhục cảm thuần chất, vóc người đàn tính có thể rất dễ dàng câu gợi dục vọng của nam nhân. Còn Lệ Toa thì có nét rục rờ thiên sinh cũng khiến người ta thần hồn điên đảo.

Có hai mỹ nữ mỗi người một vẻ ở bên, Mộ Dung Thiên còn chưa vội nghỉ ngơi, ngược lại hắn hy vọng các nàng làm chậm một chút để mình được thưởng thức lâu thêm một chút. Tuy nhiên, thực tại thường không đẹp như trong mộng, động tác của hai nàng rất nhanh nhẹn, chớp mắt đã thu xếp xong xuôi.

- La Định tiên sinh, ngài mệt rồi thì nghỉ sớm đi.

Mộ Dung Thiên rất muốn các nàng ở lại thêm một lát, nhưng đã trể thế này, hắn tìm không ra một lý do nào phù hợp. Vả lại nếu lên tiếng giữ các nàng lại, không chừng họ còn tưởng mình có ý đồ quấy rối.

Mộ Dung Thiên thất vọng nhìn theo các nàng bước ra khỏi cửa. Hắn vừa định cởi quần áo để nghỉ ngơi, đột nhiên cửa phòng lại hé mở, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lệ Toa thò vào.

Đang lúc Mộ Dung Thiên hoài nghi mỹ nữ diễm lệ này có thói quen rình trộm thì Lệ Toa đã đỏ mặt nói:

- La Định tiên sinh, mặc dù ta rất ngại quấy rầy ngài, nhưng ta nghe nói ngài là người từ nơi xa đến. Bọn ta bấy lâu nay vẫn chưa từng rời khỏi Cách Lâm trấn, mọi việc bên ngoài đều rất hiếu kỳ, ngài có thể kể chuyện của thế giới bên ngoài cho bọn ta nghe được không?

Mộ Dung Thiên lập tức vui vẻ đáp lại mà không cần suy nghĩ:

- Được, tất nhiên là được, No Problem!

Hắn hưng phấn đến nỗi cả Anh ngữ cũng buột miệng nói ra.

Lệ Toa hoan hỷ từ ngoài cửa chạy vào, theo sau nàng còn có cả Lạc Na.

Hai đại mỹ nữ một trái một phải ngồi hai bên Mộ Dung Thiên, từng luồng hương thơm ngào ngạt xông lên nức mũi. Mộ Dung Thiên bị "hun nóng" mê mẩn đến nỗi muốn ngất đi. Không ngờ bản thân ở địa cầu cả mấy cô nương có chút nhan sắc còn chưa được tiếp xúc qua, vậy mà hiện giờ còn được ở cùng một phòng với hai vị mỹ nữ xinh đẹp đến "phún máu" thế này, thậm chí còn gần trong gang tấc, kề sát đến lông tơ. Tình cảnh thật giống với người chưa từng ăn thịt heo đột nhiên lại được mời ăn đầu heo, sự tương phản ấy quá lớn, ví dụ này có thể hơi dung tục nhưng nó mới phù hợp với bản tính đang bộc phát lúc này của gã sắc lang Mộ Dung Thiên.

Lệ Toa, Lạc Na phải không ngừng thúc giục thì Mộ Dung Thiên mới từ mớ suy tư hỗn độn bừng tỉnh lại, nhớ đến cái thôn làng kia chỉ là địa phương giả do mình bịa ra. Bất quá vấn đề này chẳng làm khó được loại người ăn nói huyền thoại thành tính như hắn. Mộ Dung Thiên ba hoa một hồi, mang cả một số tục lệ địa cầu dung nhập vào câu chuyện của mình, tỹ như lễ Songkram mừng năm mới của Thái Lan, tục leo núi tiết Trùng Dương, ăn bánh ú tết Đoan Ngọ, còn cả thuyền rồng.....cũng mang ra kể. Hai thị nữ cảm thấy mới mẻ hấp dẫn, nghe đến xuất thần.

Mộ Dung Thiên nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ như say rượu của hai nàng, nên trong lòng rất đắc ý, không ngờ thủ đoạn tán gái hạ cấp ở địa cầu lại trở thành hữu dụng với ở đây như thế. Tinh thần được khích lệ, hắn càng nói càng hăng, điệu ngữ liên châu, thao thao bất tuyệt như sóng Hoàng Hà tràn lên không cách nào ngăn lại. Với bản sắc thiên sinh của hắn, trong những lúc đắc ý thì khó tránh khỏi việc thêm mắm dặm muối, hay vài lời mập mờ ẩn ý vào đó.

- Hi hi, sau đây ta kể cho hai người một truyện cười nhé.

Lệ Toa, Lạc Na không hên mà cùng vỗ tay tán đồng:

- Hay lắm!

Mộ Dung Thiên háng giọng một tiếng để hai nàng tập trung vào hắn rồi mới chậm rãi kể:

- Có một bà mẹ dạy bảo con gái: Nếu có người quấy rối con, giả sử hắn sờ phía trên thì nói: "Đừng!", nếu hắn sờ phía dưới thì nói: "Đừng lại!" Ai ngờ ngày hôm sau, cô con gái đã bị quấy rối khóc lóc trở về kể với bà mẹ. Bà mẹ nghe con gái kể lại chuyện mới giận dữ hỏi: "Con có cự tuyệt hắn không?"

Tiểu cô nương dùng ánh mắt ngây thơ vô tội nhìn mẹ mình, gật đầu đáp: “Hắn sờ cả trên cả dưới!”

Mộ Dung Thiên nói đến đây thì dừng lại, tỏ vẻ thần bí hỏi hai người:

- Hai nàng đoán xem, trong tình huống đó, tiểu cô nương đã nói gì?

- Dừng ~ ~ dừng lại!

Lệ Toa, Lạc Na cơ hồ cùng thốt lên, tiếp đó mới hiểu ra liền bật cười khúc khích, sáng giọng nói:

- La Định tiên sinh, ngài xấu lắm!

Thấy chỉ một câu chuyện tầm thường đã khiến mỹ nhân vui vẻ như thế, Mộ Dung Thiên dương dương đắc ý, mấy truyện cười kiểu đó hắn nhiều đến nỗi tiện tay cũng hót ra cả đồng, tiếp đó lại kể:

- Một nam nhân mang theo một con cá ăn thịt người có hàm răng vừa dài vừa sắc nhọn đi vào tửu lầu. Y quăng con cá lên bàn, đợi thu hút sự chú ý của khách nhân trong quán rồi mới chậm rãi nói: “Ta cùng mọi người đánh cuộc được không? Ta sẽ cho tiểu đệ đệ của mình vào miệng cá, rồi dùng sức đập bình rượu xuống đầu nó, sau đó rút tiểu đệ đệ không bị tổn thương ra. Nếu ta có thể làm được thì mỗi người trong này chỉ cần mời ta một chén rượu là được rồi.” Đám đông thích xem nhiệt náo đương nhiên lớn tiếng đáp ứng, rồi im lặng nín hơi, nam nhân kia cời quần ra trước mặt mọi người, móc tiểu đệ đệ dút vào miệng cá rồi cầm bình rượu đập liên hồi lên đầu cá, ước chừng một lúc sau, y rút tiểu huynh đệ ra, quả nhiên không hề bị tổn thương gì. Y thu nhận chiến lợi phẩm trong tràng pháo tay hoan hô, mỗi khách nhân đều phải mời y một ly rượu. Sau đó nam nhân lại móc ra hai đồng bạc đặt trên bàn: “Ai dám thử một lần, tiền này sẽ thuộc về người đó.” Trong quán tĩnh không một tiếng động, một lát sau chợt có người giơ tay lên, một nữ lang tóc vàng ngượng ngùng lên tiếng: “Ta có thể thử nhưng ngài không được dùng bình rượu đập vào đầu ta.....”

Lệ Toa, Lạc Na bật cười nghiêng ngả, song phong trước ngực không ngừng rung rinh, nhấp nhô, Mộ Dung Thiên nhìn đến nỗi hoa cả mắt, “hoa chi loạn chiến” (mỹ nữ rừng mình), đại khái chính là miêu tả hình ảnh này đây.

Hắn không nhân cơ hội dùng ngôn từ đùa giỡn hai nàng nữa, sợ hai nàng quá ngượng đâm ra trách cứ. Hai bên tán gẫu một hồi đã thân thuộc hơn rất nhiều, Mộ Dung Thiên cũng bỏ bớt cổ kị trong lòng hỏi:

- Phải rồi, Lệ Toa, cái đuôi của nàng là thế nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Yêu tộc

- Ngài nói cái này?

Lệ Toa đứng lên đứng đưa đưa chiếc đuôi gọi cảm của mình trước mặt Mộ Dung Thiên, kiểu đòn cũng theo đó mà vênh lên tạo thành một đường cong dụ hoặc như muốn để cho hắn nhìn càng rõ hơn một chút. Vị giác thôi thúc dục vọng con người xông vào mũi càng thêm nồng đậm, Mộ Dung Thiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, ánh mắt dán chặt trên ngọc đồn của Lệ Toa, hạ thể có phản ứng rất kịch liệt, hắn vội vàng khép chặt hai chân lại để tránh cho họ nhận ra sự lúng túng của mình. Động tác kìm nén ấy lại càng khó chịu, giống như một người ba ngày ba đêm chưa ăn uống gì, nay nhìn thấy một bàn cao lương mỹ vị nhưng lại không thể động đũa vậy. Mộ Dung Thiên thầm nghĩ: “Lão thiên ơi, chẳng lẽ người muốn trừng phạt con sao?”

May mà lúc này Lệ Toa lại ngồi xuống, nàng lấy làm lạ hỏi:

- La Định tiên sinh, chẳng lẽ trong thôn các người không có Yêu tộc hay sao?

Thôn làng mà Mộ Dung Thiên nhắc đến vốn chỉ là bịa đặt ra, đương nhiên là không hề tồn tại rồi, nhưng hắn vẫn thuận miệng trả lời dứt khoát:

- Không có.

Đột nhiên lại nhớ tới câu vừa rồi Lệ Toa nói, trong lòng hắn chợt kinh hãi. Yêu, Yêu tộc? Chẳng phải giống yêu hồ trong truyền thuyết trên địa cầu đều biết biến hóa thành hình người, và lại còn hút máu người khác hay sao? Có điều Mộ Dung Thiên thấy Lệ Toa và Lệ Na tuy có xinh đẹp quyến rũ nhưng tính tình xem ra cũng rất lương thiện và nhiệt tình, có lẽ họ sẽ không gây thương hại đến mình.

Lệ Toa nói:

- La Định tiên sinh, ta chính là Niệm Xà, một trong rất nhiều tộc của Yêu tộc, còn Lạc Na là dạ thỏ trong Yêu Thỏ tộc.

Yêu tộc trên Thần Phong đại lục thuộc về một loại sinh vật có trí tuệ cao, khi mới sinh ra thì nguyên dạng của bọn họ không khác gì động vật, đến khi thành niên mới có thể hóa thành hình người, chỉ có một vài bộ phận đặc trưng là không thể bỏ đi được, ví dụ như đôi tai thỏ của Lạc Na hay chiếc đuôi của Lệ Toa. Bởi vì hình thái sơ cấp của một vài yêu tộc có chút tương tự với ma thú cho nên phải chịu sự ghét bỏ và kỳ thị của những chủng tộc thống hận ma thú, bởi vậy địa vị của Yêu tộc trên xã hội là thấp nhất, người các chủng tộc khác hiếm khi muốn qua lại với họ. Lệ Toa và Lạc Na đều là mỹ nữ nhưng từ nhỏ đến lớn đều phải chịu sự bài xích, ngoại trừ quan hệ làm ăn ra, muốn nói chuyện với họ cũng chẳng có mấy người chứ đừng nói là tiếp xúc. Bấy giờ đột nhiên lại gặp được một người ăn nói hòa nhã hài hước, tiền đồ rộng mở mà lại không kiêu căng như Mộ Dung Thiên, thêm vào đó, bọn họ đều là những người trẻ tuổi, tất nhiên không còn gì thích thú hơn. Mặc dù người của Yêu tộc khá coi mở, nhưng nếu đối lại là người khác thì Lệ Toa tuyệt đối đã không dám xông vào khi người ta đang tắm như thế, nhưng cũng vì Mộ Dung Thiên đến từ thế giới khác, trên người mang theo một loại khí chất hiền hòa khác biệt với người ở đây, mà người trong Yêu tộc từ trước tới nay đều rất nhạy cảm, Lệ Toa lập tức cảm nhận được khí chất đặc biệt ấy cho nên mới phóng túng như vậy, thậm chí còn cùng Lạc Na trêu đùa hấn. Khác với yêu quái trong truyền thuyết trên địa cầu, bọn họ quả thật là không làm ra cái chuyện thương thiên hại lý như hút máu người để tu luyện gì đó, hơn nữa lại còn rất lương thiện.

Lạc Na có chút lo lắng, hỏi:

- La Định tiên sinh, ngài không để ý đến việc chúng ta là phần tử của Yêu tộc chứ?

Quan niệm Yêu tộc bị kỳ thị đã ăn sâu vào tư tưởng của họ, vì thế nên mới hỏi như vậy. Tên sắc quỷ Mộ Dung Thiên này chỉ biết mỹ nữ, chứ đâu hề quan tâm nhiều đến thế, hấn nghe vậy thì không khỏi cười đáp:

- Nào có chứ, Lạc Na, nàng và Lệ Toa đều xinh đẹp thế này, ta rất quý mến.

Từ trước tới giờ, bọn họ chưa được ai khen ngợi như vậy, nên Lạc Na và Lệ Toa đều vui vẻ hỏi lại:

- Thật sao?

Có cơ hội tán dương mỹ nữ, Mộ Dung Thiên tất nhiên là không thể bỏ qua, hấn lập tức thi triển miệng lưỡi dẻo quẹo:

- Ta có thể bảo chứng, trăng sáng trên trời đêm, hoa tươi đang khoe sắc đều không đẹp bằng một phần vạn của các nàng.

Lời này tuy có chút khoa trương, nhưng nữ nhân có ai mà không thích nghe người khác ngợi khen dung mạo của mình, đặc biệt là Yêu tộc vốn luôn bị người ta khinh ghét. Trong lòng Lệ Toa và Lạc Na không còn gì sung sướng bằng, chỉ thấy nam tử đến từ thôn làng xa xôi này rất thân thiết và thú vị.

Khi chiếc đồng hồ ma pháp trên bàn báo nửa đêm, chỉ còn vài giờ Thần Phong nữa là trời sáng, lúc ấy Lệ Toa và Lạc Na mới lưu luyến rời khỏi. Mộ Dung Thiên cũng đưa ánh mắt lưu luyến nhìn bọn họ đóng cửa lại, chỉ hận không thể lưu hai nàng lại, tuy nhiên, hấn vẫn chỉ có sắc tâm mà không có sắc dâm, chỉ đành bỏ qua đây nuôi tiếc. Vừa rồi phết lác cả buổi, miệng lưỡi khô rát, Mộ Dung Thiên sai Tiểu Á giúp mình pha một ấm trà, cho cổ họng trơn tru một chút rồi mới nghỉ ngơi.

Nằm trên chiếc giường mềm mại ấm áp, khó khăn lắm mới mới bình ổn lại niềm hưng phấn trong lòng. Xem ra vận khí của mình tại dị giới không hề tồi chút nào, chức nghiệp đã có thông tin, xem chừng còn là một công việc rất có tiền đồ, tóm lại là có thể tiếp tục lưu lại đây rồi, hơn nữa lại có hai mỹ nữ đặc biệt coi trọng mình, nhớ tới ánh mắt sùng bái đó, Mộ Dung Thiên gần như muốn cười lên thành tiếng. Với một người địa cầu chưa từng thưởng thức loại cảm giác này như hấn, thật sự là sướng đến phát điên. Cái gì là địa vị xã hội, chức nghiệp cao cấp và thấp hèn, biến hết mẹ nó đi. Có mỹ nữ không tán, đó mới là hành động ngu ngốc.

Liếc đồng hồ một cái, tối hôm mưa gió ở Thượng Kinh là ngày 23, bây giờ đã là 26 rồi, nhắm tính đôi chút, mỗi ngày trên Thần Phong đại lục tương đương với một ngày rưỡi trên địa cầu, lại suy tính những dự định sau này, Mộ Dung Thiên kêu lên:

- Mả lí an nập!

Chiếc đèn quang hệ ma pháp theo đó phụt tắt, đó là chú ngữ tắt đèn mà hai nàng vừa cho hấn biết, ai cũng có thể sử dụng, rất thuận tiện, đó là một loại công cụ tuyệt vời để bồi dưỡng tính lười biếng của con người.

Căn phòng ấm áp, chiếc giường mềm mại, không khí trong lành, và trang trí rất lôi cuốn, còn có sủng vật ngoan ngoãn biết làm rất nhiều việc lật vật có thể tùy ý sai khiến, v...vv...những việc này khiến Mộ Dung Thiên cảm thấy cuộc sống trên Thần Phong đại lục quả là không tệ. Trước kia Tư Ân còn không ngừng than ngắn thở dài điều kiện của sinh hoạt chức nghiệp giả không tốt, nguyên nhân có lẽ chỉ có một, đó là điều kiện sinh hoạt của những chức nghiệp khác còn tốt hơn nhiều. Tuy nhiên, nghĩ đến tài nguyên trên đại lục gần như dùng không hết, người người lại còn biết hưởng thụ hơn cả người trên địa cầu, hấn cũng chỉ đành thích ứng mà thôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mộ Dung Thiên còn đang ngái ngủ thì đã phải rời khỏi giường, trên đầu giường đã có đặt sẵn một bộ đồ đen do Lệ Toa để lại tối qua. Loại y phục này có cùng một loại chất liệu như bộ áo mà hôm qua Mộ Dung Thiên đã mượn của Tư Ân. Hấn tự ngắm mình trong tấm ma pháp kính một lúc, thấy nó vừa vặn hợp thân, lại còn rất ra dáng, nên không khỏi cảm thấy thích thú.

Vừa ra khỏi cửa thì vừa may gặp phải Tư Ân và hai thị nữ, Mộ Dung Thiên lập tức cất tiếng chào:

- Các vị sớm vậy.

Giờ này cũng tương đương với lúc sáng sớm trên địa cầu, thân là lão bản mà vẫn phải dậy sớm như vậy để kinh doanh rồi, đủ thấy sinh hoạt chức nghiệp quả thật khá gian khổ.

Lệ Toa và Lạc Na trông thấy bộ dạng Mộ Dung Thiên mặc hắc y thì hai mắt sáng ngời, tuy nhiên, điều đó không phải là vì dung mạo của hắn đẹp tựa Phan An hay dáng người cao ráo, ngọc thụ lâm phong. Người trên Thần Phong đại lục tương đối tuấn mỹ hơn người địa cầu. Mộ Dung Thiên ở tại địa cầu cùng lắm cũng chỉ thuộc hàng khá mà thôi, nhưng tại đây, nếu muốn tìm một người anh tuấn hơn hắn thì chỉ cần tùy tiện túm trên đường cũng được một mớ. Sở dĩ hai nàng sáng mắt khi nhìn thấy hắn là vì sau khi giao tiếp với nhau tối qua, họ đã nhanh chóng nảy sinh thiện cảm với Mộ Dung Thiên, đơn giản chỉ có vậy, chỉ có một kẻ chẳng ra làm sao mới càng nhìn càng hợp mắt.

Tư Ân quan tâm hỏi:

- La Định tiên sinh, tối qua ngủ ngon chứ?

Trên gương mặt y còn mang theo hai quầng mắt đen, có lẽ trò chuyện với lão bằng hữu Mạc Lý An kia quá khuya. Nhưng trái lại, tinh thần của Mộ Dung Thiên và hai thị nữ rất hào hứng, vui vẻ hoạt bát, đó chính là tài sản của tuổi thanh xuân, có thể tùy ý tiêu xài.

Mộ Dung Thiên cười đáp:

- Rất ngon giấc, xin bày tỏ lòng biết ơn chân thành với sự chiêu đãi nhiệt tình của ngài.

Rồi hắn lại gãi gãi đầu, nói tiếp:

- Đúng rồi, ta có một lời thỉnh cầu quá đáng.

Tư Ân cười ha hả đáp:

- La Định tiên sinh, ngài có chuyện gì phân phó, xin cứ nói thẳng ra, đừng khách khí với ta như vậy.

Mộ Dung Thiên nói:

- Chuyện là thế này, ta muốn ở lại chỗ ngài, làm phiền thêm mấy ngày nữa.

Đêm qua hắn đã suy tính rất lâu, mình không quen thuộc với cuộc sống trên Thần Phong đại lục, nên cần hiểu rõ tình huống thêm chút nữa rồi mới đi giải quyết việc chứng nhận chức nghiệp. Dù sao con người Tư Ân cũng không tệ, nơi này cho hắn cảm giác ấm áp của một “gia đình”. Đương nhiên, nguyên nhân chính đáng sau lại tương đối quan trọng hơn, kỳ thật là hắn mong được ở thêm vài ngày với hai nàng mỹ nữ Lạc Na và Lệ Toa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mỹ nữ

Tư Ân từ khi biết được tiền đồ của Mộ Dung Thiên rộng mở, thậm chí sau này còn có thể đạt đến cấp Tông Sư của đặc thù chức nghiệp thì lập tức nhìn hắn bằng con mắt khác. Lúc này có cơ hội gần gũi hơn, đương nhiên là cậu còn không được, lão vội vàng đáp:

- Đương nhiên, đương nhiên có thể. La Định tiên sinh, ngài muốn ở bao lâu thì ở, ngàn vạn lần đừng khách khí với ta như vậy.

Mặc dù tiêu phí giả công hội không hề cho phép thương điểm cung cấp vật tư cho một người không có chức nghiệp huy chương, nhưng dù sao quy củ là chết, giống như khách sạn ở Thượng Kinh vậy, đôi khi cũng cho những người không có chứng minh thư thuê. Tư Ân sau khi biết được chẳng bao lâu nữa Mộ Dung Thiên sẽ tiến hành được sự nhận chứng, nên y cũng không để tâm quá nhiều đến quy củ nữa.

Hai nàng Lệ Toa và Lạc Na đang hồi hộp chờ mong, vừa nghe vậy liền vỗ tay reo lên:

- Hay quá!

Có thể chung sống với người trẻ tuổi khác giới và lại còn hài hước dí dỏm này thêm một thời gian nữa nên bọn họ vô cùng phấn khởi.

Bữa sáng vẫn do Tư Ân cung cấp miễn phí, hiện giờ Mộ Dung Thiên không có một đồng dính túi, ngay cả y phục cũng là của Tư Ân chứ đừng nói đến trả nợ nữa.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Mộ Dung Thiên chẳng có việc gì làm liền đi tìm Mạc Lý An thỉnh giáo đôi chút, đáng tiếc là lão gia hỏa đó tối qua có lẽ đi nghỉ quá muộn nên hiện giờ vẫn còn ngủ say mê mệt, nên hắn không tiện quấy rầy. Lệ Toa và Lạc Na thì từ lúc cửa hiệu mở cửa là bận rộn cả ngày, không còn thời gian để bồi tiếp hắn, rốt cuộc hắn chỉ đành quay về phòng chơi đùa với Tứ Ba thú mà thôi.

Mãi đến tận giữa trưa, khi Mộ Dung Thiên buồn bực đến mức muốn đếm lông trên người để giết thời gian, thì lúc đó Mạc Lý An mới uể oải rời khỏi giường, rồi còn dùng chung cả bữa trưa và bữa sáng, cũng tiêu tốn không ít thời gian.

Tuy nhiên, lão gia hỏa này quả là người có kiến thức rộng rãi, bất kể Mộ Dung Thiên hỏi gì, lão không cần suy nghĩ cũng có thể đối đáp trôi chảy ngay, thật khiến cho hắn hiểu thêm rất nhiều thứ cơ bản ở trên Thần Phong đại lục. Ví dụ như tình hình xã hội, cơ cấu tổ chức, cách tính toán tiền tệ, thời gian năm tháng, khí hậu mùa màng, ngôn ngữ chủ yếu, và những điều kiêng kỵ khi giao lưu, chú ngữ thông dụng. ....vân vân.

Lam Nguyệt đế quốc mà Mộ Dung Thiên đang có mặt thì tọa lạc tại miền trung bộ của Thần Phong đại lục. Lãnh thổ rộng lớn, là một trong những cường quốc trên đại lục, với chủ thể là Nhân tộc, số lượng các chủng tộc khác ít hơn đôi chút. Giữa các quốc gia thỉnh thoảng cũng có chút va chạm, tuy nhiên cũng xem như là mọi người được chung sống hòa bình. Nguyên nhân chủ yếu chính là tài nguyên không thiếu, đồng thời còn có một kẻ thù chung, đó là ma thú.

Đế hoàng là người thống trị tối cao, tuy nhiên, y cũng không phải là người có quyền uy tuyệt đối, không thể động một tí là có thể xét nhà diệt tộc. Mà kỳ thật, vai trò của y chỉ tương đương với một người tổ chức đại cuộc trong cơ cấu xã hội, sản sinh ảnh hưởng trực tiếp nhất, nhưng có ảnh hưởng sâu rộng nhất với toàn thể xã hội lại chính là các đại công hội.

Pháp lệnh do công hội ban ra có độ hữu hiệu và cường chế chấp hành gần như pháp luật cơ bản của các quốc gia trên địa cầu, toàn thể quần dân đều phải tuân theo. Ví dụ như chức nghiệp huy chương tiêu phí chế của Tiêu Phí Giả Công Hội chính là một pháp lệnh phổ biến rộng rãi nhất trong số đó. Kẻ trái lệnh phải chịu xử phạt nhất định, trực tiếp do công hội thi hành, nếu nghiêm trọng, công hội sẽ trình lên để bộ máy quân đội đế quốc xử lý.

Cũng giống như địa cầu, tiền tệ là công cụ trao đổi hàng hóa thông dụng nhất, toàn đại lục có những quy định thống nhất sau:

- 1) Một thủy tinh tệ bằng mười kim tệ.
- 2) Mười kim tệ bằng một trăm ngân tệ.
- 3) Một trăm ngân tệ bằng năm trăm đồng tệ.

Về mặt chi tiêu, năm thủy tinh tệ ước chừng có thể nuôi một nhà ba người sống thoải mái một tháng, chỉ có điều nguyên liệu chế tạo thủy tinh tệ không nhiều, lưu thông trên thị trường tương đối ít, đa phần là do hoàng thất, gia tộc hoặc các nhân vật cao cấp khác sử dụng, người bình thường giao dịch phổ biến vẫn dùng kim tệ và ngân tệ.

Thời gian được quy tính như sau:

- 1) Một năm Thần Phong là mười tám tháng Thần Phong.
- 2) Một tháng Thần Phong là ba mươi ngày.

Còn thời gian một ngày cũng gần giống như ở địa cầu, cho nên một năm Thần Phong tương đương với một năm rưỡi trên địa cầu. Không có phân chia mùa màng, tuy nhiên, khí hậu chịu ảnh hưởng rất lớn của khu vực, những nơi bình thường khí hậu ôn hòa thoải mái, nhưng ở vài nơi đặc thù, ví dụ như sa mạc Phi Long trong biên giới Mạch Gia đế quốc, suốt cả năm đều khô hạn nóng nực. Hay như Băng Phong Chi Xuyên nơi Tuyết Nhân tộc sinh sống lại có tuyết rơi quanh năm, lạnh buốt thấu xương, những nơi ấy đều là những trường hợp đặc biệt trên Thần Phong đại lục.

Tuổi ấu thơ của người trên đại lục đều khác hẳn. Thông thường chín tuổi ở Thần Phong cũng tương đương với mười ba tuổi rưỡi trên địa cầu, chủng tộc khác nhau cũng có chút khác biệt nhưng không nhiều. Sau chín tuổi Thần Phong cũng xem như đã thành niên, phát dục thành thực, phải kiểm tra tổ chất thân thể và làm chức nghiệp huy chương.

Ngôn ngữ thông dụng trên toàn đại lục là Thần Phong ngữ, và nó cũng chính là loại ngôn ngữ mà Mộ Dung Thiên không học cũng biết. Mỗi một tộc đều có ngôn ngữ riêng, ngôn ngữ của cùng một chủng tộc cũng có đôi chút khác biệt ở những khu vực khác nhau.

Sự kiêng kỵ khi hành tẩu trên đại lục là điều cần lưu ý đặc biệt, ví dụ như Thú nhân đa phần bề ngoài khá xấu xí, bởi thế họ cũng có chút cảm giác tự ti. Khi xưng hô với họ, tốt nhất là nên thêm danh hiệu vào phía trước, ví dụ như chiến sĩ Ba Tây, làm vậy có thể khiến lòng hư vinh của họ có được sự thỏa mãn to lớn. Người Dạ Xoa tộc hung hãn hiếu chiến, tôn thờ chiến thần Mạt Tháp Đa Lạp. Khi ở trước mặt người Dạ Xoa, ngàn vạn lần không nên có biểu hiện bất kính với vị thần trong tim họ, nếu không thì sẽ dẫn tới quyết đấu. ....vân vân. Tóm lại là có không ít kiêng kỵ, Mộ Dung Thiên vô cùng đau đầu, chỉ thăm quyết định sau này bớt nói chuyện đi đôi chút để tránh họa từ miệng ra.

Chú ngữ thông dụng cũng chính là phép sử dụng một vài công cụ ma pháp, hoặc làm nghi thức sùng vật nhận chủ. ....vân vân, số lượng không ít, hơn nữa khi đọc có phản trắc. Mộ Dung Thiên chỉ đành chọn một vài câu sử dụng rộng rãi và tương đối trọng yếu, dùng bút ghi lại, đọc đi đọc lại cho đến khi thuộc như cháo chảy mới thôi.

Buổi sáng hỏi han Mạc Lý An những thứ liên quan tới Thần Phong đại lục, buổi tối chơi đùa với Lệ Toa và Lạc Na. Quan hệ giữa hắn với hai nàng cũng càng lúc càng thân thiết, thanh niên nam nữ ở chung một phòng, Mộ Dung Thiên lòng xuân phơi phới, khó tránh khỏi thỉnh thoảng lên ăn “đậu hủ”. Lệ Toa và Lạc Na cũng không quá dè ý, để mặc cho hắn đại chiếm tiện nghi, chỉ có điều Mộ Dung Thiên thủy chung vẫn không dám thái quá, càng lắm thì cũng

làm như vô ý sờ mó ôm ấp vài cái, có chừng có mực.

Ngày tháng cứ trôi qua như vậy quả thật rất vui vẻ, cảm giác cô đơn lẻ loi khi vừa đến dị giới cũng dần mờ nhạt, thoáng chốc đã qua mấy ngày, giờ đây Mộ Dung Thiên đã không còn xa lạ đối với Thần Phong đại lục như lúc mới đầu nữa.

Tuy nhiên, ở nhà Tư Ân ăn không uống không cũng chẳng phải là kế lâu dài, da mặt của Mộ Dung Thiên dù dày cỡ nào thì hẳn cũng cảm thấy áy náy. Con đường được sư cũng phải hỏi cho rõ ràng rành mạch. Có hai cách để cho hắn lựa chọn, một là lập cửa hiệu chuyên phục vụ cho được sư công hội của đế quốc, mỗi tháng lĩnh thù lao của công hội, thu nhập khá ổn định, điều này có hơi giống với cơ quan chính phủ trên địa cầu. Nếu chỉ hy vọng sinh sống yên ổn vô tư thì như vậy cũng đủ rồi. Thứ hai là tự mình mở hiệu bán thuốc, nếu như đạt đến cấp bậc tương đối cao, thì chỉ cần dựa vào một số lượng khách hàng nhất định là lại càng có thể kiếm nhiều tiền hơn.

Mộ Dung Thiên dự tính tạm thời cứ làm việc cho công hội, nếu mở cửa hiệu thì một là hẳn không có tiền vốn, hai là không có kinh nghiệm, ba là đẳng cấp của hắn còn quá thấp, dù thiên phú cao đến đâu mà không có thời gian học tập thì cũng vô dụng mà thôi.

Tuy nhiên, trước khi vào thành, để cho chắc ăn, Mộ Dung Thiên vẫn quyết định phải tự thăm dò một chút, thử xem thiên phú được sư của mình có cao như Mạc Lý An nói hay không. Hẳn đối với năng lực từ trên trời rơi xuống này luôn có chút cảm giác mờ ảo, nói không chừng vì mình đến từ thế giới khác mà thể chất cũng khác biệt, khi kiểm tra biết đâu đã xảy ra chút vấn đề, vậy thì khi đi làm chức nghiệp chứng nhận tất sẽ bị mất mặt.

Theo Mạc Lý An nói, người có thiên phú được sư chức nghiệp, thiên sinh đã có thể phân biệt cây cỏ nguyên liệu khôi phục cấp thấp nhất, hơn nữa có thể luyện chế thành đơn. Mộ Dung Thiên chỉ muốn tiến hành thí nghiệm ngay lập tức, nếu như có thể thành công luyện chế ra thuốc khôi phục là đủ chứng minh kiểm tra của Mạc Lý An là chính xác, nếu vậy có thể an tâm vào trong thành làm thủ tục rồi.

Luyện đơn cần có được đỉnh, thông thường sau khi có được sư huy chương, được sư công hội sẽ tặng miễn phí một cái, nhưng Mộ Dung Thiên còn chưa làm thủ tục nên chỉ đành tự mua. Tiền thì mượn của Lệ Toa, ăn ở miễn phí trong nhà Tư Ân rồi, hẳn thật không tiện mượn tiền của lão nữa.

Sau khi đã chuẩn bị xong mọi thứ, sáng sớm ngày hôm sau, Mộ Dung Thiên vẫn dùng bữa trong tửu ba của Tư Ân như mọi khi, sau đó còn phải đến nơi hoang dã hái thuốc. Đến đại lục bấy nhiêu ngày, hẳn biết được sự giao tiếp giữa mọi người khá là nhạt nhẽo, chẳng có ai lại đi quản nhiều chuyện, chức nghiệp huy chương hoàn toàn không phải đeo trên y phục, vì vậy mà người khác cũng không biết Mộ Dung Thiên vẫn còn chưa có chức nghiệp huy chương.

Lạc Na chuẩn bị cho Mộ Dung Thiên một bữa sáng phong phú, trà sữa Mông Mông thú tràn đầy dinh dưỡng, bánh cuốn thơm ngon vừa miệng, món “hoạn lý” [1] nhần nhụi giòn tan. Mặc dù ở chỗ đông người không thể biểu hiện thái độ quá thân mật với Lạc Na, nhưng hắn vẫn không quên liếc mắt đưa tình với mỹ nhân một phen.

- Lão bản, có gì không?

Đang lúc miệt mài hưởng thụ, một thanh âm kiều mị của nữ nhân vang lên khiến cho toàn thân Mộ Dung Thiên bị tê dại, nửa chiếc bánh cuốn đang ngậm trong miệng cũng rơi cả vào trong trà.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Được Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Kinh diễm

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu lên liền phát hiện ra chủ nhân của giọng nói đó, hắn lập tức bị khựng người lại. Thế gian này có nữ nhân xinh đẹp như vậy ư!

Một nữ tử mặc trang phục đạo tặc, mái tóc vàng, dài như suối, mềm mại mượt mà, đôi mắt xinh xắn nằm dưới hàng mi màu xanh lá, sâu thẳm và huyền bí, trong sáng hiền lành, như có một sức hút cực mạnh. Mỗi một cái liếc nhẹ nhàng đều mang theo sức hấp dẫn dạt dào, mỗi lần nàng đưa ánh mắt quét đến đâu thì đều kích động tâm tư của những người có mặt trong tửu ba. Bởi mỗi hồng hào mon mòn trên chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng khẽ nhếch lên, thần thái đó ẩn chứa ý nghĩa phức tạp không diễn tả được thành lời, hết như sự háo hức của trẻ con khi có được đồ chơi, lại tựa như vẻ e ấp khi thiếu nữ gặp tình nhân, càng giống nỗi thẹn thùng của tân nương khi xuất giá...muôn vạn hình thái diệu kỳ đều có ở trong đó, xinh đẹp mà chẳng lẳng lơ, diễm lệ mà không dung tục. Thân hình nàng có thể nói là rất hoàn mỹ, ngọc phong nhô cao, vòng eo thon thả, kiểu đòn căng tròn, đôi chân thon dài, những chi tiết tiết lộ nằm dưới bộ hắc y bó sát thân đặc trưng của đạo tặc đã vẽ nên những đường cong hoàn mỹ khiến người ta hoa mắt. Làn da trắng nõn mịn màng sáng bóng đầy khỏe khoắn không có chút tí vết nào, quả là một tác phẩm nghệ thuật tuyệt mỹ do thần linh chế tác. Mộ Dung Thiên dám bảo chứng, người mẫu đẹp nhất trên địa cầu khi đứng trước mặt nàng tất cũng sẽ trở nên u ám mờ nhạt, thậm chí sẽ không khỏi đổ kỵ sâu sắc, tự thẹn không bằng. Thân hình khiêu gợi của nàng hùng hực tỏa hơi nóng ra bốn phía, cơ hồ trong nháy mắt đã có thể nhen lên ngọn lửa trong lòng mỗi nam nhân, càng nguy hiểm hơn chính là ánh mắt của nàng đầy tính khiêu khích, kiêu hãnh, tự tin, ngang ngạnh, và bay bổng. Dường như vạn vật trên thế gian này đều không được nàng để trong mắt vậy. Tất cả phối hợp với những đường nét dụ hoặc kinh người tỏa ra từ cơ thể nàng tạo thành một loại mỹ lực

đặc biệt phi thường. Chỉ cần là một nam tử bình thường thì tất sẽ lập tức nảy sinh dục vọng chinh phục nàng cho bằng được, coi đó là thành tựu vinh hiển trọn đời không gì sánh nổi. Nếu dùng từ ngữ dễ diễn tả thì không thể nào hình dung ra được một phần vạn vẻ đẹp của nữ tử này, cũng có thể nói nàng căn bản là không thể tồn tại trên thế gian, chỉ có ma nữ dưới địa ngục mới có thể có cái loại mỹ lực khiến người khác cam lòng sa ngã như vậy.

Thế nhưng, nàng vốn không phải là ma nữ trên thế gian, đột nhiên xuất hiện sò sò trước mắt Mộ Dung Thiên, đã dễ dàng khiến hắn mang lòng mến mộ. Đương nhiên cũng chỉ là mến mộ trong lòng mà thôi. Bởi vì hắn đã nghe thấy những lời bàn tán về thân phận của nàng từ miệng của thực khách trong quán.

- Ôi trời, ta không hoa mắt chứ, đó là Lăng Đế Tư!

- Đệ nhất mỹ nữ đạo tặc của Tất Á Da Lộ học viện quả nhiên danh bất hư truyền, so với trong tưởng tượng, nàng còn đẹp hơn nhiều lắm!

- Nghe nói Lăng Đế Tư còn là một thiên tài ma vũ song tu, môn sinh đặc ý của viện trưởng Ngải Cách Lạp Tư, và nàng đã đạt đến đẳng cấp cực cao của đạo tặc chức nghiệp.

- .....

Lăng Đế Tư coi như không nghe thấy những lời bàn tán đó về nàng, vẫn an nhiên ngồi xuống. Mộ Dung Thiên vừa đến Thần Phong đại lục đã nghe nói qua danh tiếng của nàng. Nàng chính là đối tượng mà hôm trước gã kiều ngạo càn quấy đã đánh ngã hắn trên đường cái - Lý Ngang A Nhĩ Pháp - Cực kỳ mến mộ.

Tư Ân không ngờ một đại nhân vật như thế lại chiếu cố đến tửu quán của mình, lão cơ hồ lẫn lộn lóc từ sau quầy tới đón tiếp, thần tình ân cần nịnh hót ra mặt:

- Lăng Đế Tư tiểu thư tôn kính, xin hỏi tiểu thư muốn dùng gì?

- Lão bản, đồ ăn nổi danh trong quán của ngài là món gì?

Tư Ân lần lượt giới thiệu những món ăn đặc ý của lão, Lăng Đế Tư nghe xong nói:

- Được rồi, mang ra đây mỗi món một phần.

- A?

Tư Ân ngăn người, những khách nhân trong tửu quán cũng không ngoại lệ, chẳng lẽ vị tiểu thư xinh đẹp như nữ thần này lại có thực lực không tương xứng với ngoại hình sao?

Lăng Đế Tư giải thích:

- Ta muốn ném mỗi món một ít.

Tư Ân bừng tỉnh, khom người hành lễ rồi trở lại quầy. Chỉ một lúc sau, từng đợt món ăn đặc sắc cùng đồ uống mát lạnh được xếp lên đầy bàn, chỉ cần nhìn qua những món ăn đó thì cũng đủ thấy rõ ràng Tư Ân rất chú tâm chế tác. Có điều mọi người không ai cảm thấy ngạc nhiên lắm, ngược lại nếu như Lăng Đế Tư ăn một món tầm thường nào đó thì bọn họ mới cảm thấy kỳ quái.

Dáng điệu ăn uống của Lăng Đế Tư quả thật không thể coi là thực nữ, thịt cắn miếng lớn, đôi môi đỏ mọng lấp lánh vết dầu mỡ khiến người ta hồ tu loạn tưởng. Bất quá hàm răng nàng trắng như bạch ngân nên vô luận tùy tiện thế nào đi nữa nhìn nàng cũng thật dễ thương, lại có chút phong tình hoang dã. Mộ Dung Thiên không khỏi cảm thán trong lòng, mỹ nữ đúng là mỹ nữ, dù trong tình huống nào cũng không thay đổi.

Những nam nhân vốn sắp ăn xong bữa đều ăn chậm hẳn lại, để bản thân có thể ngắm nhìn phong thái mỹ nữ ấy thêm một lát. Thậm chí còn có một chiến sĩ mặc áo da thú nổi bật hẳn lên, hắn cầm một đoạn xương chân báo đã sạch bóng không còn tí thịt mà gặm đi gặm lại, cùng với một chén trà sữa sắp cạn hết mà vẫn nhấp từng giọt từng giọt một. Việc ấy đối với một người thô hào như gã quả là vô cùng khó nhọc. Cả Mộ Dung Thiên nhìn thấy thì cũng không đành lòng, muốn dạy cho gã một biện pháp đơn giản: uống vào, nhổ ra, rồi lại uống vào tiếp, rồi lại nhổ ra.....Nói cho cùng, bọn họ đều biết rằng, những người đạt tới trình độ thích khách cao cấp như Lăng Đế Tư bình thường đều đến tiệm ăn dành riêng cho dũng sĩ, cho nên cơ hội được nhìn ngắm mỹ nữ như vậy hẳn là hiếm có.

Tinh thần của mọi người đều bị vẻ đẹp lung linh của Lăng Đế Tư thu hút, chỉ có Mộ Dung Thiên là ngoại lệ. Quan điểm đặc biệt của hắn vĩnh viễn sẽ không thay đổi: một nữ nhân dù xinh đẹp đến cỡ nào đi chăng nữa mà tỷ lệ tiếp cận của mình với nàng gần như con số không thì những mỹ nhân đó còn thua cả những người dễ tiếp cận như Lệ Toa và Lạc Na. Giống như thái độ trước đây đối với Tiêu Băng vậy, cho dù có là nữ nhân xinh đẹp hơn nàng đi nữa thì hắn cũng vẫn có suy nghĩ y như thế mà thôi. Vì vậy nên Mộ Dung Thiên chỉ thưởng thức mỹ nữ một lát, sau đó, hắn lại toàn tâm chú ý vào bữa sáng của mình.

- Rẹt, cách...ực.

Khi mọi người ở đó đều nín lặng say mê thưởng thức tư thái kiều mỹ của Lăng Đế Tư thì từ trong tửu ba vang lên mấy âm thanh quái dị không đúng lúc, và đã phá tan đi bầu không khí yên lặng đó. Mọi người bất giác nhìn về phía tiếng động, chỉ thấy Mộ Dung Thiên đang ăn uống nhồm nhoàm như chó không người, há miệng lớn uống trà, trong tay còn cầm một miếng bánh mì gặm dở.

Hầu hết những người có mặt đều thăm thẳm hằn trong lòng, nếu vào lúc bình thường thì chẳng sao, nhưng hiện giờ đang có mỹ nữ đạo tặc đỉnh đỉnh đại danh ngồi trong quán, người này chẳng lẽ không có một chút phong độ lịch lãm nào hay sao? Ngay cả Tư Ân cũng hận không thể lập tức dùng tay bóp chết Mộ Dung Thiên, lão quả thật nghĩ không ra, nam nhân này nhìn giống người mà sao hành vi lại vừa khác người vừa giống đã thủ như vậy?

Ánh mắt Lăng Đế Tư liền bị Mộ Dung Thiên thu hút, mặc dù nàng không kiêu ngạo với vẻ đẹp bề ngoài, nhưng đối với mỹ lực của mình thì vẫn hiểu rất rõ ràng. Trước mặt nàng, dù nam nhân thô đã đến đâu thì cũng đều tỏ ra phong độ lịch lãm, không ngờ trong thiên hạ lại còn có kẻ hoàn toàn không đếm xỉa đến sắc đẹp của nàng.

Nam nhân kỳ quái này khoảng mười hai, mười ba tuổi (tính theo năm Thân Phong bằng một năm rưỡi trên địa cầu), còn rất trẻ tuổi, thân hình cũng chẳng cao to, khuôn mặt bình thường, không nhìn ra được điểm gì nổi bật, từ y phục trên người mà đoán thì hẳn thuộc nhóm Sinh Hoạt Chức Nghiệp giả. Ài, chẳng lẽ mấy ngày rồi hắn không được ăn cơm? Hay hắn là quý đối đầu thai? Nếu không thì tại sao lại chỉ tập trung vào mớ thức ăn trên bàn mà chẳng thèm liếc nhìn mình một cái chứ. Mẹ ơi! Hắn còn dùng lưỡi liếm vụn bánh mì dính trên mặt rồi nuốt xuống nữa! Đáng ghét, thật muốn ới quá! Trên đời sao lại có loại nam nhân dễ tiện như vậy? Lăng Đế Tư âm ức nghĩ thầm, đồng thời lưỡi thom thè ra cuốn mẩu thịt dính trên mép vào trong miệng. Động tác đầy dụ hoặc này lập tức khiến cho đám nam thực khách giàu trí tưởng tượng không khỏi suy nghĩ lung tung.

Đột nhiên từ ngoài cửa tửu quán truyền lại một loạt tiếng ngựa hí vang rền, tiếp theo đó là một kỵ sĩ cao lớn bước vào, bao nhiêu ánh mắt của người trong quán đều đổ dồn vào y. Toàn thân của y được bao phủ bởi một bộ chiến giáp màu bạc lấp lánh, khiến cho y nổi lên lóa mắt như mặt trời mới mọc. Trong tay y cầm một ngọn trường mâu màu tuyết bạch, mái tóc ngắn vàng kim buông xuống phát phơ trên vàng trán rộng, y có khuôn mặt anh tuấn, nhưng vẻ mặt lại rất kiêu ngạo.

Mộ Dung Thiên lập tức nhận ra đó chính là tên đáng ghét Lý Ngang A Nhĩ Pháp.

Vài vị chiến sĩ cấp thấp có tuổi vừa trông thấy y thì liền bước đến hành lễ:

- Lý Ngang kỵ sĩ tôn quý, chúc ngài mạnh khỏe.

Lý Ngang ngạo mạn ngẩng cao đầu, y làm ngơ coi như không thấy và cứ bước qua trước mặt bọn họ, cả đầu cũng không gật xuống một cái khiến cho những người kia đều cảm thấy hết sức xấu hổ.

Mộ Dung Thiên chẳng quan tâm như vậy, ở địa cầu được tự do ngôn luận, cho dù là đại minh tinh hay thậm chí trên từ những người lãnh đạo các quốc gia, dưới cho đến dân chúng đều có thể phát biểu bình luận về bất cứ chuyện gì. Trong lòng hắn mắng thầm: “Mẹ nó, kiêu căng cái gì? Chẳng phải chỉ hơn nhau một chút thôi sao?”

Ánh mắt Lý Ngang lướt một vòng trong quán, cuối cùng thì dừng lại tại nơi mục tiêu của mình, hai mắt sáng bừng lên, rồi soải bước đi về phía mục tiêu.

Mộ Dung Thiên thấy mục tiêu của y chính là chiếc bàn mà Lăng Đế Tư đang ngồi. Khi trước đã nghe đồn Lý Ngang nhất mực chung tình với nàng. Xem ra lời đồn không sai. Đáng tiếc, đúng là hoa nhài cắm bãi *** trâu.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Hái thuốc

Kỳ thật Lý Ngang cũng không phải là loại "ngưu phần" (phân bò), gia thế của gã, tư chất, vũ kỹ, tướng mạo đều nổi bật hơn so với đám người cùng tuổi, bất quá đối với Mộ Dung Thiên mà nói, loại người hắn nhìn không vừa mắt thì dù xuất sắc đến mấy cũng chẳng hơn "phân bò" bao nhiêu.

- Lăng Đế Tư! Ta tìm nàng lâu lắm rồi, may mà được Ái Tinh Chi Thần Phàm Khắc Lao Định Á phù trợ nên ta mới tìm gặp được nàng.

So với dáng vẻ kiêu ngạo vừa rồi, biểu hiện lúc này của gã quả là khác biệt nhiều lắm.

Lăng Đế Tư nhũn mảy, có cái đuôi phiền phức này bám theo khiến nàng cảm thấy hết sức khó chịu. Mặc dù Lý Ngang ở Học Viện xét về tính cách hay bề ngoài đều rất hoàn mỹ, đặc biệt khiến nhiều thiếu nữ say mê yêu thích, nhưng Lăng Đế Tư đối với gã lại hoàn toàn không có chút cảm tình nào. Có lẽ là vì Lý Ngang hung hăng càn quấy quá mức, cũng có thể do dáng điệu công tử cao cao tại thượng, ngạo mạn không coi ai ra gì, hoặc là..... Tóm lại, tình cảm là thứ không thể lý giải bằng đạo lý thông thường, lý do đơn giản nhất là: "không thích" – và chỉ nhiều đó thôi cũng đủ để loại bỏ người theo đuổi.

Chỉ tiếc là Lý Ngang dù chết cũng không chịu từ bỏ, cho dù Lăng Đế Tư đã từng nói thẳng rằng nàng không thích gã. Vì để tránh mặt Lý Ngang trong

đợt thực tập khảo thí lần này của Học Viện, Lăng Đế Tư đã cố tình lựa chọn Cách Lâm trấn - một tiểu trấn nhỏ bé xa xôi, thậm chí nàng còn yêu cầu Học Viện giữ bí mật cho mình. Chẳng ngờ vẫn không thể thoát khỏi tên gia hỏa đáng ghét này, không biết gã làm thế nào mà tra ra được.

Lý Ngang làm mặt dày ngồi xuống đối diện với Lăng Đế Tư, vết dầu mỡ trên bàn làm hấn nhăn mặt:

- Lăng Đế Tư, sao nàng lại đến cái tiểu quán bình dân hạ đẳng này mà dùng bữa chứ?

Đại bộ phận thực khách ở trong quán của Tư Ân đều là những bá tánh bình dân và đều làm Sinh Hoạt chức nghiệp, tuy nhiên, thỉnh thoảng cũng có vài chiến sĩ cấp thấp chiếu cố, kể ra thì quán này cũng có chút danh khí ở trong trấn, dù rằng trấn nhỏ không có khả năng so sánh sự phồn hoa với các thành thị lớn. Đối với chủ quán, cửa tiệm của mình bị chê bai là một sỉ nhục lớn, vì vậy mà Tư Ân cảm thấy rất khó chịu, nhưng lão là người sành đời, hiển nhiên là sẽ không biểu lộ ra mặt. Đối phương là ai chứ? Là thiếu gia của A Nhĩ Pháp gia tộc, là đại nhân vật sắp đạt đến đẳng cấp Hoàng Kim Kỳ Sĩ a!

Lăng Đế Tư vốn đang rất ngon miệng thì bị con ruồi này phá rối, liền giận dữ nói

- Lý Ngang kỳ sĩ, hình như đó là tự do cá nhân của ta phải không?

Lý Ngang đang bùng bùng hưng phấn vì gặp được Lăng Đế Tư liền như dấm phải gai, gã vội nói với giọng hòa hoãn:

- Ta chỉ muốn mời nàng đến tiệm ăn của cao cấp dừng sĩ ở đầu trấn thôi, ta nghĩ nơi đó mới hợp với chúng ta. Phải rồi, nàng cứ gọi thẳng tên ta là Lý Ngang đi.

Lăng Đế Tư đặc biệt chán ghét loại quan niệm giai cấp của hấn, nên lạnh nhạt đáp:

- Lý Ngang kỳ sĩ, ngài muốn đi thì tự mình đi đi, ta không có hứng.

Ở một nơi phân biệt giai cấp nặng nề như Thần Phong đại lục, Lăng Đế Tư cũng có thể coi là một mỹ nữ nổi loạn, tư tưởng không hạn chế trong một khuôn mẫu nào cả, cá tính độc lập, từ nhỏ đã khiến người nhà hết sức đau đầu, muốn có được trái tim của nàng trong tay quả là việc không hề dễ dàng.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy Lý Ngang ăn phải quả đắng, hấn chỉ hận không thể vỗ tay ăn mừng. Lúc này hấn đã tiêu diệt sạch sẽ bữa sáng trên bàn nên đẩy ghế đứng dậy, thông thả lách qua bên cạnh hai người.

Lăng Đế Tư hoàn toàn không có hứng thú với Lý Ngang, sự chú ý của nàng ngược lại đã chuyển tới Mộ Dung Thiên đang bước ngang qua người nàng A, chính là tên gia hỏa hồi nãy ăn uống nhồm nhoàm trước mặt mình, bây giờ hấn còn rời quán trước cả mình nữa.

Tâm tình thiếu nữ hết sức kỳ quái, mặc dù Lăng Đế Tư chẳng mấy quan tâm đến chuyện người khác đánh giá dung mạo của nàng như thế nào, nhưng vì nàng được vô số người theo đuổi nên tự nhiên sinh ra một thứ cảm giác kiêu hãnh tuyệt đối. Vô luận ở quán ăn trong học viện hay tiệm ăn ở bên ngoài, lúc Lăng Đế Tư dùng bữa thì tất cả nam nhân dù đã ăn xong bữa hay chưa cũng đều cố nán lại để có chút thời gian ngắm nhìn nàng, kể cả có rời đi thì cũng không kìm được phải bước ngang qua chỗ nàng để liếc nhìn thêm một cái. Thế nhưng, thái độ của Mộ Dung Thiên đã đã kích niềm kiêu hãnh và tin tưởng của mỹ nhân, trong lòng nàng khó chịu đến mức muốn đuổi theo kéo Mộ Dung Thiên trở lại, và hỏi cho biết hấn rốt cuộc có rung động mãnh liệt như những nam nhân khác hay không. Đương nhiên, hành động nóng nảy đó là cực kỳ thiếu sáng suốt, Lăng Đế Tư chỉ đành phải dằn mình lại.

Kỳ thật Lăng Đế Tư đã có chút hiểu lầm Mộ Dung Thiên, hấn cũng không phải là không muốn ngắm nhìn nàng, thậm chí hấn còn muốn đến chỗ gần nhất, chiếm lấy vị trí trên cao để ánh mắt dâm tà có thể nhìn thấy toàn bộ thân hình nàng. Nhưng có tên chết tiệt Lý Ngang ở đó, Mộ Dung Thiên tự nhận không thể chọc đến gã, nếu bị phát hiện thì e rằng hấn sẽ phải chịu thiệt thòi, nên chỉ đành bỏ đi. Ở Thần Phong đại lục, đến cả một nơi ở mà hấn cũng không có, cho nên bất luận là việc gì có thể gây ra phiền toái thì hấn đều sẽ cố gắng tránh xa.

Lý Ngang thấy Lăng Đế Tư nhìn chằm chằm về phía cửa liền đưa mắt nhìn theo, chỉ thấy những kẻ bình dân mặc áo vải thô, chẳng biết phía đó có gì hấp dẫn nàng, bất quá hấn biết tính tình cô quái của nàng nên chỉ nghĩ thoáng qua rồi bình tâm trở lại.

Lúc này Mộ Dung Thiên đã bước ra bên ngoài, đương nhiên là không biết được những suy nghĩ trong lòng Lăng Đế Tư. Nếu hấn vào chợ thì e rằng sẽ không mua được dược thảo tốt, còn ở xung quanh trấn này thì chỉ có thảo nguyên, rừng cây, nên các chủng loại thực vật thưa thớt ít ỏi, cũng không phải là nơi lý tưởng để hái thuốc, thậm chí dù có hái được thì quả nửa cũng là những thứ kém chất lượng, có thể khiến cho khả năng luyện thuốc thành công giảm xuống rất nhiều.

Địa điểm hái thuốc tốt nhất chính là nơi hoang dã hoặc rừng rậm vắng bóng chân người. Rừng rậm hoang dã phía đông trấn là nơi nguy hiểm, thường xuyên xuất hiện ma thú hung mãnh. Nhiệm vụ thực tập của Lý Ngang chính là săn giết ma thú Hòa Đồng Báo thuộc cấp C+. Còn loại trói gà không chặt, sức lực thua sút cả người bình thường trên đại lục này như Mộ Dung Thiên thì đương nhiên không có cái đảm lượng đó. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng hấn lựa chọn Kinh Lôi Sơn Mạch nằm ở phía nam. Theo như Tư Ân kể, ở Kinh Lôi Sơn Mạch căn bản là không có ma thú sinh sống, cho dù có thì cũng chỉ là loại nhanh nhẹn yếu đuối hoặc di chuyển chậm chạp, nếu đánh không nổi thì chạy trốn cũng không khó khăn gì.

Tuy nhiên, Tư Ân cũng đã dặn đi dặn lại Mộ Dung Thiên ngàn vạn lần không được tới gần đỉnh núi, bởi vì nơi có tuyết ngưng tụ là chỗ sinh sống của một loại yêu quái cấp C tên gọi là Tuyết Phách Tinh, chúng có thể phun ra khí lạnh để tấn công địch nhân. Đối với thể chất phòng ngự ma pháp siêu thấp như Mộ Dung Thiên, chỉ cần bị dính một chút khí lạnh thì e rằng cả máu cũng sẽ đông cứng ngay, hoặc tối thiểu thì máu cũng tuần hoàn chậm hấn lại, đến lúc đó cho dù muốn chạy cũng không nổi. Nhưng cũng may, Tuyết Phách Tinh dựa vào băng tuyết để sống, chúng không thể rời quá xa khu tuyết phủ được, cho nên chỉ cần không tiếp cận đỉnh núi, chắc hấn sẽ không gặp khó khăn gì.

Ở địa cầu, bất cứ điều gì cũng phải thông qua học tập thì mới có thể nắm vững, bởi vậy cho nên việc người ở Thần Phong đại lục này bẩm sinh đã có năng lực đặc thù, không học cũng biết vẫn khiến Mộ Dung Thiên cảm thấy khó lý giải. Nhưng khi hấn đứng dưới chân Kinh Lôi Sơn Mạch, sự thật liền

khiến cho hắn không thể không tin.

Ti La, Hạng Nham, Bồ Nạp Liên, Cổ Bồn Thảo, Mạ Lâm Tử, Chu Cát Đằng là những dược vật cơ bản nhất để chế luyện "Khôi Phục dược". Mộ Dung Thiên dám chắc chính bản thân hắn trước kia cũng chưa từng nghe qua, và lại càng chưa tiếp xúc qua mấy thứ này, nhưng bây giờ chỉ liếc thoáng qua đã nhận ra, giống hệt như có người đem tư liệu về chúng in sâu vào não hắn vậy. Còn có "thành thực độ" (độ trưởng thành), "dược dụng bộ vị" (cách dùng), "hiệu dụng", "thời điểm thu hái" và "phương pháp hái" "nhân tố ảnh hưởng đến dược liệu" vân vân. ....tự nhiên hắn đều rõ như lòng bàn tay, thần kỳ đến nỗi khiến hắn không ngừng cảm thán. Loại năng lực này nhất định là "dược vật nhận tri độ" mà Mạc Lý An đã nhắc đến trong lúc kiểm tra cho hắn. Trị số càng cao thì hiểu biết bẩm sinh đối với các loại thảo dược càng rộng, hiểu biết càng thấu triệt hơn. Đối với dược sư mà nói, hiểu biết về nguyên liệu thảo dược cùng với việc thu hái là những chuyện không thể coi nhẹ, đó là một trong những điều kiện có ảnh hưởng trọng yếu đến xác suất chế luyện thành công các loại đan dược có chất lượng.

Biến đổi khí hậu theo độ cao ở Thần Phong đại lục mạnh hơn rõ rệt so với địa cầu. Xét một ngọn núi cao hơn 3000 thước, dưới chân núi chim hót hoa nở, sinh cơ náo động, lên đến 1000 thước thì đã có cảm giác mát mẻ, các chủng loại động thực vật cũng giảm đi nhiều, lên đến hơn 2000 thước thì khí lạnh run người, chỉ có một số ít động thực vật chịu lạnh mới có thể sống được, còn trên 3000 thước đã bắt đầu ngưng tụ tuyết, khắp nơi trắng xóa một màu, trong một khuôn viên vài dặm cũng khó lòng tìm thấy một mẩu lá xanh.

Ti La, Chu Cát Đằng là thực vật nhiệt đới, chủ yếu sinh trưởng dưới chân núi, Hạng Nham thường mọc ở những địa phương khô ráo, điều kiện sinh trưởng của Cổ Bồn Thảo, Mạ Lâm Tử thì hà khắc hơn rất nhiều, không nóng không lạnh, không khô không ướt, chỉ có thể tìm được ở vách núi cách mặt đất chừng 700 thước. Mầm cây Bồ Nạp Liên chỉ có thể nảy mầm trên phân của loại động vật tên là hồ thử (chuột san hô), bởi vậy cho nên nếu là khu vực không có hồ thử thì tuyệt đối sẽ không tìm thấy dược bóng dáng của loại thực vật này...

Mộ Dung Thiên từ chân núi leo lên đến giữa sườn núi ở độ cao 1500 thước, lưng ướt đầm mồ hôi, cuối cùng mới thu thập đủ nguyên liệu để luyện chế một lô "chỉ huyết dược", tính ra cũng đã mất gần hai tiếng. Thông thường, dược sư không cần phải tự mình lên núi hái thuốc, mà sinh hoạt chức nghiệp giả "dược nông" sẽ mang thảo dược đến bán cho dược sư công hội. Trách nhiệm của dược sư chính là lựa chọn ra loại thảo dược có chất lượng cao ở trong mớ thực vật để luyện thuốc. Nhưng vì Mộ Dung Thiên chưa có chức nghiệp nên đành chịu vất vả một chút, tự mình đảm nhiệm mọi chuyện từ việc hái thuốc cho đến việc luyện thuốc.

Dược sư còn một loại thiên phú khác nữa là "cảm độ", đó chỉ là khả năng khống chế nhiệt độ lửa khi luyện thuốc, miễn cảm thời điểm, nếu "cảm độ" cũng ôn hòa thì Mộ Dung Thiên có thể an tâm vào thành lập chức nghiệp huy chương rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Luyện đan

Hắn lấy ra từ trong người một hạt nhỏ màu trắng, đặt trên bàn tay, hai mắt nhắm lại, tinh thần lực nhanh chóng tụ tập dưới sự điều dẫn của ý niệm: "Hồi không gian tự do, hãy nghe lời triệu hoán của ta, khước trương mau!" Lần đầu tiên sử dụng "triệu hoán chú ngữ", Mộ Dung Thiên cảm thấy rất lạ lẫm và cũng không được thuận miệng cho lắm. Tuy nhiên, hiệu dụng của chú ngữ thì không cần nghi ngờ gì nữa, sau khi Mộ Dung Thiên niệm xong thì hạt châu nhỏ bật lên một tiếng "bà" rồi sau đó liền hóa thành một khối "không gian dung khí" (hộp đựng) trong suốt hình lập phương, mỗi cạnh dài chừng nửa thước.

Hạt châu nhỏ màu trắng này chính là Trữ Vật Châu do đặc thủ chức nghiệp Không Gian Thuật Sĩ chế tạo thành, có thể khiến những vật dụng cỡ lớn, khó mang theo bên mình thu nhỏ lại và đưa vào trong đó. Khi niệm chú Không Gian Triệu Hoán, Trữ Vật Châu sẽ khôi phục lại nguyên hình. Nghe nói Không Gian Thuật Sĩ đạt đến tông sư cấp bậc có thể chế tác Trữ Vật Châu chứa vừa một ngôi nhà nhỏ. Do ai ai cũng đều có thể sử dụng nên Trữ Vật Châu đã trở thành một vật thiết yếu trên Thần Phong đại lục, nhưng vấn đề là trọng lượng vật phẩm không thu nhỏ lại theo thể tích mà chỉ tăng thêm mật độ thôi.

Mộ Dung Thiên thò tay vào trong Trữ Vật Châu và lấy ra một vạc thuốc rộng năm thốn, cao bảy thốn. Ở đây nhiệt độ thấp hơn dưới chân núi rất nhiều, nên sau khi khô mồ hôi, hắn ý liền len lỏi vào tâm thức khiến cho Mộ Dung Thiên thoáng rung mình, hắn vội lấy ra một chiếc áo lông thú ở trong Trữ Vật Châu khoác lên người. "Tư Ân quả là sáng suốt, nếu lão không nhắc mình mang thêm quần áo thì có phải là sẽ chết công rồi không?" Hắn thầm cảm ơn lão ấy.

Mộ Dung Thiên lần lượt cho tất cả dược vật vào trong vạc, đập nắp lại, rồi khoanh chân ngồi xuống và dùng chú ngữ Kiến Lập Khế Ước để theo dõi tình hình bên trong vạc trong lúc luyện thuốc. Với loại chú ngữ này, những gì xảy ra bên trong lò luyện đều sẽ truyền vào đầu hắn, và đồng thời hắn cũng có thể khống chế độ lửa lớn nhỏ thông qua ý niệm của mình.

Đình luyện thuốc lúc bán ra đã được Hóa Hệ ma pháp sư dung nhập một lượng hóa nguyên tố nhất định, không cần phải sử dụng những thứ lạc hậu như gỗ củi. Còn các loại dược vật yêu cầu thuộc các nguyên tố như kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, v.v.. đều chứa trong đình, khi Khế Ước được thành lập sẽ tùy

theo ý niệm của dược sư khổng chế. Ngoại trừ thảo dược ra, không cần thêm bất kỳ dược vật phụ trợ nào nữa.

Chú ngữ của mỗi loại nguyên tố được chia thành ba phần là công kích, phụ trợ và phòng ngự. Loại mà Mộ Dung Thiên đang sử dụng lúc này chính là một loại thuộc nhóm phụ trợ: "Hồi những hỏa hệ tinh linh đầy nhiệt tình, hãy tụ tập đến bên cạnh ta, hãy cho ta tạm thời mượn đỡ lực lượng của các ngươi, và trở thành cánh tay đắc lực của ta!"

"Bồng!" Một âm thanh nhỏ vang lên, thì ra có một ngọn lửa từ dưới đáy vạc tỏa ra, sau đó giống như hòn đá ném xuống mặt hồ từ từ khuếch tán và bốc cháy hùng hực. Đây là lần đầu luyện đan, Mộ Dung Thiên không khỏi có chút khẩn trương, hắn cẩn thận khống chế độ lửa lớn nhỏ, đồng thời đề thăng tinh thần lực lên đến mức cao nhất, nên những tình huống diễn ra trong vạc từng ly từng tí đều được phản chiếu lại trong não hắn. Mộ Dung Thiên nhắm hai mắt lại, bởi vì người ở đây luyện dược không cần phải nhìn bằng mắt, mà quan trọng là dùng tâm để cảm ứng. Loại phương pháp phức tạp này không ngờ lại còn cao cấp hơn cả cách luyện dược đơn giản ở địa cầu rất nhiều lần.

Cái gọi là Vi Cảm độ kia là được biểu hiện ở trình độ nắm bắt và thao túng các nguyên tố thu được nhờ Khế Ước chú ngữ, kể cả việc điều khiển cho lửa trong lò lớn nhỏ thế nào, cùng với số lượng tỷ lệ các loại nguyên tố thủy mộc trong đan dược được thêm vào lò luyện. Phải biết rằng luyện đan là một công việc đòi hỏi sự tính toán khéo léo cực cao, dù chỉ sai tí ti trong việc khống chế độ lửa hay tỷ lệ nguyên tố thì cũng sẽ nhận được một kết cuộc thất bại ngay.

Mặt khác, Vi Cảm độ còn hiển lộ ở khả năng cảm nhận dược vật trong vạc luyện thuốc, người có Vi Cảm độ càng mạnh thì tình huống diễn ra trong vạc khi luyện đan càng phản ánh rõ ràng và chi tiết hơn ở trong đầu. Đối với dược sư đạt đến cấp tông sư, cho dù có dùng hàng trăm loại thảo dược để chế luyện cùng một lúc thì độ lửa vào thời điểm dung hợp nguyên tố của từng loại cũng đều có thể nắm rõ như lòng bàn tay. Đó là đỉnh điểm của cảnh giới luyện đan.

Trong quá trình thử nghiệm công việc của dược sư, Mộ Dung Thiên không thể không thừa nhận rằng quả thật người ta phải có năng lực bẩm sinh thì mới có thể đảm nhiệm các chức nghiệp. Loại Vi Cảm độ này không phải đơn thuần thông qua học tập là có thể có được. Lấy một ví dụ đơn giản như bảo người ta đi học khurú giác của chó thì vô luận có cố gắng đến đâu cũng là uống công vô ích.

Hồng, hoàng, lam, thanh, hoàng, bạch... màu sắc ngọn lửa không ngừng biến hóa lặp đi lặp lại nhiều lần, nhiệt độ chọt cao chọt thấp, cuối cùng thì "tách" một tiếng, ngọn lửa như nước triều nhanh chóng thối lui và rồi thì biến mất không còn tăm hơi, cùng lúc đó, Mộ Dung Thiên cũng chọt mở mắt.

Hắn khẩn trương mở nắp đỉnh ra, một mùi thơm ngát lập tức xông lên mũi khiến Mộ Dung Thiên mừng rỡ vô cùng. Hắn đã nghe Mạc Lý An nói qua, hương khí chính là điều chứng minh cho việc luyện đan thành công.

Cầm đỉnh dốc ngược lại, hơn mười viên dược hoàn lặn ra xoay tít trong lòng bàn tay. Tuy nhiên, điều khiển cho Mộ Dung Thiên phải dở khóc dở cười chính là hình dáng của chúng không theo quy tắc nào cả, đa phần đều méo mó, chỉ có một viên là tương đối thuận mắt. Thông thường, đan dược càng tròn trịa, bề mặt càng sáng bóng thì chất lượng càng tốt. Vì thế, tuy đã thành công rồi, nhưng đáng tiếc là chất lượng có hơi kém, đã vậy mà lại còn có một viên bị vỡ vụn thành những mảnh nhỏ màu sắc xám tro, đó chính là sản phẩm bị thất bại.

Nói tóm lại, lần đầu tiên Mộ Dung Thiên luyện đan mà có được thành quả như vậy, thì hắn cũng tạm khá hài lòng. Hầu hết các dược sư mới vào nghề đều phải thất bại vài lần sau đó thì mới có thể thành công chế luyện được một lò đan dược. Mạc Lý An nói mình là thiên tài xem chừng quả thật không nhầm a! Mộ Dung Thiên cầm trong tay mấy viên Khôi Phục Hoàn bé nhỏ như phân chim, hắn dương dương đắc ý với cảm giác thành công, và hưng phấn đến nỗi gần như muốn khoa chân khoa tay, nhảy múa một hồi.

Mãi một lúc sau, Mộ Dung Thiên mới bỏ mấy viên Khôi Phục Hoàn vào trong Trữ Vật Châu. Nhìn lại thời gian, thì ra gần nửa giờ đã trôi qua, Mộ Dung Thiên hơi giật mình, hắn có cảm giác toàn bộ quá trình như chỉ mới có một hai phút mà thôi, không ngờ trong lúc tập trung tinh thần thì thời gian lại trôi qua nhanh như vậy.

"Hắc, mang về cho đám Lệ Toa xem thử." Mộ Dung Thiên nghĩ đến việc mình rút cuộc cũng có cơ hội khoe khoang, thì lập tức muốn trở về quán ngay. Nhưng khi hắn vừa đứng dậy, đột nhiên nhìn thấy ở trước mặt hắn cách khoảng mười thước có một thân cây cỏ nhỏ quần lên một thân cây lớn.

Khác hẳn với đại đa số những thực vật sinh trưởng mọc thẳng lên, thân cây cỏ này lại quần quanh, giống như một loại dây leo. Tuy nhiên, nó so với dây leo lại ngắn hơn rất nhiều, chỉ dài hơn khoảng một thước, thân bé bằng ngón tay, có văn hoa màu đỏ lan rộng ra từ trung tâm trông giống như da rắn. Toàn thân nó sáng bóng không có một chiếc lá, ở trên ngọn chỉ có một quả nhỏ hình tam giác màu xanh treo lơ lửng. Nó bám trên thân cây lớn sinh động như thật, trông giống một con rắn nhỏ đang ngھnھ cổ nhe nanh.

Ngoại hình đặc dị khiến Mộ Dung Thiên vừa nhìn qua đã nhận ra – Xà Tiên quả. Rất nhiều người sẽ nhìn lầm nó là một loại dây leo, bởi vì nó đứng là thực vật thân cỏ, chỉ có điều khác biệt nhỏ là nó không có lá cây, chỉ có thể cắm rễ vào thân cây gỗ, hút lấy dinh dưỡng trong đó để sinh tồn. Nó chính là một loại thực vật ký sinh.

Mộ Dung Thiên nhận biết Xà Tiên quả không phải nhờ Dược Vật Nhận Tri Độ mà Thần Phong đại lục truyền cho hắn, lại càng không phải do lão gia hỏa trên giảng đường chỉ dạy cho, mà là vì hắn đã từng dùng Xà Tiên quả để luyện ra một loại thuốc đặc thù – một loại xuân dược cường mãnh có tên gọi là Tu Nữ Dã Phong Cuồng.

Chương 22: Bảo tuyết

Thảo dược tạo thành Tu Nữ Dã Phong Cuồng đều là các chủng loại cô quái, phần lớn các dược điểm đều không có hàng bán ra, Xà Tiên quả cũng là một trong số đó. Vì loại dược vị này mà Mộ Dung Thiên không thể không chạy đến vùng núi non xa xôi để tìm kiếm, và tất nhiên là hẳn hiểu quả rõ về nó.

Để xác nhận lại cho chính xác, Mộ Dung Thiên tiến đến chỗ cây leo kia ngửi thử, một mùi hương đặc biệt gai mũi xông lên khiến cho hắn cơ hồ muốn hắt hơi một cái. Quả nhiên là Xà Tiên quả. Lần đầu tiên Mộ Dung Thiên nhìn thấy thực vật của địa cầu ở trên Thần Phong đại lục, quả có chút bất ngờ, hẳn đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ quái – chế luyện Tu Nữ Dã Phong Cuồng.

Ý định này vừa nảy ra liền không thể thu lại, hắn tự hỏi không biết phương pháp luyện đan ở trên Thần Phong đại lục có khiến cho chất thuốc của Tu Nữ Dã Phong Cuồng mãnh liệt hơn ở địa cầu không? Lúc này hắn vừa học xong cách luyện đan nên tâm tình ngứa ngáy như hàng ngàn vạn con kiến bò qua bò lại, không thể kiềm chế được. “Tâm động” không bằng “động tâm”, vừa nghĩ đến đó Mộ Dung Thiên lập tức chuẩn bị đồ đạc để nấu thuốc.

Phối phương yêu cầu của Tu Nữ Dã Phong Cuồng tổng cộng có chín vị, ngoại trừ Xà Tiên quả ra thì còn có Chu Mai, Tích Hoa Đăng, Mạn Đế La, Hồ Tao Thảo, Song Diệp Tu Lan, Nghênh Phong Bạch Linh, Dạ Bất Miên, Tuyết Liên. Về cơ bản đều là các dược vị mà tiệm thuốc ở thủ đô không có bán, vì thế Mộ Dung Thiên đành phải đặc biệt tìm riêng từng dược vị, cho nên đối với những thảo dược này hắn nắm rõ như lòng bàn tay.

Mộ Dung Thiên cũng không dám cam đoan là tại Thần Phong đại lục sẽ có đủ các nguyên liệu còn lại của Tu Nữ Dã Phong Cuồng, bất quá vì lòng hiếu kỳ thúc đẩy mãnh liệt nên hắn vẫn giữ ý định tìm kiếm thử một phen. Dựa vào đặc tính sinh trưởng của chúng, Mộ Dung Thiên tìm kiếm xung quanh Kinh Lôi Sơn Mạch. Quả thật “chỉ cần là người có lòng thì công sức bỏ ra sẽ không bị uổng” (công phu bất phục hữu tâm nhân), rốt cuộc hắn cũng tìm được bảy vị, có điều Tích Hoa Đăng và Nghênh Phong Bạch Linh so với trong ký ức thì có chút khác biệt, giống mà như không giống. Trước hết là lá cây có chút bất đồng, tiếp nữa là mùi vị cũng nồng đậm hơn so với mùi vị mà hắn vốn biết, không rõ chúng có cùng chủng loại với dược vị ở địa cầu không, hay chỉ giống về hình dáng.

Mộ Dung Thiên cũng không muốn lo lắng nhiều như thế, cứ hái trước tính sau, dù sao cũng chỉ là thử nghiệm mà thôi, cho dù có thất bại đi nữa thì cũng chẳng có gì đáng lo cả. Trong quá trình tìm kiếm, hắn còn vô tình kiếm thêm được vài loại thảo dược quen thuộc khác như Mã Nhĩ Lâm Đình, Phụng Vĩ Quyết, Lạc Anh Tân Phân, Ích Mẫu Khuẩn...

Những thứ trên đều là những thiếu số thảo dược hiếm hoi mà hắn học được từ gia hỏa dạy trên trường – bởi vì chúng đều có khả năng trở thành dược vị tạo ra độc dược!

“Dược” không phải là trò chơi để có thể tùy tiện đùa nghịch. Phối hợp loạn các vị thuốc tạo ra độc chất trong dược vật là việc vạn phần nghiêm trọng. Tỷ như Ích Mẫu Khuẩn thông thường là một loại thuốc bổ cực phẩm, đặc biệt đối với phụ nữ có thai, nó khiến cho tiểu hài sinh ra có thể phát triển thuận lợi hơn, đối với người mẹ cũng có tác dụng bồi bổ. Nhưng nếu lấy Ích Mẫu Khuẩn và Mã Nhĩ Lâm Đình cùng vài loại thảo dược khác trộn lẫn theo tỷ lệ nhất định sẽ khiến chúng trở thành một loại kịch độc gọi là Đoạt Hồn, người uống phải nó gần như sẽ mất mạng ngay lập tức. Mộ Dung Thiên mặc dù lười nhác nhưng cũng không dám coi chuyện liên quan đến mạng người là nhỏ nhặt, bởi vậy khi ở trường dạy về độc chất trong dược vật, hắn đành ngoan ngoãn nghiêm túc lắng nghe, thậm chí còn làm cái chuyện mà từ khi chào đời cho đến lúc trưởng thành vốn chưa từng làm – ghi chép.

Không ngờ Mộ Dung Thiên lại kiếm được đủ nguyên liệu để điều chế độc dược Đoạt Hồn trước, còn Tu Nữ Dã Phong Cuồng thì vẫn thiếu một vị: Tuyết Liên. Mộ Dung Thiên lúc này cảm thấy hơi khó xử, bởi vì Tuyết Liên vốn sinh trưởng ở vùng có tuyết. Lúc trước vì để kiếm Tuyết Liên mà hắn không quản ngại tàu hỏa suốt 2000 km, từ phía nam Thượng kinh vượt qua phân nửa chiều dài đất nước để đến Tuyết Sơn Trường Bạch Phong thì mới có thể hái được nó.

Ở Kinh Lôi Sơn Mạch chỉ có trên đỉnh núi mới có thể tồn tại tung tích của Tuyết Liên, nhưng ngoài Tuyết Liên ra thì đỉnh núi còn có Tuyết Phách Tinh. Tư Ân đã nhắc đi nhắc lại với hắn rằng không nên tiếp cận loại băng hệ ma thú nguy hiểm này!

Tính mạng rất đáng quý, đây là việc ngay cả một thằng ngu cũng biết, tất nhiên là Mộ Dung Thiên cũng không ngoại lệ. Bởi vậy nên khi vừa nghĩ đến mối nguy gặp phải Tuyết Phách Tinh thì hắn liền muốn bỏ cuộc. Thế nhưng lòng hiếu kỳ quả thật rất đáng sợ, một khi bạn đã sinh lòng hiếu kỳ mãnh liệt với một vật hay việc nào đó, thì bạn sẽ rất khó khống chế hành vi của mình, theo lẽ thường, vào những lúc như vậy thì ngay cả tính mạng cũng không còn xem là trọng yếu nữa.

Trong nội tâm hắn giống như là có ác ma đang không ngừng dụ dỗ: Đi đi, không sao đâu, chỉ cần cẩn thận một chút là ổn thôi, chỉ cần nhìn thấy Tuyết Phách Tinh từ xa thì lập tức chuẩn ngay đi, tất sẽ không có việc gì đâu...

Mộ Dung Thiên hiển nhiên là không thể chịu đựng được mỗi cảm dỗ lớn như vậy, nên hắn lại tiếp tục bước về hướng đỉnh núi.

Nhiệt độ nhanh chóng giảm xuống theo độ cao, sau khi lên đến 2000 thước, Mộ Dung Thiên dù có mặc áo da thú mà vẫn cảm thấy hơi lạnh. Trên mặt đất mọc đầy những khóm cỏ khô, căn bản có thể bảo trì sức sống cho những gốc Hàn Tùng và Bạch Sam chịu lạnh tốt. Bóng người càng lên cao càng ít hơn, dưới chân núi, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy bóng dáng vài người hái thuốc, lên đến đây chỉ thấy duy nhất một người đang lần tìm linh dược quý, và lại còn ăn mặc hết sức kín đáo, chặt không còn kẽ hở. Thấy Mộ Dung Thiên chỉ mặc trên người vài lớp áo đột nhiên xuất hiện, vị lão huynh kia lại

tướng gặp quỷ. Tuy nhiên, ngoài Chiến Đấu Chức Nghiệp giả thì sẽ chẳng có ai đến Kinh Lôi Sơn Mạch giết quái vật để tu luyện, vì ngoài Tuyết Phách Tinh sinh sống ở trên đỉnh núi ra, nơi đây chẳng có loại ma thú nào khác, còn Tuyết Phách Tinh thì rất khó đối phó, cả dũng sĩ mạnh nhất Cách Lâm trấn cũng không phải là đối thủ, huống hồ chúng còn có địa lợi ở Tuyết Sơn làm ưu thế.

Mộ Dung Thiên bất chấp khó khăn trèo lên đến độ cao 3000 thước, địa thế đột nhiên trở nên dốc đứng, phải đồng thời sử dụng cả tay và chân thì mới có thể thuận lợi trèo lên cao, khắp nơi xung quanh đều là những phiến nham thạch lởm chởm. Nhìn xuống dưới, Cách Lâm trấn đã trở thành một điểm nhỏ xíu, đích thực là một tiểu trấn nằm biệt lập ở nơi hẻo lánh, cơ hồ nhìn đến đâu cũng là rừng rậm bao quanh, trong phương viên vài trăm dặm xung quanh không còn tiểu trấn hay thành thị nào khác.

Hoa tuyết bắt đầu lác đác rơi, điều này chứng tỏ mục tiêu đã không còn quá xa, khí trời lạnh buốt như giữa mùa đông tháng chạp, nếu không có bộ quần áo da thú này, nói không chừng Mộ Dung Thiên đã bị đóng băng mà chết. Hắn cảm thấy hành vi hoang đường này của mình thật có chút bạc đãi bản thân, chừng như muốn lập tức quay đầu xuống núi, trở về tẩm quán của Tư Ân, tắm bồn nước nóng sau đó lăn lên nệm ấm đánh một giấc no say. Chuyện đó thật dễ chịu biết mấy! Chỉ là.....khoan nói đến việc thành công sắp đến tay mà lại bỏ dở, chỉ nội việc khổ cực để lên đến đây thôi thì hắn cũng đã ném đủ, nếu như buông xuôi lúc này thì rất thiệt thòi. Mộ Dung Thiên quyết không thể chấp nhận việc này được. Nghĩ đến đây, hắn vội ấy lại tinh thần, rồi ép buộc bản thân tiếp tục công việc. Chỉ vài chục phút sau, hắn trầy trật leo lên được một khối đá lớn dốc nghiêng gần 90 độ, khung cảnh trước mắt hắn liền được mở rộng bao la, quả thật là một cảnh sắc vô cùng hùng vĩ.

Trắng, mỗi hình ảnh lọt vào mắt hắn đều mang một màu trắng, một thế giới băng tuyết trắng xóa. Bông tuyết dày đặc như vụn giấy đem dạt hội từ trên trời phủ xuống, bay là tã. Trên mặt đất đầy tuyết thỉnh thoảng có thể thấy một vài khối đá màu xám nổi bật lên trên đỉnh núi. Nhưng không phải không có bất kỳ giống thực vật nào tồn tại, thỉnh thoảng có vài loại cỏ tuyết màu trắng giống như tượng băng hòa lẫn trong không gian trắng xóa, nếu không chú ý thì sẽ khó lòng nhận ra được. Còn một loại động vật nhỏ cỡ nắm tay cũng trắng như tuyết, chúng đang kêu chít chít rượt đuổi nhau trên mặt đất, và lưu lại những vết chân nhỏ như vết hoa mai mang đến cho địa phương này rất nhiều sinh khí. Chúng có tên gọi là “tuyết thử” (chuột tuyết), tính tình ôn thuận, không chủ động công kích loài người, và có thể bắt về để làm sủng vật, nhưng đáng tiếc là chúng chỉ có thể sống được ở những nơi có tuyết.

Không ngờ trên đỉnh Kinh Lôi Sơn Mạch này lại là một thế giới hoàn toàn khác hẳn, so với những vách núi dựng đứng vừa rồi thì khác xa một vạn tám ngàn dặm. Đây là một vùng băng tuyết mênh mông bát ngát không có tận cùng, quả thật là một thắng cảnh tuyệt đẹp, nhưng bây giờ không phải là lúc du ngoạn ngắm cảnh, gió lạnh thấu xương thổi ào ào như muốn đóng băng xương cốt người ta lại, Mộ Dung Thiên không dám dừng lại lâu, vì hắn còn chưa muốn bị hóa thành tượng băng.

Nơi sinh trưởng của Tuyết Liên sẽ không nằm ở vĩa ngoài khu tuyết, bởi vậy Mộ Dung Thiên còn phải tiếp tục chịu khổ. Mặc dù Tư Ân có nói rằng Tuyết Phách Tinh vẫn thường sống ở trung tâm khu tuyết, còn nơi này chỉ là vùng ven thôi, nhưng trên đời này không có gì là tuyệt đối, ngay cả việc hắn bị hổ đen hút đến Thần Phong đại lục này cũng có thể phát sinh, vậy thì có gì mà không thể xảy ra chứ? Bởi vậy Mộ Dung Thiên vừa đặt chân đến đồng tuyết liền đề cao cảnh giác, hết sức cẩn thận, hắn bước từng bước một để tránh trở thành hồn ma dưới hàm răng của Tuyết Phách Tinh. May mà loài quái thú đó có hình thể khổng lồ nên không thể ẩn kín hành tung, cũng không khó để phát hiện ra chúng.

Mộ Dung Thiên chậm rãi tiến lên trong nửa giờ, tuyết đọng trên mặt đất ngày càng dày, gần như bao phủ cả bàn chân, bước đi cũng có chút khó nhọc. Dọc đường, hắn có phát hiện ra một vài loại thực vật kỳ lạ, nhưng tuyết vẫn không thấy bóng dáng Tuyết Liên đâu cả. Hắn bắt đầu cảm thấy chán nản, dừng khí và tinh thần ban đầu gần như giảm xuống tới mức thấp nhất. Hắn tưởng như sắp phải buông xuôi thì đột nhiên trước mắt chợt lóe lên một phiến hồng quang mờ mờ lọt vào tầm mắt, Mộ Dung Thiên cao hứng bước mau về phía vật lạ màu hồng đó.

Khi vừa đến gần, chợt có một gốc cây chỉ cao đến đầu gối xuất hiện trong tầm mắt, những cánh hoa nhỏ tầng tầng lớp lớp xếp thành một đóa hoa lớn màu phấn hồng to bằng lòng bàn tay, màu sắc ấy nổi lên giữa vùng núi tuyết giống như hạc giữa bầy gà khiến cho bất cứ ai cũng không thể không chú ý đến sự tồn tại của nó.

Mộ Dung Thiên mừng rỡ tưởng hóa điên, cuối cùng cũng tìm được được vị cần thiết thứ chín để chế luyện Tu Nữ Dã Phong Cuồng – Tuyết Liên. Hắn tức thì lao về phía trước và nhanh chóng đào gốc được thảo lên, miệng nói liên hồi:

- Hắc, bảo bối, rốt cuộc cũng tìm được người rồi.

Nhưng khi nghĩ đến việc vì nó mà mình phải chịu lạnh đến còng người trong một thời gian lâu như vậy, thì hắn lại thấy bất bình, trong lòng thầm mắng: “Mẹ mày, oán dữ ha, làm cho lão tử đường đường là thiên tài đại được sư mà phải mạo hiểm tính mạng, đích thân lên đỉnh núi “thỉnh giá” mày đây.”

Mộ Dung Thiên cẩn thận bỏ Tuyết Liên vào trong Trữ Vật Châu, và đang định quay về thì chợt nhận ra tốc độ tuyết rơi dường như có nhanh hơn, cuồng phong gào thét mãnh liệt. Hắn ngẩng đầu lên lập tức phát hiện một “vật” nguy hiểm chết người. Cách đó vài trăm thước, từng tầng băng tuyết lớn bé ập ụp đổ xuống, đông ngệt như châu chấu, tuyết tụ trên mặt đất không ngừng ập lên, trở thành một phần tử trong đó, giống như một loại yêu quái tà ác.

Bão tuyết!

Chương 23: Tuyết tinh

Mộ Dung Thiên la hoảng, rồi vội vàng quay người chạy trốn chết, uy lực của bão tuyết cường đại cỡ nào hắn biết rất rõ, đừng nói là người, cho dù xe nặng hàng chục tấn cũng có thể bị cuốn đi rất dễ dàng.

Thế nhưng, tốc độ của con người thì không thể nhanh như gió được. Con lốc tuyết chỉ trong nháy mắt đã cuốn tới, Mộ Dung Thiên lập tức bị bao trùm trong gió tuyết, cả việc la lên mà cũng không kịp.

oooOooo

Khi Mộ Dung Thiên tỉnh lại, tuyết đã ngừng rơi, hắn thấy trên bầu trời đầy sao, nghĩa là lúc này đã về đêm. Quá nửa thân mình bị chôn trong tuyết, máu cơ hồ đã đông cứng lại, nhưng may mà có số tuyết đó nên hắn mới có thể tránh được số mệnh bị bão tuyết cuốn ngã chết. Cách hắn chưa đầy một thước là một khối nham thạch đen thui, thật là nguy hiểm! Nếu con lốc cuốn mình lùi về một chút là đã tan xương nát thịt rồi. Năm nay đúng là đen đủi, đầu tiên là đụng hổ đen, kế đó lại đụng bão tuyết, ông trời thật muốn truỵ người, đã bắt ai thì người đó chỉ còn cách chịu trận mà không cách nào chống đỡ nổi.

Mộ Dung Thiên muốn trút giận, muốn chửi mắng vài câu nhưng miệng vừa mở ra thì đầu lưỡi liền gấn như bị tê cứng lại, nên chỉ đành chửi thầm trong lòng. Hắn đang định đứng dậy, đột nhiên trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, khi vừa ngẩng đầu lên thì hắn suýt chút nữa là đã bị dọa đến chết khiếp. Dựa theo ánh sáng phản xạ trên mặt tuyết, Mộ Dung Thiên mơ hồ nhìn thấy một quái vật toàn thân phủ tuyết đứng cách đó chưa đầy mười thước, đầu như chiếc đèn lồng, thân cao hơn ba thước nhưng chân lại rất ngắn, ngắn hơn nhiều so với thân thể cao lớn của nó. Hai bàn chân to như bàn chân voi, đôi mắt nhỏ hình hạt đỗ giống hai bóng đèn nhỏ, tỏa ra lực quang mờ nhạt. Thân hình trì động với đôi mắt và chiếc đầu đèn lồng, nhìn càng thêm quý dị khiếp người. Nhưng điều càng làm rợn người hơn chính là thân phận của nó – Tuyết Phách Tinh. Hình dáng của con quái vật trước mắt đây so với Tuyết Phách Tinh mà Tư Ân miêu tả thật giống nhau như đúc.

Đôi mắt Tuyết Phách Tinh tuy nhìn khủng khiếp như vậy nhưng kỳ thực thị lực của nó rất thấp, hễ là vật nằm ngoài mười thước thì nó không thể thấy rõ, chủ yếu chỉ dựa vào khứu giác để phán đoán vị trí của kẻ địch mà thôi. Mộ Dung Thiên cố nén sợ hãi, nấp vào sau phiến đá và cố gắng nín thở. Hắn nằm sấp xuống mặt tuyết, tuyết không dám nhúc nhích, vì giờ đây đã không còn chạy kịp nữa rồi. Trong phạm vi ba mươi thước trở lại đây đều nằm trong tầm công kích của Tuyết Phách Tinh, và nếu hắn cứ chạy loạn lên như thế, nói không chừng còn sẽ đụng với nhiều con hơn, đến lúc đó bị vây công thì đúng là chết không có chỗ chôn chôn.

Có thể là nhờ phiến đá gồ lên che chắn giấu, lại thêm Mộ Dung Thiên hoàn toàn nín thở nên Tuyết Phách Tinh không phát hiện ra hắn. Quái thú thở ra từng luồng khí vụ trắng đục nồng đậm, rồi lao đảo bước qua phía trước phiến đá. Mộ Dung Thiên có thể cảm thấy hàn khí lạnh buốt từ băng tuyết trên người nó tỏa ra, khiến hắn muốn rùng mình và co rút người lại, nhưng hắn không dám làm vậy, bởi vì biết đâu hành động đó sẽ đẩy hắn đến bên bờ tử vong thì sao? Con Tuyết Phách Tinh này di chuyển rất chậm, nó tiến lên từng bước như đang tản bộ, mà Mộ Dung Thiên thì đã nín thở hơn một phút, lúc này mặt đã đỏ bừng lên, rồi thì con quái thú mới chịu từ từ bước ra xa ngoài ba mươi thước. Cuối cùng thì Mộ Dung Thiên không nhịn được, há miệng thở hồng hộc như cá quay về với nước, hắn đâu muốn chết vì nín thở chứ. May là độ nhạy cảm về khứu giác của Tuyết Phách Tinh so với các giống khác cũng tương đối yếu kém nên chưa nhận ra sự tồn tại của hắn.

Mộ Dung Thiên đợi đến lúc Tuyết Phách Tinh đi thật xa thì mới dám đứng lên, phui sạch những mảnh tuyết đọng trên người, hắn lập tức nghĩ xem làm thế nào để rời khỏi đây. Có ai dám cam đoan tiếp theo sẽ không có thêm một, thậm chí là hai con Tuyết Phách Tinh xuất hiện nữa hay không?

Đưa mắt nhìn ra bốn phía, giữa đồng tuyết mênh mông chỉ có một điểm đen duy nhất là khối nham thạch nơi hắn đang đứng. Mộ Dung Thiên thấy hơi choáng váng vì mất phương hướng, hắn chẳng biết đường xuống núi là hướng nào, nhìn trái phải, trước sau, cuối cùng thấy cả đồng tuyết như xoay tròn. Trong địa vực rộng lớn cùng một màu trắng xóa này, khả năng nắm bắt phương hướng giảm đi rất nhiều, hướng chỉ lúc này còn là vào ban đêm. Dù rất muốn xuống núi ngay lập tức, nhưng Mộ Dung Thiên cũng đành đợi đến khi trời sáng rồi mới đi. Nghĩ qua đêm ở một nơi đầy đặc quái vật tụ tập thế này, mới nghe qua thì rất điên rồ nhưng đó lại là quyết định sáng suốt nhất. Ban đêm thị lực của mình chẳng khác hơn Tuyết Phách Tinh bao nhiêu, nếu cứ bay loạn như một con ruồi ngu thì mình sẽ có rất nhiều khả năng là đụng phải đám quái vật đó. Nếu đi vào ban ngày, khi mà ánh sáng chiếu rọi khắp mọi nơi, chỉ ít còn có thể lợi dụng ưu thế của thị lực, có thể nhìn xa mà tìm đường trốn đi, và lại ban ngày cũng dễ xác định đường xuống núi hơn một chút.

Chỉ có điều chỗ này cũng chưa đủ an toàn, phải tìm nơi bí mật hơn một chút để ẩn náu hành tung, người ta không thể lúc nào cũng gặp may, vừa rồi may mà nín thở để tránh được một kiếp nạn, nhưng không ai dám chắc lần tới lão thiên gia sẽ vẫn chiếu cố mình như vậy.

Mộ Dung Thiên lén lút mò mẫm đi trong đêm, một lúc sau, hắn mừng rỡ khi phát hiện ra một nham động nho nhỏ trước mặt. Đây vốn là một khối đá liền lạc nhưng không biết vì sao một phần chính giữa bị vỡ vụn ra và tạo nên một động đá thiên nhiên. Cửa động hẹp vừa đủ cho một người ra vào, thậm chí còn phải cúi người thật thấp mới chui được vào trong, và nó có vẻ như còn kéo sâu vào trong. Mộ Dung Thiên không hề kinh sợ, mà trái lại còn lấy làm vui mừng, cửa động nhỏ như vậy cho dù bị Tuyết Phách Tinh phát hiện hành tung thì chúng cũng không thể vào được.

Mộ Dung Thiên lập tức huy động tay chân, quanh co khúc khuỷu trèo vào sâu đến bảy, tám thước, không ngờ bên trong động mở rộng dần, nhưng càng vào sâu thì lại càng tối đen hơn, tiếp tục trèo thêm vài thước thì chạm phải một vách đá, và nơi đây đã vào đến trong cùng rồi. Không gian ở đây hầu như đưa tay không thấy ngón, Mộ Dung Thiên lục lọi trong Trữ Vật Châu rồi lấy ra một chiếc ma pháp đăng hình cái ly nhỏ, hắn khẽ đọc chú ngữ để cho nó tỏa sáng rồi mới nhìn rõ lòng động này. Đình động cao đến ba thước, rộng năm thước, có thể coi như là một nơi rất tốt để dung thân, điều càng khiến hắn mừng hơn là ở bên trong rất sạch sẽ và ấm áp. Ở giữa nơi đồng bằng núi tuyết này, nơi đây chính là chốn thiên đường không cần nghĩ ngợi gì nữa rồi.

“Ơc” Âm thanh kháng nghị từ dạ dày vang lên nhắc nhở hắn, nên lúc này mới cảm giác dạ dày trống rỗng, từ sau khi ăn xong bữa sáng đến giờ hắn vẫn chưa có hạt cơm nào vào bụng, may là trong Trữ Vật Châu còn có một ổ bánh mì, đó là nhờ Mạc Lý An khuyên hắn mang theo bởi vì diện tích Kinh Lôi

Son Mạch không nhỏ, chỉ sợ đến trưa cũng không kịp trở về. Giờ đây Mộ Dung Thiên mới nhận ra Mạc Lý An quả là người lịch duyệt và giàu kinh nghiệm, nếu không nhờ có lão thì e rằng hắn đã phải nhịn đói đến sáng mai rồi, lúc đó chẳng biết hắn còn đủ khí lực để trèo xuống nữa hay không.

Nhai nuốt miếng bánh mì khô lạnh, Mộ Dung Thiên bắt giác nghĩ đến ly sữa thú sổng sánh nóng hổi, hắn thở dài tự an ủi: có ăn đỡ đói là tốt rồi, bây giờ không có quyền đòi hỏi nhiều.

Đúng là người tính không bằng trời tính, dù cẩn thận thế nào thì hắn cũng không ngờ là đột nhiên lại gặp bão tuyết rồi bị cuốn vào trung tâm khu tuyết. Mộ Dung Thiên bắt đầu hối hận vì suy nghĩ nông nổi, không để ý tới lời dặn dò của Mạc Lý An. Com no ảm ảm, khi không lại muốn chế luyện cái thứ Tu Nữ Dã Phong Cuồng chết tiệt đó. Nhất thời xung động suýt nữa thì đã phải trả giá bằng cả tính mạng. Nhưng nếu giờ có hối cũng đã muộn, vô luận hắn bực tức thế nào thì sự việc cũng đã xảy ra rồi. Hắn học được một bài học đau đớn nhưng rất đáng giá: ở Thần Phong đại lục đây rầy ma thú này, dù làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ thật kỹ mới được làm, không thể để sự kích động tái diễn nữa. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là hắn phải còn sống để rời khỏi đây, bởi vì “bài học” là vô dụng với người chết.

Sau khi miễn cưỡng ăn no, Mộ Dung Thiên nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay, nó cũng là đồ vật có giá trị kỷ niệm duy nhất mà hắn mang theo được từ địa cầu.

Đổi lại thời gian ở Thần Phong đại lục, lúc này đã là nửa đêm, thời gian con bão tuyết đó thổi qua xem chừng không ngắn chút nào.

Ngồi dựa lưng vào tường, Mộ Dung Thiên rất muốn đánh một giấc cho đến sáng, nham động yên tĩnh lẽ ra là nơi lý tưởng nhất để nghỉ ngơi, nhưng trái lại hắn nhận ra mình không thể ngủ được. Trong động quả thực quá tĩnh mịch khiến người ta sinh ra một cảm giác khẩn trương, thà rằng nó có tiếng cóc kêu hay gà gáy gì đó thì có lẽ còn tốt hơn. Hoặc có thể là vì lo lắng ngày mai không thể xuống núi, nên Mộ Dung Thiên cứ hết nhắm mắt rồi lại mở mắt, trong lòng phiền muộn không thôi, cuối cùng đành trở mình đứng dậy.

Kỳ thật, ở trên đồi này cái chết không phải là chuyện đáng sợ nhất, mà điều đáng sợ nhất chính là cô độc. Một người cô độc đến cực điểm cho đến khi không chịu nổi nữa thì có thể sẽ đi tự sát. Mộ Dung Thiên đang ném loại trải nghiệm khắc cốt ghi tâm này, nham động lãnh lẽo lại tĩnh lặng như thế, đừng nói là đồng bạn, ngay cả một con kiến nhỏ cũng không có. Mờ mịt, bất lực, buồn bực.....đủ mọi loại cảm giác tồi tệ nảy sinh trong lòng, từng chút từng chút thôn tính lòng kiên nhẫn của hắn, thậm chí còn chiếm đoạt cả linh hồn hắn.

Mộ Dung Thiên cảm thấy nếu mình không kiếm việc để làm, nói không chừng đến lúc hùng đông thì hắn cũng phát điên lên. Nhớ tới Tu Nữ Dã Phong Cuồng, vì luyện thứ khôn kiếp này mà hắn phải ném mùi khổ cực. Dù sao cũng đang lúc rảnh rỗi, ngủ thì không ngủ được, chi bằng thử nghiệm một lần xem thành hay bại, phải biết rằng, thứ đó hắn đã đánh đổi bằng cả tính mạng mới có được a!

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Kịch chiến

Khi người ta tập trung tinh thần đến cao độ, thì thời gian trôi qua cũng rất nhanh, đêm dài đằng đẵng cũng không còn quá khó chịu nữa. Mộ Dung Thiên vừa nghĩ đến đó, liền lấy ra những dược liệu cần thiết từ trong Trữ Vật Châu, bỏ toàn bộ Xà Tiên quả vào trong đỉnh. Nếu là ở địa cầu thì trước tiên phải phơi những món dược thảo này ở dưới ánh nắng cho thật khô, sau đó nghiền nhỏ thành bột, rồi mới phối trộn chúng theo một tỷ lệ nghiêm ngặt, đó là công tác chuẩn bị bắt buộc để chế luyện Tu Nữ Dã Phong Cuồng. Trước đây Mộ Dung Thiên phải mất đến hơn hai tháng trời mới chế luyện thành công được, nhưng còn bây giờ thì hắn có thể dùng Vi Cảm độ để kiểm soát, không cần phiền toái như trước nữa. So với địa cầu thì thuật luyện đan đặc biệt tại Thần Phong đại lục quả là thuận tiện hơn rất nhiều.

Xà Tiên quả, Chu Mai, Tích Hoa Đẳng, Mạn Đế La, Hồ Tao Thảo, Song Diệp Tu Lan sản lượng cũng ít ỏi không khác địa cầu bao nhiêu, Mộ Dung Thiên cơ hồ mất cả ngày trời mới tìm được một hai cây, có lẽ nhiều nhất cũng chỉ luyện ra được hai, ba viên Tu Nữ Dã Phong Cuồng. Chỉ có điều, chế luyện một lúc hai, ba viên đan dược, so với ban ngày chế luyện cả lô Chi Huyết đan thì cũng đã dễ dàng hơn, huống hồ Mộ Dung Thiên trước kia ở địa cầu đã từng thử nghiệm hàng trăm lần, nên luyện thứ này cũng quen tay hơn rất nhiều, hơn nữa, nay lại có Vi Cảm Độ tương trợ thì lại càng như hổ thêm cánh.

Nửa giờ sau, đại công cáo thành. Mộ Dung Thiên nhìn viên thuốc mới tạo thành, còn nguyên hơi nóng hằm hạp, to bằng quả vải, tròn vo, bề mặt đan dược sáng bóng màu đỏ tươi. Mộ Dung Thiên hơi ngạc nhiên, hắn vốn cho rằng phân lượng tối thiểu cũng phải luyện được hai viên, và lại bề ngoài của viên thuốc mới quả có khác biệt so với thuốc luyện được ở địa cầu, màu sắc rất hấp dẫn, hình ảnh phản chiếu trong mắt tạo ra một cảm giác rối loạn khó hiểu, lại thêm hương thơm tỏa ra nồng nàn trong không khí, đó chính là hơi thở của dục vọng. Mộ Dung Thiên không biết có nên gọi nó là Tu Nữ Dã Phong Cuồng hay không, tuy nhiên, qua màu sắc đến mùi vị câu dẫn dục tính con người thì đều có thể đoán chắc nó là xuân dược, thậm chí còn là một loại đỉnh cấp xuân dược nữa kia. Theo như cách nhận biết phổ biến nhất ở Thần Phong đại lục, đan dược càng có hình dáng và màu sắc nổi bật thì hiệu lực lại càng mạnh.

Song Mộ Dung Thiên không cảm thấy một chút vui sướng nào cả, thành công rồi thì sao? Chỉ là thuốc kích thích tình dục thôi, ở một nơi coi trọng sức mạnh như Thần Phong đại lục này thì chỉ có loại đan dược nào có thể tăng cường thực lực trong khoảnh khắc mới là cực phẩm. “Mẹ nó, vì viên Tu Nữ Dã Phong Cuồng này mà khiến lão tử bị khốn vào từ địa.” Mộ Dung Thiên nghĩ đến đó thì tức giận vô cùng, tay vung lên và dùng sức ném mạnh viên Tu Nữ Dã Phong Cuồng ra xa, nhưng nó bật vào vách đá và văng ngược trở về, vừa vụn nát dưới chân Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên thờ dài, xem ra số mệnh đã an bài, hắn chỉ đành cầm nó lên bỏ vào trong Trữ Vật Châu. Lúc này hắn chợt nhớ ra là đã có đủ nguyên liệu để chế tạo Đoạt Hồn đan, nên liền quyết định đem ra chế luyện.

Lần này vẫn thành công, cũng là hàng cao cấp nhưng đan dược lại có màu đen và tỏa ra hương vị khiến người ta muốn nôn. Độc dược đúng là độc dược, chỉ nhìn bề ngoài thôi cũng thấy nó không phải là thứ tốt lành gì.

Mộ Dung Thiên bỏ viên thuốc vào trong Trữ Vật Châu, liên tục hai lần luyện thuốc khiến hắn hao phí không ít tinh thần lực, hắn bắt đầu cảm thấy có chút mệt mỏi, và cơn buồn ngủ cũng kéo đến. Hắn tựa lưng lên tường rồi không bao lâu đã ngủ say.

oooOooo

“Hóa nhận phá!”

Mộ Dung Thiên đang mơ thấy mình ở Địa cầu xem phim xxx thì bị âm thanh vang động đó đánh thức, hắn dụi mắt nhòm dậy, đang nổi giận định mở miệng chửi theo thói quen:

- Chó nhà ai nuôi mới sáng sớm mà đã sủa loạn lên thế?

Úy, hình như là tiếng người? Hóa ra có người trên đỉnh Kinh Lôi Sơn Mạch. Mộ Dung Thiên mừng rỡ đứng hắt dậy.

Tùng đột âm thanh ầm ầm truyền vào trong động, bên ngoài tựa hồ như có người đánh nhau. Cho dù chết cũng phải nắm lấy cơ hội rời khỏi đây! Mộ Dung Thiên không ngại nguy hiểm rời khỏi cửa động, sau đó, hắn liền được chứng kiến trận đấu giữa người và ma thú lần đầu tiên trên Thần Phong đại lục.

Người đang chiến đấu là một hắc y nữ tử mặc trang phục đạo tặc, lưng quay về phía Mộ Dung Thiên, thân thể di động uyển chuyển nhẹ nhàng như bướm vờn hoa, như cá bơi trong nước. Hắn vừa nhìn sang địch nhân của nàng thì lập tức nín thở, đó là một con Tuyết Phách Tinh, nhưng không phải loại Tuyết Phách Tinh bình thường. Nó cao đến bốn thước, thân thể to lớn khiến người ta nhìn thấy là run sợ. Toàn thân nó bao phủ một lớp khí băng sương bàng bạc, như ẩn như hiện, hành động nhanh nhẹn hơn con Tuyết Phách Tinh tối qua mà Mộ Dung Thiên đụng phải rất nhiều, đã thế nó còn có thêm hai bộ băng trảo (móng vuốt băng băng) sắc bén. Theo Mộ Dung Thiên biết, Tuyết Phách Tinh chỉ biết dùng miệng thi triển Đồng Khí Công Kích, còn nữ tử trước mắt thì lại có thể thi triển công kích vật lý.

Hắc y nữ tử vẫn thoăn thoắt như thường, nhưng dưới áp lực của con Tuyết Phách Tinh to lớn, trên người nàng vẫn dính vài vết thương, máu chảy thành dòng. Tuy thế, nàng cũng không phải đèn cạn dầu, chùy thủ trên tay mỗi lần công kích đều phát ra nhiều luồng hỏa quang khiến cho Tuyết Phách Tinh phải gào thán liên hồi. Nếu chỉ là công kích thông thường thì với lớp băng giáp cứng rắn ở bên ngoài bảo vệ, Tuyết Phách Tinh sẽ bình thản không lo sợ gì, nhưng ẩn tàng ở bên trong đao khí là sức nóng của lửa, có thể dễ dàng nung chảy băng tuyết và ngấm vào bên trong cơ thể và gây thương tổn cho nó, đó chính là sự khác biệt.

Trước mắt có vẻ như thực lực đôi bên ngang nhau, chỉ cần một bên có chút lơ là, thì rất có thể kẻ đó sẽ phải ôm hận đương trường. Mộ Dung Thiên tận mắt chứng kiến trận chiến kinh tâm động phách này mà im thin thít, không dám thốt ra một lời, chỉ sợ bản thân sẽ bị liên lụy.

Thời gian dần trôi, thương thế hai bên đều không nhẹ, song hắc y nữ tử có lẽ vì mất máu quá nhiều mà không duy trì được thể lực, thân hình mềm mại đã có chút lão đạo sắp ngã xuống, nhất thời không đề phòng liền bị móng vuốt của Tuyết Phách Tinh hung hãn vô xuống, cuối cùng không thể trụ được, rồi ngã sấp trên mặt đất.

Đôi mắt màu xanh biếc của Tuyết Phách Tinh lóe lên ánh hung quang, chân nhấc lên cao đập mạnh xuống nữ tử đang ngã dưới đất, nó không hề biết thương hương tiếc ngọc chút nào. Nếu trúng phải đòn này, nữ tử dù xinh đẹp như hoa như ngọc thì cũng sẽ trở thành một đồng thịt bằm nát bét.

Mắt thấy nữ tử nằm ngang trên đất khó tránh khỏi đòn này, Mộ Dung Thiên nhịn không được vội hoảng hốt kêu lên:

- A!

Rồi lập tức bịt miệng lại. Hắn kinh sợ nghĩ quần trong đầu: “Tiêu đời, lần này tiêu tùng rồi, mục tiêu kế tiếp của nó chắc chắn là mình rồi. Quái vật lớn như vậy, cho dù chạy được vào trong động cũng vô dụng, chỉ sợ cả nham động cũng bị nó đập tan và trở thành phần mộ của mình luôn quá.”

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, nữ tử đột nhiên lướt ngang qua một bên, thân hình vẫn dán trên mặt đất cơ hồ như trượt ra ngoài hai thước, vất vả lắm mới tránh được một cước của Tuyết Phách Tinh, đồng thời, nàng cũng kinh ngạc nhìn về hướng Mộ Dung Thiên đang đứng, nàng thực sự không ngờ, trên đỉnh Kinh Lôi Sơn Mạch này mà còn có người khác tồn tại.

Đối mặt trực tiếp với nữ tử, Mộ Dung Thiên cũng giật bắn mình, bởi vì hắn và nữ tử đã từng gặp nhau một lần, nàng chính là nữ đạo tặc Lăng Đế Tư xinh đẹp như tranh vẽ.

Mộ Dung Thiên không biết rằng nhiệm vụ thực tập mà Học Viện giao cho Lăng Đế Tư chính là giết chết Tuyết Phách Tinh Vương, đồng thời còn phải mang nhân châu của nó về làm bằng chứng. Tuyết Phách Tinh Vương thuộc loại ma thú hạ đẳng của cấp B. Nếu theo thực lực song phương mà nói,

Lăng Đế Tư còn kém khá xa, khó lòng đối địch được với nó, nhưng nàng mang theo Hỏa Long nội đan – một trong những bảo vật của gia tộc, mà Liệt Hỏa Châu lại chính là khắc tinh của băng hệ nên nàng không hề e sợ. Và lại tốc độ của đạo tặc cũng là một ưu thế lớn với loại ma thú hành động chậm chạp như Tuyết Phách Tinh. Nhưng nàng không ngờ Tuyết Phách Tinh Vương ngoại trừ băng hệ công kích ra thì còn biết cả công kích vật lý, mà điều càng chết người hơn là nó giao hoạt vô cùng. Biết được Băng Đổng Công Kích không có tác dụng với Lăng Đế Tư, nó liền thi triển quỷ kế, dụ nàng đến khu vực nham thạch quay thành ba cạnh tam giác này, rồi lợi dụng địa thế chật hẹp ở đây để áp chế đi phần nhiều ưu thế tốc độ của đạo tặc, cho nên Lăng Đế Tư mới rơi vào thế hạ phong. Nếu nàng không sở hữu Hỏa Long Châu mà nó kiêng kỵ thì sớm đã thành vong hồn dưới móng vuốt của nó rồi.

Lăng Đế Tư lúc này đã thấy rõ mặt Mộ Dung Thiên, chính là gã nam nhân đáng ghét sáng hôm qua ăn uống nhồm nhoàm và phát ra những âm thanh khó nghe tại tửu điểm, lại còn dùng đầu lưỡi liếm thức ăn trên mép rồi nuốt vào bụng, tại sao hắn không thuộc về chức nghiệp chiến đấu mà lại lọt vào địa phương nguy hiểm này? Chẳng lẽ hắn là một chiến sĩ mà chỉ ăn mặc theo lối bình dân để che dấu thân phận mà thôi? Đường như không giống lắm, tuy nhiên, do tình thế khẩn cấp, hiện bây giờ thể lực của Lăng Đế Tư đã suy giảm vì bị mất khá nhiều máu, vì vậy nên nàng lên tiếng với giọng cầu khẩn:

- Này, hãy mau giúp ta một tay!

Mặc dù rất muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, rồi sau đó để nàng lấy thân đền đáp, nhưng Mộ Dung Thiên biết rất rõ thực lực của mình, nếu giờ ra đó khiêu chiến với Tuyết Phách Tinh Vương thì chẳng khác gì con thiêu thân đâm đầu vào lửa, lấy trứng chọi đá. Hắn động tâm nghĩ: “Con quái vật đó mà thuận tay bóp một cái, xem chừng mình sẽ phải đồng dạng hô lên: ‘Lão tử mười tám năm sau lại sẽ làm một tay hảo hán.’” (ý nói đầu thai xong, 18 năm sau sẽ trưởng thành) Rồi đi thẳng đến gặp Diêm Vương lão gia luôn – à phải, ở Thần Phong đại lục gọi là Từ Thần mới đúng,

Mỹ nữ đáng quý, kim tiền càng giá trị hơn, nhưng nếu đem so với tính mạng thì cả hai thứ kia đều không bỏ. Đây là nguyên tắc hành xử tối trọng yếu của Mộ Dung Thiên, mất đi cái tiểu mệnh của mình thì mỹ nữ và kim tiền đều không thể hưởng thụ được. Bởi vậy hắn chỉ đành lắp bắp nói:

- Ài, xin lỗi, ta không phải đối thủ của nó.

Dứt lời, cả thân hình của hắn liền chui tọt vào trong động.

Lăng Đế Tư đang lúc kiệt sức nhưng vẫn phải tránh né sự công kích điên cuồng của Tuyết Phách Tinh, lúc này nghe xong lời của hắn thì cơ hội tức đến muốn ngắt đi. Hừ, tiểu tử khốn kiếp này thật là hèn nhát, nhưng nếu hắn đã hèn thế thì sao lại còn chạy đến cái nơi nguy hiểm này?

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thánh dược

Xem ra tên khốn này ngoài nhát gan ra thì còn là một kẻ ngu ngốc, cho nên hồi sáng mới có thể không đếm xỉa gì đến mỵ lực của mình. Lăng Đế Tư vừa nghĩ đến đó liền ngấm ngầm mừng rỡ, khôi phục vài phần tự tin sau đã kích trầm trọng ngày hôm qua. Nữ nhân chính là như vậy, coi trọng dung mạo của mình hơn bất kỳ thứ gì, cho dù là chuyện đe dọa đến tính mạng cũng không ngoại lệ.

Tuyết Phách Tinh Vương công kích ngày càng mãnh liệt, hai móng vuốt vung ào ào, nó thông minh phi thường, biết rằng Lăng Đế Tư là nỏ mạnh hết đà, rút cuộc cũng sẽ phải cạn sức mà gục xuống. Và lại nó còn bức nàng đến chân vách đá, muốn chạy cũng không chạy được nữa.

Lăng Đế Tư dù luống cuống tay chân, tay che tay đỡ, trong lúc tán loạn vẫn cố nói với Mộ Dung Thiên:

- Hê, ngươi có Khôi Phục dược ở đó không?

Tuy hỏi thì hỏi, nhưng nàng không đặt nhiều hy vọng vào câu trả lời, bởi vì Khôi Phục dược là vật tương đối đắt đỏ đối với những người không thuộc chiến đấu chức nghiệp, ngoài ra đêm trước ngày ma thú công thành, người ta cũng không có lý do gì lại mang tiền đi mua cái thứ dược hoàn không có ích lợi cho bản thân như vậy.

Nhưng câu trả lời của Mộ Dung Thiên lại khiến nàng ngạc nhiên mừng rỡ:

- Có, có, ta có!

Chưa xét đến khía cạnh thương hương tiếc ngọc, nếu Lăng Đế Tư có xảy ra chuyện gì thì Mộ Dung Thiên dám chắc cũng khó mà thoát được, và lại hắn còn muốn nhờ nàng đưa xuống núi nữa.

Lăng Đế Tư cả mừng vội nói:

- Mau đưa cho ta!

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì liền khẩn trương niệm Không Gian chú ngữ để khởi động Trừ Vật Châu, nhưng do hấn quá vội và quá bối rối nên niệm sai đến hai lần, mãi đến lần thứ ba thì mới thành công. Lăng Đế Tư thấy hấn niệm một loại chú ngữ căn bản như thế mà cũng niệm sai, nên tức giận đến mức muốn bỏ qua con quái vật trước mắt mà cầm chùy thủ chạy đến đâm chết hấn trước.

Bên trong Trừ Vật Châu có rất nhiều đồ vật, nào là thảo dược, đỉnh luyện thuốc, ma pháp đẳng và một đồng dược hoàn, v.vv... Quả đúng là “dục tốc bất đạt”, trong lúc rối loạn, Mộ Dung Thiên bối mải mà không thấy vật cần tìm nên liền đồ hết ra ngoài.

Còn Lăng Đế Tư đang trong lúc thập phần nguy cấp, vừa vội vàng vừa tức giận nhìn động tác lè mề của Mộ Dung Thiên, đột nhiên mắt nàng sáng lên khi trông thấy trong đồng dược hoàn được đồ ra ngoài, đa phần đều là những loại dược hoàn hạ cấp cực kỳ khó coi, như Chỉ Huyết đan, nhưng còn có một viên đen thui và một viên màu hồng nổi hấn lên như chim hạc giữa bầy gà.

Ánh mắt Lăng Đế Tư dừng lại trên viên đan dược màu lửa hồng, nàng vừa mừng vừa sợ nói:

- Thánh Linh đan?!

Đúng rồi, chính là Thánh Linh đan! Nó tỏa ra ánh sáng bạch sắc lấp lánh, thánh khiết như ánh sáng ma pháp do mục sư làm phép, chắc chắn không sai! Trừ Thánh Linh đan ra, nàng thật sự không nghĩ ra vật gì giống như thế nữa. Loại đan dược này ngoại trừ có thể khiến người đang sắp chết sống lại ngay lập tức, tình trạng cơ thể trong ngoài đều được khôi phục, đồng thời còn đạt đến thể trạng tốt nhất. Thậm chí, nó còn có thể đề cao biên độ linh lực, quả đúng là thánh dược trời ban, nhưng số lượng cực kỳ ít ỏi, nguyên liệu cần thiết đều là cực phẩm dược vật quý hiếm, các dược sư chế luyện dược nó thì ít nhất cũng phải đạt đến trình độ thánh cấp thì mới được. Hai điều kiện để tạo nên Thánh Linh đan vốn dĩ cực kỳ hà khắc, mà cho dù có được dược sư thánh cấp chế luyện thì tỷ lệ thành công cũng thấp đến đáng thương, vì vậy nên đối với loại đan dược này thì chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Ngay cả ở Khải Âm gia tộc của nàng, chỉ có cha nàng phải vất vả lắm mới cầu được một viên mà thôi.

Lăng Đế Tư hơi choáng váng, không ngờ gã đề tiện này lại có thứ đan dược quý như vậy, nhưng tình thế trước mắt không cho phép nàng suy nghĩ nhiều, nàng vội lướt nhanh đến bên cạnh Mộ Dung Thiên, và cầm lấy viên thuốc đó.

Mộ Dung Thiên thấy vậy vội vàng ngăn cản:

- Ấy, đó không phải Khôi Phục dược...

Lăng Đế Tư nhìn dáng vẻ lo lắng của Mộ Dung Thiên, nên càng thêm chắc chắn:

- Hi hi, không ngờ tên gia hỏa nguoi lại muốn lừa một tiểu thư học rộng hiểu sâu như ta, đừng hòng!

Vừa dứt lời, nàng lập tức bỏ đan dược vào miệng và nuốt chửng, sau đó thì dương dương đắc ý nói:

- Yên tâm, không khác nhau mấy đâu!

Nàng nghĩ nam tử bỉ ổi này bị nuốt quả đắng mà không dám kêu, và chỉ đành để cho mình phục dụng cực phẩm thánh dược mà thôi, vì vậy mà trong lòng nàng hết sức khoan khoái, cơ hồ muốn cười phá lên.

Tuy nhiên, chỉ có điều mà nàng không biết đó là viên dược hoàn nàng vừa nuốt mất chính là viên Tu Nữ Dã Phong Cuồng. Từ đầu đến cuối Mộ Dung Thiên không thể ngăn cản mà chỉ có thể há hốc miệng đứng nhìn, qua một lúc thì hấn mới chán nản tự nhủ:

- Xong rồi, lần này chúng ta chết chắc rồi!

Sau khi Lăng Đế Tư nuốt đan dược vào, liền cảm thấy lực lượng mạnh mẽ từ trong cơ thể cuộn cuộn trào lên, thương thế cũng nhanh chóng hồi phục, nàng vừa mừng vừa sợ, thầm nghĩ viên siêu cấp Phục Hồi đan này quả nhiên là tuyệt thế thần dược. Vừa vận lúc ấy Tuyết Phách Tinh Vương cũng vừa bức tới, Lăng Đế Tư lập tức phản chấn hướng chủ thủ về phía nó, đồng thời quát lên một tiếng yêu kiều:

- Hòa nhận loạn vũ!

Theo tiếng quát của nàng là năm đạo phong nhận hỏa diễm màu lam nhạt thoát bắn ra, chúng tựa như có linh tính, lập tức chia ra lao đến các bộ phận yếu hiểm trên cơ thể Tuyết Phách Tinh Vương, thậm chí còn từ bên cạnh quay ngược về. Đây là một trong những tuyệt chiêu sở trường của Lăng Đế Tư, nhưng vì mỗi lần sử dụng nó thì sẽ bị hao phí rất nhiều linh lực, nếu như bản thân nàng còn bị hư nhược như vừa rồi thì thật không đủ sức để sử dụng chiêu đó.

Lăng Đế Tư nhìn màu sắc ngọn lửa liền không khỏi sững sờ, màu sắc của lửa ở trên Thần Phong đại lục chia làm hồng, hoàng, lam, thanh, tử, bạch. Nhiệt độ và uy lực hỏa diễm tăng dần lên theo thứ tự, ngay cả khi nhờ đến Hóa Long Châu hỗ trợ cũng không thể đạt đến giai đoạn của lam hỏa, vậy mà bây giờ lại đột phá ngoài ý muốn. Cho dù chỉ là giai đoạn sơ cấp của lam hỏa nhưng đã tiến bộ không ít, Thánh Linh đan quả nhiên thần kỳ a! Lăng Đế Tư không kim lòng dược mà kinh hãi than thầm.

Lam hỏa diễm nhiệt độ cao hơn hoàng hỏa diễm không chỉ một bậc, sóng nhiệt từ xa đã phủ đến mặt, Tuyết Phách Tinh Vương nhìn thấy năm đạo lam hỏa khí nhận thì ánh mắt lộ rõ thần thái sợ hãi, nhưng thể xông lên của nó quá nhanh, thân hình nặng nề căn bản không thể né tránh nên bị lam hỏa kích thẳng vào người.

“Roẹt! Roẹt! Roẹt! Roẹt! Roẹt!”

Năm đao hỏa nhận như dao chém chuỗi xuyên thẳng qua thân thể đã hết lực của Tuyết Phách Tinh Vương, nó phát ra một tiếng tru kinh thiên động địa, sau đó không cam lòng ngã xuống và thân thể bốc hơi như nước, hóa thành một đạo bạch khí đậm đặc bay về phía Lăng Đế Tư. Lăng Đế Tư không tránh không né, mặc cho nó lao đến, còn luồng bạch khí thì không hề gây bất kỳ thương tổn gì cho nàng, nó nhanh chóng dung nạp vào nội thể của nàng.

Linh lực là lực lượng tối cơ bản trên đại lục, tỷ như khí lực, ma lực, niệm lực, và chú lực đều có thể coi là một dạng hình thức biểu hiện của linh lực, đồng thời cũng để đánh giá sức mạnh của một người.

Muốn thu được linh lực, cũng có thể liệt kê vài phương thức tăng thêm sức mạnh. Thứ nhất là thông qua việc săn giết ma thú sẽ thu được một phần yêu khí trên cơ thể chúng. Giết ma thú cấp bậc càng cao thì lượng yêu khí càng được lớn. Luồng bạch khí lúc này mà Tuyết Phách Tinh hóa thành chính là yêu khí của nó. Nhưng dựa vào hấp thu yêu khí để tăng cường sức mạnh là biện pháp ngớ ngẩn, một lượng yêu khí khổng lồ chỉ có thể chuyển hóa thành một chút linh lực bé xíu, nhưng mặt có lợi chính là cơ hội thu được tinh hạch ma thú và được tăng thêm kinh nghiệm thực chiến cùng kỹ xảo chiến đấu.

Phương pháp thứ hai để đề thăng sức mạnh chính là khổ luyện, thông qua cường độ luyện tập cực lớn để đột phá cực hạn thân thể, đòi hỏi phải đổ rất nhiều mồ hôi, đồng thời cũng cần phải có nghị lực kiên cường.

Phương pháp thứ ba là tu luyện, là phương pháp cao cấp nhất, chỉ có vài cường giả mới có phương pháp tu luyện đặc biệt của mình, thông qua việc tu luyện mà trực tiếp tiến hành cải tạo thân thể, từ đó mà nâng cao linh lực. Phương pháp này hơi giống với cách luyện khí của những người luyện khí công ở Địa cầu.

Mộ Dung Thiên nhìn mọi chuyện phát sinh trong chớp mắt, trong lòng tràn đầy nghi vấn. Vì sao sau khi Lăng Đế Tư nuốt Tu Nữ Dã Phong Cuồng rồi thì lại giống như được thần thánh phò trợ, một đòn đã hạ gục ma thú? Chẳng lẽ viên thuốc đó không phải Tu Nữ Dã Phong Cuồng?

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Dụ hoặc

Xem ra chỉ có việc đó mới có thể giải thích được tình huống vừa rồi. Tuy nhiên, nói sao cũng được, cái mạng nhỏ của mình cuối cùng cũng giữ lại được rồi, điều này mới là quan trọng nhất.

Mộ Dung Thiên nói:

- Nữ.....nữ hiệp, có thể đưa ta xuống núi được chăng? Ta không biết đường đi.

Lăng Đế Tư vốn vẫn còn chưa hết kinh hồn nên há miệng thở dốc, trống ngực đập mạnh và không ngừng phập phồng lên xún. Khi nàng vừa nghe xong lời đó thì trợn trừng hai mắt, hỏi:

- Nữ hiệp? Nữ hiệp cái gì chứ, thật là khó nghe quá đi, người gọi ta là Lăng Đế Tư tiểu thư được rồi.

Nàng vốn không thích người ta gọi mình bằng tên hay qua chức nghiệp của mình, mà nàng chỉ thích được người ta gọi là "tiểu thư". Lý do rất đơn giản: bởi vì nó dễ nghe.

Không thể phủ nhận rằng cho dù trong lúc Lăng Đế Tư trợn trừng mắt thì nàng vẫn rất xinh đẹp, vẫn toát ra một phong vận lã lướt, đặc biệt nhất là đôi nhũ hoa phập phồng lên xuống. Trong lúc nàng thở dốc thì chúng lại càng cao ngút ngàn, thật làm mê chết người. Mộ Dung Thiên đưa mắt nhìn chăm chăm vào đôi nhũ hoa mê ly ấy, một lúc lâu sau mới nói:

- Lăng Đế Tư tiểu thư, có thể dẫn ta xuống núi chăng?

Mộ Dung Thiên cảm thấy cách xưng hô như thế có phần không mấy thích hợp, bởi vì hai chữ "tiểu thư" ấy khi ở tại Địa cầu thì ngoài các nhân viên phục vụ ra, hầu như đa số cũng chỉ được dùng cho những nữ nhân ra đời kiếm ăn, còn những nữ nhân xinh đẹp thì đều được gọi là mỹ nữ hoặc tì nữ. Tuy nhiên, nếu như Lăng Đế Tư đã thích cách gọi đậm đà đó thì hẳn cũng chỉ đành chiều theo mà thôi.

Chuyến này Lăng Đế Tư có thu hoạch không ít, ngoài việc thoát hiểm thì lại còn hoàn thành được nhiệm vụ nữa, lúc này sau khi nuốt Thánh Linh đan, nàng đã đột phá được giai đoạn lam hỏa diễm nên trong lòng rất cao hứng, dù cho cái việc đưa tên gia hỏa này xuống núi có phiền phức đến đâu thì cũng không thành vấn đề, cả con Tuyết Phách Tinh kia cũng không phải là đối thủ của nàng thì còn xá gì một cái chuyện còn con như thế chứ. Vì vậy nên nàng trả lời rất hào phóng:

- Được rồi, nghĩ tình lúc này ngươi đã giúp ta được chút ít, nên ta sẽ giúp lại ngươi một lần.

Kỳ thật thì đâu phải Mộ Dung Thiên chỉ giúp nàng chút ít, nếu không có hoàn đan được kia thì có lẽ nàng đã lọt vào tình cảnh cử tử nhất sinh rồi.

Mộ Dung Thiên gật gù đầu đáp lia lia:

- Đa tạ, đa tạ.....!

Lăng Đế Tư tìm lấy đôi nhân châu bằng lục ngọc có màu trong suốt ở tại nơi Tuyết Phách Tinh vừa chết, vì đây cũng chính là chứng vật cho nhiệm vụ lần này. Thông thường, quái vật là do yêu khí hóa thành nên sau khi chúng chết, tất nhiên sẽ biến trở lại là một luồng yêu khí, và nhân loại chỉ cần thông qua việc săn giết chúng thì sẽ thu hoạch được những luồng yêu khí kia. Có một số loại quái vật sau khi chết thì một phần yêu khí sẽ hóa tán vào một bộ phận nào đó trên cơ thể của chúng, tỷ như Tuyết Phách Tinh này sau khi chết đi thì đôi nhân châu của nó sẽ biến thành lục ngọc.

Lăng Đế Tư cầm đôi lục ngọc trong tay mà cảm thấy rất đặc ý, nàng thầm nghĩ lần này trở về sẽ giao nó ra ngay trước mặt Chu Lệ Á, tránh cho bà ta cứ luôn cho rằng mình không thể hoàn thành loại nhiệm vụ cấp B này. Nàng vừa nghĩ, vừa tiện tay ném đôi lục ngọc vào Không Gian Giới Chi [1], loại giới chi này cũng tương tự như Trữ Vật Châu vậy, nó cũng là một loại ma pháp khí [2] được dùng để chứa đồ. Tuy nhiên, so với Trữ Vật Châu thì nó còn cao cấp hơn rất nhiều, trước tiên là dung lượng của nó lớn hơn, kể đến là điểm trọng yếu hơn, đó là nó có thể làm giảm bớt trọng lượng cho người sử dụng, đặc biệt là đối với các nữ tử có thể lực yếu đuối thì nó giúp ích rất nhiều. Thế nhưng, số lượng Không Gian Giới Chi có trên đại lục có thể đếm được trên đầu ngón tay, bởi vì cái loại vật liệu dùng để chế tác ra nó lại cực kỳ ít ỏi - từ ngọc (ngọc nam châm) - nó là một loại ngọc có từ tính rất cao, ngoài ra, nó lại có một đặc tính khác nữa, đó là phương hướng của từ lực (sức hút) và trọng lực của nó hoàn toàn trái ngược nhau, do đó mà nó có thể làm giảm thiểu trọng lực ở một mức độ nhất định nào đó. Những người sở hữu được Không Gian Giới Chi thì có hơn phân nửa là các người quý tộc trong hoàng thất, hoặc là một số ít thành viên ở trong các đại gia tộc, còn những người dân thường thì đừng mơ có được nó.

Lăng Đế Tư di chuyển sự chú ý của mình trở lại với Mộ Dung Thiên, rồi nói:

- Phải rồi, ngươi làm thế nào mà leo lên được đỉnh núi của Kinh Lôi sơn mạch?

Nàng cảm thấy rất kỳ quái, không hiểu tại sao một kẻ bình dân không có năng lực chiến đấu như hấn lại xuất hiện tại một địa phương đầy nguy hiểm thế này.

Nghe hỏi vậy thì khuôn mặt của Hồng Dịch chợt nóng rần rần, không lẽ hấn phải nói huych toẹt ra là vì hấn muốn chế luyện xuân dược nên mới trèo lên đỉnh núi thế này, nhưng làm vậy thì thật là mất mặt nam nhi quá, vì vậy mà hấn chỉ đành bịa đại:

- Ta đến lưng chừng núi thường ngoạn, không ngờ gặp phải bão tuyết, rồi không may bị nó cuốn đến đây.

Lăng Đế Tư cũng là người từ vùng khác đến đây, đối với dãy Kinh Lôi sơn mạch này cũng không mấy quen thuộc, ở tại lưng chừng núi thật sự có bão tuyết xuất hiện hay không thì nàng không thể biết được, huống chi nàng cũng chẳng muốn truy cứu làm gì, chỉ ưỡ ỏi nói:

- Thôi được rồi, hãy mau theo ta. Ta cam đoan là ngươi sẽ được xuống núi an toàn.

Nàng vốn không muốn nhắc đến hoàn Thánh Linh đan kia ở đâu ra vì sợ bị hấn đòi nợ, vì dù sao thì nó cũng là một loại cực phẩm đan dược trị giá liên thành.

Mộ Dung Thiên đột nhiên chỉ về phía sau lưng nàng, kinh hãi la lớn:

- A, không hay rồi, lại có thêm một con đến kia.

Lăng Đế Tư quay đầu lại nhìn, nàng bắt gặp ngay một con Tuyết Phách Tinh khác đang tiến đến gần, nhưng con này chỉ là một loại tầm thường chứ không giống như con Tuyết Phách Tinh Vương lúc này. Với sự hỗ trợ của Hòa Long Châu, nàng thừa sức trị được con này, vì thế nên nói với giọng xem thường:

- Yên tâm đi, không sao đâu. Hãy coi ta thu thập nó đây.

Nàng đang muốn hiển lộ oai phong ở trước mặt Mộ Dung Thiên nên muốn nhanh chóng giết chết con Tuyết Phách Tinh kia, khiến cho tên gia hỏa ban sáng đã xem thường mình phải nể sợ một phen. Nhưng bỗng nhiên tám thân mềm mại của nàng chợt run lên, ấp úng nói:

- A....ta, ta chóng mặt quá...

"Bạch!" một tiếng, thân nàng ngã nhào xuống tuyết. Mộ Dung Thiên khẩn trương chạy đến đỡ lấy nàng rồi lay mạnh và hỏi:

- Ê, ngươi sao vậy? Mau tỉnh lại đi!

Thế nhưng Lăng Đế Tư không hề có phản ứng gì. Sau khi Mộ Dung Thiên thăm dò kinh mạch của nàng thì thấy vẫn còn hơi thở, thì ra nàng chỉ bị hôn mê thôi. Mắt thấy con Tuyết Phách Tinh càng lúc càng tiến đến gần, Mộ Dung Thiên vội vàng chui trở vào hang động cũ, nhưng khi vừa chui được nửa người thì bỗng sực nhớ ra là còn có Lăng Đế Tư vẫn đang nằm trên tuyết. Hấn khẽ thở dài một hơi, ài, thấy chết mà không cứu thì hấn quả là làm không nổi, mà tính mạng của mỹ nữ lại rất quý giá nữa. Nghĩ vậy rồi, hấn liền bò trở ra ôm lấy thân thể mềm mại của nàng và lại chui vào hang động một cách khó nhọc. Nếu là lúc bình thường, với thân hình gầy gầy và phong trần như nàng thì hấn sẽ làm cho hấn phải điên đảo thần hồn, tuy nhiên, vào lúc này thì

hắn chỉ ước sao cơ thể của nàng càng lùn càng ốm thì lại càng tốt, bởi vì hắn cảm thấy thân hình của nàng rất nặng, mà Tuyết Phách Tinh thì lại đang đuổi gần tới nơi rồi.

Khi tiến đến chỗ rẽ của cái động khẩu rộng độ bốn thước, Mộ Dung Thiên những tưởng là đã thành công thoát ly được hiểm cảnh, nhưng con Tuyết Phách Tinh kia tuy không vào trong được nhưng nó vẫn ngoác miệng thật lớn rồi phun ra một trái băng cầu, kích thẳng ngay vào vách động và bị vỡ tan, khiến cho trong động tràn ngập toàn khí lạnh, hàn ý vô thanh vô thức xâm nhập vào tận xương tủy và nhanh chóng lan nhanh đến hai tay hai chân của Mộ Dung Thiên. Ngay cả Lăng Đế Tư mà hắn đang ôm trong lòng cũng không giữ nổi, phải buông rơi mỹ nhân xuống đất.

Con Tuyết Phách Tinh này hiển nhiên là rất đần độn và vụng về, vì nó không nhìn thấy bóng dáng của Mộ Dung Thiên nên tưởng rằng địch nhân đã đào tẩu, vì thế nên nó cũng quay người bỏ đi. Tuy vậy, tình thế của Mộ Dung Thiên cũng không lạc quan chút nào, khí lạnh trên người hắn càng lúc càng nặng, hai vành môi đã chuyển sang màu tím bầm, đôi hàm răng liên tục va vào nhau. Hắn cảm nhận được rất rõ ràng, khí lạnh từ ngoài cứ xâm nhập vào trong từng chút từng chút một, trước tiên là qua làn da, huyết mạch, và xương cốt. Ở dưới đôi bàn chân của hắn chợt có một lớp khí vụ trắng bạc toát ra bao phủ lấy chúng, rồi không ngừng lan nhanh đến các địa phương khác.

Thân thể hắn càng lúc càng bị đông cứng, nhìn lớp khí vụ trắng bạc đang như một loại ôn dịch lan tràn và ăn dần lên trên cơ thể mình, Mộ Dung Thiên biết được nếu để cho lớp khí vụ đó nuốt trọn lấy mình thì coi như đời mình cũng xong. Mặc Lý An nói quả không sai, thể chất của mình thật là tồi tệ, chỉ một chút khí lạnh còn con con mà cũng có thể lấy cái mạng nhỏ của mình nữa. Con bà nó, lần này đúng là bị hủy ở trong tay nữ nhân rồi, người ta bảo hồng nhan họa thủy, đúng là **** có sai.

- Ồ...

Nhân vật "họa thủy" đang nằm trên đất đột nhiên cử động, từ đôi môi đỏ mọng vừa thoát ra một tiếng rên khẽ cực kỳ quyến rũ. Tuy vậy, lúc này thì Mộ Dung Thiên lại không thể nhúc nhích được chút nào, chứ đừng nói gì đến nảy sinh lòng dâm dục. Hắn muốn há miệng cầu cứu với Lăng Đế Tư, song miệng và đầu lưỡi đều đã hoàn toàn mất đi tri giác, không phát ra được chút âm thanh nào.

- Nóng quá!

Lăng Đế Tư mở to mắt và kêu lên một tiếng. Lúc này sắc mặt của nàng đỏ rực, tựa như đang bị liệt hỏa thiêu đốt vậy, thậm chí chiếc cổ xinh xinh cũng lộ ra màu đỏ thắm của loài hoa hồng. Đôi tay nhỏ nhắn của nàng không ngừng vuốt lấy vuốt để nơi cổ và ngực của mình, cứ y như là có vật gì ở bên trong nàng đang muốn xé toang lồng ngực để xông ra ngoài bất cứ lúc nào.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì cảm thấy kỳ quái, nàng bị sao thế, không phải là vì luyện công mà bị tẩu hỏa nhập ma đó chứ?

Trong lúc đôi tay đang quơ loạn, bàn tay của Lăng Đế Tư bất chợt đụng phải Mộ Dung Thiên đang ở bên cạnh, nàng cảm lấy cái lạnh thấu xương ở trên người hắn, cái lạnh đó khiến cho Mộ Dung Thiên tưởng như bản thân đang rơi vào địa ngục băng giá, thế nhưng vào lúc này, cái lạnh ấy đối với nàng thì lại như nước cam lộ, cảm giác của nàng thật chẳng khác nào nắng hạn gặp được mưa, khiến cho nàng cảm thấy rất thoải mái. Vì muốn cho toàn thân được hưởng cái cảm giác tuyệt vời ấy, Lăng Đế Tư liền đứng lên, rồi dùng hai chân và hai tay quán chặt lấy thân thể của hắn.

Mộ Dung Thiên ngây ngốc nhìn thân thể của Lăng Đế Tư đang như con rắn vặn vẹo cọ sát lên thân thể của mình, hắn đột nhiên cảm thấy vui mừng tột độ, đó không phải là vì có mỹ nữ tự dung nhảy vào lòng và ôm ấp mình, mà bởi vì sau khi được Lăng Đế Tư ôm lấy, hắn đã cảm thấy từng luồng từng luồng khí ấm truyền vào cơ thể, vì vậy mà khí lạnh trên người hắn cũng lập tức được trấn áp ngay. Giờ đây, theo sự vặn vẹo càng lúc càng kịch liệt của Lăng Đế Tư, tư thế của nàng cũng càng lúc càng phóng đảng hơn, mà luồng khí ấm cũng không ngừng truyền sang và khiến cho khí lạnh trên người của hắn cũng từ từ bị đẩy lui dần. Đầu tiên là hắn có thể nhúc nhích được đầu ngón tay út, tiếp đó là ngón trỏ, rồi đến ngón giữa, bàn tay, bàn chân, rồi cả cái chân.....

Đang trong lúc Mộ Dung Thiên tự khôi phục lại hành động của mình thì tư thế biểu diễn của Lăng Đế Tư lại càng khó coi và dâm dật hơn, cả người nàng đều đeo cứng trên mình hắn. Mộ Dung Thiên bối rối đẩy nàng ra xa và nói:

- Ngươi.....ngươi làm gì thế?

Được tuyệt thế mỹ nữ hiển thân vốn là một chuyện mà bất kỳ nam nhân nào cũng mơ ước mà không được, nhưng Mộ Dung Thiên lại phát hiện bản thân mình đang muốn chống cự lại thân thể ấm nóng hết sức hấp dẫn này. Đối với một tên sắc lang như hắn, đây là một việc không thể lý giải được, hay là bản tính của mình vốn không hề hạ lưu vô sỉ như đã tưởng tượng? Mộ Dung Thiên vừa nghĩ đến đó thì cảm thấy có chút sợ hãi và không dám chấp nhận sự thật đó, bởi vì hắn vẫn luôn một mực cho rằng bản thân mang một thân phận sắc lang thì đó mới chính là điều quang vinh.

Hết

Chú thích:

[1] Không Gian Giới Chỉ: một loại nhẫn đeo ở ngón tay có chức năng tương tự như túi càn khôn vậy, có thể chứa được rất nhiều đồ đạc trong đó. Loại nhẫn này xuất hiện rất nhiều ở trong các thể loại truyện như Dị Giới, Trọng Sinh, Xuyên Việt, hay Ma Pháp, Huyền Huyền.

[2] ma pháp khí đồ vật ma pháp.

Chương 27: Linh nữ

Sau khi mất đi chỗ dựa bằng giá kia, Lăng Đế Tư không ngừng phát ra những âm thanh rên rỉ đầy thống khổ và khó chịu, kể đến thì nàng lại từ dưới đất bò dậy và cuống quýt cuộn chặt lấy hân, đôi mắt của nàng mơ màng đầy vẻ mê ly, còn đôi môi anh đào thì kè sát đến hôn lấy hôn để lên môi hân, và đôi tay nhỏ nhắn thì một trên một dưới không ngừng chà sát lên khắp châu thân của hân. Bộ y phục đạo tặc bó sát người nàng đã sớm bị bung ra hết, đôi gò bồng đảo căng tròn đầy vẻ quyến rũ khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy đầu văng mắt hoa.

Qua sự phản ứng của Lăng Đế Tư, rốt cuộc thì Mộ Dung Thiên cũng hiểu được tất cả mọi việc này đều là do được vật tác động mà ra, thì ra viên hoàn được màu đỏ kia đúng là "Tu Nữ Dã Phong Cuồng", nhưng chỉ không hiểu vì sao nó lại khôi phục hiệu dụng của mình như thế.

Thế là một ma nữ, người có thể khiến cho bất cứ một nam nhân bình thường nào cũng có thể trở nên sa ngã tột bại, liền bắt đầu có những hành động thoát y đầy dâm mỹ ở ngay trước mặt hân. Hành động này quả là cực kỳ hấp dẫn, thật không gì có thể sánh được, nó chỉ khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy miệng khô lưỡi nóng, máu mũi như muốn phun ra ngoài. Hân lắp bắp nói:

- Uy, đừng làm vậy, chúng ta vốn dĩ không hề có lấy một chút cảm tình nào.....

Thần trí của Mộ Dung Thiên bắt đầu có chút mê muội, lời này tất nhiên là vô tình thoát ra từ miệng hân, chỉ là cái trang mạng H chứa đầy hình ảnh khiêu dâm kia vẫn luôn ám ảnh hân, vẫn cung cấp những thức ăn tinh thần cho giới sắc lang, nên hân cả ngày chỉ nghĩ tới việc kiếm nữ nhân có chút tư sắc đến để giải quyết cho tên xử nam khốn khổ là hân. Đáng lý ra, dưới tình huống này thì hân nên mặc kệ ba bảy hai mươi mốt, mà phải xông vào như lang như sói mà áp ngã nữ nhân ấy xuống mặt đất rồi mới phải. Thế nhưng giờ đây, kẻ đang xông tới như hổ lang kia lại chính là Lăng Đế Tư, mà kẻ bị vô phải lại chính là hân. Điều này khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy mình thật là thất bại, ở tại cái thời khắc này, hân chẳng cảm thấy mình là một tên sắc lang chút nào cả, thậm chí so với quân tử thì còn có phần đạo mạo hơn, và so với thánh nhân thì lại còn thánh thiện hơn rất nhiều. Với tình cảnh trước mắt đây, dù cho có là quân tử hay thánh nhân gì đi nữa thì cũng sớm đã không chịu đựng nổi nữa rồi.

Từ miệng Lăng Đế Tư liên tục thoát ra một loạt chú ngữ, trong khi đó, toàn thân nàng cũng phát ra một luồng hồng quang mờ nhạt, tuy thanh âm của nàng vang lên trong lúc thần trí mơ hồ khiến người ngoài nghe không rõ ràng lắm, nhưng Mộ Dung Thiên cũng thoáng nhận ra nội dung của nó. Chỉ với cái tên của loại chú ngữ đó thôi cũng đủ khiến cho hân phải kinh sợ toát mồ hôi hột - Linh Lực Phụng Hiến.

Trên Thần Phong đại lục có một loại nữ nhân được sở hữu một loại thể chất kỳ lạ phi thường, gọi là "linh thể". Trong lần đầu giao hợp với nam nhân, linh lực từ trên thân của những nữ tử này sẽ được chuyển dời lên thân thể của nam nhân ấy. Những nữ tử có sở hữu "linh thể" được gọi là "linh nữ". Thông thường, chỉ có tại giới hoàng thất quý tộc hay danh gia vọng tộc thì mới có thể sản sinh ra loại "linh nữ" này. Sau khi chào đời, các vị thuật sư sẽ được mời tới để thi triển phong ấn trên người các nàng, thủ thuật này được gọi là "Linh thể cấm cố." Trong quá trình "linh nữ" đã bị phong ấn trưởng thành, bao nhiêu linh lực của họ bị tồn trữ bên trong thân thể cũng theo đó mà lớn dần lên, cho đến khi họ chính miệng đọc ra loại chú ngữ hóa giải phong ấn, tức chú ngữ "Linh lực phụng hiến" và phát sinh quan hệ lần đầu tiên với một nam tử, như vậy thì bao nhiêu linh lực của họ sẽ chuyển hết sang người nam nhân nọ. Tuy nhiên, toàn bộ quá trình chỉ có một điều kiện duy nhất, đó là nhất định phải do linh nữ hoàn toàn tự nguyện đọc ra chú ngữ "Linh lực phụng hiến", nếu do bị cưỡng bức giao hợp thì linh lực được dời chuyển sẽ không thể phát sinh hiệu dụng. Mà những nữ tử sở hữu "linh thể" chỉ có thể tiến hành phụng hiến trong lần đầu giao hợp, và đối với cánh nam nhân thì cũng thế, họ cũng chỉ có thể tiếp nhận "Linh lực phụng hiến" trong lần đầu của mình mà thôi.

Tại một nơi xem trọng lực lượng tột cùng như Thần Phong đại lục mà nói, thì số lượng linh nữ cực kỳ quý hiếm ấy được xem là bảo vật vô giá của đám nam nhân. Đối với linh nữ, ai có được linh thể càng đặc biệt, càng xuất sắc thì linh lực càng nhiều, thậm chí, lực lượng đó còn có thể cải biến một nam nhân vốn chỉ có khả năng của Sinh Hoạt chức nghiệp giả trở thành một người thuộc Chiến Đấu chức nghiệp. Tuy nhiên, những linh nữ này chỉ có thể lưu chuyển tại liên hiệp giữa hoàng thất đại tộc với nhau, họ chính là một thứ hàng giao dịch thuộc loại xa xỉ phẩm của giới thượng lưu. Một người bình thường tuyệt không bao giờ dám mơ ước đến.

Tên đầy đủ của Lăng Đế Tư chính là Lăng Đế Tư Khải Âm, là một thành viên thuộc về một chi của Khải Âm gia tộc tại Lam Nguyệt đế quốc, vì thế nên mới có được linh thể, và cũng do đó mà Lý Ngang mới hết lòng kiên nhẫn theo đuổi nàng. Kỳ thật thì ngoài đáng vẻ xinh đẹp mỹ lệ của nàng ra, trong đó còn là vì một linh nữ có tác dụng rất lớn đối với nam nhân.

Vào thời khắc này, thần trí của Lăng Đế Tư đã hoàn toàn trở nên mơ hồ, tất cả hành động của nàng đều do dục vọng thúc đẩy. Từ sâu trong tiềm thức, nàng chỉ biết rằng đoạn chú ngữ này có thể khiến cho thân thể của nàng được sáng khoái, vì thế mà bất giác, nàng đã đọc nó lên. Song, cũng bởi do Mộ Dung Thiên vừa mới đến Thần Phong đại lục chưa lâu, tư tưởng chưa bị ảnh hưởng gì nhiều nên hân cho rằng trở thành một Chiến Đấu chức nghiệp giả nào có gì hay ho đâu, vì thế nên sau khi nghe Lăng Đế Tư đọc ra đoạn chú ngữ khiến cho hàng ngàn hàng vạn nam nhân mơ ước kia thì liền cố nén dục hỏa, nói:

- Nàng hãy tỉnh táo lại đi.....

Lời chưa dứt thì đột nhiên hần rùng mình một cái, té ra là đã bị bàn tay nhỏ nhắn của Lăng Đế Tư trong lúc vô ý thức đã chụp trúng "tiểu huy nhê" của hần.

Bao nhiêu nỗ lực cùng lý trí của hần rốt cuộc cũng đạt đến cực hạn, trong đầu bất giác nổ "oành" một tiếng và bỗng chốc biến thành trống rỗng, thân thể hần như một kho đạn bị nổ tung. Đừng nói là hần, cho dù có là một người sắt thì bây giờ cũng đã bị lửa dục vô cùng vô tận thiêu đốt thành tro bụi mất rồi. Mộ Dung Thiên lập tức hùng hổ dùng tay xé nát bộ y phục của Lăng Đế Tư, để lộ ra nước da trơn mịn láng bóng đầy sức sống. Mộ Dung Thiên tiếp tục xé nát y phục của nàng, phải nói rằng cái thứ nghệ thuật phẩm này không đủ để che đậy cơ thể hoàn mỹ đang lộ ra dần trước mắt hần, nào là đồi núi cao vút, bình nguyên phẳng lý, rừng sâu thăm thẳm, rồi lại cốc khẩu trùng sâu..... Tất cả những thứ đó đều xinh đẹp mỹ miều và hết sức gợi cảm.

Mộ Dung Thiên tham lam vuốt ve từng tấc da tấc thịt trên người Lăng Đế Tư, cho đến khi nàng bị kích thích tột cùng và không chờ được nữa liền đưa tay xé toạc y phục của hần ra thành từng mảnh, rồi xô hần ngã ra đất và nàng liền tức khắc cười lên người hần, đồng thời hai chân khép chặt lấy thân hần.

Con đau đầu đòi đã khiến cho Lăng Đế Tư phải nhứ chặt đôi mây liễu, song, nàng cũng nhanh chóng được khoái cảm cuộn cuộn dâng cao như thủy triều bao trùm lấy tất cả các tế bào trên toàn thân, vì vậy nàng không ngừng vận vẹo chiếc eo nhỏ nhắn, đồng thời cũng phát ra những tiếng rên rỉ cực kỳ mê ly, tràn ngập cả không gian trong động.

Mộ Dung Thiên sung sướng đắm mình vào cảm giác hạnh phúc triền miên, cơ hồ như muốn ngất lịm đi. Hần đã tìm đủ mọi cách để tìm một nữ bằng hữu chịu cùng thử nghiệm mùi vị tình ái với mình nhưng chưa bao giờ thành công, không ngờ hôm nay vô tình lại có một nữ tử diễm lệ dâng đến tận miệng. Hần vốn sợ rằng đây chỉ là một trường mộng mị, thế nhưng cảm giác mãnh liệt ở hạ thể lại rất chân thật, tất cả những cảm giác tiêu hồn và mùi vị dễ mê sung sướng ấy đều cho hần biết đây đúng là sự thật, so với trần châu lại còn thật hơn nữa.

Dục vọng dâng cao tột đỉnh, một kẻ mang nặng chủ nghĩa nam nhân như Mộ Dung Thiên làm sao có thể chấp nhận cho nữ nhân muốn làm gì mình thì làm, vì thế nên hần liền lật người lại, đẩy Lăng Đế Tư ngã xuống đất, rồi bản thân áp lên trên người nàng. "Đạo thiêu chá chúc", "Lão hán thối xa", "Canh ngư tha lê", tiền tiến thức, giao thiệp thức, đảo ngoa thất, trực giác thức..... Những động tác cùng với đủ mọi tư thế mà hần đã diễn tập bằng mắt rất nhiều lần và cũng thuộc lòng như cháo cháo, cả thấy là ba mươi sáu chiêu, bảy mươi hai thức, tất cả đều được hần mang ra sử dụng. Rốt cuộc, hần cũng đã có cơ hội dùng tới chúng. Dưới những đợt công kích của Mộ Dung Thiên, Lăng Đế Tư như bị chìm vào bể dục vọng vô bờ bến, từng đợt từng đợt khoái cảm không ngừng dâng trào.....

oooOooo

Khi Mộ Dung Thiên mở mắt ra, lúc này mới mơ hồ nhận ra tư thế của hần và Lăng Đế Tư đang quỳen chặt lấy nhau. Ở ngay trước mặt hần là một khuôn mặt tươi cười đầy vẻ thỏa mãn của một đóa hải đường vừa trải qua cơn mưa, khuôn mặt đó gần đến nỗi cả hơi thở của nàng mà hần cũng nghe được. Mộ Dung Thiên cảm thấy quá bất ngờ, hần nghĩ tới việc một đại mỹ nữ như nàng luôn luôn được bao nhiêu người ham muốn mà không được, thế mà hần lại tới tay quá dễ dàng. Khi nhìn xuống mặt đất, hần trông thấy những đốm hồng vương vãi khắp nơi, điều đó đã nói lên chủ nhân thuần khiết của những giọt máu hồng đó đã vừa kết thúc cuộc đời thiếu nữ của mình. Trên chiếc cổ trắng ngần của Lăng Đế Tư không biết từ lúc nào đã thấy xuất hiện một đồ án hoa mai nhỏ xíu thập phần diễm lệ, sinh động như thật, trông như được người ta dùng châm châm xăm lên vậy. Tiêu ký đó cũng giống y chang cái tiêu ký vừa xuất hiện trên người của Mộ Dung Thiên, tuy nhiên, đồ án hoa mai của hần lại xuất hiện ở cánh tay trái, đó chính là tiêu ký đặc thù của "Linh lực phụng hiến."

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Tát tay

Tại Thần Phong đại lục, những ai mắc phải tội cường gian đều sẽ bị ném cho Phệ Nhân trùng [1] ăn thịt. Giống trùng này là một loại ma thú ăn thịt, chúng ở trên thân thể con người mà ăn từng chút từng chút một. Hơn nữa, vì để giữ cho thịt của nạn nhân còn tươi, chúng sẽ không hạ thủ vào những địa phương trí mạng, còn nạn nhân thì chỉ thật sự bị chết sau khi toàn thân cơ thể bị ăn hết, đến lúc đó thì họ mới được giải thoát khỏi cực hình tàn khốc gần như bị lăng trì này được.

Trong lòng Mộ Dung Thiên không khỏi cảm thấy khiếp đảm, chợt có một ý niệm lóe lên trong đầu, không sao, đây là do nàng ta chủ động câu dẫn mình kia mà. Hơn nữa, chỉ có khi nào do người nữ tự nguyện thì "Linh lực phụng hiến" mới có thể phát sinh. Nam nữ kết hợp cũng không cần phải có công hội chứng nhận, nhưng cũng sẽ được mặc nhiên công nhận là có quan hệ phu thê. Hai cái tiêu ký hình Mai Hoa đồ án độc nhất vô nhị ở trên cổ Lăng Đế Tư và tay của Mộ Dung Thiên đều không thể bị xóa đi, như vậy là hần sẽ không bị phán tội cường gian đó chứ? Nghĩ vậy rồi thì trong lòng Mộ Dung Thiên cũng hơi an tâm một chút. Lúc này, hần đột nhiên phát hiện trong người có một luồng khí nóng đang lưu chuyển một cách nhẹ nhàng thông thả nhưng tràn trề sức sống. Linh lực? Đây là linh lực sao? Cảm giác quả thật là kỳ diệu, phảng phất như bản thân đang được tắm nắng xuân đầy ấm áp, lại như cảm giác đang hưởng thụ một trận gió mát rượi vào giữa trưa hè oi bức, khiến người ta cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Theo sự hấp thu của linh lực, thân thể của Mộ Dung Thiên cũng dần nảy sinh biến hóa. Đúng là có thể dùng hai chữ "lã lướt" để hình dung một tấm thân

vốn khá trắng kiện và đồ con của hắn vào lúc này.

oooOooo

Sau trận mây mưa thỏa sức bình sinh, Mộ Dung Thiên ngắm nhìn Lăng Đế Tư đang ngủ say trong lòng mình, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng vào lúc này quả là rất ngọt ngào, lại thêm sắc hồng nhuận của một nữ tử khi vừa đặt chân vào ngưỡng cửa thiếu phụ càng giúp nàng tăng thêm phong vận thành thực. Mộ Dung Thiên đột nhiên cảm thấy từ đáy lòng dâng lên một cảm giác cực kỳ thân thiết. Theo quy định của công hội, khi hai người phát sinh quan hệ dưới sự ảnh hưởng của "Linh lực phụng hiến", vậy thì từ nay về sau, huyết mạch của họ sẽ tương thông, và không cần có sự chứng nhận của công hội thì họ cũng đã mặc nhiên trở thành phu thê. Nói như thế cũng có nghĩa là bắt đầu từ lúc này, nàng đã là thê tử của mình. Thê tử! Một danh từ thật thân thiết biết bao! Đặc biệt là đối với một kẻ cô độc, từ nhỏ đã mất đi hết thân nhân, rồi lại bị lỗ đen hút đến một dị giới như Mộ Dung Thiên mà nói, đây chính là người thân nhân duy nhất của hắn đấy.

Lăng Đế Tư đột nhiên trở mình, thân thể không một mảnh vải của nàng khẽ vụn vẹo đôi chút, vô tình khiến cho da thịt của hai người cọ sát vào nhau, thế là lửa dục của Mộ Dung Thiên được dịp bùng phát, xộc thẳng lên tận mây xanh, đồng thời cũng đánh thức luôn nữ nhân đang ngủ trong lòng hắn.

- A!

Tiếng kêu lớn vượt hơn cả 90 đề xi ben [2] vang lên bên trong động gần như có thể khiến người ta đình tai nhức óc. Lăng Đế Tư lồm cồm ngồi dậy, nàng thật không thể tin vào hoàn cảnh trước mắt được, thật không ngờ mình lại có thể chung đụng với một nam nhân hoàn toàn xa lạ, hơn nữa, cơn đau nóng rát nhẹ ở hạ thể đã nói cho nàng biết một điều bất hạnh đáng sợ đã xảy ra.

"Bốp!" Lăng Đế Tư chưa thêm hỏi căn nguyên sự tình thì đã giáng ngay cho Mộ Dung Thiên một cái tát nảy lửa, khiến cho năm ngón tay hắn rỏ trên khuôn mặt của hắn.

Cái tát tai bất thành linh đó đã khiến cho Mộ Dung Thiên vốn đang mơ mơ màng màng nghĩ tới một tương lai đẹp đẽ hoàn toàn bị bắt ngờ. Cách đây không lâu, Lăng Đế Tư đã nồng nhiệt chủ động như thế, nhưng phản ứng của nàng vào lúc này thì lại trái ngược hẳn, thật khiến hắn khó thể tiếp nhận được. Tuy nhiên, nghĩ đến việc sở dĩ hắn có được nàng cũng bởi vì sự ảnh hưởng của viên thuốc xuân dược kia, chứ thật ra thì nàng đã sớm mất đi lý trí rồi, vì vậy mà hắn cũng cảm thấy có chút tiếc nuối.

Lăng Đế Tư luống cuống đưa cả tay lẫn chân đẩy mạnh Mộ Dung Thiên ra, rồi vội vàng cầm lấy y phục mặc vào, nhưng những gì nàng tìm được chỉ là những mảnh vải vụn được vắt bừa bãi trên mặt đất. Không còn cách nào hơn, nàng chỉ đành vơ đại những mảnh vải tương đối còn lớn một chút để khoác đại lên người, nhưng cũng khó tránh lộ da thịt ra ngoài. Dù Lăng Đế Tư cố gắng che đậy cách nào thì cũng không thành công, cuối cùng, nàng buồn bã phủ phục xuống đất, và bắt đầu bật khóc thút thít. Ván đã đóng thuyền rồi, dù có che đậy thế nào thì cũng không thể cứu vãn được.

Mộ Dung Thiên thấy nàng khóc rất thương tâm nên cảm thấy bất nhẫn, hắn liền bò đến bên cạnh nàng rồi nói:

- Thật xin lỗi, ta không ngờ tình huống lại đến thế này.

Chuyện đã đến thế này, đầu thế chỉ nói vài ba câu xin lỗi là có thể giải quyết được, vì vậy mà nàng vội bịt kín hai tai lại và cương quyết lắc đầu, nói:

- Ta không muốn nghe! Ngươi mau tránh ra, không được đến gần ta!

Vừa nói, hai chân nàng đạp loạn xạ lên người hắn.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì ngượng ngùng thoái lui ra sau, hắn chỉ đành đưa mắt nhìn Lăng Đế Tư khóc òa lên mà không thể tự khống chế được.

Phải đến hơn một khắc sau thì tiếng khóc của Lăng Đế Tư mới nhỏ dần và tắt hẳn. Cơm đã được nấu chín, giờ có khóc thì cũng được lợi ích gì đâu? Nàng nhìn nam nhân do đã tiếp thụ "Linh lực phụng hiến" mà trở thành trợ phụ của mình kia, hắn chắc đúng là cái tên gia hỏa thiếu phong độ mà mình đã gặp trong tửu điểm rồi. Khuôn mặt của hắn trông thật hèn hạ, chẳng có lấy nửa điểm anh tuấn. Lực lượng bản thân thì yếu kém, lại càng không phải là một kẻ thuộc chiến đấu khừ nghiệp. Tuy quan niệm về giai cấp của Lăng Đế Tư không quá nặng nề như những người khác, nhưng nếu nam nhân kia trở thành trợ phụ của nàng thì sự tương phản giữa hai người quá lớn. Vậy sau này, khi gặp nguy cơ chạm trán với ma thú, nàng sẽ phải dựa vào ai đây? Song, giấc mơ và hiện thực lúc nào cũng khác nhau rất xa, thậm chí còn là tàn khốc nữa kia. Lăng Đế Tư không thể ngờ rằng sự trinh khiết bao lâu nay cùng với "Linh lực phụng hiến" của mình lại có thể trao cho một nam nhân một cách hồ hồ đồ đồ như thế, chẳng những vậy, sau này lại còn phải làm bạn với hắn suốt quãng đời còn lại nữa chứ.

Lăng Đế Tư quan sát nam tử đáng ghét đang rụt rè sợ hãi trước mặt mình, nhìn thế nào cũng không thấy hắn vừa mất chút nào. Nàng cơ hồ chỉ muốn vung một đao chém chết hắn luôn cho rồi. Tuy nhiên, trải qua nghi thức "Linh lực phụng hiến", huyết mạch linh khí của hai người giờ đây đã tương thông, nên giữa hai người cũng có một sự tương liên rất mật thiết. Nếu như hắn chết đi, vậy thì lực lượng của nàng cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Thậm chí, nghiêm trọng đến mức có thể khiến cho lực lượng của nàng quay trở về mức độ tầm thường. Đối với thiên tư và vũ kỹ của mình, nàng Lăng Đế Tư rất kiêu hãnh, nên không thể tiếp nhận được sự thật đó, vì vậy mà nàng chỉ còn cách tiếp nhận số mạng của mình. Bất quá, nàng không thể hiểu được tại sao lúc ấy mình lại thất thố như vậy nhỉ?

Căn nguyên của sự tình hiển nhiên là bắt đầu từ viên dược hoàn màu đỏ kia rồi. Nó đúng là "Tu nữ dã phong cuồng", nhưng do vì phương pháp chế luyện thuốc tại Thần Phong đại lục này cao cấp hơn nên dược tính cũng mạnh hơn rất nhiều. Điều đáng nói ở đây là Thần Phong đại lục vốn không có những loại thuốc như xuân dược hay độc dược đó, những dược sư ở đây dù cao cấp tới đâu đi nữa thì cũng chỉ chế luyện những loại đơn dược có tác dụng tốt như liệu thương hay tăng gia thực lực và ma lực gì đó. Chứ như xuân dược và độc dược thì chỉ có tại địa cầu vốn là nơi tràn ngập những con người đầy tham vọng, lúc nào cũng là người lừa ta gạt thì mới có thể chế ra mà thôi. So với người tại địa cầu, con người tại Thần Phong đại lục chỉ biết lo nghĩ tìm cách tăng cường thực lực bản thân để chống lại sự uy hiếp của ma thú mỗi ngày, họ quả là "đơn thuần" hơn rất nhiều. Thậm chí, mỗi khi có xung

đột thì họ cũng đường đường chính chính mà quyết đấu, hoặc giả dù có ám sát thì họ cũng chỉ dùng đến vũ lực để giải quyết vấn đề, trong khi đó, người tại địa cầu thì ti bỉ vô sỉ, gian trá hạ lưu, âm hiểm độc ác.....vv....không đâu là không dùng đến thủ đoạn để đạt được mục đích. Người tại Thần Phong đại lục sẽ không bao giờ tưởng tượng ra hết các thủ đoạn vô cùng vô tận của người địa cầu. Vì vậy mà Lăng Đế Tư không hề ngờ tới mọi căn nguyên đều xuất phát từ viên "Thánh dược" quý giá kia, mà nàng chỉ biết tự trách mình nhất thời hồ đồ mà thôi.

Sau khi khê thờ dài một tiếng, Lăng Đế Tư lấy ra một bộ y phục từ Không Gian Giới Chỉ, rồi nhanh chóng mặc vào. Trong khoảng thời gian đó, Mộ Dung Thiên chỉ im lặng ngồi yên một bên. Bất luận thế nào đi nữa thì tất cả những chuyện này đều do hắn mà ra, dù rằng nàng cũng có một phần trách nhiệm vì đã không nghe lời hắn khuyên cáo và đã nuốt đi viên xuân dược đó. Nhưng đến cuối cùng thì hắn cũng đã chiếm được đại tiện nghi của nàng, vì thế dù cho hắn có mặt dày mày dạn đến đâu hay là vô sỉ đến cỡ nào thì cũng không thể trút hết trách nhiệm lên mình nàng được.

Khi đã mặc xong y phục, Lăng Đế Tư đứng lên, lạnh lùng buông một câu:

- Đi!

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Đi ư?

Hết

Chú thích:

[1] Phệ nhân trùng: một loại trùng ăn thịt người.

[2] Đề xi ben (decibel): đơn vị đo lường âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 29: Đất bùn

Lăng Đế Tư tức giận nói:

- Không đi thì chẳng lẽ ngươi muốn ở lại đây suốt đời hay sao?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì vội vàng lấy những mảnh y phục đã bị Lăng Đế Tư xé rách mà mặc vào người, miễn cưỡng cũng có thể che đậy cơ thể nhưng trông rất buồn cười, tất nhiên lại càng làm cho Lăng Đế Tư chán ghét hơn.

Dọc đường đi, khi bắt gặp những con Tuyết Phách Tinh đi lại trên đồng tuyết, Lăng Đế Tư đều ra tay sát hại chúng để trút giận, nhưng cũng vì đó mà nàng mới phát hiện ra linh lực của mình đã trở về cảnh giới hoàng hóa (lửa vàng), thậm chí còn chỉ là trung cấp và còn thua cả lúc trước nữa. Sau khi trải qua Linh lực phụng hiến, đáng lý ra linh nữ chỉ có thể mất đi phần linh lực đã bị phong ấn từ nhỏ mà mình không thể sử dụng được mới phải, nhưng bây giờ thì Lăng Đế Tư thật không hiểu nổi tại sao trước đây không lâu lực lượng của mình đã chấp chững bước vào cảnh giới lam hòa, vậy mà hiện nay đã giảm đi rất nhiều, thật là càng nghĩ càng thấy tức mà.

Xuân dược, với tổ chất mãnh liệt đặc biệt của nó, ngoài chức năng kích thích tình dục ra thì còn có thể trong một thời gian ngắn mà kích phát tiềm năng của con người. Tại Thần Phong đại lục, sự kích phát tiềm năng con người chỉ xảy ra sau lần đầu giao hợp, do đó, linh lực của Lăng Đế Tư chợt tăng mạnh, đột biến cảnh giới hoàng hóa, nhưng tất nhiên nó chỉ có thể xảy ra trong một thời gian rất ngắn, sau khi hiệu lực qua đi thì sẽ bị trở lại như cũ, còn bị tổn thương nguyên khí nữa. Điều này cần phải có một thời gian để phục hồi, tuy nhiên, Lăng Đế Tư vốn không tài nào hiểu được cái đạo lý đó.

Suốt dọc đường Lăng Đế Tư chỉ cắn chặt răng mà không nói lời nào, rõ ràng là nàng không hề có hảo cảm với nam nhân đáng ghét kia, thậm chí lại còn ghét cay ghét đắng nữa, nhưng nàng lại không thể không bảo vệ hắn. Tâm tình đó của nàng quả thật là khó chịu đựng được, nhưng tâm tình của Mộ Dung Thiên lại không giống thế. Giờ đây hắn đang rất hưng phấn vì đã có thể hội được lực lượng do sự thu hoạch bất ngờ mang đến: thân nhẹ như yến, nhảy cao hơn bình thường gấp bội, phản ứng cũng linh mẫn hơn, mỗi lần vung quyền thì đều phát ra tiếng gió vù vù, thậm chí còn có thể thổi bạt ngọn cỏ ở ngoài hai thước, quả thật không khác nào như đã trở thành cao thủ võ lâm trong các tiểu thuyết võ hiệp vậy. Do hắn đánh lộn từ nhỏ đến lớn nên hiểu rất rõ quyền lực của mình, và khi nó được tăng cường nhiều ít ra sao cũng đều nắm rõ cả. Lực lượng mới này có một cảm giác rất kỳ diệu khiến cho Mộ Dung Thiên mê mải đắm mình trong đó. Hắn không ngừng tung mình nhảy đi từng bước xuống núi, thỉnh thoảng còn vung tay đánh ra mấy quyền mà

không biết một là gì. Thế nhưng ở trong mắt của Lăng Đế Tư, hắn trông không khác một con khỉ là bao.

Mãi đến tối thì hai người mới trở lại Cách Lâm trấn, điều đó không phải vì lộ trình từ Kinh Lôi sơn mạch đến cái tiểu trấn này quá xa, đó chẳng qua là vì Lăng Đế Tư không muốn mang Mộ Dung Thiên đi lại ngay giữa ban ngày ban mặt để gây sự chú ý của mọi người. Nàng không dám nghĩ tới việc khi người ta biết trượng phu của mình lại là một kẻ như thế thì họ sẽ nghĩ gì. Quan hệ hôn nhân ở Thần Phong đại lục rất trọng yếu, và cũng bởi chịu ảnh hưởng của nền văn hóa đó quá nặng mà Lăng Đế Tư không thể ruồng bỏ Mộ Dung Thiên cho dù có hay không có trải qua "Linh lực phụng hiến", nhưng cả ngày nay, nàng chưa hề tươi cười với hắn chút nào.

Ở đại lục này, địa vị của nữ nhân còn thấp hơn cả nam nhân, đặc biệt là những nữ tử đã làm vợ người ta. Thường ngày họ chỉ có thể toàn tâm trợ giúp cho trượng phu chứ không thể tự có chủ kiến. Nhưng hiện nay đối với cặp tân lang tân giai nhân Lăng Đế Tư và Mộ Dung Thiên thì lại hoàn toàn trái ngược. Tuy nhiên, toàn thể Thần Phong đại lục cũng không hề đánh giá thấp một nữ tử có Chiến Đấu Chức Nghiệp như Lăng Đế Tư, chỉ tiếc cho nàng phải chịu khuất thân đi gả cho một kẻ có hạ tầng chức nghiệp như Mộ Dung Thiên. Và lại nàng có bối cảnh gia tộc hiển hách, xinh đẹp tuyệt luân, tố chất hiếm thấy, và là một thiên tài có võ công cao cường. Do đó không thể vợ đùa cả nắm mà nói trường hợp của nàng giống với những người khác. Vô luận Lăng Đế Tư khoa tay múa chân gặt dư thế nào, hay là để lộ tính khí khó chịu đến thế nào, Mộ Dung Thiên nhất nhất đều im lặng nhẫn nhịn. Hắn làm vậy không phải là vì nàng có gia thế hiển hách hay là địa vị cao tột gì, bởi lẽ ngay cả khi còn ở địa cầu, với quyền tự do ngôn luận thì đối với bất cứ một vị nguyên thủ quốc gia hay hội đoàn nào, hắn cũng không sợ chửi mắng cho một phen. Chẳng qua hắn không tỏ thái độ với nàng là vì chính bản thân hắn cảm thấy mình quả thật đã có lỗi với nàng, vì vậy nên mới cố gắng nhẫn nhịn mà thôi.

Lăng Đế Tư lén lút lựa những đoạn đường thưa thớt bóng người qua lại mà đi, bởi vì nàng không muốn người khác thấy mình và Mộ Dung Thiên đi chung với nhau. Nàng muốn lợi dụng bóng đêm để tìm một lữ quán nhỏ có ít người trọ để trú chân, đành rằng mấy ngày qua, nàng vẫn trọ tại khách điểm cao cấp dành cho các dũng sĩ ở trấn trên, tuy nhiên, nơi đó quá náo nhiệt. Hiện nay, nàng chỉ muốn tránh mặt đám đông mà thôi. Nàng thầm tự nghĩ giờ đây đã thất thân cho tên gia hỏa kia thì tương lai của nàng hắn sẽ rất là thảm hại.

Phu thê vốn phải nên ngủ cùng phòng, nếu không thì sẽ gọi lên những lời dị nghị cho rằng họ chỉ là tình nhân. Dù không muốn, nhưng Lăng Đế Tư vẫn phải mượn một phòng, tuy quan hệ giữa nàng và hắn đã là một sự thật hiển nhiên, nhưng sâu trong lòng nàng vẫn không hề thừa nhận hắn, bởi lẽ nếu nàng miễn cưỡng tiếp nhận mối hôn nhân này thì điều đó thật là quá tội tệ. Trong lúc Lăng Đế Tư dùng chân trả tiền trọ, ánh mắt sầm*** của nữ tiếp viên khiến nàng xấu hổ muốn chết. Bởi lẽ một nữ đạo tặc cùng với một nam tử tầm thường cùng nhau đến trọ lữ quán đã là một việc khiến người ta phải kinh ngạc rồi, mà điều lại càng lạ hơn nữa chính là việc phái nữ lại là người phải trả tiền trọ, quả thật là khiến người khác tò mò.

Sau khi dùng xong bữa cơm do phục vụ viên đưa lên, Mộ Dung Thiên đi thẳng đến cạnh giường rồi ném mình xuống đó. Hai ngày nay đã phát sinh ra nhiều việc quá sức tưởng tượng. Đầu tiên là gặp trận bão tuyết rồi bị nguy khốn trên đỉnh núi của dãy Kinh Lôi sơn mạch, sau đó thì chiếm được mỹ nữ điểm lệ Lăng Đế Tư, và lại còn vô tình thu được lực lượng kỳ diệu của linh thể, quả đúng là cóc ghè ăn thịt thiên nga, một bước lên mây. Những việc đó đều là những việc mà không phải chỉ cần ngồi ước là có được, vậy mà không ngờ tất cả đều xảy ra với hắn. Nếu nói hắn không có một điểm đặc ý nào thì hắn là nói dối, đừng nói là Mộ Dung Thiên, cho dù bất cứ là nam nhân bình thường nào cũng sẽ không ngoại lệ. Dù cho bây giờ Lăng Đế Tư vẫn rất chán ghét hắn, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày nàng tiếp nhận hắn. Xem ra, hắn nhất định phải cố nhẫn nại mới được. Phàm những mỹ nữ được nhiều người ái mộ đều có ngạo khí cả, điều đó không kỳ quái chút nào. Mộ Dung Thiên thầm nghĩ như thế.

"Két!" Cánh cửa được đẩy ra. Hì, vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đã tới. Lăng Đế Tư đến gần hắn và ném một bộ đồ cho hắn, rồi nói:

- Thay!

Thái độ của nàng không tốt chút nào, nhưng Mộ Dung Thiên cũng không chống đối, hắn thần nhiên đi vào phòng tắm để thay. Bộ y phục này được làm bằng tơ lụa, tuy có hơi rộng, nhưng khi mặc lên người thì cũng có chút phong vị của bậc công tử gia. Chỉ tiếc là Mộ Dung Thiên cảm thấy không quen, hắn nhận thấy nó không được thoải mái bằng bộ y phục bằng vải thô của Tư Ân lúc trước.

Khi thấy Mộ Dung Thiên mặc đồ mới tiến ra, Lăng Đế Tư chợt cảm thấy một luồng khí lạnh dấy lên trong lòng, rốt cuộc thì nàng cũng hiểu được cái đạo lý gọi là "Lạn nê thủy chung phù bất thượng tường" (đất bùn không làm thành tường được).

Những ai thuộc Chiến Đấu chức nghiệp giả không phải lúc nào cũng mặc chiến y trên người, hiển nhiên bọn họ thỉnh thoảng cũng thay y phục thường để đi lại. Vì vậy mà Lăng Đế Tư những tưởng là có thể dùng y phục sang trọng của giới quý tộc mà các thanh niên rất yêu thích để biến Mộ Dung Thiên thành vàng thau lẫn lộn với họ, chỉ cần lặc mình một cái thì sẽ có chút bộ dạng cao sang, có như vậy thì mới không làm mất mặt của mình. Song, bây giờ thì nàng cơ hồ đã tuyệt vọng, y phục vẫn chỉ là y phục, chỉ tiếc là đã sai người rồi. Điều quan trọng nhất mà Mộ Dung Thiên không có chính là khí chất.

Vốn một thân trôi nổi thăng trầm từ nhỏ, Mộ Dung Thiên thường qua lại ở những nơi toàn hạng lưu manh, nên hắn không thể nào thích hợp được những phong cách tiêu sái, ưu nhã, thân sĩ.....vv....đủ các loại khí chất ưu tú của đám thiếu gia quý tộc được giáo dục kỹ lưỡng từ nhỏ. Nhìn Mộ Dung Thiên lúng túng trong bộ y phục mới, thỉnh thoảng lại còn gãi đầu gãi tai, toàn tạo ra những động tác khiến cho tâm can của Lăng Đế Tư bị trầm hẳn xuống. Một kẻ hèn mọn thì bất luận có như thế nào cũng vẫn mãi là hèn mọn, hắn sẽ không vì việc thay đổi y phục bên ngoài mà bỗng chốc trở nên cao nhã, xem ra nàng đã suy nghĩ quá viễn vông rồi, nhưng chẳng lẽ sau này phải thật sự sống chung với tên gia hỏa đáng ghét này hay sao? Lăng Đế Tư đột nhiên cảm thấy cuộc sống của mình đã trôi dạt đến bên bờ vực thẳm rồi.

Mộ Dung Thiên giơ cao hai tay khua khua trên đầu, đồng thời một chân cũng giơ lên đập một cái, rồi hỏi:

- Ta phải mặc bộ đồ này thật ư?

Bộ đáng của tên lưu manh đáng ghét này quả đã khiến cho Lăng Đế Tư gần như hết chịu đựng được nữa, nàng lạnh nhạt nói:

- Tùy ngươi.

Khẽ dừng lại một chút, rồi nàng hỏi tiếp:

- Bao nhiêu tuổi rồi?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì hơi sững người trong chốc lát, nhưng sau đó thì hần hiểu ra là nàng đang hỏi tuổi của mình, vì vậy đáp ngay:

- Mười ba tuổi rưỡi.

Hần hoá đổi thời gian của địa cầu sang đơn vị thời gian của Thần Phong thì quả thật năm nay hần chỉ có bấy nhiêu tuổi.

- Thân nhân?

- Không có!

Trong lúc Mộ Dung Thiên hỏi đáp, từ tận sâu trong đáy lòng của hần chợt có niềm bi ai trỗi dậy.

- Chức nghiệp là gì?

Mộ Dung Thiên thoáng suy nghĩ một lát rồi nói:

- Còn chưa có.

Lăng Đế Tư ngạc nhiên hỏi:

- Người còn chưa có chức nghiệp ư?

Vốn dĩ Mộ Dung Thiên muốn đến thành thị để được nhận chứng chức nghiệp Dược Sư, nhưng hần cảm thấy khẩu khí của nàng trong lúc này chẳng khác nào là đang thẩm vấn kẻ tội phạm mắc tội cường gian hơn mười bà già, như một kẻ gây tội ác tày trời vậy. Do đó hần không hài lòng chút nào, chỉ tức giận đáp:

- Phải!

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chiến sủng

- Người, người....

Lăng Đế Tư gần như tức muốn điên lên, ở đại lục này mà không có chức nghiệp gì thì đồng hạng với các phần tử cận bã, chẳng khác nào loài ký sinh trùng. Trước kia, nàng chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ có một tương phu không có chức nghiệp gì cả.

Mộ Dung Thiên nhìn ánh mắt xem thường của nàng, mà bản thân hần lúc này như con ngựa khờ khó thuần. Từ sau khi cha nuôi qua đời, trên đời này không còn ai có thể quản thúc hần được nữa, nhưng vào lúc này đây, hần đang bị si nhục nên cơ hồ như muốn phát tán. Hừ, cao cấp đạo tặc hết lời rồi à? Nếu không phải ta thấy áy náy vì đã chiếm tiện nghi từ trên người nàng thì lão tử đã sớm.....đã sớm...Mộ Dung Thiên ngập nga ngập ngừng, suy nghĩ cả hồi lâu mà không biết là mình "đã sớm làm gì" nàng nữa, bởi lẽ hần hiểu rõ thực lực của mình so với Lăng Đế Tư thì còn cách một trời một vực lận.

Lăng Đế Tư tức điên trong một khoảng thời gian ngắn, cả lời cũng không thốt lên được. Qua một lúc lâu sau thì mới tỉnh táo lại, nghĩ: "Kể ra thì việc đó cũng không mấy quan hệ. Sau khi được linh lực phụng hiến của mình cải tạo lại thể chất, lẽ ra hần ít nhất cũng có thể đạt được Chiến Đấu chức nghiệp mới phải."

Mặc dù là đang thất vọng đến cực điểm, nhưng Lăng Đế Tư cũng chỉ biết chấp nhận số mệnh mà thôi. Nàng nói:

- Được rồi, đi ngủ đi, mai còn có việc để làm.

Dứt lời, nàng liền quay người đi ra khỏi phòng, không lý tới hần nữa.

Mộ Dung Thiên rất muốn hỏi nàng là chuyện gì, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng. Đợi cho nàng đi ra cửa rồi, hần mới đọc câu "mã lý an nạp", tắt

cả những ngọn đèn ma pháp đều tắt ngấm, rồi sau đó mới leo lên giường nằm. Hắn chấp hai tay sau ót, mãi vẫn không ngủ được.

Hai vầng trăng của Thần Phong đại lục, một cái tên là Linh Hằng, và cái kia gọi là Tinh Oanh. Buổi tối, thời gian Linh Hằng mọc lên sẽ nhanh hơn, khi nó hạ xuống phía đông thì lúc đó là lúc Tinh Oanh đang nằm tại nơi cao nhất, và thời gian đó chính là lúc nửa đêm. Lúc ấy, Linh Hằng và Tinh Oanh nằm tại hai hướng đông tây, tạo thành một góc 45 độ với mặt đất, và đây cũng là thời điểm sáng nhất của đêm. Giờ đây đang là lúc nửa đêm, ánh trăng chiếu rọi qua song cửa và trải dài xuống mặt đất, ánh bạc trông tựa sương.

"Cử đầu vọng minh nguyệt, đề đầu tư cố hương." Ánh trăng gọi lên hoài niệm của Mộ Dung Thiên đối với quê hương, khiến cho nỗi nhớ da diết dậy lên rất mãnh liệt trong lòng hắn. Cuộc sống sau này sẽ đi về đâu? Dựa theo quy định của công hội, giờ đây mình và Lăng Đế Tư đã có quan hệ phu thê, mà cũng ở tại đại lục này, người ta rất coi trọng hôn nhân, cho nên dù nàng đã cố gắng dẹp bỏ tính kiêu hãnh của mình, nhưng vẫn không thể nào tránh khỏi việc chán ghét hắn. Thật tâm mà nói, hắn cũng cao hứng phi thường khi chiếm đoạt được nàng, nhưng chẳng lẽ suốt đời cứ phải đeo bám nữ nhân mãi như thế này hay sao? Vậy chẳng phải sẽ ủy khuất cho hắn lắm hay sao? Tuy nhiên, chỉ cần mỗi lần nhìn thấy được khuôn mặt tuyệt mỹ và thân hình đầy ma tính dụ hoặc của Lăng Đế Tư, là hắn lại đem hết bao nhiêu tôn nghiêm của một nam nhân ném lên tận chín tầng mây, quên sạch sành sanh. Hừ, quản nhiều đề làm gì chứ, xe đến trước núi ắt có đường, thuyền ra đầu cầu tự nhiên sẽ xuôi dòng. Những chuyện rối rắm thế này có nghĩ nhiều cũng không ích lợi gì, mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn thôi. Nghĩ như vậy xong, Mộ Dung Thiên tựa như đã trút được gánh nặng trong lòng, và hắn cũng chìm dần vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Mộ Dung Thiên còn đang ngủ say thì đã bị tiếng đập cửa đánh thức, hắn vội vàng ngồi dậy rồi bước ra mở cửa.

Lăng Đế Tư mặc trang phục đạo tặc xuất hiện ngay trước cửa. Nhìn thấy hắn chỉ mặc đồ lót, "tiểu huynh đệ" của hắn còn nhô cao như muốn nhảy vọt ra ngoài, nàng quay đầu sang một bên nói:

- Mau mặc y phục vào.

Mộ Dung Thiên dụi dụi mắt, thấy sắc trời còn chưa sáng hẳn, hắn vẫn còn đang ngái ngủ, nên bất mãn nói:

- Cái gì? Trời còn sớm mà phải đi đâu chứ?

Ba vấn đề mà Mộ Dung Thiên vừa nêu, Lăng Đế Tư chẳng buồn trả lời vấn đề nào cả, chỉ buông thõng một câu:

- Nhanh tay lên, ta đến Vân Mộ phạm điểm ở đối diện bên kia đường chờ ngươi.

Nói xong, nàng xoay người đi thẳng luôn.

Thật là xui xẻo mà. Mộ Dung Thiên chỉ đành phải mặc y phục vào. Hồi còn học ở đại học y khoa thì hắn chưa bao giờ phải rời giường sớm như thế, chẳng những vậy, cả hồi học tiểu học, sơ trung, cao trung thì hắn đều có thể thoát được. Ài, chỉ có khi ở trại Thần Phong đại lục này thì số mạng của hắn mới phải khổ nhục như thế thôi. Nghĩ tới việc Tư Ân mỗi ngày khi trời chưa sáng đã phải dậy sớm để mở quán, thì Mộ Dung Thiên liền rung mình ớn lạnh. Chẳng lẽ sau này khi mình trở thành Dược Sư rồi thì cũng phải sống khổ cực ngày qua ngày như thế hay sao? Vậy thì đời sống còn gì là lạc thú nữa chứ? Ít ra Tư Ân cũng còn hai nàng tỷ nữ xinh đẹp bầu bạn bên cạnh, thế nhưng lão cũng đã già rồi, sớm đã không còn hứng thú với mỹ sắc nữa, thậm chí, có lẽ lão cũng không còn năng lực và hứng thú đánh giá mỹ sắc nữa rồi. Mộ Dung Thiên nghĩ đến đó thì cười "hắc hắc" hai tiếng, hắn đúng là suy bụng ta ra bụng người. Tư Ân vốn là một người hiền lành như thế mà ở trong suy nghĩ của hắn thì đã trở thành một lão quỷ xấu xa. Ủa, à, thiếu chút nữa đã quên. Sau này khi ta trở thành Dược Sư rồi, ta cũng muốn có hai nữ phụ tá xinh đẹp như thế, ừm, như vậy có quá ít không nhỉ?

Mộ Dung Thiên tự suy nghĩ đề cao mình một lúc, đến khi tìm được Vân Mộ phạm điểm ở đối diện lầu quán theo lời Lăng Đế Tư. Hắn nhìn thấy ở trên tấm thủy hệ ma pháp chiếu bài của phạm điểm có một loại chất lỏng màu lam đang lưu động không ngừng, kẻ cũng lạ, chẳng hiểu sao hắn lại đặc biệt có hứng thú đối với loại ma pháp này, có lẽ là vì nó thuộc loại cổ điển cũng nên.

Ở trước cửa có một con dị thú toàn thân màu xanh nước biển, có sáu chân, đầu của nó hơi giống với đầu ngựa, nhưng thân hình so với loài ngựa thì cao lớn hơn rất nhiều. Trên thân gần lưng nó có một nhúm lông trắng rất mềm mại, hai mắt tựa như thủy tinh nhưng ánh mắt thì lại có chút lạnh lùng, và ở giữa mí mắt lại còn có một con mắt thứ ba khá nhỏ, màu hồng, nửa mở nửa khép. Từ xa nhìn lại, trông giống như có một ngọn lửa đang cháy phừng phừng ngay tại con mắt thứ ba đó, nó cùng với hai con mắt to và lạnh tạo nên hai thái cực hoàn toàn trái ngược nhau. Trên cái đuôi của nó được bao trùm bởi một lớp vảy dày và những mũi nhọn như hình móc câu. Tuy nó chỉ là một con ma thú nhưng tướng tá đường bệ, vênh đầu ưỡn ngực, nhìn đời bằng nửa con mắt, quả là cái tướng cực kỳ kiêu ngạo. Mộ Dung Thiên thăm thò dài, con ma thú này đúng là một vật cười rất tốt, khi ngồi lên nó hẳn là rất oai phong, không biết nó thuộc về ai nhỉ?

Hắn đã từng nghe Mạc Lý An đề cập qua, ma thú được phân làm ba loại. Loại thứ nhất là bạo hình, tức bề ngoài có dáng vẻ hung dữ, loại này chiếm đại đa số. Trời sinh chúng là đại địch của nhân loại, vừa gặp mặt tất sẽ đánh nhau đến sống chết mới thôi. Loại thứ hai là trung lập hình, tức là dáng vẻ bề ngoài chỉ vừa vừa, không dữ không hiền, chỉ cần con người không đụng tới chúng thì sẽ chúng không tấn công, có thể sống chung với con người bình an vô sự. Loại thứ ba là nhu thuận hình, tức là dáng vẻ bên ngoài nhón nhảnh đáng yêu, dễ mến và cũng dễ kết bạn. Loại này thường bị con người bắt về làm sủng vật trong nhà, tỷ như con Túc Ba thú "Tiểu Á" của Tư Ân và con Linh Muội "Tư Tư" mà Mạc Lý An đã tặng cho Lệ Toa cũng đều thuộc vào nhóm ma thú thứ ba này. Còn con ma thú trước mắt đây được gọi là Tam Mục Sáp, thuộc loại thứ hai. Chúng loại của nó có vẻ khá hiếm hoi, nhưng lại thuộc vào loại có thể thu phục để làm chiến đấu sủng vật, và tất nhiên, suốt quá trình thu phục nó cũng tương đối khó khăn. Loài Tam Mục Sáp này chính là giống ma thú rất nổi danh trong nhóm Hỏa hệ ma thú, bởi vì tính tình của chúng rất cương liệt, kiêu ngạo và khó thuần, lại hung mãnh dị thường. Tuy nhiên, sau khi đã nhận chủ rồi thì sẽ tuyệt đối trung thành và không bao giờ thay đổi, nếu chủ nhân của chúng bị chết thì chúng cũng sẽ biết tự kết liễu sinh mạng của mình. Chúng chính là một trong các loại ma thú được yêu thích nhất của các Chiến Đấu chức nghiệp giả. Chẳng biết ai lại có năng lực thu phục Tam Mục Sáp để sử dụng đây.

Mộ Dung Thiên vươn tay ra định vuốt lên người nó, ai ngờ Tam Mục Sáp bỗng kêu dài một tiếng, con mắt thứ ba lập tức mở trừng, đồng thời cũng bắn

ra một tia hồng quang rất đẹp mắt, còn hai chân trước thì giờ cao khiến cho Mộ Dung Thiên hoảng hồn rút tay lại.

Một luồng hương nhẹ chọt thổi vào mặt Mộ Dung Thiên, tiếp theo đó chỉ thấy Lăng Đế Tư bước ra từ phạm điểm nhanh như gió. Nàng vừa thấy Mộ Dung Thiên thì tức giận nói:

- Không được tùy tiện đụng đến nó. Tinh khí của Liệt Hỏa rất nóng này, nó chỉ nghe lời một mình ta thôi, nếu ngươi còn đến gần bừa bãi như thế thì có chuyện gì đừng trách ta!

Cũng bởi vì Liệt Hỏa là sủng vật thuộc hệ hỏa, mà trong khi đó thì các sự công kích làm đóng băng của Thủy hệ Tuyệt Phách Tinh lại chính là khắc tinh của nó, hơn nữa, Tuyệt Phách Tinh lại ở trên núi tuyết, hoàn toàn chiếm lợi thế, mà trong khi đó thì Liệt Hỏa lại cũng chưa hoàn toàn trưởng thành nên khó có thể giúp ích gì được cho Lăng Đế Tư trong cuộc săn hôm qua. Vì vậy mà nàng đã không mang theo nó.

A, thì ra nó là vật cưng của Lăng Đế Tư. Mộ Dung Thiên nhìn Liệt Hỏa đầy vẻ mỉa mai và thâm nghĩ: "Hừ, ngon lắm sao? Có ngon cách mấy cũng chỉ là một con súc sinh thôi. Muốn cắn ta hả, giỏi thì cắn đi, hừ!"

Liệt Hỏa dường như cảm giác được sự khiêu khích của Mộ Dung Thiên, nó tròn mắt nhìn theo hần đầy vẻ hung hăng.

Đúng là chó dựa oai chủ mà! Mộ Dung Thiên vừa mắng thầm vừa đi vào phạm điểm. Lần này Lăng Đế Tư lại không có cái tác phong giống như lúc còn ở tù quán của Tư Ân. Những món nàng gọi đều là các món thực vật đơn giản, chỉ là trà sữa cùng với những món thực phẩm có dinh dưỡng, đúng là một bữa sáng tiêu biểu tại Thần Phong đại lục. Phía đối diện bàn ăn bằng thủy ngọc còn một chỗ trống, hẳn là nàng đã chuẩn bị cho mình rồi. Mộ Dung Thiên không hề khách khí gì, liền bước đến đó ngồi xuống.

Dù cho Lăng Đế Tư vẫn dùng khăn đen che đi khuôn mặt tuyết mỹ, nhưng thân hình bốc lửa của nàng vẫn hấp dẫn ánh mắt của tất cả nam nhân trong quán, giờ đây nàng ngồi chung với Mộ Dung Thiên thì lại càng gây thêm sự chú ý của mọi người. Lúc này, trông thấy nàng đích thân ra cửa đón khách, ai nấy những tưởng người ấy nhất định phải là một đạo tặc có cấp bậc không thấp, nhưng họ không ngờ được người vừa đến chỉ là một nam nhân hèn mọn tầm thường, không có khí độ chút nào. Hơn nữa, trông quan hệ giữa hai người họ có vẻ như khá thân mật.

Mộ Dung Thiên bị mọi người nhìn *** mới khiến cho hần không được tự nhiên, trong bụng thầm chửi tục vài câu. Từ sau khi có quan hệ với Lăng Đế Tư, hần chỉ cảm thấy tự thẹn với mình, bao nhiêu bản sắc của một tên sắc lang ngày xưa đã mất hết, giờ đây chỉ biết gục đầu ăn nhanh cho xong bữa sáng. Còn Lăng Đế Tư thì không có hứng ăn, nàng chỉ ném qua loa chút đỉnh, trong chốc lát đã xong bữa ăn và thanh toán tiền nong. Thấy Lăng Đế Tư móc tiền ra trả, mọi người ai nấy lại càng kinh ngạc tột độ và nhìn Mộ Dung Thiên với ánh mắt khinh bỉ cùng cực, chỉ thiếu viết lên trán hần mấy chữ "một đóa hoa tươi cắm lên bãi phân trâu" nữa thôi. Mộ Dung Thiên nhận ra hàm ý của những ánh mắt đó, chúng cũng giống như ánh mắt của người địa cầu khi nhìn thấy một nam nhân đẹp trai bảnh bao mà lại đi sống nhờ vào phụ nữ, vì vậy mà hần lại càng thêm xấu hổ và tức giận muốn chết, chỉ hận không thể đào một cái lỗ ở dưới đất mà chui vào. Nhưng dù sao thì hần cũng phải giữ thể diện cho Lăng Đế Tư nên từ đầu tới cuối vẫn không dám mở miệng nói một câu.

Nhìn Lăng Đế Tư đi thẳng về hướng Liệt Hỏa, tuy rất thắc mắc nhưng hần vẫn không lên tiếng. Được rồi, rốt cuộc thì nàng muốn dẫn mình đi đâu nhỉ? Giờ đây Mộ Dung Thiên chẳng khác nào một con ruồi bị lạc vào một vùng sương mù dày đặc không còn phân biệt được phương hướng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Chiến đấu

Lăng Đế Tư nhẹ nhàng phi thân cười lên Liệt Hỏa rồi quay lại nói với Mộ Dung Thiên:

- Lên đi.

Mộ Dung Thiên có vẻ hơi thiếu tự nhiên, hần dùng cả hai tay hai chân để leo lên. Liệt Hỏa không hề khách khí đối với kẻ xa lạ đáng ghét này chút nào, móng của nó đột nhiên run lên hai cái mà không hề báo trước, khiến cho Mộ Dung Thiên thiếu chút nữa là bị rơi tọt xuống đất. Lăng Đế Tư thấy vậy liền vươn bàn tay ngọc ra vỗ vỗ mấy cái lên đầu nó an ủi, Liệt Hỏa dù không tình nguyện nhưng cũng kêu lên một tiếng, chân vừa co lên thì "sưư" một tiếng, nó đã phóng đi cực nhanh, tựa như tên rời khỏi cung. Lần đầu tiên Mộ Dung Thiên cười trên ma thú nên không có kinh nghiệm, lúc ma thú phóng đi, hần trở tay không kịp chi hoảng hốt đưa hai tay chụp đại ra phía trước để tìm vật bám víu, hần vốn chỉ mong đừng bị té xuống đất thôi chứ bản thân cũng không biết là mình đã chụp phải vật gì, chỉ biết chúng rất ư mềm mại. Sau khi ổn định lại thân hình, Mộ Dung Thiên mới phát hiện ra đôi ma trảo của mình đang đặt tại đôi gò bông đào của Lăng Đế Tư, máu mũi của hần sực tí là phun ra thành vòi. Tuy không muốn buông tay ra chút nào, nhưng dù sao thì hần vẫn chưa phải là hạng vô sỉ cùng cực, huống chi hai bên đường cũng có đầy người qua lại, cho nên rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng chỉ đành buông lỏng hai tay ra.

Gió bên tai thổi vù vù không ngừng, cảnh vật trước mắt cứ lao nhanh về phía sau, cho dù là tốc độ của một đầu tàu xe lửa cũng không thể chạy nhanh đến vậy. Với tốc độ như thế, hiển nhiên người ta cũng không thể giữ được thăng bằng, thân thể mềm mại của Lăng Đế Tư cơ hồ như dán chặt vào phía trước Mộ Dung Thiên, vì vậy hắn liền mượn cơ hội này để ôm chặt lấy chiếc eo thon nhỏ của nàng, bụng của hắn thì lại áp sát vào kiềng đòn sung mãn của mỹ nhân. Mộ Dung Thiên mơ màng nghĩ đến chuyện hôm qua, lửa dục trong lòng lập tức bùng lên dữ dội. Động tác thân mật hơi quá của hắn khiến cho Lăng Đế Tư phải nhú mày, nhưng nàng vẫn chưa nói gì, bởi vì dù sao tên trượng phu đáng ghét này cũng đã nảy sinh quan hệ với mình, hơn nữa bây giờ lại đang ở trên lưng Liệt Hỏa, việc hắn cần giữ thăng bằng cũng là một chuyện rất thường.

Hai phút sau, Liệt Hỏa đã đến được bên ngoài trấn, nhưng nó vẫn tiếp tục đi về phía trước. Mộ Dung Thiên nhin không được, buột miệng hỏi:

- Rốt cuộc chúng ta đi đâu thế này?

Lăng Đế Tư không quay đầu lại, chỉ buông ra ba chữ:

- Rừng hoang dã!

Mộ Dung nghe vậy thì ngạc nhiên hỏi lại:

- Nàng muốn giết ma thú để thăng cấp?

Lăng Đế Tư thần nhiên nói:

- Không phải ta, mà là ngươi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì giật mình kinh hãi, suýt tí nữa thì hắn đã bị ngã lăn từ trên lưng Liệt Hỏa xuống đất rồi, bao nhiêu dục hỏa đang dạt dào sôi trào lập tức tắt liệm ngay. Tuy rằng bây giờ thể chất của hắn đã hơn hẳn lúc trước, nhưng bản thân hắn cũng tự hiểu, muốn hắn đối phó với loài ma thú hung mãnh thì chẳng khác nào như con thiêu thân đâm đầu vào lửa. Vì vậy mà lòng hắn cảm thấy khiếp đảm, về mặt buồn bực như đưa đám, nói:

- Việc đó....việc đó làm sao được?

Chẳng lẽ nàng muốn ta đi chết, mượn đao giết người để thoát ra khỏi mối quan hệ hôn nhân bất đắc dĩ hay sao? Đúng là mưu sát thân phu a!

Lăng Đế Tư thấy bộ dạng uất ức của hắn thì chỉ hận không thể đập cho hắn một trận, nàng chỉ nói:

- Tại sao lại không được? Ngươi đã thu hoạch được "Linh lực phụng hiến" của ta rồi kia mà, làm ơn tỏ ra chí khí của một nam tử hán có được hay không?

Lăng Đế Tư thừa biết linh thể của mình thuộc loại xuất sắc trăm năm khó gặp được một, cho dù thể chất của một người thấp kém đến đâu và dù chưa hề trải qua ma luyện đi nữa, nhưng nhờ vào linh lực của nàng thì người đó sẽ có thể đạt đến được một trình độ nhất định nào đó. Cũng bởi vì trong tiểu trấn không có Linh Lực Trắc Thí sư, nên nàng chỉ đành dùng hạ sách là đưa Mộ Dung Thiên vào rừng kiểm tra, để xem hắn rốt cuộc là đã đạt tới trình độ nào rồi.

Mộ Dung Thiên bị nàng quở mắng một trận thì không dám nói gì nữa. Bốn chữ "Linh lực phụng hiến" đã làm cho hắn tỉnh táo lại. Thông qua nghị thức kết hợp giữa hai người, sau khi khí mạch được tương thông, nếu trong hai người mà có một bị tử vong, vậy thì sức chiến đấu của người còn lại sẽ trở thành như một kẻ bình dân. Xem ra, Lăng Đế Tư hẳn là sẽ không dễ mình đi chịu chết rồi, nếu không thì nàng cũng sẽ bị liên lụy chứ chẳng chơi. Tuy nhiên, trong lòng hắn vẫn cảm thấy khiếp đảm, vì Tư Ân đã từng nói tố chất chiến đấu của hắn rất thấp, mà không những thế, nó lại còn là mức thấp nhất mà y từng thấy, bây giờ phải làm sao đây? Nghe nói đám ma thú trong rừng sâu đều không phải thứ thường a, nếu như ở trước mặt Lăng Đế Tư mà mình còn tỏ ra khiếp nhược thì chỉ sợ nàng sẽ lại càng chán ghét thêm thôi, vì vậy nên mình cứ việc bạo dạn lên, phải chuẩn bị tâm lý của một tên tử tù sẵn sàng thách thức cái chết khi bước chân lên đoạn đầu đài.

Bên ngoài cánh rừng hoang tương đối bình lặng, cây cối rậm rạp trùng trùng điệp điệp, các thứ kỳ hoa dị thảo tranh nhau đua nở, một vài con động vật nhỏ bé lanh lợi thỉnh thoảng còn lộ đầu ra nhìn, hoặc là ở trên cây nhảy tới nhảy lui hiểu kỳ nhìn hai vị khách xa lạ từ bên ngoài đến là Lăng Đế Tư và Mộ Dung Thiên, rồi có mấy chú chuột cây tinh nghịch bám theo họ, cho đến khi bị Liệt Hỏa phun phì phì xua đuổi thì chúng mới chịu bỏ đi. Nhìn thấy tại đây không có nơi nào là không hiển xuất tràn trề sinh cơ, bộ mặt vốn đang rất căng thẳng của Mộ Dung Thiên cũng liền hòa hoãn lại, song, tình huống này cũng không duy trì được bao lâu. Bao nhiêu hào tình của hắn cứ theo từng bước chân tiến nhập vào rừng sâu của Liệt Hỏa mà dần biến mất. Những tàng cây đại thụ cao to che kín cả bầu trời, khiến cho ánh dương quang không thể chiếu sáng được nơi này. Khắp đó đây đều có những khúc dây leo to lớn và chắc nịch, uốn khúc bám đầy cả, trông chẳng khác nào những con thanh xà đáng sợ. Càng tiến về phía trước, ánh sáng càng mờ nhạt, người ta chỉ có thể nhìn rõ được tình cảnh trong một phạm vi cỡ ba mươi thước trở lại. Nếu càng tiến xa hơn, hoàn cảnh hẳn sẽ trở nên một khối đen kịt, chẳng khác nào một cái miệng khổng lồ được há to của loài mãnh thú ăn thịt người. Thỉnh thoảng, đó đây còn vang lên những tiếng rống của vài con ma thú, âm thanh trầm bổng có đủ và lại còn rất mạnh mẽ nữa.

Lăng Đế Tư ngồi vững như núi, sắc mặt cũng không hề thay đổi chút nào, còn Liệt Hỏa thì hoàn toàn không sợ hãi. Đối với những Chiến Đấu Chức Nghiệp giả đã từng trải qua trăm trận chiến lớn nhỏ thì chỉ coi khu rừng này không có gì đáng sợ cả. Và lại, các loại ma thú ở đây chẳng qua cũng chỉ thuộc cấp bậc xoàn xỉnh, nhiều nhất cũng chỉ là cấp H. Lăng Đế Tư chỉ xem việc giết chúng như là một bữa ăn sáng vậy, rất đơn giản, và rất dễ dàng, tuyệt không có một chút uy hiếp nào. Tuy nhiên, đối với một kẻ chưa từng có kinh nghiệm chiến đấu như Mộ Dung Thiên, một kẻ khi còn ở địa cầu chỉ biết sống trong an nhàn, sung sướng thì làm sao có thể tưởng được rốt cuộc mình cũng có ngày phải vật lộn với tử vong. Ở trong một hoàn cảnh đầy quỷ bí như vậy, Mộ Dung chợt cảm thấy kinh tâm táng đảm khi nghe những tiếng rống của ma thú vang lên đó đây, đôi chân của hắn cũng theo đó mà mềm nhũn cả ra.

Không lâu sau, tung tích của hai người đã bị phát hiện. Ba con ma thú có hình hài trông như loài chuột mõm nhọn, lớn cỡ chó sói vừa gầm rú vừa xuất hiện ở ba mặt là chính diện và hai bên tả hữu. Chúng đồng loạt lao tới với tốc độ cực nhanh, khí thế lại rất hung mãnh, mà điểm tấn công lại nhiều nên nhất thời Mộ Dung Thiên cảm thấy mình không có khả năng cùng lúc phòng ngự hết được cả ba mặt, vì vậy mà sớm đã bị dọa cho chết khiếp. Nhưng ngược lại, Lăng Đế Tư đã nhanh chóng rút ra thanh chủy thủ đeo ở nơi chân, và lia một đường cong tuyệt đẹp về hướng ba con ma thú kia, miệng quát:

- Viên Hồ trăm!

- Chi!

Một tiếng rú thảm vang lên, hai con ma thú đã bị chém đứt yết hầu khiến cho máu huyết phun ra như mưa, chết ngay khi thân hình còn lơ lửng ở trên không. Từ thân thể của chúng liền có hai luồng yêu khí màu vàng bay thẳng lên cao và ngay lập tức bị Lăng Đế Tư hấp thu lấy.

Mộ Dung Thiên nhìn hai luồng đạo ảnh vừa mới chớp lên nhanh như điện thì ma thú đã ngã xuống, hai mắt hấn mở ra thật lớn, phải một lúc lâu sau hấn mới hồi phục lại tinh thần, rồi thảm nghĩ: "Chà, thật lợi hại!"

Hắn không thể không thừa nhận, động tác của Lăng Đế Tư quả là siêu việt, thậm chí còn vượt qua cả cực hạn của người địa cầu nữa. Nhớ lại tình cảnh lúc nàng đánh bại Tuyệt Phách Tinh, lúc ấy hấn còn chưa khiếp sợ đến như vậy, đơn giản là vì lúc đó nàng đang bị ép vào tuyệt lộ, chân tay không có đường thi triển, huống chi các sự công kích cận thân đối với Tuyệt Phách Tinh Vương lại chẳng có tác dụng lớn gì, do đó nàng chỉ có thể đứng từ xa mà thi triển hóa nhận để công kích nó mà thôi, vì thế mà động tác cũng thông thả rất nhiều.

- Mấy con lúc này chỉ là loại phong hồ thuộc cấp H hạ đẳng mà thôi. Ta nghĩ ngươi nên đối phó với loại cấp H trung đẳng thì hơn.

Lời nói này của Lăng Đế Tư khiến cho Mộ Dung Thiên cơ hồ muốn ngắt đi. Chỉ mới là cấp H hạ đẳng mà hấn đã thấy không khác gì với Đoạt Mệnh sứ giả của địa ngục rồi, vậy thì nếu phải đấu với cấp cao hơn thì hấn chết chắc chứ chẳng chơi. Mộ Dung Thiên liếc mạng hít liền mấy hơi thanh khí, hít đi hít đi, bây giờ mà không hít cho đã thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa đâu. Trong lòng hấn lúc này lại dậy lên hai câu thơ cổ: phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn! [1]

Sau đó, thỉnh thoảng cũng có vài con phong hồ nhảy ra tấn công hai người, nhưng chúng đều lần lượt bỏ mạng dưới lưỡi đao sắc bén của Lăng Đế Tư. Thậm chí, có vài con còn bị con mắt thứ ba của Liệt Hỏa phun hỏa cầu trúng vào người và bị đốt thành tro trong nháy mắt. Đến lúc này thì Mộ Dung Thiên tài mới nhận ra được sự hung mãnh của nó, chứ không phải chỉ có hư danh. Vậy mà lúc ở từ điểm mình lại đi trên chọc nó, nếu lúc bây giờ mà nó phun cho một quả hỏa cầu vào người thì.....Mộ Dung Thiên nghĩ đến đây thì toàn thân liền toát mồ hôi.

Đột nhiên lúc này cảnh vật ở trước mắt lại sáng bừng lên và càng lúc càng mở rộng ra, Mộ Dung Thiên chợt phát hiện thì ra mình đã đến một mảnh đất trống, dưới đất lại toàn là bùn sinh đen xì. Trong khuôn viên năm mươi thước vuông không hề có lấy một thân cây hay cọng cỏ nào. Ánh dương quan chiếu xuống mảnh đất này liền khiến cho nó trở thành một khu đặc biệt ở trong rừng.

Lăng Đế Tư khẽ quát lên một tiếng, Liệt Hỏa nhờ được tâm linh tương thông với chủ nhân nên chậm rãi dừng lại.

Mộ Dung Thiên chỉ đành nhảy xuống đất, đồng thời cũng đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ sợ lỡ như có một con ma thú nào đó bỗng nhảy ra vỗ lấy mình thì toi.

Lăng Đế Tư trông thấy hấn lăm lăm lết như thế thì tức giận nói:

- Cẩn thận, coi chừng mặt đất đấy.

Nàng vừa dứt lời, mặt sinh dưới chân vốn đang phẳng lì thì bỗng nhiên lại nổi sóng, bao nhiêu bùn đất tự nhiên chuyển động và liên tiếp nảy sinh nhiều biến hóa, tựa như là bên trong có vật gì đó đang áp trứng vậy, trông rất quỷ dị và khiến người ta buồn nôn.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Giải chú

Mộ Dung Thiên trợn mắt há miệng nhìn mảnh đất lúc này vốn chỉ là một bãi đất trống, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã thấy bốn con báo lớn có, nhỏ có

không biết từ đâu chui ra. Phần đầu của chúng dẹp như cá mập, hàm răng nhọn hoắt mọc lôm chôm trong chiếc miệng đỏ như máu, móng vuốt của chúng dài hơn hai thước, vừa cứng rắn vừa sắc bén. Sau lưng kéo theo chiếc đuôi to lớn và thô ráp hình mảnh đá, mặt trên đó lại có đầy những cái móc ngược như những chiếc đinh, xem chừng cũng là một thứ vũ khí mạnh mẽ.

Lăng Đế Tư khẽ quát một tiếng. Liệt Hỏa liền nhún mình phóng vèo ra xa ngoài bảy trượng, rồi nói:

- Bọn chúng là đám Thổ hệ ma thú, có tên gọi là Dã Đạt La. Ngươi hãy cẩn thận.

Nói xong, nàng thoảng vung tay, thanh chủy thủ lập tức bay tới nằm dưới chân Mộ Dung Thiên.

Giống ma thú Dã Đạt La này có trí lực không cao, chúng thấy Lăng Đế Tư đã đi xa thì không chú ý tới nữa, mà chỉ dồn tất cả sự chú ý về phía kẻ lạ đang ở gần chúng hơn là Mộ Dung Thiên. Từng đôi mắt vàng sâu thẳm nhìn chằm chằm về phía hắn, lộ đầy vẻ thèm khát đối với con mồi. Mộ Dung Thiên nhìn thấy răng nanh và móng vuốt sắc nhọn của bọn chúng giống như của loài cá mập, và lại thêm cả những chiếc đuôi đầy khùng bố thì đôi chân đã muốn nhún ra, chứ đừng nói chỉ tới chiến đấu. Nhìn thấy Lăng Đế Tư đã đi xa và chỉ khoanh tay đứng nhìn, hắn hoảng hốt nói:

- Hê, đừng đùa chứ, ta không được đâu à!

Vừa nói, hắn vừa co chân chạy về hướng Lăng Đế Tư, nhưng đáng tiếc là hắn đã bị bốn con Dã Đạt La bao vây thật chặt.

Khuôn mặt của Lăng Đế Tư vẫn lạnh lùng, không nói một lời, theo nàng phỏng đoán, năng lực chiến đấu của Mộ Dung Thiên dù có thấp đến cỡ nào thì sau khi trải qua “Linh lực phụng hiến” tất cũng có thể dễ dàng giải quyết mấy con Dã Đạt La cấp H này. Nàng đang muốn biết Mộ Dung Thiên phải cần bao nhiêu thời gian để kết thúc trận chiến, có như vậy mới có thể đánh giá hết được thực lực của hắn.

Chó bị ép đến đường cùng tất sẽ nhảy qua tường. Mộ Dung Thiên bị Dã Đạt La vây quanh, không đường chạy thoát, nên dùng khí của loài thú khi cùng đường trong người hắn bốn bùng dậy, thừa dịp vòng vây Dã Đạt La chưa kịp khép lại, hắn nhanh chóng chụp lấy thanh chủy thủ đang nằm trên mặt đất rồi nhắm lấy một con Dã Đạt La gần đó mà đâm thẳng từ trước ra sau. Đương nhiên, cái chiêu sở trường của hắn là “Hầu tử thâm đao” hoàn toàn không thích hợp để dùng trong trường hợp này. Bởi vì dùng nó là ở trước mặt Lăng Đế Tư vốn không nên sử dụng cái chiêu hạ lưu như thế, mà cho dù có dùng nó thì cũng vô dụng mà thôi, bởi lẽ giống ma thú làm gì có “đào” mà thu? Mà nếu có thì cũng chỉ là “thô đao”, có dùng tay bóp cũng không vỡ được.

“Xuy!” Đất cát văng khắp nơi, Dã Đạt La không né không tránh, bị đâm trúng ngực thủng một lỗ nhỏ, hơn nữa, thanh chủy thủ lại còn dờ dẫm tới khiến cho vết thương mở rộng ra gần bằng cả nắm tay. Mộ Dung Thiên thấy vậy thì mừng rỡ vô cùng, hắn không thể ngờ được chỉ mới thử một lần mà uy lực lại lớn như thế.

Thế nhưng, khi Lăng Đế Tư nhìn thấy tình hình đó thì biến sắc mặt, kết quả đó thật là nằm ngoài sức tưởng tượng của nàng. Thanh chủy thủ của nàng có tên gọi là “Trảm tình”, là một trong những món thần binh lợi khí có danh tiếng của Lam Nguyệt đế quốc, có thể thoi dứt cả tóc. Theo nhận xét của nàng, hiển nhiên là Mộ Dung Thiên đã dùng toàn bộ sức lực của hắn, và tất nhiên con Dã Đạt La kia tuy không thể bị tiêu diệt ngay nhưng ít nhất cũng đã bị đâm thủng ngực, và sẽ mất đi năng lực hoạt động. Nhưng kết quả ở trước mắt đó chỉ là một kết quả nhỏ bé thôi, so với hiệu quả trong tưởng tượng của nàng còn rất xa. Lực công kích đã yếu như vậy thì lực phòng thủ chắc cũng không tốt hơn bao nhiêu. Lăng Đế Tư biết mình đã phạm phải một sai lầm lớn, đó là đã đánh giá quá cao Mộ Dung Thiên, và sai lầm này có thể sẽ trả giá bằng cả sinh mạng của hắn. Vì vậy trong lúc cấp thiết, nàng lập tức rời khỏi lưng Liệt Hỏa, và dùng toàn lực phóng tới nơi chiến trường đang ở trước mắt kia.

Nhân thấy sức lực của mình không biết mạnh hơn so với lúc còn ở địa cầu bao nhiêu lần, Mộ Dung Thiên đang rất cao hứng thì bỗng nhiên hắn phát hiện con Dã Đạt La phía trước không bị ngã gục. Trong lúc hắn còn đang ngạc nhiên thì bộ vuốt sắt bén của nó đã chụp đến trước ngực hắn.

Dưới sự tấn công mạnh mẽ của con Dã Đạt La, Mộ Dung Thiên thét lên một tiếng thảm khóc, rồi thân hình không thể khống chế mà liên tiếp thoái lùi về phía sau. Con đầu thầu tim gan vừa ập đến thì máu huyết cũng phun trào ra ngoài, trên ngực hắn lộ ra vài vết thương sâu hoắm trông thấy cả xương thật là kinh tâm động phách. Thế nhưng quả đúng là họa vô đơn chí, phương hướng mà hắn đang lùi về lại chính là hướng của một con Dã Đạt La khác. Đối với món đại lễ dâng tới tận miệng như vậy thì dĩ nhiên nó không hề khách khí, sẵn sàng đón nhận mà không chút chần chừ. Hai đầu gối của nó gấp lại, và đồng thời cũng uốn cong cái đuôi cứng rắn đầy gai nhọn, vặn eo mụm lực rồi quật mạnh vào lưng của Mộ Dung Thiên. Tinh huống trông chẳng khác nào như đánh bóng chày vậy. Cú quật đó rất mạnh, hơn mười chiếc móc ở trên cái đuôi của nó quật thẳng vào lưng Mộ Dung Thiên không chút nương tình, gây ra những cơn đau buốt. Mộ Dung Thiên bị cái đuôi như chiếc lang nha côn đó quật trúng khiến cho cả người bị hất tung lên trời và bay ra xa, hắn chỉ kịp kêu thảm một tiếng, trong ngực thấy cực kỳ buồn nôn, rồi nhin không được liền phun ra một bùm máu tươi, sau đó rơi phịch xuống đất và còn bị trôi dạt ra xa cỡ hơn mười thước nữa thì mới dừng hẳn lại.

Đây là sự tàn khốc trong chiến trận ở Thần Phong đại lục! Mộ Dung Thiên lần đầu tiên cảm nhận mùi vị đó, nên trong lòng cảm thấy cực kỳ kinh hãi, quả thật là không thể lấy từ ngữ để hình dung. Cái cơn đau thấu cốt này, cái tâm tình tuyệt vọng khi thấy bản thân không còn năng lực phản kích này, tất cả dường như chỉ là một cơn ác mộng - mà tệ hại hơn nữa, đó là cơn ác mộng vẫn còn chưa kết thúc.

Trước mắt tối sầm, ánh sáng tựa như bị vật gì đó che mất, Mộ Dung Thiên ngoái đầu nhìn lại, hắn hoảng sợ phát hiện ra bốn con Dã Đạt La cũng đang phóng đến phía sau lưng hắn, những cái mõm cá sấu há to, răng nanh bén nhọn dài cả thước mà lại mọc lôm chôm, trông rất khùng bố. Đây là kỹ năng săn mồi theo bầy của Dã Đạt La - xé xác. Có một số loại ma thú có kỹ năng săn mồi theo bầy riêng, dưới sự phối hợp nhịp nhàng của từng cá thể, tổng lực công kích trong suốt thời gian quần công sẽ cao hơn cấp bậc bản thể của chúng, thậm chí còn có thể cao hơn tới hai cấp. Uy lực quần công của bốn con Dã Đạt La có thể xem là tương đương với uy lực của loài ma thú thuộc cấp G, nếu Lăng Đế Tư bị chúng kích trúng thì cũng chưa dám nói là có thể bình yên, chứ huống chi là Mộ Dung Thiên, không cần nói thì cũng biết chắc là hắn sẽ bị xé tan xác rồi. Nhưng vào lúc này đây, hắn căn bản là không thể di động, chỉ đành trơ mắt ra ngó bốn cái mõm như bốn chậu máu đang mở ra càng lúc càng to.

Ngay vào lúc Mộ Dung Thiên sắp bị vò nát bầy thì chợt có bốn đạo đao khí mang theo nhiệt hỏa cực nóng xé gió lao về hướng bốn con Dã Đạt La. “Phanh phanh phanh phanh” bốn tiếng vang lên, bốn con Dã Đạt La còn cách mặt Mộ Dung Thiên chỉ chừng hai thước liền bị nổ tung, ngoại trừ mấy

luồng yêu khí bốc lên cao, còn lại thì chỉ có cát bụi tung bay đầy trời, phủ trùm cả vào mặt và đầu cổ Mộ Dung Thiên.

Thì ra trong lúc ngàn cân treo đầu sợi tóc, Lăng Đế Tư đã đến kịp và nàng vội lấy từ trong túi ra một viên Khôi Phục đơn nhét vào miệng Mộ Dung Thiên, đồng thời lo lắng quan sát tình huống của hắn. Đó không phải là vì nàng yêu thương gì hắn, mà nàng chỉ sợ một khi tên nam nhân đáng ghét này chết đi thì lực chiến đấu của nàng cũng sẽ tiêu tùng ra ma luôn.

Nhất thời, Mộ Dung Thiên cảm thấy có một luồng khí âm dâng lên từ tận đáy tim, rồi sau đó, thể lực của hắn cũng dần dần được khôi phục, bao nhiêu đau đớn trên người cũng giảm đi không ít, đây chính là tác dụng thần kỳ của Khôi Phục đơn. Thật ra, bị ngoại thương cũng không phải là điều quan trọng mà điều quan trọng hơn là nếu linh hồn bị yêu khí phá nát thì hậu quả đó mới thật sự không lường được. Tuy nhiên, yêu khí của Dã Đạt La còn chưa mạnh đến độ có thể trong nháy mắt mà phá hư được linh hồn của người ta, do đó, nhìn vết thương bề ngoài của Mộ Dung Thiên thì có vẻ như ghê gớm lắm, nhưng kỳ thật thì không nghiêm trọng như trong tưởng tượng. Song, sau khi thoát khỏi hiểm cảnh rồi, cả người hắn cứ ngờ ngợ nghếch nghếch, toàn thân cứ run bần bật, còn tay thì nắm chặt thanh chủy thủ "Trảm tinh" ấn ngay trước ngực, dường như hắn đang muốn chống đỡ cái gì vậy, thế nhưng ở trước mặt hắn lại chẳng có gì hết. Trong đầu của hắn đang nhìn thấy một trường ác mộng về cuộc chiến tàn khốc mà hắn không sao thoát ra được, thật đáng sợ! Thật là đáng sợ!

Lăng Đế Tư thấy thương thế của Mộ Dung Thiên có chuyển biến tốt, liền thở phào nhẹ nhõm. May mà tối hôm qua nàng đã mua không ít thuốc khôi phục đất tiền, nếu không thì hậu quả thật không biết đâu mà lường. Song, tâm tình lo lắng vừa qua đi thì nàng lại nghĩ đến một vấn đề trọng yếu khác, nàng thật sự không thể tưởng tượng được chỉ số chiến đấu lúc đầu của tên La Địch này vốn thấp đến đáng thương, nhưng sau khi trải qua "Linh lực phụng hiến" rồi mà vẫn còn yếu kém đến thế. Xem biểu hiện vừa rồi của hắn khi giao đấu với Dã Đạt La, hắn nhiều lắm cũng chỉ có thể là một chiến sĩ cấp thấp mà thôi, không, phải nói là cấp cực thấp kia! Không thể ngờ được bao nhiêu linh lực và sự trinh khiết của mình vậy mà lại giao hết cho một tên gia hỏa như vậy, đã vậy mà hắn vẫn cứ yếu đuối, không có được nửa điểm dũng khí của một chiến sĩ nữa chứ. Nhìn thấy Mộ Dung Thiên cả người vẫn còn run lay bầy, sợ hãi không ngừng, Lăng Đế Tư chỉ cảm thấy thất vọng tràn trề mà thôi.

Đột nhiên một tràng âm thanh truyền tới phá tan không khí âm đạm, tiếp đó là một con thiên mã từ trong rừng bay lên không, ngồi trên lưng nó là một kỵ sĩ với mái tóc vàng phiêu dạt tung bay trong gió, kim giáp bạch mâu được ánh nắng mặt trời chiếu vào phát ra hào quang chói lóa. Gã kỵ sĩ đó có khuôn mặt anh tuấn, thân thể cao to uy mãnh, mà người có khí độ như vậy ở tại cái trấn nhỏ này thì chỉ có thể là Lý Ngang - A Nhĩ Pháp mà thôi. Gã nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi lưng ngựa, động tác rất tiêu sái, gọn gàng mau lẹ, phát huy phong độ tao nhã của một người kỵ sĩ lên đến cực hạn.

Khuôn mặt tuấn tú của Lý Ngang không che giấu được vẻ vui mừng hơn hờ, nói:

- Lăng Đế Tư, rốt cuộc ta cũng tìm được nàng rồi!

Sở dĩ Lý Ngang có thể theo đuổi được Lăng Đế Tư đến tận Cách Lâm trấn này là vì gã đã nhờ một nữ bằng hữu tốt ở Học Viện của nàng mà rải một ít truy tung được lên người Liệt Hỏa, nhưng hôm qua Lăng Đế Tư đã một mình lên núi tuyết, nên gã không tìm được nàng. Việc Lăng Đế Tư mất tích cả ngày đã khiến cho gã ăn không ngon ngủ không yên, cho đến sáng nay khi vừa thức dậy, chợt thấy côn sủng [1] có phản ứng với truy tung được, gã tưởng Lăng Đế Tư đang muốn dùng Liệt Hỏa rời khỏi nơi này nên vội vàng đuổi theo tới đây.

Lăng Đế Tư nhìn thấy gương mặt anh tuấn của Lý Ngang, cử chỉ ưu nhã, anh tuấn tiêu sái, rồi nàng lại nhìn Mộ Dung Thiên bên cạnh, trông giống như một tượng gỗ ngây ngốc mà trong lòng dâng lên nỗi sầu khổ vô tận. Lúc trước nàng vốn không thích nhìn tính cách ngang ngược hống hách của Lý Ngang, chỉ xem gã như ruồi bọ, và không muốn dây dưa đến. Nhưng nếu bây giờ so sánh gã với tên cóc ghê La Địch kia thì quả là khác biệt quá xa, đứng bên cạnh họ La thì Lý Ngang trông tựa như một vương tử. Giờ đây Lăng Đế Tư đã bắt đầu cảm thấy hối hận, vì sao lúc trước nàng không chấp nhận sự theo đuổi của Lý Ngang chứ? Dưới tác dụng của "Linh lực phụng hiến", hiện giờ nàng đã là thể tử của người ta, tất cả mọi chuyện đã trở nên quá muộn rồi.

Ánh mắt bi thiết của Lăng Đế Tư đã đề tỉnh cho Lý Ngang biết là có chuyện không tầm thường đang xảy ra. Lúc này gã mới phát hiện có sự tồn tại của kẻ thứ ba là Mộ Dung Thiên. Toàn thân y phục của hắn bị móng vuốt của ma thú cào rách nát, cả người thì bệ bết bùn đất, bộ dáng nhếch nhác không chịu được, nhưng vì sao hắn lại ở chung một chỗ với Lăng Đế Tư chứ? Gã kinh nghi chăm chú nhìn vào hai mắt của Mộ Dung Thiên, một lúc sau không nhận được mối buột miệng hỏi:

- Lăng Đế Tư, hắn....hắn là ai vậy?

Những lời nói này đã chạm đến nỗi đau của Lăng Đế Tư, nàng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn im lặng không thốt câu nào.

Mộ Dung Thiên cuối cùng cũng khôi phục lại tinh thần, thế nhưng bóng ma của cuộc chiến vừa rồi sẽ theo đuổi hắn suốt đời. Giờ đây, hắn chỉ nghĩ đến việc sẽ an an phận phận làm một vị được sư mà sống qua ngày, cái gì là chiến đấu chức nghiệp giả chứ, nó chỉ có đưa hắn đến chỗ chết mà thôi! Thật là đáng sợ! Nhớ lại cơn ác mộng vừa rồi, thân thể Mộ Dung Thiên lại run lên bần bật. Lúc này hắn mới phát hiện ra tên Lý Ngang đáng ghét kia không biết đã đến gần từ lúc nào, hơn nữa lại còn nhìn hắn chằm chằm như thế. Mộ Dung Thiên bị ánh mắt sắc bén như mắt ưng ấy nhìn chăm chú vào mình nên cảm thấy không thoải mái, nhưng hắn cũng không dám nói gì, bởi vì khí thế của Lý Ngang rõ ràng là áp đảo hắn đến cực độ.

Một hồi lâu sau Lý Ngang mới thu hồi ánh mắt, rồi lại chuyển sang Lăng Đế Tư, trong ánh mắt của gã chứa chan khát vọng muốn biết được lời giải đáp của nàng. Có lẽ việc Lăng Đế Tư và người này cùng ở tại nơi rừng rậm này thật không đơn giản như trong tưởng tượng của hắn.

Ánh mắt của Lăng Đế Tư vẫn u oán như trước và cũng không hề trả lời gã, nàng chỉ cắn chặt môi dưới, cơ hồ như muốn cắn cho rướm máu.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy hai người đầu mày cuối mắt, thì cảm thấy khó chịu, trong lòng nổi Mộ Dung Thiên nhìn thấy hai người mất đưa mày liếc thì cảm thấy rất khó chịu, trong lòng nổi giận mắng thầm: "Hừ, đôi câu nam nữ này dám ngang nhiên liếc mắt đưa tình, xem lão tử như là không có ở đây vậy!" Tuy Lăng Đế Tư vì uống phải "Tu nữ dã phong cuồng" nên mới phát sinh quan hệ thân mật với hắn, tuy nhiên, lòng chiếm hữu của nam nhân đã khiến cho Mộ Dung Thiên mê muội, hắn đã coi nàng là nữ nhân của mình, cho nên việc ghen tuông là khó tránh khỏi. Huống chi, tên Lý Ngang kia so với mình thì quả là ưu tú hơn rất nhiều, dù trong lòng không muốn chút nào nhưng hắn vẫn phải thừa nhận cái việc đó.

Sắc mặt Lý Ngang bỗng nhiên đại biến, gã nhìn thẳng vào chiếc cổ trắng ngần của nàng hỏi:

- Lãng Đế Tur, đó...đó....rốt cuộc là cái gì?

Vật mà gã vừa nhìn thấy chính là một cái huyết sắc ấn ký có hình dạng hoa mai rất là bắt mắt, điều đó đã nói lên trên người chủ nhân nó đã có phát sinh chuyện gì rồi.

Lãng Đế Tur theo bản năng, lấy tay che đi cái dấu hiệu si nhục ấy, kinh hoảng nói:

- Không, không có chuyện gì hết!

Ánh mắt Lý Ngang lại chuyển hướng sang Mộ Dung Thiên và bắt gặp một cái ấn ký hình hoa mai giống hệt như của Lãng Đế Tur ở trên cánh tay của hắn, Lý Ngang hầu như muốn ngất lịm, run giọng nói:

- Lãng Đế Tur, chẳng lẽ hắn....hắn đã trải qua “Linh lực phụng hiến” với nàng..... là trượng...trượng phu của nàng?

Khi thối lên hai chữ cuối cùng, Lý Ngang dường như đã phải dùng hết khí lực của mình thì mới có thể bật ra được.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì cảm thấy dương dương đắc ý, vô luận tiểu tử nhà ngươi có giỏi đến đâu, thì nàng thủy chung vẫn là nữ nhân của ta, ấn ký này đã nói lên điều đó rất rõ ràng. Nghĩ đến đây, trên mặt hắn liền lộ ra vẻ tươi cười hớn hở, chỉ chờ đợi câu trả lời khẳng định mối quan hệ giữa hắn với Lãng Đế Tur để đã kích Lý Ngang một phen.

- Không! Hắn không phải là trượng phu của ta! Hắn chỉ là một tên lưu manh! Là đồ phế vật vô dụng, là một tên bại hoại không có chức nghiệp!

Lãng Đế Tur vừa khóc vừa cự tuyệt việc phải thừa nhận sự thật tàn khốc này!

Gương mặt đang tươi cười của Mộ Dung Thiên chợt cứng đờ, trái tim của hắn giống như vừa bị ngàn dao đâm vào, sắc mặt tái nhợt, so với việc lúc này bị Dã Đạt La tấn công thì còn đau đớn hơn.

Lưu manh! Phế vật! Bại hoại!

Bao nhiêu danh từ si nhục, khó nghe nhất đều bị Mộ Dung Thiên coi thường và không quan tâm đến vì hắn đã được nghe rất nhiều từ miệng hàng xóm, thầy giáo, bạn học, nữ nhân của hắn, và thậm chí ngay cả những người xa lạ xem hắn như một tên lưu manh nhìn không thuận mắt....vv....cũng đã chửi đủ hết...Hầu như những ai đã gặp hay quen biết hắn đều cho rằng hắn là một tên lưu manh không hơn không kém, là một tên phế vật bất học vô thuật, là loại người bại hoại chỉ chuyên làm hại xã hội.

Nhưng hiện tại những danh từ ấy lại được thốt ra từ miệng thê tử của hắn, từ người vợ có huyết mạch tương thông với hắn, từ người thân duy nhất của hắn ở tại dị giới, địa cầu, và thậm chí là cả vũ trụ này! Tuy quan hệ giữa hắn và nàng đã phát sinh ngoài ý muốn, nhưng Mộ Dung Thiên rất xem trọng "lần đầu" của mình, nên trong nội tâm của hắn đã sớm xem Lãng Đế Tur là người thân của mình, do đó nên hắn mới theo sát bên cạnh nàng một cách vô si như thế. Song, hắn lại ngàn vạn lần không thể ngờ được, bản thân mình đã bị song thân từ bỏ, bị quê hương địa cầu từ bỏ, và bây giờ lại tiếp tục bị người thân duy nhất từ bỏ. Trên đời còn chuyện gì mỉa mai hơn thế nữa không? Trong lòng Mộ Dung Thiên cảm thấy chua xót không nói nên lời.

Lãng Đế Tur cũng nhận thấy bản thân mình trong lúc xúc động nhất thời đã thốt ra lời quá phận, nhưng ở Thần Phong đại lục này, một kẻ không có công hiến gì cho xã hội quả thật rất đáng xấu hổ, bởi vậy nên nàng cũng không thấy áy náy gì và cũng chẳng thêm xin lỗi. Huống chi, nàng là một đạo tặc cao cấp, tại sao lại phía xin lỗi một tên bình dân hạ đẳng chứ? Thế nhưng lúc này Lãng Đế Tur lại đã quên đi một việc trọng yếu, đó chính là tên bình dân hạ đẳng này lại là trượng phu của nàng.

- Hồi nữ thần tình yêu Phạm Khắc Lao Định Á ở trên cao, và nữ thần trung trinh Tô Phi Mạt Lạp xin hãy làm chứng cho, ta xin lấy tên mình để lập thệ.....”

Đột nhiên, ở ngay tại mảnh rừng hoang dã này lại vang lên một đoạn chú ngữ vừa quen thuộc và cũng vừa xa lạ. Sở dĩ gọi là quen thuộc bởi vì ở trên đại lục này ai ai cũng đều biết nó, còn xa lạ là vì hầu như chưa từng có ai sử dụng đến - đó chính là đoạn chú ngữ để phá giải “Linh lực phụng hiến”.

"Linh lực phụng hiến" tuyệt không phải là không thể giải trừ, chỉ cần thông qua đoạn chú ngữ phá giải và đồng thời hủy diệt đi cái tiêu ký hình hoa mai ở trên cánh tay thì sẽ lập tức tách ly được hai người đang có huyết mạch tương thông với nhau, và giúp họ thoát ly quan hệ. Nhưng người thi triển chú ngữ đó và phải hành động hủy diệt tiêu ký phải do người nam cam tâm tình nguyện thi hành, bất cứ ai khác cũng không thể làm thay, và lại càng không thể bắt buộc người ấy phá giải. Phong ấn thuật chính là một loại pháp thuật rất kỳ lạ, đặc biệt là đối với những linh nữ từ nhỏ đã tiếp nhận "Linh lực cấm cố", nếu không phải là bậc võ giả thuộc thánh cấp trở lên thì sẽ không có cách nào phá hủy tiêu ký được. Song, nam nhân nguyện ý phá giải "Linh lực phụng hiến" vốn chưa hề xuất hiện trên đại lục, bởi lẽ sau khi hoàn tất nghi thức phá giải, ngoài việc thoát ly hôn nhân ra thì bao nhiêu linh lực mà người nam đã thu hoạch được đều sẽ được hoàn trả lại cho người nữ. Đối với một võ giả mà nói, chuyện đó tuyệt đối không thể chấp nhận được. Tại một nơi luôn coi nặng võ lực như Thần Phong đại lục này, có ai lại nguyện ý buông bỏ nguồn lực lượng lớn mạnh đã vào tay chứ? Điều này cũng tương tự như một kẻ nghèo mạt ở địa cầu lại may mắn trúng độc đắc, có ai lại chịu từ chối món tiền thưởng kék xù kia đâu chứ? Điều đó thật sự là không bao giờ xảy ra. Cũng bởi vì vậy mà ngay từ đầu, Lãng Đế Tur chưa từng mở miệng yêu cầu Mộ Dung Thiên giải chú cả, đơn giản là vì nàng biết chuyện đó sẽ là không thể nào.

Nhưng mà lúc này, chuyện không có khả năng lại đang xảy ra, nhất thời, Lãng Đế Tur và Lý Ngang đều sửng sốt, thậm chí còn quên cả vui mừng nữa.

- .....hãy tiếp nhận lời thỉnh cầu chân thành nhất của ta, lấy máu tươi dẫn lối, giải thoát quan hệ hôn nhân với Lãng Đế Tur - Khải Âm! Phá...

Mộ Dung Thiên thét lớn một tiếng, tay phải xoay “Trảm tình” lại, rồi mũi đao đâm thẳng xuống cái hoa mai ẩn kỹ ở trên cánh tay trái.

“Xuy!” Một âm thanh nhỏ vang lên, thanh Trảm tình sắc bén không hề gặp trở ngại gì mà cắt qua da thịt của Mộ Dung Thiên, sau đó còn cứa sâu vào trong, máu tươi từ đó ứa ra, ẩn kỹ ứng theo lời nguyện được phá bỏ, linh lực cuộn cuộn theo miệng vết thương không ngừng trào ra, hình thành một đạo quang mang màu hồng đẹp mắt và bay về phía Lăng Đế Tur. Trong lúc đó, cái hoa mai ẩn kỹ mà nàng ghét cay ghét đắng ở trên cổ cũng dần dần mờ nhạt đi, và cuối cùng thì biến mất. Giờ đây có thể nói rằng, mối quan hệ hôn nhân của hai người họ do “Linh lực phụng hiến” tạo nên thì nay đã không còn tồn tại nữa, và cũng không còn được huyết mạch tương thông nữa luôn.

Sau khi luồng lực lượng mới kia thoát ra, Mộ Dung Thiên liền như một quả bóng xì hơi, toàn thân cảm thấy rất yếu đuối. Song, trong lòng hắn lại thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều. Hai ngày qua, hắn bị áp lực bởi sắc đẹp và địa vị của Lăng Đế Tur nên đã hết sức nhân nhượng, dưới ánh mắt khinh bỉ và coi thường của nàng, hắn vẫn làm mặt dày theo sát một bên, và hắn chỉ hoài vọng sẽ có một ngày nào đó nàng sẽ chấp nhận hắn. Nhưng hiện tại, hắn đã biết được niềm hy vọng kia thật là ngây thơ và tức cười. Bản thân hắn và nàng vốn không phải người cùng một thế giới, nên dù có miễn cưỡng thì cũng chẳng đi được đến đâu. Nhớ lại khi còn ở tử điểm của Tur Ân, thỉnh thoảng đùa giỡn với Lạc Na và Lệ Toa, và lại còn kể chuyện vui dành cho người lớn cho các nàng nghe, rồi thừa cơ ăn chút đậu hũ...vv...Cuộc sống như vậy thật là thông dong khoái hoạt nhiều lắm. Mất đi lực lượng lại càng khiến cho Mộ Dung Thiên vui sướng hơn, bởi vì tâm tình của hắn lại có thể giống như trước kia, không bị câu thúc, thoải mái cời mờ và tha hồ tự do bay lượn.

Mộ Dung Thiên quay nhìn Lăng Đế Tur vốn vẫn đang ngậy người ra đó, hắn thần nhiên nói:

- Nàng đã được tự do, từ nay về sau, chúng ta đoạn tuyệt tình nghĩa, hoàn toàn không liên quan đến nhau nữa!

Dứt lời, hắn quay người bước đi.

- Đứng lại!

Lý Ngang hồi phục lại thần trí trước tiên, tay gã cầm sẵn mâu, dù cho tên gia hỏa mà gã hận thấu xương này đã thoát ly quan hệ với Lăng Đế Tur, nhưng còn sự trinh khiết và “Linh lực phụng hiến” của nàng thì vĩnh viễn không thể vẫn hồi. Gã thật sự khó mà nuốt trôi được cục tức đó.

Mộ Dung Thiên đứng yên bất động, hắn không quay đầu lại, mà chỉ cất giọng giễu cợt, nói:

- Lý Ngang kỳ sỹ tôn quý, chẳng lẽ ngươi muốn ở trước mặt mỹ nữ mà đánh mất đi phong độ của mình và định giết chết một kẻ bình dân như ta sao? Ha ha ha....

Lý Ngang nghe vậy thì sùng sốt cả ra, trong tinh thần kỳ sỹ, lấy mạnh hiếp yếu là một hành vi rất đáng xấu hổ. Trong thời gian gã thoáng do dự, Mộ Dung Thiên đã đi thẳng đến bên Liệt Hỏa, rồi xoay người nhảy phốc lên trên lưng nó.

Liệt Hỏa vốn không để một kẻ yếu ớt tựa một con chuột nhắt như hắn vào mắt, mà giờ đây hắn lại vừa cùng chủ nhân thoát ly quan hệ, nên không còn khí tức quen thuộc nữa. Do đó mà nó lại càng khônggg cam tâm để cho hắn cưỡi, nó chỉ hống dài một tiếng và muốn hất hắn rơi xuống đất.

Lúc này Mộ Dung Thiên như một bức tượng gỗ không chút biểu hiện tình cảm nào cả, hắn chỉ lạnh lùng thốt ra một câu:

- Đi!

Chỉ là một chữ đơn giản như vậy, nhưng lại lạnh như băng, tựa như ở bên trong không hề ẩn chứa một chút cảm tình nào của nhân loại vậy. Quả thật có thể làm cho linh hồn đông băng.

Toàn thân Liệt Hỏa bị chấn động, một cảm giác lạnh như băng thấm từ da vào đến tận trong cốt tủy, bất giác nó không chịu được mà run lên bần bật. Trung lập hình ma thú là một loại thú rất mẫn cảm, giờ đây từ óc nó toát ra một dự cảm đáng sợ: nếu không nghe theo mệnh lệnh của người đang ngồi trên lưng nó, thì chắc chắn sau này sẽ phát sinh ra chuyện gì đó rất đáng sợ và cực kỳ khủng bố. Do đó, nó chọn việc cam tâm tình nguyện thần phục, rồi hạ thấp cái đầu kiêu ngạo đang ngẩng cao, trông giống như một con mèo Ba Tư ôn thuận vậy.

- Ta xin thề, một ngày nào đó, thế giới này sẽ bị dẫm nát dưới chân ta!

Mộ Dung Thiên ngửa mặt lên trời thốt ra mấy câu. Những lời này tựa như là nói với Lăng Đế Tur, tựa như nói với Lý Ngang, và cũng tựa như là nói với chính bản thân hắn.

- Ta mượn Liệt Hỏa dùng một phen, sau đó sẽ gọi nó ở khách điểm tối hôm qua.

Lời đó thì đúng là Mộ Dung Thiên nói với Lăng Đế Tur, sau đó hắn vỗ mạnh vào lưng Liệt Hỏa một cái, bị ăn một cú đau nhưng Liệt Hỏa cũng không dám phát ra một tiếng kêu nào, nó vội cất vó phóng bay ra ngoài rừng. Rồi đột nhiên một đạo ánh sáng loang loáng từ xa xa bắn trở về, cắm xuống mặt đất ngay trước mặt Lăng Đế Tur, đó chính là thanh “Trảm tình” chủ thụ của nàng, thân chủ thụ vẫn còn run lên bần bật.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, khiến cho Lăng Đế Tur cứ như là đang rơi vào giấc mộng vậy, đến khi nàng có phản ứng thì Mộ Dung Thiên đã đi xa. Sau khi mất đi lực lượng, hắn sẽ càng yếu đuối hơn trước, bởi vậy mà Lăng Đế Tur không hiểu được tại sao Liệt Hỏa vốn dĩ cuồng ngạo như vậy mà lại chịu phục tùng và nghe lời một kẻ yếu nhược đáng thương chẳng khác nào con kiến như thế? Cả đến nàng là chủ nhân mà nó cũng không để ý tới? Mà điều lại càng làm cho nàng khó hiểu hơn là tại sao Mộ Dung Thiên lại có thể buông tha cho một mỹ nhân xinh đẹp tuyệt luân như nàng, bỏ quả lực lượng hùng hậu đã có trong tay quá dễ dàng, cũng như cơ hội hưởng thụ vinh hoa phú quý, được người người kính ngưỡng và lại còn có cơ hội sinh tồn rất lớn khi bị ma thú công kích. Chỉ cần hắn chịu nhận thêm một chút thì với quan hệ của “Linh lực phụng hiến”, bất luận thế nào, sau này thế nào nàng cũng phải

chấp nhận hắn. Dưới sự ủng hộ của Khải Âm gia tộc, cho dù thực lực của hắn không được lớn mạnh, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có cơ hội để xuất đầu lộ diện. Do đó mà những việc làm vừa rồi của Mộ Dung Thiên đã khiến cho nàng bị ngỡ ngàng và rất hoang mang khó hiểu.

Ở tại cái thế giới mà chỉ có thực lực là trên hết này, sức phán đoán của mọi người dù đúng hay sai, trọn vẹn hay không, thì tất cả đều phải có một mức độ tiêu chuẩn nào đó, ngoài thực lực thì cũng chỉ vẫn là thực lực mà không còn nghi ngờ gì nữa. Từ nhỏ Lăng Đế Tư đã sinh trưởng ở Thần Phong đại lục nên tất nhiên nàng cũng không ngoại lệ, nhưng nàng sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết được tại sao ở tại cái nơi luôn luôn mong mỏi vượt lên cao hơn như đại lục này mà Mộ Dung Thiên lại có thể làm ra những việc khiến cho người ta không thể nào hiểu nổi, thậm chí có thể dùng tới một danh từ có thể sáng tạo ra kỳ tích để mô tả, đó là - tôn nghiêm.

Bóng dáng của Mộ Dung Thiên đã khuất xa dần và chỉ còn là một chấm nhỏ, nhưng lúc này nó ở trong mắt Lăng Đế Tư lại trở nên rất to lớn. Với những lời nói hào hùng khi nãy của tên gia hỏa kỳ quái ấy, so với lực lượng yếu ớt của hắn thì những lời ấy rất đáng cười, nhưng ở bên trong lời nói của hắn lại ẩn chứa một loại tự tin tuyệt đối, Lăng Đế Tư thật khó có thể tin được những lời ấy lại được phát ra từ miệng của La Dịch, một nam nhân hèn mọn, khiếm nhục và nhỏ bé đáng khinh kia! Nàng bỗng nhiên nhớ ra từ đầu đến cuối toàn bộ sự việc đều là do nàng chủ động, đầu tiên là không nghe lời khuyên cáo của hắn mà nuốt đi viên đan dược khiến cho dục hỏa bốc cao, sau đó mới tìm đến hắn cầu hoan. Mặc dù lúc ấy nàng không hoàn toàn tỉnh táo, nhưng trí nhớ mơ hồ vẫn tồn tại, rõ ràng là hắn không làm gì sai trái cả. Lại nói trong thời khắc hai người thành một ấy, hắn đã mang đến cho nàng một loại cảm giác thần tiên và khoái lạc mê ly như được lên thiên đường vậy, sự cảm thụ kỳ diệu đó đã khắc sâu vào tận đáy lòng của nàng và khó có thể quên được. Nhớ đến đây, khuôn mặt mỹ lệ của Lăng Đế Tư chợt nóng rần lên, và nàng cảm thấy như vừa bị mất đi điều gì đó.

- Nàng không sao chứ?

Lý Ngang nhìn thấy thần tình của Lăng Đế Tư có chút khác thường, nên cất tiếng hỏi. Tâm tình của gã lúc này rất phức tạp. Lăng Đế Tư đã không còn là xử nữ trinh khiết nữa, lại cũng không còn “Linh lực phụng hiến” nên khi vừa nghĩ đến đây thì Lý Ngang lại cảm thấy khó chịu giống như vừa nuốt vào một con chuột vậy. Nhưng khi nghĩ tới thực lực cường đại của Khải Âm gia tộc thì gã vẫn hạ quyết tâm theo đuổi Lăng Đế Tư đến cùng. Hiện tại chính là lúc tình cảm của nàng yếu ớt nhất, nên gã phải thừa cơ hội này mà xâm nhập, tranh thủ lấy lòng giai nhân.

Lăng Đế Tư liếc nhìn Lý Ngang một cái, bỗng nhiên lại cảm thấy gã không còn anh tuấn tiêu sái như vừa rồi nữa, mà bây giờ vẫn là một tên đối trá đáng ghét như trước kia!

Lý Ngang chìa tay ra kéo Lăng Đế Tư, nói:

- Chúng ta đi thôi, hãy cùng cười phi mã của ta!

Lăng Đế Tư lập tức lui lại vài bước, tránh bàn tay của Lý Ngang. Mặc dù đã thoát ly sự ước thúc của “Linh lực phụng hiến” với Mộ Dung Thiên, nhưng trong tiềm thức, nàng vẫn không muốn bất kỳ nam nhân nào khác chạm tới mình. Ngay cả nàng cũng phải thăm giật mình đối với cái tâm lý kỳ quái ấy, tuy nhiên, nàng vẫn thừa nhận nó, và chỉ thần nhiên nói:

- Tự ta sẽ trở về.

Nói xong, nàng liền nhún mình lướt vào trong rừng, rồi nhanh chóng mất dạng.

Thế là ở tại hiện trường chỉ còn lại anh chàng bạch ngân kỳ sĩ anh tuấn, tiêu sái, kiêu ngạo và tôn quý, Lý Ngang, với bàn tay đang giờ ra trợ trợ giữa không trung một cách ngượng ngịu.

Hết

Chú thích:

[1] côn sủng: sủng vật côn trùng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33: Kiêm chức

Tốc độ của Liệt Hỏa rất nhanh, hơn nữa lại còn chạy hết tốc lực, nên không lâu sau thì Mộ Dung Thiên đã về tới Cách Lâm trấn. Trong ánh mắt ngạc nhiên của các nhân viên phục vụ, Mộ Dung Thiên nhanh nhẹn nhảy xuống, rồi nói với một trong những phục vụ:

- Cô nương, đây là sủng vật của vị nữ đạo tặc cùng đến đây với ta ngày hôm qua, cảm phiền cô nương trông nom giúp cho nhé.

Nữ phục vụ nhanh chóng đáp lời.

- Được!

Thật ra, với một khách điểm bình thường, sự có mặt của một Chiến Đấu chức nghiệp giả khiến nó trở nên vẻ vang hơn, không những thế, các phục vụ viên trong khách điểm cảm thấy rất vinh hạnh khi được phục vụ họ.

Mộ Dung Thiên gật đầu:

- Đa tạ!

Rồi hần lại vỗ nhẹ lên đầu Liệt Hỏa một cái, nói:

- Tiểu bằng hữu, tạm biệt nhé!

Lúc này, Liệt Hỏa đã hoàn toàn bị khí thế của Mộ Dung Thiên nhiếp phục, nên giờ đây nó tỏ ra rất thân thiện, sau khi nghe lời từ biệt của hần lại còn hí lên một tiếng như có vẻ không muốn xa rời.

Mộ dung thiên cười nói:

- Nếu có duyên phận, chúng ta hần sẽ còn gặp lại, ngươi nói có đúng không?

Nói xong, hần liền quay người bỏ đi, chẳng mấy chốc mà đã khuất dạng trên đường phố.

oooOooo

- La Dịch tiên sinh?

Lạc Na và Lệ Toa vừa thấy Mộ Dung Thiên bước vào tửu điểm thì cơ hồ cùng lên tiếng gọi.

Mộ Dung Thiên khoát tay nói:

- Ừm, ta về rồi đây.

Trời còn rất sớm nên quán chưa có khách nhân, vì vậy mà Mộ Dung Thiên không phải giữ gìn ý tứ gì, cứ vui vẻ chào hỏi các nàng.

Hai nàng thị nữ cảm thấy buồn cười, vì phương thức chào hỏi của vị La Dịch tiên sinh này thật là cổ quái. Cái chữ “hỉ” đó tuy hai nàng chưa từng nghe qua, nhưng sau khi nghe quen rồi thì lại cảm thấy rất đặc biệt và thích thú.

- A, ngươi làm sao vậy?

Hai nàng nhìn thấy y phục của hần rách nát tả tơi, tựa như vừa trải qua một trận chiến sinh tử, nên ân cần thăm hỏi.

Mộ Dung Thiên đương nhiên là không nói ra hết mọi việc cho họ biết, hần chỉ cười cười nói:

- Không có gì, chỉ là đám thực vật ở trên Kinh Lôi sơn mạch quá nhiệt tình, không nỡ để ta ra đi, nên trong lúc bất cẩn, ta đã phải lưu lại vài phần y phục ở đó để làm khách. Ài, thật là xấu số!

Hần kể về sự thất bại của mình bằng một phương thức đặc biệt nên làm cho hai nàng vui thích cười rộ lên!

Sau khi cười xong, Lệ Toa nén giận nói:

- Cả đêm hôm qua ngươi không trở lại, khiến bọn ta lo lắng muốn chết, tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, lại thêm ngươi không nói một tiếng mà đã chạy vào nội thành nữa.

Mộ Dung Thiên nói:

- Sao lại thế, được rồi, vậy lần sau ta nhất định sẽ nói cho hai vị đại mỹ nhân của ta biết nhé.

Khi hần ở chung với hai nàng, mỗi lần mở miệng ra đều gọi họ là “mỹ nữ” nên họ rất thích. Chỉ vì họ mang thân phận Yêu tộc thấp hèn nên ít khi được người ta khen ngợi dung mạo của mình, bởi vậy, mỗi khi có ai khen đẹp là họ nghe hoài không chán. Cứ mỗi lần được khen là mỗi lần họ cảm thấy vui mừng hơn hờ, và bây giờ cũng không ngoại lệ, do đó, họ cũng không để ý đến việc bị hần đặt thêm trên môi hai chữ “của ta” để lấy chút tiện nghi.

- La Dịch tiên sinh, tối hôm qua ngươi đã đi đâu, đã đặt chân đến nơi nào?

Lạc Na ân cần hỏi.

Mộ Dung Thiên không trả lời nàng mà chỉ nói:

- Ủi chà, có khách tới cửa rồi kìa, các nàng hãy đi tiếp đãi họ trước đi, đợi đến tối ta sẽ kể cho các nàng nghe mấy mẩu truyện tiếu lâm nữa nhé.

Từ điểm qua nhiên là có khách đến, tuy nhiên, mục đích chủ yếu của Mộ Dung Thiên chỉ là mượn cơ hội đó để chuyển đề tài mà thôi. Hôm qua gặp gỡ Lăng Đế Tư rồi sau đó phát sinh quan hệ ngoài ý muốn, và hôm nay lại chủ động giải trừ tiền đồ đầy hứa hẹn thông qua quan hệ của “Linh lực phụng hiến”, tất cả những việc này sẽ trở thành một bí mật vĩnh viễn trong lòng hắn. Mộ Dung Thiên tuyệt đối sẽ không nói lại cho người thứ ba biết.

Hai nàng chỉ đành rời khỏi hắn và đi bắt chuyện với vị khách đầu tiên của từ điểm, bắt đầu cho một ngày bận rộn.

Mộ Dung Thiên cười khi một tiếng rồi vừa bước lên thang gỗ vừa ngâm nga:

- Lạp mẽ tác lạp, lạp mẽ tác lạp, lạp mẽ tác lạp mẽ tác lạp lạp lạp...

Lệ Toa và Lạc Na đôi mắt nhìn theo bóng lưng của hắn, rồi cùng thầm nghĩ với sự hâm mộ: "La Định tiên sinh thật là hay, lúc nào cũng tràn trề sức sống như vậy!"

Quả thật, ngoài mặt thì Mộ Dung Thiên xem ra vẫn như một La Định vô tư vô lự mà hai nàng vẫn biết, là một người tuổi trẻ coi mở, cô quái, bất cần đời, và có hơi chút hiếu sắc. Thế nhưng trong lòng hắn đang có một nỗi nhục được khắc sâu không thể gạt bỏ, bất quá hắn chỉ không hy vọng là nỗi nhục ấy sẽ làm thay đổi phong cách đối nhân xử thế của mình mà thôi. Nếu như dùng một câu để hình dung Mộ Dung Thiên ngày nay và trước kia có gì khác biệt thì có thể nói thế này - Mộ Dung Thiên trước kia vốn không có chí lớn, nhưng giờ đây hắn là một tên sắc lang đã có mục tiêu để phấn đấu. Hơn nữa, mục tiêu của hắn lại còn rất vĩ đại nữa kìa.

Mộ Dung Thiên ở trong phòng suy nghĩ hết một ngày, cho đến tận nửa đêm cũng là lúc từ điểm của Tư Ân đóng cửa thì mới thản nhiên xuống lầu ăn cơm với mọi người. Mặc Lý An cũng là một lão già thích náo nhiệt, ngày thường vẫn đợi đến lúc đóng cửa thì mới đến ăn tối chung cho vui. Kỳ thật, việc mọi người cùng tụ tập tại một chỗ để vừa ăn vừa nói chuyện, cười cười nói nói vui vẻ là một việc tốt và tạo nên bầu không khí thân thiện. Cả Tiêu Á và Tư Tư cũng nhào đến tham gia, chúng leo lên bắp đùi của Lệ Toa và vai của Lạc Na ngồi chễm chệ trên đó. Hai con yêu thú này không phải thuộc giống động vật ăn thịt, nên thức ăn của chúng chỉ là một ít cơm nắm làm từ hoa quả hạt, ấy vậy mà chúng lại có vẻ rất thích thú, hít lấy hít để mùi thơm của thức ăn. Tuy nhiên, do tuổi tác của Tư Tư còn quá nhỏ nên rất vụng về, nó dùng bàn chân chụp lấy nắm cơm tròn vo mãi mà không được, thỉnh thoảng cứ bị rớt xuống đất khiến cho nó cuống lên mà kêu chí chóe liên hồi. Dáng vẻ của nó thật là đáng yêu và đã tạo ra một trận cười vui vẻ cho mọi người.

- La Định, hôm qua ngươi tiến hành việc chế luyện thuốc đến đâu rồi?

Tư Ân vừa ăn vừa hỏi, cả bộ râu mép cũng dính đầy mỡ, trông lão chẳng phong phạm của bậc trưởng giả chút nào.

"Sốt....sốt..." Cách ăn của Mộ Dung Thiên càng khó coi hơn. Lúc này hắn đang nuốt mì vào đầy miệng và phát ra những âm thanh rất khiếm nhã. Tay phải của hắn cầm miếng thịt nướng thật to, tay trái thì cầm chiếc ly đựng đầy loại chất lỏng màu xanh biếc – Bích Da Linh - thỉnh thoảng lại đưa lên miệng uống ừng ực, khiến cho thứ chất lỏng đó cũng không ngừng nhiễu từ trên cằm xuống đất. Khi nghe hỏi, hắn nuốt vội một cái rồi đáp:

- Theo ta nghĩ, có lẽ là rất thuận lợi.

Mỗi lần nhìn thấy Mộ Dung Thiên ăn cái gì là trong lòng Mặc Lý An đều không kìm được sự thán phục mà than thầm: "Hào phóng, thật là rất hào phóng!" Lão xuôi nam ngược bắc đã nhiều năm, nhưng đây mới là lần đầu nhìn thấy cách ăn phóng khoáng hơn mình, chẳng những thế, xem ra lại còn cao hơn không chỉ một hai bậc, mà có lẽ là còn cao hơn rất nhiều. Lúc này Mặc Lý An mới có cảm giác mình đã già rồi, và bản thân lão đã không còn có thể so bì với những người trẻ tuổi tràn trề sức sống nữa.

Còn ba người Tư Ân, Lệ Toa, và Lạc Na thì đã từng nhìn thấy thời điểm ăn uống của hắn còn lợi hại hơn cả gã Ba Tây kia, nên lại có suy nghĩ khác. Hai nàng thỉnh thoảng lại liếc trộm Mộ Dung Thiên một cái, còn miệng thì tùm tùm cười không thôi, không biết có phải là đang nhớ tới những câu chuyện cười nhảm nhí của Mộ Dung Thiên hay không.

Mặc Lý An nghe vậy thì cười ha hả, nói:

- Vậy là tốt rồi! Ngươi cứ yên tâm đi, với chỉ số cao như thế thì tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì đâu.

Mộ Dung Thiên ném khúc xương đã gặm sạch sẽ lên trên bàn rồi nói:

- Được rồi, ta muốn hỏi lão câu này, một người có thể lựa chọn hai chức nghiệp hay không?

Mặc Lý An trả lời:

- Cũng không phải là không có thể. Thật ra có rất nhiều chiến đấu chức nghiệp giả cũng có năng lực đảm nhiệm luôn sinh hoạt chức nghiệp hoặc phụ trợ chức nghiệp, tuy nhiên, bọn họ sẽ không bao giờ tự hạ thấp mình để đi làm công việc của các chức nghiệp thấp hèn đó đâu. Thế nào, La Định, ngươi hỏi việc này để làm chi?

Mộ Dung Thiên nhả khúc xương ở trong miệng ra, rồi nói:

- À, ngoài chức nghiệp được sư ra, ta còn muốn trở thành chiến sĩ nữa.

“Phộc!” Thiếu chút nữa thì Mạc Lý An đã phun hết cả Bích Da Linh đang ngậm ở trong miệng lên mặt của Tư Ân rồi.

- Cái....cái gì? Làm chiến sĩ à?

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ý đồ

Mộ Dung Thiên bình tĩnh nói:

- Đúng vậy, ta muốn hỏi tiên sinh, nếu như các chỉ số về năng lực chiến đấu của ta chưa đạt tới mức yêu cầu của công hội, vậy bản thân ta vẫn có thể tự luyện võ kỹ được chăng?

Vừa nghe xong câu hỏi của hắn, cả ba người bọn Tư Ân đều nhìn hắn với vẻ hết sức kinh ngạc, bọn họ chỉ còn thiếu mỗi một việc là sờ lên trán hắn xem có nóng hay không thôi.

Mạc Lý An ổn định lại tinh thần, chỉ trong thoáng chốc đã lấy lại dáng vẻ ung dung như thường ngày, nghiêm túc nói:

- Được thì cũng được, nhưng mà La Định này, ta không thể không nói cho ngươi biết. Chuyện này không phải là một chuyện đùa, ngươi có biết chăng, đám ma thú hung ác kia sẽ làm gọi ngươi bất kỳ lúc nào đấy!

Tư Ân cũng hiểu rất rõ chuyện này không phải chuyện chơi, nên tốt bụng khuyên hắn:

- La Định tiên sinh, dù cho ta có phải nói lời phật lòng ngươi thì ta cũng phải nói. Ý của ta lần này cũng giống như của lão quỷ đấy. Chú ý vừa rồi của ngươi quả thật không phải là một chủ ý thông minh đâu.

Lạc Na và Lê Toa lại càng lo lắng hơn. Mộ Dung Thiên đã từng không tin rằng thể lực của hắn rất thấp, cho nên hắn đã từng yêu cầu thi kéo tay với hai nàng. Đương nhiên, ngoài ý đồ nhân cơ hội để chiếm tiện nghi ra thì điều quan trọng hơn là để thử sức, kết quả là Mộ Dung Thiên đã bị thảm bại. Do đó, hai nàng cũng biết rất rõ tố chất của hắn thấp đến nhường nào.

Mộ Dung Thiên cười cười, nói:

- Ta sẽ biết cẩn thận.

Thần sắc của hắn trông rất dửng dưng so với những người có mặt tại đây, điều này khiến cho Mạc Lý An cũng muốn phát điên lên. Lão nói:

- La Định, chuyện này không phải là vấn đề cẩn thận hay không cẩn thận. Ngươi cũng biết, chỉ số của ngươi không những là đạt không được đến mức thấp nhất của tiêu chuẩn cần có, mà còn là thấp đến khó có thể tưởng tượng. Ta ở trong nghề đã nhiều năm mà cho tới nay vẫn chưa từng gặp qua trường hợp như thế.

Quả thật, ở đây khác xa với địa cầu. Ở địa cầu, người ta chỉ cần cố gắng là có thể thành công, nhưng ở Thần Phong đại lục này thì tuyệt đại đa số người ta đều cam tâm với thiên mệnh, và chỉ xem tố chất trời sinh là trọng yếu. Cùng là con người với nhau, nhưng đối với những ai có chức nghiệp sinh hoạt mà muốn trở thành chiến đấu chức nghiệp giả thì phải nỗ lực hơn người ta gấp trăm lần, thậm chí còn phải tốn rất nhiều mồ hôi và thời gian nữa kia. Khoan nói đến người ta có đủ nghị lực để làm điều đó hay không, mà chỉ cần nói đến thời gian thôi là đã có thể phán quyết từ hình rồi. Dù cho có phải đổ bao nhiêu mồ hôi thì cũng vậy, thời gian cũng rất công bình, vì ai nấy cũng đều giống nhau. Hơn nữa, trong quá trình trưởng thành, người ta còn có thể gặp phải ma thú bất kỳ lúc nào. Với nguy cơ rình rập tứ bề, biết đâu người ta sẽ bị biến thành khay thức ăn của chúng cũng nên. Do đó, Mạc Lý An mới bắt chấp tất cả để khuyên can Mộ Dung Thiên, thậm chí còn đã kích hắn để hắn từ bỏ mục tiêu lớn lao nhưng vô cùng ngu xuẩn ấy đi.

Mộ Dung Thiên thần nhiên:

- Ủa, vậy à.

Trong lúc Mạc Lý An cao hứng nghĩ rằng Mộ Dung Thiên sẽ hồi tâm chuyển ý, và lão cũng cứu được tính mạng của một bậc được sư thiên tài, thì câu nói hồ hững của Mộ Dung Thiên đã làm cho lão suýt chút nữa thì té nhào xuống đất.

Mộ Dung Thiên lại hỏi:

- Được rồi, ngoài việc giết ma thú để tăng thực lực ra, còn phương pháp nào khác không?

Mạc Lý An lấy tay lau mồ hôi, cảm thấy người này rõ ràng là có lòng muốn chết mà. Lão nói:

- Có thì cũng có. Loại huấn luyện thứ hai khác với việc hấp thụ yêu khí của ma thú. Lúc huấn luyện không cần phải đối mặt với ma thú mà là vật chết, hoặc khai triển kỹ năng. Tỷ dụ như ma pháp sư mỗi ngày phải luyện tập các loại ma pháp không ngừng, đồng thời khai thác linh lực dung lượng và độ vận dụng ma pháp, nhưng cơ năng của người quá thấp, đại khái mức tiến bộ chỉ là một phần trăm so với một chiến đấu chức nghiệp giả bình thường. Loại thứ ba là tu luyện, thông qua ý niệm khống chế linh lực để cải biến thân thể hòng tăng lên lực lượng. Đây chính là phương pháp cao cấp nhất, nhưng mà người thường sẽ không có cách nào thu được bí quyết tu luyện, bởi vì chỉ có các đại gia tộc mới có bí quyết bất truyền có thể khiến người ta trở thành một võ giả cực mạnh. Ngoài ra, cũng có một ít cao đẳng học viện cũng sẽ truyền thụ các loại bí quyết đó, ví như cái ma võ học viện Tát Á Đa Lộ mà nữ đạo tặc Lăng Đế Tư và Lý Ngang kỳ sĩ đã từng học cũng là một trong số đó...

Có lẽ do cảm thấy nói như vậy sẽ khiến cho Mộ Dung Thiên có chút hy vọng, Mạc Lý An cuối cùng vẫn không quên nhắc nhở thêm hai câu:

- Dù cho người có thu được bí quyết tu luyện, nhưng căn cơ chiến đấu quá thấp, chỉ e sẽ khó đột phá được mọi trở ngại.

Căn cơ là yếu tố quan trọng để đánh giá tố chất của một chiến sĩ, nói đơn giản hơn một chút thì là tiềm lực. Người có tiềm lực mạnh thì chỉ số cơ năng cực cao, sớm bắt đầu luyện thì tiến bộ sẽ càng dễ dàng. Ví dụ như trường hợp của Mộ Dung Thiên, độ nhận biết được vật và độ vi cảm của chức vụ được sư là căn cơ cần thiết của chức nghiệp, bởi vậy nên hắn có được ưu thế rất lớn mà người khác không có. Dù cho hắn không hề có kinh nghiệm, nhưng lần đầu luyện đan đã dễ dàng thành công như thế rồi. Nên biết rằng, với hai loại căn cơ đó, người bình thường phải thí nghiệm ít nhất là hơn trăm lần mới được.

Mạc Lý An dừng lại một chút rồi tiếp:

- Kỳ thật, với được sư tố chất của người, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày được các ma pháp sư đãi ngộ tốt. Nếu như không chuyên tâm lo cho chức nghiệp của mình mà lại muốn lấy được thành tựu có tính đột phá kia thì thật là rất khó.

Lần này, Mạc Lý An dùng cả hai phương pháp là dụ dỗ và cảnh cáo. Ngay cả lão cũng cảm thấy rằng, thời khắc này mà mình không đi làm một nhà diễn thuyết thì thật là quá lãng phí tài năng.

Mộ Dung Thiên gật gù đầu, có chút đắm chiêu. Mạc Lý An thấy hắn còn đang do dự chưa quyết định thì định sử dụng chút thủ đoạn, tuyệt chiêu, nên khẽ nháy mắt với Lạc Na và Lệ Toa một cái. Do nhiều ngày ở chung, nên lão dễ dàng nhận ra Mộ Dung Thiên là một tên sắc lang khó chống lại được với mỹ nữ. Vì thế mà để hai nàng ra mặt khuyên bảo thì không chừng lại có hiệu quả hơn lão gia hỏa này. Đương nhiên Tư Ân cũng là một lão cáo già thành tinh, lẽ tất nhiên lão cũng không thể không biết điều đó, nên lão cũng sẽ không vì điều đó mà tức giận. Trái lại, lão còn thầm cảm thấy cao hứng nữa là khác, bởi lẽ lão vốn xem Lệ Toa và Lạc Na chẳng khác nào nữ nhi của mình. Nếu như hai thiếu nữ thuộc Yêu tộc này được một kẻ có khả năng trở thành đại được sư của cấp tông sư như Mộ Dung Thiên chăm trướng, vậy tức là họ sẽ có thể trở thành tỷ thiếp của hắn, đó chính là phúc khí của họ vậy. Giá trị bản thân của họ cũng sẽ nhờ đó mà được tăng lên không ít, và sau này sẽ không còn bị người ta kỳ thị nữa. Tuy nhiên, lão cũng không dám nghĩ Mộ Dung Thiên sẽ cưới hai nàng làm chính thê, vì ở Thần Phong đại lục, thực lực và giai cấp rất được xem nặng. Chi tiết là Mộ Dung Thiên không biết được suy nghĩ ấy của Tư Ân, nếu không thì hắn đã biến hai nàng từ gạo sống thành cơm chín từ sớm rồi. Trong mắt hắn, chỉ có mỹ nữ là trên hết. Giai cấp là cái quái gì? Có ăn được không? Bán được bao nhiêu tiền một cân?

Lạc Na và Lệ Toa rất thông tuệ, tất nhiên là hiểu ra ngay ý tứ của Mạc Lý An, vì vậy hai nàng cùng lên tiếng:

- Mạc Lý An tiên sinh nói không sai. La Định tiên sinh, chúng ta thấy ngài nên chuyên tâm phát triển nghề được của mình là tốt nhất đấy.

Vừa nói, họ vừa liếc mắt đưa tình với hắn, đồng thời, ẩn ước bên trong giọng nói lại còn hàm chứa sự dụ hoặc mê người nữa. Trời sinh Yêu tộc vốn có năng lực mê hoặc người khác, một khi thi triển ra thì đừng nói là Mộ Dung Thiên vốn là một kẻ đam mê nữ sắc, cho dù là bất cứ ai đi nữa thì cũng khó lòng chống cự được. Thậm chí, bọn họ còn có thể quên luôn việc mình mang họ gì nữa. Mộ Dung Thiên dường như thấy được hai mỹ nữ đang mặc y phục nửa kín nửa hở ngay trước mắt mình, họ nằm trên giường đưa tay ngoắc ngoắc lấy hắn, miệng thì mời gọi:

- Oh yeah, come on baby, lại đây nào...

Nhưng rốt cuộc đó cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi. Tuy Mộ Dung Thiên là một tên hạ lưu háo sắc, nhưng có một điểm không thể không thừa nhận ở hắn. Đó là một khi hắn đã hạ quyết tâm làm việc gì rồi thì tuyệt đối sẽ không thay đổi. Năm xưa, lúc hắn được tám tuổi, hắn đã từng vì một tấm ảnh khiêu dâm mà đã đeo bám năn nỉ một ông chủ tiệm bán băng video cassette ròng rã suốt một quãng thời gian dài. Hắn cứ kiên trì bám sát như một con ruồi đuổi hoài không đi. Cuối cùng, ông chủ tiệm vì chịu hết nổi mà phải bán tấm ảnh đó cho tên nhóc siêu cấp chưa đến tuổi thành niên này. Rồi lại có một lần trước ngày thi học kỳ, vì Tiểu Băng đồng ý cho phép hắn được ôm nàng với điều kiện là hắn phải thi đậu. Ha, kết quả là tên gia hỏa lười biếng kia đã trở nên siêng năng đột xuất, ngày nào cũng đến lớp trước tiên và lại còn đến tối mịt mới rời khỏi trường học. Dù có vị thầy hoặc cô nào hà khắc đến đâu thì cũng không thể bắt bẻ được tên học trò tốt như thế. Hắn quả thật đã phát huy được rất tốt tinh thần cố gắng học tập như Lôi Phong [1], vì trong suốt khoảng thời gian đó, bất kể lúc nào cũng thấy hắn cầm sách giáo khoa trên tay, và lại còn tận dụng tất cả thời gian có được để học bài; thậm chí, cả những lúc vào thư viện hay đi nhà xí cũng cầm theo sách vở. Lại nói đến lần đầu chế luyện "Tu nữ dã phong cuồng", hắn đã cất công đi khắp nơi trong nước để tìm kiếm được vật, vv.....Những việc cứng đầu cứng cổ như vậy của hắn kể ra thì nhiều vô số, quả thật đếm không xuể.

Bởi vậy, Mộ Dung Thiên lúc này chỉ bị hơi chút mơ hồ, nhưng lại rất tỉnh táo. Đây cũng chính là lúc hiểm hoi mà hắn có thể củng cố lại sự quyến rũ của mỹ nữ. Tuy nhiên, hắn cũng không nói thêm gì nữa. Mắt thấy Mạc Lý An và Tư Ân hết lòng khuyên can, không ngại nói năng dài dòng lời thôi như nữ nhân, nên hắn cũng hiểu là không nên tiếp tục nhắc đến vấn đề này nữa. Do đó, hắn chỉ nói:

- Hi hi, đừng khần trương, do nhất thời ta thấy buồn chán nên mới thuận miệng hỏi vậy thôi. Mọi người không nên rồi rít lên như thế. Cứ yên tâm đi.

Nghe xong lời đó, Mạc Lý An cơ hồ muốn ngất đi. Té ra mình mất công khuyên lon cả buổi, nói đến văng cả bọt mép như thế, vậy mà rốt cuộc người này chỉ là hỏi chơi mà thôi. Tuy nhiên, nếu hắn đã không có cái ý niệm điên rồ ấy ở trong đầu thì đó là một chuyện tốt. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng lão nào biết được Mộ Dung Thiên đã sớm định sẵn chủ ý rồi.

Tiết mục buổi tối vẫn theo thường lệ, Mộ Dung Thiên đùa giỡn với hai mỹ nữ một phen, rồi kể chuyện tiểu lâm cho họ nghe. Những việc này hầu như đã trở thành tập quán mỗi ngày của hắn rồi. Khoan hắn nói đến cái thiên tính háo sắc của hắn đã, chỉ riêng đối với hai nàng Lạc Na và Lệ Toa thôi thì cũng đã bị mê hoặc bởi bản sắc ám muội và cách ăn nói hài hước của hắn rồi. Do đó, có thể nói rằng bọn họ rất khó dứt nhau ra được.

Điều duy nhất khác với lúc trước là ngày nay Mộ Dung Thiên nói đùa không chỉ vì muốn được nhìn thấy mỹ nhân cười, rồi mình lợi dụng thời cơ để "ăn đậu hũ" đơn giản như vậy nữa.

Hết

Chú thích

[1] nguyên văn: "Lôi Phong đích đinh tử tinh thần" (雷锋的钉子精神).

Lôi Phong (1940 - 1962), một chiến sĩ giải phóng quân bình thường. Ngày 05/03/1963 được Mao Trạch Đông tự tay viết tặng: "Hướng Lôi Phong học tập", đồng thời đặt 03/05 làm ngày kỷ niệm Lôi Phong.

Trong nhật ký anh có viết:

Một vài người nói công việc bận rộn, không có thời gian học tập. Tôi cho rằng vấn đề không ở chỗ công việc bận rộn mà là do không muốn học, không biết tranh thủ thời gian.

Một miếng gỗ nguyên vẹn, trên đó không có một cái lỗ nào, nhưng vì sao đinh có thể chui vào? Đó chính là dựa vào áp lực mà cố chui vào (nguyên văn: 挤进 - tể tiến), cố xuyên qua (nguyên văn: 钻进 - toản tiến). Từ đó có thể thấy, chiếc đinh có hai điểm tốt: một là biết ép mình (tể), hai là biết cố gắng (toản).

Khi chúng ta học tập cũng phải đề cao tinh thần của chiếc đinh đó, biết tranh thủ thời gian và chuyên cần.

Lời tác giả:

Trải qua một đêm khảo nghiệm rục rũa, nó đã chứng minh được bộ truyện này đã đạt đến một trình độ nhất định. Các huynh đệ hãy tiếp tục bỏ phiếu nào, hãy giúp cho vị trí của nó được tiếp tục vững chắc hơn, tựa như tên côn quang nuốt phải "Tu nữ dã phong cuồng" mà không thể hạ lửa dục vậy. ^-^

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Quyết tâm

Mộ Dung Thiên khẽ hắng giọng, giả ra giọng thánh nhân để kể chuyện cho hai mỹ nữ nghe. Hắn biết rõ trong lúc kể chuyện tiểu lâm mà có gương mặt tương phản với giọng nói thì lại càng tăng thêm tính cách vui nhộn của câu chuyện.

- Có một nữ chuyên gia rất giỏi về nghề cắt rượu, lâu nay trong nghề này, người ta chỉ dùng hai tay để ủ rượu, thế mà nàng lại đột phá được sự hạn chế đó. Nàng cho rằng toàn bộ thân thể đều có thể làm cho rượu lên men, do đó, trước mỗi lần cất rượu, nàng thường tắm rửa cho thật sạch sẽ, rồi sau đó mới ngâm mình trong nước suối dùng để ủ rượu. Sau vài giờ Thần Phong thì sẽ cho ra một loại mỹ tửu, nhưng phương pháp này sẽ phải mất rất nhiều thời gian và tinh lực vì nó sẽ tạo ra một mùi rượu nồng nặc, khiến ai nấy cũng trầm trồ khen ngợi, khách hàng lui tới không ngớt. Thế nhưng, không một ai lại biết được bí mật đó của nàng. Rồi bỗng một hôm, có một thủ nhân chiến sĩ đến từ điểm của nàng uống rượu. Trong lúc uống, hắn bỗng tìm được một vật trong rượu của mình. Thế là hắn đi tìm nữ chuyên gia cắt rượu để chất vấn. Hắn hỏi: "Trong rượu của ta có một sợi lông." Nữ chuyên gia nghe vậy thì mặt đỏ đến tận mang tai, nàng đáp: "Thật xin lỗi tiên sinh, ngài biết không, chắc đó là do ta bất cẩn nên đã làm rớt một sợi tóc vào đó, vậy để ta đổi lại chén khác cho ngài nhé." Sau khi nữ chuyên gia chế rượu đi rồi, gã thủ nhân kia nhìn mái tóc dài mượt và mềm mại của nàng rồi cảm thấy khó hiểu, hắn tự hỏi: "Tại sao sợi tóc kia lại vừa ngắn vừa quăn thế nhỉ?"

Kể đến đây, Mộ Dung Thiên trơ trẽn nhìn xuống bộ vị nằm bên dưới chiếc váy đồng phục ngắn của Lệ Toa và Lạc Na. Thái độ của hắn rất dâm tiện, cười hời:

- Hai vị mỹ nhân, có người khách nào đã hỏi các nàng câu đó chưa?

Thì ra hai nàng ngoài việc chiêu đãi khách ở tửu điểm thì còn làm thêm việc cất rượu nữa, những việc đó cũng rất bình thường, bởi vì họ ở Thần Phong đại lục cũng khó kiếm được việc làm.

Lúc đầu, hai nàng còn chưa hiểu được ý tứ của Mộ Dung Thiên bởi câu chuyện còn vòng vo mà chưa vào thẳng chính đề, nhưng giờ đây nhìn thấy ánh mắt đều giả của hắn đang nhìn vào địa phương nào thì rõ cuộc họ cũng hiểu được hắn muốn ám chỉ chuyện gì. Do đó, cả hai đều đỏ bừng mặt lên, rồi vừa cười khúc khích vừa nắn nắn:

- La Định tiên sinh, người càng lúc càng tệ à nha, người ta không có chuyện đó à.

Mộ Dung Thiên tăng trình độ dâm tiện lên thêm một tầng nữa bằng cách tự lảm nhảm:

- Kỳ lạ thật, chẳng lẽ Yêu tộc lại không có tóc quăn hay sao ta?

Hắn cho rằng lần này kể chuyện tiểu lâm cũng chiếm được tiện nghi khá lớn, trong lúc đang dương dương đắc ý thì đột nhiên Lạc Na đang rộng đôi chân xinh đẹp mỹ miều ra, rồi đưa một tay vào trong quần lót, bứt mạnh một cái rồi xuyết xoa kêu:

- Ai nói không có chứ, La Định tiên sinh, người có muốn xem không?

"Bịch" một tiếng, Mộ Dung Thiên giật mình ngã lún xuống đất, suýt tí nữa là lún luôn vào gầm giường. Hắn vừa đứng dậy, vừa đưa tay quệt một hôi trên trán. Oa, thật là hào phóng nha! Nữ nhân ở Thần Phong đại lục quả nhiên rất hào sảng.

Hai nàng nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của Mộ Dung Thiên thì cười âm thầm. Đây không phải là vì các nàng không biết liêm sỉ, mà là do họ đã ở chung với nhau nhiều ngày, nên họ biết rõ tuy hắn có vẻ bề ngoài háo sắc hạ lưu, nhưng thực chất thì hắn lại là một tên gia hỏa không có gan to mặt lớn chút nào. Vì vậy mà các nàng mới dám mạnh dạn làm ra hành động phóng đảng như thế, chung quy cũng chỉ là muốn đùa giỡn cho thỏa thích mà thôi. Hơn nữa, dù cho Mộ Dung Thiên thật sự có ý đồ gì với họ đi nữa, thì họ cũng đã sớm có hảo cảm với người trẻ tuổi và vui tính như hắn nên cũng sẽ sẵn sàng phục vụ hắn.

Cười đã rồi, Mộ Dung Thiên nghĩ lần này ngoài việc kể chuyện tiểu lâm thì còn có mục đích khác trọng yếu hơn. Lúc này hắn mới thừa dịp thuận miệng hỏi như không có ý gì:

- A, được rồi, Lệ Toa, Lạc Na, có phải hai nàng biết ma pháp không?

Hắn biết thể lực và chỉ số chiến đấu của mình quá tệ, dù có cố gắng cách mấy thì cũng chỉ đạt đến trình độ trung bình của một chiến sĩ mà thôi, hơn nữa quá trình tu luyện cũng rất gian nan, mà mục tiêu của mình lại còn cao hơn thế nữa. Thật ra, cơ thể của mỗi một người đều có sự hạn chế, song, chỉ có tiềm lực của tinh thần mới là vô hạn định. Do đó, hắn muốn có tinh thần lực vào tay. Nói không chừng khi tới dị giới này, tư tưởng và thể chất của mình không giống với người của Thần Phong đại lục cũng nên.

Hai nàng bị hắn chọc đến nỗi phải ôm bụng cười lăn ra giường nên không nhận ra được ý đồ của hắn, khi nhắc đến cái danh từ "ma pháp" thì hai mắt liền sáng lên. "Ma pháp sư" đúng là một chức nghiệp được người người kính ngưỡng, nên bất cứ ai cũng đều mơ ước đạt được. Song, ánh mắt của Lệ Toa và Lạc Na cũng lập tức tối sầm lại, rồi Lệ Toa thở dài nói:

- Chúng ta làm sao có được cái phúc khí tốt như thế.

Lạc Na gật đầu hòa theo:

- Đúng vậy, điều kiện để trở thành một ma pháp sư rất hà khắc.

Xem ra, nếu có hỏi thêm thì cũng không được gì, Mộ Dung thoáng có chút thất vọng, chợt Lệ Toa nói:

- Ta chỉ biết một vài chiêu ma pháp thuộc Thủy hệ mà thôi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì tinh thần lập tức được phấn chấn ngay, hắn hỏi:

- Thật chứ?

Lạc Na nói:

- Phải rồi. Trong các nguyên tố cảm ứng lực, Thủy hệ chính là nguyên tố chủ lực của Lệ Toa, và Lệ Toa có thể tùy thời mà phát ra những ma pháp cơ bản thuộc Thủy hệ. Còn ta thì lại thuộc về Hỏa hệ.

Nguyên tố chủ lực chính là nguyên tố cảm ứng nhạy bén nhất của một người. Có rất nhiều ma pháp sư đã thông qua việc phát triển nguyên tố chủ lực của bản thân mà tiến bộ rất nhanh.

Mộ Dung Thiên mừng rỡ nói:

- Vậy có thể cho ta được một phen mở rộng tầm mắt hay không?

Lạc Na sáng khoái đáp:

- Dĩ nhiên là được chứ.

Dứt lời, thần thái của nàng cũng biến thành nghiêm túc ngay lập tức, điều này quả là trái ngược với tính chất hoạt bát thường ngày của nàng. Sau khi tập trung tinh thần, Lạc Na bắt đầu niệm chú với một giai điệu trầm bổng:

- Hồi Hỏa tinh linh nhiệt tình, xin hãy tụ tập đến bên cạnh ta và mặc sức tuông ra hết nhiệt lực và năng lượng của các ngươi cho bằng thích.

Đoạn chú ngữ ấy vừa ngắn vừa đơn giản. Trên thực tế, nếu cấp bậc ma pháp càng cao thì chú ngữ càng dài và càng phức tạp.

"Bạc" một tiếng, từ trên ngón trỏ tay phải của Lạc Na đột nhiên phùng lên một ngọn lửa nhỏ màu hồng, và nó không ngừng nhảy múa vờn vẹo trên ngón tay của nàng.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy điều thần kỳ đó thì tròn mắt há hốc miệng, vừa đưa tay chạm vào ngọn lửa đó vừa ấp úng nói:

- Lạc Na, sao làm được như vậy thể...? A, yêu...

Hắn như chạm phải bò cạp nên vội rút tay về, chậm một chút là đã có thể biến thành thịt nướng để hôm sau Tư Ân có thể đem bán được rồi.

Hai nàng thấy thế thì cùng lúc kêu lên đầy vẻ quan thiết:

- La Dịch tiên sinh, ngươi không sao chứ?

Mộ Dung Thiên vội vàng nói:

- Không có gì, không có gì! Còn lâu mới bị tứ cấp tàn phế.

Tuy chưa bao giờ nghe được bốn chữ "tứ cấp tàn phế", nhưng Lạc Na và Lệ Toa cũng biết được những từ ngữ nào đã thoát ra từ miệng của La Dịch tiên sinh thì hẳn là không tốt lành gì, hẳn là cũng có quái y như hắn vậy. Họ nhìn về mặt thần nhiên của hắn thì đoán là hắn không sao.

- Ma pháp sẽ không làm cho người thi pháp bị tổn thương đâu, trừ phi là nó bị phản chấn trở lại.

Lạc Na vừa giải thích vừa thu lại ngọn lửa trên tay, lúc này nàng có chút hơi mệt mỏi và mồ hôi cũng bắt đầu lấm tấm đầy trán. Mỗi lần thi triển ma pháp đều cần rất nhiều tinh thần lực, cho dù chỉ là loại ma pháp căn bản nhất thì nàng cũng không thể cầm cự được quá lâu. Ngay cả việc triệu hoán lửa cũng khác với việc Mộ Dung Thiên luyện đan. Lúc đó, hắn phải dùng đến lực lượng của các nguyên tố được chứa sẵn trong lô đỉnh, nhưng hắn chỉ thông qua sự kiến lập khẽ ước mà không chế toàn cuộc chứ không phải dùng đến tinh thần lực như Lạc Na.

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Lạc Na, nàng đã biết sử dụng ma pháp, vậy có phải là cũng có thể trở thành ma pháp sư hay không?

Lạc Na lắc lắc đầu, nói:

- Vẫn chưa được. Đây chỉ là một loại ma pháp căn bản nhất, ở đại lục có rất nhiều người biết sử dụng nó. Tiêu chuẩn của một Hỏa hệ ma pháp sư thuộc cấp thấp nhất là có thể phóng ra một trái hỏa cầu, còn ta thì kém xa lắm mới làm được như thế. Hơn nữa, ta chỉ có thể sử dụng Hỏa hệ ma pháp, và Lệ Toa thì cũng chỉ biết có Thủy hệ ma pháp.

Lúc này Lệ Toa cũng không chịu thua kém, nàng liền thi triển ngay ma pháp mà nàng biết. Từ đầu ngón tay của nàng đột nhiên bắn ra một tia nước nhỏ. Do tính chất của nước là âm nhu, nên yêu cầu của Thủy hệ ma pháp còn có phần cao hơn so với Hỏa hệ. Khi không chế thủy nguyên tố thì phải tính toán chính xác hơn nhiều, tỷ như thủy tiễn và thủy thuẫn để phòng ngự, nếu chỉ cần một chút sai sót thì mọi thứ sẽ bị tan tành ngay tức khắc. Và cũng do nước có thể biến thành băng, có thể biến hóa hình thái, nên lại càng là một loại ma pháp cao cấp.

Sự kỳ diệu của ma pháp đã khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy thú vị, hắn hỏi với giọng cực kỳ hưng phấn:

- Ta có thể thử một chút được không?

Nếu quả hắn có thể học được thuật phun khói bằng ngón tay, nói không chừng sau này sẽ có lợi rất nhiều. Hi, chắc là ngẫu lắm nhỉ. Lại còn có thể dùng thủy tiễn vô thanh vô tức làm ướt áo nữ nhân và làm lộ ra những đường cong tuyệt mỹ như ẩn như hiện, khả khả....thật là thú vị nha. Mộ Dung Thiên nghĩ đến sự tiện dụng của ma pháp mà khoái chí đến nỗi suýt tí nữa là bật cười thành tiếng. Chưa gì mà hắn đã tính toán tìm cơ hội sử dụng ma pháp để tiêu khiển thời gian trên đại lục này rồi.

Lúc này chỉ nghe Lạc Na cười nói:

- Đương nhiên là có thể, đây chỉ là một loại ma pháp căn bản, nên chỉ cần có nguyên tố cảm ứng lực và tinh thần lực đạt tới một trình độ nhất định, sau đó kết hợp với chú ngữ là được.

Dưới sự hướng dẫn của hai nàng, Mộ Dung Thiên lần lượt thử nghiệm những loại ma pháp căn bản của các hệ khác nhau. Chỉ tiếc là bao nhiêu hy vọng của hắn đều bị đổ vỡ tan tành. Trong năm loại nguyên tố cơ bản ma pháp là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ thì hắn không sử dụng được một loại nào cả, chứ đừng nói đến những loại ma pháp cao cấp hơn bị chi phối bởi các loại vật chất biến hóa hình thái hay di chuyển không ngừng như là Phong, Lôi, Điện, Băng... hoặc là các loại ma pháp hỗn hợp, thậm chí còn có loại ma pháp đặc thù thuộc Thần Thánh hệ, tức Hắc Ám hệ.

Hai nàng cười khở, nói:

- La Định tiên sinh, nguyên tố cảm ứng lực của ngươi chưa đạt tới được tiêu chuẩn yêu cầu thấp nhất của các hệ ma pháp cơ bản.

Sự thất bại khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy chán nản vô cùng. Cả ma pháp cơ bản nhất cũng không sử dụng được thì còn đòi thí nghiệm cái rắm thối gì? Mộ Dung Thiên vò đầu vò tai, tự lẩm bẩm để an ủi mình:

- Coi bộ, nếu không phun khói bằng ngón tay được thì dùng bật lửa, còn không dùng ma pháp để làm ướt đồ nữ nhân được thì cứ đi rình xem cũng vậy thôi.

Hai nàng nghe hắn lẩm bẩm rồi ngạc nhiên hỏi:

- Nói sao cơ?

Mộ Dung Thiên chán tinh tinh thần lại, vội ho khan một tiếng, rồi lấp liếm:

- À, ta nói là không quan hệ gì.

- Ừm.

"La Định tiên sinh đúng là có lòng dạ bao la, không có việc gì làm cho y vui mừng, mà cũng không có điều gì có thể làm cho y đau buồn. Quả không hổ là đại nhân vật siêu cấp được sư được trời ban thiên phú." Lạc Na và Lệ Toa thấy vậy thì cùng hết sức ngưỡng mộ và sùng bái hắn, nên tự nghĩ thầm như thế.

Không biết từ trong đáy lòng dơ bẩn của Mộ Dung Thiên có biết được điều đó hay không?

"Xem ra phải kiếm đường khác để đi thôi." Sau khi Mộ Dung Thiên hạ quyết tâm rồi thì cũng trở nên cứng cỏi hơn, hắn tuyệt sẽ không vì một, hai lần thất bại mà sẽ ngã lòng. Có lẽ do hắn đã có nhiều kinh nghiệm trải qua thất bại và chán nản vô số lần, nên mỗi lần quyết tâm cũng rất kiên định. Vì vậy nếu muốn hắn chịu thua thì điều đó còn khó hơn so với việc hắn nhìn thấy mỹ nữ ăn mặc nửa kín nửa hở mà không suy nghĩ bậy bạ chút nào.

Nếu toàn lực phát triển về mặt được sư, nói không chừng sau này sẽ đạt đến cấp tông sư và được hưởng sự đãi ngộ như một ma pháp sư. Tuy nhiên, đối với dã tâm của Mộ Dung Thiên thì điều đó còn xa lắm mới bằng được. Hơn nữa, hắn còn có một nguyên tắc, và đó cũng là nguyên tắc nghiêm chỉnh duy nhất: đã té ngã ở đâu thì phải đứng dậy từ nơi đó! Hắn đã phải chịu sự sỉ nhục của một kẻ yếu nhược hèn kém, nếu cứ khiếp sợ mà tránh né, thì cho dù một ngày nào đó, hắn có thể trở nên một được sư thuộc cấp tông sư, thậm chí có thể đạt tới Thánh cấp hay Thần cấp thì hắn cũng hiểu được mình chỉ là một kẻ thất bại đáng thương mà thôi. Bởi vậy, hắn phải khiến cho những kẻ đã sỉ nhục hắn, đã xem thường hắn thấy được sự ngu xuẩn của họ. Không cần biết con đường trở thành một chiến sĩ gian nan và cực khổ tới đâu, hắn nhất định phải đạt cho kì được!

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Được Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Cạm bẫy

Vào một buổi sáng của hai ngày sau, người chiến sĩ Trư nhân duy nhất của tiểu trấn này là Ba Tây đang dùng ý chí mạnh mẽ của mình để đối phó với bữa ăn sáng, chuyện này còn kinh tâm động phách hơn cả khi ma thú đánh nhau, lúc này gã đang hưởng thụ một trong những thời khắc vui thú nhất trong ngày. Kỳ thật, gã vốn có đủ tư cách đến quán ăn cao cấp dành cho các chiến sĩ của tiểu trấn này, nhưng gã chỉ thích đến từ điểm của Trư Ân để dùng bữa mà thôi. Nguyên nhân rất đơn giản, đó là thịt của quán ăn dành cho dũng sĩ thái chưa đủ lớn nên gã ăn không đã. Cảm giác "sảng khoái" đối với một người rất là quan trọng. Sở thích của trư nhân cũng không nhiều, những thứ như mỹ nữ, tài phú, quyền thế, và thậm chí là lực lượng ở trong mắt họ đều không được hấp dẫn như thực vật. Nếu như ăn uống mà không được sảng khoái thì sự việc đó nghiêm trọng chẳng khác nào ngày tận thế. Do đó, khi Trư nhân đang hưởng thụ bữa ăn mà lại bị người khác quấy rầy thì họ sẽ không hài lòng chút nào, thậm chí họ còn thách đấu với người ta để giải cơn bực

tức nữa. Nhưng đáng tiếc thay, hôm nay lại có một người dường như không có mắt, hay là mắt của hắn để tận đâu đâu đang xuất hiện ngay trước mắt Ba Tây.

- Hây, Ba Tây.

Người đó đặt một tay lên vai Ba Tây, trông dáng vẻ khá thân mật, tựa như hai người đã có giao tình lâu năm rồi vậy.

Ba Tây đang cực kỳ cao hứng chuẩn bị nuốt một miếng thịt thật lớn, thường thức món thịt nướng khoái khẩu của gã, nhưng bàn tay kia đã chạm vào không đúng lúc chút nào.

- Ô ô, ô ô...

Sắc mặt của Ba Tây đỏ bừng, nhìn chẳng khác nào một kẻ ngồi trên lưng ngựa phải nhin tiểu tiện và đại tiện nhiều ngày. Gã dùng hết khí lực để cố gắng nuốt trôi miếng thịt đang bị tắc nghẹn nơi cổ họng. Phái vát và lăm thì gã mới nuốt nó xuống được, và giờ đây thì đang thở hổn hển để lấy lại hơi sức, đồng thời, gã giận dữ quát mắng lại. Suýt tí nữa là gã đã bị nghẹn chết rồi, nhưng điều quan trọng hơn là lúc này trong khi gấp rút, gã đã không thể thưởng thức được mùi thơm của thịt nướng.

"Đáng ghét, thật là đáng ghét. Quả là không thể tha thứ cho tên hỗn đản này rồi, nhưng rốt cuộc là hắn muốn gì chứ? Người trong trấn này có ai lại không biết mình không thích bị người ta quấy rầy trong bữa ăn chứ, hử?" Ba Tây vừa nghĩ thầm trong lòng, vừa quay ngoắt mặt lại thì chạm ngay gương mặt đang cười hề hề của Mộ Dung Thiên. Ba Tây chìa bàn tay ra chỉ vào hắn, run giọng nói:

- Ngươi....lại là ngươi....

Kẻ lần trước phá rối bữa ăn của mình cũng chính là hắn, vẫn là cái tên gia hỏa như du hồn dã quỷ này đây. Nhìn Mộ Dung Thiên cười hề hề mà Ba Tây chỉ muốn xé hắn ra làm thịt nướng ăn luôn cho rồi.

Ba người Lệ Toa, Lạc Na, và Tư Ân không biết Mộ Dung Thiên tìm đến Ba Tây để làm gì, nhưng họ trông thấy bộ dạng tức giận xung thiên của gã thì không khỏi thầm lo lắng cho tên La Địch coi trời bằng vung kia. Đáng lý ra hắn không nên gây chuyện mới phải.

Mộ Dung Thiên vẫn chưa hiểu ra sự việc, hắn chỉ thần nhiên nói:

- Ủi chà, ta nghe nói Ba Tây ngươi là một chiến sĩ dũng cảm nhất tại trấn này, nên mới đến đây để tỏ lòng ngưỡng mộ.

Đối với Thú nhân, ai ai cũng có cái tâm chuộng hư vinh và rất thích nghe người ta ca tụng mình. Ba Tây vốn đang giận sôi máu, nhưng khi nghe được mấy chữ "dũng cảm nhất" thì trong lòng liền cảm thấy lâng lâng như nở hoa, tự nghĩ người này tuy có vẻ tầm thường nhưng lại được cái là rất thành thật. Do đó, hỏa khí của gã cũng giảm đi nhiều, nhưng vẫn không quên buông ra một câu:

- Ngươi phải gọi ta là chiến sĩ Ba Tây.

- Tốt thôi, Ba Tây.

Mộ Dung Thiên tuy ngoài miệng đáp ứng, nhưng lại không hề làm theo lời, mà Ba Tây cũng không bắt bẻ gì thêm.

- Ta nghe nói, ngươi ngoài việc là một chiến sĩ dũng cảm nhất, mà khí lực cũng thuộc loại nhất nhì ở trong trấn này, đúng không?

- Là đệ nhất!!!

Ba Tây lập tức chỉnh lại lời nói của Mộ Dung Thiên. Lời này quả thật không phải là thổi phồng chút nào. Trư nhân có khí lực rất lớn, và điều đó đã được toàn trấn công nhận. Cứ nhìn môn vũ khí của gã để ngay bên cạnh thì biết - cái búa lớn bằng hai cái đầu của gã là minh chứng tốt nhất.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì hai mắt lập tức sáng lên, nói:

- Đúng vậy, đúng vậy! Ba Tây, ngươi quả nhiên rất lợi hại. Có thể bộc lộ chút tài nghệ cho ta thưởng thức được chăng?

Ba Tây thoáng hơi do dự một chút, bởi vì sau bữa ăn sáng, gã còn phải đi luyện cấp nữa. Kỳ thật, Trư nhân là chủng tộc kém trí nhất trong các Thú nhân, thậm chí họ còn là giống đần độn nhất trong các tộc nhân loại tại Thần Phong đại lục này nữa, so với người dã man thì họ vẫn còn kém nhiều. Phương pháp mà họ có thể dùng để tăng cường lực lượng có vài loại, nhưng chỉ có việc đánh chết ma thú để thu lấy yêu khí là phương pháp gọn lẹ và trực tiếp nhất, chứ không cần phải động não chút nào. Do đó, ngoài việc ăn uống ngủ nghỉ thì Trư nhân chỉ còn biết chiến đấu. Có thể nói, về mặt này họ rất siêng năng chăm chỉ, không như giống heo lười biếng ở địa cầu tối ngày chỉ biết ăn mà chả biết làm gì cả.

Tuy nhiên, nghệ thuật "vỗ mông ngựa" của Mộ Dung Thiên lại khiến cho Ba Tây như ăn phải nhân sâm tốt vậy. Hơn nữa, gã cũng ít có cơ hội để biểu diễn ở trước mặt người khác nên lập tức vui vẻ đáp ứng ngay:

- Được lắm!

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì lộ ra nụ cười quỷ quyệt, nói thêm:

- Ta nghe nói ở phía tây trấn có một tảng đá cực lớn, hay là chúng ta hãy đến đó thí nghiệm nhé, chứ nếu chỉ thử bằng một vật nhỏ bé thì không đủ lộ ra

thần oai của một kẻ anh dũng như ngươi. Như vậy thì làm sao có thể chứng tỏ được thực lực của ngươi chứ phải không?

Ba Tây được nịnh hót lên đến tận mây xanh nên khoái chí đến nỗi đầu óc mờ mịt, tựa như con thuyền lênh đênh trên biển vào lúc nửa đêm mà không có ngọn hải đăng dẫn lối. Gã cứ mơ mơ hồ hồ để Mộ Dung Thiên dẫn đi mà không biết mình đang đến địa phương nào. Hai người họ chỉ để lại ba người bọn Tư Ân đang thối chí nhìn theo. Phải biết rằng, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Ba Tây chưa dùng xong bữa mà đã rời khỏi quán.

oooOooo

Tại phía tây trấn, Ba Tây nhìn tảng đá lớn mà Mộ Dung Thiên chỉ cho, nó đúng là một mòm đá lớn nằm trên bãi đá vụn rất cứng rắn, nó cao chùng trên dưới ba thước. Gã thầm nghĩ: "Không ngờ tên này lại muốn dùng tảng đá kia để khảo nghiệm mình." Nhưng đó cũng là cực hạn của gã nên gã tin chắc sẽ làm được. Rồi gã lại nghĩ tiếp: "Được! Để ta dùng cái búa này đập tan nó ra thành vụn mảnh, và cũng cho ngươi cơ hội được mở rộng tầm mắt, chứng kiến thần oai của ta."

Nụ cười của Mộ Dung Thiên lại càng trở nên quỷ bí hơn, bề ngoài tuy dằn độn nhưng đồ sộ của Ba Tây có làm cho hắn hơi chút sợ hãi, tuy nhiên điều đó cũng giống như một tên quang côn đang lên lút rình xem nữ nhân tắm rửa, cũng một tâm trạng hồi hộp lo sợ như vậy. Mộ Dung Thiên cười đều nói:

- Ta đề nghị Ba Tây ngươi dùng tay ấn tảng đá này xuống, cho nó lún sâu vào lớp đá vụn, có được không?

Ba Tây hoảng hốt nói:

- Dùng tay đè xuống ư?

Thật ra nếu dùng búa mà đập xuống tảng đá làm cho nó bể nát thì việc đó tuyệt không phải là vấn đề khó khăn gì đối với Ba Tây, nhưng đây lại là dùng tay không để ấn nó lún sâu xuống lớp đá bên dưới....lúc này Ba Tây bắt đầu biết khó khăn và tỏ ra hơi sợ rồi.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì cũng không nôn nóng, chỉ nói:

- Ài, tảng đá lớn như vậy, ngay cả Ba Tây là người vẫn hay được đồn đãi dũng mãnh nhất trong trấn cũng chưa đủ sức.....

Ba Tây vốn đang có chút lo lắng, sợ không làm được thì sẽ bị mất mặt, nhưng giờ đây nghe được lời mỉa mai của Mộ Dung Thiên, nên liền ném hết tất cả đồ đạc ra sau và tức giận nói:

- Ai nói ta làm không được hả? Ngươi hãy trợn mắt to ra mà nhìn cho kỹ đây!

Nếu để cho tên gia hỏa này trở lại trấn mà phao tin mình lâm trận rút lui, thì cái danh Trư nhân khí lực đệ nhất vĩnh viễn sẽ bị ô nhục, và bản thân mình cũng sẽ không ngóc đầu lên nổi. Đối với một kẻ coi trọng hư vinh như Ba Tây thì đây là một chuyện không thể tiếp nhận được.

Ba Tây gầm gừ tiến lại gần tảng đá. Áp lực từ tấm thân cao lớn của gã tạo ra cảm giác mặt đất rung chuyển tựa như bị động đất vậy. Gã nghĩ rằng có thể nhảy từ trên cao xuống, rồi mượn sức mà đè tảng đá cho lún xuống dưới. Trư nhân dù dằn độn nhưng dù sao cũng còn biết suy nghĩ một chút, chỉ tiếc là gã đã gặp phải một con cáo già xảo trá là Mộ Dung Thiên.

Tốc độ đang được đề thăng lên tới mức cao nhất, các tế bào cũng được căng hết ra, đột nhiên Ba Tây nghe một tiếng “bình” thì suýt tí nữa là đâm đầu vào tảng đá rồi. Sau đó lại nhìn thấy nụ cười đều của Mộ Dung Thiên thì gã sồn cả da, quát:

- Làm gì đó?

Mộ Dung Thiên nói:

- Nếu mượn thế mới có thể đè tảng đá xuống thì có phần không lý thú lắm. Ta có đề nghị thế này, Ba Tây ngươi cứ đứng tại chỗ mà ấn xuống, vậy có được không?

Ba Tây nghe vậy thì suýt tí nữa đã muốn ngất đi, gã tức giận nói:

- Tảng đá này lớn như vậy thì làm sao có thể làm được điều đó chứ? Ngươi rõ ràng là....

Mộ Dung Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Không thể tưởng được chiến sĩ Ba Tây dũng cảm nhất mà lại là một kẻ khiếp sợ sự thách thức của người ta. Thật không hiểu nổi tại sao người trong trấn lại đồn đãi....

- Lời đồn đãi trong trấn tuyệt đối là sự thật!

Ba Tây tức tối chấp nhận sự khiêu khích của Mộ Dung Thiên. Gã có thể không cần ăn thịt, nhưng lại không thể để cho người ta hoài nghi sự dũng cảm của mình, vì đó là vinh dự của gã. Sau khi nói xong, Ba Tây muốn dùng hành động để chứng minh cho sự dũng cảm, nên bước tới chỗ tảng đá. Chỉ tiếc rằng, lòng tin chính là trụ cột để xây dựng thực lực, dù cho Ba Tây có sức mạnh vô song nhưng điều kiện của hắn là phải ấn tảng đá lớn này lún xuống mặt đất cứng rắn. Việc ấy quả là còn khó hơn lên trời, nên khiến cho gã cảm thấy phập phồng lo lắng và chỉ sợ sẽ bị mất mặt mà thôi. Nhưng giờ đây gã đã nằm trong thế cưỡi lưng hổ không thể xuống được, dù có bị thất bại thì cũng còn tốt hơn là bị người ta cười chê là không có dũng khí. Nếu một chiến sĩ bị người ta thách thức mà không dám tiếp nhận thì đó là một điều sỉ nhục rất lớn.

Ba Tây đưa hai tay ôm lấy tảng đá lớn, bao nhiêu khí lực của gã đều dốc hết ra để chuẩn bị nghênh đón sự thách thức lớn nhất trong đời.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Ba Tây cố nín hơi làm cho cả khuôn mặt đỏ rần, những đường gân trên cánh tay nổi vòng lên, vậy mà tảng đá lớn cũng bị gã làm cho dao động. Mộ Dung Thiên thấy vậy thì ngấm ngấm kinh ngạc, xem ra hần đã có chút xem thường gã Ba Tây này rồi. Kỳ thật, kế hoạch ngày hôm nay đã được hần giữ rất nhiều chiêu quỷ quyệt, hần đã bôi rất nhiều mỡ dê trơn láng lên trên tảng đá lớn, rồi sau đó lại còn lấy đất cát bôi một lớp ở bên ngoài khiến cho người khác không thể mượn lực được. Chẳng dè Ba Tây vẫn có thể tạo nên chút thành quả, hơn nữa, nếu một người từ trên cao phát kinh đánh xuống thì còn khó hơn là từ một góc độ ngang đánh ra.

Rốt cuộc Ba Tây cũng dùng hết một hơi, thể năng hơn người của gã cũng khiến gã phải tạm thời nghỉ ngơi. Gã vừa đặt mông ngồi xuống đất thì đã thở hổn hển không ra hơi rồi.

Mộ Dung Thiên đến gần gã, cười khỏ nói:

- Ba Tây, xem ra tảng đá này quả thật rất lớn đấy.

Lời của hần còn chưa dứt thì Ba Tây đã cảm thấy có chút mất thể diện, chỉ thờ hồng học mà không nói gì.

Mộ Dung Thiên đột nhiên buột miệng thốt ra một câu:

- Hay là để ta thử xem!

Ba Tây nghe vậy thì giật mình nhảy bật dậy, tay chỉ vào Mộ Dung Thiên hỏi:

- Ngươi...ý ngươi nói là mạnh hơn ta?

Mộ Dung Thiên háp háy đôi mắt, hỏi:

- Hay là chúng ta đánh cuộc với nhau nhé. Nếu ta có thể ấn tảng đá này xuống lớp đá vụn bên dưới thì thế nào?

Dáng vẻ khiêu khích của Mộ Dung Thiên khiến gã có cảm giác rất đáng ghét, nhưng Ba Tây cũng chấp nhận ngay, nói:

- Tốt! Nếu như ngươi có thể làm được điều đó, vậy từ nay về sau, ta sẽ không ăn thịt nướng nữa.

Đối với Ba Tây mà nói, không ăn thịt thì còn gian nan hơn cả lên núi đao hay xuống biển lửa nữa.

Mộ Dung Thiên lắc đầu nói:

- Đánh cuộc như vậy vẫn chưa hấp dẫn lắm. Hay là thế này vậy, nếu ta thắng thì ngươi phải để ta sai khiến suốt một tháng mới được.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Lấn ma

Ba Tây nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Thiên, vóc dáng hần so với mình vừa có vẻ ốm yếu hơn lại vừa chỉ cao tới ngang ngực mình, nên thầm nghĩ chỉ cần một ngón tay thôi thì mình cũng có thể hất hần ngã lăn ra mặt đất mà không ngồi dậy nổi. Nếu như hần quả thật có thể làm được việc mà mình không làm nổi, vậy mình chỉ còn cách đâm đầu vào đá chết quách đi cho rồi. Ước lượng tình hình xong, Ba Tây sáng khoái nói:

- Tốt!

Nhưng gã hơi nghĩ lại một chút, rồi nói tiếp:

- Khoan, chờ một chút. Trước tiên phải nói rõ đã, việc này phải do ngươi đích thân đi làm mà không được nhờ người khác làm thay. Hơn nữa cũng không được mượn sức của các loại công cụ mà pháp giúp đỡ.

Thì ra khi đối diện với một cuộc cá cược lớn, tên Trư nhân này cũng đã biết thận trọng rồi.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Được, nhất ngôn vi định, tứ mã nan truy!

Ba Tây nhú mày hỏi lại:

- Từ mã nan truy? Ngựa chết làm sao mà đuổi ai được, người nói cái rắm thối gì thế?

Mộ Dung Thiên điềm đạm giải thích:

- À à, đó là ý cương quyết, không thể hối hận mà quay đầu ấy.

- Tốt, vậy thì tứ mã nan truy!

Ba Tây hơi có chút đắc ý với tốc độ học tập của mình, nhưng đột nhiên gã nhớ đến một việc nên hỏi:

- Nhưng còn nếu người thua thì sao?

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Nếu ta thua, ta sẽ đãi người ăn thịt nướng suốt một tháng, người xem vậy có được không?

Ba Tây nghe vậy thì nở nụ cười rộng ra đến mang tai. Đó quả thật là phần thưởng tốt nhất đối với gã. Theo gã nhắm tính, được đãi một tháng thịt nướng có lẽ cũng tương đương với chín con vịt chứ chẳng chơi. Gã vừa nghe nhắc đến thịt nướng thì phảng phất như đã ngửi thấy được mùi thơm phưng phức của nó rồi, lại thêm vừa rồi còn chưa kịp ăn xong bữa nên vẫn chưa đã nghiền, thành ra giờ đây thêm đến nỗi nước miếng nhỏ ròn ròn xuống mặt đất nữa.

Mộ Dung Thiên thoáng mỉm cười đầy quỷ dị, kể đến là thông thả bước ra phía trước. Trái với sự trấn tĩnh của hắn, Ba Tây đang hồi hộp theo dõi từng bước đi và từng cử động của hắn. Mặc dù rất tin tưởng vào phán đoán của mình, nhưng lúc này Ba Tây vẫn không khỏi có chút khẩn trương. Thuyền không có đinh thì sao dám qua sông? [1] Ngược lại, Mộ Dung Thiên cũng ôm trong lòng một đạo lý tương tự như vậy, nếu hắn không có lòng tin thì sao dám nói chắc như thế, và hiển nhiên hắn cũng sẽ không được bình tĩnh như vậy nữa. Chỉ tiếc là cái bộ óc heo của Ba Tây dù nghĩ cách nào cũng không thể nghĩ được tên tiểu tử đứng chưa cao bằng tảng đá kia sẽ dùng biện pháp nào để lấy tay ấn tảng đá đó xuống lớp đá cứng rắn bên dưới.

Lúc này, Mộ Dung Thiên đã đi đến phía trước tảng đá. Trước tiên là hắn đi vòng quanh một lượt, hai tay đưa ra xô xô ầm ầm, điệu bộ giống như là đang ước lượng tình huống vậy. Ba Tây theo sát phía sau hắn, vì sợ hắn sẽ lên sử dụng công cụ ma pháp để hỗ trợ. Thật ra, các công cụ ma pháp với uy lực to lớn như vậy thì cũng có giá cực đắt, trong khi đó, chỉ cần nhìn vào bộ y phục bình dân của Mộ Dung Thiên cũng đủ biết, hắn làm sao có tiền mua nổi chúng chứ. Dù có cực lực làm việc trong tám hay mười năm tại Thần Phong đại lục thì cũng không thể kiếm nổi ngần ấy tiền kia mà.

Mộ Dung Thiên đột nhiên ngồi xổm xuống đất, nhân lúc Ba Tây không chú ý tới, hắn liền nhanh như chớp ấn lên một vật nhô ra trên mặt đất, bãi đá vụn dường như không còn chỗ tựa, bắt đầu rung động nhẹ.

Sau đó, hắn vòng hai tay ôm lấy tảng đá có thể tích lớn hơn mình gấp bảy, tám lần, rồi hét lớn một tiếng:

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Thanh thế thật hùng hậu, nghe có vẻ còn hơn cả việc Ba Tây bị tào bôn vài ngày và cổ nén hơi để đi đại tiện nữa chứ.

"Rầm!"

Tảng đá lớn phát ra những tiếng động dữ dội, đồng thời cũng chậm rãi lún sâu xuống dưới, càng lúc càng thấp hơn, và cuối cùng thì bị bùn đất chôn lấp luôn.

Đôi mắt heo của Ba Tây trừng thật lớn, trông tựa như hai chiếc chuông đồng, suýt tí nữa là tròng mắt cũng rơi luôn ra ngoài rồi. Thật khó mà tin được sự việc vừa xảy ra trước mắt, miệng gã cứ lắp bắp:

- Không thể nào, không thể nào.....không thể nào.....

Song, không tin cũng phải tin, sự thật đã phơi bày ngay trước mắt, gã không muốn thừa nhận cũng không được. Mộ Dung Thiên đưa chân dẫm dẫm vào chỗ lớp đá lúc này, nghênh mặt lên cao với bộ dạng của một kẻ chinh phục, dương dương đắc ý hỏi:

- Thế nào?

Ba Tây chán nản nói:

- Ta thua rồi!

Trư nhân có một điểm tốt là không bao giờ chối bỏ sự thật. Chỉ có điều là gã không thể nào hiểu nổi một tên gia hỏa nhỏ con hơn gã nhiều mà lại có thể lực ghê gớm đến như thế, chẳng những vậy mà khi dồn sức đè tảng đá đỏ xuống, hắn lại còn không bị đỏ mặt và hô hấp thì vẫn bình thường, trông rất ung dung nhẹ nhàng. Gã đột nhiên nhớ tới một việc, đó là một trong số rất ít chiến sĩ thuộc Thánh cấp là Bái Yết La, một vị quốc sư của Cuồng Sa thành, nghe đâu y cũng là một kẻ có vóc dáng nhỏ bé suốt từ nhỏ đến lớn. Bởi vì y chưa từng ăn qua một bữa cơm no đủ nào, do đó mà cũng trở thành một lão nhân thiếu dinh dưỡng. Nghĩ thông điểm này rồi, Ba Tây lập tức cảm thấy nhẹ nhõm ngay, nhưng đồng thời cũng cảm thấy hối hận vô cùng. Quả thật là không thể phán đoán thực lực của người ta dựa theo bề ngoài được. Nếu đổi lại thành phương thức biểu đạt của địa cầu thì sẽ là: không thể nhìn người bằng tướng mạo bên ngoài.

Nghĩ tới đây, Ba Tây liền bắt đầu cảm thấy kính trọng Mộ Dung Thiên hơn, chẳng trách nào mà hắn chỉ gọi mình là Ba Tây, thì ra hắn còn dẫu nghề. Kỳ thật, nếu gã chịu khó chú ý thì sẽ phát hiện được chỗ dị thường ngay, bởi vì tảng đá lớn như vậy một khi bị ép xuống dưới thì sẽ có không ít bùn đất bị nén lại, song chỗ đó lại bị lõm xuống tựa như là bên dưới rỗng không vậy.

Đúng vậy, phía dưới quả thật là trống rỗng. Bởi vì hai ngày qua, Mộ Dung Thiên đã tốn công gài ra cái bẫy này. Trước khi cơ quan được khởi động, đất và nham thạch ở bên dưới không nhiều lắm. Sau khi khởi động, vật chống đỡ ở bên dưới cũng bị giảm bớt, cuối cùng thì không chịu được áp lực của vật nặng mà bị rạn nứt dần, nên tảng đá lớn cũng chậm rãi lún sâu vào trong. Đây là một trò bịp mà Mộ Dung Thiên rất quen thuộc. Mỗi khi đánh nhau mà đụng phải đối thủ mạnh mẽ và không thể nắm chắc phần thắng được, Mộ Dung Thiên sẽ thiết kế cạm bẫy rồi thách thức đối thủ tham gia. Đợi đến khi đối thủ của mình tiến sâu vào trùng, lúc đó hắn sẽ dùng những thứ đã chuẩn bị từ trước như là vô quỷ, phân chó, đất bùn và những thứ dơ bẩn nhất mà hắn tìm được rồi trút hết vào đối thủ, đánh cho đối phương kêu cha gọi mẹ ầm cả lên và trong lòng vĩnh viễn lưu lại ám ảnh tồi tệ nhất không bao giờ xóa mờ được, đánh cho y sợ đến nỗi từ đó về sau mỗi lần gặp thấy hắn thì phải sợ hãi bỏ chạy trốn chết thì hắn mới chịu thôi. Có thể nói, chiêu số của hắn quả là đạt tới mức hạ lưu cùng cực chứ chẳng chơi.

Chỉ là khi đó, hắn không thể ngờ rằng chiêu thức hạ lưu như vậy mà vào lúc này vẫn còn có thể dùng tới. Sở dĩ cạm bẫy của hắn không bị đối phương nhìn thấu, có lẽ cũng do thời gian tảng đá bị lún xuống dưới giống y như thật vậy. Vì nó mà Mộ Dung Thiên đã liên tiếp thức sớm về muộn những hai hôm, hao nhọc biết bao tâm sức mới làm được, thậm chí, hắn còn phải sử dụng hai tảng đá khác nhỏ hơn để thực nghiệm thử trước đó nữa.

Trong lòng Ba Tây bắt đầu có chút lo sợ bất an, vì lúc này gã nắm chắc phần thắng nên vốn không hề nghĩ tới hậu quả. Trong một tháng sai sử, tên gia hỏa kia có sai mình đi đánh ma thú hay không? Hay là phải chia cho hắn một nửa phần thịt nướng của mình, hoặc là chia hết toàn bộ? Nghĩ tới hậu quả nghiêm trọng như vậy, Ba Tây không khỏi cảm thấy lạnh gáy.

Những cảm xúc của thất tình lục dục ở trên mặt Thú nhân sẽ không thể che giấu được. Mộ Dung Thiên vừa nhìn qua cũng biết ngay là gã đang suy nghĩ điều gì nên cười nói:

- Yên tâm đi, việc ấy rất đơn giản. Người chỉ cần mỗi buổi sáng đi với ta đến Ốc Mã cao địa cho đến tối mới về là được.

Ba Tây mừng rỡ nói:

- Thật sao?

Ốc Mã cao địa là một khu vực nhỏ ở trong rừng hoang, địa thế rất cao. Nơi đó là nơi sinh sống của một loại ma thú nhỏ tên là Lấn Ma. Dù Lấn Ma có hình thái của loại ma thú xâm lược, song chúng cũng chỉ là loại hạ đẳng nhất của ma thú cấp H mà thôi. Thực lực của chúng so với sùng vật cũng không hơn được bao nhiêu, và tất nhiên, yêu khí ở trong cơ thể của chúng cũng ít đến đáng thương. Do đó mà những chiến sĩ cấp bậc thấp kém nhất cũng chẳng thêm đi săn chúng để tăng lực lượng cho mình. Tuy nhiên, giống ma thú này đối với thể chất quá yếu kém của Mộ Dung Thiên thì rất có hữu dụng. Nhưng hắn cũng không ngu xuẩn đến nỗi cho rằng mình có thể hấp thu một chút yêu khí nhỏ bé từ Lấn Ma rồi sẽ trở thành mạnh mẽ, bởi lẽ tỷ lệ hấp thu yêu khí để chuyển hóa linh lực bản thân là cực, cực thấp. Và phương pháp đó cũng chính là một cách dần dần để tăng cường lực lượng. Nếu không phải giết ma thú để lấy kinh nghiệm thực chiến, rèn luyện kỹ xảo song đấu, và tâm lý đối diện với ma thú khi cần chiến đấu cũng được củng cố hơn, thì nói cho cùng....giống Lấn Ma này cũng chỉ là một loại ma thú có trí lực rất kém, vốn không phải là đối tượng tốt dùng để huấn luyện cho mình. Chẳng hạn loại người như Ba Tây vậy, sử dụng gã để rèn luyện cũng là một biện pháp kém thông minh, nhưng Mộ Dung Thiên còn có ý khác.

Nhìn Mộ Dung Thiên kiên quyết xác định câu trả lời, Ba Tây cảm động đến rơi nước mắt. Tên gia hỏa này cũng không tệ nhỉ, hắn không hề nhân cơ hội này mà chiếm một phần thịt nướng cho hắn. Nghĩ vậy, Ba Tây liền vỗ ngực dõng dạc nói:

- Không thành vấn đề, cứ giao hết cho ta.

Song, có một việc mà gã không nghĩ tới, nếu như Mộ Dung Thiên thật sự có thể lực mạnh hơn gã thì đã không cần gã đi theo bảo vệ cho hắn rồi.

oooOooo

Sáng hôm sau, Ba Tây y theo giờ giấc mà Mộ Dung Thiên đã dặn trước tìm đến từ điểm của Tư Ân. Trước mắt mọi người, thái độ của Mộ Dung Thiên và Ba Tây trọng thân mật như chiến hữu đã khiến cho ai nấy đều ngạc nhiên vô cùng. Ai ai cũng biết, Thú nhân Ba Tây là một chiến sĩ độc lai độc vãng, ngoại trừ chiến sĩ của công hội được ủy thác nhiệm vụ trên người thì gã không hề tiếp cận ai.

Hai nàng thị nữ đối với La Định tiên sinh càng lúc càng kính phục hơn, bởi vì ngoài dáng vẻ cổ quái bên ngoài thì hắn dường như còn làm được những việc mà không ai khác làm được vậy.

oooOooo

Ốc Mã cao địa chỉ là một khu vực nhỏ nằm bên ngoài rừng hoang. Nó cách Cách Lâm trấn không xa, mà dọc theo đường đi, những ma thú thường xuất hiện cũng không thuộc loại mạnh mẽ gì. Tất nhiên đó chỉ là đối với Ba Tây thôi. Nếu Mộ Dung Thiên không có lá bùa hộ mạng này thì cũng vẫn có thể

thịt được hần như thường. Thỉnh thoảng cũng có vài con ma thú xông ra, nhưng chúng đều bị Ba Tây bằm thành tương. Tên Trư nhân này quả xứng danh bảo tiêu xuất sắc. Gã đã bảo vệ cho Mộ Dung Thiên rất tốt, không khiến cho hần bị thương dù một vết nhỏ nào. Hiên nhiên Ba Tây không ngờ rằng Mộ Dung Thiên vốn không có chút năng lực đề đối phó với ma thú, chẳng qua gã chỉ nghĩ là hần xem thường chút yêu khí còn con con đó mà không thêm ra tay thôi.

Hai người cứ thế mà an toàn đến được Ốc Mã cao địa, nơi này chính là bìa rừng với những hàng cây lớn chọc trời và gần đó chỉ có một bãi cỏ không lớn lắm, trông rất giống một vùng nông thôn hẻo lánh. Tại đây có vài con ma thú bốn chân giống như loài chó săn đang đi lang thang không mục đích. Chúng vốn dĩ trời sanh đã là kẻ địch sống chết của loài người, nên khi vừa trông thấy hai người bọn Mộ Dung Thiên thì mắt lập tức nổi hung quang, sau đó thì hung hãn xông tới tấn công họ.

Có một chiến sĩ với thực lực tương đối khá bảo vệ, tất nhiên là Mộ Dung Thiên không hề sợ mấy con ma thú cấp thấp này. Hần để cho Ba Tây đập chết gần hết và chữa lại cho mình một con.

Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi, rút cuộc thời cơ phải đích thân lâm chiến đã đến. Bắt đầu từ thời khắc này, bao nhiêu khiếp đảm, sợ hãi, hèn nhát đều phải vứt bỏ con bà nó hết. Vì sự sinh tồn, vì được tôn kính, vì mục tiêu khó tựa lên trời kia.....

Hết

Chú thích:

[1] Thuyền không có đinh sao dám qua sông: ý nói nếu thuyền không được đóng chắc (bằng đinh) ít nhất là bao nhiêu phần trăm đó thì làm sao dám qua sông? Nếu thuyền chỉ dùng gỗ dán lại rồi qua sông thì chỉ sợ đến nửa chừng keo sẽ bị tan, thuyền bị rã, vậy thì sẽ không thể qua sông được.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Yêu khí

Nỗi ám ảnh về cuộc chiến đầu tiên không thể hoàn toàn tiêu trừ, nhưng một khi nhớ đến mối si nhục của ngày đó thì Mộ Dung Thiên cũng lập tức quên đi không ít sợ hãi. Hần hít sâu một hơi và tiến về phía trước, trong tay xách theo thanh loan đao làm bằng cương thiết mỏng, dài chừng ba xích. Đây là món binh khí thuộc cấp thấp nhất. Ngoài những thanh chủy thủ mà giới đạo tặc vẫn thường sử dụng thì loại này được xem là nhẹ nhất, nếu sử dụng binh khí nặng hơn thì e rằng Mộ Dung Thiên sẽ phải phí sức rất nhiều. Hần đã nhờ Ba Tây mua giùm thanh loan đao này tại một tiệm rèn sắt với giá năm kim tệ. Kẻ cũng lạ, suy nghĩ của Trư nhân quả thật chẳng giống ai, nếu là thịt nướng thì gã nhất định sẽ không tình nguyện chia cho bất kỳ người nào, dù rằng kim tệ có giá trị hơn thịt nướng rất nhiều. Với năm kim tệ, gã có thể tự mua đầy đủ thức ăn cho mình cho suốt mấy ngày, song, gã đã khăng khải bỏ ra số tiền đó mà không cần cân nhắc gì nhiều. Theo khái niệm của gã thì năm kim tệ không bằng được với vài ba miếng thịt nướng.

Mộ Dung Thiên của ngày hôm nay đã là một người hiểu rõ sự tàn khốc của các cuộc ác chiến, chứ không còn là một tiểu tử liều lĩnh không biết gì như trước kia nữa.

Trước khi đến đây, hần đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ từ vật chất đến tinh thần, tay trái thì cầm sẵn vài viên Khôi Phục đan mà hai ngày qua hần đã bỏ công vất vả chế luyện thành. Mặc dù hần từng nghe nói Lân Ma so với sùng vật trong cuộc sống thường ngày cũng không mạnh hơn bao nhiêu, nhưng hần vẫn phải cẩn thận dè dặt. Thần Phong đại lục đối với một kẻ đến từ nơi khác như hần thì dù sao cũng vẫn còn xa lạ và còn rất nhiều chuyện mà hần chưa biết hết được. Vì thế, chỉ cần một chút sơ xảy thì nói không chừng hần sẽ không còn nhìn thấy được mặt trời lần nữa. Do đó, Mộ Dung Thiên để cho Ba Tây đứng ở một nơi cách hần không xa lắm, nếu lỡ như trong lúc giao đấu với Lân Ma mà gặp phải nguy hiểm thì gã sẽ lập tức có thể can thiệp kịp thời.

Lúc này, Lân Ma đã bắt đầu có hành động, hai chân sau của nó hơi co lại rồi toàn thân nhảy mạnh về phía trước. Nó muốn mượn lực để tông mạnh vào Mộ Dung Thiên, và dùng hai chân trước làm vũ khí tấn công.

Dù nhìn thấy rõ ràng hành động của nó nhưng Mộ Dung Thiên vẫn không tài nào tránh kịp, bởi lẽ sự phản xạ của hần trong lúc giao chiến với ma thú vẫn còn chậm chạp hơn các chiến đấu chức nghiệp giả nhiều lắm. Trong lúc nguy cấp, hần chỉ đành khẽ nghiêng người để tránh né chiêu công của con Lân Ma kia mà thôi.

"Soạt!" Móng vuốt của Lân Ma cào mạnh một đường dài lên cánh tay của Mộ Dung Thiên, khiến cho hần cảm thấy đau buốt, và phải cắn chặt hàm răng lại. Song, hần không sợ hãi chút nào, mà trái lại, hần còn lấy làm mừng bởi vì yêu khí từ móng vuốt của Lân Ma thấm vào trong cơ thể hần không nhiều, ngoại trừ nơi cánh tay có hơi chút tê cứng, còn lại những chỗ khác trên người đều không có chỗ nào khác thường cả. Phải biết rằng ngày trước khi

hắn đối phó với Dã Đạt La, hắn đã bị yêu khí của chúng làm cho tê liệt toàn thân mà không thể cử động được chứ đừng nói là phản kháng.

Vậy xem ra, lực công kích của Lân Ma đại khái cũng không khác với giống chó săn ở địa cầu là bao. Tuy nhiên, chó săn ở địa cầu dù cũng là loại súc sinh tương đối đáng sợ, nhưng nếu như ma thú ở Thần Phong đại lục này mà chỉ hung dữ cỡ chúng thôi thì Mộ Dung Thiên đã có thể thấp hương lạy thần và cảm tạ ông trời đã có mắt rồi.

Mộ Dung Thiên yên lòng nuốt vào một viên Khôi Phục đan để cầm đau, tuy thuốc này chỉ được chế biến giản dị và chất lượng cũng kém, nhưng nó cũng đủ tốt để điều trị vết thương do Lân Ma gây ra.

Nhìn thấy tính mạng mình không sao, Mộ Dung Thiên bắt đầu vung đao xông lên. Hắn vốn chưa từng học qua cách sử dụng vũ khí nên chỉ biết quơ qua quơ lại một cách vụng về, nào chém nào chặt, nhưng Lân Ma cũng chỉ biết dùng móng vuốt sắc nhọn mà công kích ngược lại hắn. Cả hai đều không có chút kỹ xảo nào, đều dùng những phương thức nguyên thủy nhất của bản năng mà đối địch. Một người một thú cứ thế mà giao đấu, không lâu sau thì máu tươi nhuộm đỏ cả hai. Tình hình chiến cuộc xem ra còn có vẻ kinh tâm động phách hơn cả những cuộc chiến của các cấp cao hơn nữa. Ba Tây đứng ngoài quan sát và cảm thấy rất kỳ quái, gã nhìn thấy các vết thương vừa xuất hiện trên người của Mộ Dung Thiên xong thì đều được dược tính của Khôi Phục đan làm cho miệng vết thương khép lại dần. Gã lấy làm khó hiểu, tại sao tên gia hỏa này có khí lực mạnh hơn mình nhiều nhưng sao lại chưa giết được một con ma thú cấp thấp như thế chứ. Tất nhiên gã không thể biết được Mộ Dung Thiên chỉ là "hàng giả", do đó bao nhiêu nghi vấn ở trong lòng gã sẽ không thể nào tìm được lời giải đáp.

Phải gần mười phút sau, cuộc chiến giữa người và thú mới lộ ra kết quả. Thực lực của Lân Ma tuy có phần mạnh hơn một chút, nhưng do Mộ Dung Thiên dựa vào sự hỗ trợ của Khôi Phục đan nên dần dà cũng chiếm được thượng phong. Dù Lân Ma có năng lực hấp thu yêu khí từ không trung để tự hồi phục sức lực của mình, song quá trình hồi phục cũng phải tốn khá nhiều thời gian nên không kịp đáp ứng nhu cầu của nó. Rốt cuộc thì Lân Ma cũng phải tru lên một tiếng thê lương rồi ngã xuống đất mà chết. Thân hình của nó từ từ biến mất, rồi hóa thành một đạo yêu khí màu xanh biếc bốc thẳng lên cao.

Đến đây! Mộ Dung Thiên thở hổn hển, còn chưa kịp lấy lại hơi thì liền lập tức tập trung tinh thần thu lấy yêu khí. Luồng yêu khí đó lập tức bay đến đầu, khiến cho hắn cảm thấy tại ấn đường [1] có chút hơi ấm, sau đó thì trong đầu như có một luồng hơi nóng lưu chuyển. Cảm giác đó so với lúc thu được linh lực của Lăng Đế Tư cũng không khác là bao, chỉ là yếu hơn lần đó khá nhiều thôi. Nếu không phải do nội tâm cảm nhận được thì cảm giác ấy quả là rất khó tả thành lời. Luồng yêu khí nhanh chóng bay thẳng vào thân thể của Mộ Dung Thiên, rồi mười phút sau mới tan biến hẳn, tựa như đã chìm vào biển rộng vậy, dù cho có cố gắng tập trung tinh thần đến cỡ nào thì cũng không thể phát hiện ra tung tích của nó được.

Trên mặt Mộ Dung Thiên thoáng lộ vẻ thất vọng. Mục đích chuyến đi lần này của hắn là có liên quan tới việc hấp thu yêu khí, bởi lẽ hắn nghe nói sau khi hạ được ma thú thì có thể lợi dụng yêu khí để tăng cường thực lực, dù cho nó có thấp tới đâu thì vẫn có chút lợi lộc. Song, khi yêu khí tiến vào người rồi lại biến mất quá nhanh, và lại thêm yêu khí của Lân Ma quá yếu, như có như không nên dù cho hắn cố sức tập trung rồi mà cũng không thể xác định được đường hướng lưu chuyển của nó hay là quyền sở hữu đối với nó chứ đừng nói là phân tích đến những việc khác. Trên Thần Phong đại lục vốn không có cái gì gọi là "khoa học", duy chỉ có mỗi một mình Mộ Dung Thiên học y nên đối với kết cấu của cơ thể thì hắn hiểu rất rõ, hiển nhiên là hắn cũng có suy nghĩ khác với người ta.

Cuối cùng Ba Tây nhin không được nên lẩm bẩm nói:

- Tại sao lại không dứt khoát giết nó đi cho rồi?

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu lên, ngoan cố nói:

- Người thì biết cái gì. Đây là ta đang nghiên cứu võ kỹ, biết không?

Chỉ tiếc là câu nói hào hùng này lại được thốt ra từ một kẻ áo quần rách nát như hắn nên không hề có chút khí thế và sự đáng tin nào. Bởi vì hắn không biết cách trách né và phòng ngự cơ bản của các chiến sĩ nên mới ra nông nổi thế này.

Ba Tây lập tức im ngay và cũng cảm thấy kính nể Mộ Dung Thiên hơn. Thì ra hắn đang nghiên cứu võ kỹ, quả nhiên là lợi hại. Cũng bởi vì Trư nhân vốn rất dằn dặt nên Ba Tây chỉ biết cậy mạnh thù thắng, dùng búa lớn đập mấy con ma thú thành nhừ tử mà thôi. Do đó, gã rất hâm mộ những chiến sĩ có chiêu thức võ kỹ hoa lệ đẹp mắt. Giờ đây, gã lại càng khâm phục Mộ Dung Thiên thêm một phần. Thật không ngờ tên gia hỏa này có vóc người nhỏ con như vậy mà không những chỉ có lực lượng cường đại, hắn lại còn biết nghiên cứu võ kỹ nữa. Ủa, mà sao hắn không tìm những loại ma thú cao cấp hơn để nghiên cứu nhỉ? Mà cả quần áo của hắn cũng bị xé rách nát như vậy nữa, chẳng lẽ phải như thế thì mới có thể hội được sự việc hay sao? Hiển nhiên là gã không thể hiểu được tư tưởng của cao thủ rồi - mà nếu như Mộ Dung Thiên biết được trong lòng Ba Tây đang nghĩ gì, chắc có lẽ hắn sẽ cười rụng hết cả răng mất.

Mộ Dung Thiên không cam lòng bỏ qua, nên lại giết thêm vài con Lân Ma nữa. Sau lần luyện thuốc đầu tiên, hắn đối với dược liệu dùng để chế luyện Khôi Phục đan ở tại Kinh Lôi sơn mạch thì đã nắm rõ như lòng bàn tay, nên việc hái thuốc cũng tương đối thông thạo, cả hiệu suất và chất lượng đều được tăng cao thêm một bậc. Do đó mà chuyến này hắn chuẩn bị đan dược cũng khá đầy đủ để mang theo. Chỉ tiếc là lần nào hấp thu yêu khí của Lân Ma cũng giống nhau, toàn bộ quá trình đều xảy ra quá nhanh nên hắn vẫn không thu được kết quả như mong muốn.

Thế là một ngày trôi qua, Mộ Dung Thiên vẫn phải ôm thất vọng trở về. Y phục của hắn đã bị xé rách nát không còn ra hình dạng gì nữa, cũng may là công hội tại Thần Phong đại lục không có luật lệ nào liên quan tới thuần phong mĩ tục, nếu không thì có lẽ hắn đã phạm luật rồi. Tuy nhiên, hắn cũng đã chuẩn bị sẵn một bộ y phục mới ở trong Trữ Vật châu, nên giờ đây đã có cơ hội dùng tới. Do đó, khi hắn vừa trở về tửu điểm của Tư Ân thì mọi người không hề phát giác ra việc hôm nay hắn vừa chiến thắng đám ma thú thuộc cấp thấp nhất.

Ngày hôm sau, Mộ Dung Thiên vẫn không từ bỏ ý định của mình. Từ sáng sớm, hắn đã cùng Ba Tây đến Ốc Mã cao địa, tiếp tục nghiên cứu những gì vẫn chưa thành công. Và cứ liên tiếp mấy ngày như thế, Mộ Dung Thiên quen dần với việc chiến đấu và hắn cũng không cần Ba Tây đứng một bên hộ vệ

nữa, bởi vì hấn phát hiện ra lực tấn công của Lân Ma rất yếu, cho dù lúc đầu chúng có hùng hổ xông đến và làm cho mình mang thêm vài vết thương trên người, nhưng tựu trung thì tính mạng cũng không có gì đáng lo. Vì vậy mà Ba Tây chỉ có việc đi đến cái đầm ở gần đó mà giết thủy quái. Khi trời tối, gã lại cùng Mộ Dung Thiên trở lại Cách Lâm Trấn.

- Con bà nó!

Mộ Dung Thiên nhìn con Lân Ma hóa thành luồng yêu khí màu xanh biếc, rồi đưa tay lên liếm vài vết máu dính trên cánh tay của hấn, đồng thời không nhìn được mà buông một câu thóa mạ. Khoảng mười ngày đầu, những vết thương lớn nhỏ vốn không đủ làm cho hấn sợ hãi, đó không phải là vì sự đau đớn đã giảm dần, mà bởi vì trải qua nhiều trận chiến nên kinh nghiệm của hấn cũng dày dặn hơn và hấn cũng thích ứng dần với các cuộc chiến đấu hơn. Do đó, việc mang thương tích đối với hấn bây giờ là một việc rất thường tình, thậm chí, có khi còn làm cho hấn bị tê dại cả người, nhưng nếu không nhờ Khôi Phục đan có khả năng thúc đẩy cơ thể tái tạo khí huyết trong người thì chỉ nội việc mất máu không thôi là cũng đủ khiến hấn sớm đi gặp tử thần hơn mười lần rồi.

Lại nói trong mười ngày qua, hấn nhận lãnh được khá nhiều vết thương, nên sự phản ứng của hấn so với lúc trước cũng nhanh nhạy hơn nhiều. Giờ đây, hấn đã có thể tránh né sự công kích của Lân Ma rồi. Cứ mỗi lần bị thương là sự chậm chạp của hấn lại giảm bớt đi một phần. Tuy nhiên, nếu có ai đó muốn trở thành mạnh mẽ hơn thì điều cơ bản nhất vẫn là phải hấp thu yêu khí, có như vậy thì linh lực mới tăng trưởng được. Trong mấy ngày này, Mộ Dung Thiên không phải là không có thu hoạch được gì. Ngoài việc phản ứng nhanh nhạy hơn và kinh nghiệm giao đấu cũng nhiều hơn, tinh thần của hấn cũng đã cảm hội được linh lực do yêu khí tạo thành và sự lưu chuyển của chúng theo một quỹ đạo như thể nào bên trong cơ thể hấn. Vì thế, ngày nào hấn cũng cố gắng rèn luyện và cũng nhờ đó mà được miễn tuệ hơn.

Lân này, luồng yêu khí màu xanh biếc vẫn dung nhập vào nội thể của Mộ Dung Thiên theo ấn đường như thường lệ, hấn lập tức khoanh chân ngồi xuống đất. Mộ Dung Thiên khám phá ra tư thế ngồi giống như hòa thượng niệm kinh này quả thật có thể giúp cho người ta đạt được cảnh giới tâm bình khí hòa, tinh thần lại càng được khỏe khoắn hơn nhiều. Luồng yêu khí kia biến thành luồng khí ấm ở trong người hấn rồi nhanh chóng lưu chuyển khắp nơi. Mộ Dung Thiên cố gắng để tâm theo dõi thì biết được quỹ tích lưu chuyển của nó đại khái theo đường hướng sau: Thiên Linh - Cảnh Bộ - Tâm Tạng - Đan Điền. Sau khi qua Đan Điền thì chia làm hai đường, một thì chạy qua chân trái và lần lượt theo các huyệt sau: Dũng Tuyền huyệt của chân trái - ngoại giới. Còn đường thứ hai thì chạy qua chân phải và cũng theo huyệt Dũng Tuyền - ngoại giới. Do luồng yêu khí đó chung quy đều thoát hết ra ngoài, nên rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng không thể tận dụng được nó.

Đáng tiếc là yêu khí không thể dùng tư tưởng để khống chế hướng đi của nó, mà phải trải qua sự hấp thu rồi sau đó chuyển hóa thành linh lực thì mới có thể sử dụng được. Cho đến lúc này, Mộ Dung Thiên vẫn chưa hiểu được khi yêu khí bị hấp thu rồi thì được chứa đựng ở đâu. Nếu có hỏi Mạc Lý An thì cũng sẽ không có được câu trả lời, bởi vì nghe đâu những pháp môn tu luyện như vậy đều nằm trong tu luyện thuật của những chiến đấu chức nghiệp giả, người bình thường sẽ không thể biết được.

Đột nhiên trong lòng Mộ Dung Thiên cảm giác được một chút khác lạ so với những ngày trước. Hấn vui mừng phát hiện ra luồng yêu khí vốn được ngưng tụ lại và theo quỹ tích như thường lệ của nó, cứ mỗi lần lưu chuyển qua một địa phương nào đó thì lại phân ra một luồng khí cực mỏng. Điều này tựa như một giòng sông đang chảy mạnh rồi gặp phải con kênh lớn chặn ngay trước mặt, nên khiến nó bị rẽ ra thành các nhánh nhỏ hơn vậy. Những luồng khí kia mỏng đến nỗi Mộ Dung Thiên gần như là không cảm nhận ra được, hấn cứ cảm thấy chúng như có như không. Thậm chí, hấn còn hoài nghi là mình có ảo giác nữa, thế nhưng điều đó vẫn khiến cho hấn cảm thấy hưng phấn vô cùng, vì ít ra hấn có thể hy vọng bản thân sẽ có chút thu hoạch. Đúng vậy, điều ấy chính là sự thật hiển nhiên. Có lẽ tại một bộ phận nhỏ nào đó trong cơ thể của hấn đã hấp thu yêu khí nên mới dẫn đến tình trạng này. Và đây cũng chính là tình huống của một người thông qua hấp thu yêu khí để gia tăng thực lực bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Lính đánh thuê

Kết quả thần kỳ ấy như đóa phù dung sớm nở tối tàn, tuy khó nắm bắt nhưng ít ra thì đó cũng là một khởi điểm tốt. Mộ Dung Thiên nhìn thấy sắc trời đã tối và gặp lúc Ba Tây cũng vừa vận diệt xong thủy quái, thế là hai người cùng quay trở về Cách Lâm trấn.

Khi về tới nơi, Mộ Dung Thiên kinh ngạc nhận ra cái tiểu trấn này đêm nay lại đặc biệt náo nhiệt. Ngày thường vào những lúc đáng lý phải vui chơi thoải mái thì mọi người ai nấy cũng đều bị sự ám ảnh của việc ma thú có thể tấn công bất kỳ lúc nào mà không dám tận tình hưởng lạc. Thế mà hôm nay tựa như họ đã thay đổi hẳn, mọi người ai nấy cũng tùm nập tùm nập ba trò chuyện vui vẻ, bàn tán rất sôi động, chỉ đáng tiếc là Mộ Dung Thiên không biết họ đang bàn luận về chuyện gì thôi.

Có lẽ hôm nay là ngày náo nhiệt nhất tại từ điển của Tư Ân và cũng là ngày đóng cửa trễ nhất. Đêm nay khách nhân chật ních những người là người, Mộ Dung Thiên có cảm giác như mình là miếng thịt bị kẹp giữa hai miếng bánh mì vậy, hấn cố gắng len lỏi giữa đám thực khách để tiến vào bên trong. Nhưng còn Ba Tây thì có vẻ ung dung hơn, vì khi mọi người nhìn thấy gã thì họ liền vội dạt ra hai bên để nhường đường cho gã. Trư nhân ở tại trấn này vốn có địa vị và uy tín tương đối khá cao, bởi vì trong lần trước bị ma thú tấn công, toàn bộ Cách Lâm trấn gần như đã bị thất thủ, thế nhưng gã đã biểu

hiện tinh thần bất khuất không sợ chết mà xông lên đánh giết ma thú, nhờ vậy mà đã kích thích được đầu chí của những võ giả khác. Do đó, họ đã lật ngược được tình thế và cứu lại tính mạng của mọi người trong trận.

- Con ma thú cấp B là Lạc Nhật Ma Lang kia bị bức gấp quá nên nó liền phun ra mười quả đạn lửa, chỉ tiếc là nó đã gặp phải lão tử là người song tu cả ma pháp và võ kỹ, đồng thời cũng lại am hiểu cả Hỏa hệ, nên ta đã nhảy lên cao tránh né, rồi dùng lửa quật lại nó và thế là đã chém nó ra thành hai mảnh, cảm giác đó thật là tuyệt! Ha ha ha.....

Người vừa phát ra tràng cười lớn kia là một gã chiến sĩ mặc hắc giáp, trông rất xa lạ. Gã có thân hình khôi ngô tráng kiện, tuy vóc dáng không to lớn bằng Ba Tây, nhưng được cái cao ráo khỏe mạnh, toàn thân toát ra một loại khí thế rất sung mãn, lực lượng của gã lúc nào cũng như muốn bộc phát ra ngoài. Vừa nhìn qua gã, người ta có thể nói ngay là thực lực của gã mạnh hơn Ba Tây nhiều. Tại lúc này đây, gã đang đeo một thanh kiếm lớn màu xám ở trên lưng, bệ dài của nó còn có vẻ cao hơn cả gã. Tin rằng người nào sử dụng được thanh kiếm đó thì hiển nhiên sức cánh tay phải rất khỏe thì mới làm được điều đó. Mái tóc ngắn trên đầu gã mang màu của lửa, lại dựng đứng cả lên và bay phát phơ trong gió, so với tướng tá đường bệ hùng dũng của gã lại rất phù hợp.

- Thật là lợi hại!

Mọi người vừa nghe kể xong thì ai nấy đồng thời cất tiếng hoan hô vang lừng và vỗ tay tán thưởng rất nhiệt liệt. Xem ra tiếng vỗ tay ấy đúng là một loại âm thanh mà gã chiến sĩ kia rất thích nghe, do đó, khuôn mặt gã lại càng tươi cười toe toét, so với mặt trời tháng Ba thì khuôn mặt của gã vào lúc này còn có vẻ sáng rõ hơn.

Mộ Dung Thiên chưa từng gặp gã chiến sĩ này, mà cũng chưa từng nghe nhắc đến gã. Trong những lúc trà dư tửu hậu, cư dân của Cách Lâm trấn vẫn thường nhắc đến tên tuổi của những bậc võ giả có chút tiếng tăm tại đây. Vậy mà hẳn vẫn chưa nghe ai nhắc đến gã chiến sĩ kia, xem ra, gã chắc chắn không phải là người địa phương rồi. Ngoại trừ gã chiến sĩ đó ra, Mộ Dung Thiên lại còn bất ngờ phát hiện ra một số khách lạ không mời mà đến đang ngồi cùng bàn với gã chiến sĩ kia. Đám người đó ai cũng ngồi im lặng tại bàn, chỉ có gã chiến sĩ là đang đứng đó say mê kể lại chiến tích của mình. Còn đám đông đứng vây quanh thì lại chưa ra một khoảng rộng ở trước bàn của họ để tỏ lòng tôn kính.

Trong số những khách lạ đó, người hấp dẫn ánh mắt của chúng nhân nhất là một nữ cung tiễn thủ rất khêu gợi. Nàng mặc chiếc áo sa mỏng, khiến cho đám nam nhân có thể nhìn xuyên thấu cơ thể của nàng, nhưng khi nhìn đến những chỗ quan trọng nhất thì lại bị những món trang sức che đi rất tài tình. Kỳ thật, một mỹ nữ có cách ăn mặc nửa kín nửa hở như thế hiển nhiên là còn hấp dẫn hơn cả khi nàng thoát y hoàn toàn. Trong lòng mỗi một nam nhân có mặt tại tửu điểm đều cảm thấy ngứa ngáy, muốn gãi mà không được, nhưng họ chỉ dám phát huy trí tưởng tượng của mình ở trong đầu mà thôi, chứ không dám biểu hiện ý đồ thâm kín ra ngoài. Tính cách của nữ cung tiễn thủ đó cũng giống như phong cách ăn mặc của nàng ta vậy, rất hào phóng và cũng khá dễ dãi. Nàng chẳng hề e dè điều gì, vẫn lẳng lơ ném những tia nhìn hóp hồn người về phía đám đông, trông chẳng khác một đấng phụ sành sỏi dùng những ám thị vô thanh vô tức để biểu lộ sự khao khát ân sủng của nam nhân. Còn đám nam nhân kia thì hết sức cố gắng kiềm nén lòng ham muốn của mình, nhưng nhìn mặt họ thì cũng đủ biết họ sẽ sẵn sàng xung động để được phục vụ nữ nhân mỹ lệ này.

Trái ngược hẳn với gã cự kiếm chiến sĩ hào phóng và nữ cung tiễn thủ khêu gợi lẳng lơ là một quái nhân khoác áo choàng lớn che kín người ngồi cùng bàn. Y có vẻ như không rành ăn nói nên chỉ biết cúi đầu chậm rãi nhấp nháp thức uống Bích Da Linh. Về ngoài của y không biểu lộ ra điều gì cả, song, không ai là không nhận ra được thân phận của y - ma pháp sư. Đồng thời, một vật khác tượng trưng cho sự tôn quý của y chính là viên hồng bảo thạch hình ngôi sao năm cánh được đính phía sau tấm áo khoác màu tím của y, nó lấp la lấp lánh tỏa sáng không khác nào một ngôi sao thật sự vậy.

Bởi vì sự hiềm khích với Lý Ngang nên Mộ Dung Thiên lúc nào cũng không có cảm tình với những người có chức nghiệp là kỳ sĩ. Trong số những người trước mắt đây cũng có một vị kỳ sĩ tuổi trung niên, tuy nhiên, Mộ Dung Thiên vừa nhìn thấy y thì cũng không cảm thấy chán ghét, bởi lẽ trên môi y lúc nào cũng nở nụ cười hòa ái và bình thân như của một người cha hiền khi nhìn con cái, khiến người ta vừa nhìn thấy đã muốn làm quen ngay.

Ngoài ra, trong đám người đó còn có một người có thân thể rất quái dị, trên lưng của y khoác chiếc áo dài lê thê phủ xuống tận mặt đất, trên tay lại vẽ chằng chịt các văn tự vô danh vận vẹo vòng vo và có đủ các loại màu sắc, trông rất sắc sỡ lòe loẹt. Thân phận của người này cũng không tầm thường chút nào, y chính là phù chú sư. Thông thường, các phù chú sư không mang theo vũ khí, bởi vì hai cánh tay của họ chính là món binh khí tốt nhất của họ. Họ có thể chế tạo linh lực phù để công kích hoặc phòng ngự, thủ đoạn rất quỷ dị và lại nhiều biến hóa nữa nên khiến cho người ta khó có thể phòng bị xuê. Còn những đạo phù chú ở trên cánh tay của họ lại có khả năng tăng cường hiệu quả trong ma thuật, rất ư là lợi hại. Số lượng phù chú sư ở trên đại lục này rất ít, ngay tại Cách Lâm trấn này cũng không có lấy một người chứ đừng nói chi đến chuyện khác. Song, có một điều chắc chắn mà không một ai dám nghi ngờ: phạm đã là phù chú sư thì hẳn người đó cũng phải là một cường giả.

Người cuối cùng trong nhóm cũng là người ít tuổi nhất, nàng là một mục sư. Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của chúng nhân, nàng tỏ ra thẹn thùng e ấp, hai gò má ửng hồng, đầu cúi thấp trông như một thiếu nữ mới lớn vậy.

- Té ra con súc sinh đó vậy mà cũng không tệ, nó đã lưu lại cho ta một viên tinh hạch màu đỏ, có thể bán được với giá năm trăm Thủy Tinh tệ.

Gã chiến sĩ tóc hung vẫn dương dương đắc ý kể tiếp. Gã là kẻ nhiều chuyện và hoạt bát nhất trong bọn, miệng cứ thao thao bất tuyệt kể chuyện liên hồi, khiến người ta có cảm giác như gã không bao giờ hết đề tài để nói vậy. Đồng bọn của gã thì ngược lại, họ đều rất trầm mặc, chỉ có nàng đấng phụ kia thì thỉnh thoảng lại thấp giọng nói với thiếu nữ mục sư vài lời thôi.

- Oa!

Chúng nhân nghe vậy thì cùng lúc kêu lên đầy ngưỡng mộ. Số tiền đó quả là một món tiền kếp sù.

Gã chiến sĩ đón nhận ánh mắt ngưỡng mộ của chúng nhân rồi thì lại càng hưng phấn hơn. Gã lại càng liếng thoắng như nước Trường Giang chảy mãi không ngừng, rồi lại càng nhận được thêm rất nhiều tràng vỗ tay tán thưởng nữa.

Cách Lâm trấn vốn là một tiểu trấn xa xôi hẻo lánh của Lâm Nguyệt đế quốc, vì nó nằm sâu trong rừng núi nên ngày thường có rất ít người ngoài đến đây. Nhưng đám người trước mắt đây hiển nhiên đều là những chiến đấu chức nghiệp giả có thực lực không tầm thường. Mộ Dung Thiên thật không hiểu nổi tại sao bọn họ lại đột nhiên xuất hiện ở đây, và lại còn tụ tập ở tửu điểm của Tư Ân nữa chứ. Nơi mà bọn họ đáng lẽ nên tìm đến thì phải là quán ăn hạng nhất dành cho các dũng sĩ tại trấn này mới đúng. Cứ dựa theo những gì mà mọi người bàn tán lúc này, những nhân vật mà họ đề cập tới hẳn là nhóm người này rồi. Ôm theo một bụng nghi vấn, Mộ Dung Thiên tiếp tục chen lấn vào trong để đến bên cạnh Tư Ân và Mạc Lý An để hỏi cho ra nhẽ. Hai người họ đều đang rất chăm chú nghe kể chuyện, dù sao đi nữa thì một cơ hội để nghe kinh nghiệm hung hiểm được đích thân các bậc chiến chức giả cao cấp thuật lại là rất hiếm.

- Tư Ân lão bản, Mạc Lý An tiên sinh.

Mộ Dung Thiên khẽ giọng gọi hai người họ.

Tư Ân quay đầu lại, nhìn thấy Mộ Dung Thiên, lão liền nói:

- A, La Địch tiên sinh, ngài về rồi à.

Còn Mạc Lý An lúc này thì đang vuốt vuốt cằm...

Mộ Dung Thiên chỉ vào đám chiến chức giả kia, hỏi:

- Họ là ai thế?

- Cuồng Bạo dong binh đoàn.

Tư Ân nhẹ nhàng thốt ra năm chữ với giọng điệu hết sức tôn kính.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Nữ đồng

"Cuồng Bạo dong binh đoàn?" Mộ Dung Thiên đã từng nghe qua danh từ này. Dong binh là một loại chức nghiệp tương đối đặc biệt, họ có thể bao gồm hầu hết các chức nghiệp như chiến sĩ, pháp sư, đạo tặc, cung tiễn thủ, kết giới sư, kỵ sĩ, mục sư, phù chú sư, v.v...bất cứ loại chức nghiệp nào thuộc về chiến đấu cũng đều có đủ. Bọn họ ngoài việc nhận tiền lương hàng tháng của các chiến chức giả ra thì còn có thể nhận thêm nhiệm vụ của Dong Binh công hội như là tiêu trừ những con ma thú biến dị còn sót lại sau lần bạo động, hoặc là tiêu diệt những con ma thú cường đại mà lực lượng trong thành không thể tiêu diệt, có thể gây nguy hại cho những chiến chức giả dựa vào chiến đấu để luyện cấp của thành. Tóm lại, một khi nhân tộc tại Thần Phong đại lục này còn chưa thể tăng cường tổng thể lực lượng của mình thì về cơ bản, mọi chuyện đều do dong binh ra mặt giải quyết. Công tác của họ chỉ có mỗi việc là chiến đấu với ma thú mà thôi. Cũng bởi vì lẽ đó mà dong binh là một chức nghiệp rất được người ta kính nể, niềm vinh quang đó cũng giống y như của các chiến sĩ đấu tranh vì quốc gia tại địa cầu vậy. Ma pháp sư được người người tôn kính là vì chức nghiệp và địa vị tôn quý của họ, còn dong binh được người ta tôn kính là vì tâm huyết, dũng khí và sự cống hiến vĩ đại của họ.

Bởi vì họ phải chiến đấu với ma thú quanh năm, chẳng những vậy mà còn toàn là những loại cực kỳ lợi hại, một dong binh có khi lại không đủ sức ứng phó, do đó, dong binh đoàn mới ra đời. Họ được hợp thành từ hai người trở lên, có khi là vài người, có khi là hơn mười người, trăm người; thậm chí, dong binh đoàn có khi lại còn đạt đến tầm mức quốc gia là có hơn ngàn người nữa. Những điều này cũng không có gì bất ngờ cả, tuy nhiên, số lượng thành viên của dong binh đoàn hầu như không hề thay đổi, bởi vì chỉ có vậy thì họ mới đạt được sự phối hợp ăn ý mà gia tăng thực lực của đoàn. Nếu như trong một đoàn có người cũ ra đi và người mới gia nhập để thay thế, vậy thì họ sẽ mất đi sự phối hợp nhuần nhuyễn vốn có. Nếu như giữa các thành viên có điều gì mâu thuẫn hay nảy sinh tranh chấp, đến khi hợp tác không được ăn khớp thì chỉ e họ sẽ tự rước họa vào thân, có khi còn nguy hiểm đến tính mạng nữa. Do đó, quan hệ của các thành viên chung một đoàn thường là rất tốt, chứ không có bất hòa.

Chỉ có điều, không biết tại sao Cuồng Bạo dong binh đoàn này lại xuất hiện tại Cách Lâm trấn nhỉ. Mộ Dung Thiên cảm thấy điều này rất khó hiểu.

Hiện tại, tửu điểm không cần kinh doanh nữa vì tất cả chỗ ngồi đã có đầy khách. Họ vì muốn chiêm ngưỡng phong thái của Cuồng Bạo dong binh đoàn mà không dám gọi thức ăn, tránh gây ra những tiếng động khó nghe mà thất lễ với các khách quý. Tóm lại, đây là một cơ hội hiếm có nên phải khéo tận dụng. Cách đây không lâu, tiểu trấn này đã từng hân hạnh được đón tiếp thiếu chủ của A Nhĩ Pháp gia tộc là kỵ sĩ Lý Ngang, rồi kể đến là mỹ nữ đạo tặc Lăng Đế Tư. Hai người này đều là những học viên đặc ý của Tát Á Đa Lộ Ma Võ học viện. Không hiểu hà cớ gì mà trong thời gian gần đây, Cách Lâm trấn lại có nhiều vinh dự đến như thế, toàn là được tiếp đón những khách nhân tôn quý không thôi.

Lệ Toa và Lạc Na cũng được nhàn nhã chẳng phải làm gì. Hai nàng hiện đang ngồi sau quầy rượu để nghe gã chiến sĩ tóc hung kể lại chuyện mạo hiểm

của gã. Tiểu Á thì đang bay lượn trên cao giúp vui, còn Tư Tư thì không bay được, nó chỉ có thể đứng trên vai Lệ Toa và cố hết sức giờ hai cánh tay thật cao. Chỉ tiếc là nó quá lùn nên không thể nhìn thấy được gì cả, thế là cứ cuống quýt đi qua đi lại trông rất tức cười.

Thấy Mộ Dung Thiên trở về, Lệ Toa rất hưng phấn, gọi:

- La Định tiên sinh, người xem kia, những người đó là Cuồng Bạo dong binh đoàn đấy.

Còn khuôn mặt của Lạc Na thì đang tươi cười hớn hờ và tỏ vẻ rất sùng bái, nàng nói:

- Thật khó có thể tin được bọn họ lại đến Cách Lâm trấn này nhỉ.

Lúc này, hai nàng tựa như những cô gái tại địa cầu khi gặp được thần tượng của mình vậy, còn "Cuồng Bạo dong binh đoàn" thì quả đúng là thần tượng của rất nhiều người tại Thần Phong đại lục này. Mà tại đây thì lại không có công nghệ thông tin tối tân như ở địa cầu nên tất cả mọi thông tin đều bị bế tắc. Phương pháp duy nhất để họ cập nhật thông tin là nhờ vào các thông tin thuật sĩ mỗi ngày xuất ra lĩnh vực điều, cho chúng mang theo những ống ma pháp và bay đến các trạm thông tin tại những thành thị lớn, sau đó bỏ đạo cụ thuộc Quang hệ có chứa hình ảnh của nơi đó vào ống rồi mang về. Nhờ thế mà mọi người mới có thể biết được mọi diễn biến của thế giới bên ngoài.

Và "Cuồng Bạo dong binh đoàn" thì lại xuất hiện ở trong đạo cụ hình ảnh thuộc Quang hệ rất thường, nên họ trở thành thần tượng của rất nhiều người cũng là chuyện dễ hiểu thôi.

Lệ Toa khấp khởi nói:

- La Định tiên sinh, người vốn đến từ một địa phương xa xôi, mà công cụ thông tin ở nơi đó lại bị hư lâu ngày nên chắc là chưa nghe nói đến họ nhỉ. Vậy để ta kể cho người nghe nhé.

Mộ Dung Thiên trầm nghĩ, có biết thêm đôi điều về họ cũng không có hại gì. Chắc chắn là bọn họ không phải vô duyên vô cớ mà chạy đến một địa phương hẻo lánh như Cách Lâm trấn này rồi. Vì thế nên hắn nói ngay:

- Được, ta cũng đang rất muốn nghe đây!

- Người chiến sĩ tóc hung và mang thanh kiếm lớn kia có tên gọi là Tạt Tháp, lực lượng của gã rất hùng mạnh. cũng bởi vì gã rất thích dùng sức mạnh để chọi thắng với ma thú nên được xưng là "Bạo Lực chiến sĩ".

Rồi Lạc Na lại hạ giọng bổ sung thêm một câu:

- Người này rất thích khoe khoang, hi hi.

Mộ Dung Thiên gật gù đầu tán thành. Dù nàng không nói thì hắn cũng nhận ra loại người thích khoe khoang này lại không hung hăng ngạo mạn, do đó mà cũng không khiến cho hắn thấy phản cảm với gã. Trái lại, hắn còn thấy thích cái tính hào sảng của gã chiến sĩ cường tráng đó, ít ra thì hắn cũng thấy được là gã không hề có tâm cơ và dễ thân cận hơn hẳn cái tên Lý Ngang kiêu căng khó ưa kia.

Lạc Na khẽ liếc nhìn nữ cung tiễn thủ xinh đẹp đang làm điên đảo thần hồn chúng nhân kia, rồi lại nhìn thần sắc mê muội của Mộ Dung Thiên, nàng có ý tốt nhắc hắn:

- La Định tiên sinh, người ngàn vạn lần đừng có trêu chọc nữ cung tiễn thủ kia đó nhé. Nàng ta tên là Bích Dạ, có ngoại hiệu là Diễm Hạt. Đừng thấy ngoại hình là lướt của nàng như thế mà ham hố, đã có nhiều nam nhân từng vô lễ với nàng và đã bị giáo huấn cả rồi đấy.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì thu hồi ánh mắt đang rơi trên cặp đùi trắng như tuyết của Bích Dạ lại, rồi hỏi với giọng đầy thắc mắc:

- Thật à?

Tuy rằng hắn đối với Bích Dạ chẳng có ý đồ gì, nhưng nhìn điệu bộ dâm đãng của nàng thế kia thì hắn lại đâm ra nghi ngờ lời cảnh giác của Lạc Na.

- Thật!

Lệ Toa ngắt lời hắn, rồi cũng hạ thấp giọng, nói:

- Tuy vẻ ngoài của nàng ta là thế, nhưng ta nghe nhiều người nói nàng ta chỉ thích nữ nhân thôi.

Vừa nghe xong lời đó, Mộ Dung Thiên suýt tí nữa là té lăn xuống ghế luôn. Thật không ngờ ở Thần Phong đại lục này mà cũng có nữ đồng [1], trong đầu hắn hình dung tới cảnh tượng hai tấm thân nõn nà không một mảnh vải che thân, quần quýt lấy nhau rồi rên rỉ kêu la.....Nhất thời, hắn bị kích thích cho máu huyết trong người chảy rần rật, thiếu chút nữa thì máu mũi cũng phun ra thành vòi rồi.

Hai nàng thấy đáng về lưu manh của Mộ Dung Thiên như thế thì cho rằng lời khuyên của mình không lọt vào tai hắn, nên chỉ đành chêm thêm một câu:

- La Định tiên sinh, tóm lại là người hãy nên cố gắng tránh càng xa nàng ta càng tốt. Nếu không thì coi chừng sẽ bị phiền toái đó.

Mộ Dung Thiên sực tỉnh lại từ cơn ảo tưởng, rồi nói rất chắc nịch:

- Ta đây là một con người chính trực, làm sao có thể hạ lưu như thế được chứ.

"Bịch, bịch!" Hai tiếng vang lên, cả Tư Ân và Mạc Lý An vừa nghe được lời ấy của hắn thì đều ngã nhào xuống đất.

Rồi hai nàng lại tiếp tục giới thiệu với hắn:

- Vị trung niên kỳ sĩ kia là Tát Na Lâm Cách, là một Bạch Ngân kỳ sĩ có cấp bậc rất cao. Còn kia là Tạp Lâm mục sư, nghe nói nàng ta chỉ mới mười một tuổi thôi. Lam Nguyệt để quốc chúng ta không có nữ tử nào khác còn nhỏ tuổi như thế mà đã là thành viên của dong binh đoàn rồi đâu.

Cũng bởi lẽ dong binh suốt ngày phải chiến đấu với ma thú, là một chức nghiệp xuất sinh nhập tử nhiều như cơm bữa, nên nó đòi hỏi những người gia nhập phải có thực lực đạt đến một trình độ nhất định; chứ những chiến chức giả với thực lực tầm thường thì hoàn toàn không có tư cách để tham gia.

- Vị kia là phù chú sư Bó Lỗ Tư, thanh danh rất hiển hách.

Cuối cùng, hai nàng mới nhắc đến vị ma pháp sư trầm mặc kia, điều đó không phải là vì y có thực lực thấp nhất đoàn; mà trái lại, ánh mắt của Lệ Toa và Lạc Na khi nhìn đến y thì cực kỳ sùng bái, cả giọng nói cũng rất ư tôn kính:

- Vị pháp sư mặc áo bào tím kia chính là đoàn trưởng và cũng là người sáng lập ra Cuồng Bạo dong binh đoàn, tức Khổng Đặc tiên sinh. Pháp lực của y rất cao cường, đã đạt đến cấp năm sao và lại còn thiện nghệ Băng hệ ma pháp nữa.

Băng hệ là hình thái vật chất chuyển hóa ma pháp của Thủy hệ. Nó là một loại ma pháp cao cấp nên tu luyện rất khó khăn, và lại, người luyện còn phải có Thủy hệ nguyên tố trời cho rất cao thì mới được. Ma pháp sư thuộc cấp năm sao là một cấp rất gần với bậc "sư", chỉ có điều người ở đại lục này có thói quen dùng số lượng trắng, sao để miêu tả cấp bậc cao thấp của ma pháp sư chức nghiệp. Điều này cũng giống như các cấp bậc trong kỳ sĩ chức nghiệp, họ dùng cương thiết, thanh đồng, bạch ngân, và hoàng kim để phân biệt.

- A!

Mộ Dung Thiên thoáng chút kinh ngạc. Nghe nói ma pháp sư là một chức nghiệp được người người tôn kính, vì vậy mà hắn luôn hình dung ra hình ảnh của những người cao ngạo khó gần, thế mà không ngờ người này lại không lộ ra vẻ gì khác thường cả. Có một điều mà hắn vẫn chưa biết, đó là chức nghiệp ma pháp sư có sự đòi hỏi về mặt tự khống chế tư tưởng rất cao, vì vậy mà ngày thường các ma pháp sư phải thường xuyên giữ cho tâm tính an hòa, do đó mà họ trông có vẻ khá khiêm tốn so với những chiến chức giả khác.

Dong binh cũng chính là chiến đấu chức nghiệp có địa vị khá cao tại đại lục này, nếu không cần thiết thì họ sẽ không lui tới với giới bình dân, vì vậy nên Mộ Dung Thiên lấy làm kỳ quái, hỏi:

- Tại sao họ lại đến từ điểm này?

Ngụ ý của hắn là bọn họ nên đến quán ăn cao cấp dành cho dũng sĩ mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Vưu vật

Nhắc đến vấn đề này thì Tư Ân liền trở nên rất hưng phấn. Có được những thành viên của Dong Binh đoàn ghé thăm từ điểm của lão thì đó là niềm vinh hạnh lớn lao, phải tu mấy kiếp mới có được. Thế nhưng lão vẫn cố gắng che dấu sự đắc ý ở trên mặt, chỉ nói:

- Các thành viên của Cuồng Bạo dong binh đoàn không bao giờ đặt chân vào những quán ăn dành cho những ai thuộc cấp bậc dũng sĩ. Điều này hầu như người nào ở đại lục này cũng đều biết. Bởi vì Tạp Thập là một người rất thích thức ăn ngon, nên mỗi lần họ đi đến đâu thì việc ăn uống của cả đoàn đều do y quyết định. Và may mắn thay, chuyến này tề điểm lại được y để mất tới.

Mộ Dung Thiên lại cảm thấy thắc mắc:

- Nhưng tại sao bọn họ lại không bước chân vào các quán ăn dành cho dũng sĩ? Điều này thật quái lạ!

- A, điều này....

Nghe hỏi đến vấn đề đó, cả Tư Ân cũng không biết phải trả lời thế nào, còn Lệ Toa và Lạc Na thì cũng lắc đầu không nói gì.

Đến lúc này thì người có kiến thức sâu rộng nhất là Mạc Lý An mới lên tiếng để giải khai sự nghi hoặc của mọi người. Lão chậm rãi nói:

- Nghe nói mẫu thân của người sáng lập đoàn dong binh ấy, tức ma pháp sư Khổng Đặc tiên sinh, là một nữ tử bình dân. Thuở còn là một thiếu nữ, bà ta đã từng bị một chiến chức giả cường gian, sau đó thì người kia phủ nhận trách nhiệm và bỏ đi. Song, sau đó thì mẫu thân của Khổng Đặc mới phát hiện ra mình đã thụ thai, và đứa bé đó chính là Khổng Đặc. Lúc bấy giờ, bà ta đã phải đấu tranh tư tưởng một thời gian khá lâu, sau cùng mới quyết định sinh đứa bé đó ra. Ở trên đại lục này, chưa kết hôn mà đã thất thân thì là một việc rất đáng xấu hổ, bởi vậy nên bà ta đã bị người người phi nhổ và khinh rẻ; thậm chí, cả gia đình cũng không dám tiếp tục nuôi dưỡng bà ta. Do đó mà bà ta đã trở thành một người ăn mày ở đầu đường xó chợ, ngâm đắng nuốt cay để nuôi cho Khổng Đặc được lớn khôn thành người. May là trong vài lần ma thú công thành, công tác phòng ngự được khá tốt nên bọn họ mới có thể sinh tồn được. Nhưng người cha của Khổng Đặc, một chiến chức giả mà không ai biết danh tính là gì đã để lại một năng lực trác tuyệt cho hai mẫu tử họ. Tổ chất của Khổng Đặc tiên sinh cực kỳ xuất sắc, sau khi trưởng thành thì đã trở nên là một vị ma pháp sư cao quý. Trong lúc Khổng Đặc nghĩ rằng mình có thể khiến mẫu thân có được những chuỗi ngày sung túc và gạt hái được sự tôn kính của chúng nhân như đối với chính mình, thì đột nhiên lúc đó, bà ta do phải chịu đựng sự cơ cực bần hàn lâu ngày nên đã nhuốm bệnh nặng và qua đời không lâu sau đó. Kỳ thật, bà ta có thể cảm cực được cho tới khi Khổng Đặc thành nhân thì đã là một kỳ tích lắm rồi. Đó có lẽ là do tình yêu của từ mẫu quá lớn nên mới được như vậy.

Mạc Lý An kể tới đây thì thở dài một hơi, tựa như là đang cảm thán cho số phận của nữ nhân đáng thương kia. Sau đó lão nói tiếp:

- Từ đó về sau, Khổng Đặc tiên sinh rất thông hận phụ thân, và y cự tuyệt không bao giờ đặt chân vào bất kỳ những nơi nào chỉ dành để tiếp đãi dũng sĩ, ví dụ như là tửu điểm, nhà trọ, trà lâu, v...vv.... và y chỉ đến những nơi bình dân mà thôi. Khi y thành lập dong binh đoàn, trong số các điều kiện gia nhập, có một điều quan trọng nhất mà ai cũng phải tuân theo, đó là nhất định phải theo y đến các nơi bình dân. Do đó, tuy thực lực hùng hậu mà trong đoàn không hề có một chiến chức giả nào kiêu căng tự đại, họ chỉ chuyên vì giới bình dân mà giải nạn. Và cũng nhờ thế mà Cuồng Bạo dong binh đoàn rất được dân chúng kính yêu và hoan nghênh. Hơn nữa, bọn họ ai nấy cũng đều có cá tính, vì vậy mà họ rất nổi tiếng ở tại Lam Nguyệt đế quốc này.

Tuy đã được giải thích rõ ràng, nhưng vấn đề mà Mộ Dung Thiên quan tâm lại là một chuyện khác. Hắn hỏi:

- Thế tại sao bọn họ lại đến tiểu trấn của chúng ta?

Năm chữ "tiểu trấn của chúng ta" được thoát ra từ miệng Mộ Dung Thiên rất tự nhiên, đó là vì hắn đã xem Cách Lâm trấn này như là quê hương của hắn rồi.

Tư Ân đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, liền nói với Mộ Dung Thiên:

- À, La Định tiên sinh, mấy ngày sắp tới, nếu người có ra ngoài thì phải cẩn thận lắm mới được. Thời gian gần đây, ở vùng phụ cận của khu mộ u linh nằm bên trong rừng hoang dã, không biết vì lẽ gì mà lại xuất hiện rất nhiều ma thú biến dị cực kỳ hung mãnh. Tất Minh kỵ sĩ và thể tử của y là mục sư Tuyệt Lê đã từng được nhìn thấy chúng, và họ đã ước đoán thực lực phòng ngự của chúng ta chỉ có thể ngang ngửa với ma thú cấp B mà thôi. Tin đồn đó vừa được tung ra thì lòng người cực kỳ hoang mang, không một chiến chức giả nào dám tiến vào nơi sâu nhất của khu rừng hoang ấy nữa. Do đó, người của bốn trấn mới thỉnh mời Dong Binh công hội ở trong thành phái người đến tiêu diệt ma thú giúp chúng ta.

Khi nhắc tới ma thú cấp A, B, trên mặt Tư Ân chợt biến sắc. Lão từng trải qua không ít lần ma thú công thành, nên hiểu rất rõ sự hung hiểm của chúng. Ma thú cấp A có nghĩa là thực lực rất mạnh, bằng không thì công hội đã không phái Cuồng Bạo dong binh đoàn xuất động rồi.

Mộ Dung Thiên hỏi:

- Ủa, thế à? Bọn chúng thường xuất hiện ở chỗ nào thế?

Tư Ân gật đầu nói:

- Đúng vậy, tạm thời trinh sát viên còn chưa phát hiện ra phương hướng mà chúng sẽ xâm nhập vào trấn này.

Mộ Dung Thiên gật gù đầu, tỏ ra đã biết. Vậy là tốt, chuyện này có lẽ sẽ không ảnh hưởng tới việc nghiên cứu phương cách hấp thu yêu khí của hắn. Mấy ngày nay, tinh thần của hắn đã có chút tiến bộ. Hôm nay lại thấy xuất hiện một chút linh cảm chỉ lóe lên trong chớp mắt, nhưng điều đó cũng chính là một đột phá mới. Nếu như vì chuyện ma thú biến dị xuất hiện mà làm đình trệ kế hoạch của hắn đến vài ngày, vậy thì thật khó có thể bảo đảm tiến trình của hắn sẽ không bị thụt lùi.

- Được rồi, hôm nay dừng lại đây thôi.

Gã chiến sĩ tóc hung Tạp Tháp tuy vẫn còn nhiều chuyện để kể, nhưng cũng buộc lòng phải dừng lại. Vốn dĩ gã đi đâu cũng thích kể lại cho cư dân nơi đó nghe những chiến tích hiển hách của gã, để rồi lại thường thức những tiếng vỗ tay tán thưởng của họ. Thế nhưng, lần này do đoạn đường từ thành thị tới Cách Lâm trấn quá xa xôi, cả đoàn đều phải lặn lội đường xa vất vả nên dù sao cũng bị hao tổn tinh lực không ít. Họ cần phải nghỉ sớm để ngày mai còn đi tiêu diệt ma thú. Gã biết rất rõ sự hung hiểm nơi sa trường, nên chỉ cần có điều kiện thì bất luận thế nào, một chiến chức giả cũng cần phải duy trì trạng thái tốt nhất trước giờ lâm chiến, có như vậy thì họ mới có thể nắm giữ được cơ hội sinh tồn và thủ thắng được.

Lúc này, nữ cung tiễn thủ đầy khêu gọi là Bích Dạ cũng uyển chuyển đứng thẳng dậy. Trong những ánh mắt thèm thuồng của chúng nhân trong điểm, nàng khẽ vắn vẹo chiếc eo thon rồi đi đến quầy tính tiền, hé mở đôi môi đỏ mọng và cực kỳ xinh đẹp, nói:

- Lão bản, tính tiền nhé.

Cuồng Bạo dong binh đoàn là một đoàn thể rất có cá tính. Họ đi đến đâu ăn uống cũng đều thay phiên nhau để trả tiền, dù là nữ nhân cũng không ngoại lệ. Đương nhiên, tiền cơm so với mức thu nhập khá cao của dong binh mà nói, nó quả thật chẳng đáng là bao.

Tư Ân và Mạc Lý An cũng đã có tuổi, sức kháng cự của họ đối với mỹ lực của Bích Dạ tương đối mạnh hơn; lại thêm cách đây không lâu thì họ đã được chiêm ngưỡng dung nhan mỹ lệ hơn hẳn Bích Dạ của Lăng Đế Tư nên còn chưa bị thất thố trước mặt nàng ta. Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên ở bên cạnh thì lại không được như vậy. Hắn vừa được thể nghiệm sự mỹ diệu của tình ái nên không thể kham nổi sự kích thích khi tiếp cận với mỹ nữ. Hắn mơ hồ hồ hồ như người bị lạc trong mộng, một tay giơ cao lên, năm ngón tay co lại thành thức khởi đầu của "Trảo ba long trảo thủ".

Lệ Toa và Lạc Na trông thấy bộ dạng háo sắc của Mộ Dung Thiên thì rất lo lắng cho hắn, vì Bích Dạ không phải là hạng người hiền lành gì.

Bích Dạ ném mấy đồng kim tệ lên mặt quấy rồi cười dài, nói:

- Không cần thôi lại.

Nàng ra tay thật phóng khoáng, số kim tệ đó lớn gấp năm lần giá trị của bữa ăn. Tư Ân mừng rỡ, cuống quýt thốt lời đa tạ, rồi nói:

- Mỗi một thành viên của Cuồng Bạo dong binh đoàn đều rất hào phóng, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Trong lúc thu hồi số tiền còn lại, không biết là do vô tình hay cố ý, nhưng bàn tay trắng nõn của Bích Dạ bỗng hơi lay động một cái, rồi nàng chợt kêu lớn:

- Ủi chà!

Thì ra, một đồng kim tệ đã lăn tít xuống chân Mộ Dung Thiên. Hắn đang tính lượng nó giúp nàng thì đã thấy Bích Dạ bước lên một bước, rồi cúi người xuống. Với động tác này, vạt áo của nàng liền mở rộng ra, khiến người ta có thể nhìn thấy rõ đường rãnh của đôi nhũ phong.

Mộ Dung Thiên vừa thấy vậy thì hạ thể đã cương cứng lên, lúc này Bích Dạ cũng vừa nhặt đồng kim tệ lên, khuôn mặt của nàng thì cơ hồ như muốn dán sát vào hạ thể của hắn. Tuy chưa trực tiếp chạm vào, nhưng Mộ Dung Thiên cũng đã cảm thấy tay chân rã rời rồi.

Bích Dạ mỉm cười thật ngọt ngào rồi ném về phía hắn một cái liếc vô cùng quyến rũ. Nàng đưa đẩy chiếc lưới đỏ mọng liếm quanh vành môi một vòng, rồi sau đó mới quay mình bước đi với dáng vẻ thướt tha rất đẹp mắt.

Mộ Dung Thiên gần như muốn xây xẩm mặt mày, hắn phải lấy tay vịn lên mặt quấy thì mới miễn cưỡng chống đỡ được thân thể của mình. Một vụ vật dâm yêu mỹ như thế quả thật là khó có thể hình dung ra nổi, dù là một động tác nhỏ như ánh mắt hay nụ cười thì cũng đều có thể khiến cho nam nhân điên đảo thần hồn. Nếu có một nam nhân nào đó cười được nàng thì chắc hằng đêm sẽ miệt mài truy hoan, để rồi không lâu sau đó thì sẽ chết vì cạn kiệt tinh lực mất. Không lẽ nàng quả thật là người đồng tính luyến ái sao? Nếu không phải hai người bạn Lệ Toa đã cảnh báo trước thì với hành vi vừa rồi của Bích Dạ, hắn đã tưởng là nàng cố tình làm thế để kích thích dục vọng của mình rồi, một loại việc mà không nên bày ra trước mắt trẻ nhỏ ấy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Biến thân

Ngày hôm sau, Mộ Dung Thiên vẫn đến Ốc Mã cao địa đúng giờ. Hắn hoàn toàn không để lời cảnh giác của Tư Ân vào lòng chút nào, có lẽ cũng bởi vì Ốc Mã cao địa là ở bìa rừng, còn khu mộ u linh thì ở tận nơi sâu nhất trong rừng, từ đây đến đó cũng phải có một khoảng cách khá xa, do đó mà hắn rất yên tâm để tiếp tục công việc nghiên cứu yêu khí của hắn.

Đáng tiếc là lại một ngày qua đi mà hắn vẫn không thu hoạch được gì. Chiều hôm trước luồng yêu khí chia nhỏ thành nhiều đường và đột nhiên linh quang vụt hiện trong chớp mắt, thế mà hôm nay lại không thấy tình trạng đó xảy ra nữa. Mộ Dung Thiên hơi có chút thất vọng, nếu biết vậy thì tranh thủ tối hôm qua nhân lúc vừa đạt được chút thành quả thì cứ thừa thắng xông lên, giết thêm vài con Lân ma nữa để đoạt lấy yêu khí. Nói không chừng cảm giác lúc đó đặc biệt nhạy cảm, nhờ vậy mà linh quang sẽ xuất hiện nhiều hơn chẳng? Hắn là một người học y nên hiểu rất rõ, thân thể và tinh thần của con người không phải lúc nào cũng ổn định, mà lúc nào nó cũng không ngừng thay đổi, lúc mạnh lúc yếu. Ngoại trừ sự biến hóa của huyết mạch bản thân ra thì nhân tố làm ảnh hưởng tới cơ thể và tinh thần còn rất nhiều, ví dụ như khí hậu, vi trùng vi khuẩn, tâm tình, sự bức xạ có thể nhìn thấy hoặc không nhìn thấy ở nội tạng hoặc ngoại thể...v.v....tất cả những yếu tố đó đều có khả năng cả. Xem ra trạng thái cơ thể của hắn hôm nay không được tốt nên mới dẫn đến việc tinh thần xuống dốc, chắc lại phải đợi đến mai thôi.

Mộ Dung Thiên bấm các đốt ngón tay nhằm tính lại, mới đó mà cuộc hẹn một tháng giữa hắn và Ba Tây cũng đã trôi qua được phân nửa rồi, giờ chỉ còn lại gần hai mươi ngày thôi. Nhiều đó thời gian nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, mà cũng không biết trong quãng thời gian đó thì hắn sẽ gặt hái được

chút thành quả nào không nữa. Nếu đến lúc đó mà còn không làm được gì, liệu có thể câu kéo với Trư nhân thêm vài ngày không nhỉ? Dẫu sao thì mình và Trư nhân cũng có giao tình không tệ, huống chi lại còn nghe nói gã rất thích đến đầm yêu linh để săn thủy quái, theo lẽ thì gã sẽ không cự tuyệt mình chứ nhỉ?

Đột nhiên Mộ Dung Thiên nghe được một tràng âm thanh thấp trầm vang lên, chuỗi âm thanh đó rất khó phân biệt được là tiếng gì nhưng cũng lại tựa như tiếng sấm rền vậy, và hiển nhiên là nó vang lên từ một nơi khá xa. Tiếp đó thì mặt đất hơi rung động, dường như là con động đất vậy, nhưng sau đó thì mọi việc lại trở về như thường.

Mộ Dung Thiên ngấm ngấm sợ hãi, rốt cuộc đây là chuyện gì thế? Đứng ở trên cao nhìn về hướng vừa phát ra tràng âm thanh lạ kia, hắn nhìn thấy ở cách đó khoảng vài dặm về hướng tây chợt có bụi bay mù mịt, từng cụm từng cụm bụi cứ bốc lên cao, và trong những tiếng kêu vang dội, một quả đồi nhỏ cao cỡ trăm thước đang từ từ lún xuống thấp. Khu rừng hoang dã này vốn là nơi không thấy nổi ánh mặt trời, nhưng giờ đây đột nhiên lại xuất hiện một khoảng đất trống bằng phẳng. Hiển nhiên là phải có một lực lượng cực mạnh mới có thể làm được như thế.

Con bà nó, tối hôm qua mới vừa gặp Cuồng Bạo dong binh đoàn xong, không lẽ hôm nay liền có ma thú cấp B xuất hiện hay sao? Mà cái nơi đang xảy ra chuyện kia lại vừa khéo nằm ngay chỗ của khu mộ u linh, chắc là nó rồi. Lực lượng của dong binh và ma thú cấp A đều lợi hại đến nỗi vượt qua cả sức tưởng tượng của người thường, vì vậy cho nên họ đều có khả năng tạo ra một lực hủy hoại mạnh như thế. Mộ Dung Thiên chứng kiến cảnh đó mà trong lòng cảm thấy hoảng sợ vô cùng, xem ra mình rất khó có thể đạt tới được mục tiêu rồi, vì con đường đó thật không suôn sẻ chút nào.

Mộ Dung Thiên suy đoán không sai, quả thật là Cuồng Bạo dong binh đoàn đang chiến đấu với ma thú, nhưng tầm mức dữ dội thì còn vượt xa cả sự dự tính của bọn họ nữa.

Trong một chu vi độ chừng mười thước chung quanh khu mộ u linh, bao nhiêu cây cỏ đều bị vạt sạch, một vài thành viên của Cuồng Bạo dong binh đoàn đang bày thành trận thế ở khoảng đất trống. Chiến sĩ Tập Thập là người có lực phòng ngự rất mạnh cùng với kỵ sĩ Tát Na Lâm Cách chia nhau trấn giữ hai bên trái phải ở mặt trước. Người kiêm cả hai loại lực lượng vừa tấn công vừa phòng ngự là phù tử sư Bồ Lô Tư thì thủ ở trung ương, còn người có sức tấn công tầm xa và lo phần trị liệu cho những ai bị thương là nữ cung tiễn thủ Bích Dạ cùng với người sử dụng thánh ngôn để khích lệ tinh thần chiến đấu của mọi người là mục sư Tập Lâm thì đứng ở hàng sau cùng. Đây chính là tiêu chuẩn của đội hình chiến đấu của họ. Song, có điểm đặc biệt là người quan trọng nhất và cũng có phần yếu nhất là ma pháp sư Khăng Đặc thì lại đứng ở phía trước của Bích Dạ và Tập Lâm. Sở dĩ họ có sự sắp đặt đó là vì Khăng Đặc rất tinh thông Thủy hệ và Băng hệ ma pháp, hơn nữa trình độ thao túng hai loại nguyên tố này của y cũng đã đạt đến cảnh giới hòa thuận thanh, do đó ngoài lực công kích ra, y còn kiêm luôn cả năng lực phòng ngự rất tuyệt vời. Vì vậy mà y không hề sợ hãi chút nào, thậm chí, y còn có thể bảo vệ mặt sau của Bích Dạ và Tập Lâm nữa.

Ngay cả vị ma pháp sư cần có sự bảo hộ của người ta nhất thì lại phải đi bảo vệ người khác, như vậy cũng đủ thấy đội ngũ này có sức mạnh phi thường. Song, với thực lực mạnh mẽ như của Cuồng Bạo dong binh đoàn mà vào thời khắc này, ai nấy cũng đều mang thần sắc ngưng trọng, mồ hôi đổ như mưa, bao nhiêu hỏa nhận, phá ma tiễn, bạo liệt phù, mâu khí, v.v... đều nhắm vào con ma thú đang đứng ở giữa sân mà bay tới như mưa, và đó cũng chính là nguyên nhân đã phát ra những tiếng nổ lúc này.

Bọn họ không nề hà chuyện gì mà liên tiếp tung ra gần hết các tuyệt chiêu, tất nhiên là tiêu hao không ít sức lực, nên bọn họ ai nấy cũng đều không ngừng uống vào Ma Lực dược. Ngay cả người có phong vận lãng lờ như nữ cung tiễn thủ Bích Dạ và người có tính tình hào sảng như gã chiến sĩ tóc hung cũng mất đi phong độ của tối hôm qua, hai người họ đều đang hết sức khẩn trương nhìn chăm chăm vào nơi đang phát nổ ở trước mặt kia.

Sau khi bụi mù tan đi hết thì tại nơi đó liền lộ ra hình thù của một con ma thú, thân nó cao độ một thước, toàn thân có một lớp lông trắng muốt, thân thể lại tròn tròn so với các loại ma thú hung dữ khác cũng khác biệt một trời một vực. Bề ngoài của nó trông không có vẻ nào là có sức mạnh phi thường cả, thế nhưng nó lại khiến cho các thành viên của Cuồng Bạo dong binh đoàn hết sức hồi hộp, mồ hôi thấm ướt cả đôi bàn tay.

Bất kỳ một võ giả nào ở trên Thần Phong đại lục này đều có một số tài phú kếp sù, nên mỗi khi ma thú công thành thì họ đều có khả năng công hiến không nhỏ, do đó mà Dong Binh công hội thường phái đi những dong binh có thực lực tương đương với nhiệm vụ để giảm bớt sự hy sinh không cần thiết. Cuồng Bạo dong binh đoàn vốn dĩ có dư sức để tiêu diệt những con ma thú cấp B mà người trong trấn từng gặp, lúc này họ cũng đã muốn thu thập mọi thứ để trở về thì chẳng biết nó ở đâu lại xông ra như thế.

Bởi vì nó chưa từng xuất hiện nên mọi người đều chỉ tưởng nó là một con ma thú thấp kém, lúc này Tập Thập còn tung ra một đường đao khí, những tưởng là sẽ tiêu diệt nó dễ dàng, ai ngờ thân thể của nó hứng phải đường đao khí đó mà vẫn bình yên vô sự, cả một vết thương nhỏ cũng không có. Khi ấy, mọi người mới để tâm chú ý tới nó. Tập Thập cảm thấy mất mặt, gã liền gia tăng thêm vài phần sức lực rồi lại bổ một đao vào con ma thú kia, nhưng lại không có một chút tác dụng nào. Hơn nữa, điều kỳ quái là nó không như những con ma thú khác, nó không hề biểu lộ hung tính muốn xâm lược và tấn công mọi người ngay lập tức, mà trái lại, nó chỉ kêu lớn mấy tiếng rồi tính xoay người bỏ chạy mà thôi.

Sau khi Tập Thập tấn công lần thứ hai không có kết quả thì mọi người tuy có cảm giác không giống nhau, nhưng đều muốn quần công con ma thú đó. Khăng Đặc thì vẫn phóng ra thủy xà để trời buộc nó, còn phù chú sư thì dùng linh phù làm trì hoãn sự hoạt động của đối phương để phối hợp. Chiều này ở trong lúc chiến đấu rất có thực dụng, nên bọn họ sớm đã luyện thành tâm thức tương thông, phản ứng nhanh nhẹn và rất tự nhiên. Lần này phối hợp cũng không có gì bất ngờ, sức bỏ chạy của ma thú lông trắng dường như rất yếu, do đó mà nó lập tức bị bao vây lại, và trở thành mục tiêu của mọi người. Dù nó muốn chạy thì cũng không thể thoát được.

Song, con ma thú đó sau khi đã hứng chịu mọi sự công kích thì nó vẫn cứ đứng sờ sờ tại đó, không một chút suy suyễn, và cũng tựa như đánh hoài không chết vậy. Mọi người đều kinh hãi nhìn nó đầy vẻ khó hiểu, xem chừng lực phòng ngự của nó đã đạt tới cấp A rồi, vậy nếu lực công kích của nó đủ có kém một chút thì cũng vẫn rất ư là kinh khủng. Do đó, tuyệt không thể lưu lại nó để làm hại những chiến chức già của Cách Lâm trấn.

Nhưng rốt cuộc thì đề nghị của vị đoàn trưởng đa mưu túc trí là Khăng Đặc cũng đã phát sinh hiệu quả. Lần công kích sau cùng đều được nhắm hết vào bốn chân của nó. Khăng Đặc quan sát rất chuẩn, cước bộ của con ma thú lông trắng kia rất yếu ớt. Hơn nữa, hỏa lực công kích lại được gia tăng cường độ, do đó mà họ đã thu được một chút thành quả. Chân của nó tựa như đã bị chấn gãy, máu tươi từ vết thương nhỏ rờn rờn trên mặt đất, vì vậy mà nó

phải ngồi bệt xuống đất và không còn đứng dậy nổi nữa. Vào lúc này, nó chỉ có thể cất tiếng rên nhè nhẹ mà thôi.

Chiều vừa rồi, mọi người đã dùng toàn lực để xuất kích, không biết là họ đã phải nuốt bao nhiêu đan dược đắt tiền rồi. Giá trị của số đan dược đó có lẽ cũng phải tương đương với hơn trăm thủy tinh tệ chứ chẳng ít gì.

Mục sư Tạt Lâm vốn có tâm tính thiện lương, nàg nhìn thấy cảnh tượng đó thì liền cảm thấy bất nhẫn, nói:

- Chẳng lẽ chúng ta thật phải giết nó sao? Ta thấy nó không hề có chút ác ý nào cả.
- Nói bậy! Những con ma thú ở trong cánh rừng hoang này đều mang tính chất xâm lược hết.

Tạt Thập vốn ghét ác như ghét kẻ thù, gã vừa nghe được lời nói của Tạt Lâm thì lập tức phản bác lại ngay.

Những người khác đều không lên tiếng. Tuy ma thú lông trắng không chủ động công kích, nhưng bọn họ đã điều tra qua, trong khu rừng này không hề tồn tại loại trung lập hình ma thú hay là nhu thuận hình ma thú. Và lại, con ma thú cổ quái ở trước mặt đây có sức mạnh rất dễ sợ, nhưng nó lại có vẻ như là chưa biết tận dụng yêu khí của mình như thế nào. Do đó họ phải nắm vững cơ hội này để tiêu diệt nó, nếu như để cho nó tiếp tục trưởng thành thì sau này hẳn là sẽ rất phiền toái.

Mọi người vội đưa tay lau mồ hôi trán, còn miệng thì ngậm chặt mấy viên Khôi Phục đan. Bọn họ chuẩn bị đồng loạt phát động một kích tối hậu. Tình huống trước mắt đang nằm trong sự không chắc của họ, do đó, Tạt Thập cất tiếng hỏi dò:

- Khổng Đặc đoàn trưởng, rốt cuộc con súc sinh này thuộc loại gì thế? Sao chúng ta chưa từng nghe qua nhỉ? Coi bộ nó không thể tấn công ở một khoảng cách xa được.

Khổng Đặc đang dùng toàn lực để khống chế số lượng lớn thủy xà nên không thể phân tâm trả lời gã được, y chỉ lắc lắc đầu đáp lại. Với kiến thức sâu rộng như y mà cũng không nhận ra được lai lịch của con vật tuy nhỏ bé nhưng lại có yêu khí phòng ngự cực mạnh này.

Đột nhiên, trong số thủy xà kia chợt có tiếng vỡ nát, Khổng Đặc kinh hãi quát:

- Mau, lập tức công kích nó.

Y có dự kiến là con ma thú lông trắng kia sẽ bỏ chạy, vì chỉ trong một thoáng phân tâm mà thủy xà liền lập tức bị đứt đoạn luôn một hơi mấy con.

Linh lực của mọi người còn chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng ai cũng hiểu được mệnh lệnh của Khổng Đặc tuyệt đối không phải là không có nguyên do. Vì thế cho nên ai nấy cũng đều vận khởi tất cả linh lực còn lại trong người, chuẩn bị phát ra một kích chí mạng.

"Agmmmmmm!" Con ma thú lông trắng vốn đang chỉ rên rỉ rất nhỏ tiếng, nhưng bỗng nhiên nó lại rống to một tràng dài, làm chấn động cả khu rừng, khiến cho bao nhiêu lá cây đều bị chấn rớt khỏi cành và rơi xuống đất như mưa. Bao nhiêu thủy xà quần quanh khắp người nó đều bị đứt lìa, còn trong không gian thì tràn ngập vô số yêu khí thực thể hóa vô hình vô chất. Đám quý vụ đầy đặc ấy bị hút vào trong cơ thể của ma thú lông trắng, rồi toàn thân nó bị bao phủ bởi lớp khí đen y như một quả trứng đang được ấp vậ. Tiếp theo đó là thân hình của nó chợt có biến hóa và trở thành cao lớn hơn trước, chỉ trong nháy mắt mà đã cao tới ba thước, đôi mắt màu đen của nó không biết từ lúc nào đã biến thành màu đỏ sậm và lóe lên huyết quang sáng rực. Cả hàm răng và móng vuốt của nó vốn dĩ cũng không sắc bén gì, vậy mà giờ đây đã nhanh chóng sinh trưởng, hàn quang lập lòe phản chiếu lên mặt của chúng nhân. Trong lòng họ ai nấy cũng đều cảm thấy ớn lạnh, các dong binh từng trải qua hàng trăm trận chiến mỗi năm, từng vật lộn với sinh tử biết bao phen như họ thì đương nhiên là có khứu giác rất nhạy bén. Họ biết cảm giác mà họ vừa có được chính là hơi thở của nguy hiểm và tử vong.

Tạt Thập hít một hơi thật sâu. Cả người mù cũng có thể thấy được con ma thú kia đang trở nên cực mạnh, nhưng chắc vẫn chưa dừng lại tại đó.

Khổng Đặc hoang mang lắm bậm tụt nói:

- Biến hình ma thú! Sức hấp thu yêu khí thực thể hóa thật là nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: S cấp

Nhìn con ma thú ở bên trong lớp khí đen đang không ngừng biến hóa, chiều cao của nó bây giờ đã đạt đến năm, sáu thước, còn luồng khí đen trên người nó thì càng lúc càng nhạt dần. Hiển nhiên là chúng đã bị con ma thú kia hấp thu dần.

Khăng Đặc chợt như bừng tỉnh từ trong mộng, y liền hô to:

- Thay đổi mệnh lệnh, tất cả lập tức lui lại, không được.....

Chữ "lâm" còn chưa kịp thoát ra thì con ma thú sau khi đã biến thân xong liền há miệng phun ra một trái cầu gió rất lớn, có bán kính là một thước. Trông trái cầu gió đó tròn tròn có vẻ nhu hòa như vậy, nhưng nếu người ta cẩn thận quan sát một chút thì mới thấy được bề ngoài của trái cầu gió có rất nhiều mũi nhọn, hình dáng giống răng cưa và liên tục xoay tròn với một tốc độ rất cao. Nó xé gió bay đi và mang theo những tiếng rít sắc nhọn ghê rợn, nghe chẳng khác nào tiếng triệu hoán của quỷ dữ nơi âm ty.

Mục tiêu của trái cầu gió chính là chiến sĩ Tập Thập. Có lẽ con ma thú này hận kẻ đã tấn công nó đầu tiên nên mới đặc biệt chiếu cố gã như thế.

Tập Thập bị ma ám của trái cầu gió khống chế nên trong lúc nhất thời, gã không thể di động được mà chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn nó càng lúc càng đến gần trong khi những người khác lại không kịp cứu viện. Ai nấy đều thấy rõ thảm kịch đang sắp sửa phát sinh...

Bỗng có vài tiếng "chi, chi..." vang lên. Không biết là con ma thú kia vẫn chưa thể khống chế thuần thục yêu khí mà nó đã hấp thu, hay là nó không muốn lấy mạng của đối phương, chỉ thấy trái cầu gió mang theo tiếng rít cực lớn bay xẹt ngang qua người của Tập Thập chỉ cách chừng có hai thước. Tuy gã được thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc, nhưng bộ khôi giáp trên người gã cũng đã bị cắt nát một phần. Quang cảnh trong vòng hai thước xung quanh đó cũng bị kinh phong của trái cầu gió thổi bạt đi cả, rồi nó vẫn tiếp tục phóng nhanh về phía trước. Chỉ nghe từng tiếng "ầm, ầm" vang lên không ngớt, bao nhiêu cây cối và chướng ngại vật nằm trên đường bay của trái cầu gió đều bị nó chấn nát, ngay cả ở trên mặt đất cũng xuất hiện một đường rãnh sâu chừng hai thước, rộng chừng bốn thước. Tiếp theo đó, một ngọn đồi nhỏ cách đó chừng hai dặm liền bị trái cầu gió quét trúng rồi phát ra một tiếng nổ thật lớn. Hòn phân nửa đỉnh đồi đã bị chấn nát thành trăm ngàn mảnh vụn, đây cũng chính là tiếng nổ mà Mộ Dung Thiên nhìn thấy được lúc này.

Tập Thập trông thấy vậy thì mồ hôi lạnh tuôn ra như mưa. Gã thật không dám tưởng tượng với uy lực kinh khủng như thế, nếu lúc này mà trái cầu gió đánh trúng vào mình thì đã cảm chắc cái chết rồi. Không, phải nói là chết không toàn thây mới đúng! Cả những người khác cũng đứng ngây hết ra. Bọn họ đã từng trải trăm trận và tiêu diệt vô số ma thú cao cấp, ấy vậy mà vẫn chưa từng chứng kiến qua một sự công kích nào lại có uy lực kinh hồn như thế.

Con sợ hãi lập tức lan tràn ra rất nhanh, những người có mặt tại đây đều biết rõ "S cấp" đại diện cho cái gì, chính là hủy diệt và tử vong. Không cần đợi Khăng Đặc ra lệnh, bọn họ lập tức sử dụng tất cả những chiêu thức mạnh nhất có thể. Những con thủy xà của Khăng Đặc nhanh chóng hợp lại thành hai con thủy long và chia nhau quần chặt lấy hai chân đang bị thương của ma thú. Khăng Đặc cũng hiểu rõ là mình tuyệt đối không có khả năng giữ chặt toàn thân của con ma thú đáng sợ này, vì vậy nên y chỉ tập trung lực lượng vào một điểm duy nhất, hy vọng có thể cầm chân được nó trong chốc lát. Phù chú sư Bồ Lô Tư cắn chặt môi rồi phun ra một búng máu vào hai cánh tay, kẻ đến là có hai đạo linh phù từ đó bay ra. Hai đạo linh phù ấy tỏa ánh sáng chói ngời và nhẹ nhàng bay đi trong gió. Tuy chúng có vẻ rất nhẹ nhàng, song, những ai nhìn thấy chúng thì đều sinh ra cảm giác hô hấp nặng nề, tựa như bị nghẹt thở vậy, rất là kỳ quái. Sau khi hai đạo linh phù ấy vừa chạm vào hai chân bị thương của ma thú thì liền phát sinh diệu dụng ngay, chỗ đất ở dưới chân ma thú lập tức bị lún sâu xuống độ gần một thước, trông giống như hai tòa núi đang đè xuống vậy. Loại phù chú này có tên gọi là Siêu trọng lực phù, do phù chú sư dùng linh lực cực hạn của mình mà phóng ra. Sau khi sử dụng xong, nguyên khí của người sử dụng nó sẽ bị tổn thương trầm trọng. Cũng bởi vì tình huống sinh tử tồn vong trước mắt mà Bồ Lô Tư không dám giữ lại. Phải biết rằng con ma thú kia chính là S cấp ma thú, không đùa được, rõ ràng nó chỉ tùy tiện thổi một hơi là đã có thể đưa rất nhiều người đi gặp tử thần rồi. Hơn mười năm trước, trong một lần ma thú công thành đã từng có S cấp ma thú xuất hiện. Nó chỉ đơn thân tấn công mà đã hủy diệt đi cả một tòa thành tam cấp, bao nhiêu cư dân của tòa thành đó không một ai may mắn sống sót.

Chiến sĩ Tập Thập là người không có kỹ năng trói buộc đối thủ, gã chỉ huy động đại đao rồi chém ra ba trái đạn lửa với sức nén cực lớn, nhưng chúng không trực tiếp công kích vào ma thú, mà lại bay thẳng vào chỗ đất ở trước mặt nó. Ba trái đạn lửa vừa rơi xuống mặt đất liền phát ra những tiếng nổ thật lớn, bụi bay mù mịt làm che đi thị tuyến của ma thú. Qua đó có thể thấy gã tuy có dáng vẻ thô莽 nhưng trên thực tế thì lại là một người thông minh và rất cẩn thận. Còn kỵ sĩ Tát Na Lâm Cách thì đối thủ sang công, y dồn hết tất cả linh lực của bản thân vào tám thuần bài, tạo nên một tám thuần bằng ánh sáng với bán kính chừng ba thước, và ngân quang lấp lánh không ngừng lưu chuyển. Tám quang thuần của y trông giống như mặt nước vậy, nó có thể bảo vệ mặt sau của đồng bọn y. Đây chính là tuyệt kỹ thành danh của Tát Na Lâm Cách - Linh quang thuần. Hiệu quả của nó cũng giống như một tám thuần bình thường, tuy nhiên nó có thể chống đỡ được lực lượng mạnh hơn bản thân nó gấp mấy lần và rồi sau đó sẽ gạt phăng lực lượng của đối phương ra ngoài, đạt được hiệu quả phòng ngự mạnh nhất. Lâu nay Tát Na Lâm Cách rất có tin tưởng đối với chiêu này của mình, song vào lúc này thì một chút lòng tin y cũng không có. Sức mạnh của S cấp ma thú không chỉ nhiều hơn hẳn vài lần, mà phải là vài trăm lần, vài ngàn lần mới đúng. Y chỉ có thể thầm mong cho thần may mắn Chu Tí Đặc ban phúc lành cho y và đồng bọn để thoát khỏi kiếp nạn lần này mà thôi.

Mục sư Tập Lâm không giúp được gì nhiều hơn, nàng chỉ có thể lùi nhanh về phía sau và ẩn vào lớp phòng hộ của Tập Thập và Tát Na Lâm Cách. Nàng biết rõ dù sức phòng hộ có gia tăng đến mức nào, nhưng chỉ cần bị S cấp ma thú đánh trúng thì đồng bọn của nàng cũng chắc chắn sẽ bị đánh tan thành tro bụi trong chốc lát ngay. Còn Bích Dạ thì cũng lùi về phía sau và lấy các nhánh cây bắn đi không ngừng để làm phân tán sự chú ý của ma thú.

Cuồng Bạo dong binh đoàn quả không thẹn là một đoàn thể cường mạnh và giàu kinh nghiệm. Cả việc thay đổi từ công sang thủ hay từ thủ sang công cũng rất mau lẹ suôn sẻ. Tuy họ gặp phải hiểm cảnh nhưng sự phối hợp giữa các thành viên vẫn rất có trật tự, mà chẳng những thế, họ lại còn có thể phát huy hết sở trường và che đi sở đoản của mình. Trong mỗi lần phối hợp với nhau, các thành viên đều thể hiện rất kín kẽ và tạo thành một chỉnh thể hoàn mỹ. Bọn họ phải lợi dụng khoảng thời gian ngắn ngủi kiểm chế được con ma thú kia mà rút lui, bởi vì họ biết được thực lực của họ vốn không đủ để chiến thắng S cấp ma thú, đừng nói là một phần trăm, ngay cả một phần vạn thắng lợi cũng không có một tí nào. Dong binh không phải hạng người ngu ngốc, nếu lực không đủ thì sẽ không miến cưỡng chống chọi, nếu không thì họ đã bị chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Có lẽ do con ma thú đáng sợ kia vẫn bị giữ chân tại chỗ cũ, hoặc giả là nó không muốn truy kích, nên khi mọi người trong Cuồng Bạo dong binh đoàn phát hiện ra nó không đuổi theo thì ai nấy cũng đều cảm thấy nhẹ nhõm. Lúc này, Bồ Lô Tư vì đã sử dụng đến Siêu trọng lực phù khiến cho linh lực của bản thân bị hao tổn trầm trọng, nên y đã bị hôn mê bất tỉnh, phải nhờ Khiếu thiên thú của kỵ sĩ Tát Na Lâm công trên lưng mà chạy.

Sau khi dùng khinh thân thuật chạy một mạch vài dặm, Táp Thập nhớ lại chuyện lúc nãy mà vẫn còn thấy hãi hùng, gãi hỏi:

- Đoàn trưởng, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Những người khác không hện mà cùng đưa mắt nhìn về phía Khăng Đặc, đối với sự việc phi thường như thế này thì cũng chỉ có y là người đủ tư cách đưa ra quyết định mà thôi.

Sắc mặt của Khăng Đặc lúc sáng lúc tối, không biết y đang suy nghĩ điều gì.

Táp Thập thử nhắm tính:

- Hay là chúng ta cứ bảo lên công hội, rồi thỉnh họ cử đến một dong binh đoàn khác với quy mô lớn hơn?

Khăng Đặc hừ nhẹ một tiếng, dường như y đã có chủ ý rồi, nên cứ chậm rãi nói:

- Không cần, bỏ Cách Lâm trấn!

Táp Thập nghe vậy thì giật bắn mình lên. Tính gã nóng như lửa, dù không cố ý mạo phạm sự uy nghiêm của đoàn trưởng nhưng vẫn lớn tiếng nói:

- Như vậy sao được? Ta là người thứ nhất không tán thành. Với hành động đó thì có ai biết sẽ có bao nhiêu người bỏ mạng không?

Bích Dạ lạnh lùng quét ánh mắt sang gã, quát:

- Táp Thập, câm miệng! Đoàn trưởng tự sẽ có chủ ý của mình.

Nàng biết rõ Khăng Đặc là người luôn luôn bảo vệ cho bách tính, nên việc y bỏ rơi dân chúng của Cách Lâm trấn là không thể nào. Câu nói vừa rồi của y hẳn là còn ám chỉ việc khác.

Táp Thập rất kiêng sợ đối với nữ cung tiễn thủ xinh đẹp như hoa nhưng lại lạnh lùng tàn nhẫn này, gã bị nàng quát một tiếng thì liền không dám nói gì nữa, nhưng về bất mãn trên mặt thì không thể che giấu được.

Khăng Đặc trầm giọng nói:

- Ý của ta là đưa toàn bộ người của Cách Lâm trấn di cư đi nơi khác.

- Cái gì?

Lời Khăng Đặc vừa thốt ra liền làm kinh động chúng nhân, đừng nói là Táp Thập, ngay cả Bích Dạ, Táp Lâm, và người ít lời nhất là Tát Na Lâm Cách cũng khó tin vào những gì vừa nghe được.

Khăng Đặc từ tốn giải thích:

- Chúng ta không còn biện pháp nào khác. Thực lực của S cấp ma thú quả thật khó có thể lường hết nổi, mà chúng ta cũng không thể vì người của trấn này mà phải ra một dong binh đoàn lớn được. Các người phải biết rằng, thời hạn ma thú công thành chỉ còn lại hơn một năm nữa thôi, mỗi một dong binh đều là một tinh anh của đế quốc, bất cứ ai phải hy sinh cũng đều là một tổn thất lớn. Nhưng nếu muốn tiêu diệt được S cấp ma thú thì không phải chỉ hy sinh vài người là làm được đâu. Do đó, biện pháp duy nhất bây giờ là rút lui toàn trấn.

Khăng Đặc thoáng dừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Các người cứ yên tâm, Cách Lâm trấn vốn là nên phải di cư đến một thành thị gần nhất từ lâu. Ta nghe nói trong lần ma thú công thành đợt trước, lúc ấy do khoảng cách từ Cách Lâm trấn đến thành thị quá xa mà thực lực ma thú tấn công lại quá mạnh, nên quân cứu viện không đến kịp, nhưng may là có một Trư nhân chiến sĩ đã dũng mãnh chiến đấu quên mình và đã kích thích được đầu chí của toàn trấn. Nhờ vậy mà họ mới có thể sinh tồn được. Tuy nhiên, họ sẽ không có may mắn như vậy hoài được, mà mỗi khi gặp nguy biến thì người trong thành cũng sẽ không chu toàn mãi cho họ được. Vì thế, cách tốt nhất vẫn là đưa họ di cư vào thành thôi. Tối hôm qua, ta đã thỉnh thị ý kiến của Hộ Tịch công hội của Uy Nhĩ thành, nếu không có gì trở ngại thì bây giờ cũng phải có tin tức rồi mới phải. Trong lần ma thú công thành đợt trước, Uy Nhĩ thành đã mất đi một số lượng lớn dũng sĩ, ta tin rằng họ nhất định sẽ hoan hỉ tiếp nạp người dân của Cách Lâm trấn thôi.

Khăng Đặc ngoài hai vai trò là ma pháp sư thuộc hàng năm sao và đoàn trưởng của Cuồng Bạo dong binh đoàn ra, y còn có một thân phận khác - thành viên cấp cao của Lam Nguyệt đế quốc Hộ Tịch công hội. Bởi vì y toàn tâm toàn ý phục vụ cho bách tính nên được hưởng quyền uy khá cao. Chỉ cần y ra mặt giải quyết vấn đề thì hầu như chuyện nào cũng sẽ được thuận buồm xuôi gió, hữu hiệu vô cùng.

Đến lúc này thì bọn họ mới giật mình hiểu thấu, thì ra Khăng Đặc đưa ra quyết định này không phải ở trong lúc vội vã, mà là đã có tính toán từ sớm. Táp Thập không khỏi có chút xấu hổ vì lúc nãy đã hiểu lầm vị đoàn trưởng đáng kính của mình.

Khăng Đặc nhìn lướt qua mọi người một vòng rồi đề cao cảnh giác họ:

- S cấp ma thú là một loại sinh vật có linh tính rất cao, nên mục tiêu của chúng cũng lại càng cao hơn, còn đối với những thứ khác thì chúng tuyệt sẽ không có hứng thú. Thông thường thì chúng sẽ không tham gia vào việc công thành của đám ma thú tầm thường. Nếu chúng ta có thể tránh chúng được

thì cứ tránh, ngàn vạn lần không nên để xảy ra xung đột với chúng. Nếu chọc giận đến chúng, chỉ e là hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng nổi.

Chúng nhân nghe xong thì gật gật đầu tán thành, họ nhớ lại lúc này đã không biết trời cao đất dày mà đi công kích con ma thú lông trắng kia, quả thật là suýt chút đã bước vào quỷ môn quan mà không hay. Tập Lâm cất tiếng hỏi:

- Đoàn trưởng, con ma thú lúc này quả thật đã đạt đến S cấp hay sao?

Khăng Đặc hơi trầm mặc một lúc rồi nói:

- Không, phải nói là chuẩn S cấp [1] mới đúng. Sức phá hoại và năng lực khống chế yêu khí của nó dường như so với S cấp thì có một chút chênh lệch.

Tập Thái le lưỡi:

- Eo ôi, chuẩn S cấp mà đã mạnh như thế rồi ư? Nếu là S cấp thì không biết còn ghê gớm đến đâu.

Khăng Đặc thờ dãi nói:

- Tại người chưa được chứng kiến đó thôi, nếu không thì người vĩnh viễn sẽ không thể nào tưởng tượng ra được sức mạnh của chúng ghê gớm đến mức nào đâu.

Mọi người đều im lặng không nói gì. Ma thú càng mạnh thì tiền đồ của nhân loại càng ảm đạm. Đây là một chuyện rất khó tiếp nhận được.

Nhưng vào lúc này đây, con ma thú lông trắng vừa mới gây đã kích lớn cho Cuồng Bạo dong binh đoàn, đồng thời cũng là nguyên nhân làm thay đổi vận mạng của toàn thể dân cư của Cách Lâm trấn, tức là cái con ma thú vừa rồi đã hủy diệt một vùng đất trống kia thì lại đang có biến hóa khác. Toàn thân của nó đang tổng xuất các khí đen ra ngoài, tiếp theo đó thì tất thân khổng lồ của nó cũng dần dần thu nhỏ lại, cuối cùng thì chỉ còn lại cái hình dạng bé xíu mà ban đầu các thành viên của Cuồng Bạo dong binh đoàn đã trông thấy.

- Gâu!

Nó đột nhiên phát ra một tiếng kêu kỳ quái!! Tiếng kêu độc nhất vô nhị tại Thần Phong đại lục này, và đương nhiên tiếng kêu đó chính là của một giống sinh vật có tại địa cầu - chó! Nó chính là con chó nhỏ mà Mộ Dung Thiên đã gặp ở quán Mì quái vị của lão Hoàng, rồi sau đó cũng bị lỗ đen hút vào dị giới này theo hần.

Hết

Chú thích

[1] Chuẩn S cấp: gần đạt tới cấp S.

Lời tác giả:

Hôm nay kiểm tra lại hai nơi không mấy hợp lý.

1. "Một năm Thần Phong = 12 tháng Thần Phong = 30 ngày Thần Phong so với địa cầu cũng không sai biệt nhiều lắm, nhưng thời gian một ngày thì dài bằng một ngày rưỡi ở địa cầu. Vì vậy cho nên một năm Thần Phong tương đương với một năm rưỡi của địa cầu."

Câu trên sửa lại thành:

"Một năm Thần Phong = 18 tháng Thần Phong = 30 ngày Thần Phong, mà thời gian một ngày ở Thần Phong cũng không khác với thời gian một ngày của địa cầu. Do đó, một năm Thần Phong bằng một năm rưỡi của địa cầu." Về số lượng tháng có thay đổi chút ít, như vậy sẽ tiện việc xử lý về thời gian hơn.

2. Khi nhắc đến việc trong trấn xuất hiện ma thú biến dị thì đổi lại thành cấp B, bởi vì thiên tài mỹ nữ đạo tặc Lăng Đế Tư lúc trước nhờ có bảo vật Hỏa Long châu là khắc tinh của Băng hệ nên dù khá gian nan nhưng vẫn có thể giết được Tuyết Phách Tinh vương thuộc cấp B. Còn hầu hết đại bộ phận thành viên của Cuồng Bạo dong binh đoàn thì có thực lực kém hơn năng một chút, hơn nữa lại không có bảo vật hỗ trợ, nếu để họ có thể dễ dàng giết được ma thú cấp A thì đúng là quá phi lý.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Nguy cơ

Vũ trụ quả thật là quá huyền diệu. Nó đã sinh ra nhiều chuyện mà loài người không thể lý giải nổi, tỷ như các nhà khoa học gia đã phát hiện ra cái gọi là "phản vật chất", đó chính là một ví dụ tốt nhất. Cứ nhìn xem, một vật bé bằng móng tay khi bị "phản vật chất" thì lại hóa thành cực kỳ to lớn, thật khó có thể hình dung ra nổi. Nhưng với con chó nhỏ đến từ ngoài không gian ở trước mắt kia, thân thể cùng với tổ chất nhỏ bé của nó khi đến Thần Phong đại lục thì liền sinh ra phản ứng rất vi diệu, sức mạnh của nó lập tức tăng trưởng đến không ngờ, gần như là sánh ngang với trình độ của ma thú cấp S. Và trái ngược hẳn với tên Mộ Dung Thiên xúi quẩy, con chó này đã được may mắn hơn nhiều lắm.

Hình dáng của con chó đó so với cái điệu bộ đáng thương mà Mộ Dung Thiên đã nhìn thấy ở tại quán mì thì đã khác đi nhiều. Bộ lông trắng của nó giờ đây đã mượt mà hơn, đôi mắt lấp lánh hữu thần. Lúc này bị các thành viên của Cuồng Bạo dong binh đoàn hợp kích đánh thương, nhưng nhờ có tác dụng của yêu khí mà không cần thuốc men cũng tự lành lại. Giờ đây, nó dường như đánh hơi được mùi gì, mũi nó liên tục hít hít mấy cái rồi tỏ vẻ rất hưng phấn, hai chân sau chỉ khẽ nhún một cái mà cả người đã phóng đi như bay về một hướng nhất định, tốc độ mau lẹ như gió, sau lưng chỉ lưu lại một vệt trắng dài. Tốc độ như vậy quả thật không kém hơn kỹ năng cấp tiền của giới đạo tặc - Thiểm Linh Tàn Ảnh.

oooOooo

Mãi một lúc sau, Mộ Dung Thiên không còn nghe thấy tiếng động gì nữa, hẳn tưởng là cuộc đấu đã chấm dứt, dong binh đoàn chắc cũng đã hoàn thành nhiệm vụ và đang trên đường trở về trấn. Đột nhiên lúc này hắn chợt nghe được một tràng âm thanh lạ "sa, sa, sa..." vang lên từ dưới lòng đất, từ xa tiến lại gần. Những bụi cây nằm trên lộ tuyến của chuỗi âm thanh kia đều bị đất đùn lên cao, khiến chúng nhấp nhô không ngừng, trông tựa như ở dưới lòng đất đang có vật gì đang di chuyển vậy.

- Không phải Lấn ma!

Đó chính là phản ứng đầu tiên của Mộ Dung Thiên, bởi vì hình thể của Lấn ma không hề to lớn như thế, và lại vật gì đó ở trong lùm cây kia lại có vẻ như từ nơi khác mới đến Ốc Mã cao địa này thôi.

Mọi người trong trấn đều biết, ở Ốc Mã cao địa ngoài Lấn ma ra thì không còn giống ma thú nào khác, có thể nói khu vực này chính là nơi an toàn hiếm hoi nhất ở trong khu rừng hoang. Ít ra thì cho đến nay vẫn là như thế. Nhưng, sự đời không có gì là tuyệt đối cả. Mục tiêu của con vật trong lùm cây kia vừa khéo lại chính là Ốc mã cao địa. Mộ Dung Thiên vội vàng rút đầu lại, trốn ở sau một tảng đá để tránh bị phát hiện. Trong lòng hắn rất run sợ, chỉ có thể tự trấn an mình bằng cách nhủ thầm là con quái thú kia có lẽ chỉ đi ngang qua đây, tốt nhất là đừng để nó phát hiện ra mình.

- La Địch, hôm nay ta đánh giết ma thú và đã thu được một viên tinh thạch.

Đang trong lúc gây cản thì đột nhiên lại nghe tiếng Ba Tây kêu lớn ở một hướng khác.

- Ủa, người đâu rồi?

Mộ Dung Thiên nghe tiếng gã thì mừng rỡ lộ đầu ra, và hô lớn:

- Ta ở đây!

Có gã chiến sĩ hung mãnh này làm bảo tiêu thì cho dù con quái thú kia có mạnh tới đâu cũng không phải sợ. Không có loại ma thú nào mà Ba Tây không thể đối phó được.

- Aaaaa!

Ba Tây vốn đang cầm một viên tinh thạch trong tay, miệng cười hớn hở rất vui mừng, ai dè gã đột nhiên biến sắc, nụ cười cũng cứng đờ lại, sắc mặt lộ vẻ cực kỳ sợ hãi, còn tay thì run run chỉ vào Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên không biết gã làm vậy là có ý gì, chỉ cảm thấy kỳ quái, hỏi:

- Ba Tây, ngươi làm sao thế?

Đôi môi heo của gã run rẩy hồi lâu, rốt cuộc mới gian nan thốt ra được mấy câu:

- Ngươi.....ở đằng sau ngươi! Chạy mau!

Mộ Dung Thiên theo bản năng quay người lại thì hắn lập tức hoảng sợ đến tê cứng toàn thân. Thì ra ở trước mắt hắn đang có một con quái vật tám chân, to lớn như con nhện, cả người đều mang một màu đỏ tươi. Nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy làn da của quái vật này đã bị thối rữa, bao nhiêu mạch máu, các sợi gân, và da thịt đều trộn lẫn vào nhau; ngoài ra, còn có vô số dòi bọ chen chúc bò lúc nhúc trên người nó, thật là ghê tởm. Miệng của quái vật đang há thật lớn, mắt nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thiên và Ba Tây. Con vật này không có những chiếc răng sắc nhọn như của những loại ma thú khác, miệng của nó chỉ trông như một cái hang tối om om, từ chỗ sâu nhất nơi cuống họng thì lại có một loại dịch thể màu đỏ không ngừng tuôn ra ngoài, nhìn rất giống như máu tươi, chỉ là chất dịch thể đó rất tanh tưởi; khi chúng vừa tiếp xúc với mặt đất thì bao nhiêu cây cỏ ở nơi đó vốn đang xanh tốt thì lập tức bốc hơi thành khói xanh, sau đó liền bị khô héo hết cả. Qua đó có thể thấy được, tính hủ thực [1] của quái thú này quả là cực kỳ mãnh liệt.

Mộ Dung Thiên khó khăn nuốt ực một ngụm nước bọt. Mẹ ơi! Nếu có thể dùng con súc sinh này ở địa cầu để đóng phim "Sinh Hóa Ngụy Cơ" [2] thì hẳn là người ta sẽ không cần dùng tới công nghệ kỹ xảo tối tân rồi.

Ngay cả gã chiến sĩ dũng cảm Ba Tây khi nhìn thấy con quái vật kia thì hai chân cũng run lẩy bẩy, bởi vì gã nhận ra con ma thú này, nó chính là Hủ Huyết Bệ! Chỉ khi nào ma thú công thành thì mới thấy những loài ma thú biến dị xuất hiện, thế mà tại sao bây giờ nó đã có mặt ở đây rồi? Hủ Huyết Bệ đáng sợ cỡ nào thì gã biết rất rõ. Ngày trước khi gã còn bé, trong một lần ma thú công thành, gã đã chính mắt nhìn thấy cha gã bị một con Hủ Huyết Bệ nuốt chửng vào bụng, phụ thân gã chỉ có thể la hét kêu gào cho tới khi toàn thân bị tan ra thành máu mà chết, hình ảnh đó rất ư là tàn khốc. Cho tới nay, gã vĩnh viễn vẫn bị cái chết của cha ám ảnh, không thể nào xóa mờ được.

- Chạy mau!

Ba Tây lại một lần nữa cất tiếng nhắc nhở Mộ Dung Thiên, đồng thời, gã cố gắng lấy hết dũng khí huy động song chùy rồi xông về phía trước.

"Phụp, phụp."

Hủ Huyết Bệ không hề để tâm đến dáng điệu hùng hổ của Ba Tây, nó chỉ há miệng phun ra một bãi dịch thể màu đỏ hôi hám về phía Ba Tây.

Ba Tây vội cử song chùy lên đỡ lấy bãi dịch thể bắn về phía mình. Khi gã đang muốn tiếp tục xông tới thì đột nhiên cảm thấy song chùy trong tay nhẹ tênh, gã đưa mắt nhìn lại thì chợt cảm thấy ón lạnh xương sống. Thì ra hai thanh chùy được chế tạo bằng tinh cương rất tốt, vậy mà giờ đây lại đang bị dịch thể của Hủ Huyết Bệ ăn mòn hết phân nửa và phần còn lại nằm trên mặt đất vẫn tiếp tục bị tan chảy dần, những luồng khói xanh không ngừng bốc ra từ chỗ tinh cương bị ăn mòn ấy, trông rất dễ sợ.

- Aaaaaaaaaaaaaaa!

Ba Tây như chạm phải bờ cạp độc rồi buông rơi hai chuôi chùy xuống đất. Gã liếc mắt nhìn sang Hủ Huyết Bệ một cái, rồi đột nhiên cất tiếng kêu quái dị, sau đó thì quay đầu bỏ chạy một mạch. Nỗi ám ảnh từ thuở nhỏ của gã trong thoáng chốc đã ủa về, lại thêm thực lực còn chênh lệch quá xa, cho nên bao nhiêu dũng khí của gã đã bị ném hết lên chín tầng mây. Chỉ trong nháy mắt mà đã không còn thấy bóng dáng của gã đâu nữa.

- Ba Tây!

Mộ Dung Thiên vội vàng kêu lớn, nhưng điều đó chẳng ăn thua gì. Xem ra tốc độ của gã Trư nhân kia vào lúc này đây thì cũng có thể sánh ngang với đạo tặc rồi, chỉ trong vài tích tắc mà đã khuất vào trong rừng rậm và biến mất khỏi tầm mắt của Mộ Dung Thiên. Nhìn dáng Ba Tây khuất xa dần, hai mắt của Mộ Dung Thiên mờ ra thật lớn. Hắn vốn dĩ muốn xem Ba Tây làm cách nào để đánh bại con quái vật đáng sợ này, nhưng giờ đây hắn mới biết là mình đã tính sai nước cờ rồi. Mười phần sai cả mười. Cứ xem tướng của Ba Tây giống hệt như chuột gặp phải mèo, vậy cũng đủ biết là con quái vật kia quả đúng là khủng bố dị thường.

Có lẽ quái vật chế thịt Trư nhân thô lậu dai nhách nên bỏ qua cho gã tự do đào tẩu, mà trái lại, nó chuyển hết sự chú ý vào trên người Mộ Dung Thiên. Dường như nó rất hài lòng với con mồi ở trước mắt nên nước miếng cứ nhỏ xuống ròng rọc không ngớt, khiến cho một vùng đất tại đó biến thành một bãi đất nhầy nhụa, trông rất buồn nôn.

- Oaaaaaaaaaaaaaa!

Mộ Dung Thiên cũng la lên giống hệt Ba Tây, rồi quay người bỏ chạy.

Bỗng nhiên, có một con Lân ma không biết từ đâu nhảy ra chắn ngay trước mặt Mộ Dung Thiên. Khi vừa thấy con người thì nó lập tức kêu lớn một tiếng, rồi há miệng ngoạm một phát vào chân của Mộ Dung Thiên.

Mặc dù hắn rất tâm đắc với việc tránh né Lân ma, nhưng do lúc này quá sợ hãi nên không còn bình tĩnh như lúc thường nữa mà phản ứng cũng không còn chính xác. Vì vậy mà hắn lập tức bị trúng chiêu ngay. Thương thế đó tuy không thể uy hiếp đến tính mạng, nhưng điều đáng sợ ở đây là yêu khí cũng theo vết thương mà xâm nhập vào người khiến cho hai chân tê dại không thể cử động được, nhưng do Mộ Dung Thiên vẫn còn đà chạy nên cũng lập tức ngã sầm xuống đất.

"Phốc phốc, phốc phốc!"

Không biết là vì con Hủ Huyết Bệ cảm thấy hưng phấn hay là vì một cảm giác nào khác, chỉ nghe nó kêu lớn một tiếng, rồi thò chiếc lưỡi thật dài ra tính quần lấy Mộ Dung Thiên, trông tựa như cái lưỡi ếch bắn ra bắt mồi vậy.

"Thôi hết rồi!" Mộ Dung Thiên tuyệt vọng nghĩ thầm trong lòng. Hạ bàn của hắn bị yêu khí xâm nhập khiến cho bản thân tạm thời không thể nhúc nhích, giờ đây chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc lưỡi đỏ rực kia càng lúc càng tiến đến gần, rồi chờ đến khi những chất dịch thể ở trên đầu lưỡi của nó chạm vào mình thì cái mạng nhỏ này cũng sẽ bị ăn mòn cho đến chết.

"Sột soạt!"

Chiếc lưỡi của Hủ Huyết Bệ quần lấy một vật, nhưng đó không phải là Mộ Dung Thiên, mà là con Lân ma vừa mới tấn công hắn lúc nãy.

Chương 45: Đoạt phách

Trong tiếng kêu rên, Lân ma bị kéo về phía trước Hủ Huyết Bệ, sau đó thân thể của con Hủ Huyết Bệ bỗng nhiên phình lớn, tám cái chân chợt biến mất, rồi cả người nó hóa thành một khối thịt lớn quấn lấy con Lân ma kia. Tình cảnh trông rất quý dị. Người ta chỉ thấy được ở giữa khối thịt kia không ngừng chuyển động, hiển nhiên đó là do Lân ma đang giãy chết, tuy nhiên, nó lại không hề gây ra một âm thanh nào, chắc là đang bị tan biến thành máu huyết nên mới như vậy. Có lẽ vì Hủ Huyết Bệ tức giận con Lân ma kia đã quấy rầy việc nó săn mồi, nên dù là đồng loại thì nó vẫn giết như thường.

Nhìn khối thịt từ từ co duỗi để biến trở lại nguyên dạng là một con vật tám chân, Mộ Dung Thiên cơ hồ muốn ngất xỉu. Tuy dũng khí của hắn đã tăng lên rất nhiều sau khi hạ quyết tâm trở thành cường giả, nhưng phải tận mắt chứng kiến cảnh ăn thịt con mồi rất rùng rợn của Hủ Huyết Bệ thì bao nhiêu dũng khí của hắn đều tan thành tro bụi, thực tế là hắn đang vô cùng kinh hãi. Hắn thả chọn một cái chết nhằm chán nhất và oan uổng nhất là chết vì sắc nước sôi, chứ không muốn bị chết theo cái kiểu khủng khiếp đáng sợ thế kia. Song, do yếu khí vẫn chưa hoàn toàn bị tiêu trừ nên hai chân của hắn vẫn tê dại như trước, và hắn cũng không có cách nào để bỏ đi được. Lúc này Mộ Dung Thiên cuống quýt cả lên, hắn vội thò tay vào túi lấy Trữ Vật châu ra, miệng lẩm bẩm vài đoạn chú ngữ để mở rộng nó. Khi hắn vừa tính lấy vài viên Khôi Phục đan ra ăn thì Hủ Huyết Bệ lại trở thành con quái thú tám chân, nó lại thò cái lưỡi đoạt mạng dài thật dài ra, lần này không còn con Lân ma nào nhảy vào làm vật tế thần nên mục tiêu đương nhiên phải là Mộ Dung Thiên rồi.

Mộ Dung Thiên còn chưa kịp lấy Khôi Phục đan ra, mà cho dù có lấy được thì cũng chưa chắc đã có thể trốn thoát nhanh như vậy. Mắt thấy kết cuộc của mình có thể sẽ giống như của con Lân ma lúc nãy, Mộ Dung Thiên hoảng sợ quá nên vội vàng vàng ném cái Trữ Vật châu đang được mở rộng về phía con Hủ Huyết Bệ.

Đối với Hủ Huyết Bệ mà nói, bất cứ vật gì làm bằng cương thiết cũng đều bị nó nghiền nát và tiêu hóa dễ dàng, bởi vậy, một cái Trữ Vật châu nhỏ bé thì có thấm vào đâu. Nó không hề do dự chút nào, dùng lưỡi quấn ngay lấy Trữ Vật châu và nuốt luôn vào bụng.

Tuy có thể trì hoãn sự nguy ngập được một chút, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn chưa uống được Khôi Phục đan, yếu khí ở dưới chân còn chưa trừ bỏ được, nên rốt cuộc hắn vẫn chưa thể thoát nạn. Lúc này hắn chỉ có thể dùng tay thế chân để trườn về phía trước, nhưng hắn biết việc đó chỉ tốn công vô ích nên đã hoàn toàn bị tuyệt vọng bao trùm. Mẹ kiếp, lần này thì chết chắc rồi, chỉ là không biết tại sao ở Ốc Mã cao địa này lại có loại ma thú biến thái như thế xuất hiện chứ nhỉ?

Mộ Dung Thiên không hiểu rằng sở dĩ có sự tồn tại của biến dị ma thú Hủ Huyết Bệ cũng là vì ngày đó hắn và con chó nhỏ bị hắc động hút đến dị giới này, và tạo thành hạt vật chất ở Thần Phong đại lục. Các hạt vật chất này từ không gian bay vào đại lục theo Mộ Dung Thiên và con chó nhỏ kia nên đã gây ra những biến hóa mà mắt thường không thể thấy được, rồi thì con chó ấy sau một cái lắc mình đã trở thành một sinh vật cường đại thuộc chuẩn S cấp, chỉ là nó vừa đến Thần Phong đại lục nên vẫn chưa vận dụng thuần thục được sức mạnh đang có mà thôi. Lúc đó, con chó ấy rớt ngay vào khu rừng hoang dã này, lại trúng ngay vùng đất quanh khu mộ u linh nên nơi này bị ảnh hưởng nhiều nhất, và do đó cũng đã sản sinh ra nhiều loại ma thú biến dị. Ngoài những con đã bị "Cuồng Bạo dong binh đoàn" tiêu diệt ra, thì còn có Hủ Huyết Bệ là một con ma thú biến dị cường đại nhất đã rời khỏi khu mộ u linh, thực lực của nó đã đạt tới cấp A, lại có tư tưởng hoạt động một mình nên mới rời khỏi phạm vi sinh sống thường ngày để thả sức đi tìm thức ăn.

Mộ Dung Thiên đang cố sức dùng hai tay bò về phía trước, đột nhiên lại nghe được một tiếng gào thảm thiết vang lên. Hắn vội quay đầu lại nhìn, chỉ thấy toàn thân con Hủ Huyết Bệ vốn có màu đỏ tươi, thế mà giờ đây lại đen như than. Nó đang nằm giữa trên đất, tám cái chân không ngừng quẫy đạp trên không, tiếng kêu vừa rồi đúng là do nó phát ra. Không lâu sau thì những động tác giãy dụa của nó đều ngừng hẳn, toàn bộ thân thể đều bị biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại là một vũng nước đen như mực.

Mộ Dung Thiên cảm thấy quá bất ngờ, rõ ràng là hắn đã tìm được đường sống trong cõi chết. Thật không ngờ, mới lúc này con Hủ Huyết Bệ còn là một quái vật hung hãn, vậy mà chỉ trong chớp mắt đã không còn ra hình dạng gì nữa. Tuy không biết nguyên nhân, nhưng Mộ Dung Thiên cũng chẳng buồn tìm hiểu lý do, hắn chỉ lấy tay lau mồ hôi trán, dù sao đi nữa thì giữ được mạng là tốt rồi.

Hắn quên mất một việc, đó là ở trong Trữ Vật châu, ngoài mấy bộ quần áo, vạc thuốc, Khôi Phục đan, một ít kim tệ ra thì còn một vật khác nữa - Đoạt Phách, một loại dược vật cực độc. Bởi vì ở Thần Phong đại lục này không có độc nguyên tố nên sức đề kháng độc tố của giống ma thú rất thấp. Hủ Huyết Bệ là một con ma thú biến dị rất đặc biệt, sinh mệnh lực của nó rất dẻo dai, cho dù có bị chém ra thành hàng trăm khối thịt thì nó vẫn có thể tự tái tạo và sống lại được. Nhưng xui quấy thay, nó lại nuốt nhầm viên Đoạt Phách. Chắc có lẽ mọi người ai cũng biết, độc tính nương theo huyết dịch rồi mau chóng lan đi khắp người. Trong khi đó, Hủ Huyết Bệ với toàn cơ thể hầu như đều do máu tạo thành, đồng thời tốc độ lưu chuyển của huyết dịch trong người lại cực nhanh, nên khiến cho độc tính lan đi càng mạnh. Sức kháng độc của Hủ Huyết Bệ vốn đã không cao, mà dược tính của Đoạt Phách lại cực mạnh, khiến cho mỗi một tế bào trên người nó đều bị chất kịch độc giết chết chỉ trong chốc lát, và tất nhiên khả năng tái tạo cũng không còn nữa.

Yếu khí của Lân ma trong người Mộ Dung Thiên rốt cuộc cũng tiêu tan, hắn liền tập tễnh đứng lên. Lúc này, lại nghe có tiếng chân từ xa chạy nhanh tới, Mộ Dung Thiên kinh hãi thất sắc, không lẽ lại có con ma thú thứ ba xuất hiện? Lần này thì chết chắc rồi, không một ai lại có thể may mắn mà thoát hiểm đến ba lần được.

Theo tiếng sủa là một con vật nhỏ lông trắng như nhung nhào tới. Sau một thoáng ngơ ngác, Mộ Dung Thiên liền mừng rỡ kêu lên:

- Ha, thì ra là người!

Hắn thật không ngờ được, sau khi đến dị giới này rồi mà vẫn còn gặp lại vị lão bằng hữu này - hôm đó ở trong quán mì, nó được hắn ném cho mấy miếng thịt, rồi thì vẫn bám theo hắn cho đến khi bị lũ đen hút tới dị giới. Nó chính là con chó nhỏ ốm yếu suýt bị chết đói dạo nào.

"Tha hương ngộ cố tri!" Điều này quả là một việc khiến người ta vui mừng. Dù rằng Mộ Dung Thiên cũng không mấy quen thuộc với con chó này lắm, nhưng nó lại là sinh vật duy nhất đi theo hắn tới dị giới, nên nếu gọi nó là tri kỷ của hắn thì kẻ cũng không có gì là quá đáng. Nghĩ tới đây, trong lòng Mộ Dung Thiên chợt có một cảm giác thân thiết bùng lên mãnh liệt.

Lúc này con chó nhỏ phóng như bay đến dưới chân hắn, nó dụi dụi đầu vào chân Mộ Dung Thiên, còn chiếc đuôi thì không ngừng vẫy vẫy tỏ vẻ thân mật. Mộ Dung Thiên cúi người xuống, đưa tay ra vuốt vuốt lên đầu nó, rồi cười nói:

- Hi hi, ngoan nào! À đúng rồi, từ hôm đó đến nay, người kiếm gì mà ăn nhỉ? Ta còn tưởng người đã tiêu đời rồi chứ.

Nghĩ đến việc bản thân mình là một quán quân chạy điền kinh cự ly dài tại trường học, nhưng khi đến Thần Phong đại lục này thì lại trở thành một người có tố chất thấp kém nhất. Vậy thì khỏi nói cũng biết, con chó nhỏ này mà rơi vào khu vực đây ma thú thì thật khó có thể vượt qua kiếp số được. À, phải rồi, ma thú vốn chỉ công kích loài người, mà con chó này cũng là một loại động vật, chắc có lẽ nhờ vậy mà nó không bị hề hấn gì. Chỉ tiếc là Mộ Dung Thiên không hề biết con chó nhỏ mà mình đang vuốt ve đây lại chính là một sinh vật thuộc cấp S, nếu không thì không biết hắn sẽ có cảm tưởng như thế nào.

- Được rồi, người hãy theo ta đi về nào. Đợi sau khi ta đi làm chứng nhận tay nghề được sư rồi thì người sẽ không còn phải lang thang khắp nơi nữa.

- Gâu, gâu.

Con chó nhỏ lại sủa lên hai tiếng vui vẻ, tựa như đồng ý vậy.

Với chuyến đi này, điều khiến cho Mộ Dung Thiên có chút bất ngờ là con Hủ Huyết Bệ dễ sợ kia lại không hóa thành yêu khí, nhưng tình thật mà nói, hắn cũng chẳng muốn hấp thu yêu khí của quái vật chút nào, chỉ nghĩ tới đó thôi là đã có thể khiến người ta phải nôn mửa rồi. Tuy nhiên, hắn vẫn liếc mắt nhìn qua bãi nước đen do Hủ Huyết Bệ biến thành.

- Ủa?

Mộ Dung Thiên có phần kinh ngạc, vì hắn vừa phát hiện ở ngay trong bãi nước đen ấy lại xuất hiện hai hạt châu sáng lấp lánh từ lúc nào không biết.

Chẳng lẽ hai hạt châu này được gọi là tinh thạch hay sao? Mộ Dung Thiên ôm lòng hiếu kỳ tiến về phía trước. Bãi nước đen kia lúc đầu vốn có mùi tanh tưởi, song, không biết tại sao vào lúc này thì nó lại tỏa ra một mùi hương thơm ngát xộc thẳng vào mũi.

Mộ Dung Thiên sợ bãi nước này vẫn còn mang tính hủ thực (ăn thịt hay làm thối rửa) nên không dám lấy tay nhặt lấy hai hạt châu. Hắn vội bẻ vài nhánh cỏ tươi nhúng vào bãi nước đen, khi thấy nhánh cỏ vẫn còn xanh tốt và không có hiện tượng bị thối nát thì hắn mới yên tâm dùng mấy ngón tay kẹp hai hạt châu ra và cầm chúng trong lòng bàn tay. Hai hạt châu này có màu sắc không giống nhau, một cái màu xanh da trời, một cái màu xanh lá cây đậm và cả hai đều rất trong suốt. Bề ngoài thì chúng nhìn có vẻ cứng rắn, nhưng khi chạm vào thì lại có vẻ mềm dẻo và co giãn được, ở bên trong thì lại có một loại chất lỏng sáng lấp lánh không ngừng lưu chuyển biến ảo. Loại chất lỏng đó phối hợp với mặt ngoài của hạt châu thì lại phát ra một loại ánh sáng nhàn nhạt, trông giống như hàng vạn đóa hoa rất đẹp mắt. Ngoài ra, hai hạt châu này còn tỏa ra một loại hương thơm rất kỳ diệu, nó làm cho ai ngửi thấy đều cảm thấy thoải mái. Luồng hương ấy rất nhẹ, thoang thoang như có như không; song, lúc này chúng nằm gọn trong bãi nước đen tanh hôi kia mà không hề bị nhiễm một chút mùi hôi nào.

Mộ Dung Thiên tự hỏi:

- Cái này là vật gì thế nhỉ?

Hắn nhớ tới lúc trước Ba Tây thu được lăng hình tinh thạch cũng không giống như hai hạt châu này. Xem tới xem lui, vân vân đo lường một lúc mà hắn vẫn không hiểu tại sao lại như vậy.

Hắn vừa tính bỏ hai hạt châu vào túi để trở về hỏi thăm Tư Ân, thì lúc này con chó nhỏ lại chồm lên sủa "gâu" một tiếng, rồi lại cắn ống quần của hắn kéo kéo mấy cái, còn hai mắt thì nhìn chăm chăm vào hai hạt châu đó.

- Thế nào, người muốn ăn chúng sao?

Mộ Dung Thiên vừa hỏi vừa ngồi xổm xuống, hắn đưa tay dí dí vào trán của nó, rồi hỏi tiếp:

- Cái này có thể ăn được sao? Nếu mà ăn được thì cứ ăn, ta không...

Chữ "tính" còn chưa kịp nói ra thì con chó nhỏ đó đã dùng sức chộp mạnh vào bàn tay của hắn, khiến cho hai hạt châu kia bị hất mạnh lên trời. Một hạt thì rơi trúng ngay trán của hắn rồi lăn tuột luôn xuống đất, còn hạt thứ hai thì bắn thẳng ngay vào cái miệng đang mở rộng nói chuyện của hắn và trôi tuột vào cổ họng.

- A, a...mày muốn chết!

Mộ Dung Thiên cực kỳ sợ hãi, hắn muốn nhỏ hạt châu ra nhưng đã quá trễ. Lúc này hạt châu đột nhiên trở thành nóng rực, rồi hắn cảm thấy mình như vừa nuốt vào một luồng nhiệt hỏa vậy. Luồng nhiệt hỏa đó cứ chảy xuống phía dưới, nào là qua yết hầu, ngực, bụng, rồi tiến vào đan điền; sau đó lại bộc phát mãnh liệt như một ngọn hỏa diệm sơn, rồi các dòng nhiệt lưu nhanh chóng truyền ra khắp tứ chi và châu thân của Mộ Dung Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Yêu linh

- Aaaaa, muốn chết!

Mộ Dung Thiên cả kinh thất sắc, hắn đưa tay cào cào cổ họng cho hạt châu kia chui ra lại, nhưng đã quá trễ. Hạt châu đó đột nhiên trở nên nóng rực, Mộ Dung Thiên có cảm giác như mình đang nuốt phải một cụm lửa cực nóng vậy. Cụm lửa đó cứ thế mà trôi dần xuống dưới, đầu tiên là qua yết hầu, ngực, bụng, sau đó thì trôi vào trung tâm của đan điền, rồi hắn lại có cảm giác giống như núi lửa bùng nổ, rất nhiều luồng nhiệt lưu nhanh chóng truyền đi khắp tứ chi và các đầu xương cốt của toàn thân.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Mộ Dung Thiên không chịu được sự thống khổ nên kêu lên thật lớn. Những dòng nhiệt lưu kia không ngừng trào ra từ huyết đan điền và truyền đi khắp nơi, lúc trên lúc dưới, đi đến đâu cũng xung phá rất mạnh, chẳng khác nào như đàn ngựa hoang đang điên cuồng chạy loạn vậy. Mộ Dung Thiên đau đớn ngã lăn ra đất, những nơi nào mà có các dòng nhiệt lưu tràn qua thì những nơi đó đều bị đau đớn vô cùng. Bụng và các thớ thịt trên toàn thân của hắn có cảm giác như đang bị xé toạc ra từng mảnh, so với cái chết lúc này của con Lân ma kia có lẽ cũng không thua kém là bao. Coi bộ không lâu sau sẽ có thể đi gặp Vu bà rồi. Mộ Dung Thiên không chịu nổi cơn đau hành hạ, hắn gần như muốn ngất đi tại chỗ.

- Gâu!

Con chó nhỏ thấy Mộ Dung Thiên như thế thì há mồm phun ra một luồng khí thể màu nhũ bạch. Sau khi trải qua sự nung đúc của các loại yêu khí mang tính chất hủy diệt cực mạnh, con chó nhỏ này cũng đã được biến chất đi rất nhiều, đồng thời cũng có mặt nào đó hữu dụng. Luồng khí thể màu nhũ bạch do nó phun ra liền bao trùm lấy Mộ Dung Thiên, rồi lập tức khôi phục ngay thần trí của hắn. Lúc này hắn mới phát hiện ra lộ tuyến của các dòng nhiệt lưu kia không giống với những luồng yêu khí thông thường mà hắn đã hấp thu trong mấy ngày qua. Sau khi vượt qua đan điền thì chúng không chảy vào huyết Dũng tuyến mà là quay ngược lại, chia ra thành hàng trăm ngàn nhánh nhỏ. Song, nó dường như cũng không phải là linh lực, vì linh lực sẽ không bá đạo đến như thế.

Các dòng nhiệt lưu ở bên trong cơ thể hắn không ngừng đầu đá lung tung, khiến cho hắn bị hành hạ khổ sở vô cùng. Tuy nhiên, hắn cố gượng ngồi dậy, hai chân xếp bằng lại, bắt đầu tiến vào cảnh giới nhập định. Hắn muốn dùng ý niệm để khống chế các dòng nhiệt lưu đó, dù biết là hy vọng không nhiều, thế nhưng kết quả lại nằm ngoài dự liệu của hắn, khiến cho hắn vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Những dòng nhiệt lưu kia tuy vẫn như đàn ngựa hoang chạy loạn, cứ tưởng sẽ không thể nào khống chế nổi, ai ngờ dưới sự nỗ lực thao túng bằng ý niệm của Mộ Dung Thiên, một trong số những dòng nhiệt lưu mạnh nhất ấy cũng từ từ dịu lại và cuối cùng cũng chịu đi theo phương hướng hắn muốn. Mặc dù lúc này chưa thể thao túng hoàn toàn những dòng nhiệt lưu vẫn chạy hỗn loạn ở bên trong nội thể, nhưng chỉ ít thì cũng không còn rối loạn như lúc ban đầu, và cũng không còn cơn đau thấu tâm can như lúc này nữa, nên Mộ Dung Thiên cảm thấy thư thái hẳn ra.

Hạt châu mà hắn vừa ăn nhầm được gọi là Yêu Linh đan. Nó là một loại hỗn hợp giữa yêu khí và linh lực nên cũng sinh ra tình trạng cực kỳ đặc biệt và quý hiếm như trường hợp lỗ đen xuất hiện vậy. Thông thường, trong những lúc nhân loại và ma thú giao đấu với nhau, do thực lực của nhân loại kém ma thú quá xa, nhất là khi thực lực của người đó chỉ xứng bằng một phần vạn của ma thú nhưng lại bất ngờ giết được nó, vậy thì linh lực do người đó đánh ra trong một kích sau cùng sẽ có khả năng kết hợp với yêu khí bên trong người nó, rồi hai loại khí này hỗ trợ cho nhau, sau đó sẽ nảy sinh ra biến hóa khó có thể giải thích nổi. Cuối cùng, khi yêu khí và linh lực của người và thú hợp lại thành một sẽ sản sinh ra dị biến cực kỳ trọng đại, và trở thành Yêu Linh đan kiểm soát cả hai tính chất của yêu khí và linh lực. Việc này so với việc "phản vật chất" tuy tình cảnh có khác nhưng hiệu quả cũng y như nhau.

Song, Yêu Linh đan cũng không dễ gì mà xuất hiện trên đời. Việc này cũng giống như khi các nhà khoa học gia ở địa cầu đưa ra nguyên lý "phản vật chất" vậy, trên lý thuyết thì là như thế nhưng không phải ai cũng có thể thực nghiệm thành công được. Thử hỏi, nếu là một người có thực lực chỉ bằng một phần vạn của ma thú, thậm chí còn kém hơn cả đồng loại của mình, thì việc tiêu diệt ma thú quả là khó hơn cả lên trời. Thế nhưng, người duy nhất ở Thần Phong đại lục biết được sự tồn tại của Yêu Linh đan chỉ có vị thánh cấp ma pháp sư may mắn nhất trong lịch sử từ đó tới giờ, Ái Lâm Táp La.

Mấy trăm năm trước, vào lúc Ái Lâm Táp La còn trẻ, trong một hôm mưa to gió lớn, ý đã vô tình lạc đến một sơn cốc bí ẩn. Nơi đó chính là nơi tiềm tu của S cấp ma thú cửu vĩ ma hồ, mà thông thường thì giống ma thú cấp S rất ghét bị nhân loại phát hiện ra nơi tiềm tu bí mật của chúng, vì vậy mà hễ thấy

bóng dáng con người xuất hiện gần nơi chúng tìm tu thì sẽ giết ngay không tha. Lúc bấy giờ, Ái Lâm Táp La cũng hiểu tập quán hung tợn của S cấp ma thú nên y nghĩ là mình đã cầm chắc cái chết rồi. Do đó, y chỉ chống chọi rất tiêu cực, chỉ tiện tay phóng ra một trái hỏa cầu với uy lực rất tầm thường, rồi xuôi tay chờ chết mà thôi.

Nhưng điều không ai ngờ nhất chính là khi trái hỏa cầu ấy đánh trúng vào người của cửu vĩ ma hồ thì cũng cùng lúc đó, nó lại dẫn đường cho sấm sét đánh ngay vào người của con ma hồ kia. Cho đến bây giờ, một điều hiển nhiên mà ai cũng biết đó là uy lực của thiên nhiên tuyệt không một ai có thể chống đỡ nổi, kể cả ma thú cao cấp nhất cũng không ngoại lệ. Vừa khéo thuộc tính của cửu vĩ ma hồ là mộc nên hiển nhiên là bị Điện hệ khắc chế, mà uy lực của thiên lôi thì lại còn mãnh liệt hơn cả các loại ma thú cao cấp nhất thuộc Điện hệ rất nhiều; Do đó, cuối cùng thì con vật xui xẻo ấy đã bị sét đánh cho tan thành tro bụi. Nhờ vậy mà Ái Lâm Táp La tuy gặp nạn nhưng lại gặp may và thu được một viên Yêu Linh đan. Từ đó trở đi, ma lực của y đột nhiên thăng tiến vùn vụt, và trở thành thánh cấp ma pháp sư được vạn người kính ngưỡng. Tất nhiên, vào lúc đó y cũng không hiểu Yêu Linh đan làm sao được sản sinh, chỉ có thể nói rằng do Thần nhân ban tặng mà thôi. Vì thế, trong mỗi lần Ái Lâm Táp La sử dụng ma pháp, dù chỉ là dùng tới hỏa cầu thuật tầm thường nhất thì cũng vẫn cầu xin Thần may mắn chúc phúc cho mình. Những lời cầu nguyện đó sau này lại trở thành điểm đặc sắc của y, và khiến cho rất nhiều ma pháp sư khác bắt chước làm theo.

Trở lại với Mộ Dung Thiên, với linh lực thấp kém đã vô tình giết được con Hủ Huyết Bệ ghê gớm kia, lại vừa khéo hợp với điều kiện sản sinh ra Yêu Linh đan. Sau Ái Lâm Táp La, hẳn là người thứ hai được Thần may mắn đặc biệt chiếu cố tới.

Yêu Linh đan có ẩn tàng năng lượng rất lớn, nó vừa bao hàm sự bá đạo của yêu khí, lại vừa có được sự ôn hòa của linh lực; đồng thời, quỹ tích vận hành của hai loại năng lượng này cũng không giống nhau. Yêu khí thì sau khi vượt qua đan điền, tất sẽ chạy vào huyết Dũng tuyến rồi sau đó sẽ biến mất. Trong khi đó, linh lực thì lại luôn luôn ở trong cơ thể và liên tục vận hành, không ngừng lặp đi lặp lại. Thế nên yêu linh lực cũng lưu động không ngừng nghỉ, mỗi lần nó chạy đến huyết Đan Điền rồi sẽ có một ít chạy theo huyết Dũng tuyến mà thoát ra ngoài cơ thể, phần còn lại sẽ theo hướng khác mà tiếp tục vận hành, rồi sẽ có một ít trở thành linh lực; sau đó tất cả lại chạy trở về đan điền, và cứ thế mà lặp lại cái vòng tuần hoàn cũ. Toàn bộ quá trình đó sẽ được lặp đi lặp lại không ngừng, cho mãi đến khi yêu linh lực hoàn toàn bị thất thoát hoặc bị hấp thu cả và không còn gì nữa.

Cho dù không chủ động khống chế yêu linh khí thì người tiếp nhận nó cũng sẽ không bị chết, nhưng người đó sẽ phải chịu đựng cơn đau khổ cực điểm cho đến khi toàn bộ quá trình kết thúc mới thôi. Dĩ nhiên là Mộ Dung Thiên không hiểu được điểm này, nên hắn đã cố gắng khống chế chúng. Vấn đề khó khăn nhất hiện nay trong mắt hắn là làm sao khiến cho những dòng nhiệt lưu đang chạy loạn kia trở nên ngoan ngoãn mà đi theo sự điều khiển của hắn đây? Yêu linh lực đang ở trong nội thể của hắn lúc này phải nói là mạnh đến kinh người, so với một tí yêu khí mà lúc trước hắn hấp thu được thì cách xa đến một trời một vực, do đó mà thông qua nhập định, hắn có thể nhận rõ hướng đi của chúng. Lúc này hắn mới phát hiện ra quỹ tích vận hành của yêu khí mà hắn biết trước đây: thiên linh - cảnh bộ - tâm tạng - thận - đan điền - hai chân - Dũng tuyến - ra ngoài, quả thật là nông cạn đến đáng thương. Trên thực tế, toàn bộ quá trình đều cực kỳ phức tạp. Dòng nhiệt lưu mà Mộ Dung Thiên khống chế được chỉ là một dòng chủ lưu mà thôi, ngoài nó ra thì còn có vô số những dòng phụ khác, tựa như các nhánh sông hết tụ rồi lại phân ra các nơi và cứ không ngừng lưu chuyển tán loạn ở trong cơ thể hắn, để rồi sau đó lại còn phân ra thành vô số nhánh nhỏ khác nữa. Tóm lại, trước kia vì yêu khí của Lân ma quá yếu nên hắn chỉ thể hội được việc linh quang lóe lên trong tích tắc một lần mà thôi.

Cũng vì toàn bộ quá trình phức tạp như thế nên đã khiến cho cái đầu của Mộ Dung Thiên muốn nổ tung ra. Trong lúc thần trí bán loạn, dòng chủ lưu của yêu linh lực lại vượt ra khỏi tầm khống chế của hắn và đánh mạnh vào một nơi nào đó ở bên ngực trái, khiến cho cảm giác đau đớn bao trùm lấy nửa thân trên của hắn ngay tức thì.

"Trung Phủ huyết!" Một danh từ đột nhiên nảy lên trong suy nghĩ của Mộ Dung Thiên. Hắn vốn là một tên bất học vô thuật [1], đối với môn học nào cũng không biết, nhưng lại đặc biệt tinh thông môn học về huyết đạo. Có lẽ do lúc trước môn này được một nữ giảng sư xinh đẹp giảng dạy, nên mới đặc biệt như thế.

Hồi đó, có một lần hắn bị nữ giảng sư kêu lên trả bài nhưng lại không trả lời được, nên hắn đã bị mất mặt ê chề, từ đó mới quyết tâm phấn đấu. Kỳ thật, hắn cũng là một thiên tài và rất thông minh, chỉ cần hắn chịu khó chăm chỉ thì tự nhiên sẽ trở nên rất xuất sắc. Thế rồi không lâu sau đó, hắn đã học thuộc lòng tất cả huyết đạo như cháo chảy, nhưng vẫn giả bộ không hiểu gì để có dịp đi tìm nữ giảng sư xinh đẹp rồi nhờ nàng dùng ngón tay điểm vào các vị trí huyết đạo ở trên người hắn; thế là hắn lại có dịp hưởng thụ cái cảm giác được xoa nắn bằng mấy ngón tay của nữ giảng sư ấy, quả thật là vô si cùng cực. Tuy nhiên, nói đi thì cũng phải nói lại, hắn cũng nhờ đó mà gạt hái được một thành quả huy hoàng. Đối với các kinh mạch và huyết đạo ở trên cơ thể, hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay, điều đó đúng là rất bất ngờ.

Nhắc tới kinh huyết, Mộ Dung Thiên liền nghĩ ngay đến những người luyện khí công rất thần kỳ tại địa cầu. Mỗi khi bọn họ luyện công thì đều dùng ý niệm để điều khiển cho chân khí vận chuyển mấy vòng chu thiên qua các kinh mạch toàn thân. Chẳng lẽ quỹ tích vận hành của những dòng nhiệt lưu ở trong cơ thể mình đây cũng tương tự như vậy? Nghĩ tới đây, Mộ Dung Thiên liền cố gắng hết sức để tiến vào cảnh giới nhập định, và sau đó thì hắn vui mừng nhận ra dự đoán của mình là đúng. Mặc dù những dòng nhiệt lưu kia đã phân ra rất nhiều nhánh nhỏ li ti và vận chuyển qua hơn ngàn huyết đạo của toàn thân, thoát nhìn thì chúng có vẻ rất hỗn loạn, thế nhưng nhờ hiểu rõ các kinh mạch trong người nên Mộ Dung Thiên mới phát hiện ra chúng vốn đi theo một quỹ đạo cố định, đó chính là đi qua mười hai nội kinh: Đâm kinh, Can kinh, Phế kinh, Đại tràng kinh, Vị kinh, Tỳ kinh, Tâm kinh, Tiểu tràng kinh, Bàng quang kinh, Thận kinh, Tâm bao kinh, Tam tiêu kinh rồi lại tuần hoàn về một điểm trung tâm. Tuy nhiên, khi đi qua mỗi một huyết đạo ở trên những kinh mạch này, những dòng nhiệt lưu kia lại rót vào đấy một ít năng lượng. Lúc bấy giờ, những huyết đạo kia lại tựa như những chiếc miệng con cứ hấp thu lấy những luồng năng lượng đó rồi lưu giữ chúng ở "ống" kinh mạch. Kỳ thật, nguyên lý hấp thu yêu khí cũng tương tự như thế, nhưng chỉ có điều là không thể dùng ý niệm để khống chế yêu khí và rồi cho chúng lặp đi lặp lại cái vòng tuần hoàn ấy được, mà nó sẽ thoát ra ngoài cơ thể rồi biến mất. Thành thử ra, số lượng yêu khí có thể hấp thu được sẽ ít đến đáng thương.

Trong sự vui mừng hơn hớn đó, Mộ Dung Thiên lập tức dùng ý niệm để hướng dẫn các dòng nhiệt lưu di chuyển bên trong các kinh mạch, và sự thống khổ lúc này quả nhiên cũng giảm bớt rất nhiều. Chỉ có điều là nhiệt lưu cứ không ngớt cuộn cuộn tuôn ra từ đan điền, nên không thể biết được đến bao giờ mới hết.

Thông thường, cứ cách nửa giờ Thần Phong thì ở Ốc Mã cao địa này lại có Lân ma xuất hiện, dù chúng chỉ là ma thú cấp thấp nhất, nhưng bởi vì bản thân Mộ Dung Thiên lúc này đang dùng toàn lực để khống chế nhiệt lưu nên sẽ không thể hoạt động được; tất nhiên là sẽ bị chúng xé xác từ từ, cả con

chó nhỏ dám chắc cũng không thoát được kiếp nạn. Nghĩ đến đây, trong lòng Mộ Dung Thiên cảm thấy khẩn trương vô cùng, thế nhưng hắn lại chẳng thể làm gì hơn, bởi vì chỉ cần sơ sẩy một chút thì những dòng nhiệt lưu ở trong người sẽ lại chạy loạn lên, mà cơn đau đớn lần này nhất định cũng sẽ không có khả năng chịu đựng nổi.

Trong lúc cấp bách, Mộ Dung Thiên chợt nảy ra một ý niệm to gan lớn mật, mười hai nội kinh đúng là rất quanh co, bởi vậy nên những dòng nhiệt lưu kia mới gặp nhiều chướng ngại và gây ra cho hắn cảm giác đau đớn như thế. Nếu như bây giờ hắn cứ dẫn chúng đi theo những kinh mạch lớn, như vậy há không phải sẽ thông suốt hơn hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Lĩnh vực

Đại mỹ nhân giảng sư y khoa vốn xuất thân từ một thế gia y học nổi tiếng, nàng có học thức rất uyên bác, tuổi còn trẻ mà đã trở thành giảng sư của trường đại học. Do đó nên Mộ Dung Thiên nhân cơ hội nàng tưởng lầm mình ham học mà chiếm tiện nghi của nàng. Đầu tiên là hắn làm ra vẻ chịu khó học hành rồi để nàng đặc biệt dạy thêm cho một số điều mà trong sách giáo khoa không có, đó là kỳ kinh bát mạch. Thật ra, thân thể con người ngoài hai mươi bốn chính kinh ra thì còn có kỳ kinh bát mạch nữa. Đối với việc này, có rất nhiều người dù là thầy thuốc thì cũng không tường tận được. Trong kỳ kinh bát mạch, theo sự hiểu biết của Mộ Dung Thiên thì Thiếu dương kinh nằm kế bên Phế kinh. Cách xa đó là Tam tiêu kinh và Thiếu âm kinh đều mở rộng, mềm dẻo bền chắc, mà kinh mạch cũng ít rồi rậm hơn. Tuy nhiên, vẫn còn một vấn đề trở ngại lớn, đó là hai đường kỳ kinh này bình thường không thông với nội kinh. Chúng bị một bức tường mạch hay còn gọi là “mạch bích” ngăn cách, mà tầng “mạch bích” này không hề tầm thường chút nào, nó bền vững vô cùng và lại còn được một phần năng lượng trong người tích tụ từ nhỏ đến lớn bảo hộ. Nguyên lý của nó cũng có chút tương tự với "Lĩnh lực cấm cố" vậy.

Thế nhưng những dòng nhiệt lưu kia lại quá ư mãnh liệt, nên nhất thời chúng cũng chưa biến mất ngay được. Xem ra, trước khi hắn có thể hoàn toàn khống chế được chúng thì chỉ e là đã chết trong mồm của Lân ma rồi. Rốt cuộc, Mộ Dung Thiên quyết định sẽ cưỡng ép chúng đã thông kinh mạch để rút ngắn thời gian. Đến khi những dòng nhiệt lưu chảy qua Phế kinh, hắn sẽ lập tức dùng toàn lực điều khiển chúng xông qua vị trí của bức tường mạch chắn ngang trước Thiếu dương kinh.

"Oành!" Lĩnh hồn của Mộ Dung Thiên tựa như bị một thanh chùy lớn quật trúng, khiến hắn cơ hồ muốn thổ huyết ngay tại chỗ. Hai tai của hắn bị khí huyết làm ảnh hưởng, chỉ nghe những tiếng "oong oong" không ngắt, nhất thời nghe không được bất kỳ âm thanh nào khác. Trên thực tế, không phải nói muốn đã thông kinh mạch là có thể đã thông ngay, một việc như thế này hắn là phải trả một giá khá đắt mới thành công được. Nếu không phải do lực lượng tinh thuần đánh mạnh vào kinh mạch mà là do ngoại vật, nói không chừng có thể khiến cho người đó bị tê liệt toàn thân, thậm chí cũng có thể bị chết ngay tại đường trường nữa. Thế nhưng tên Mộ Dung Thiên này đúng là một kẻ điên cuồng, một khi hắn đã hạ quyết tâm làm việc gì thì sẽ sống chết mà bám theo quyết định đó chứ không bỏ dờ. Nếu trước sau gì cũng đều là chết, vậy chẳng thà cứ thử một phen, vì vậy nên hắn mới bất chấp hậu quả mà vẫn tiếp tục đến cùng. Khi các dòng nhiệt lưu chảy qua Tam tiêu mạch, Mộ Dung Thiên lại điều khiển chúng đánh thẳng vào Thiếu âm kinh. Lần này thì hậu quả không nhẹ như vừa rồi, trước mắt của hắn bỗng nhiên tối sầm lại, bất cứ vật gì cũng không thể nhìn thấy được. Phải một lúc lâu sau thì hắn mới thấy lại ánh sáng. Điều này cũng dễ hiểu thôi, bởi vì Thiếu âm và Thiếu dương là hai kinh mạch điều khiển thị thính, do đó mới xuất hiện dị tượng như thế.

Chẳng biết trải qua bao lâu và cũng không biết hành động điên cuồng đó đã được lặp đi lặp lại hàng mấy trăm, mấy ngàn lần, chỉ biết là Mộ Dung Thiên đã điều khiển các dòng nhiệt lưu đánh thẳng vào Thiếu âm kinh và cũng đã dự liệu sẵn là việc này sẽ làm chấn động đến khí huyết, thế nhưng nó đã không xảy ra. Những dòng nhiệt lưu kia xông phá bừa bãi vào một thông đạo sâu thẳm, tạo ra một cảm giác giống như hồng thủy nhiều lần ập mạnh vào một con đê, khiến cho nó không chịu nổi mà đổ xuống, rồi sau đó thì thủy triều ồ ạt tràn qua thật là thống khoái.

Nhưng vào lúc này đây thì sự việc kỳ quái đã phát sinh. Khi các dòng nhiệt lưu xông qua Thiếu âm kinh thì nhiệt độ liền giảm xuống rất nhanh và trở nên lạnh lẽo vô cùng, khiến cho Mộ Dung Thiên có cảm giác như bị rớt vào hố băng, toàn thân run cầm cập. Song, sau khi hắn khí mãnh liệt xung phá Thiếu âm kinh rồi tràn đến một kinh mạch khác ở gần đó là Thiếu dương kinh thì chúng vốn đang lạnh thấu xương, vậy mà bây giờ lại dần dần dung hòa và bắt đầu nóng lên. Đến khi chảy qua Thiếu dương kinh thì những dòng nhiệt lưu ấy lại trở thành nóng rực, khiến toàn thân Mộ Dung Thiên như đang ở trong hầm than vậy.

- La Dịch, hô, hô.....

Không ngờ gã Ba Tây, mới cách đó không lâu bị con Hủ Huyết Bê dọa cho suýt tí là bỏ mất lá gan mà phải bỏ chạy, giờ đây lại thu hết dũng khí để trở lại nơi này, vừa vận trông thấy được quang cảnh kỳ dị trước mắt. Tên La Dịch thì đang ngồi dưới đất với tư thế rất kỳ quái, thân hình thì lúc trắng lúc đỏ, lúc lạnh lúc nóng; khi lạnh thì bên ngoài da có một lớp băng mỏng, còn khi nóng thì da đỏ hỏn trông tựa thời tiết được nung trong lửa vậy.

- Tu luyện thuật?

Ba Tây bắt gác thốt ra mấy chữ mà bất kỳ một chiến sĩ nào cũng mơ tưởng đến. Tình cảnh mà gã đang chứng kiến đây, so với lời đồn đãi về tu luyện thuật để đề thăng lực lượng thuộc hàng cao cấp nhất gần như là giống nhau như đúc. Vì vậy mà gã chợt nảy sinh lòng ngưỡng mộ vô bờ bến. Nhìn quanh không thấy con Hủ Huyết Bệ ở đâu cả, chắc là nó đã bị La Định tiên sinh đánh chết rồi, nhưng nó là ma thú biến dị cấp A kia mà? Vậy mà cũng giết được nó cơ à, lợi hại thật! Nghĩ tới đây, Ba Tây lại càng kính phục Mộ Dung Thiên nhiều hơn nữa, và gã đã ngầm gọi hắn là "tiên sinh" chứ không còn ý nghĩ bất kính như trước. Nhớ lại lúc này mình lâm trận rút lui và đã hèn nhát bỏ chạy, Ba Tây liền cảm thấy vừa xấu hổ vừa tức giận bản thân, quả là mình đã làm mất hết mặt mũi của một kẻ làm chiến sĩ. Cứ nhìn La Định tiên sinh kia xem, người ta rất ung dung bình tĩnh mà giết quái vật, thật không hổ là cường giả am hiểu tu luyện thuật.

Ngoài ra, ở bên cạnh hắn còn có một con động vật nhỏ trông cũng tựa tựa như loài chồn cáo, xem ra nó không có vẻ ác ý gì mà chỉ như là đang canh gác cho La Định tiên sinh vậy. Con vật nhỏ kia cứ đi qua đi lại, nó không hề tấn công La tiên sinh mà dường như có vẻ đang rất sốt ruột, phải chăng nó là sủng vật của y? Nhưng sao mình chưa từng thấy qua nhỉ.

- Hô....

Mộ Dung Thiên thở mạnh một hơi, rồi tỉnh lại từ con nhập định. Vật đập vào mắt hắn trước tiên chính là Trư nhân. Nghĩ đến tình cảnh vừa rồi suýt bị chết, Mộ Dung Thiên tức giận la:

- Ba Tây nguoi tốt thật nhỉ, không ngờ nguoi không có nghĩa khí chút nào, lúc này đã bỏ lão tử mà chạy trốn.

Ba Tây nghe chửi như thế thì mặt buồn rười rượi, nói:

- Xin lỗi La Định tiên sinh! Năm xưa tiên phụ bị Hủ Huyết Bệ sát hại, nên ta vừa thấy nó là đã sợ mất mặt rồi....tuy nhiên....không phải bây giờ ta đã trở lại rồi đó sao?

Mộ Dung Thiên hừ một tiếng rồi nói:

- Hừ, nếu như ta không được may mắn thì giờ đây, ngay cả một mẫu xương cũng không còn nữa rồi kia, chiến sĩ Ba Tây đây dừng cảm.

Từ sau khi đến Thần Phong đại lục này, đây là lần thứ hai hắn gọi Ba Tây là chiến sĩ, tuy nhiên, lời đó rõ ràng là mang hàm ý châm chọc mà thôi.

Ba Tây dù dằn độn nhưng cũng nghe ra được hàm ý mỉa mai trong lời đó của hắn, nên gã chỉ lúng túng nói:

- La Định tiên sinh, võ kỹ của nguoi quả là cao cường, lại thêm biết được tu luyện thuật nữa, vậy thì ma thú cấp A nào phải là đối thủ của nguoi. Nguoi làm sao có chuyện gì được chứ.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì hơi băn khoăn, hỏi lại:

- Tu luyện thuật?

- Lúc này nguoi vừa....

Ba Tây đột nhiên nhớ tới tu luyện thuật là một bí mật không truyền ra ngoài của các cường giả, hiển nhiên là họ không muốn người ta biết đến, do đó gã vội chuyển lời, nói:

- À không, không có gì!

Nhưng Mộ Dung Thiên nghe đến đó thì đã hiểu ngay gã muốn nói gì, trong lòng hắn chỉ cười thầm, cái gì là tu luyện thuật chứ? Mấy hành động lúc này chỉ là một phương pháp sơ sài để luyện khí công của người địa cầu thôi.

- Ủi chà!

Vừa nghĩ đến đây thì Mộ Dung Thiên đột nhiên cảm thấy một con đau thắt bụng, thì ra những dòng nhiệt lưu ở trong người hắn vừa chưa hoàn toàn biến mất, mà chúng vẫn cuộn cuộn tuôn ra từ đan điền. Tuy sau khi Thiếu dương và Thiếu âm kinh được đã thông, lộ trình di chuyển của các dòng nhiệt lưu có thông thoáng hơn nhiều, nhưng thỉnh thoảng cũng có vài chỗ chướng ngại chứ không phải là hoàn toàn suôn sẻ.

Ba Tây tỏ vẻ rất ân hận, tình cảm của gã đều bộc lộ hết trong lời nói:

- La Định tiên sinh, xin nguoi hãy tha thứ cho hành động hèn nhát vừa rồi của ta, và cũng đừng nói việc đó cho người trong trấn biết, có được không?

Kỳ thật, nếu như hành động bỏ trốn đó mà truyền ra ngoài thì gã sẽ không còn mặt mũi nào mà đặt chân vào trấn nữa.

Con quái vật Hủ Huyết Bệ ấy đáng sợ thế nào thì Mộ Dung Thiên đã hiểu rõ, vì vậy mà việc Ba Tây không dám ứng chiến khi đối mặt với nó thì cũng là một việc khó trách. Thành thật mà nói, nếu lúc đó hắn mà chạy được thì không khéo lại còn chạy nhanh hơn Ba Tây nữa kia. Tuy nhiên, dù khiếp sợ là thế mà gã vẫn dám quay trở lại để trợ giúp cho mình, như vậy cũng là tốt lắm rồi. Huống chi, mình còn cần gã hộ tống trở về trấn nữa. Do đó, Mộ Dung Thiên liền thừa thế đẩy thuyền theo nước, tạo ra một mối nhân tình với Ba Tây; hắn cố nặn ra dáng điệu “Tề tướng đồ lý năng xanh thuyền” [1], rồi tay xua xua, ra về rất đại lượng:

- Được rồi, bỏ qua đi!

Đối với Mộ Dung Thiên mà nói, đây là một việc rất nhỏ, nhưng đối với Ba Tây thì lại là một việc rất trọng đại. Gã nghe Mộ Dung Thiên nói thế thì rung rung nước mắt, cảm động nói:

- La Định tiên sinh, suốt đời ta sẽ không quên đại ân đại đức của ngươi!

Mộ Dung Thiên nghĩ đến những dòng nhiệt lưu ở trong người mình tuy giống với linh lực, nhưng đồng thời cũng có điểm không mấy giống, nên điều ấy đã khiến cho hắn rất vui mừng. Lực lượng trong nội thể chợt hơi chuyển động một chút thì hắn liền nhận ra nó rất giống với tình hình mà lúc trước khi mình tiếp thu "Linh lực phụng hiến" của Lăng Đế Tử, chỉ là hơi yếu hơn một chút thôi. Ngoài ra, lại còn có hai luồng năng lượng đặc biệt sau khi chảy qua hai đạo kỳ kinh, một nóng một lạnh nữa. Mộ Dung Thiên nhất thời cao hứng, hắn thử không chế nội lực cho chạy qua Thiếu dương kinh, sau đó liền chạy dồn vào cánh tay trái mà xông ra ngoài.

"Bùng!"

Một ngọn lửa cháy hùng hực bỗng bùng lên ngay trong lòng bàn tay trái của hắn, song hắn lại không cảm thấy nóng chút nào, dường như ngọn lửa ấy đã trở thành một bộ phận trên cơ thể hắn rồi vậy. Mộ Dung Thiên vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ vô cùng. Tại sao lực cảm ứng đối với Hỏa nguyên tố của mình quá thấp như vậy mà bây giờ bàn thân lại có thể phát ra lửa được chứ? Hắn vốn tưởng mình nhiều lắm thì cũng chỉ có thể phát ra quyền phong như trước kia thôi, ai dè sự việc lại ra ngoài ý muốn thế này. Thật là kỳ quái! Lúc này đây, hắn y như một đứa trẻ vừa bắt được một món đồ chơi ưa thích nên cực kỳ cao hứng. Thế là hắn lại bắt chước hành động vừa rồi, điều khiển cho nội lực chạy qua Thiếu âm kinh, rồi thoát ra cánh tay phải.

"Soạt!"

Một quả băng cầu trong suốt to bằng nắm tay đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay phải của hắn, nó lặng lẽ trôi lơ lửng ở giữa không trung, còn người phóng ra nó là Mộ Dung Thiên thì lại không cảm thấy một chút lạnh lẽo nào.

Nhìn ngọn lửa trên tay trái và quả cầu băng trên tay phải, Mộ Dung Thiên cảm thấy khó hiểu vô cùng. Thế nhưng Ba Tây đang đứng bên cạnh thì lại trợn mắt nhìn trừng trừng vào màn biểu diễn ma thuật của Mộ Dung Thiên không hề chớp mắt. Người kiêm tu cả hai hệ ma pháp tương khắc nhau thì được xưng là Lĩnh vực ma pháp sư. Trình độ quân bình các nguyên tố trong người của kẻ đó phải rất cao thì chúng mới không đấu đá và tiêu diệt lẫn nhau. Trong số các bậc thiên tài ma pháp sư của đại lục này thì có rất ít người luyện thành, phải nói là cực hiếm nữa kia, bởi vì thuật tu luyện dễ trở thành Lĩnh vực ma pháp sư rất cao thâm. Vì vậy, giờ đây Ba Tây đối với Mộ Dung Thiên không chỉ đơn giản là khâm phục thôi đâu, mà còn là cực kỳ sùng bái.

Trong lúc hiểu kỳ, Mộ Dung Thiên đem ngọn lửa và trái cầu băng nhập chung lại với nhau, ai ngờ dị tượng liền xuất hiện: băng hóa cầu. Lửa và băng vốn dĩ là hai nguyên tố tương khắc lẫn nhau, vậy mà giờ đây chúng lại như nước sông không phạm nước giếng, chẳng những là không tiêu diệt lẫn nhau mà lại còn dung hợp với nhau, băng không bị tan, mà lửa cũng không bị tắt.

Ý niệm khẽ chuyển động, Mộ Dung Thiên liền nhắm vào một thân cây cao to ở phía xa xa mà ném trái băng hóa cầu về hướng đó. Khi trái cầu ấy đánh trúng thân cây thì chỉ tạo ra một lỗ thủng nho nhỏ lớn bằng cái tổ chim, điều đó khiến cho Mộ Dung Thiên hơi có chút thất vọng, vì uy lực của băng hóa cầu quá nhỏ, gần như là không có ích gì cho chiến đấu vậy. Thế nhưng, nếu có ai chịu khó quan sát kỹ thì sẽ phát hiện ra được một chuyện rất kỳ quái: đó là ở chỗ thân cây bị băng hóa cầu đánh trúng, lớp bên trong thì bị thiêu cháy thành than, còn lớp bên ngoài thì bị ngưng kết thành một lớp băng. Dù cho có là vị Lĩnh vực ma pháp sư cao cường nhất của Thần Phong đại lục thì cũng không thể kết hợp băng hỏa nguyên tố đến mức độ hoàn mỹ như thế.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Thiên cư

- Gâu!

Con chó nhỏ nhìn thấy Mộ Dung Thiên phóng ra trái băng hóa cầu thì há mồm sủa lên vui mừng.

Mộ Dung Thiên vỗ vỗ nhẹ lên đầu nó, cười nói:

- Chó à chó, thiếu chút nữa là hại chết ta rồi đó nhé.

Tuy chửi nó thế nhưng trong lòng hắn cực kỳ cao hứng, bởi vì nhờ có viên đan dược kỳ quái kia mà hắn mới có thể phát ra Hỏa hệ và Băng hệ ma pháp như vậy.

- Gâu!

Con chó bị la, nó liền sủa lên một tiếng rồi cúi đầu thấp xuống, đáng vẻ dường như rất tủi thân.

Mộ Dung Thiên vuốt vuốt đầu nó, cười nói:

- Thôi được rồi, chúng ta đi thôi. Trở về giải quyết việc làm chứng nhận được sư đã, rồi ta sẽ dẫn ngươi đi ăn uống cho thỏa thích.

Chợt lúc này hắn nhìn thấy viên quái đan màu xanh dương lúc nãy bị rơi xuống đất, bây giờ vẫn còn nằm lán lóc ở đó. Hắn lờ mờ nhận ra hai viên quái đan này đều không phải là vật tầm thường, do đó hắn vội nhặt nó lên và cho vào túi áo. Hắn không dám nuốt ngay bởi vì những dòng nhiệt lưu ở trong người hắn vẫn còn chưa hoàn toàn tiêu tan hết. Có lẽ còn phải quan sát thêm một thời gian nữa để tránh sự việc ngoài ý muốn xảy ra.

Ba Tây hỏi với giọng hết sức kính cẩn:

- La Địch tiên sinh, ngươi tính đi làm được sư sao?

Mộ Dung Thiên gật đầu nói:

- Đúng vậy.....Ừa, cái gì thế này?

Hắn đột nhiên la hoảng lên. Thì ra không biết từ lúc nào đã có một luồng ánh sáng màu bạc phát ra từ bàn tay đang vuốt ve con chó nhỏ của Mộ Dung Thiên. Luồng bạch quang đó càng lúc càng mãnh liệt hơn và nhanh chóng bao phủ khắp một chu vi mấy ngàn thước quanh đó. Cả hắn và Ba Tây đều tro mắt đứng nhìn mà không biết chuyện gì đang xảy ra cả.

Sau khi bạch quang tan đi, Mộ Dung Thiên chợt không thấy con chó nhỏ đâu nữa. Hắn hốt hải kêu lớn:

- Ê, ngươi chạy đâu rồi, ta không có trách ngươi mà.

Đột nhiên lúc này Ba Tây lại chỉ xuống mặt đất, hỏi:

- La Địch tiên sinh, đó là....?

Mộ Dung Thiên đang chán nản vì tìm không thấy con chó đâu cả, nên chỉ đành nhìn theo phương hướng mà Ba Tây đang chỉ. Thì ra đó là một quả trứng màu trắng, nó cũng lớn bằng quả trứng vịt, nhưng ở giữa lại có ba đường viền màu hoàng kim.

Mộ Dung Thiên cúi xuống nhặt nó lên rồi lẩm nhẩm tự hỏi:

- Nó là cái quái gì thế nhỉ?

Ba Tây cẩn thận quan sát nó thật kỹ, rồi nói:

- Là trứng của sùng vật đây mà. Nó hình như là....

- Trứng sùng vật ư?

Mộ Dung Thiên cảm thấy thắc mắc vô cùng. Quả trứng này rõ ràng là nằm ở chỗ lúc nãy con chó ngồi, chẳng lẽ nó đã biến thành quả trứng này sao? Chuyện này rốt cuộc là thế nào đây?

Mộ Dung Thiên hỏi:

- Có phải quả trứng này là do con vật lúc nãy biến thành không?

Hiểu biết của Ba Tây cũng có hạn nên gã cũng không biết chuyện này là thế nào. Gã chỉ lắc lắc cái đầu heo, đáp:

- Ta cũng không biết.

Mộ Dung Thiên khẽ cau mày, hắn suy nghĩ hồi lâu mà cũng không biết nguyên do ra làm sao. Ài, hay là cứ trở về hỏi thăm Mạc Lý An là được chứ gì. Y có kiến thức sâu rộng, hẳn là sẽ biết được đáp án thôi. Lúc này trời cũng đã tối, khi nãy hắn ngồi đã thông kinh mạch mà vô tình đã ngồi suốt hai canh giờ. Mộ Dung Thiên chợt cảm thấy kỳ quái, sao từ nãy tới giờ không thấy Lân ma xuất hiện nhỉ, trong lòng hắn đang thầm kêu may mắn, nhưng quả thật hắn đã lo lắng băng thừa. Lúc này có con chó nhỏ thuộc cấp S ngồi đó canh giữ một bên cho hắn, dù cho có là ma thú cực mạnh đến đâu đi nữa thì hẳn cũng sẽ phải sợ mất mặt mà không dám mò đến gần rồi.

Khi trở lại Cách Lâm trấn, trước khi Mộ Dung Thiên kịp hỏi thăm Mạc Lý An những gì mình muốn hỏi thì lại đã nghe được một tin tức động trời: Toàn thể cư dân của Cách Lâm trấn đều phải thiên cư đến Uy Nhĩ thành ngay trong đêm nay! Tin tức này chính là do người trong trấn truyền đi cho nhau, khiến cho toàn trấn đều trở nên xôn xao náo nhiệt như ngày lễ hội vậy. Tất cả mọi người đều kéo nhau tập trung về quảng trường lớn trong trấn mà bàn tán về cái tin nóng hổi này, vì thế nên dù là kẻ điếc cũng không thể không nghe được. Mộ Dung Thiên tuy rất muốn đi theo bọn họ để đến quảng trường nghe ngóng thế nào, nhưng rốt cuộc hắn quyết định cứ trở về tửu điểm trước đã.

Khi vừa bước chân vào túp điểm, Mộ Dung Thiên còn chưa kịp mở miệng nói gì thì hai nàng Lạc Na và Lệ Toa đã nhanh nhẩu nói cho hắn biết điều mà hắn đang thắc mắc:

- La Định tiên sinh, người trở lại rồi. Người trong toàn trấn chúng ta đều phải di cư đến Uy Nhĩ thành gấp. Bọn ta còn sợ người về trễ quá thì sẽ không kịp.

- Thật vậy ư?

Mộ Dung Thiên vẫn có chút không tin vào lỗ tai của mình. Đang yên đang lành thế này thì sao lại phải di cư đi đâu? Sự việc này hiển nhiên không phải tầm thường chút nào. Nhưng hắn cũng nhìn ra được hai nàng không giống như đang đùa, hơn nữa, việc này cũng không phải là việc nên đùa.

Hai nàng lại gật đầu để khẳng định lần nữa:

- Thật!

Mộ Dung Thiên lấy làm kỳ quái, hỏi:

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra thế?

Hai nàng đáp:

- Chúng ta tạm thời cũng không biết. Chỉ biết là vào một canh giờ trước đây, mỗi một nhà trong trấn đều nhận được Linh Lực điều của thông tin thuật sĩ, bảo rằng chúng ta phải thu gom hết đồ đạc quý giá rồi lập tức đến tập trung tại quảng trường. Sau đêm nay, chúng ta đều sẽ là người của Uy Nhĩ thành.

Mộ Dung Thiên sờ sờ trán, nghĩ thầm: "Dù có muốn đi thì cũng đâu cần gấp như vậy. Nhất định là có sự việc cực kỳ nghiêm trọng xảy ra rồi. À, không phải hôm nay Ba Tây đã nói là có ma thú cấp A, tức Hủ Huyết Bệ xuất hiện hay sao? Hơn nữa, nó lại còn mò ra đến tận Ốc Mã cao địa nữa. Nói không chừng đã có quá nhiều biến dị ma thú xuất hiện ở khu rừng hoang và khiến cho đám người của dong binh đoàn đối phó không xuể chẳng? Bọn họ sao lại không phải thêm người tới đây chứ nhỉ. Mà thôi, xem ra như vậy cũng hay, mình cũng có thể đến Uy Nhĩ thành để lấy được chứng nhận sớm. Và lại, toàn trấn đều phải di cư, nói như vậy là sau này mình vẫn có thể ở chung một chỗ với bọn người của Tư Ân rồi!" Mộ Dung Thiên nghĩ tới đây thì lại cảm thấy cao hứng vô cùng. Hắn nghĩ tới nghĩ lui thế nào thì tuyệt đối cũng không thể ngờ được, nguyên hung gây nên mọi chuyện lại chính là cái quả trứng màu trắng với ba sọc màu hoàng kim đang nằm ở trong túi áo của hắn kia.

Tất cả mọi người đều thu thập hành trang, bây giờ không tiện hỏi đến việc của quả trứng, chỉ đành đợi đến khi tới Uy Nhĩ thành rồi tính sau vậy. Mộ Dung Thiên thì gia nhập vào hàng ngũ giúp việc. Ở tại Thần Phong đại lục đất đai rộng lớn, tài nguyên thừa thãi này, những nhà cửa phòng ốc bình thường thì không hề có ma pháp bảo hộ, vì với sức của một người thô莽 mạnh khỏe có thể dễ dàng xây một dãy nhà nhỏ bất kỳ lúc nào; vì thế mà nhà cửa trong trấn có bỏ lại thì cũng không có gì phải tiếc nuối. Điều quý trọng nhất chính là chức nghiệp của mình, nếu không có chức nghiệp thì sẽ không thể sinh tồn ở trên Thần Phong đại lục được. Tuy nhiên, dù sao thì Tư Ân cũng sống ở Cách Lâm trấn này hơn mười năm, nên đối với căn túp điểm của mình cũng có tình cảm thâm hậu. Thật không thể ngờ, đến lúc tuổi già rồi mà vẫn phải rời bỏ xứ sở thân yêu của mình, do đó mà trước khi đi, lão cũng không khỏi bịn rịn rơi lệ. Còn Lệ Toa và Lạc Na thì ở một bên hết lòng khuyên nhủ và an ủi cho lão.

Toàn thể cư dân trong trấn đều tập trung về quảng trường, khiến cho nơi này chật cứng những người là người. Bao nhiêu âm thanh ồn ào hỗn tạp vang lên không ngớt, ai nấy cũng đều bàn tán về lý do phải thiên cư đến Uy Nhĩ thành.

"Rầm, rầm, rầm..." Đột nhiên toàn bộ quảng trường đều bị rung chuyển mạnh, không, chính xác hơn thì toàn bộ tiểu trấn đều bị rung chuyển mạnh như thế. Đám người đang ồn ào bàn tán chợt cảm thấy bối rối, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế? Không biết là vật gì mà có thể tạo ra âm thanh lớn như thế chứ?

Thì ra, từ đằng xa đang có hàng mấy ngàn con Điều hình ma thú đang tiến đến cách quảng trường khoảng từ ba mươi đến năm mươi thước. Điều đó lập tức giải trừ ngay bao nhiêu nghi vấn của chúng nhân. Bọn chúng có những cái chân rất ngắn và lại chen chúc nhau trùng trùng điệp điệp, chỉ nhìn qua thôi cũng thấy kinh khiếp. Thế nhưng, trên thực tế thì loại ma thú này không hề đáng sợ, chúng có tên gọi là Cự Tích [1], chỉ ăn rau quả thực vật, tính tình ôn hòa, mà tốc độ lại rất nhanh. Chúng có thể chở nặng, đồng thời còn có thể leo núi cao, xuống dốc thẳng đứng, chính là một trong những phương tiện giao thông tiện lợi nhất của nhân loại, đặc biệt là có ích rất lớn trong những cuộc di cư đại quy mô. Hiển nhiên là Cách Lâm trấn không có nhiều Cự Tích như vậy, có lẽ là do Uy Nhĩ thành phải đến. Đến lúc này thì mọi người không còn hoài nghi gì với tin tức của cuộc thiên cư gấp gáp này rồi.

Bỗng có một người bước lên đài cao của quảng trường. Người đó không phải là trấn trưởng Mã Liệt La Phu, mà là người vừa mới đến trấn này ngày hôm qua, đoàn trưởng Cuồng Bạo dong binh đoàn, tức ma pháp sư cấp năm sao, Khăng Đặc.

Những âm thanh huyền ảo trong quảng trường lập tức được lắng xuống, tỏ lộ sự tôn kính đối với Khăng Đặc tiên sinh. Đồng thời, chúng nhân cũng đều biết, Khăng Đặc tiên sinh chắc chắn sẽ nói ra nguyên nhân cho họ biết ngay thôi.

Chương 49: Chinh đồ

Khăng Đặc đứng trên đài cao nhìn thấy Cự Tích vận tải đoàn đã đến, y liền thở phào nhẹ nhõm. Ba thành viên của dong binh đoàn được phái đi trinh sát tại cửa trấn dẫn thông tới khu rừng hoang dã là Tát Na Lâm Cách, Bích Dạ và Tập Tháp cũng chưa thấy bắn ra “Quang hệ tín hiệu đạn”. Điều đó chứng tỏ cho đến lúc này, bọn họ vẫn chưa phát hiện được ma thú chuẩn S cấp đã gặp hôm qua có bất cứ hành động gì. Nhưng ai cũng biết tâm lý báo thù của S cấp ma thú rất mãnh liệt, theo đạo lý mà nói thì ma thú gần đạt cấp S sẽ không kém hơn bao nhiêu, một ngày nào đó chúng nhớ đến từng có người mạo phạm đến uy nghiêm của chúng thì tâm tình sẽ cảm thấy khó chịu, đến chừng đó tất chúng sẽ có thể phát động công kích trí mạng bất kỳ lúc nào. Do đó, Khăng Đặc mới chỉ thị cho bọn họ ngàn vạn lần không được chủ quan.

Lời yêu cầu vừa phát ra đêm qua, vậy mà Cự Tích vận tải đoàn đã đến ngay lập tức. Kỳ thực, ở Thần Phong đại lục này mà bất cứ việc gì có hiệu suất thấp là tuyệt đối không ổn; phải biết rằng, trong lúc ma thú công thành, chỉ cần quân cứu viện đến chậm nửa ngày thôi là có thể sẽ khiến cho cả một tòa thành trì bị hủy diệt. Chính bởi vậy, vô hình chung mà mọi người vẫn duy trì một loại cảm giác gấp rút trong lúc làm việc thường ngày.

Mất thấy mọi việc đã sẵn sàng, gió đông đã tới, Khăng Đặc cất tiếng:

- Ta nghĩ, mọi người đều đã biết chuyện người trong trấn sắp phải rời đi rồi đúng không?

Thanh âm Khăng Đặc khàn khàn trầm thấp, nhưng khi truyền đến tai từng người thì lại rành rọt từng chữ. Đây chính là “Âm ba khuếch triển thuật” trong Phong hệ ma pháp, đa số các ma pháp sư đều biết sử dụng nó, tuy nhiên, Khăng Đặc lại có thể mở rộng phạm vi ra khắp quảng trường rộng lớn với sức chứa mấy vạn người. Điều đó cho thấy Phong hệ ma pháp của y nhất định là có thành tựu rất đáng kể.

Cho dù có một vị ma pháp sư, kiêm đoàn trưởng Cuồng Bạo dong binh đoàn được người người kính nể đứng trên đài cao, nhưng chúng nhân vẫn không khỏi xôn xao hỗn loạn, dẫu sao thì di cư cũng không phải là một việc nhỏ, sao lại phải gấp gáp như vậy? Thế đến nơi cư trú mới rồi thì chuyện công ăn việc làm sẽ phải giải quyết ra sao đây?

Khăng Đặc nhận ra nỗi lo lắng của họ, nên y phát tay ra hiệu cho mọi người bình tĩnh, sau đó liền mỉm cười nói:

- Có lẽ có nhiều người trong số các vị ngồi đây đã biết được một thân phận khác của ta, tức là thành viên của Hộ Tịch công hội tại Lam Nguyệt đế quốc chứ? Ở công hội, ta cũng có một chút uy tín, nên về chuyện công ăn việc làm và nơi cư trú thì mọi người không cần phải lo. Vừa khéo ở tại tòa thành cấp hai gần đây nhất là Uy Nhĩ thành và cũng là địa điểm của chuyến di cư lần này, đã bất hạnh có rất nhiều người bị tử thương trong đợt ma thú công thành lần trước. Vì thế nên bọn họ đang có nhu cầu bức thiết với nhân lực, đồng thời cũng rất hoan nghênh cư dân của Cách Lâm trấn đến đó. Chỉ cần chư vị tới nơi, bọn họ sẽ lập tức an bài thỏa đáng mọi sinh hoạt và công việc thường nhật cho chư vị, đây chính là nguyên nhân thứ nhất cho việc di dân lần này. Còn nguyên nhân thứ hai, ta nghĩ mọi người cũng đều đã biết, trong lần ma thú công thành trước, lực lượng ma thú đã vượt xa dự tính rất nhiều, nhưng vì Cách Lâm trấn cách Uy Nhĩ thành quá xa, suýt chút nữa thì lực lượng cứu viện đã đến không kịp. Ta nghe nói lúc ấy có một vị Trư nhân chiến sĩ đã dùng hành động và dũng khí của mình mà kích phát đấu chí của mọi người, khiến cho cả trấn có thể cầm cự cho đến lúc quân cứu viện đến nơi, và cũng nhờ đó mà trấn này mới có thể tiếp tục tồn tại.

Đám đông nghe đến đây thì vỗ tay ầm lên tán thưởng, đối với dũng sĩ, đặc biệt là dũng sĩ có cống hiến lớn lao thì mọi người tuyệt sẽ không tiếc rẻ lời khen ngợi của mình. Mặc dù không nhìn thấy Ba Tây ở đâu trong đám đông nghìn nghịt này, nhưng Mộ Dung Thiên cũng có thể tưởng tượng ra được hình ảnh gã khi nhận được sự khích lệ của một ma pháp sư vĩ đại cùng với sự tôn kính của những người xung quanh, hẳn là gã đang toét miệng cười đến mức không thể khép miệng lại được.

Giờ đây ngữ khí của Khăng Đặc lại thay đổi, y nói tiếp:

- Nhưng chuyện này cũng chứng minh được một vấn đề, đó là Cách Lâm trấn cách thành thị quá xa, nên nhằm để tránh việc bất ngờ vì ước lượng không đúng thực lực của ma thú lại tiếp diễn mà không cách nào bỏ cứu kịp thời, do đó, biện pháp tốt nhất chính là đưa toàn trấn gia nhập vào lực lượng còn thiếu và đang cần bổ sung gấp của Uy Nhĩ thành. Ta nghĩ, đây là việc có lợi đối với cả hai bên. Chư vị còn gì cần hỏi không?

Vài chục trấn dân khôn ngoan đang đứng gần bục nhất đồng thời cất tiếng hỏi:

- Khăng Đặc tiên sinh, tại sao lại phải di chuyển vào lúc giữa đêm, hơn nữa tin tức lại còn phát ra vội vàng như thế nữa?

Khăng Đặc cười đáp:

- Chuyện này là do từ đây đến Uy Nhĩ thành phải tốn ít nhất cũng 16 canh giờ, nếu xuất phát vào ban ngày, vậy thì phải đến tối chúng ta mới đến nơi, đến lúc đó thì sẽ khó có thể an bài chỗ nghỉ ngơi cho chư vị kịp. Ta nghĩ, mấy tiếng thu dọn đồ đạc, chắc cũng đủ rồi phải không?

Lý do y vừa đưa ra hiển nhiên là có chút miễn cưỡng và bên trong cũng còn không ít sơ hở. Tuy nhiên, nguyên nhân chính, tức S cấp ma thú có thể sẽ hủy diệt cái tiểu trấn này bất kỳ lúc nào thì lại không thể nói toạc ra, nếu không tất sẽ khiến mọi người hoang mang và lâm vào cảnh hỗn loạn, khủng hoảng vô cùng.

Để che giấu điều đó, Khăng Đặc không cho những người khác cơ hội tiếp tục đặt câu hỏi, y nói tiếp:

- Bước tiếp theo, ta sẽ đề thuần thú sư thả “Thiên mục thú” ra để kiểm tra nhân số, xem mọi người đã tụ tập đầy đủ chưa, đồng thời cũng phải ngồi theo hàng lối. Bây giờ xin mời chư vị lấy chức nghiệp huy chương của mình ra và giơ lên đỉnh đầu, đừng lộn xộn để tránh gây ra sai lầm. Phải rồi, những em nhỏ chưa có chức nghiệp huy chương thì mời đứng ra bên ngoài, chúng tôi sẽ sai người trực tiếp ra đếm.

Một hán tử mặc bộ y phục may bằng da thú, cũng là thuần thú sư trong trấn, gã giơ tay thả ra vài con ma thú cánh dài, trên mình có rất nhiều điểm nhỏ có hình dáng như hạt ngô, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy những hạt ngô rải khắp thân thể chúng đều là những con mắt. Hóa ra chúng có cái tên Thiên Mục thú quả nhiên là “danh phù kỳ thực” [1], chúng có thể phân biệt được những vật phát sáng, đồng thời còn tính toán chuẩn xác được số lượng, và chức nghiệp huy chương chính là một trong những thứ mà chúng có thể phân biệt được. Thấy mấy con Thiên Mục thú bay về vè trên trời cao, mọi người liền vội vàng lấy chức nghiệp huy chương của mình ra và đặt trên đỉnh đầu.

Trong đám người hỗn loạn, chỉ có Mộ Dung Thiên là tỏ ra lúng túng, bởi hắn còn chưa có chức nghiệp huy chương, mà lại không dám bước ra khỏi đám đông bởi hắn đã là người trưởng thành. Giả như bị người khác phát hiện hắn còn chưa có chức nghiệp, vậy thì hắn sẽ phải chịu sự khinh bỉ ghê gớm. Suy nghĩ một lúc rồi Mộ Dung Thiên quyết định trà trộn lẫn vào đám đông, dù sao chỗ ngồi cũng không thiếu thừa bao nhiêu, đến lúc cứ ngồi lẫn vào là được. Tư Ân, Mạc Lý An và hai nữ tỷ cũng không nghĩ ra ý kiến gì cả, cuối cùng cũng chỉ đành chấp nhận cách làm của hắn, mặc dù nói rằng tổ chức được sự của Mộ Dung Thiên là cực tốt, nhưng vào lúc này thì trăm miệng cũng khó giải thích nổi.

Khoảng mấy phút sau, Thiên Mục thú bay trở về chỗ của thuần thú sư, kêu lên mấy tiếng “chít chít, cô cô”. Người ngoài nghe không hiểu chúng kêu gì, nhưng đại khái có thể đoán là chúng đang báo lại số lượng. Quả nhiên không ngoài dự đoán, thuần thú sư rảo bước lên đài cao, thấp giọng nói vài câu với Khổng Đặc, sau đó Khổng Đặc nói:

- Được rồi, thanh niên có 34574 người, trẻ nhỏ chưa có chứng nhận thì là 3609 người. Tổng số là 38183 người.

Bởi vì độ tuổi được coi là trẻ nhỏ ở tại Thần Phong đại lục khá ngắn nên tỷ lệ trẻ nhỏ mới ít hơn bình thường một chút.

Tiếp theo đó, Khổng Đặc nhìn xuống dưới đài hỏi trấn trưởng:

- Còn ai chưa tới không?

Trấn trưởng cung kính đáp:

- Ngoại trừ 32 người đã vào thành làm việc ra thì số lượng còn lại đúng là như vậy.

Khổng Đặc hài lòng nói:

- Tốt, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp thông báo với những người kia sau.

Khi phân phối chỗ ngồi, chuyện nằm ngoài dự tính của Mộ Dung Thiên đã xảy ra, đó là vì người có chức nghiệp khác nhau, cấp bậc khác nhau nên sẽ có chỗ ngồi cũng khác nhau. Ngay cả ma pháp sư luôn đối xử bình đẳng với dân thường như Khổng Đặc vậy mà trong lần di cư với quy mô lớn này cũng không dám phá vỡ quy củ, bởi vậy nên ai nấy đều phải đưa ra chức nghiệp huy chương để xác định chỗ ngồi.

Mất thấy những người phía trước đều đi đến chỗ ngồi trên lưng Cự Tích, Mộ Dung Thiên dù cảm thấy khó xử nhưng cũng chỉ đành bước theo sau.

Sắp khởi hành, Tập Tháp, Bích Dạ và mấy thành viên trong dong binh đoàn cũng bỏ việc trinh sát để quay lại. Họ cùng với mấy vị chiến chức giả tương đối có tiếng trong trấn làm nhiệm vụ kiểm tra chức nghiệp huy chương. Tập Tháp phụ trách kiểm tra Mộ Dung Thiên, thấy hắn không đưa huy chương ra, nên không khỏi cảm thấy kỳ quái, hỏi:

- Huy chương của ngươi đâu?

Mộ Dung Thiên ho khan một tiếng, rồi rụt rè nói:

- Ta....ta còn chưa làm chức nghiệp nhận chứng, có điều cũng sắp giải quyết xong rồi.

- Cái gì?

Khuôn mặt của Tập Tháp tràn đầy vẻ nghi ngờ, những người xung quanh cũng đều quay lại nhìn, điều đó khiến cho Mộ Dung Thiên xấu hổ đến nỗi cơ hồ muốn tìm một cái lỗ để chui vào luôn. May mà bọn người của Tư Ân và Mộ Dung Thiên vì bận việc nên tới chậm, thành thử ra họ phải xếp hàng cuối cùng, nếu không thì còn mất mặt hơn nữa.

- Cái này...

Tập Tháp lộ vẻ khó xử, vô chức giả ở trên đại lục rất ít ỏi, tỷ lệ còn ít hơn cả giới ăn mày ở trên địa cầu, vậy mà xem y phục của Mộ Dung Thiên thì còn chưa tàn tạ đến mức đó; nhưng lớn tuổi thế này rồi mà còn chưa làm chức nghiệp nhận chứng thì quả khó mà tin được.

- Ta là Thể chất trắc thí sư cấp 4 tại Lan Đề Lộ Tư thành, nằm ở vùng phụ cận Uy Nhĩ thành. Đây là huy chương của ta.

Mạc Lý An sau khi tự giới thiệu chức nghiệp để củng cố thêm giá trị những lời lão sắp giải thích thay cho Mộ Dung Thiên, rồi lão bằng một giọng tự tin, nói:

- La Dịch tiên sinh đây đến từ một thôn trấn xa xôi, dụng cụ thông tin ở nơi đó đã bị hỏng cho nên vẫn chưa kịp làm chức nghiệp nhận chứng. Y chắc chắn sẽ là một dược sư xuất sắc, điểm này ta có thể lấy danh dự chức nghiệp để đảm bảo.

Tư Ân và hai vị nữ tỳ đã qua vòng kiểm tra, nhưng bây giờ cũng quay lại nói:

- Chúng ta cũng có thể chứng minh.

Mộ Dung Thiên cảm động đến rơi nước mắt, chẳng biết nói sao mới phải. Táp Thập tiếp nhận huy chương của Mạc Lý An, xác nhận không sai, nhưng vẫn cứ do dự không dám quyết định. Dầu sao thì việc không có chức nghiệp cũng là một vấn đề rất nghiêm trọng.

- Ta cũng có thể lấy danh dự chiến sĩ mà thề rằng, ngoại trừ chức nghiệp dược sư ra, La Dịch tiên sinh cũng còn là một dũng sĩ có thực lực rất cường đại nữa.

Giọng nói của người này rất đồng dạng, hiển nhiên là của Ba Tây rồi. Thì ra gã cũng nằm trong nhóm những người đi kiểm tra chức nghiệp huy chương. Dù Ba Tây không hiểu vì sao Mộ Dung Thiên không có chức nghiệp huy chương, nhưng một cường giả có khả năng giết chết ma thú cấp A thì tuyệt không thể nghi ngờ được.

Trư nhân chiến sĩ Ba Tây từng cứu lấy trấn này nên khi gã lên tiếng thì so với người khác cũng có trọng lượng hơn, huống hồ ngữ khí của gã lại tôn kính như vậy. Táp Thập không thể tiếp tục nghi ngờ nữa, chỉ cười nói:

- Xin lỗi, La Dịch, người có thể qua rồi. Tuy nhiên, người hãy chịu khó ngồi ở vị trí thấp kém một chút, dầu sao thì người cũng chưa làm chứng nhận, và đây chính là quy định của công hội. Thật là bất tiện, xin thứ tội!

Có thể qua được sự kiểm tra là Mộ Dung Thiên đã cảm tạ trời đất lắm rồi, nay hắn nghe vậy thì mừng rỡ nói:

- Đa tạ!

Nhưng khi hắn vừa định đi tiếp thì đột nhiên có một giọng nữ rất êm ái vang lên từ phía sau:

- Chậm đã...

Mộ Dung Thiên quay đầu lại, hắn lập tức nhìn thấy vị nữ cung tiễn thủ Bích Dạ đầy gợi cảm. Nàng là kiểm tra viên của một hàng người khác, nhưng đã hoàn thành công việc của mình.

Táp Thập thắc mắc hỏi:

- Bích Dạ, có chuyện gì nữa?

Bích Dạ cười khanh khách và nhìn Mộ Dung Thiên nói:

- Úi chà, vị này chính là dược - võ song tu, La Dịch tiên sinh phải không? Táp Thập, người dám để người ta ngồi ở vị trí thấp kém như thế hay sao?

Táp Thập đáp với giọng khó xử:

- Nhưng đây là quy định của công hội.

Bích Dạ chống tay vào hông nói:

- Táp Thập, yên tâm đi, ta sẽ không làm khó người. Ta sẽ mời La Dịch tiên sinh cùng ngồi trên Phong Linh lộ [2], như vậy không làm sai với quy định của công hội phải không?

- Phong Linh lộ?

Táp Thập giật mình, Phong Linh lộ là một loại tọa kỵ ma thú Phi hành hệ, loại ma thú này có rất ít ở trên đại lục nên trân quý dị thường. Với thân phận đặc thù như Bích Dạ mà cũng chỉ có một con, nhưng ngoại trừ nàng mang tiếng "đồng tính luyến ái" ra, Bích Dạ chưa bao giờ để những người khác cùng ngồi chung, cho dù là bằng hữu lâu năm trong dong binh đoàn cũng không ngoại lệ.

Bích Dạ hỏi lại:

- Không được sao?

Táp Thập vội đáp:

- Được, dĩ nhiên là được chứ!

Bích Dạ đặt ngón trỏ như cọng hành lên khóe miệng tron bóng, tạo ra một động tác hết sức mập mờ, khi Mộ Dung Thiên còn đang mơ tưởng hão huyền thì chợt nghe một âm thanh lãnh lóe từ miệng nàng vang lên. Không bao lâu, một bóng đen từ chân trời phiêu phiêu bay tới, nhìn kỹ mới thấy nó giống một

con chim ưng, nhưng lại lớn hơn chim ưng rất nhiều; thậm chí, nó còn có thể so với loại khủng long có cánh thời tiền sử ở địa cầu nữa. Phong Linh lộ vỗ đôi cánh màu lam xinh đẹp, nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Bích Dạ. Không cần nói cũng biết đây chính là Phong Linh lộ của nàng.

Bích Dạ nháy Mộ Dung Thiên một cái, rồi nói với giọng hết sức quyến rũ:

- La Dịch tiên sinh, mau theo ta tới đây...

Mộ Dung Thiên được nàng liếc mắt đưa tình nên lập tức hóa thành mơ mọng mọng, ngay cả mình đang ở đâu cũng không quan tâm, rồi chỉ biết ngây ngốc theo sát sau lưng Bích Dạ.

Cùng người đẹp đồng hành vốn dĩ là chuyện rất khoái trá mới phải, song Mộ Dung Thiên lại phát hiện ra ánh mắt của Tập Thập lộ đầy vẻ thương hại. Cả Tư Ân và Mạc Lý An hai người định nói gì nhưng cũng lại thôi, còn hai nữ tỷ Lạc Na, Lệ Toa thì cũng không ngừng nháy mắt ra dấu với hắn. Thế nhưng Bích Dạ vẫn thản nhiên cười hi hi, mắt phượng càng thêm vũ mỵ, nhưng Mộ Dung Thiên lại cảm thấy bản thân mình như dề núi đang rơi vào miệng sói, nên không khỏi lạnh người. Trong lòng vừa không ngừng tụng niệm "Ta là sắc lang, ta há sợ ai?" vừa trèo lên lưng Phong Linh lộ.

Gió nổi lên, Phong Linh lộ cười gió bay vút lên trời. Trong tiếng động rầm rầm, mấy ngàn con Cự Tích cũng đồng thời theo lệnh của thuần thú sư và bắt đầu xuất phát, mang theo mấy vạn trần dân cuộn cuộn đi về phía Uy Nhĩ thành. Hai vàng trắng của Thần Phong đại lục là Linh Hằng và Tinh Oanh vẫn đang ở trên cao chiếu xuống, còn Cách Lâm trần thì chìm trong ánh trắng nên càng nổi lên tinh mịch và biệt lập khỏi thế gian.

Mộ Dung Thiên vừa tham lam ngửi lấy hương thơm trên người mỹ nữ cung tiền thù, rồi lại vừa cảm thụ sự khoái cảm được bay lượn trên không, thỉnh thoảng hắn còn nghiêng đầu thưởng thức cảnh vật xinh đẹp ở phía dưới nữa. Lúc này trong lòng hắn tràn ngập một cảm giác mới mẻ và kích thích. Chính cũng từ khoảnh khắc này, chuyến phiêu lưu kỳ lạ của hắn sẽ rẽ sang một bước ngoặt mới, và cuộc hành trình mới này lại càng thêm phần kích thích hơn.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chọc ghẹo

Khi trời vẫn còn tối mịt, lúc những người lao động chăm chỉ nhất vẫn còn chưa rời khỏi giường thì mọi cư dân của Uy Nhĩ thành đã bị những tiếng động lớn đánh thức. Hàng loạt những chiếc đèn ma pháp của mỗi nhà mỗi hộ đều được lần lượt thắp lên, bao nhiêu cánh cửa sổ cũng được mở toang, rồi có nhiều cái đầu tò mò lộ ra ngoài xem sự thể. Họ hiếu kỳ nhìn đám người rầm rộ đang tiến vào thành trên con đường trung ương, phải nói rằng bắt đầu từ ngày hôm nay, đám người đó đã chính thức là thành viên của Uy Nhĩ thành.

Ngày hôm qua, tất cả người dân của Uy Nhĩ thành đều nhận được thông báo của Hộ Tịch công hội qua một chương trình địa phương được chiếu bằng Quang hệ ma pháp truyền hình, đó là việc toàn bộ cư dân của Cách Lâm trần, một tiểu trấn xa xôi hẻo lánh nằm trong vùng quản hạt của Uy Nhĩ thành, sẽ di cư tới đây. Một cuộc di dân đại quy mô với mấy vạn người và phải sử dụng hơn ba ngàn con Cự Tích thể này thì quả thật là rất hiếm có tại Lam Nguyệt đế quốc, thậm chí là cả Thần Phong đại lục nữa. Do đó nên người dân của Uy Nhĩ thành đã sớm muốn chờ xem náo nhiệt rồi, mà kẻ cũng lạ, ưa thích náo nhiệt đúng là thiên tính của loài người vô luận họ đang ở không gian nào.

- Oa, Phong Linh lộ!

Không biết ai là người đầu tiên nhìn thấy một bóng đen vừa lướt qua trên bầu trời nên kêu to lên như thế. Sau đó thì những người khác cũng đồng loạt ngược đầu nhìn lên màn đêm phía trên đầu họ.

So với đoàn người đang lầm lũi di chuyển trên mặt đất thì con Phong Linh lộ bay trên cao kia còn có vẻ bắt mắt hơn, và cũng không ai là không nhận ra sự tồn tại của nó. Nhưng điều càng làm nhiều người chú ý hơn chính là thân phận chủ nhân của Phong Linh lộ: một mỹ nữ gọi cảm, thành thực, mang trên mình đầy đủ phong vận, danh khí, địa vị và thực lực. Nàng là một nữ cung tiền thù xuất thân từ gia đình quý tộc ở Lam Nguyệt đế quốc, là một thành viên trong "Cuồng Bạo dong binh đoàn" tiếng tăm lừng lẫy, là hình tượng và cũng là tình nhân trong mộng của hàng vạn thiếu niên - Bích Dạ. Trên người nàng mọi thứ đều hoàn mỹ, chỉ trừ một điểm, và điểm đó cũng chính là điều khiến người ta tiếc hận nhất: nàng chỉ thích nữ nhân!!!

Tuy nhiên điều này không hề làm ảnh hưởng đến sự nổi tiếng của Bích Dạ, mà trái lại nó còn có tác dụng làm tăng thêm danh khí đó. Bởi vì đối với những nam nhân yêu thích Bích Dạ, họ biết rằng sớm muộn gì cũng có một ngày nàng sẽ đi lấy chồng, đến khi đó thì đám chác sẽ khiến cho rất nhiều nam nhân đa tình đau lòng đến chết. Nhưng nếu nàng yêu nữ nhân, vậy thì tình huống ấy lại khác đi, vì chẳng có nam nhân nào lại đi ghen tuông với nữ nhân cả, cho nên địa vị của Bích Dạ ở trong lòng họ vĩnh viễn sẽ là hình tượng đẹp nhất.

Nhưng hôm nay, điều khiến cho mọi người kinh ngạc nhất chính là ngoài Bích Dạ đang cười trên lưng Phong Linh lộ ra thì lại còn thêm một người nữa.

Tuy nhiên, vì Phong Linh lộ bay rất cao, hơn nữa sắc trời vẫn còn tối nên chúng nhân không tài nào nhìn rõ được diện mạo của người nọ.

Bỗng nhiên có một người thuộc tộc Tam Mục nhân [1] kinh hô:

- Hình như là một nam tử.

Người của tộc Tam Mục nhân vốn dĩ có thuật nhìn xa, và nhãn lực của họ cũng tốt hơn tất cả mọi chủng tộc ở trên đại lục.

Cho dù lời nói đó vang lên ngay giữa muôn ngàn âm thanh ồn ào và hỗn loạn khác, nhưng nó đã giống như một viên đá gây nên tầng tầng lớp lớp sóng, một truyền mười, mười truyền trăm. Việc này so với việc một pháp sư tế tự lớn tuổi của giáo đường trang trọng nhất Uy Nhi thành đi lửa thẻ trước mặt đám đông thì còn khó tin hơn rất nhiều lần. Vì thế, tại hiện trường liền lập tức có vô số người đặt ra nghi vấn.

- Cái gì? Là nam nhân ư?

- Sao Bích Dạ lại ngồi với nam nhân ở trên lưng con Phong Linh lộ yêu quý của nàng chứ? Có phải người bị hoa mắt không?

- Cái tên khi gió này, ai mà chả biết nàng không thích nam nhân chứ!

- .....

Rất nhiều người hâm mộ Bích Dạ lên tiếng cực lực phản đối, khiến cho gã Tam Mục nhân kia bối rối, cả giọng nói cũng nhỏ xuống rất nhiều:

- Chỉ là hình như thôi, vì ta căn cứ theo hình dáng mà phán đoán, với lại trời vẫn tối, nên ta cũng không dám khẳng định hoàn toàn...

Lời này của gã vừa phát ra lại càng khiến nhiều người bất mãn hơn và lại tăng cường thêm sự đả kích của họ đối với gã.

- Không dám khẳng định thì chớ nói lung tung, làm phá hoại hình tượng của Bích Dạ!!

- Mẹ kiếp, đúng là cái miệng thói tha!!

Mỗi một người hâm mộ có mặt tại đây đều không đồng ý với sự việc khó tin như thế, nên đã nhanh chóng tạo ra một làn sóng phản nộ. Một kẻ khác phản bác:

- Thân hình như thế nào mà phán đoán? Nữ nhân cũng có người có thân hình giống nam nhân vậy? Nói không chừng người kia lại có ngực lép thì sao?

Thế nhưng trong lúc gã kích động và hăng say phản bác thì lại quên mất một việc.....

- Thế nào, có phải là người đang ám chỉ lão nương ngực lép phải không? Bộ người muốn đi tìm một ả tiểu yêu tinh ngực lớn sao hả?

Chỉ cần nghe khẩu khí đó thì ai cũng biết là giọng nói ấy được phát ra từ một nữ nhân thuộc Dạ Xoa tộc hung dữ, và nàng cũng chính là thê tử của gã vừa lên tiếng kia.

- .....

- Ồ...à không, ta không có ý đây...

Gã kia lập tức lấp liếm

Thế nhưng, nguyên nhân khơi mào ra những cuộc tranh cãi kịch liệt ở dưới đất là hai người đang ngồi trên lưng Phong Linh lộ thì họ lại không hề biết tí gì về việc tốt mà mình vừa tạo ra. Bọn họ vẫn nói nói cười cười rất vui vẻ.

- Một đôi nam nữ yêu nhau mãnh liệt, lại cùng ở trong một căn phòng lãng mạn và khi tình ý đang triển miên thì điểm bất đồng lớn nhất giữa nam nhân và nữ nhân là gì?

Thì ra Mộ Dung Thiên đang kể mấy câu chuyện cười vừa hạ lưu vừa mang hơi hướm dâm dục cho Bích Dạ nghe. Không cần nói, người mà sẽ luôn không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để đùa cợt mỹ nữ hay con gái nhà lành thì ngoài hắn ra không còn ai nữa.

Bích Dạ bị hắn đem hơn mười câu đó về chuyện người lớn ra hỏi khiến cho đầu óc quay cuồng như ăn phải thuốc mê, trông không khác gì một thiếu nữ bị người ta ức hiếp vậy. Nàng thờ dãi, vô lực hỏi:

- Bất đồng ở điểm nào?

- Bất đồng ở chỗ toàn thân của nữ nhân ấy đều mềm nhũn, nhưng ở trên người của nam nhân kia thì có một chỗ lại rất cứng cáp!!!

Mộ Dung Thiên dương dương đắc ý nói ra đáp án. Nhìn bộ dạng đầy hưng phấn của hắn, nếu để cho đám người Tật Tháp nhìn thấy thì dám chắc bọn họ sẽ được mở rộng tầm mắt ngay.

Có rất nhiều người biết lý do Bích Dạ trở thành đồng tính luyến ái, hơn nữa lại còn rất căm ghét nam nhân, đó là bởi vì muội muội của nàng từng bị một

tên nam nhân đùa cợt tình cảm nhưng sau đó lại ruồng bỏ, khiến nàng ta cả ngày buồn bực không vui rồi cuối cùng sinh bệnh mà mất đi. Bích Dạ là người yêu thương muội muội của mình nhất, nên sau khi muội muội mất đi, nàng đã rất đau lòng; và cũng kể từ đó, tâm lý và xu hướng tình dục của nàng cũng thay đổi dần, đến cuối cùng thì trở thành một người đồng tính như ai ai cũng biết. Ôm trong lòng sự thống hận kẻ đã khi phụ muội muội nàng, Bích Dạ đã đi khắp thiên hạ đùa bỡn nam nhân và tạo thành tiếng ác như ngày nay. Bình thường nàng hay ăn mặc giống như một đấng phụ, nhưng nếu có nam tử nào không kìm chế được mà có hành động vô lễ thì y sẽ tự gạt lấy xui xẻo. Cái mỹ danh “Điềm hạt” của nàng cũng bởi vậy mà có, điềm lệ như hoa đào nhưng lại độc địa như rắn rết.

Do đó mà đám người của Tập Thập đều biết rõ cá tính biến thái của Bích Dạ, và ai nấy cũng đều cảm thấy tội nghiệp cho Mộ Dung Thiên, và lẽ tất nhiên, khi đó Bích Dạ đã xem hắn như là con mèo của mình rồi.

Kỳ thật, bọn họ suy đoán không sai. Ngày đó khi dong binh đoàn có mặt tại tửu quán của Tư Ân thì Bích Dạ đã lưu ý đến Mộ Dung Thiên rồi. Lúc ấy nam tử này tuy đứng lẫn trong đám đông, nhưng ánh mắt dâm tà của hắn lại rất mạnh mẽ, ngay cả người đã quen bị thiên hạ nhìn soi mói lâu ngày như Bích Dạ mà cũng có cảm giác không thoải mái. Nàng cảm thấy như toàn thân mình đang lửa thiêu và bị hắn nhìn thấy hết cả ngay trong một khoảng cách gần như gang tấc vậy. Loại nam nhân này chính là loại Bích Dạ căm ghét nhất, vì vậy mà nàng liền có ý nghĩ muốn cho hắn nếm chút mùi vị đau khổ. Nhưng không ngờ ngày hôm sau trong lúc thi hành nhiệm vụ, dong binh đoàn đã chạm trán với ma thú S cấp, và điều đó đã dẫn đến việc toàn trấn phải di cư, vì vậy mà nàng đã không có thời gian để thực hiện kế hoạch giáo huấn hắn. May mắn thay, trước lúc di cư, nam tử này đã bị phát hiện là không có chức nghiệp huy chương, vì thế nên Bích Dạ liền nắm lấy cơ hội này để mời hắn cùng cười Phong Linh lộ với nàng.

Trên đường bay, Bích Dạ tính sẽ thử mọi phương pháp trên chộc và quyến rũ, để một khi nam tử này không kìm chế được lòng hươu dạ vượn mà động tay động chân với nàng, đến lúc đó Bích Dạ sẽ lập tức trở mặt và sẽ tìm một nơi nào đó để hất hắn xuống, ít nhất cũng sẽ khiến cho hắn bị gãy xương hoặc trở thành kẻ tàn tật. Bích Dạ không phải hoàn toàn biến thái, vì nếu như ở địa cầu thì thương thế như vậy sẽ rất là nghiêm trọng, nhưng ở tại Thần Phong đại lục này thì chỉ cần thông qua phương pháp Thần Quan trị liệu tất sẽ có khả năng khôi phục hoàn toàn, bất quá hắn chỉ phải chịu chút ít đau đớn thôi.

Bích Dạ rất đắc ý với sự tính toán của mình. Đối với mỹ lực của bản thân, nàng luôn luôn có lòng tin và trong quá khứ cũng đã có không ít nam nhân khinh bạc đã trúng chiêu của nàng. Bọn họ đã phải ngậm đắng nuốt cay, có khổ mà không nói được nên lời. Chỉ tiếc là nàng đã đánh giá quá thấp năng lực tự kìm chế của Mộ Dung Thiên. Vô luận nhìn như thế nào thì ánh mắt của nam nhân này bất cứ lúc nào cũng tràn ngập dục vọng, tựa như một con dã thú trong thời kỳ động dục, có thể tùy thời tùy khắc cưỡng gian nàng ngay ở trên lưng Phong Linh lộ hàng trăm lần rồi. Thế nhưng, đôi tay của hắn lại đặc biệt rất nghiêm chỉnh, thậm chí so với một thân sĩ quý tộc thì còn có vẻ nghiêm chỉnh hơn. Bích Dạ thật không hiểu được nguyên do tại sao mà hành vi của người này lại quá khác biệt với ánh mắt của hắn như vậy. Mặc dù nhân thân của hắn có phần háo sắc, nhưng thỉnh thoảng cũng có pha vài nét hấp dẫn giống như nàng vậy, như thế thì chưa đủ mượn cớ để ra tay, nếu không thì đúng là quá miễn cưỡng rồi.

Nhưng ngược lại, những mẫu chuyện cười của nam tử này lại khiến Bích Dạ phải chịu nhiều khổ sở. Không biết những mẫu chuyện đó từ đâu ra, nhưng nội dung đều bao hàm những việc khiến người nghe phải nóng mặt, chỉ cần mất 1, 2 giây là có thể đoán được ý tứ của chúng. Bích Dạ không thể không thừa nhận những mẫu chuyện ấy đều rất hài hước, bởi vì nàng đã phải ôm bụng mà cười nghiêng ngả từ đầu tới cuối. Suốt một đoạn đường dài như thế mà rốt cuộc cũng đã trôi qua rất nhanh.

Bị những câu chuyện tiểu lâm hài hước của Mộ Dung Thiên chọc cười trong suốt cả đêm, nó đã đưa đến một hiệu quả phòng chừng còn nhanh hơn cả "Tu Nữ Dã Phong Cuồng", khiến cho liệt nữ cũng không chịu nổi. Giờ đây, cả người Bích Dạ nóng ran, xuân ý dào dạt; thậm chí ngay cả hạ thân cũng đã ươn ướt, nàng gần như muốn quên luôn cả sự tồn tại của nam nhân đang ngồi phía sau để tự vuốt ve bản thân mình. Lúc này, sau khi biết được đáp án hạ lưu của câu đố kia thì nàng lại càng không chịu nổi mà khẽ rên lên một tiếng:

- Ừm...

Đồng thời, thân thể của nàng thì trở nên mềm như nước, vào thời khắc này, nàng cũng đã cảm nhận được địa phương khác biệt giữa nam và nữ, tức là chỗ duy nhất cứng rắn của Mộ Dung Thiên, thì lại đang áp chặt tại đôi bờ mông của nàng.

Thanh âm rên rỉ hóp hóp đoạt phách được phát ra từ nội tâm đó so với bất kỳ sự quyến rũ nào cũng hữu hiệu hơn rất nhiều. Mộ Dung Thiên cố gắng nén nhịn cả một đêm, nhưng rốt cuộc cũng không chịu nổi nên mới có phản ứng sinh lý như thế. Vì lúc trước hắn từng nghe hai nàng Lệ Toa và Lạc Na cảnh cáo, cho nên vẫn luôn tuân thủ quy củ giống như một học sinh tiểu học đeo khăn quàng đỏ vậy. Hắn quyết không cho Bích Dạ một cơ hội nào để xuống tay, nhưng hắn lại không ngờ rằng, vào cái thời khắc cuối cùng này thì lại không giữ được nữa, vì thế mà trong lòng thầm kêu hồng bét.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Tân pháp

Điều bất ngờ ở đây là tuy hạ thân của Bích Dạ ướt át, thế nhưng nàng cũng chỉ liếc hắn một cái mà không hề có biểu hiện nào quá khích hết, thậm chí đến

cả một điểm khó chịu cũng không lộ ra ngoài.

Trước đây, mỗi khi Bích Dạ mê hoặc nam nhân thì nàng đều cố gắng tạo ra những nụ cười thật quyến rũ, nhưng những lúc đó lại không hề vui vẻ thật sự, còn chuyển này cùng đi với Mộ Dung Thiên thì sự vui thích của nàng quả thật là đã phát ra từ nội tâm. Thế nhưng nếu tâm tình của nàng đang trong lúc vui vẻ mà trong nháy mắt phải biến thành bi phẫn hay ngược lại, thì bất luận thế nào Bích Dạ cũng không làm được. Bởi vậy, ngay lúc này nàng không thể nào trở mặt mà để cho Mộ Dung Thiên chiếm đại tiện nghi của mình được.

Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên cũng không dám lăm lòi, hơn nữa, hắn đã liên tục kể chuyện cười cả đêm, nên ít nhiều gì thì cũng có chút miệng lưỡi khát khô. Bích Dạ thấy hắn bỗng nhiên trở nên “ngoa ngoãn” hơn thì cũng có chút thất vọng. Thông thường, trong những bữa tiệc của giới thượng lưu tại Lam Nguyệt đế quốc, nàng vẫn phải giao thiệp với những kẻ quý tộc có bề ngoài nhã nhặn, lễ độ, nhưng kỳ thực nội tâm của bọn họ lại chỉ hận không thể bỏ nàng vào túi làm của riêng mà thôi. Đúng là một bọn người giả dối, nguy hiểm tử, nên nàng rất chán ghét và mệt mỏi đối với bọn họ. Vậy mà nam tử trẻ tuổi này tuy có chút háo sắc, nhưng dù sao thì cũng có vài điểm chính trực, và rất dễ khiến người ta nói lòng cảnh giác, không cần thời khắc nào cũng bị áp lực đè phòng ám toán. Huống chi, nếu không nói đến mặt tình dục thì hắn còn một điểm tốt là biết kể chuyện tiêu lâm. Vì thế, Bích Dạ trái lại còn hy vọng Mộ Dung Thiên vẫn tiếp tục kể chuyện vui, nhưng nàng thẹn thùng không dám nói. Tuy nàng là nữ nhân đồng tính luyến ái, nhưng loại đòi hỏi này quả cũng có hơi thái quá.

Do vị "tiểu huynh đệ" của hắn lúc này vẫn rắn chắc và nóng ấm nên khiến cho Mộ Dung Thiên lúng túng và cực kỳ xấu hổ. Hắn vì muốn cho sự tình xấu hổ này mau chóng kết thúc nên liền dời ánh mắt từ trên người nữ tử xuống tòa Uy Nhĩ thành ở bên dưới. Lúc này hắn mới phát hiện ra thành thị ở Thần Phong đại lục hoành tráng và hùng vĩ đến mức nào. Ngồi trên lưng Phong Linh lộ có thể nhìn được bao quát cả toàn thành, các kiến trúc trong thành cứ trùng trùng điệp điệp, liên miên không dứt, chỉ nhìn qua một lần cũng không thể nhìn thấy được tường thành. Các phố lớn ngõ nhỏ cũng chỉ chít như sao trên trời, có thể nói là cực kỳ hùng vĩ. Thượng Kinh tuy cũng là một thành phố lớn, nhưng so với Uy Nhĩ thành thì rõ ràng là không theo kịp, thậm chí, ngay cả một thành phố mật dịch thuộc tầm cỡ quốc tế ở địa cầu như New York nhiều lắm cũng chỉ như thế là cùng. Vậy mà tòa Uy Nhĩ thành ở trước mắt đây cũng chỉ mới là một thành thị thuộc cấp hai ở lục địa này mà thôi, nếu vậy thì thành thị thuộc cấp một hẳn phải là rất ư đồ sộ. Không biết loại thành như thế thì sẽ có quang cảnh như thế nào nhỉ? Mộ Dung Thiên tự cho trí tưởng tượng của mình rất phong phú, hắn có thể nhìn đồng phân ven đường mà tưởng tượng thành một đại mỹ nhân đang thoát y đây gọi cảm; đối với hắn, những việc như thế cũng không phải là chuyện khó gì, nhưng lúc này đây, đối với hai loại thành thị cao cấp kia thì lại không thể hình dung ra nổi.

Hắn kim lòng không được, rốt cuộc phải buộc miệng than:

- Chà, chà, quả là một tòa thành to lớn và xinh đẹp!

Bích Dạ kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thiên, lúc này hắn tựa như một đứa trẻ vừa mới tiếp xúc với đời vậy, rất hồn nhiên và rất hiếu kỳ đối với mọi thứ trên đời, quả thật khó có thể tưởng tượng được hắn lại là một kẻ hạ lưu. Bích Dạ phát hiện ra bản thân mình bắt đầu nảy sinh hứng thú với nam tử trẻ tuổi này, mặc dù hắn có vẻ như là một hỗn hợp cả thể đầy mâu thuẫn.

Mộ Dung Thiên hưng phấn chỉ xuống một địa phương ở mé phải bên dưới, hỏi:

- Ủa, cái đó là gì thế?

Vật mà hắn vừa chỉ là một pho tượng trông cũng tương tự như bức tượng nữ thần Tự Do, cao chót vót, và khác xa với những kiến trúc khác ở trong thành, vì vậy mà nó đặc biệt thu hút sự chú ý của người ta.

Bích Dạ nhìn theo hướng ngón tay của hắn, rồi ngạc nhiên nói:

- Đó là tượng điêu khắc của vị anh hùng đã cống hiến rất nhiều trong ba lần chống ma thú công thành. Y là một vị triệu hoán sư đỉnh đỉnh đại danh của Uy Nhĩ thành, Mặt Ngựa Nhi Đa tiên sinh. Chẳng lẽ người không biết sao?

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu và hơi có chút xấu hổ, nói:

- Ta từ một trấn nhỏ xa xôi tới đây, cho nên đối với các việc bên ngoài đều không được rõ ràng cho lắm.

Bích Dạ thoáng nhú mày, hỏi lại:

- Người đến từ một trấn nhỏ xa xôi thật ư?

Mộ Dung Thiên sợ nàng sẽ đòi đến cái trấn nhỏ kia thì lại càng chết, nên vội vàng chuyển đề tài sang chuyện khác. Hắn hết chỉ đông rồi chỉ tây để hỏi đủ thứ vấn đề linh tinh, cũng may là Bích Dạ cũng bị phân tán sự chú ý nên không hỏi thêm điều gì nữa.

Phong Linh lộ chờ hai người đáp xuống một khu vực ở phía đông thành, cư dân ở đây rõ ràng là ít hơn so với những nơi khác rất nhiều, nên không hề thấy ai tò mò lộ đầu ra xem. Nhưng những tòa kiến trúc ở đây đều hoàn toàn mới mẻ, dường như mới được xây cách đây không lâu. Khắp nơi đều thấp đèn đuốc sáng trưng, tại đây có rất nhiều người dáng cao to vạm vỡ, toàn thân bắp thịt cuộn cuộn, còn trên đầu thì có hai chiếc sừng lớn và cong, đang bận rộn làm việc không ngừng. Những người này so với Ba Tây thì còn có vẻ to lớn và thô tráng hơn hẳn, còn khí lực của họ thì đúng là mạnh kinh người. Từng khối nam thạch trông to lớn nặng nề như thế mà họ chỉ dùng một bàn tay nhấc lên rất nhẹ nhàng, sau đó còn chồng hết lớp này đến lớp khác lên nhau mà không tốn bao nhiêu sức lực cả, tình cảnh đó trông chẳng khác nào những đứa trẻ nhỏ đang chơi lắp ráp với những khối đồ chơi làm bằng gỗ vậy.

Những người này trông thật giống với những cái cần cầu to lớn và rất sống động. Mộ Dung Thiên sợ hãi thán than không ngớt, hắn nghĩ ngay đến những người này hẳn là những dã man nhân có khí lực mạnh nhất trên đại lục này và chỉ chuyên lo về việc xây cất. Nhìn vóc dáng bên ngoài thì đầu của họ rất

giống với đầu trâu, chỉ có điều là khuôn mặt của họ thì không khác với người thường chút nào. Có bọn họ xây nhà cửa cho, thì dù có muốn không hài lòng cũng không được.

Trông thấy nữ cung tiễn thủ hạ xuống từ trên lưng Phong Linh lộ, thì một nhân vật của Kiến Trúc công hội đang phụ trách giám sát công trình kiến trúc tại đây liền tiến lên nghênh tiếp, nói:

- Bích Dạ tiểu thư, xin hoan nghênh quang lâm.

Nói cho cùng, nhân loại cư xử với nhau cũng khác hẳn so với những chủng tộc khác ở trên đại lục này, đặc biệt là đối với những người có danh vọng và chức nghiệp cao cấp hơn mình. Đối với những nữ sĩ có tiếng tăm thì ai ai cũng đều quen gọi là tiểu thư, tuy nhiên, cái danh từ xưng hô ấy lại khiến cho Mộ Dung Thiên nhớ tới một chức nghiệp đặc biệt khác ở địa cầu.

Do có việc đàng hoàng ở trước mắt nên Bích Dạ cũng thu hồi lại những cử chỉ phóng dăng thường ngày, nàng hơi hơi vuốt cằm rồi nói:

- Ta đại diện cho Khổng Đặc tiên sinh đến trước hỏi thăm một chút, rồi sau đó sẽ đi ngay. Những phòng ốc dành cho dân di cư của Cách Lâm Trấn thế nào rồi?

Người giám công đáp:

- Không thành vấn đề! Chúng ta đã phát động toàn bộ công tượng [1], thậm chí còn mời luôn cả người của Lan Đề Lộ Tư thành sang giúp đỡ, tất cả đã làm suốt đêm không nghỉ. Hiện tại nhà ở cũng đủ sử dụng, nhưng chỉ sợ là các cửa hàng kinh doanh dành cho các sinh hoạt chức nghiệp giả thì vẫn phải chờ thêm hai, ba ngày nữa mới có thể buôn bán được, bởi vì vẫn chưa lắp đặt thiết bị xong.

Bích Dạ hài lòng nói:

- Vậy cũng được, tạm thời cứ có chỗ ở trước đã rồi sẽ bàn bạc tiếp, các người phải vất vả nhiều rồi.

Người giám công vội hỏi:

- Có thể được ra sức cho Uy Nhĩ thành chính là vinh hạnh của ta, nhưng trái lại, Bích Dạ tiểu thư cùng với quý dòng binh đoàn đã giúp cho bản thành được gia tăng lực lượng, nên ta xin đại diện cho bách tính của toàn thành để tỏ lòng tri ân với chư vị!

Nói xong, y đưa tay phải lên ngang ngực rồi khom lưng hành đại lễ rất long trọng, sau đó mới nói tiếp:

- Bích Dạ tiểu thư, các người đã đi suốt đêm chắc cũng cần nghỉ ngơi. Bọn ta đã chuẩn bị sẵn phòng thượng đẳng dành cho quý tân [2] để tiếp đón chư vị ở trong thành rồi.

Bích Dạ há miệng ngáp một cái nói, rồi nói:

- Tốt lắm!

Tuy đi đường không đến nỗi vất vả, nhưng vì nghe Mộ Dung Thiên kể chuyện tiểu lâm của người lớn suốt cả đêm, nên khiến cho nàng phải cười đến rã rời toàn thân, lúc này cũng cảm thấy có phần mệt mỏi.

Người giám công nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên ở phía sau nàng, rồi hỏi:

- Vị tiên sinh này là....?

Y cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì lâu nay ngoài “bạn gái” của Bích Dạ ra thì không một ai được phép ngồi trên lưng của Phong Linh lộ, nhất là nam nhân.

Vừa nghe hỏi, Bích Dạ liền nhớ ra, nàng nói:

- A, đúng rồi, thiếu chút nữa thì ta đã quên giới thiệu, vị này chính là người kiêm tu hai chức nghiệp được - võ, tức La Định tiên sinh. Y cũng là người đến từ Cách Lâm trấn.

Người giám công nghe vậy thì lập tức tỏ ra cung kính ngay. Khoan nói tới việc người này được cùng cười Phong Linh lộ với Bích Dạ đã, chỉ nội bốn chữ “được - võ song tu” thôi là đã không đơn giản rồi. Địa vị của một người mang cả sinh hoạt chức nghiệp và chiến đấu chức nghiệp so với một chiến chức giả đã gần tương đương với nhau, mà lại không có nhiều nữa. Thế nhưng với một người kiêm luôn cả đặc thù chức nghiệp và chiến đấu chức nghiệp thì lại khác hẳn. Cứ thử tưởng tượng đến hoàn cảnh của một cánh quân bị vây khốn tại một nơi hẻo lánh nào đó, trong khi tất cả đàn được đều bị tiêu hao hết, nhưng nếu trong đội ngũ có một người là được sư thì tác dụng sẽ to lớn đến thế nào?

Do đó, người giám công tuyệt đối không vì chuyện Mộ Dung Thiên là người ngoài mới đến mà dám tỏ ra xem thường hắn, y cung kính nói:

- La Định tiên sinh, chúng ta đã chuẩn bị không ít phòng ốc dành cho quý tân....

Mộ Dung Thiên hiểu được ý tứ của y, hắn ho khan một tiếng rồi nói:

- Không cần, ta ở lại đây đợi bằng hữu của ta.

Kỳ thật hắn không muốn có nhiều quan hệ với Bích Dạ, vừa rồi suýt tí là đã không tự khống chế được, may mà vận khí của hắn còn tốt, nếu có lần sau thì chưa chắc đã thoát khỏi ma trảo của nàng.

Bích Dạ cũng đang muốn đến khách điểm trước để nghỉ ngơi, và lại hạ thể của nàng đã ẩm ướt từ nãy giờ nên cảm thấy cực kỳ khó chịu. Vì vậy mà chỉ dặn dò thêm vài câu, rồi cười Phong Linh lộ bay theo hướng chỉ dẫn của người giám công để đến nơi dành sẵn cho quý tân. Nàng nhớ tới việc mình để cho Mộ Dung Thiên hại đến khổ sở như thế, nên trước khi đi vẫn hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, ấy vậy mà đối với Mộ Dung Thiên thì cái trừng mắt đó vẫn mê ly hấp dẫn, câu hồn đoạt phách rất nhiều.

Không lâu sau, bọn người Khổng Đặc cũng dẫn chúng nhân đến nơi. Bọn Táp Tháp thấy Mộ Dung Thiên cười Phong Linh lộ suốt đêm mà vẫn bình yên vô sự, mặt mày hớn hờ phần chần như thế thì ai nấy cũng đều hết sức kinh ngạc. Theo họ phỏng đoán thì chỉ cần sau mười phút cười trên lưng Phong Linh lộ thôi thì Mộ Dung Thiên tất sẽ bị Bích Dạ ngược đãi rồi, chừng đó hắn là hắn sẽ lại phải quay về với chỗ ngồi thấp kém nhất ở trên lưng Cự Tích thôi.

Mặc dù quá trình chỉ huy mọi việc rất thuận lợi, nhưng công việc an bài mấy vạn dân làm việc tới lui cũng phải mất gần một ngày mới hoàn tất được.

Cũng vì Mộ Dung Thiên còn chưa có chức nghiệp huy chương nên hắn không được cấp cho nhà riêng, nên chỉ đành làm mặt dày đi theo ở ké với Tư Ân thôi. Nay đã đến Uy Nhĩ thành rồi, vậy thì phải nên đi làm chứng nhận chức nghiệp càng sớm càng tốt, nếu không, chẳng lẽ cứ ăn bám lão đầu này hoài sao?

Sáng mai Mạc Lý An sẽ phải quay về Lan Đề Lộ Tư, nên cũng chỉ có thể lưu lại một đêm. Y giao du rộng rãi, thế nào cũng biết được Được Sư công hội nằm ở đâu, nên Mộ Dung Thiên muốn đến hỏi thăm một chút, bằng không thì với tòa thành rộng lớn không thua gì thành phố New York này mà muốn tìm ra được nơi cần đến thì quyết không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Thế nhưng, vào lúc này thì Mạc Lý An lại tìm đến hắn trước, và còn mang theo một tin xấu nữa. Y nói:

- La Định, hôm nay Liên Minh Chức Nghiệp công hội đã ban hành một pháp quy mới: sau này mỗi lần cần làm nhận chứng chức nghiệp thì bất kể công dân nào của đế quốc cũng sẽ phải y theo trị số cao thấp mà đến thành thị có cấp bậc tương đương để làm, rồi sau đó sẽ do ý nguyện cá nhân hoặc là đế quốc yêu cầu phân bổ đến nơi khác. Trị số được sư của người rất cao, nên phải đến siêu cấp thành thị mới làm được!

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Được Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Hóa hoãn

Mộ Dung Thiên nghe thế thì sùng sốt hỏi:

- Không phải thật chứ? Mạc Lý An tiên sinh, tin tức này có chính xác không?

Mạc Lý An gật đầu khẳng định:

- Hoàn toàn chính xác, tất cả mọi người trong thành đều biết.

Mộ Dung Thiên cảm thấy dở khóc dở cười. Làm chứng nhận chức nghiệp mà cũng phiền phức ghê, bản thân mình quả thật là xui xẻo, nếu như đến sớm hơn một ngày để chứng nhận thì tốt rồi, vậy mà cái pháp quy mới dở hơi ấy không biết sống chết thế nào lại ban hành vào ngày hôm nay. Bất đắc dĩ, hắn phải hỏi lại:

- Mạc Lý An tiên sinh, như vậy siêu cấp thành thị gần đây nhất thì cách bao xa?

Mạc Lý An đáp:

- Số lượng siêu cấp thành thị ở trên đại lục này cũng không có nhiều lắm đâu. Lam Nguyệt đế quốc có tổng cộng mười hai thành, gần đây nhất thì có Phật Lạc Lý Tư thành cách đây hơn 5000 dặm.

Mộ Dung Thiên vừa nghe đến con số “5000 dặm” thì sắc mặt liền trở thành khó coi còn hơn cả trái khổ qua. Từ Cách Lâm trấn đến Uy Nhĩ thành chỉ cách chừng hơn 700 dặm, mà tốc độ của Cự Tích lại khá nhanh, so với xe khách ở địa cầu cũng không kém hơn bao nhiêu, thế mà cũng phải mất những 10 tiếng mới đến nơi, như vậy thì một chặng đường dài 5000 dặm phải mất bao lâu mới tới? Đến lúc đó cũng không biết có thể xin được phân bổ về lại Uy Nhĩ thành để được ở chung với các nàng Lệ Toa không nữa.

Mạc Lý An thấy biểu tình của hắn như thế thì phì cười, nói:

- La Định tiên sinh, người hắn là cảm thấy rất may mắn nhì. Phật Lạc Lý Tư không chỉ đứng thứ hai trong số các siêu cấp thành thị của bốn quốc, mà các chức nghiệp lớn và tổng công hội, cùng với Liên Minh Chức Nghiệp công hội đều ở đó cả. Sau khi người đến đó chắc chắn sẽ có thể thi triển tài năng, ta đang sợ với một nhân tài như người mà ở lại Uy Nhĩ thành thì sẽ bị mai một đó.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì trong lòng lại càng thêm buồn bực, nhưng hắn cũng không có biện pháp nào hơn. Việc đã không thể tránh được, sớm muộn gì thì hắn cũng bắt buộc phải làm chứng nhận chức nghiệp, bằng không thì một bước cũng khó đi lại trên Thần Phong đại lục này. Cũng giống như lần trước vậy, chỉ mỗi một việc kiểm chỗ ngồi trong chuyến di cư thôi mà thiếu chút nữa đã không kiểm được rồi.

oooOooo

Hai ngày sau, từ điểm của Tư Ân đã được sắp xếp xong, và nó cũng được chính thức khai trương lần thứ hai. Y rất nổi tiếng với món thịt quay, Bích Dạ Linh và các món thực vật tràn ngập hương vị nông thôn, khiến cho cư dân của Uy Nhĩ thành cực kỳ ưa thích. Trong nhất thời, khách nhân nối đuôi nhau xếp thành hàng dài không dứt, quả là rất đắt khách. Mỗi buổi tối, Tư Ân kiếm được nhiều tiền đến nỗi cứ phải đếm tới đếm lui mãi, miệng của y thì cười không khép lại được. Còn Mộ Dung Thiên thì kiếm có ở lại vài ngày, nhưng vì hắn cảm thấy không thể ở chùa mãi được, nên trong lòng cũng thầm có tính toán riêng.

Mạc Lý An ở lại vài ngày rồi cũng ly khai, khiến cho Mộ Dung Thiên vô cùng thất vọng. Hắn cảm thấy như bên cạnh vừa mất đi một vị “trường sư ích hữu”, [1] việc gì cũng phải tự mình mày mò, muốn tìm một người kiến thức uyên bác để hỏi xin ý kiến cũng không được. Lão Tư Ân thì rất ít khi ra ngoài, nên căn bản là cũng không hiểu biết nhiều lắm. Kỳ thật, y cũng chỉ dựa vào một số thông tin ít ỏi có được từ Quang hệ truyền hình trong từ điển ở Cách Lâm trấn và những lời kể của khách nhân đến quán mà thôi. Lạc Na và Lệ Toa thì từ khi sinh ra chưa từng rời khỏi Cách Lâm trấn, cho nên dù có hỏi mấy năng cũng như không.

oooOooo

Lại một buổi sáng thật nhàn hạ, ngày mai Mộ Dung Thiên đã phải xuất phát cuộc hành trình đi đến Phật Lạc Lý Tư thành, nên tuy hắn đang ăn cơm trong từ điểm mà mặt mày thì lại rầu rĩ không vui. Điều này không phải là vì quãng đường quá dài, mà là vì hắn sắp phải rời xa từ điểm của Tư Ân và cũng là ngôi nhà đầu tiên của hắn tại Thần Phong đại lục. Bất kể thời khắc nào cũng luôn có những kẻ tha hương xa nhà, bước đi cô lẻ trên đường dài sẽ mang đến cho khách lữ hành ít nhiều cảm giác mất mát. Mặc dù Mạc Lý An bảo rằng đến Phật Lạc Lý Tư là ước mơ của hàng nghìn, hàng vạn người dân, nhưng đối với hắn thì lại không cảm thấy vui vẻ chút nào.

- Hey, La Định tiên sinh.

Chợt có một thanh âm hào sảng mà quen thuộc vang lên, khiến cho Mộ Dung Thiên đang lúc thần thờ liền lập tức phục hồi tinh thần. Hắn vừa ngẩng đầu nhìn lên thì liền trông thấy cái dáng dương dương tự đắc của Ba Tây vì đang vận dụng thoải mái cái ngôn ngữ tân thời “hey” mà gã đã học được.

Trông thấy một tên bằng hữu duy nhất ở trên đại lục, mà tuổi tác của cả hai cũng xấp xỉ nhau, nên Mộ Dung Thiên cũng phản chấn trở lại, vội chào hỏi ngay:

- Hey, Ba Tây, ngọn gió nào đã thổi người đến đây thế?

Ba Tây vốn là một chiến sĩ có sức lực không tầm thường, nên khi gã vừa đến Uy Nhĩ thành thì liền được trọng dụng ngay, và còn được sắp xếp cho vào ở tại khu phố cao sang, cách từ điểm của Tư Ân khá xa nữa.

Ba Tây cất tiếng sang sảng nói:

- Là ngọn gió của thành này! La Định tiên sinh, thời gian đánh cuộc giữa ta và người vẫn còn vài ngày nhì. Vì mấy ngày nay ta quá bận rộn để đi nhậm chức nên không có thời gian rảnh, nhưng vài ngày sau nhất định ta sẽ có thời gian và sẽ bù lại cho người, người cứ yên tâm. Người biết không, ta đã hỏi thăm rõ ràng rồi, ở phía tây của Uy Nhĩ thành là Lan Tất bình nguyên, tại nơi đó có loại ma thú cấp H, thực lực so với Lân ma cũng không sai biệt lắm, người có muốn tiếp tục chăng....

Mộ Dung Thiên ngắt lời gã:

- Bỏ qua đi Ba Tây, vụ đánh cuộc của chúng ta coi như là kết thúc. Từ nay trở đi, người có thể đi làm chuyện mà mình cần làm.

Ba Tây vừa nghe xong thì đôi mắt trợn của gã tròn tròn, hỏi:

- Cái gì, Ba Tây ta có thể nói rồi mà không giữ lời sao....

Vừa nói đến đây, đột nhiên gã nhớ lại lúc gặp phải Hù Huyết Bệ thì mình đã liền bỏ chạy trốn chết rồi, do đó nên âm thanh của gã bất giác cũng yếu đi nhiều.

Mộ Dung Thiên cười đáp:

- Ba Tây, ta không có ý đó, nhưng ngày mai ta phải đi đến Phật Lạc Lý Tư, có lẽ trong một khoảng thời gian ngắn sẽ chưa thể quay về được.

Ba Tây sững người nhìn hần, khi gã đang vừa muốn nói một hai câu chúc mừng thì lúc này chợt nghe một giọng nữ nhân tràn đầy mỹ lực, nhẹ nhàng vang lên:

- Thật à? Thế thì quả là rất trùng hợp nhỉ. Vừa khéo ngày mai ta cũng phải quay về Phật Lạc Lý Tư đấy.

Hai người cùng lúc quay đầu nhìn lại phía sau, không, nói chính xác hơn là toàn thể khách nhân ở trong tửu điểm đều quay lại nhìn. Thì ra Bích Dạ tiểu thư xinh đẹp khêu gọi đang đứng cười khanh khách ở cửa từ lúc nào mà không ai hay. Tất cả mọi người đều nhận ra vị nữ cung tiền thủ đại danh鼎鼎 trong Cuồng Bạo dong binh đoàn này vốn là một người có xuất thân từ gia đình quý tộc, nhưng lại rất thích tiếp cận tầng lớp bình dân, vì thế mà ai nấy cũng lập tức ân cần chào hỏi và tỏ lòng tôn kính với nàng, cả Tư Ân cũng đích thân bước ra tiếp khách.

Bích Dạ vẫn với dáng vẻ phong tình tỏa ra tứ phía, sau khi quay sang Tư Ân gọi vài món ăn, rồi thì nàng uyển chuyển bước đến trước mặt Mộ Dung Thiên, cất tiếng hỏi:

- Chẳng hay Bích Dạ có thể may mắn lại cùng đồng hành với La Định tiên sinh chăng? Phong Linh lộ của ta bay khá nhanh, chỉ cần một ngày đêm là sẽ đến thôi.

Không đợi Mộ Dung Thiên kịp trả lời, nàng dời ánh mắt sang phía Ba Tây, mỉm cười đầy quyến rũ nói:

- Ba Tây tiên sinh, người dùng cơm xong chưa?

Thường ngày Ba Tây có vẻ như rất tri độn, nhưng lúc này thì lại biểu hiện ra sự thông minh chưa từng có, gã rất cung kính, gật gật đầu đáp:

- Dùng xong, dùng xong rồi!

Nói xong, gã còn lưu luyến nhìn lại những món ăn vừa được bưng ra còn nóng hổi, hương vị thịt quay tỏa ra bốn phía, trong lòng tiếc nuối không thôi nhưng rốt cuộc cũng phải chạy ra khỏi quán, so với lần trước chạy trốn con Hủ Huyết Bệ thì còn nhanh hơn vài phần. Mộ Dung Thiên thấy vậy thì không khỏi mắng thầm trong bụng, giống Trư nhân đúng là thấy khó thì chạy, vừa rồi mới còn vỗ ngực thề thốt này nọ, thế mà chỉ trong nháy mắt là đã bắt chấp đạo nghĩa, bỏ ta lại một mình đối diện với ma nữ. Ta kết bạn thật là sơ suất quá đi, càng nghĩ mà càng đau lòng, Mộ Dung Thiên hỏi Mộ Dung Thiên.

Tất cả khách nhân ở trong tửu điểm đều vênh tai lên hóng chuyện. Từ lúc cư dân của Cách Lâm trấn di chuyển đến đây, bọn họ từng nghe nói Bích Dạ đã cùng cưới Phong Linh lộ với một nam nhân đến đây. Do tin tức mơ hồ và chưa được xác thực, hơn nữa ai nấy cũng đều biết chuyện Bích Dạ là một nữ nhân đồng tính, nên họ đều có thái độ không tin, nhưng cứ nhìn vào tình huống trước mắt đây mà nói, nếu không có lừa thì sao có khó? Mọi chuyện đều có nguyên nhân cả. Đám khách nhân ở trong tửu điểm liền dồn hết sự chú ý lên người Mộ Dung Thiên, họ muốn nhìn rõ xem nam tử kia rốt cuộc là thần thánh phương nào và hần có chỗ nào khác với người thường, thế nhưng bọn họ lại thất vọng phát hiện ra là bản thân tên kia chỉ mặc một bộ trang phục rất bình thường, và cũng không có nhiều hơn hai cái chân, hoặc ít đi một con mắt, một cái lỗ tai...v...v...

Khi không mà nữ nhân với cái ngoại hiệu là Diễm Hạt này lại tìm đến mình để săn đón, chào hỏi thì nhất định là có âm mưu đây mà! Nghĩ thế rồi, Mộ Dung Thiên đành phải phá lệ lần đầu mà từ chối sự dụ hoặc của mỹ nhân, hần vội vàng ho khan hai tiếng rồi khước từ:

- Cái này....ta nghĩ là cười Cự Tích cũng đủ rồi. Lòng tốt của Bích Dạ tiểu thư thì ta xin tâm lĩnh, nhưng trọng lượng của ta rất nặng, để sủng vật của Bích Dạ tiểu thư mệt chết thì thật không phải chút nào.

Bích Dạ trầm nghĩ: “Muốn cự tuyệt lão nương ư? Không dễ dàng thế đâu!” Đêm trước nàng bị Mộ Dung Thiên làm cho tâm tư tán loạn rất khó chịu, nên khi vừa về đến nơi dành cho quý tân thì đã lập tức phải đi ngâm nước lạnh, rồi lại còn phải tự an ủi là lâu rồi dục vọng của bản thân mới bị khơi lên như thế. Sau khi hồi tưởng lại, nàng rất hối hận và cảm thấy không phục. Khi không mình đang là một thợ săn thì lại biến thành con mồi, việc này quả đúng là lần đầu tiên mới gặp trong đời. Vì thế nàng mới đánh hoãn lại việc quay về Phật Lạc Lý Tư, để ở lại thêm một ngày mà tìm cơ hội trút giận cuối cùng. Sau khi tra được địa chỉ thì nàng đã lập tức tìm đến tận cửa, nhưng không ngờ gặp lúc nam nhân kia cũng muốn đi Phật Lạc Lý Tư. Với một cơ hội tốt như vậy, Bích Dạ đương nhiên là sẽ không bỏ qua, và nàng cũng không vội có hành động gì, cứ đợi đến lúc đó thế nào cũng có cơ hội ra tay thôi.

Bích Dạ đã sớm đoán được Mộ Dung Thiên sẽ cự tuyệt, nên nàng vẫn tươi cười nói tiếp:

- Nào có sao đâu, Phong Linh lộ của ta tuy còn chưa thành niên, nhưng nếu phải chở năm người cùng một lúc thì cũng không thành vấn đề.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì vẫn một mực từ chối, nên Bích Dạ lại nói:

- Không phải chúng ta là bằng hữu sao? La Định tiên sinh xin đừng khách khí, chẳng lẽ người không xem ta là bằng hữu ư?

Mộ Dung Thiên nhìn thấy ánh mắt của các nam khách ở trong tửu điểm đều lộ vẻ căm phẫn, chỉ cần hần nói một tiếng “đúng” thôi thì bọn họ sẽ lập tức lao vào đập hần no đòn để trút hận thay mỹ nhân cho coi, nói không chừng, sau đó sẽ còn đem hần ra phổ diễn hành bêu xấu nữa kia. Nghĩ tới đây, hần chỉ đành bất đắc dĩ nói:

- Thôi được rồi, ta chỉ đành nghe theo tiểu thư vậy.

Rồi đột nhiên hần nhớ đến một chuyện, vội lấy từ trong túi ra một vật và hỏi:

- Bích Dạ tiểu thư, người có biết đây là cái gì không?

Vật đó chính là quả trứng mà hần đã nhặt được. Trước kia Mộ Dung Thiên vẫn luôn mang theo trong mình, chỉ là vẫn chưa biết nó là trứng con gì thôi.

Sau khi Mạc Lý An đi rồi thì hấn mới nhớ là mình đã quên hỏi. Bây giờ vừa khéo Bích Dạ cũng là một nữ nhân có kiến thức rộng rãi, thế là hấn liền nhân cơ hội này để hỏi thăm luôn thể.

Bích Dạ cầm lấy quả trứng và quan sát tỉ mỉ hồi lâu, sau đó mới nghiêm trang nói:

- Hình như đây là trứng của sùng vật.

Nàng cảm thấy rất kỳ quái và cũng không dám khẳng định hoàn toàn, bởi vì trong ấn tượng của nàng thì tuyệt không có loại trứng của sùng vật nào mà ở giữa có ba vạch màu vàng kim thế này. Do đó, nàng lại hỏi thêm một câu:

- Người lấy được nó ở đâu thế?

Mộ Dung Thiên thoáng suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Là do một con ma thú biến thành.

Vốn dĩ, Thần Phong đại lục không có loại sinh vật có tên gọi là “chó” này. Vì vậy hấn đành phải nói dối để tránh không biết giải thích thế nào nếu như nàng vẫn tiếp tục truy vấn.

Ai ngờ, khi Bích Dạ nghe vậy thì mặt ngọc biến sắc, hốt hoảng kêu lên:

- Hóa hoãn?

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Vượng tài

Mộ Dung Thiên không hiểu ý của câu đó nghĩa là gì, nên hỏi lại.

- Hóa hoãn?

Bích Dạ nghe hấn hỏi vậy thì cảm thấy kỳ quái, nàng chậm rãi giải thích:

- Lễ nào ngay cả việc này mà người cũng không biết sao? Đây là một việc cơ bản nhất về sùng vật đấy. Hầu hết các ma thú có khả năng công kích đều rất hung ác và tàn bạo. Thông thường, chúng nó vừa thấy nhân loại thì nhất định sẽ tấn công ngay, tới chết mới thôi. Tuy nhiên, cũng có một số ít nếu không địch lại thì sẽ bỏ chạy. Trong đó lại còn có một số rất ít đặc thù ma thú khi gặp lúc cùng đường thì sẽ nảy sinh ý niệm sợ chết, rồi sau đó chúng sẽ đem yêu khí toàn thân hóa tán đi, còn tinh khí của bản thân thì sẽ chuyển hóa thành trứng, và biến thành sùng vật của nhân loại. Toàn bộ quá trình như thế được gọi là “Hóa hoãn”. Thế nhưng tỉ lệ ma thú hóa hoãn lại rất thấp, đại khái cũng chỉ có một phần vạn. Hơn nữa, đẳng cấp của các ma thú hóa hoãn đều rất cao, thông thường đều là từ cấp C trở lên.

Nói đến đây, ánh mắt của nàng đảo quanh một vòng, rồi lướt nhanh trên người Mộ Dung Thiên trừ đầu xuống chân, hiển nhiên là không thể tin được nam nhân này lại có thể chinh phục được ma thú cấp C, chẳng những thế mà lại còn có thể khiến cho nó “hóa hoãn” nữa. Nàng chợt hỏi:

- Đây là loại ma thú gì vậy?

Mộ Dung Thiên nghe hỏi vậy thì vội tránh né ánh mắt của nàng, rồi đáp:

- Cái này ư? Ta cũng không biết gọi là gì nữa.

Bích Dạ cảm thấy hiểu kỳ, hỏi:

- Vậy hãy ấp cho nó nở sớm xem.

Kiến thức của Mộ Dung Thiên ở thế giới này rất kém, mà nay hấn lại gặp phải những từ ngữ này thì lại càng mù tịt. Hấn thắc mắc:

- Ấp trứng? Ấp như thế nào?

Vụ này chắc không giống như gà mái ấp trứng ở địa cầu đây chứ? Cũng bởi vì Mạc Lý An cho rằng Mộ Dung Thiên không phải là chiến đấu chức nghiệp giả, hoàn toàn không có khả năng gặp được “hóa hoãn”, nên y đã không giáng giải cho hắn biết về việc này.

Bích Dạ thấy gã nhà quê này không hiểu được cả chút kiến thức cơ bản nhất thì cũng không biết làm sao hơn, chỉ đành phải giải thích cho hắn:

- Việc đó rất đơn giản, chỉ cần lấy máu của người làm vật dẫn, rồi nhỏ lên quả trứng. ...

Nàng thoảng dừng lại một chút, rồi dường như sợ Mộ Dung Thiên vẫn chưa hiểu nên nàng bổ sung thêm:

- Phải là máu của người chinh phục con ma thú này, còn những người khác thì không được, chỉ cần một giọt là đủ rồi.

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu hỏi lại:

- Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Nghe nàng giải thích xong, hắn liền dùng dao cắt vào ngón trỏ tay trái. Kỳ thật, sau khi trải qua một thời gian vật lộn kịch liệt với Lân ma, Mộ Dung Thiên đã quen với những cơn đau đớn của thể xác, do đó, một chút đau đớn thế này thì chẳng đáng là bao, thậm chí, hắn còn không hề nheo mày chút nào.

Một giọt máu từ tay Mộ Dung Thiên rơi xuống quả trứng, nó lập tức thẩm thấu vào trong trông rất thần kỳ, rồi hắn khẩn trương nhìn vào quả trứng để xem biến hóa thế nào. Vạn nhất khi quả trứng nở ra mà không phải là con chó nhỏ kia, thì chắc nó cũng sẽ không nhận ra mình nữa, nếu vậy thì thật đáng tiếc, bởi vì nó là động vật duy nhất từ địa cầu đến đây với mình kia mà. Bích Dạ cũng nín thở không phát ra tiếng động nào, bởi vì cơ hội được nhìn tận mắt “hóa hoãn” được áp thành ma thú tuyệt không có nhiều. Vì vậy, nàng cũng muốn xem rốt cuộc đây là loại ma thú gì và đẳng cấp như thế nào.

Trứng của sủng vật cao cấp khi nở ra thường kèm theo một chút dịch thể lạ, thông thường là những loại dịch thể phát ra ánh sáng. Tổ chất của sủng vật khác nhau thì màu sắc và cường độ của ánh sáng dịch thể cũng không giống nhau, nếu có kèm theo thuộc tính của sủng vật thì có thể sẽ tạo ra những hiện tượng như là lửa bốc lên, hoặc có băng ngưng kết, hoặc những gì liên quan với các hệ nguyên tố khác. Mọi khách nhân trong tửu điểm cũng chưa từng thấy qua sự kiện “hóa hoãn”, cho nên họ lại càng không thể bỏ qua cơ hội này. Tất cả đều ngưng dừng cơm và nín thở chờ xem sự việc tiếp diễn thế nào, thậm chí, cả hai nàng Lạc Na và Lệ Toa cũng rất hiếu kỳ, họ không biết La Dịch tiên sinh đã kiếm được trứng sủng vật ấy ở đâu ra.

Trong lòng mọi người đều thấp thỏm chờ đợi. Vào lúc này, từ bên trong quả trứng chợt truyền ra những tiếng động nho nhỏ, sau đó thì từ từ nứt ra. ....đầu tiên là một cái móng vuốt lông xù thò ra dò xét, rồi nó dùng thêm sức để phá toạc vỏ trứng ra, tiếp đó là một cái đầu nhỏ tròn vo rồi đến thân thể, sau cùng thì toàn bộ vỏ trứng cũng đều bị nghiền nát. Trước mắt mọi người liền xuất hiện một con sủng vật nhỏ bé khá ái. Bộ dáng của nó rất bình thường, cũng chỉ có bốn chân, đuôi dài, toàn thân có một lớp lông trắng và chiếc đầu tròn tròn, ngoài ra cũng không thấy có đặc điểm nào khác lạ.

Bích Dạ thấy thế thì hơi thất vọng, cách thức trứng “nở” cũng rất tầm thường, nó hoàn toàn không có bất kỳ thuộc tính đặc trưng nào, có lẽ đây chỉ là một sủng vật thấp kém mà thôi. Nàng nghĩ thế nên cũng cảm thấy thoải mái trong lòng, gã nam nhân hạ lưu kia nhìn thế nào cũng không giống là một cao thủ, sao hắn lại có thể khiến ma thú cao cấp hóa hoãn được chứ.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy con vật kia thì quá đổi vui mừng, hắn cười lớn và nói:

- À há, quả nhiên là người!

Thì ra con vật kia vừa sinh ra đã có hình dáng trông rất giống con chó nhỏ, chỉ có điểm duy nhất không giống là hình dáng của nó nhỏ hơn trước nhiều lắm, hơn nữa lại chậm chạp lè mề, bước đi ở trên bàn mà xiêu xiêu vẹo vẹo như muốn té, nhưng động tác quả thật có vẻ khá hoạt kê. Còn đôi mắt đen nhánh của nó thì quét nhìn mọi người trong tửu điểm một vòng, đến khi nhìn thấy Mộ Dung Thiên thì rất vui vẻ, chạy chững chạch tới dụi dụi chiếc đầu nhỏ bé vào lòng bàn tay hắn. Sau khi con chó này đến đại lục thì sức mạnh và trí tuệ của nó cũng gia tăng rất nhiều, trong lòng nó biết rằng yêu khí trên người mình sẽ khiến nhân loại không tha cho nó, bởi vậy nên mới “hóa hoãn” để trở thành sủng vật của Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên khoái chí hỏi nó:

- Còn nhận ra ta không?

Con chó gật gật đầu xác nhận khiến Mộ Dung Thiên hứng chí cười toe toét. Bích Dạ thấy vậy thì hơi có vẻ buồn bực, vì sủng vật nở ra sau khi hóa hoãn thì sẽ không nhớ đến cuộc chiến trước đó với chủ nhân. Giờ đây, nàng nhìn bộ lông trắng như tuyết của con chó thì lấy làm kinh ngạc mà “ý” lên một tiếng, sao trông nó quen quen thế nhỉ? Hình như đã từng gặp qua ở nơi nào rồi thì phải, Bích Dạ khẽ nhíu mày, nhưng sau một lúc cố lục lọi trí nhớ thì rốt cuộc nàng cũng không nhớ ra được.

Mộ Dung Thiên hỏi:

- Tiểu thư làm sao vậy, có vấn đề gì sao?

Con chó nhỏ biến hóa khác hẳn so với những gì Bích Dạ đã trông thấy hôm trước, hơn nữa trong đầu nàng vốn không nghĩ rằng ma thú chuẩn S cấp cũng phải “hóa hoãn”, vì thế nên nàng mới không nhớ ra được gì, cuối cùng chỉ đành bỏ qua rồi cười nói:

- Không có gì, ta nghĩ nó có chút tương tự với loại ma thú cấp H, tên là Yêu khuyến. Chỉ có điều là cũng không hoàn toàn giống lắm, chắc là một loại hỗn tạp.....À phải rồi, có lẽ là chủng loại lai tạp đây.

Khuôn mặt của Bích Dạ chợt ửng hồng thật là hiếm hoi. Khi nói đến vấn đề thô tục kia, tuy nàng là người phóng khoáng nhưng cũng không tránh khỏi

cảm thấy ngượng ngùng. Để tránh kéo dài sự xấu hổ của mình, nàng chuyển đề tài:

- Người đừng hy vọng vào nó quá nhiều, cứ nhìn phương thức phá trứng thì hẳn nó chỉ là một con ma thú cấp thấp thôi.

Mộ Dung Thiên cười đáp:

- Không sao, dù cấp bậc của nó thế nào thì ta cũng không ngại.

Hắn quả thật không câu nệ chuyện đó, bởi vì điểm quan trọng nhất là ở chỗ nó là “đồng hương” của hắn, và tất nhiên hắn cũng không kỳ vọng con chó này có thể giúp mình được việc gì.

Lệ Toa và Lạc Na đối với con vật khá ái kỷ kia cũng cảm thấy rất thích thú, cả hai cùng cất tiếng hỏi:

- La Dịch tiên sinh, có thể cho chúng ta vuốt ve nó một chút không?

Mộ Dung Thiên bế con chó nhỏ đưa qua cho hai nàng, rồi cười nói:

- Tất nhiên là được, hai nàng cứ việc chơi đùa với nó.

Bản tính của con chó nhỏ này vốn cũng rất thích chơi đùa, nên nó không hề sợ hai nàng, mà chỉ thò đầu lưỡi ra và liếm lên bàn tay của hai nàng để tỏ vẻ thân thiện.

Lúc này cũng vừa lúc Tư Ân bụng thức ăn lên, Bích Dạ ăn một, hai miếng, rồi mới trở về. Trước khi đi, nàng nói với Mộ Dung Thiên:

- La Dịch tiên sinh, ta đi đây, sáng sớm mai chúng ta sẽ gặp lại, không gặp không về đó nhé.

Nói xong, nàng liền quay người rời khỏi tửu điểm với dáng vẻ thướt tha thùy mị, phong tình vạn chủng, cực kỳ hấp dẫn.

Hai thị nữ đang đùa giỡn với con chó, khi vừa thấy Bích Dạ đi rồi thì cúi xuống nhẹ giọng hỏi:

- La Dịch tiên sinh, có đúng là người đã đắc tội với Bích Dạ tiểu thư không vậy?

Mộ Dung Thiên thờ dãi:

- Đâu có!

Kỳ thật, hắn cũng không biết tại sao Bích Dạ lại cứ bám rịt hắn không buông.

Nhưng hai nàng lại nghĩ, tuy La Dịch tiên sinh thoát nhìn thì có vẻ như rất háo sắc, nhưng thật ra thì hắn luôn có chừng mực, cư xử không bao giờ quá đà. Các nàng sớm chiều ở chung với hắn trong một thời gian lâu như vậy nên đương nhiên cũng hiểu rõ tính cách của hắn.

- Gâu!

Con chó nhỏ chọt sủa lên một tiếng. Nó quả là rất thông minh, vừa rồi có Bích Dạ ở bên cạnh nên vẫn một mực im lặng để tránh bị nàng nhận ra qua tiếng sủa của mình.

Lệ Toa hưng phấn nói:

- A, tiếng kêu của nó thật kỳ quái nhỉ, đáng yêu ghê!

Giống súc sinh lông trắng mà xù này luôn được các nữ nhân yêu thích, vô luận là ở địa cầu hay Thần phong đại lục cũng đều như thế.

Lạc Na nói:

- La Dịch tiên sinh, hay là người hãy đặt cho nó một cái tên đi, vì chúng ta không biết nên gọi nó thế nào cho tốt.

Mộ Dung Thiên gật đầu đồng ý:

- Ừm, ta cũng nghĩ vậy. Nhất định phải đặt một cái tên thật tao nhã mới được.

Hắn vuốt cằm suy nghĩ một lúc lâu, khiến cho hai nàng và con chó nhỏ sốt ruột chờ đợi, mãi sau đó hắn mới vỗ tay một cái rồi nói:

- Được rồi, hay là cứ gọi nó là Vượng Tài đi!

“Lịch bạch!” Tất cả những người trong tửu điểm và con chó nhỏ đang tập đi vừa nghe hắn nói thế thì đều đồng loạt té bạch xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Truyền thụ

Cảm giác nóng và lạnh chợt đồng loạt tiêu tan, Mộ Dung Thiên tỉnh lại từ cơn nhập định và trở về với hiện thực. Hiệu lực của viên đan dược kỳ quái mà hắn ăn được lúc trước quả là mạnh đến mức khó tin. Tuy hiện nay những luồng nhiệt lưu tràn ra từ đan điền đã yếu đi nhiều nhưng chúng vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Và Mộ Dung Thiên cũng phát hiện ra sức mạnh của bản thân cũng tăng lên không ngừng, điều này có thể thấy được thông qua việc hắn phóng ra hỏa cầu và băng cầu càng lúc càng lớn hơn. Trong mấy ngày nay, mỗi khi rảnh rỗi thì Mộ Dung Thiên đều nhập định để thúc đẩy quá trình hấp thu và lưu trữ những luồng nhiệt lưu trong người cho mau chóng kết thúc, bởi vì ngày nào mà chúng còn tồn tại thì hắn cũng sẽ không được ngủ ngon. Trong những lúc mơ mơ màng màng, thỉnh thoảng hắn vẫn cảm thấy trong kinh mạch của mình lại ngẫu nhiên xuất hiện sự va chạm của nội lực khiến cho hắn bị đau nhói mà phải tỉnh giấc, do đó, hắn cảm thấy rất phiền não. Và lại, hắn còn một viên hoàn dược màu xanh dương mà tạm thời vẫn chưa dám dùng tới, vì đề tránh cho việc sống này chưa lặn mà sống khác đã nổi lên.

Mộ Dung Thiên nằm trên giường, tay vuốt ve chiếc đầu của con chó nhỏ tên là Tật Phong, miệng lẩm bẩm:

- Tật Phong à Tật Phong, sáng mai chúng ta sẽ phải đi đến một thành thị xa lạ rồi, chắc ngươi cũng không rời xa chỗ này phải không.

Do cái tên “Vượng Tài” kinh điển bị hai thị nữ và con chó nhỏ cực lực phản đối nên Mộ Dung Thiên đành phải tiếc nuối bỏ qua, những cái tên khác mà hắn tự cho là không xấu lắm như “Tiểu Cường”, “Lai Phúc”, “Đại Hoàng”, “Tiểu Bạch” thì cũng đều bị phản đối cả. [1] Trong khi đó thì khả năng văn học của hắn rất có hạn nên nhất thời không nghĩ ra được cái tên nào có thể dùng được. Cuối cùng nhân vì nhớ tới cái đêm mưa bão bị hút vào lỗ đen, lúc đó hắn đã chạy bán sống bán chết với một tốc độ cực hạn, ấy vậy mà con chó này vẫn một mực bám theo không rời, lúc bấy giờ còn làm cho hắn tưởng mình đã gặp quỷ nữa chứ. Hiển nhiên là tốc độ của nó rất nhanh, cho nên hắn liền thuận miệng nói ra cái tên “Tật Phong”. Ai ngờ, suy nghĩ nát óc thì không có cái tên nào được chấp nhận, còn cái tên Tật Phong thì chỉ được tùy tiện thốt ra mà lại được chấp nhận ngay. Thấy con chó cũng không phản đối nên Mộ Dung Thiên liền quyết định dùng tên đó luôn.

Bất cứ loại sủng vật nào sau khi hóa nhân thì dù trước đó nó có mạnh đến cỡ nào, nhưng đến khi tái sinh thì đều trở về hình dạng nhỏ bé và sức mạnh cũng cực kỳ thấp kém so với đồng loại. Tuy nhiên, sủng vật cao cấp thì sẽ phát triển nhanh hơn các cấp thấp hơn rất nhiều. Do đó, Tật Phong học rất nhanh, chỉ với khoảng thời gian gần một ngày trời mà nó đã có thể đi đứng tự do, thậm chí còn chạy nhảy không ngừng, rất ư là hiếu động.

So với tâm tình vui vẻ của nó, thì trái lại, tâm tình của Mộ Dung Thiên lại có phần khá nặng nề. Đêm nay chính là đêm cuối của hắn ở Uy Nhĩ thành, và cũng chính là đêm cuối cùng hắn ở chung với Lạc Na và Lệ Toa. Trong một khoảng thời gian ngắn, hắn sẽ chưa thể trở lại đây ngay, vì thế mà hắn cảm thấy không thoải mái chút nào.

Tật Phong nằm trong tay hắn, khẽ sủa lên hai tiếng:

- Gâu! Gâu!

Từ sau khi dùng máu để “ấp trứng”, Mộ Dung Thiên phát hiện ra giữa hắn và Tật Phong tự nhiên lại được tâm ý tương thông, và hắn có thể thông qua tiếng sủa của nó mà đoán được nó muốn gì. Lúc này hắn lại hỏi:

- Tật Phong, ý ngươi bảo ta không cần phải lo lắng vì còn có ngươi ở bên cạnh, đúng không?

- Gâu!

Tật Phong vui sướng sủa thêm một tiếng như để khẳng định lời nói của chủ nhân.

Mộ Dung Thiên thở dài một hơi rồi nói:

- Nhưng ngươi lại không phải là mỹ nữ kia mà....

- Oác!

Con Tật Phong nghe vậy thì lại tru lên một tiếng, miệng sùi bọt mép rồi ngã lăn ra giường. Ý nghĩ của tên chủ nhân này thật không thể suy đoán theo lẽ thường được.

“Cộc, cộc.” Từ phía cửa phòng vang lên hai tiếng gõ cửa, thật là xảo diệu, vừa nhắc tới mỹ nữ thì mỹ nữ lập tức xuất hiện ngay. Thông qua lực đạo gõ cửa, Mộ Dung Thiên có thể đoán được người vừa gõ là Lạc Na, và có lẽ quán của Tư Ân cũng đã nghỉ bán rồi nên hai nàng mới đến đây tìm hắn.

Mộ Dung Thiên hô to:

- Mời vào.

Khuôn mặt tươi cười của Lạc Na và Lệ Toa lập tức xuất hiện ngay sau cánh cửa. Mộ Dung Thiên vừa nhìn thấy hai người họ thì tâm tình trở nên tốt hơn một chút, nói:

- Hai vị mỹ nữ đã hết giờ làm việc rồi à?

Tật Phong cũng vui vẻ sủa lên một tiếng chào đón họ. Nó đã chơi đùa với họ suốt một buổi chiều nên đã sớm quen thuộc với cả hai nàng.

Hai nàng than thở:

- Đúng vậy, La Dịch tiên sinh, người ở đây đông quá, thật khiến cho người ta mệt chết đi được.

Nhìn thấy con chó nhỏ, Lệ Toa dang rộng hai tay ra và cười nói:

- Tật Phong, lại đây để ta ôm một cái nào.

Mộ Dung Thiên cười híp mắt lại, mê mẩn nói:

- Thế có muốn ta giúp các nàng xoa bóp một chút không? Tay nghề của ta tốt lắm đấy.....

Vừa nói, hắn vừa co một tay lại giống như thức mở đầu của Long trảo thủ, bóp bóp nhẹ trong không trung.

Lệ Toa đang chơi với Tật Phong nên không thấy hành động đó của hắn, nhưng Lạc Na thì đỏ mặt nói:

- Không cần đâu, bọn ta làm sao dám phiền đến La Dịch tiên sinh chứ?

Sở dĩ nàng nói thế, một phần nguyên nhân là vì thứ tự tôn ti trong chức nghiệp, còn nguyên nhân khác là vì với cá tính của Mộ Dung Thiên, nếu để cho hắn xoa bóp thì chắc chỉ có thể xoa bóp ở cái nơi "đặc biệt" mà bất cứ ai cũng không thể không đề phòng mà thôi.

Hai thị nữ bước đến bên cạnh giường, ngồi xuống, rồi Lệ Toa nói:

- La Dịch tiên sinh, ngày mai người thật phải đi Phật Lạc Lý Tư thành sao?

Trong thời khắc ly biệt, người ta luôn luôn cảm thấy rất thương tâm, mà Mộ Dung Thiên thì không thích cái loại cảm xúc đó, ít nhất là trong lúc ở chung với hai nàng. Hắn chỉ muốn làm cho hai nàng vui vẻ, nên liền nói giỡn:

- Đúng vậy, các nàng xem, ta mượn tiền của các nàng càng lúc càng nhiều, nếu không đi làm kiếm tiền thì chỉ còn cách lấy thịt ra để trả mà thôi.

Hai thị nữ nghe vậy thì bật cười khanh khách, tâm trạng buồn rầu vì ly biệt cũng vui đi không ít. Lệ Toa nói:

- La Dịch tiên sinh đừng lo, bọn ta không ngại điều đó đâu.

Mộ Dung Thiên thấy mục đích đã đạt được, nên liền nghiêm mặt nói:

- À há, con người ta sống trên đời thì cũng phải làm việc thôi, không thể làm một kẻ bất học vô thuật hoài được. Hơn nữa, nói không chừng đến lúc đó ta có thể xin được phân phối về lại Uy Nhĩ thành cũng nên.

Kỳ thật, hắn biết chắc điều đó sẽ không thể xảy ra. Vì căn cứ theo kinh nghiệm phong phú của Tư Ân, ngày mà thú công thành chỉ còn cách một năm nữa thôi, lúc đó chính là lúc rất cần nhân tài, mà một thành thị lớn như Phật Lạc Lý Tư quyết sẽ không bỏ qua một nhân tài như hắn, do đó mà tỷ lệ hắn phải ở lại Phật Lạc Lý Tư sẽ là chín mươi chín phần trăm, phần còn lại chỉ xảy ra khi nào đầu óc của hội trưởng Dược Sư công hội có vấn đề mà thôi.

Nhưng Lệ Toa và Lạc Na thì lại không biết điều đó, nên họ vui vẻ nói:

- Thật à? La Dịch tiên sinh, chẳng lẽ đến lúc đó, người sẽ tình nguyện trở lại Uy Nhĩ thành nhỏ bé này sao?

Cũng không phải Mộ Dung Thiên không muốn quay lại, mà là hắn không thể quay lại thôi. Bản thân hắn biết rõ cái đạo lý "nếu hy vọng càng lớn thì thất vọng sẽ càng nhiều", nếu không thì để đến khi các nàng biết hắn lưu lại Phật Lạc Lý Tư chỉ e rằng họ sẽ buồn lắm lắm. Thế nên Mộ Dung Thiên mới nói tiếp:

- Cho dù ta không thể trở lại sống ở Uy Nhĩ thành, nhưng ta vẫn có thể thường xuyên quay lại đây để thăm các nàng kia mà. Có hai vị đại mỹ nhân xinh đẹp của ta ở đây, thì ta làm sao có thể bỏ mặc không quan tâm tới chứ?

Thường ngày, khi hai nàng nghe được Mộ Dung Thiên nói đến hai chữ "của ta" thì sẽ rất xấu hổ ngượng ngùng, tất nhiên là họ sẽ giận dữ một hồi, nhưng vào lúc này thì cả hai lại chỉ cảm thấy vui sướng không thôi.

Mộ Dung Thiên chợt như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên nói:

- Được rồi, các nàng hãy cởi áo ngoài ra đi.

- Hả, cái gì cơ?

Hai nàng nghe hần bảo thế thì trợn mắt tròn xoe, họ thật không ngờ La Dịch tiên sinh đột nhiên lại thốt ra một câu như vậy. Trước kia dù hần cũng có chút háo sắc, nhưng lại không có can đảm để nêu ra một loại yêu cầu lớn mật như thế. Cho dù chính bọn họ nguyện ý, nhưng ít ra...ít nhất cũng phải từ từ vun đắp tình cảm chứ, tự dưng đường đột như thế này, thật khiến cho hai nàng mặt đỏ tía tai, không biết nên làm thế nào mới phải.

Lúc này Mộ Dung Thiên cũng nhận ra câu nói của mình có phần quá đột ngột và thất thố, bèn cười giải thích:

- Yên tâm đi, ta chỉ dạy các nàng một việc này thôi.

Vừa dứt lời, từ trên lòng bàn tay phải của hần liền bật ra một quả băng cầu.

Lệ Toa và Lạc Na thấy vậy thì cùng lúc kêu lên kinh hãi:

- Băng hệ ma pháp!

Hết

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Ý loạn

Lệ Toa và Lạc Na đồng thời la hoảng:

- Băng hệ ma pháp!

Đó chính là ma pháp cao cấp được biến thể từ Thủy hệ, nên tu luyện khó khăn hơn Thủy hệ không biết bao nhiêu lần, ngoại trừ thiên phú ra, người luyện còn cần phải có nghị lực và trí tuệ siêu phàm thì mới có thể thành công. Số lượng Băng hệ ma pháp sư ở trên đại lục này chỉ chiếm khoảng trên dưới một phần trăm số Thủy hệ ma pháp sư hiện có. Nói một cách khác, trong một trăm Thủy hệ ma pháp sư thì mới có một Băng hệ ma pháp sư mà thôi.

Hai thị nữ nhìn thấy Mộ Dung Thiên biểu diễn ma pháp thì khiếp sợ không thôi, họ nhìn quả băng cầu tỏa ra hàn khí lẫm lẫm và đang nổi lo lắng trên không đây về nghi hoặc. Phải biết rằng hơn mười ngày trước, Thủy nguyên tố cảm ứng độ của La Dịch tiên sinh vẫn còn rất thấp, thậm chí tệ hại đến mức ngay cả một phép Thủy ma pháp đơn giản nhất cũng không thể thực hiện được. Với cái tính sĩ diện của La tiên sinh, tuyệt sẽ không làm cái trò “thâm tàng bất lộ” [1] gì đó trước mặt mỹ nữ. Và lại còn một chuyện không thể bỏ qua, đó là khi La Dịch tiên sinh phát ra Băng hệ ma pháp, y hoàn toàn không có dấu hiệu gì khác lạ và cũng không niệm bất cứ câu chú ngữ nào. Đối với những vị ma pháp sư có khả năng khống chế nguyên tố đến mức thuần thục để làm được như vậy, tức là dù chỉ phát ra một trái băng cầu đơn giản nhất mà không cần niệm chú ngữ, thì tối thiểu họ cũng phải đạt đến cấp bậc tông sư, và cũng chính là nguyệt cấp.

Hai thị nữ ngây dại nhìn dáng vẻ dương dương đắc ý của Mộ Dung Thiên mà tràn ngập ngưỡng mộ. Phải biết rằng, tố chất của một người là rất khó thay đổi, huống chi lại còn thay đổi chỉ trong mười ngày ngắn ngủi như thế, điều ấy qua thật khó có thể lý giải nổi.

Mộ Dung Thiên nói:

- Đây gọi là tu luyện thuật, ta đang muốn dạy cho các nàng môn này đây.

Hai nàng không thể tin vào lỗ tai mình, run giọng hỏi:

- La Dịch tiên sinh, người...người nói là muốn dạy bọn ta “tu luyện thuật”?

Tu luyện thuật cao cấp rất thần kỳ, nó có thể khiến một người thường với tố chất trung bình trở thành một võ giả cấp thấp, dù chỉ cao hơn một tầng nhưng cũng đã có sự khác biệt rồi. Hơn nữa, có thể trở thành võ giả thì chẳng khác nào quạ đen biến thành phượng hoàng. Đối với một người thường mà nói, đó là một giấc mơ xa vời không ai dám nghĩ đến! Nhưng thông thường thì các phép tu luyện thuật cao cấp đều là những pháp môn bí truyền của

cường giả và các gia tộc, muốn tu luyện được thành công thật không đơn giản chút nào. Thế nhưng cứ nhìn vào mình chứng trước mắt, thứ Mộ Dung Thiên tu tập rõ ràng là tu luyện thuật cao cấp nhất, do đó mà hai nàng nghi hoặc không dám tin vào những gì mình vừa thấy vừa nghe, phải chăng mình đang mơ? Tuy nhiên, các nàng cũng không dám hỏi tu luyện thuật của Mộ Dung Thiên từ đâu ra, bởi những việc như thế đều rất tế nhị và rất cần được giữ bí mật.

Mộ Dung Thiên thấy hai nàng lộ vẻ mâu thuẫn trên mặt thì ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ hai người không muốn học?

Lạc Na cắn môi đáp:

- Không phải, nhưng.....nhưng mà thông thường chẳng ai lại đi truyền tu luyện thuật cao cấp cho người ngoài. La Dịch tiên sinh, người làm như vậy có sao không?

Thành thật mà nói, ở trên đại lục này, không ai là không muốn có được sức mạnh, giấu lại bản thân mình chỉ là một nữ thị nhỏ bé mà có may mắn được học, nên điều đó khiến cho các nàng sinh ra cảm giác có chút “khó tin”. Bởi vậy bất luận tu luyện thuật có hấp dẫn cỡ nào, họ vẫn cứ lo lắng không dám tiếp nhận.

Lệ Toa gật đầu, nàng cũng sợ lo lắng giống như Lạc Na vậy.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Té ra trên đời này cũng có loại quy củ đó hay sao? Tuy nhiên, hai người dù gì cũng là Lạc Na và Lệ Toa “của ta”, sao coi là ngoại nhân được?

Lệ Toa cúi đầu đáp:

- Cái đó khác, bọn ta biết người chỉ là nói đùa thôi.

Mộ Dung Thiên nói:

- Ta mặc xác ai đó có quy củ gì, tóm lại, ta đã coi các nàng là người nhà rồi, trừ phi các nàng xem thường ta.

Hai nàng vội lắc đầu:

- Không có, bọn ta làm gì có ý đó...

Mộ Dung Thiên không cho các nàng có cơ hội đáp trả, cười nói:

- Vậy thì cứ quyết định như thế đi, nhưng ta phải nói trước rằng ta cũng không dám chắc là sẽ dạy thành công đâu đấy.

Bởi vì hắn cũng không rõ kết cấu cơ thể yêu tộc có tương tự với loài người hay không, nên bây giờ chỉ có thể xem là thử nghiệm mà thôi.

Hai nàng cảm kích gật đầu đáp:

- Được, nếu học không được thì âu cũng là do tư chất bọn ta ngu dốt, đâu thể trách La Dịch tiên sinh ạ.

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu, ngại ngại nói tiếp:

- Vậy hai người phải cởi áo ngoài ra mới được, nếu không thì ta không thể chỉ dẫn chính xác được.

Nếu phải chỉ điểm kinh mạch, đặc biệt là với người không hiểu rõ thân thể nữ nhân như Mộ Dung Thiên, quả thật hắn chỉ có thể biết sao nói vậy, tuyệt không phải cố ý khinh nhờn hay nhân cơ hội để chiếm tiện nghi gì cả.

Hai nữ thị biết tính Mộ Dung Thiên tuy háo sắc, nhưng hắn sẽ không làm chuyện quá đáng, nên hai nàng khẽ đưa mắt hội ý với nhau rồi bắt đầu ngượng ngùng cởi áo ngoài ra.

Tật Phong nhân lúc mọi người không để ý, nó cũng chạy đi tìm Tư Tư và Tiểu Á.

Hai thân hình tuyệt diệu từ từ lộ ra trước mắt Mộ Dung Thiên, dưới ánh đèn ma pháp nhu hòa, phong nhã cao ngất gợi cảm, hấp dẫn kinh người, hai chiếc eo nhỏ nhắn, đôi chân thon dài, da thịt sáng bóng như răn, đường cong uyển mỹ tuyệt luân, quả là những cực phẩm mà thượng giới đã tạo ra dành cho nam nhân. Những nơi huyền bí như ẩn như hiện sau lớp nội y lại càng làm tăng thêm không ít sức dụ hoặc. Cho dù sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vào thời khắc này thì Mộ Dung Thiên vẫn không nhịn được máu huyết nhộn nhạo, hơi thở trầm trọng. Đừng nói là hắn, dù bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy những thân thể như vậy thì e rằng tim cũng đập mạnh và khó lòng kiềm chế, trừ phi kẻ đó có vấn đề về mặt tâm sinh lý.

Mộ Dung Thiên cố hết sức kéo ánh mắt rời khỏi những nơi mỹ diệu có thể làm người ta phạm tội kia, để lấy lại bình tĩnh và bắt đầu hướng dẫn. Bước đầu tiên là xác định vị trí huyết đạo, đây cũng là tri thức cơ bản nhất về kinh mạch cũng như phương thức vận hành, hấp thu năng lượng. Mộ Dung Thiên chìa ngón trỏ ra, hắn hơi do dự một chút rồi cuối cùng cũng đặt nhẹ lên Thiên đột huyết [2] trên thân hình như ngọc của Lệ Toa.

Lần đầu bị ngón tay của nam tử trẻ tuổi đặt lên người, Lệ Toa hơi run khẽ một chút, sắc hồng mẩn cội nhanh chóng lan khắp cơ thể, da thịt nàng vốn rất mềm mại, giờ đây càng giống như sắp tan ra. Lạc Na nhìn cảnh tượng trước mắt cũng bị kích thích, sắc mặt thoáng đỏ ửng.

Mộ Dung Thiên nuốt nước miếng:

- Có cảm giác gì không?

Hắn cảm thấy hai chữ “cảm giác” nghe như có chút mập mờ, giống như còn có ngụ ý khác nên hắn liền bổ sung thêm một câu:

- Ý ta là cái cảm giác gai gai đó.

Từ đầu ngón tay Mộ Dung Thiên truyền đến sức nóng như có ma lực, Lệ Toa cảm thấy cả người mình bị tê tê không chịu nổi, nàng nhắm mắt và hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn, cuống quýt đáp:

- Có, có một chút.

Mộ Dung Thiên thấy dáng vẻ của nàng như vậy thì chỉ sợ đó là khoái cảm do da thịt đôi bên tiếp xúc mà sinh ra, chứ không phải là sự kích thích do tiếp xúc huyết đạo, vì vậy, hắn thầm nghĩ thăm dò huyết đạo như thế này là gần như thất bại rồi, thật dễ gây cảm giác lẫn lộn mơ hồ, vả lại những bộ vị đó cũng quá nhạy cảm, chỉ sợ đến lúc chỉ dẫn không được lại còn khiến “cùi khô gần lửa sẽ cháy” thì nguy. Bởi vậy hắn chuyển tới Thiên phủ huyết [3] trên tay trái:

- Ừm, nơi này không có cảm giác đau đớn gì chứ?

Kích thích trên tay yếu hơn một chút, Lệ Toa hơi khôi phục lại về bình thường, đáp:

- Không có ạ.

Mộ Dung Thiên lẩm bẩm nói:

- Kỳ quái, lẽ ra đúng là chỗ này mới phải.

Chỗ huyết đạo này rất nhỏ bé nên chắc chỉ cần di chuyển tí tẹo là được rồi, Mộ Dung Thiên nghĩ thế xong thì liền di chuyển ngón tay quanh điểm đó vài milimét, vừa định hỏi lại thì đã thấy Lệ Toa rung động toàn thân:

- Ý, quả thực có đau một chút, cảm giác rất kỳ quái.

Đó đúng là cảm giác đau nhẹ trên Thiên phủ huyết, lòng tin của Mộ Dung Thiên tăng lên nhiều, xem ra trên cơ thể yêu tộc cũng có huyết đạo. Hắn lập tức thử thêm vài huyết đạo ở những nơi khác, vị trí có thể lệch đi một chút nhưng cũng không sai biệt nhiều, xem ra cũng tương đồng với người ở địa cầu.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Tốt lắm, ta nghĩ hai người có thể tu luyện được đó.

- Thật sao?

Lệ Toa và Lạc Na trong lúc vui mừng chia ra tả hữu ôm lấy hai tay Mộ Dung Thiên, vòng một phong mấn căng đầy của cả hai liền bị chèn ép mà biến dạng. Động tác này chính là một khảo nghiệm khắc nghiệt nhất đối với định lực của nam nhân, máu mũi của Mộ Dung Thiên thiếu chút nữa là đã phun trào ra ngoài rồi. Hắn vội nhớ đến những lời của đức Không Tử còn sót lại trong đầu, niệm lấy niệm để không biết bao nhiêu lần câu “phi lễ vật thị” thì mới cấp tốc kiềm nén được dục vọng đang sôi sục trong người.

Hai nàng cũng biết mình có chút thất thố nên vội buông tay hắn ra, đỏ mặt không dám ngẩng đầu lên. Nhưng chuyện phát sinh kế tiếp càng làm các nàng xấu hổ hơn. Đó là vì đầu ngón tay của Mộ Dung Thiên cơ hồ là khắp toàn thân họ từ trên xuống dưới, không trừ chỗ nào, đây cũng là việc bất khả kháng bởi huyết đạo đều nằm phân bố khắp nơi.

Mộ Dung Thiên để hai nữ thị tiến vào trạng thái nhập định, thúc đẩy linh lực lưu động y theo những huyết đạo do ngón tay hắn chỉ dẫn. Thực tế luôn luôn là một vụ sự phụ tốt nhất, còn hơn bất cứ lý luận sắc bén nào. Người trên đại lục đều biết nhập định, chỉ là vấn đề mạnh hay yếu mà thôi. Năng lực nhập định của hai nàng so với hắn còn mạnh hơn một chút, nhưng linh lực của họ so với yêu linh khí cường thịnh của Yêu Linh đan thì tất nhiên là không thể sánh được, bởi vậy nên sức lực mà họ phải bỏ ra cũng không ít. Hơn nữa, huyết đạo trên cơ thể con người quả là nhiều vô số kể, Mộ Dung Thiên phải hao phí hơn hai giờ mới hoàn thành công việc chỉ dẫn linh lực ở nửa thân trên cho hai người. Hơn mười huyết đạo kế tiếp lại khiến cho hắn cảm thấy khó xử, bởi chúng đều nằm ở khu vực giữa hai chân. Ai cũng biết, với nữ nhân mà nói, đó là nơi rất riêng tư, huống chi hai nàng mỹ nữ này chỉ còn mặc nội y.

Hết

Chương 56: Lễ vật

Mộ Dung Thiên lại niệm hàng loạt những lời dạy kinh điển của thánh nhân, rồi sau đó mới khó khăn đối diện với hai nàng nói:

- Mở.....mở chân hai nàng ra.

Khuôn mặt của Lệ Toa, Lạc Na lúc này còn ửng hồng hơn nắng lúc hoàng hôn, bất giác khép chặt hai chân lại, run giọng nói:

- La.....La Định tiên sinh, việc này....việc này có thể bỏ qua được không?

Mộ Dung Thiên khó xử nói:

- Nhưng nơi này có vị trí trọng yếu, nếu linh lực không lưu chuyển qua nơi đó thì có thể sẽ sinh ra ảnh hưởng không nhỏ với việc tu luyện.

Hắn đương nhiên hiểu được chỗ khó xử của hai nàng, vội đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp:

- Lần này ta chỉ nêu vị trí, còn hai người tự mình dò ra là được rồi.

Dù làm như vậy sẽ phí không ít thời gian nhưng Mộ Dung Thiên cảm thấy đó là biện pháp tốt nhất, và lại nếu hắn tự mình động thủ, đến lúc đó thật không dám nghĩ tới chuyện gì sẽ xảy ra.

Hai nàng xấu hổ nhắm nghiền mắt lại, chậm rãi mở rộng đôi chân thon dài của mình. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Mộ Dung Thiên rút cuộc cũng hiểu vì sao từ đầu tới giờ các nàng cứ khép chặt hai chân như vậy. Đó là vì phần trung tâm nội khổ của họ đã ẩm ướt, đột nhiên hắt ngấm lại, trong những huyết đạo hắt ẩn qua khi này, quả có vài vị trí mang tác dụng kích thích dục tính, lúc ấy hắn đang toàn tâm hướng dẫn họ nên không để ý đến.

Những lời dạy của thánh nhân bây giờ cũng thành vô dụng, hai khu rùng cảm ẩn ẩn hiện hiện khiến Mộ Dung Thiên búng phát dục vọng, gần như không thể kiềm chế nổi, hắn vội quay mặt sang một bên, không dám nhìn thêm nửa mắt, chỉ dùng ngôn ngữ chỉ dẫn:

- Thần kỳ môn, tại âm.....hơ, ở phần dưới hông, nằm bên trong, giữa hai đùi, phía dưới đó một chút là.....

Hướng dẫn mười mấy huyết vị này quả thật rất khó khăn, một phần do tình mê, một phần vì loạn ý, nên lại phải tốn thêm một giờ nữa, cả ba người đều tuôn đầm đìa mồ hôi thì mới hoàn thành nổi. Mộ Dung Thiên tựa như vừa trải qua một trận đại chiến sinh tử nên toàn thân rã rời, Lệ Toa và Lạc Na lại càng không chịu nổi nữa, cả hai đều hoàn toàn vô lực, ngọc thể mềm nhũn như bún nằm bệt trên giường, cho dù lúc này có bị phi lễ thì e rằng họ cũng chẳng có cách nào ra sức phản kháng lại được. Vừa phải tập trung nhập định, vừa phải kiềm chế lửa dục trong lòng, nên họ quả thật khó có thể thoải mái được.

Qua một hồi lâu thì tâm tình của cả ba người mới dần dần ổn định lại. Mộ Dung Thiên lại dặn kỹ một lượt nữa rồi ba người thử nghiệm lại thêm một lần. Sau khi đã có kinh nghiệm, lần này khá thuận lợi, thời gian bỏ ra cũng giảm bớt đi nhiều, nhưng khi hắn định tiến thêm một bước để hai nàng thử nghiệm xung kích vào Thiếu dương và Thiếu âm kỳ kinh thì gặp phải trở ngại. Khác với cảm giác chấn động mãnh liệt của Mộ Dung Thiên trước đây, các nàng điều khiển linh lực đã thông hai kỳ kinh đó mấy lần mà không hề có phản ứng gì. Mộ Dung Thiên không rõ nguyên do, thử lại vài lần nữa nhưng cũng không thành công, thế nên hắn cho rằng Yêu tộc không có kỳ kinh, đành phải bỏ dở nửa chừng. Thật ra, nguyên nhân chính là vì linh lực hai nàng quá yếu, nên căn bản là không gây được tác dụng gì đối với lực lượng cường mãnh của mạch bích. Yêu linh đan mà Mộ Dung Thiên phục dụng lại khác, yêu linh lực vô cùng cường thịnh, sức mạnh như dòng chảy cuộn cuộn liên miên bất tuyệt, do đó mới có thể giúp hắn đã thông kinh mạch được.

Sau mấy lần lưu chuyển linh lực qua lại, lúc này đã quá nửa đêm, ai nấy cũng đều mệt mỏi cần phải nghỉ ngơi. Mộ Dung Thiên không cảm thấy trở ngại gì, dù sao ngày mai đường đi khá dài, đến lúc đó mới ngủ cũng được. Nhưng hai người Lệ Toa, Lạc Na còn phải mở quán, chỉ sợ bây giờ muốn ngủ cũng chẳng được.

Lệ Toa thử niệm chú ngữ, một đạo thủy tiễn từ ngón tay trỏ của nàng bắn phụt lên vách tường, nàng thấy vậy thì hưng phấn nói:

- Hay quá! Thủy tiễn của ta đã nhanh hơn và còn ngưng tụ nhiều hơn trước nữa.

Trong lúc vui sướng, nàng liền nhảy phốc đến như chuồn chuồn điểm nước, rồi hôn khẽ một cái lên má trái Mộ Dung Thiên, khiến hắn mừng đến suýt ngất. Lạc Na cũng tiến hành thử với Hỏa hệ ma pháp của mình, lần này nàng có thể phát ra ngọn lửa từ giữa hai ngón tay, rõ ràng đã tiến bộ rất nhiều, thế rồi cũng học theo Lệ Toa mà hôn Mộ Dung Thiên một cái vào bên má còn lại. Mộ Dung Thiên hạnh phúc ngất trời, trong nhất thời còn tưởng mình đang nằm mộng nữa.

- Ta nghĩ trong một đêm các nàng khó nhớ hết nổi, hay là thế này đi, đợi ta vẽ một bức đồ hình, rồi ghi chú lại tất cả những vị trí huyết đạo cùng tác dụng

của chúng lên đó. Nhớ không được lười biếng nhé, nếu không lần sau ta trở về mà phát hiện hai người không có tiến bộ thì sẽ phạt cho mỗi người mấy cái vào mông đó.

Mộ Dung Thiên nói đến đây liền di chuyển ánh mắt lên hai bờ mông căng tròn của họ.

Hai nàng có thể học được tu luyện thuật hằng mơ ước, thậm chí còn là loại cao cấp và có hiệu quả ngay lập tức thế này thì không cần Mộ Dung Thiên phải nhắc, các nàng tất nhiên cũng biết phải làm thế nào, vì thế nên họ gật đầu liên tục để khẳng định với hắn.

Mộ Dung Thiên lại chuyển ánh mắt từ bờ mông săn chắc lên đến đôi nhũ phong cao ngất, mỉm cười dâm dăng, nói:

- Ngày mai ta phải đi rồi, ta thấy....hai nàng cũng nên có lễ vật gì cho ta chứ nhỉ?

Lạc Na và Lệ Toa nhìn nhau, đồng thời nắm lấy tay hắn. Trong lúc hắn còn kinh ngạc chưa hiểu họ muốn gì thì họ đã đặt tay hắn lên nơi cao vút bên trong lớp nội y, sau đó nhỏ giọng nói:

- La Địch tiên sinh, ngài thích phần lễ vật này không?

Cảm giác nồn nà, co giãn từ bàn tay truyền lại khiến Mộ Dung Thiên ngây ngất cả người. Mặc dù thường ngày hắn vẫn hay đùa giỡn với hai nàng, nhưng các nàng tuyệt đối không phải là hạng nữ nhi phóng đảng, những lúc ấy đều tỏ ra hồn dỗi và khéo léo phản đối. Không ngờ đến lúc này thì lại “rộng lượng” như thế. Mộ Dung Thiên không thể tin được, hắn sung sướng thét vang trong lòng: “Ồi, Thượng Đế ơi, ta có phải đang nằm mơ không? Nếu là mơ thì xin hãy để ta vĩnh viễn đừng tỉnh lại.”

Sau một lúc thưởng thức cảm giác tiêu hồn lạc phách, lúc ấy hai nàng mới đỏ bừng mặt và kéo tay hắn ra.

Mộ Dung Thiên thù người hồi lâu rồi mới lấy lại tinh thần, mộng tưởng bao lâu cũng đã thành, nhưng hắn lại không biết nói gì, làm gì mới phải, cuối cùng lúng túng nói:

- Khuya rồi, hai người trở về nghỉ ngơi đi, sáng mai còn phải mở quán nữa đó.

- Dạ!

Mặc dù miệng đáp ứng là vậy, nhưng Lệ Toa và Lạc Na vẫn không có ý rời đi, họ nói:

- La Địch tiên sinh, ngài còn chuyện gì phân phó không?

Họ hỏi xong thì lại cúi gằm đầu xuống, ám thị rõ ràng như vậy, dù là một kẻ ngu si dấn dạn thì cũng phải nhận ra. Bởi Mộ Dung Thiên truyền cho cao cấp tu luyện thuật, hai nàng ngoại trừ thân thể ra thì cũng không còn thứ lễ vật gì đáng gọi là trân quý nữa. Phải biết rằng, ngoại trừ ở học viện ra, những môn tu luyện thuật cao cấp đều là bí quyết không truyền cho người ngoài, do đó, chỉ có thể trở thành “nội nhân” của hắn thì các nàng mới tránh được cảm giác lo lắng bất an.

Nhưng tên ngờ nghệch chưa từng có kinh nghiệm tán gái thành công, so với ngu si còn si ngu hơn, nên hắn lại nói:

- Hả, cái gì? Không cần, không có việc gì nữa đâu, các nàng đi nghỉ sớm đi.

Mộ Dung Thiên còn tưởng các nàng trước khi đi còn định pha trà rót nước gì đó mời hắn, nên không hề nhận ra ngụ ý bên trong, bởi vậy nên mới bỏ qua cơ hội hiếm có này.

Hai vị nữ thị nghe vậy thì chỉ đành đứng lên chúc hắn ngủ ngon rồi mới rời đi. Các nàng dù lớn gan chủ động đến mức nào thì cũng không thể trực tiếp nói thẳng “La Địch tiên sinh, thiếp muốn cùng chàng lên giường!” được. Tuy nhiên, họ lại có chút mừng rỡ, lòng thầm nhủ La Địch tiên sinh đúng là một vị chính nhân quân tử hiếm có trên đời. Chỉ tiếc là các nàng không biết, Mộ Dung Thiên tuyệt đối không phải là cái loại chính nhân đến mức mỹ nữ nhào vào lòng mà không động tâm. Giả như hắn hiểu ra thâm ý trong lời nói của hai nàng, thì e rằng sẽ lập tức như mảnh hổ vồ dê, trên trên dưới dưới cùng hai nàng truy hoan một đêm rồi

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Cắm trại ngoài trời

Bích Dạ ngồi trên lưng Phong Linh lộ cố gắng trở hết bản lãnh của mình ra để quyến rũ Mộ Dung Thiên. Hơn nữa, nàng còn lại mặc trên người một bộ váy ngắn mỏng, bó sát cơ thể đầy kêu gọi và cũng chẳng khác gì không mặc đồ là bao. Nàng còn như vô tình hữu ý vuốt ve bản thân, động tác giống như đóa hoa lâu ngày không được tưới nước nên khao khát cực độ. Song, cả buổi cứ như thế trôi qua mà gã nam tử ở phía sau vẫn không có một nửa điểm phản ứng nào. Khi lòng tin của nàng sắp cạn kiệt, cảm môi thừa nhận đây là thất bại lớn nhất từ trước tới giờ của mình, thậm chí còn định quay đầu lại thừa nhận "Ta phục rồi!" thì lúc đó mới phát hiện ra Mộ Dung Thiên đang nhắm mắt ngủ ngon lành.

Bích Dạ thiếu chút nữa là lăn ra ngất xỉu, thật không ngờ có cơ hội đồng hành với mỹ nữ như nàng, vậy mà....vậy mà hần....Bích Dạ suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra ngôn từ nào để hình dung, thất bại lại càng thêm cay đắng, cơ hồ đã mất hẳn tự tin với mỹ lực đáng tự hào của mình.

Kỳ thật, Mộ Dung Thiên ngủ gật như thế cũng chẳng phải chuyện lạ, vì cả đêm hôm qua hần không ngủ chút nào, đầu tiên là dạy cho Lạc Na và Lệ Toa vận hành linh lực đến quá nửa đêm, sau khi các nàng trở về phòng riêng thì hần lại phải thức về "Nhân thể kinh huyết đồ" mãi đến tảng sáng mới hoàn thành. Nếu có là người bằng sắt mà thức thâu đêm như vậy thì hần cũng sẽ không chịu nổi, cho nên vừa ngồi lên lưng Phong Linh lộ thì hần đã ngủ say như chết, đầu còn lý gì đến phục sức đặc biệt kêu gọi, hay mỹ lực rạng ngời khó cưỡng của Bích Dạ nữa.

May mà Phong Linh lộ bay rất vững, và Mộ Dung Thiên cũng không phải loại người cứ mỗi tối là lên giường ngủ, còn mỗi sáng thì nằm bò ra đất nên cũng coi như là an toàn. Chỉ có điều lúc này Bích Dạ lại sinh lòng bất mãn và chỉ muốn hất hần xuống đất cho hả dạ. Nhưng khi thấy hần ngủ say, khuôn mặt yên bình như một tiểu hài thì nàng lại không đành lòng, không ngờ nam nhân hạ lưu này cũng có một thoáng thuần chân như vậy.

Chính vào lúc Bích Dạ bắt đầu có chút thiện cảm với hần thì Mộ Dung Thiên chẳng biết nằm mộng đến thứ gì, đột nhiên toét miệng cười:

- Hi hi! Sóng, sóng lớn quá!

Nói xong, hần còn thò một tay chộp về phía trước, thiếu chút nữa thì vô trúng bầu ngực phong mãn của Bích Dạ lúc này đang xoay người lại.

Bích Dạ chỉ đành gạt tay hần ra, rồi nàng nhớ tới câu tục ngữ "đánh chết cái nết không chữa", do đó mà cảm thấy phán đoán của mình là sai lầm, đồng thời cũng hối hận vì sao khi này không quyết tâm quăng hần xuống dưới cho xong.

Chẳng biết qua bao lâu, Mộ Dung Thiên mới tỉnh lại từ giấc mộng đẹp, hần dụi dụi mắt, rồi đột nhiên phát hiện ra bản thân đang ở giữa một vùng hoang dã. Khắp nơi đều là cây lớn và bụi cây, không ngờ mới đó mà trời đã tối mịt, hần chỉ vừa ngủ một giấc mà đã qua hết một ngày rồi. Lúc này gió thổi rất mạnh, khiến cho cây cối kêu xào xạc không thôi và còn kéo theo một chút khí lạnh, bên tai thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng ma thú gầm rú. Chẳng biết đã đến địa phương nào rồi? Mộ Dung Thiên rùng mình thầm nghĩ, chẳng lẽ nữ nhân có biệt danh "Diêm Hạt" này quả thật độc ác đến mức thả mình ở giữa bầy ma thú rồi bỏ đi hay sao? Nhưng Mộ Dung Thiên lập tức nhận ra sự lo lắng của mình là thừa thái, bởi vì hần vẫn còn ngủ ở trên lưng Phong Linh lộ, cho dù Bích Dạ có bỏ đi thì cũng không thể không quan tâm đến ái sủng của nàng được.

- La Định tiên sinh, ngài tỉnh rồi à? Lại đây ăn một chút gì đi, chúng ta nghỉ lại đây một đêm, và nhân tiện cũng để cho tiểu Lộ nghỉ ngơi luôn thể. Sáng mai chúng ta mới tiếp tục lên đường được không?

Mộ Dung Thiên nhìn về phía vừa phát ra tiếng nói ấy thì thấy Bích Dạ đang ngồi ở đằng sau một bức vách khuất gió, nhìn hần cười khúc khích. Ngoài mặt xem chừng nàng chẳng có gì khác thường nhưng trên thực tế thì nàng đang buồn bực muốn chết, vì trên đường đi lại thêm một lần không báo được thù mà trái lại còn bị ăn quả đắng nữa.

Mộ Dung Thiên nhảy xuống khỏi lưng Phong Linh lộ, lúc này hần mới nhận ra khí hậu ở đây không phải chỉ có chút khí lạnh đơn thuần là gió rét cứ thổi tóe vào người, buốt đến tận xương tủy. Khí hậu ở Thần Phong đại lục quả nhiên biến hóa vô cùng, lúc trước ở Cách Lâm trấn thì còn được trời thanh gió mát, nhưng ở đây thì chẳng khác nào mùa đông lạnh lẽo. Một đồng lửa cháy phừng phừng ở khoảng đất trống gần vách đá Bích Dạ đang ngồi, bên trên đồng lửa có vắt ngang một thanh gỗ đang xâu một con mèo rừng nướng béo ngậy, mỡ rớt xuống kêu lách tách trên nền đất. Từng đợt, từng đợt hương thơm ngào ngạt xông lên mũi khiến nước miếng của hần tiết ra còn nhiều hơn lượng mỡ trên người con vật đang nhỏ xuống đất kia. Do các thành viên dòng binh đoàn ở ngoài quanh năm, nên ai nấy cũng đều tinh thông cách thức sinh tồn tại nơi hoang dã, đương nhiên cũng có người để thức ăn ở trong Không Gian Giới Chỉ và mang theo bên mình, nhưng Bích Dạ rất khó tính trong việc ăn uống, nàng chỉ thích thực vật tươi sống nên thường tự tay chế biến, bởi vậy, thịt do nàng nướng tất nhiên là không tệ.

Mộ Dung Thiên vừa đi đến bên đồng lửa, vừa vươn vai, thoải mái nói:

- Ha, ngủ được một giấc thật là thống khoái!

Trong lòng hần thầm thích thú khi vừa tỉnh ngủ thì đã có ngay thức ăn thơm ngon, quả là đã tuyệt càn thêm tuyệt. Cả ngày nay hần vẫn chưa ăn uống gì, bụng đang đánh trống âm ỉ, bữa thịt nướng này đối với hần quả như mưa rào ngày hạn hán vậy.

Bích Dạ thấy vậy thì càng bực tức hơn, nàng không biết trút đi đâu nên chỉ đành rửa thẳm: "Tiểu tử nguoi thì sướng đủ rồi, còn lão nương ta lại không được thoải mái chút nào!" Lẽ tất nhiên là nàng không thể nói ra nấy lời thiếu phong độ đó, nên chỉ đành ngâm bồ hòn làm ngọt.

Tật Phong đang ngáy ngủ trong lòng Mộ Dung Thiên, nhưng nó bỗng ngửi thấy mùi thịt liền nhảy xuống đất, thịt nướng vốn đã chín được tám chín phần, không lâu nữa là sẽ có thể ăn được. Mộ Dung Thiên vốn đã quen ăn nhiều thịt nướng ở tửu điểm của Tư Ân, bây giờ nếm thử món dã vị cũng không phải là tệ. Hơn nữa, đã ngoại có phong cách của dã ngoại, do đó nên Mộ Dung Thiên và con chó nhỏ ung dung ngồi xuống và nhìn con mèo nướng đầy thèm thuồng. Hần cảm thấy chuyện này đi cùng Bích Dạ cũng không đến nỗi thống khổ như trong tưởng tượng, thậm chí còn có vài phần vui vẻ nữa.

Sau khi ăn no thì Tật Phong liền chạy đi tìm Phong Linh lộ. Bích Dạ đối với quá trình trưởng thành siêu tốc của con sủng vật "hạ đẳng" này rất khó lý giải. Phong Linh lộ tuy hiền lành nhưng dù sao thì nó cũng là ma thú cao cấp, nên hiển nhiên cũng có mấy điểm ngạo mạn. Nếu là giống ma thú khác có thực lực thua xa nó thì tuyệt đối sẽ không được nó để ý đến, ấy vậy mà nó lại rất thích nô đùa với con Tật Phong kia. Cuối cùng, nàng đã đưa ra một suy luận

để giải thích cho việc đó: sủng vật này cũng biến thái giống hệt chủ nhân của nó, không thể phán đoán theo lẽ thường được.

Đêm đó hai người lập trại, sử dụng một loại công cụ có tên là "Kết giới trường bông", đây là một loại công cụ do chức nghiệp giả hiếm thấy trên đại lục - kết giới sư, truyền dẫn ma lực mà tạo thành. Kết giới thuật là thuật phòng ngự tốt nhất, có thể chống lại được sự tấn công của ma pháp vật lý. Khi trường bông được phổ thêm kết giới thuật vào đó thì nó có thể giới hạn khí tức của người bên trong đến mức rất thấp, giảm đi tỷ lệ bị ma thú tấn công rất nhiều. Nó là một loại công cụ cực tốt cho những người đi cắm trại ngoài trời. Tuy nhiên, những võ giả thông thường thật khó mà có được Kết giới trường bông, đó là bởi vì một phần giá cả đắt đỏ phi thường, phần khác còn là vì số lượng ít ỏi, cho nên dù có tiền thì cũng chưa chắc đã mua được.

Mộ Dung Thiên nhìn Kết giới trường bông trước mặt rồi hỏi:

- Bích Dạ tiểu thư, nàng sẽ ở trong trường này chăng?

Bích Dạ đáp:

- Phải, thứ này mà không để ngủ thì còn dùng làm được gì khác nữa chứ.

Mộ Dung Thiên nói:

- Ừm, vậy ta qua chỗ Phong Linh lộ ngủ nhé.

Mặc dù hán cũng lo nửa đêm bị ma thú tấn công bất ngờ, nhưng không tiện lên tiếng xin được ngủ chung với mỹ nữ. Huống hồ chỉ, ma thú ở vùng này có vẻ không nhiều lắm, mà Phong Linh lộ lại là sủng vật cao cấp nên có lẽ sẽ bảo vệ được hán.

Bích Dạ khó xử nói:

- Vậy không ổn, La Dịch tiên sinh, ta làm sao dám xử tệ với được - võ song tu, trong tương lai rất có thể sẽ có thành tựu xuất sắc, và mang lại cống hiến lớn lao cho quốc gia như ngài chứ. Nếu ngài không chê thì chúng ta cùng ngủ trong đó, dù hơi chật chội một chút cũng không sao mà.

Nói xong, bề ngoài của nàng tuy tỏ ra xấu hổ ngại ngùng, giống như tân nương mới về nhà chồng, nhưng trong lòng thì lại thầm nhủ: "Hừ, muốn thoát khỏi bàn tay của lão nương hã, không dễ vậy đâu!"

Mộ Dung Thiên thấy bộ dáng của nàng như thế thì liền sinh lòng cảnh giác. Trong tiềm thức, hán vốn đã muốn cự tuyệt, nhưng trước mị lực bất khả kháng của Bích Dạ thì đôi chân của hán bất giác lại tiến về phía trường bông.

Đến lúc hán tỉnh táo trở lại thì cả người đã nằm trong trường rồi. Dưới nền đất có trải một lớp thảm mềm mại, trên người thì được đắp một lớp chăn lông. Trong trường ấm áp như mùa xuân, đối lập hoàn toàn với không khí giá lạnh bên ngoài. Ở địa phương hoang dã lạnh buốt, không gian thoải mái dễ chịu như vậy quả là thiên đường nơi hạ giới. Có lẽ vì Bích Dạ xuất thân từ gia đình quý tộc nên nàng rất xem trọng nơi ngủ nghỉ của mình. Tất cả bao nhiêu chăn màn gối đệm đều là cực phẩm hạng nhất, hiển nhiên là rất êm ái dễ chịu, tuy phải mang theo nhiều thứ nhưng vì nàng còn có Phong Linh lộ, nên dù nặng một chút cũng không thành vấn đề, cứ bỏ hết vào Không Gian Giới Chi rồi mang theo là được.

Lúc này Mộ Dung Thiên ngửi được hương thơm nức mũi, còn thân thể nữ nhân thì hùng hực gọi cảm ở bên cạnh, không cần đoán thì hán cũng biết là Bích Dạ. Nàng vốn muốn ý vào thứ mị lực sắc bén để làm điên đảo chúng sinh, muốn giáo huấn đám nam nhân thế nào cũng xong, tuy nhiên, đây là lần đầu tiên nàng sinh ra cảm giác thất bại nặng nề thế này. Nếu đối phương là thầy tu hay loại một sách cô hủ thì không nói gì, đằng này lại là một gã nam nhân bề ngoài cực kỳ hạ lưu vô sỉ, do đó mà nàng không thể nuốt trôi con giận này. Đây đơn thuần không còn là một cuộc giáo huấn nữa, mà nó đã trở thành một sự khiêu chiến, là khiêu chiến với thân hình khêu gợi và mị lực đáng tự hào của nàng. Đề văn hỏi lại lòng tin, dù có phải chịu chút ít thiệt thòi thì nàng cũng không quan tâm. Phải biết rằng tuy có vẻ ngoài vô cùng lẳng lơ, nhưng trên thực tế thì vẫn chưa có nam nhân nào chạm được vào người nàng, dù chỉ một ngón tay. Bởi vì những lúc nàng muốn giáo huấn một ai đó, hầu như nàng chỉ cần liếc mắt một cái thôi là cũng đủ rồi.

Giờ đây, Bích Dạ đang nhắm mắt giả vờ ngủ. Nàng có chết cũng không tin tên háo sắc kia lại bỏ qua miếng thịt thơm ngon đã dâng lên tận miệng này. Chỉ cần hán có một động tác nhỏ thôi là nàng sẽ lập tức lấy cơ hán phi lễ với "hừ từ nhà lành", lột sạch y phục của hán rồi quăng ra trời đồng gió rét ở bên ngoài, cho hán bị gió lạnh thổi đến mức không còn ra hình dạng con người nữa thì càng tốt, hờ hờ! Bích Dạ nghĩ đến hình ảnh ngoạn mục lúc Mộ Dung Thiên tay che hạ thể, người thì run cầm cập trong cơn gió tuyết, thì cơ hồ muốn bật cười lên thành tiếng. Đồng thời trong lòng cũng thầm cảm thán: "Bích Dạ ơi Bích Dạ, người quả là quá tà ác đó nha!"

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Vũ khí

- Một con dê, hai con dê, ba con dê, một con dê núi trần trụi, úi nhầm, sai rồi. Một con dê, hai con dê....

Do ban ngày Mộ Dung Thiên ngủ nhiều quá nên lúc này hắn không thể chợp mắt được. Một nam nhân trần trụi tinh lực như hắn nên lẽ tất nhiên là phải có nhu cầu hết sức mãnh liệt, hơn nữa lại còn có một đại mỹ nhân mặc xiêm y ít ỏi nằm bên cạnh, như vậy dù hắn có không muốn nghĩ tới thì cũng không được. Nhưng Mộ Dung Thiên cũng biết, mỹ nhân kia thoát nhìn thì giống như con cừu non, nhưng trên thực tế thì lại là một con cọp cái đội lột cừu non. Nếu hắn có ý định làm gì nàng thì chi e rằng cả một mảnh xương cũng không còn, lúc đó dù có hối thì cũng đã muộn màng. Vì vậy hắn chỉ có thể sử dụng biện pháp ngay thơ nhất là đếm dê để phân tán tinh lực và sớm có thể chìm vào giấc ngủ.

Bích Dạ đã tính tới việc cưỡng ép tên nam tử kia phạm tội để xem thế nào, nhưng hắn lại trì trệ chẳng có hành động gì, nàng vốn thiếu kiên nhẫn nên đã bắt đầu bồn chồn nóng nảy, niềm tin vững chắc của nàng lại một lần nữa bị dao động, chẳng lẽ miếng thịt thơm ngon như mình còn chưa đủ “hấp dẫn”, chưa đủ để dẫn dụ hắn rơi vào cạm bẫy hay sao? Bích Dạ chờ hơn mười phút, rốt cuộc nàng không nhìn được bên chủ động bắt chuyện:

- La Dịch tiên sinh, đêm hãy còn dài, hay là chúng ta “làm” chút chuyện để giết thời gian đi!

Nàng đặc biệt nhấn mạnh ở chữ “làm”, mở đường cho Mộ Dung Thiên tấn tới. Một khi hắn tưởng rằng nàng có ý tưởng cầu hoan với hắn, bày ra những cử chỉ cảm thú, lúc đó nàng sẽ trở mặt nói là chỉ muốn trò chuyện trên trời dưới đất, sau đó sẽ đá một cước vào hạ thể của hắn, rồi đánh đập thêm một lúc, lột sạch quần áo rồi vứt hắn ra ngoài trời giá lạnh. Nàng nghĩ tới lúc này mình phải chờ đợi lâu như thế, nhưng rốt cuộc lại còn phải bắt kẻ liêm sỉ để đi chủ động quyết rũ hắn, do đó mà Bích Dạ cảm thấy tâm hồn yếu đuối của mình bị tổn thương không ít, và nàng lại càng khao khát trừng phạt hắn nhiều hơn lúc trước.

Mộ Dung Thiên vỗ tay một cái, hưng phấn nói:

- Được đó, vậy chúng ta nói chuyện phiếm đi!

Bích Dạ suy nghĩ nửa thì lẩn ra ngất. Nàng nhìn nam nhân trước mắt đầy hoài nghi, liệu sinh lý của hắn có vấn đề gì nghiêm trọng không nhỉ? Nàng càng nghĩ thì càng thấy tỷ lệ này rất cao, nếu không thì tại sao ánh mắt của hắn trông hao sắc sắc mề mẩn như thế mà lại chẳng hề có hành động nào? Bích Dạ tự an ủi mình rằng nguyên nhân không phải do mỹ lực nàng không đủ mà là bởi vì hắn “vô năng”.

Đang lúc Bích Dạ nghĩ rằng đã tìm được nguyên nhân chính thì tay nàng ngẫu nhiên đụng phải vật gì đó cứng cứng, và thật dài....

- La Dịch tiên sinh, dường như ngươi đã quên giải trừ vũ khí kia, hình như nó bị rơi trên giường này.

Bích Dạ nắm được vật cứng cứng đó, nhưng không ngờ nó lại là thứ “vũ khí” không thể tháo ra mà chỉ có nam nhân mới có. Lúc này hạ thể của Mộ Dung Thiên nhô cao như một cái lều nhỏ, sự thật phơi bày ngay trước mắt này liền lập tức xóa đi suy đoán của Bích Dạ, rõ ràng là hắn không phải “vô năng” mà trái lại còn là “phi thường năng” nữa kia.

Bị phát hiện tình trạng khó chịu của mình, Mộ Dung Thiên đỏ mặt ngượng ngùng, bối rối giải thích:

- Do vừa rồi ta ăn nhiều thịt nướng quá, nên phát hỏa hi hi....

Lúc này, sắc mặt của Bích Dạ còn đỏ hồng hơn hắn rất nhiều, nhìn nàng phóng đảng là thế, nhưng kỳ thật đối với thân thể nam nhân thì nàng cũng không hiểu nhiều lắm, chứ đừng nói là ngủ chung một giường. Hơn nữa, vừa rồi nàng còn đoán nam nhân này “vô năng”, cho nên nàng vốn không nghĩ tới thứ đó, thế rồi nàng vội vàng buông tay ra, gương mặt nóng bừng và ngượng ngùng quay sang một bên, xấu hổ gần chết. Trong nhất thời, nàng cảm thấy toàn thân nóng hừng hực, nhưng cũng không trách được hắn, bởi vì Mộ Dung Thiên do thiên phú mà có, “tiểu huynh đệ” của hắn so với những người Âu Mỹ ở địa cầu cũng chỉ có hơn chứ không kém. Đừng nói là Bích Dạ, cho dù là những nữ nhân từng trải, hay kể cả những nữ nhân sống bằng nghề buôn hương bán phấn mà trông thấy được thứ “đồ nghề” thô lớn như vậy, nói không chừng thì họ cũng sẽ tưởng lầm đó là một thứ vũ khí bằng kim loại đó chứ.

Mãi một lúc sau thì con xấu hổ cũng tạm trôi qua, lúc ấy Bích Dạ mới quay đầu lại và làm ra vẻ như không có gì rồi bắt đầu trò chuyện với Mộ Dung Thiên. Nàng vốn rất thích biểu lộ mình là một nữ tử hào sảng, nên muốn mượn việc trò chuyện này mà che đi những cử chỉ đơn thuần của một thiếu nữ.

Thế nhưng khi phải nói chuyện huyền thuyên thì Bích Dạ sẽ rất mau bị nhầm chán và cụt hứng, còn Mộ Dung Thiên thì có kiến thức sâu rộng nên cứ để hắn kể chuyện gì đó còn vui hơn.

Mộ Dung Thiên trước đó vốn cũng có ý định kể vài câu chuyện tiểu lâm của người lớn, nhưng đến lúc này thì cảm thấy không được tiện lắm, nên chỉ đành chọn đại ra một vài câu truyện cổ tích mà hắn đã từng nghe hồi nhỏ và kể lại cho Bích Dạ nghe. Nào là những truyện lãng mạn, truyện ước mơ, mộng ảo, truyện thần thánh, truyện sắc đẹp....những truyện mà ở Thần Phong đại lục không có. Bích Dạ theo lẽ thường của phụ nữ thì dĩ nhiên là bị hấp dẫn, đắm chìm vào thế giới xinh đẹp mộng mơ kia. Đôi mắt mở to tràn ngập ước mơ, giống như một đứa trẻ ở địa cầu lần đầu tiên người lớn kể truyện xưa nên đặc biệt cảm thấy hứng thú.

Truyện cổ tích ngoài việc luôn mang màu sắc huyền hoặc mỹ lệ ra thì còn có tác dụng làm người ta thoải mái đầu óc, nên giờ đây Bích Dạ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, giống như một chiếc thuyền nhỏ đang thả mình trên mặt hồ, mí mắt càng lúc càng nặng trĩu, cuối cùng thì cũng chìm vào giấc ngủ ngọt ngào, trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười hạnh phúc, chẳng biết là trong mộng có gặp được một bạch mã hoàng tử hay không. Trông nàng lúc này, thật khó tin rằng đây chính là ma nữ nóng nảy, thường ngày vẫn khiến cho các nam nhân phải e sợ ba phần.

oooOooo

Sáng hôm sau tỉnh giấc, Bích Dạ lại trở về với dáng vẻ diêm dúa, thành thực như trước, việc tối hôm qua ôm Mộ Dung Thiên ngủ dường như không có

xảy ra. Cả hai ăn sáng với phần thịt mèo rừng còn sót lại sau bữa tối hôm qua, rồi lại tiếp tục lên đường. Bay thêm nửa ngày nữa thì Phong Linh lộ đã đưa hai người tới Phật Lạc Lý Tư thành, nhưng dưới mệnh lệnh của Bích Dạ, nó đã hạ cánh ở bên ngoài thành và sau đó thì biến hình trở về là một con chim nhỏ. Thì ra Phong Linh lộ cũng giống như Tật Phong của Mộ Dung Thiên, nó là một loại ma thú biến hình.

Sau đó, Bích Dạ lấy ra hai bộ y phục của ân sĩ từ trong Tủ Vật châu. Ân sĩ không phải là một chức nghiệp, mà là một số người không muốn bại lộ thân phận của mình nên mới ăn mặc như thế. Siêu cấp thành thị dĩ nhiên không giống như một trấn nhỏ hay thành thị cấp hai, người có phong cách giống như Bích Dạ tất sẽ dễ dàng bị nhiều người chú ý tới, huống chi nàng còn mang theo một nam nhân mà đi lại khắp nơi.

Y phục của ân sĩ và trang phục của pháp sư chức nghiệp cũng có chút giống nhau, đó là bởi vì cả hai loại này hầu như đều che phủ toàn thân, chỉ khác ở chỗ là bớt đi chiếc mũ chóp nhọn và thêm vào một miếng vải đen che mặt mà thôi.

Khi đi qua cửa thành, Mộ Dung Thiên phải âm thầm tắc lưỡi, bởi vì hắn phát hiện tường thành được làm bằng đá nham thạch thật lớn, dày tới hơn trăm thước, độ cao cũng gần năm mươi thước. Uy Nhĩ thành chỉ là thành thị cấp hai nên về diện tích thì chỉ có thể so với thành phố NewYork ở địa cầu, trong khi đó Phật Lạc Lý Tư thành lại là siêu cấp thành thị thì không biết to hơn biết bao nhiêu lần? Với một tòa thành khổng lồ như thế mà có thể xây tường thành vây quanh bên ngoài thì quả thật là một công trình vĩ đại. Mộ Dung Thiên quyết định không suy nghĩ đến nữa, sợ nếu có suy nghĩ tiếp thì e rằng bản thân hắn sẽ kinh hãi đến liệt cả nửa người. Trên tường thành, cứ cách khoảng một ngàn thước thì lại có một cánh cổng, mỗi đoạn lại có hơn mười dã man nhân đang chăm chỉ làm việc. Có một người đứng gần chỗ Mộ Dung Thiên và Bích Dạ chột thì thảo tự nói:

- Ngày ma thú công thành chỉ còn cách chưa đầy một năm nữa, mà tường thành lại quá mỏng, nên phải gia tăng bề dày thêm mới được.

Mộ Dung Thiên nghe thế thì hai mắt tròn tròn, thiếu chút nữa là ngã luôn ra đất.

Xuyên qua cổng thành tới âm u, cảnh vật trước mắt Mộ Dung Thiên liền mở rộng ra, nhưng cảnh tượng phía trước vừa đập vào mắt hắn thì đã khiến cho cái đầu của hắn như muốn nổ tung.

Người! Thật là nhiều người

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Truyền tống

Bảo nơi này có nhiều người thì không phải chỉ nói về số lượng hay mật độ không thôi, bởi lẽ nếu so sánh về hai phương diện này thì chắc chắn địa cầu sẽ ăn đứt Thần Phong đại lục, lý do rất đơn giản, đó là vì tuy diện tích của địa cầu nhỏ hơn nhiều, nhưng vì sinh vật cấp cao (tức loài người) không có kẻ địch trời sinh nên dân cư tại đó mới có thể phát triển lên đến cực độ; do đó mà mật độ và số lượng của cư dân tại địa cầu nhiều hơn hẳn Thần Phong đại lục. Chính vì Mộ Dung Thiên đã nhìn quen mắt nên giờ đây hắn không còn cảm thấy kỳ lạ nữa. Điều làm cho đầu óc của hắn bị choáng váng là sự phong phú và đa dạng của các chủng loại thuộc Nhân tộc ở trong thành. Thấp thì như người lùn, cao thì hơn cây gậy trúc, gầy thì như cây xương sừng, béo thì như lu nước.....Mà họ cũng không có ai trông quá dị hợm như là có mũi lớn, nhiều chân, ít mắt, toàn thân đầy lông.....Về màu sắc thì có da tay màu đen, trắng, vàng, đỏ, lam. Các tộc thì có Tinh Linh tuấn mỹ, Yêu tộc mỹ hoặc, Độc Nhân tộc một mắt, Địa Tinh giới khổng lồ chế thổ hệ, Dạ Xoa dùng mảnh hiểu chiến, Lai Tây biến nhỏ thân hình, Dạ Hành giả ban đêm có sức mạnh hơn hẳn lúc ban ngày, Mạn Lô Đẳng có sở trường điều khiển thực vật...vv... Ngoài ra còn có Nhân loại, Thú nhân, Dã Man nhân, Huyết Cự nhân, Sa nhân, Cự nhân, Ải nhân.....Chỉ riêng Thú nhân thôi thì cũng đủ làm cho Mộ Dung Thiên váng đầu hoa mắt rồi, nào là Sư nhân, Hồ nhân, Lang nhân, Báo nhân, Ngưu nhân, Mã nhân, Dương nhân, Trư nhân, Xà nhân, Thỏ nhân; úi chà, đợt đã.....ngoài những loại kẻ trên thì còn có hơn mười loại Điều nhân khác không biết tên. Các loại chủng tộc đều được phân chia rất chi tiết, chỉ riêng Nhân loại thì cũng e đã lên hơn ngàn.

Đối với bất cứ ai đột nhiên gặp phải quá nhiều chủng loại người mà mình chưa từng gặp bao giờ, thì thế nào cũng trở nên ngây ngốc cả ra. Mộ Dung Thiên ở địa cầu chỉ thấy qua người da trắng, da đen và da vàng mà thôi, nhưng vào lúc này thì lại có cảm giác như bản thân mình đang bị lạc vào một thế giới khoa học viễn tưởng, do đó mà hắn nhất thời trở nên hồ đồ, cảm thấy năng lực tiếp thu của mình quá ư kém cỏi.

Những người đang ở trước mắt Mộ Dung Thiên đây đều mang đủ các loại chức nghiệp khác nhau, như là: chiến sĩ, ma pháp sư, cung tiễn thủ, kỵ sĩ, đạo tặc, thợ săn, dược sư, thần quan, mục sư, tế tự, phù chú sư, luyện kim thuật sĩ, triệu hoán sư, thuần thú sư, tu hồn giả, chúng thực thuật sĩ, mục dân, công tượng, những tử sư [1].....Về mặt phục sức, Thần Phong đại lục hiển nhiên là không được phong phú như ở địa cầu, mà kiểu cạo cũng không đa dạng, người ở đây đa số chỉ mặc trang phục theo chức nghiệp, hơn nữa, những thứ trang phục ở đây lại có cung cách hết sức kỳ dị và màu sắc cũng rất sặc sỡ. Vì thế mà mỗi khi Mộ Dung Thiên nhìn thấy một ai đó đi qua trước mắt thì hắn không kiềm lòng được mà phải suy nghĩ xem rốt cuộc người ấy làm nghề nghiệp gì, nhưng kết quả cực kỳ phức tạp, khiến cho hắn bị hoa cả mắt. Và lại, bây giờ là ban ngày nên có một bộ số lớn chiến chức giả đã đi giết quái thú để gia tăng thực lực, hoặc giả là đi tìm chỗ yên tĩnh để tu luyện một mình. Nếu là buổi tối thì có lẽ sẽ đông hơn nhiều.

Các loại chủng tộc hay chức nghiệp khó gặp ở Cách Lâm trấn hay thậm chí còn ở cả Uy Nhĩ thành, thì lại xuất hiện nhan nhản tại đây, bất cứ hang cùng

ngõ hẻm nào cũng có. Phật Lạc Lý Tư quả không hổ là siêu cấp thành thị, Mộ Dung Thiên có cảm giác nó giống như là một món thập cẩm, bất cứ vật gì cũng đều được cho vô chung một cái nồi. Giống như một thành phố quốc tế lớn ở địa cầu, khắp nơi đều có người nước ngoài, còn loại người quê mùa mới vào thành như Mộ Dung Thiên thì thật khó tránh khỏi cảm giác lạ lẫm không thời.

Không phải ai cũng đều giống kỵ sĩ hoặc là tiểu thư quý tộc như Bích Dạ mà có ngựa cưỡi, với một tòa thành lớn thế này thì giao thông cũng là cả một vấn đề.

Cách thức giao thông chủ yếu ở Phật Lạc Lý Tư thành có hai loại, loại thứ nhất là “tọa xa”, nhưng xe ở đây không giống với loại xe bằng sắt có bốn bánh ở địa cầu, mà là ma thú. “Xe” cũng phân thành hai loại, một là “xe buýt công cộng” do một loại ma thú có tên gọi là “Bách Túc Sanh” [2] đảm nhiệm. Thân nó dài, ngoại hình gần giống với “Cự Tích” nhưng có phần nhỏ hơn đôi chút. Nó có khả năng chứa nhiều hành khách, và tất nhiên là tốc độ cũng chậm đi một chút. Một loại xe khác chính là “xe thuê”, do ma thú loại nhỏ đảm trách. Chúng có thể chở một vài người, nhưng sự linh hoạt và tốc độ thì khá nhanh. Hai loại giao thông bằng ma thú này đều do các thuần thú sư điều khiển, và lẽ tất nhiên là họ cũng thu lấy một số phí nhất định. Tóm lại, đây cũng là một phương tiện đi lại khá thông dụng và tiện lợi.

Kể đó là một phương thức giao thông cao cấp hơn với tên gọi là “truyền tống”. Đây là một loại ma pháp trận cao cấp có thể đưa người và vật thể chuyển đi nơi khác chỉ trong một cái nháy mắt. Các “Truyền tống trận” được bố trí khắp các nơi trong thành, chỉ cần người ta đứng vào trong một cái truyền tống trận, sau khi khởi động thì người đó sẽ lập tức được đưa đến bất kỳ một cái truyền tống trận nào khác. Nhưng nhằm để khởi động truyền tống trận thì cần phải có một số năng lượng rất lớn, bình thường phải dùng ma thú tinh hạch để làm năng lượng khởi động, và đó cũng là nguyên nhân khiến cho giá cả của tinh hạch đắt đỏ. Do sử dụng nhiều năng lượng nên chi phí cũng không ít, giá thấp nhất cho một lần sử dụng truyền tống trận là năm ngàn tệ, và còn liên quan tới số lượng người cùng sử dụng và cả khoảng cách di chuyển nữa. Những người thường nhân và thậm chí là cả những chiến chức giả cấp thấp cũng tuyệt không thể chi trả nổi một cái giá cao như vậy, vì thế mà mỗi khi họ muốn đi đâu thì đều trả mấy đồng tệ để ngồi ma thú thôi. Chính bởi vì thế mà trên đường qua lại có đầy các loại ma thú chạy ngược chạy xuôi, so với giao thông của thành phố ở địa cầu thì lại còn có phần đông đúc hơn, và cũng may là giống ma thú đều có trí tuệ, nên ít khi xảy ra “tai nạn giao thông”.

Đối với những chiến chức giả cao cấp có thu nhập cao thì phương thức đi lại của họ cũng khác hẳn. Vì để tiết kiệm thời gian nên họ cũng không ngại phải trả thêm chút ít tiền. Và Bích Dạ cũng là một trong những kẻ có tiền, vì thế nên sau khi tiến vào cổng thành, nàng liền bảo một con ma thú cỡ nhỏ có thể chở hai người, đưa Mộ Dung Thiên thẳng đến một cái truyền tống trận gần nhất. Còn Mộ Dung Thiên thì cũng lần đầu tiên được nhìn thấy ma pháp trận thần kỳ trong truyền thuyết, ngay cả Uy Nhĩ thành là thành thị cấp hai cũng không có, mà chỉ có ở những thành thị cấp một hoặc siêu cấp; tuy nhiên, ở thành thị cấp một thì cũng chỉ được sử dụng chúng trong các tình huống khẩn cấp là chủ yếu, và chỉ có ở siêu cấp thành thị thì mới có thể dùng chúng để phục vụ cho cuộc sống hằng ngày một cách xa xỉ như thế.

Ở tại các địa điểm truyền tống, chúng lúc nào cũng có hai điểm truyền tống “mẹ con” hình tròn, một lớn một nhỏ, cái lớn có đường kính khoảng năm thước, dùng để đưa người ta từ nơi này đến những nơi khác, còn cái nhỏ thì rộng khoảng ba thước, là đích đến của những cái truyền tống trận khác. Trên thành của Truyền tống trận được khảm rất nhiều viên bảo thạch màu lam có kích cỡ tương đương nhau, giống như sao sáng lấp lóe trong trời đêm, ở giữa là một hoa văn hình ngôi sao sáu cánh rất đặc biệt. Tất cả những thứ đó được sắp xếp rất chỉnh tề ngăn nắp và xinh đẹp tinh xảo. Không gian ma pháp có yêu cầu nghiêm khắc nhất trong tất cả các hệ, chỉ cần một chút sai sót thì sẽ dẫn đến việc khởi động thất bại, bởi vậy quy tắc sử dụng nó gần như là một môn nghệ thuật vậy.

Giờ đây, Mộ Dung Thiên đang đứng trước một cái Truyền tống trận không có ai sử dụng, dù sao thì số người có thể kiếm ra tiền để dùng nó cũng không nhiều. Bích Dạ kéo Mộ Dung Thiên bước lên “trận điểm” rồi lấy ra một chiếc tấm thẻ ma pháp nhỏ màu vàng, quét qua một màn hình ma pháp ở góc trận, đồng thời ấn lên một số ký tự trên đó. Chỉ nghe “tít” một tiếng, rồi một âm thanh nữ nhân trong trẻo vang lên trong không trung:

- Chào ngài, Truyền tống trận số 53 tại đường Phiên Cách Ni, thuộc khu Ma Xán sẽ khởi động trong ít giây nữa, bây giờ bắt đầu đếm ngược, 10, 9, 8, 7.....

Mộ Dung Thiên chắc lưỡi trầm trồ tán thưởng không thôi. Cái thế giới không có khoa học này thế mà lại giống như thế giới khoa học viễn tưởng ở trong phim của Hollywood vậy, do đó mà tâm lý của hắn có hơi chút khâm trọng. Vì hắn đã từng bị “lỗ đen” hút đến Thần Phong đại lục này nên đặc biệt mẫn cảm với cụm từ “không gian”, hề chút là chỉ sợ sẽ xảy ra việc gì ngoài ý muốn.

- 4, 3.....

Lúc này ngôi sao sáu cánh ở dưới chân đột nhiên sáng bùng lên, rồi một luồng bạch quang từ ma pháp trận phóng thẳng lên trời, bao phủ lấy hai người ở bên trong. Mộ Dung Thiên đột nhiên cảm thấy thân thể mình không thể nhúc nhích được, tựa như đã bị luồng bạch quang khóa chặt lại vậy, vì thế mà trong lòng hắn hết sức hoang mang, muốn hét lên thật lớn nhưng lại hét không ra tiếng.

- 2, 1, 0. Hiện giờ năng lượng truyền tống cần thiết đã tập trung đầy đủ, khách nhân tôn quý, hẹn gặp lại.

Bạch quang mang theo hai người cùng lúc biến mất, trước mắt Mộ Dung Thiên chợt tối sầm lại, rồi tiếp theo đó là rơi vào một không gian tối đen, không nhìn ra bất kỳ thứ gì, cũng không nghe được bất cứ âm thanh nào, tất cả các giác quan tựa như nhất thời biến mất, tình hình ấy so với lúc bị hút vào “lỗ đen” thì cũng không khác là bao. May là lần này thời gian chỉ kéo dài trong một chớp mắt ngắn ngủi, khoảng 3 giây đồng hồ sau, Mộ Dung Thiên liền thấy được ánh sáng, và bản thân hắn thì đang đứng trên một cái Truyền tống trận gần giống y hệt với cái cũ, nhưng khung cảnh xung quanh thì đã biến đổi hoàn toàn. Hiện bây giờ thì hắn đang đứng ở trên một con đường khác, so với địa điểm vừa rồi thì có tĩnh lặng hơn một chút, cảnh vật đẹp mắt, nhưng những căn biệt thự ở hai bên đường đều có hình dáng đặc biệt, có kiến trúc thì thanh cao rộng rãi, có cái thì tráng lệ nguy nga, và bên ngoài còn khảm vài viên đá quý. Tòa nhà được xây bằng đá thạch nham vừa xù xì vừa to lớn mà Mộ Dung Thiên đã nhìn thấy lúc mới vào thành cũng không thể so sánh nổi với những tòa kiến trúc ở đây. Theo đó mà phán đoán thì nơi đây nhất định là khu nhà ở của những người giàu có.

Mộ Dung Thiên hoàn toàn mất hết phương hướng ngay tại tòa thành xa lạ này. Hắn vốn không thể phân biệt được đông tây nam bắc thế nào, đang lúc định mở lời nhờ Bích Dạ đưa mình đến Dược Sư công hội để hoàn tất thủ tục chứng nhận chức nghiệp trước đã, thì đột nhiên hắn nghe được một tiếng

gọi vang lên:

- Bích Dạ!

Thanh âm rất êm tai, tựa như sóng vỗ bờ khiến ai nghe thấy đều cảm thấy mát lòng. Mộ Dung Thiên quay đầu lại nhìn, trước mắt hắn đang có một nữ nhân cũng mặc bộ trang phục ẩn sĩ bước đến gần. Trên vai nàng còn có một con chim nhỏ, không ai khác hơn chính là Phong Linh lộ của Bích Dạ. Thì ra lúc mới vào thành, Bích Dạ đã thả nó bay đi, té ra là nó đi báo cho nữ nhân này biết là nàng đã đến.

Bích Dạ nhìn thấy nữ nhân ấy thì mỉm cười bước tới nghênh đón:

- Khai Sắt Lâm!

Vừa đến gần, Bích Dạ đã vươn tay ra...khi Mộ Dung Thiên tưởng rằng các nàng sẽ diễn một màn ôm ấp nhiệt tình của bằng hữu lâu ngày gặp gỡ, thì trái lại, Bích Dạ đã làm một động tác khiến cho mũi của hắn suýt tí nữa là xịt máu thành vòi. Thì ra, Bích Dạ đã bóp mạnh một cái lên đôi ngực cao vút của nữ nhân kia và cười nói:

- Úi chà, lại to ra không ít rồi này!

Chà chà, hành động này không phải là mình rất thường làm khi còn ở địa cầu sao? Ngay cả ngữ khí và nội dung cũng gần giống hệt nhau, điểm khác biệt duy nhất chính là kẻ sàm sỡ kia lại không phải mình, mà là ả “sắc nữ” Bích Dạ, còn nạn nhân cũng không còn là Tiêu Băng, mà đã đổi thành Khai Sắt Lâm.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Công hội

Nữ tử bị phi lễ trọn mắt lườm Bích Dạ:

- Ngươi vẫn cứ xấu xa như vậy, Bích Dạ...

Tuy nói thế nhưng giọng nói của nàng lại không giống như đang quở trách chút nào, xem ra còn giống với tình nhân liếc mắt đưa tình hơn nữa ấy chứ.

Bích Dạ cười hề hề nói:

- Khai Sắt Lâm, không phải ngươi vẫn thích ta làm chuyện xấu với ngươi sao?

Giờ đây, Bích Dạ từ một ma nữ với phong vận lạnh lẽo của ngày thường đã biến thành một “sắc nữ”, tính cách chuyển đổi cực nhanh khiến Mộ Dung Thiên trong lúc nhất thời khó mà tiếp nhận được.

Nếu là một nam tử nói chuyện như vậy với một nữ tử, như thế có lẽ Mộ Dung Thiên sẽ cảm thấy hứng thú đứng xem, nhưng trước mắt hắn đây, cả hai đều là nữ nhi, nên trong lòng có một loại cảm giác là lạ khó nói nên lời, giống như sâu róm bò trong bụng vậy. Đồng thời, hắn cũng hiểu thêm được một việc: nữ nhân có thanh âm rất êm tai này chính là tình nhân của Bích Dạ. Xem ra lời đồn nói Bích Dạ là người đồng tính luyến ái quả là sự thật rồi. Thật không thể tưởng được ở Thần Phong đại lục cũng có loại người này giống như địa cầu vậy. Thế mà vừa khéo Mộ Dung Thiên lại rất thích loại quan hệ như thế. Trước kia khi còn ở địa cầu, hắn vẫn luôn tìm kiếm những thứ phim ảnh kiểu như vậy, vừa nghĩ đến hai nữ nhân đồng tính bằng xương bằng thịt trước mắt thì trong đầu hắn bắt gặp liền tưởng tượng đến cảnh hai thân thể trắng nõn quấn quýt lấy nhau và lẫn lộn rên rỉ gào thét ở trên giường, chà...quả là một cảnh tượng rất kích thích. Nghĩ đến đó, tự nhiên “tiểu huynh đệ” của Mộ Dung Thiên gần như là muốn phá quan ải mà xông ra ngoài. Trong lòng hắn thầm tiếc nuối, bởi Bích Dạ đẹp như vậy, là một vu vật có thân hình hoàn mỹ, còn tình nhân của nàng dù trên người đang mặc bộ y phục ẩn sĩ và không thể nhìn rõ dung mạo và vóc dáng, nhưng nghe thanh âm trong trẻo như nước thì trực giác của Mộ Dung Thiên cho biết rằng đây hẳn là một mỹ nhân.

Bích Dạ trở lại Phật Lạc Lý Tư thành là vì đã có hẹn với tình nhân, cứ nhìn vào tình huống trước mắt thì xem ra Bích Dạ phải là bên chủ động, mà với cá tính của nàng thì có lẽ không phải loại người có thể âu âu yếm yếm kẻ khác trước mặt bàn dân thiên hạ. Nhưng giờ đây hai người họ lại không hề có kỷ hay e dè điều gì, cứ ngang nhiên bày tỏ tình cảm công khai như thế, nên khiến cho Mộ Dung Thiên bắt đầu có chút hoài nghi, phải chăng bản thân mình đang tàng hình?

Mãi đến khi hai nàng đùa giỡn chán chê rồi thì nữ nhân kia mới nhìn về phía Mộ Dung Thiên, và hỏi Bích Dạ:

- Vị tiểu thư đó là ai thế?

Bởi vì y phục Mộ Dung Thiên đang mặc chính là y phục của ẩn sĩ, nên tất nhiên là không ai có thể nhìn rõ được mặt, mà từ vóc người thẳng tuột như thế thì cũng khó đoán là nam hay nữ, hơn nữa, biết đâu người này lại có được "vòng một khiêm tốn" thì sao. Mặt khác, lâu nay Bích Dạ vốn chưa từng mang theo nam nhân đến đây tìm nàng, và Mộ Dung Thiên từ lúc đầu gặp gỡ vẫn chưa hề lên tiếng, do đó mà hẳn bị Khải Sát Lâm tưởng lầm là một nữ nhân thì cũng không có gì lạ. Lại thêm người này theo Bích Dạ đến đây, lẽ tất nhiên là phải có quan hệ rất tốt với nàng, vì thế mà Khải Sát Lâm cũng tỏ ra rất nồng nhiệt và thân ái, bởi lẽ bằng hữu của Bích Dạ thì cũng chính là bằng hữu của nàng.

"Sắc nữ" Bích Dạ lúc này mới nhớ tới sự tồn tại của Mộ Dung Thiên, nàng nghĩ đến việc bông đùa và những động tác hạ lưu với tình nhân trong lúc cao hứng khi này đều bị Mộ Dung Thiên nhìn thấy cả nên nàng không khỏi có chút xấu hổ, mặt ửng đỏ lên, may có bộ y phục ẩn sĩ che kín nên người khác không dễ nhận ra.

Thân hình của Bích Dạ khẽ lay động, nàng nhanh chóng khôi phục lại bộ dạng lẳng lơ rồi bước đến trước mặt Mộ Dung Thiên và cất giọng nói đầy quyến rũ giới thiệu:

- Vị này chính là La Dịch tiên sinh.

- Tiên sinh?

Khải Sát Lâm thất kinh, đôi mắt long lanh quay sang nhìn Bích Dạ, trong đáy mắt tràn đầy nghi vấn. Lâu nay Bích Dạ không thích nam nhân, tuy không thể nói là đối với mọi người đều căm ghét hết, nhưng ngoại trừ trường hợp xã giao với đồng đội trong dòng binh đoàn ra thì những kẻ khác đều không tiếp cận, đây là chuyện mà ai ai cũng đều biết. Thế mà bây giờ nàng lại đi chung với hắn, đặc biệt lại đứng vào cái thời điểm cả hai đang hẹn hò riêng tư, do đó mà Khải Sát Lâm mới hoang mang khó hiểu như thế.

Bích Dạ hàm hồ nói:

- Ủm, chúng ta nói chuyện sau nhé, nàng về biệt thự của mình trước đi.

Lời này của Bích Dạ có hàm ý là hãy chờ nàng giải thích sau, còn bây giờ không tiện nói trước mặt gã này.

Khải Sát Lâm ngẫm hiểu trong lòng, chỉ có điều khi nàng biết được Mộ Dung Thiên là nam tử rồi thì nhiệt tình cũng giảm hẳn xuống:

- Hoan nghênh ngài, La Dịch tiên sinh.

Ngữ khí tuy có chút khách sáo, nhưng đã mất đi sự nhiệt tình trước đó, nếu không phải vì có Bích Dạ ở bên cạnh, nói không chừng nàng cũng chẳng thèm liếc mắt tới hắn.

Mộ Dung Thiên gật đầu nói:

- Đa tạ!

Bích Dạ liếc mắt tỏ ý không hài lòng với nhân tình, như có ý trách Sát Lâm không phối hợp tốt, rồi quay đầu cười nói với Mộ Dung Thiên:

- Chúng ta đi thôi! La Dịch tiên sinh, hôm nay ngài mệt nhiều rồi, ta thấy trước hết hãy lưu lại nhà của bằng hữu ta một đêm, đợi đến mai hãy đi làm nhận chức chức nghiệp.

- Ý, chức nghiệp nhận chứng?

Sát Lâm ngạc nhiên hỏi lại. Từ khẩu âm của Mộ Dung Thiên lúc này đã cho thấy hắn phải là người trưởng thành rồi mới đúng, nhưng không hiểu sao cho đến giờ vẫn còn chưa làm chức nghiệp nhận chứng? Do đó mà trong ánh mắt của nàng bắt gặp đã có nét xem thường.

Mộ Dung Thiên rất nhạy cảm, hắn phát giác ra ngay thái độ biến hóa của Khải Sát Lâm, thậm chí còn nhận ra được khí chất vốn có toát ra từ địa vị của một nhân sĩ thuộc giới thượng lưu. Bởi vì Mộ Dung Thiên đã từng tận mắt trông thấy Lý Ngang ngang tàng hống hách thế nào, và lại gặp phải Lăng đế Tư đối đãi vô tình ra sao...vv...cho nên hắn đối với loại người như thế đều không có hảo cảm gì. Nếu không phải Bích Dạ là một người quý tộc nhưng thích tiếp cận bình dân, thì bất luận thế nào hắn cũng tuyệt đối sẽ không tiếp thụ chuyến đồng hành hôm nay. Nhưng rõ ràng lúc này chính mình lại là người không được hoan nghênh, nên Mộ Dung Thiên cũng không muốn cư xử giả tạo và lại cũng không thích nàng thấy gió bẻ chiều [1], thế là mỉm cười nói:

- Khải Sát Lâm tiểu thư, ta nghĩ có lẽ ta đi làm chức nghiệp nhận chứng trước đã, các nàng đều là nữ tử, nếu để một xá nam nhân như ta quấy rầy thì thật là bất tiện. Ta còn có bằng hữu ở trong thành nên sẽ không khó tìm được chỗ dừng chân. Bích Dạ tiểu thư, đa tạ cô đã đưa ta một chặng đường, xin tạm biệt!

Hắn vừa nói xong liền không chờ hai nàng hồi đáp, mà nghênh ngang bước đi, mặc cho Bích Dạ kêu gọi như thế nào cũng không quay lại.

Cảm thấy không thể giữ Mộ Dung Thiên lại, Bích Dạ dậm chân sẵn giọng:

- Úi chà, tất cả đều tại ngươi hết.

Khải Sát Lâm nhìn bộ dáng hiêm thấy của Bích Dạ, không khỏi cảm thấy thú vị, hé miệng cười nói:

- Bích Dạ, hình như ngươi đã có chút thay đổi.

Đồng thời, nàng cũng thấy hơi kỳ quái. Có biết bao nam nhân tìm mọi cách tiếp cận Bích Dạ nhưng không thành công, thế mà không hiểu sao Bích Dạ lại đi chủ động ngỏ lời mời gã nam nhân kia thì lại bị hấn cự tuyệt.

Bích Dạ quay đầu lại, cười quỷ quyệt nói:

- Thật sao? Ta quả thật đã thay đổi à? Đợi lát nữa thì ngươi sẽ biết ta còn xấu xa đến thế nào, hi hi!

Nàng vừa cười vừa chia ma trảo ra và lần mò khắp trên người Khải Sát Lâm.

- Oa, sắc lang đến rồi.

Khải Sát Lâm giả vờ kêu lên sợ hãi rồi xoay người bỏ chạy, chỉ để lại một chuỗi tiếng cười trong trẻo tựa như tiếng chuông ngân.

oooOooo

Không hiểu sử dụng truyền tống trận [2] như thế nào? Một kẻ rỗng túi như Mộ Dung Thiên dĩ nhiên là không thể hưởng thụ các loại phục vụ cao cấp, hơn nữa, hắn cũng lại không biết địa chỉ của Dược Sư công hội, nên đành phải "thuê xe", kiếm một con ma thú để làm phương tiện đi đến công hội.

Siêu cấp thành thị quả nhiên là siêu cấp, theo như lời của thuần thú sư thì Dược Sư công hội tọa lạc ở một nơi không quá xa đường Phiên Cách Ni vừa rồi, chỉ cách khoảng một khu nhà mà thôi. Tốc độ của ma thú có thể so với xe ô tô ở địa cầu, nhưng linh hoạt hơn nhiều. Ma thú rất hiếm khi phải đi chậm lại, càng không nói đến dừng hẳn; thêm vào đó, đường đi cũng không hề dùng đèn xanh đèn đỏ để duy trì giao thông, bởi vậy nên có thể nói là thông suốt không trở ngại. Tuy vậy, hắn vẫn phải mất hơn một giờ mới đến nơi, tính ra tối thiểu là phải có đến hơn một trăm kilômet. Mộ Dung Thiên không khỏi có chút bở ngỡ, khoảng cách đó mới chỉ là cách nhau một khu nhà mà thôi, còn nếu xa hơn một chút thì sao? Chẳng trách nào người trong giới thượng lưu đều thà tốn thêm ít tiền, nhất là với những người chuyên giết quái vật để tăng cường thực lực, nếu họ ở tại trung tâm thành mà muốn đi ra ngoài thành thì chắc sẽ tốn rất nhiều thời gian, như thế đối với họ thì quá lãng phí.

Đứng trước cửa của Dược Sư công hội, Mộ Dung Thiên lập tức cảm thấy ngay áp lực nặng nề, tựa như đứng trước một ngọn núi vậy. Một gian phòng nhỏ của Nhân Hỷ công hội [3] tuyệt đối sẽ không thể so sánh được với tòa nhà đồ sộ ở trước mắt đây, nó quả đúng là một kiểu đại lâu to lớn, kiến trúc không lồ chứ chẳng chơi! Cửa lớn của Dược Sư công hội rộng đến năm mươi thước, có thể để mười mấy con Cự Tích đồng thời tự do di chuyển ra vào, mặt đất và vách tường cũng đều làm từ thạch nhám thô ráp, tôn lên sự kiên cố, trang trọng và nghiêm túc của cái ngành nghề dược sư này. Trên cánh cửa cổng cao mấy chục thước thì có một tấm hoành phi bằng gỗ màu xanh, dài chừng mười tám thước có khắc bốn chữ lớn như rồng bay phượng múa: "Dược sư công hội".

Mộ Dung Thiên cảm khái vạn phần, rốt cuộc cũng sắp sửa có thể nhận chức rồi. Sau này bản thân mình sẽ hoàn toàn có thể hòa nhập vào thế giới đại lục kỳ quái này, và cũng bắt đầu cuộc sống tự lực cánh sinh.

Hết

Chú thích

[1] Thấy gió bẻ chèo: lái thuyền theo hướng gió.

[2] Truyền tống trận: dịch chuyển tức thời, một cách di chuyển nhanh chóng (teleport), đưa người đi từ điểm A tới điểm B chỉ trong nháy mắt. Đây là một loại phương tiện di chuyển rất thường xuất hiện trong các phim khoa học viễn tưởng (điển hình là StarTrek).

[3] Nhân hỷ công hội: công hội của những người hoạt động nghệ thuật.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Thăm dò

Tòa nhà to lớn này không phải là Dược Sư công hội của một thị trấn nhỏ nhoi nữa. Phật Lạc Lý Tư là nơi đặt tổng bộ công hội của toàn thể Lam Nguyệt đế quốc. Do đó, nơi này chính là Dược Sư tổng công hội, quản lý tất cả công việc liên quan đến chức nghiệp này ở các nơi trên toàn quốc. Chứng thực chức nghiệp chỉ là một mục trong số đó mà thôi, nó còn bao gồm cả quản lý, phân bổ, thăng cấp nhân viên, phát hành huy chương, nghiên cứu dược vật, thiết lập và xóa bỏ Dược Sư phân hội ở các thành thị lớn nhỏ...v.vv...Tóm lại, bất cứ mục nào cũng đều rất phức tạp.

Vừa bước vào cửa, Mộ Dung Thiên liền phát hiện ra nơi nắm giữ việc bồi dưỡng và phân phối nhân tài toàn quốc thì không hoàn toàn bận rộn chút nào. Có lẽ chính bởi vì cái loại công việc này là đại sự nên tuyệt đối không thể để xảy ra chút sơ suất nào, cho nên nhân viên làm việc tại Dược Sư công hội đều được sắp xếp rất đầy đủ, năng lực của họ luôn vượt xa số lượng công việc hàng ngày, vì thế mà nhân viên của các bộ môn trông như rất nhàn nhả, gần như là ăn không ngồi rồi vậy. Nơi đây thảnh thơi cũng có người mặc y phục dược sư ra ra vào vào, nhưng cũng chỉ có mười mấy, hai mươi người mà thôi.

Một nữ tử người của Mã Nhã tộc chuyên phụ trách việc tiếp đãi khách liền tiến lại hỏi:

- Tiên sinh, xin hỏi ngài có chuyện gì cần giải quyết phải không?

Mã Nhã tộc là một chủng tộc rất kỳ quái, bọn họ không có sở trường gì đặc biệt ngoại trừ trí nhớ cực tốt, gần như chỉ xem qua bất cứ thứ gì một lượt là sẽ nhớ mãi. Bọn họ thường phụ trách một số nghiệp vụ phức tạp đòi hỏi phải ghi nhớ kỹ, tỷ như tòa nhà trên trăm tầng này vậy, nàng có thể nhớ được mỗi một tầng, mỗi một bộ môn có bao nhiêu nhân viên, tên mỗi người, công việc phụ trách.v.v.vv. Họ có thể giúp những ai đến đây làm việc lần đầu tìm được sự phục vụ thích hợp chính xác, và rõ ràng dễ nâng cao năng suất làm việc của các ngành. Do đó nên họ mới có khả năng xứng đáng đảm nhiệm chức vụ tiếp đãi viên. Trừ điều đó ra, các nàng còn là “vạn sự thông”, chỉ cần ai đó gặp phải vấn đề khó khăn nào thì đi hỏi các nàng là được, trên cơ bản, có hỏi thì sẽ có câu trả lời rõ ràng, họ thật chẳng khác nào một cuốn bách khoa toàn thư sống. Nhưng trí nhớ siêu cường của họ cũng không phải là trí tuệ của bản thân họ, bởi vì họ chỉ thuần túy là ghi nhớ, chứ không phải tính toán, suy luận hay phân tích gì, bằng không thì họ đúng là thiên tài xuất chúng rồi.

Mộ Dung Thiên hỏi:

- Tiểu thư, ta nên đến đâu để tiến hành thủ tục chứng nhận chức nghiệp vậy?

Nữ tử Mã Nhã nói:

- Xin hỏi ngài đến từ nơi nào? Ta cần phải biết rõ hộ tịch của ngài thì mới có thể xác định được ngành phụ trách thích hợp.

Úi chà, bộ còn cần phải có hộ tịch nữa à? Mộ Dung Thiên có chút buồn bực, “người ngoài hành tinh” như hắn thì làm gì mà có hộ tịch chứ. Hắn hơi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Cách Lâm trấn.

Giờ đây, hắn quả thật đã xem Cách Lâm trấn là quê hương của mình rồi.

Không cần suy nghĩ, nữ tử Mã Nhã tộc liền đáp ngay:

- Bồn quốc có hai Cách Lâm trấn, một cái thuộc quyền quản hạt của thành thị cấp ba Lâm Các Đạt, còn cái kia thì trực thuộc thành thị cấp hai Uy Nhĩ thành. Tiên sinh, xin hỏi ngài đến từ trấn nào?

Mộ Dung Thiên thăm thò dài, thành thị của Lam Nguyệt đế quốc có tới hàng ngàn hàng vạn, mà trấn nhỏ thì nhiều không kể xiết, làm thế nào mà nàng có thể nhớ được rõ ràng như vậy? Nếu phải tìm trên máy tính thì e rằng cũng phải chờ đợi một, hai phút ấy chứ. Quả nhiên trí nhớ siêu cấp của Mã Nhã tộc thật là danh bất hư truyền.

- Là Cách Lâm trấn của Uy Nhĩ thành.

- Tốt lắm, Uy Nhĩ thành thuộc khu 316 của đế quốc, phụ trách bộ phận này là lầu 108 khu 3 phòng 22. Thẻ chất trắc thí sư số một là Liệt Đa Phu tiên sinh, số hai là Nội Nội tiên sinh, số ba là Ái Đa Ô Mông phu nhân, số bốn là....

- Tiểu thư, đủ rồi! Ta nghĩ là người đã giúp ta rất đầy đủ rồi...

Người nói còn đang thao thao bất tuyệt, chẳng ngại phiền hà, nhưng Mộ Dung Thiên là người nghe mà đã thấy đầu choáng mắt hoa rồi, nên hắn vội vàng ngắt lời. Những tên gọi kiểu Phương Tây này vốn đã rất hao tổn tâm trí, hơn nữa lại nhiều như vậy. Mộ Dung Thiên quả thật không nghĩ ra nàng làm sao mà có thể nhớ được từng chi tiết như vậy, lẽ nào đầu óc người Mã Nhã tộc cũng vận hành theo cơ số hai như máy tính chăng? Mộ Dung Thiên càng nghĩ càng cảm thấy ý nghĩ viển vông của mình cũng không phải là không có khả năng.

May mà nữ tiếp viên này vẫn chưa đến mức cứng nhắc như máy tính, lúc này nàng cũng nhận ra Mộ Dung Thiên có vẻ thiếu kiên nhẫn nên mới dừng lời và chuyển đến phần quan trọng:

- Về phần những hạng mục công việc khác, tỷ như bố trí địa điểm, tiền lương.....nhất định phải trải qua trắc thí mới có thể xác định cụ thể. Đi về phía trước 237 thước sẽ có vài điểm truyền tống cỡ nhỏ. Tiên sinh có thể sử dụng miễn phí các phương tiện đi lại giữa các công hội ở trong tòa nhà cao tầng

này. Không biết ta còn có thể giúp ngài chuyện gì nữa chăng?

Mộ Dung Thiên vội đáp:

- Không cần, không cần đâu.

Ở đây càng lâu, Mộ Dung Thiên càng thấy rằng bản thân như đang nói chuyện với một cái máy hoặc cũng có thể nói là một người máy không có tình cảm, bởi vì nàng ghi nhớ rất nhiều con số, thậm chí ngay cả khoảng cách từ đây đến điểm truyền tống là bao nhiêu cũng có thể kể ra chuẩn xác được như vậy. Vì thế mà Mộ Dung Thiên cũng không biết là nên bái phục tộc người Mã Nhã hay là nên đau xót cho họ nữa đây.

Mộ Dung Thiên đi theo hướng chỉ dẫn của nữ tiếp viên thì cũng tìm được vài địa điểm truyền tống như nàng ta nói. Nơi đây quả không hổ là Dược Sư tổng công hội, thật đúng là xa xỉ quá mức, ai vào đây cũng có thể tùy tiện sử dụng truyền tống trận. Tuy nhiên, những truyền tống trận ở đây so với những cái ở trong thành thì lại không giống nhau mấy, bởi vì những cái ở đây đều do nội bộ tổng công hội thiết lập, vốn không hề liên quan với truyền tống trận ở bên ngoài, mà phạm vi của chúng cũng nhỏ hơn nhiều, do đó mà chúng đòi hỏi ít năng lượng hơn và chi phí cũng giảm đi rất nhiều. Lại nói nếu không có loại truyền tống cỡ nhỏ này giúp người ta di chuyển ở trong tòa nhà này thì tất cả mọi hoạt động ở đây quả thật là rất phiền toái. Tổng công hội không cho phép bất cứ ai mang theo ma thú đi đi lại lại trong đây, nếu không thì nơi đây sẽ bị biến thành một cái vườn thú, gà bay chó sủa khắp nơi, gây rối loạn cả lên thì biết làm sao?

Loại truyền tống miễn phí này sử dụng rất đơn giản, chúng không đòi hỏi người ta phải có thẻ thì mới dùng được, cũng gần giống như thang máy ở địa cầu vậy. Chúng có phím số từ 0 đến 9, có thể tự do lựa chọn truyền tống đến số ba của Nội Nội tiền sinh trong tòa nhà này.

Mộ Dung Thiên mau chóng ấn ba chữ số 108, tính theo thời gian mà thanh âm nhắc nhở lúc trước nghe được gần giống nhau. Hắn đã từng trải qua một lần truyền tống, nên bây giờ không còn hồi hộp căng thẳng như trước nữa. Những tia bạch quang vừa xuất hiện thì Mộ Dung Thiên đã được đưa đến một hành lang khác chỉ trong cái chớp mắt. Hắn nhìn qua cửa sổ thấy rõ mây trắng lững lờ bay qua, đúng là tầng 108 rồi.

Rất cuộc Mộ Dung Thiên cũng tìm được phòng 22 khu 3 theo lời chỉ dẫn của nữ nhân Mã Nhã tộc. Ở nơi đây rất nhân hạ, sau khi pháp lệnh mới ban bố thì chỉ có hai hạng tổ chất với trị số vượt qua 1200 là có thể đến đây để thực hiện chứng nhận, những người đạt tiêu chuẩn đó đều là những người xuất sắc nên cũng tương đối khan hiếm. Do đó mà nơi đây mới có vẻ nhân hạ như vậy.

Trong phòng 22 còn có nhiều phòng nhỏ, bởi vì tổ chất trắc thí sư đòi hỏi phải có nơi làm việc hoàn toàn thanh tịnh thì mới có thể cố gắng đạt tới chỉ số trắc thí chuẩn xác nhất. Mộ Dung Thiên tìm bừa một gian phòng đang để ngõ cửa rồi bước vào, nam nhân đang làm việc tại đây là một người trung niên thuộc Nhân tộc. Trên đại lục này chỉ có Nhân tộc là mới có thể đảm nhiệm được chức vụ này, mà người có thể làm việc tại tổng công hội thì nhất định phải là người có cấp bậc từ tượng sư trở lên. Bởi vậy mà những người ở đây, ngoại trừ những ai có khả năng ghi nhớ tăng giảm theo tuổi tác như Mã Nhã tộc, còn lại thì hầu như ai cũng đều khá lớn tuổi. Tuổi tráng niên ở trên Thần Phong đại lục khá dài, trong khi độ tuổi trung niên và lão niên đều khá ngắn, do đó mà độ tuổi của người trung niên và lão niên chênh lệch nhau cũng không lớn.

Người trung niên thấy hắn bước vào thì đứng lên nói:

- Trắc thí sư số hai là Nội Nội, rất hân hạnh được phục vụ ngài.

Mộ Dung Thiên trong trang phục ẩn sĩ chỉ lộ ra mặt nạ bảo hộ, nói:

- Ta đến đây để làm thủ tục chứng nhận chức nghiệp.

Nội Nội nhìn Mộ Dung Thiên và hơi có chút sững sốt, đa số những ai đến đây thông thường đều là những người vừa mới trưởng thành, còn cỡ tuổi mười ba, mười bốn như Mộ Dung Thiên đây thì đúng là mới lần đầu trông thấy. Nhưng pháp lệnh đã ban bố, và người có thể đến nơi đây để làm thủ tục chứng nhận thì hẳn đều là nhân tài xuất sắc, do đó mà trắc thí sư không dám chậm trễ và cũng không dám đưa ra nghi vấn gì, để tránh khỏi đắc tội với người ta. Thế là y liền theo quy củ mà tiến hành trắc thí cho Mộ Dung Thiên. Đây là trắc thí chức nghiệp chuyên nghiệp, chỉ cần xác định được tổ chất của được sư thì tốt rồi, bởi vậy nên không lâu sau đã có kết quả.

- 2536, 2548!

Không cần phải hỏi, Nội Nội cũng kinh hãi giống hệt Mạc Lý An vậy. Với chỉ số như thế thì ngay cả một nơi có nhân tài đông đúc như Dược Sư tổng công hội này cũng chưa từng gặp được. Mà chỉ số trắc thí của Nội Nội và Mạc Lý An lại có chút khác biệt, chỉ là con số lần này của Nội Nội thì hẳn là chính xác hơn một chút, dù sao người này cũng là trắc thí sư chuyên nghiệp cho được sư kia mà.

Thế nhưng khi gặp phải chỉ số ngàn năm khó gặp này thì Nội Nội lại không có tự tin như Mạc Lý An, nên y lại phải trắc thí thêm lần nữa, sau khi thu được kết quả vẫn giống vậy thì Nội Nội mới hết hoài nghi. Y lau mồ hôi trên trán và thái độ không những là khách khí hơn mà còn có vẻ rất tôn kính, y hỏi:

- Xin hỏi tiên sinh xưng hô thế nào?

- Ta tên là La Địch.

- Xin chúc mừng ngài, La Địch tiên sinh! Chỉ số của ngài tuyệt đối là đặc cấp thiên tài, sau này nhất định sẽ trở thành một trong những nhân vật trụ cột trong công hội, vì để quốc mà sẽ có những cống hiến vĩ đại và nhận được sự tôn kính của muôn người. Ngài sẽ như vầng thái dương chói sáng trên bầu trời, như trăng sáng trong bóng tối...

Nội Nội cứ thao thao bất tuyệt tuôn ra hết bao lời khen ngợi tốt đẹp nhất, khiến cho toàn thân của Mộ Dung Thiên sồn cả gai ốc, rồi sau đó mới nói ra một câu hữu dụng:

- La Định tiên sinh, xin mời cảm chỉ số này đến tầng 125 khu 1, phòng 11 để tiến hành thủ tục nhận huy chương.

Mộ Dung Thiên thờ phào nhẹ nhõm, thăm nghĩ chẳng lẽ những người ở tổng công hội đều nói nhiều như vậy sao? Nếu vậy thì xem ra họ cũng không khác với người của Mã Nhã tộc lắm. Tuy thế, hắn vẫn lễ độ nói:

- Đa tạ Nội Nội tiên sinh!

Nội Nội tiễn Mộ Dung Thiên ra đến tận cổng. Y mới vừa quay về bàn làm việc, còn chưa kịp ngồi xuống thì đã thấy có hai người mặc y phục ẩn sĩ cùng bước vào. Nội Nội nghĩ thầm trong lòng: “Lẽ nào gần đây tại Phật Lạc Lý Tư lại thịnh hành loại trang phục ẩn sĩ nhỉ? Tại sao mà người trước kẻ sau khi đến chứng nhận đều ăn mặc kiểu này vậy ta?”

Tuy nghĩ vậy, nhưng y vẫn lên tiếng:

- Mời chư vị lần lượt tiến vào từng người một để trắc thí được chăng? Còn ai chưa đến phiên thì xin tạm thời hãy đợi bên ngoài cửa nhé.

Một trong hai người mặc đồ ẩn sĩ cời chiếc mặt nạ bảo hộ xuống và để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, mỉm cười nói:

- Nội Nội tiên sinh, ta chỉ muốn hỏi một chút, chỉ số của vị tiên sinh vừa rồi là bao nhiêu thế?

Nội Nội vừa trông thấy khuôn mặt của người kia thì kinh hô thất thanh:

- Bích Dạ tiểu thư!

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Diễm ngộ

- 2536, 2548!

Lại thêm một người nữa bị chỉ số siêu khủng của Mộ Dung Thiên dọa cho mất vía. Đó là người thợ rèn Ai nhân râu ria xồm xoàm, chuyên ngành của gã chính là chế tạo và phân phát huy chương. Ai nhân trời sinh giỏi về kim loại và nghề rèn nên thường nhận chức Thiết Tượng. [1]

Tên Ai nhân ấy cảm thán nói:

- Cừ thật, La Định tiên sinh quả nhiên là một nhân tài hiếm thấy!

Người này rất hào sảng, không giống nữ tử Mã Nhã tộc và Nộ Nộ trắc thí sư mà Mộ Dung Thiên đã gặp trước đó. Gã hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ngươi hãy chờ một chút, để ta lập tức chế tạo cho ngươi một cái huy chương.

Huy chương vốn không phải là có sẵn, bởi vì khi chế tạo huy chương cần phải trích huyết nhận chủ mới được.

Mộ Dung Thiên sau khi trích hai giọt máu vào trong cái bình bạch ngọc giống như ống nghiệm, gã thợ rèn liền cầm lấy khối thạch anh trong suốt bỏ vào lò lửa, đợi bên ngoài đỏ rực lên thì sau đó lại dùng cái kiềm lấy ra, kê đến lại cầm lấy cái tiêu đồng chuy thường sử dụng trong công việc mà đập gõ “đình đình đang đang” một chập. Thạch anh được nung nóng với nhiệt độ cao nên liền bị mềm đi, ở bên dưới tiêu đồng chuy, nó trông chẳng khác nào chiếc kẹo đường bị ngâm nước nhiều lần rồi này sinh biến hóa. Không bao lâu sau thì một phiến huy chương hình lá cây xuất hiện, trên bề mặt có rất nhiều đường vân rất rõ nét, thậm chí còn có thể thấy được từng ly từng tý của nó nữa. Kỹ thuật của Ai nhân quả thật rất tinh vi, đúng là trái ngược với vẻ ngoài thô kệch của họ.

Lá cây chính là ký hiệu nhập môn của dược sư, Mộ Dung Thiên tuy có tố chất siêu quần trắc việt, nhưng lại chưa trải qua quá trình tôi luyện cao cấp, nên hắn vẫn phải được đối xử bình đẳng.

Người thợ rèn cầm lọ bạch ngọc đựng tiên huyết để trên mặt, khối thạch anh kia cũng rất thần kỳ, rõ ràng là đang ở tình trạng thể rắn chắc, nhưng giọt máu kia lại tựa như bọt biển chậm rãi thấm thấu vào bên trong, so với sừng vật nở trướng thì cũng chẳng khác bao nhiêu.

Ái nhân cầm cái huy chương đưa cho Mộ Dung Thiên rồi nói:

- Được rồi, người xem thử đi.

Mộ Dung Thiên cầm chiếc huy chương vào tay, nó tức thì toát ra một luồng bạch quang nhàn nhạt, đó là do trải qua việc dùng máu tẩy luyện đặc tính, ngoại trừ chủ nhân ra, còn những người khác khi cầm nó trong tay thì sẽ không xảy ra hiện tượng này.

Hà, rốt cuộc cũng có chỗ đứng danh chính ngôn thuận tại đại lục này rồi. Mộ Dung Thiên thầm nghĩ gánh nặng trong lòng bấy lâu cuối cùng cũng được thả xuống đất, trước đây không có huy chương chức nghiệp nên hẳn luôn có cảm giác như mình đang ở lậu vậy, vì thế nên cao hứng nói với người thợ rèn:

- Thác Mễ Á tiên sinh, người quả là một người thợ tài ba, huy chương này rất đẹp, ta thích lắm!

Ái nhân và Trư nhân giống nhau ở chỗ rất thích được nghe người ta tán dương, ngay trong suy nghĩ thì họ cũng không khiếm nhường chút nào. Thác Mễ Á vừa nghe khen thì lập tức ngoác miệng ra cười thật tươi, gã thầm nghĩ những người đến đây lấy huy chương, sau khi có được nó rồi thì chỉ xem lại ý nghĩa của huy chương rồi bỏ đi thẳng chứ không hề chú ý đến tay nghề xuất chúng của gã, không ai lại giống như cái vị La Dịch tiên sinh này, biết phân biệt hàng tốt xấu. Do đó mà gã nhất thời cao hứng đáp liền:

- La Dịch, địa chỉ của người ở đâu thế, để lúc nào rảnh rồi thì ta sẽ đi tìm người uống rượu, ta mời khách!

Cách thức biểu hiện lòng mến khách thường thấy nhất của Ái nhân là mời rượu. Sau khi họ đã xem ai đó là bằng hữu thì sẽ gọi thẳng tên của người đó. Hai điều này khá giống với cánh nam nhân ở địa cầu.

Mộ Dung Thiên thấy Thác Mễ Á hào sảng như vậy nên rất có hảo cảm, hẳn cười đáp:

- Tốt lắm! Nhưng mà ta vừa đến Phật Lạc Lý Tư thôi, tạm thời còn chưa có chỗ ở, khi nào có rồi thì sẽ báo cho người biết nhé.

Thác Mễ Á gật đầu đồng ý, vừa vặn lúc này lại có người khác tới làm huy chương nên gã tiếc nuối nói với Mộ Dung Thiên:

- La Dịch, cứ tiếp tục đến lầu 83, khu 4 phòng 5 để điều sắc [2] đi thôi. An Ny nữ sĩ làm việc với người.

Mộ Dung Thiên nói:

- Được!

Khi hẳn sắp bước ra cửa, đột nhiên Thác Mễ Á hô:

- La Dịch, đừng quên đấy, khi nào có địa chỉ thì nhớ cho ta biết nhé!

Tính tình của Ái nhân quả là rất hào sảng, chỉ cần nói chuyện hợp ý thì đã xem nhau như là bằng hữu tâm giao từ nhiều năm vậy.

Điều sắc là một công việc rất đơn giản, điều sắc sư An Ny cầm huy chương bỏ vào một lọ nước màu xanh lục, đợi đến khi tất cả chất lỏng ở bên trong bị hấp thu hoàn toàn, thì chiếc huy chương hình lá cây đang có màu trong suốt sẽ lập tức biến thành xanh thẫm, bên trong phảng phất như có dịch thể lưu động. Điều này cũng có chút tương tự với các món hàng tinh phẩm ở địa cầu. Tuy cùng là được sư huy chương, nhưng tiêu ký “diệp tử” của Mộ Dung Thiên hơi khác một chút, bởi lẽ màu xanh lục là biểu thị đẳng cấp của hẳn tuy thấp nhưng lại có tố chất cực cao. Thông thường thì chỉ có ai có những chỉ số trên 2000 thì mới có được màu xanh lục này. Sau khi thêm màu sắc, cho dù cấp bậc chức nghiệp của Mộ Dung Thiên chỉ là mới nhập môn, nhưng mọi người cũng không dám khinh thường và thất lễ, bởi vì biết đâu sau này hẳn sẽ có thể trở thành tông sư, hay thậm chí có khi còn là đại nhân vật thánh cấp cũng chưa biết chừng. Do đó mà bây giờ người ta đối đãi với hẳn cũng tương đương với cấp tượng sư rồi.

Kể đến thì hẳn lại phải chạy qua mười mấy khâu và thông qua một loạt trình tự tương tự như thế, sau hai, ba giờ, tất cả mọi việc trong Tổng Bộ Dược Sư công hội đã được xử lý vẹn toàn. Hẳn phải đi khắp các nơi, thủ tục cũng có chút phiền hà, nhưng cuối cùng cũng đến được bộ phận có thể nói là quan trọng nhất với những người đi làm chứng nhận - Bộ phân phối và đãi ngộ.

Khác với những tiểu viên chức ở những khâu khác, các nhân viên làm việc tại đây đều phải phụ trách công việc có tầm mức quan trọng như việc điều phối này thì hẳn phải là những người thuộc tầng lớp cao cấp của công hội đảm nhiệm rồi. Sau khi biết được Mộ Dung Thiên có tố chất cực cao, người phụ trách có tên là Bồ Luân Đặc cũng hết sức bất ngờ, tiếp theo đó thì y lập tức có sự biểu hiện rất nhiệt tình, chẳng những thế mà còn đích thân rót cho hẳn một tách trà nữa.

Mộ Dung Thiên hỏi thăm dò:

- Bồ Luân Đặc tiên sinh, ta muốn về Uy Nhĩ thành nhận chức, không biết có được không?

Bồ Luân Đặc vừa nghe thế thì liền đáp:

- La Dịch tiên sinh, Uy Nhĩ thành chỉ là một địa phương nhỏ bé, mà ngài thì lại có tiềm năng như vậy, đúng lý ra thì nên ở lại Phật Lạc Lý Tư mà giảng cánh hùng ung, đại triển thần oai mới phải. Hơn nữa, ta nghe nói công tác phòng ngự ma thú công thành của Uy Nhĩ thành cũng không được tốt lắm, lần trước còn suýt nữa là bị công phá. Nếu như sau này lại phát sinh sự việc như thế, vậy thì nhân tài như ngài sẽ gặp phải rủi ro ngoài ý muốn, thế thì bổn

quốc sẽ bị tổn thất rất lớn. Lẽ tất nhiên là ta chỉ ví dụ như vậy thôi. Mà chúng ta ở Phật Lạc Lý Tư, thì từ ngày thành lập cho đến nay vẫn chưa bao giờ bị uy hiếp đến tính mạng, và tất nhiên là sẽ có khả năng bảo hộ La Định tiên sinh được an toàn rồi.

Mộ Dung Thiên vốn không ôm nhiều hy vọng, giờ đây nghe Bồ Luân Đặc nói thế thì lại càng biết là không được, nên chỉ đành nói:

- Vậy được rồi, ta sẽ ở lại Phật Lạc Lý Tư.

Tuy nói thế, nhưng hẳn cũng không biết có cách nào để đưa được bọn Tư Ân cùng đến đây, điều đó quả thật là một nan đề. Phật Lạc Lý Tư là nơi mà các đại chức nghiệp công hội và các Liên minh công hội tồn tại, sức phòng ngự của nó đương nhiên là rất vững chắc, mà đằng sau lại là đế đô, còn sự an toàn của dân cư ở đế đô trong thời gian ma thú công thành cũng được đảm bảo tối đa, thậm chí có thể nói là không hề bị uy hiếp chút nào. Bởi vậy mà có rất nhiều người muốn di cư đến Phật Lạc Lý Tư, nhưng diện tích thành thị lại cố định, do đó mà họ cũng phải khống chế sự tăng trưởng về mặt nhân khẩu. Hiện nay tòa thành này đang dần dần có xu hướng quá tải, vì thế, muốn trở thành cư dân của Phật Lạc Lý Tư hẳn cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Bồ Luân Đặc là một lão già sành đời, chỉ cần một cái liếc mắt thì đã nhìn ra được Mộ Dung Thiên không lưu luyến chốn thành thị lớn ất hẳn là có nguyên nhân, vì thế mà lão mỉm cười nói:

- Nếu như ngài lo lắng cho thân nhân của mình, vậy thì ngài cũng có thể tùy thời mà đưa họ đến Phật Lạc Lý Tư. Chuyện này sẽ do công hội chúng ta đứng ra giải quyết, hẳn là sẽ không có vấn đề gì.

Tuy Bồ Luân Đặc nói ‘hẳn là’, nhưng kỳ thật thì giọng điệu lại rất tự tin, so với ‘khẳng định’ cũng không khác là bao. Đáng lý ra thì phải đạt đến cấp bậc tượng sư thì mới có thể đem theo người nhà vào thành, cả gà chó hay sủng vật cũng được mang theo [2]. Xem ra, có thể nói là Bồ Luân Đặc đặc biệt chiều cổ đến Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên nghe thế thì rất vui mừng, nói:

- Đa tạ Bồ Luân Đặc tiên sinh!

Tuy nhiên, hẳn cũng chưa dám đưa ra yêu cầu ngay, vì dù sao thì Tư Ân, Lạc Na và Lệ Toa cũng không có quan hệ huyết thống chính thức với hẳn. Do đó hẳn thăm hạ quyết tâm, đợi đến lúc có dịp thì hẳn nhất định sẽ tạo ra nhiều thành tích để được công hội giúp đỡ nhiều hơn nữa, chỉ có như vậy thì việc đưa mấy người vào thành cũng dễ dàng hơn. Nghĩ như vậy rồi tâm tình của Mộ Dung Thiên cảm thấy rất khoái trá, hẳn nói tiếp:

- Bồ Luân Đặc tiên sinh, xin hỏi lúc nào thì ta có thể bắt đầu nhận chức vậy? Và ta sẽ làm việc ở đâu?

Bồ Luân Đặc cười nói:

- La Định tiên sinh, chỉ cần nguoi nguyện ý thì bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu. Về phần địa điểm công tác thì cũng có thể tùy ý chọn bất cứ nơi nào nguoi muốn.

- A! Thật nơi nào cũng được sao?

Mộ Dung Thiên có chút mơ hồ, câu nói trước của Bồ Luân Đặc thì hẳn còn nghe hiểu được, nhưng câu sau thì lại không rõ chút nào.

Bồ Luân Đặc đành giải thích:

- Được sư chúng ta vốn có thể yêu cầu một địa điểm cố định để luyện chế đan dược, nhưng chẳng qua đó chỉ là những việc lao động chân tay, còn đối với những thiên tài có trị số ngoài 1800, tỷ như La Định tiên sinh đây thì cần nghiên cứu các loại thảo dược mới hoặc đề cao hiệu lực dược phẩm cũ là đủ rồi. Nếu như bọn ta ràng buộc ngài thì vô hình chung sẽ làm hạn chế khả năng sáng tạo và dừng khí thực nghiệm thí nghiệm của ngài, như vậy thì ngài sẽ không được phát triển tốt. Bởi vậy, nên ngài hoàn toàn được tự do lựa chọn môi trường làm việc. Mỗi tháng còn được lãnh mức lương là một trăm thủy tinh tệ, rồi tùy theo đẳng cấp mà tăng dần lên. Nếu như ngài có thành quả tốt trong việc nghiên cứu dược vật thì sẽ còn có thể nhận được thêm một phần tiền thưởng. Ngoài ra, tất cả mọi chi phí nghiên cứu đều sẽ do công hội chi trả.

Kỳ thật công việc của Mộ Dung Thiên cũng giống như các khoa học gia tại địa cầu. Họ được cấp trên cho phép nghiên cứu đủ thứ trên trời dưới đất, ngoài ra, nếu có thành quả tốt thì còn được thưởng thêm. Còn nếu không làm được gì cả thì vẫn lãnh tiền lương đều đặn mỗi tháng. Ở tại Thần Phong đại lục này thì tố chất sẽ quyết định cho số phận của một người, và điều đó cũng không hẳn là có chỗ không tốt. Cho dù bây giờ Mộ Dung Thiên có ăn không ngồi rồi cả ngày trời, chỉ lêu lổng ăn chơi thì mỗi tháng vẫn có thể lãnh một trăm thủy tinh tệ, chỉ là sẽ không được tăng lương mà thôi. Do đó mà lúc này trong lòng hẳn như đang nở hoa, hớn hờ vô cùng. Trước kia hẳn vẫn luôn lo lắng không biết sau khi nhậm chức được sư rồi sẽ ở một nơi nào đó, làm một loại công việc lặp đi lặp lại hết ngày này qua ngày ngày khác, sống một cuộc sống bình bình và không có gì thay đổi như thế thì hẳn sẽ buồn chết đi được. Hơn nữa, điều quan trọng hơn là hẳn tuyệt không thể để công việc bận rộn trôi buột hẳn, bởi vì hẳn còn có dã tâm cao xa hơn. Hẳn quyết sẽ không quên việc đó. Giờ đây, hẳn chỉ còn chờ đợi cơ hội nữa mà thôi. Tuy nhiên, công việc chủ yếu hiện nay là hẳn phải đứng vững ở Thần Phong đại lục này trước đã.

- Phải rồi, ta từ nơi xa xôi đến đây, trong nhà cũng không hề giàu có, mà trên người cũng không có tiền. Không biết công hội có thể tạm ứng trước cho ta một ít tiền lương...

Ngón tay cái của Mộ Dung Thiên không ngừng xoa xoa vào ngón trỏ, còn trên mặt thì lộ ra bộ dáng tham quan đang đòi tiền, quả là ti tiện bỉ ổi quá sức.

Bồ Luân Đặc cười nói:

- Yên tâm đi, La Định tiên sinh, đối với nhân tài có tiềm lực cao thì chúng ta tuyệt không tiếc rẻ ky bo chút nào đâu. Chỉ cần là được sư có chỉ số ngoài 1800, sau khi hoàn thành công việc chứng nhận thì sẽ lập tức thu được ba nghìn thủy tinh tệ.

- Ba nghìn thủy tinh tệ? Cũng có nghĩa là ba vạn kim tệ?

Mộ Dung Thiên nuốt nhanh một ngụm nước miếng xuống, nhưng hần còn chưa hết kinh ngạc thì Bồ Luân Đặc lại nói tiếp:

- Ngoài ra, những nhân tài như thế sẽ còn được nhận thêm một căn biệt thự xa hoa ở khu phố Hoàng Kim tại thành nữa....

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Câu dẫn

Nữ tử này quả là rất xinh đẹp, vóc người dong dong cao, mặc dù không nở nang đầy đặn như Bích Dạ nhưng rất xinh xắn, trông tựa như một mỹ nhân ngư trong truyền thuyết vậy. Vóc người của nàng được khéo léo kết hợp với dáng đi thướt tha thật là hoàn mỹ, còn mái tóc đen tuyền thì nhẹ bay trong gió với đôi mắt màu xanh nước biển hút hồn, quả không chê vào đâu được. Mộ Dung Thiên nghĩ không ra là đã gặp nàng ở đâu rồi, hần vốn rất tự tin với trí nhớ của mình, nó còn chưa suy yếu đến nỗi không có một tí ấn tượng nào với một mỹ nhân như thế này.

Mặc kệ thế nào, chỉ cần là mỹ nhân thì hần nhất định sẽ không cự tuyệt rồi. Vì thế nên Mộ Dung Thiên liền trả lời:

- Phải, ta chính là La Định đây. Chẳng hay tiểu thư là....

Nữ tử có vẻ ngượng ngùng, nàng đáp:

- Ta tên là Khắc Lý Tư Đề, là một người thợ may bình thường ở trong thành này, là Phò Lý Tây Tập nữ sĩ, làm việc tại bộ phận may mặc y phục trong Dược Sư công hội, và cũng là chủ nhân của sùng vật của hàng xóm của cháu ngoại của cửu cửu của mẫu thân của biểu ca ta. Ta và nàng có chút giao tình, hôm nay khi ta đến làm việc thì nghe nàng nhắc đến công hội vừa có một nhân vật kiệt xuất với tố chất rất cao, và người đó không ai khác ngoài La Định tiên sinh ngài. Vì vậy mà ta muốn đến đây để được chiêm ngưỡng phong thái của ngài.

Thật ra nàng ta chỉ cần tùy tiện đưa ra một lý do nào đó là được, căn bản là không cần phải lừa gạt thái quá như thế, bởi vì vừa nãy Mộ Dung Thiên nghe những lời ca tụng của gã thợ rèn thì suýt tí là hần đã cười đến rụng cả hàm răng rồi, tuy nhiên hần vẫn phải cố gắng làm ra vẻ khiêm tốn và nói mấy lời khách sáo, nhưng phỏng chừng cả kẻ điếc cũng có thể nghe ra vẻ tự đắc của hần ở trong lời nói nữa là.

Khắc Lý Tư Đề mỉm cười nói:

- La Định tiên sinh, ngài quá khiêm tốn rồi. À, ta có một thỉnh cầu nho nhỏ, nhưng cũng thật khó nói ra miệng...

Thanh âm của nàng ẩn chứa sức quyến rũ đặc biệt, lại như vô tình hay hữu ý khơi gợi lên cảm tình của người nghe, nên khiến cho hần khó lòng mà cự tuyệt. Kỳ thật, chỉ cần dựa vào dung mạo và vóc dáng của nàng thôi thì cũng đủ làm khuynh đảo những tên sắc lang rồi, còn lại những thủ đoạn khác thì đều là dư thừa, huống chi Mộ Dung Thiên cũng không có thói quen xấu là từ chối mỹ nữ. Tuy nhiên, trông nàng cũng có vẻ là con gái nhà lành, nên Mộ Dung Thiên không thể có những động tác hay lời nói quá đáng, thế là hần bèn tỏ ra vẻ đạo mạo, nói:

- Khắc Lý Tư Đề tiểu thư, cô đừng ngại, có chuyện gì cứ nói, nếu như ta có khả năng thì nhất định ta sẽ giúp cô.

- Chuyện là thế này, La Định tiên sinh, ta vốn rất có hứng thú với chức nghiệp dược sư, nhưng vì do thiên tư có hạn nên không có khả năng đảm đương. Thế nhưng đối với những thiên tài dược sư thì ta lại luôn luôn ngưỡng mộ.

Khắc Lý Tư Đề nhìn sắc trời đã nhá nhem một chút, rồi cúi đầu ngượng ngùng nói tiếp:

- Thời gian cũng không còn sớm nữa, không biết ta có may mắn mời được La Định tiên sinh đến hàn xá để dùng bữa tối và “xúc tát đàm trường” [1] với nhau về các đề tài đan dược và những vấn đề khác trong cuộc sống được chăng?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì khí huyết sôi lên sùng sục, lòng hươu dạ vượn lập tức nổi lên, và lập tức trở nên ý loạn tình mê ngay. Không biết những lời này có ẩn ý sâu xa hay đặc biệt gì hay không? Nơi đề “thảo luận suốt đêm trường” được nhắc tới ở đây thì sẽ là trong phòng khách, trên trường kỷ hay là trên chiếc giường êm ái của phòng ngủ nhỉ? Hay là chính xác hơn, có thể là từ trên giường thảo luận đến sàn nhà, rồi từ phòng khách thảo luận đến nhà bếp? Vào thời khắc này, trong lòng Mộ Dung Thiên dâng lên một loại cảm giác thật là cổ quái, cái cô nàng Khắc Lý Tư Đề ở trước mặt này dùng lời lẽ

rất tao nhã, khí chất phiêu dật. Bề ngoài của nàng trông như một người kín đáo giữ mình, nhưng bên trong lại rất có thể là đáng phụ. Nhìn kỹ phương nhân của nàng nhỏ dài, chân mày lá liễu cong cong, đôi môi đỏ mọng gợi cảm, phía cằm trái còn có một nốt ruồi mỹ nhân (duyên). Căn cứ vào kiến thức mà Mộ Dung Thiên đã thành thạo được từ những vị cao thủ bói toán lúc còn ở địa cầu về “quan nữ chi thuật”, [2] thì nữ nhân thuộc loại này là loại bên trong hết sức quyến rũ và dâm đãng, nhưng bề ngoài thì lại có vẻ cao cao tại thượng, ra vẻ rất đoan trang đứng đắn. Những nữ nhân thuộc loại này chính là những người có ham muốn tình dục rất mãnh liệt.

Bởi vì kết luận này là của "Quan nữ chi thuật", là một thuật soi gái đỉnh cao, người ngoài có thể cho là hàm hồ không đáng tin, nhưng kỳ thật thì nó có căn cứ khoa học hẳn hoi. Tuy vậy, Mộ Dung Thiên cũng không dám tùy tiện xác định nữ nhân trước mặt mình là như thế nên bèn thử thăm dò:

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, "bàn luận" vào giờ đó có phải là quá muộn không? Chỉ e đến lúc đó thì ta sẽ không kịp về nhà.

Trên thực tế, Phật Lạc Lý Tư là một thành thị siêu cấp nên mọi sinh hoạt ở đây thì ngày cũng như đêm. Ban đêm trong thành luôn có tuần thú sư đi tuần cho đến tận hừng đông, nên không cần lo về vấn đề đi lại. Huống hồ cho dù có xa xăm cách trở thì vẫn có thể di chuyển bằng Truyền tống trận, mà với thu nhập hiện tại của Mộ Dung Thiên thì đứng nói đến một hai chuyến, dù có đi một ngày một đêm thì hẳn vẫn dư sức chi trả. Do đó mà “không về nhà được” chỉ là mượn cớ, hiển nhiên hẳn muốn thấy nàng ta trả lời ra sao mà thôi.

Khắc Lý Tư Đế nghe hẳn hỏi vậy thì trán giãn ra, uốn bộ ngực cao ngất lên cho cao thêm, rồi hào hứng nói:

- Không sao, nhà ta có đến mấy chiếc giường lận, hơn nữa cũng không có ai ở nhà. La Định tiên sinh, nếu như không chê thì xin mời ngài hãy ở lại một đêm.

Mộ Dung Thiên nghe xong lập tức đem toàn bộ những chi tiết thứ yếu trong lời nói của nàng loại bỏ đi hết, mà chi tiết trọng yếu nhất là ở "hơn nữa không có ai ở nhà". Thật ra chỉ cần có đủ giường là được, còn có hay không có người nhà thì cũng chẳng quan hệ gì, nhưng mà trong lời nói dư thừa đó đương nhiên không phải là không có ý nghĩa, nó nói rõ ra rằng: trừ đi ngủ, nói chuyện phiếm ra, hẳn còn có khả năng làm được nhiều việc khác nữa. Tâm hồn “thuần khiết” của Mộ Dung Thiên liền linh hội ngay được ý tứ đó, hẳn dám chắc đến chín phần mười là nàng ta đang dụ dỗ hẳn.

Thế nhưng đối với Mộ Dung Thiên thì hẳn luôn mong chờ những lời nói mang tính cách “câu dẫn” của nàng, vì thế nên hẳn cuống quýt gật đầu đáp ứng ngay:

- Tốt, tốt, như vậy ta sẽ không khách khí nữa nhé.

Trong lòng hẳn vui mừng như nở hoa, cái cảm giác được người khác tôn kính đúng thật là rất tuyệt, nhất là khi vừa có được việc làm thì đã có mỹ nữ tự sà vào lòng ngay thì còn gì bằng nữa chứ? Ừm, dù thế nào đi nữa thì điểm ngộ lần này không thể bỏ qua, phải kiểm lấy một đêm khoái lạc mới được! Đối với một đêm kích thích sắp tới, Mộ Dung Thiên lập tức tiến vào trạng thái còn thâm sâu hơn cả “nhập định”, đó là “ý dâm trạng thái”.

Hai mắt của Khắc Lý Tư Đế sáng lên, vui mừng nói:

- La Định tiên sinh, chúng ta đi liền chứ, từ Dược Sư công hội đến khu nhà của ta cũng phải mất đến hơn một giờ đó.

Mộ Dung Thiên sực tỉnh lại, hẳn rút ra một vật từ trong túi rồi đắc ý giờ lên, nói:

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, chẳng hay ta có vinh hạnh mời cô một đoạn đường không?

Vật mà hẳn đang cầm là một tấm thẻ màu vàng kim, so với tấm thẻ dùng để truyền tống của Bích Dạ thì hầu như là gần giống nhau. Hẳn là người phải có một địa vị khá cao trong xã hội thì mới có được tấm thẻ ma pháp này, ngoại trừ việc dùng nó để cất tiền thì còn có thể dùng nó để tiếp nhận những dịch vụ cao cấp mà thường nhân không thể với tới, tỷ dụ như truyền tống là một phương diện trong đó. Đối với người thường nhân, cho dù họ có tiền thì cũng không thể sử dụng Truyền tống trận, bởi vì công hội cho rằng điều đó sẽ làm lãng phí nguồn năng lượng vô ích. Lần này hẳn lấy thẻ ma pháp ra khoe thì đã biểu lộ rằng ban đêm hẳn vẫn có thể chạy về nhà mà không có trở ngại gì. Tuy nhiên, ai có thể biết được ban đêm sẽ xảy ra chuyện gì? Do đó chỉ cần hai bên cùng hiểu lòng nhau là được. Vì lý do đó mà tên sắc lang Mộ Dung Thiên này cũng không ngại lộ bỏ lớp da dê trên người ra, ngụ ý rằng ta đây cũng không phải thứ vừa, là “sắc lang” chính hiệu đấy.

Khắc Lý Tư Đế vui mừng nói:

- La Định tiên sinh, hóa ra ngài cũng có thẻ ma pháp à? Thật hay quá, như vậy là chúng ta sẽ tiết kiệm được không ít thời gian đâu.

Mộ Dung Thiên cười hi hi nói:

- Đúng vậy, đúng vậy! Có như thế thì chúng ta mới có thể "xúc" để "đàm" [3] lâu hơn một chút. Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, xin mời cô dẫn đường cho.

Dứt lời, Mộ Dung Thiên liền xoay người hơi khom xuống, rồi đưa tay ra làm động tác rất có phong độ nhường cho Khắc Lý Tư Đế đi trước.

Ánh mắt của Khắc Lý Tư Đế lóe lên nét cười đầy ngụ ý, nàng mỉm cười nói:

- La Định tiên sinh quả thật là một thân sĩ nho nhã và lễ độ!

Mộ Dung Thiên thốt mấy lời khiêm tốn, rồi thầm nghĩ: “Đợi đến tối thì ta sẽ cho nàng biết ta đúng là người rất có lễ, nhưng lại là “lễ của Chu công cơ”.

[4]

Hai người vừa khuất dạng thì một lúc sau đã có một người ăn mặc theo lối ẩn sĩ xuất hiện ở sau cánh cửa công hội, chỉ nghe y lẩm bẩm:

- Sắc lang à sắc lang, để ta xem tí nữa người chết như thế nào!

Hết

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Nữ nhân có tên Khắc Lý Tư Đế kia hiển nhiên không phải ai khác mà chính là Khải Sát Lâm cải danh. Bích Dạ là một nữ nhân háo thắng, nàng đã bỏ công dẫn dụ Mộ Dung Thiên mấy lần mà bất thành nên không phục. Nhất là đêm hôm trước lại còn “đồng sàng cộng chăn” [1] với hắn, vậy mà cũng vẫn thất bại; thậm chí nàng còn ngủ trước hắn, đến sáng hôm sau lại còn thấy bản thân mình đang ôm lấy cánh tay của hắn, điều đó quả thật là rất mất mặt. Hơn nữa, đêm đó nàng ngủ rất say, không biết hắn có lên lút “chiếm lời” của mình hay không. Vừa nghĩ tới đó thì nàng lại tức điên người, không ngờ mình lại đi lấy thân làm mồi để câu dẫn hắn, quả là không còn gì hoang đường hơn thế nữa. Nên biết, trước kia nàng chưa từng thân cận với bất kỳ một nam nhân nào đến như thế.

Lẽ tất nhiên là Bích Dạ không thể để cho người ta chiếm tiện nghi miễn phí được, bất luận thế nào thì nàng cũng phải đòi lại cho đủ vốn. Do đó mà nàng không hề nản lòng, nhất định phải phân thắng bại mới thôi. Sau khi nghĩ tới nghĩ lui, nàng đoán rằng nguyên nhân khiến cho gã sắc lang này không sụp bẫy, có lẽ không ngoài hai điều sau: Thứ nhất là hắn nhát như chuột nên sớm đã bị thanh danh Diễm Hạt của mình dọa cho chết khiếp, do đó mà bất kể mê hồn thang rót xuống thế nào thì hắn cũng không dám vượt quá giới hạn. Thứ hai, có thể là hắn không thích loại nữ nhân khêu gợi phóng khoáng như mình, nhưng khả năng này thì lại không lớn lắm, vì cứ theo ánh mắt háo sắc mê mê mẩn mẩn của hắn là nhìn ra được.

Tuy nhiên, thận trọng vẫn hơn. Vì vậy mà Bích Dạ vẫn cứ kết luận như thế, sau đó, nàng cứ theo bệnh mà hốt thuốc, tìm một mỹ nữ có tính cách nhu mì nhỏ nhẹ một chút để thay thế cho nàng.

Khi Bích Dạ dự tính mưu kế, người đầu tiên mà nàng nghĩ đến chính là nữ tình nhân Khải Sát Lâm của mình, bởi vì nàng ta cũng là nữ nhân có tính cách trái ngược với Bích Dạ, hơn nữa lại còn là một mỹ nữ xinh đẹp, nên tỷ lệ thành công sẽ rất lớn. Chỉ cần có Khải Sát Lâm hỗ trợ thì việc báo thù của nàng sẽ càng dễ dàng hơn. Cũng bởi vì thế mà lúc đầu, Bích Dạ có ý đưa Mộ Dung Thiên đến nơi ở của Khải Sát Lâm, sau đó sẽ tạo cơ hội cho hai người ở riêng với nhau. Nếu như hắn không chịu đựng được sự cám dỗ mà có hành động phi lễ với Khải Sát Lâm thì nàng sẽ nhảy ra, cầm chùy thủ thiến luôn hắn. Tính khí của Bích Dạ là vậy đấy, cứ sau mỗi một lần thất bại thì sự trừng phạt của nàng sẽ càng cay độc hơn trước.

Nào ngờ tên sắc lang đó cũng còn chút cốt khí, sau khi nhận thấy thái độ lạnh nhạt của Khải Sát Lâm thì liền tìm cơ bỏ đi, khiến cho Bích Dạ không có cách nào dẫn dụ hắn, vì thế mà kế hoạch đó cũng xem như là bị hỏng một nửa. Tuy nhiên, Bích Dạ vốn là một nữ nhân thông minh, nàng lập tức thay đổi dự tính ban đầu, để Khải Sát Lâm giả dạng thành một người có thân phận bình dân, sau đó lấy lý do ngưỡng mộ mà tiếp cận hắn. Khác với Bích Dạ, Khải Sát Lâm tuyệt không phải vì đã từng có kinh nghiệm bị thương hay vì nguyên nhân nào khác mà trở thành nữ nhân đồng tính, nàng ta vốn dĩ trời sinh đã không thích nam nhân bởi cho rằng chỉ có thân thể của nữ nhân mới là khiết tịnh, còn nam nhân thì chỉ là loại động vật từ thân thể đến tư tưởng đều rất bẩn thỉu, trong đầu họ chỉ có toàn là dục vọng dâm tiện, do đó mà nàng rất có ác cảm với họ. Thế nhưng trước sự yêu cầu mãnh liệt của Bích Dạ, hơn nữa sau mấy lần bị Bích Dạ trên đũa kích tình khiến cho cả thân thể và ý chí của Khải Sát Lâm đều bị suy yếu, vì thế nên nàng ta mới đành nguyện ý phối hợp. Tuy thế, hai người vẫn còn dè dặt với nhau ở trên giường thêm một thời gian ngắn nữa, rồi nhờ có truyền tống trận dịch chuyển trong nháy mắt, nên so với Mộ Dung Thiên phải ngồi Ma thú thì họ vẫn có thể đến được Dược Sư công hội trước, rồi thì cứ việc ở đó “ôm cây đợi thỏ” mà thôi.

Mộ Dung Thiên quả nhiên ngoan ngoãn trúng kế. Tuy nhiên, tố chất của hắn bây giờ cao như vậy, nhận được đãi ngộ cũng không tệ, dù chỉ là một dược sư mới nhập môn mà địa vị và thu nhập đã tương đương với trung đẳng chiến chức giả, do đó mà khi không lại có mỹ nữ thuộc giới thường dân lao vào lòng thì âu đó cũng là chuyện rất bình thường. Địa vị ở trên đại lục rất ư là quan trọng, nhất là đối với ma pháp sư, từ trước tới nay những người như họ chưa từng phải lo bên cạnh thiếu bóng dáng của nữ nhân. Chỉ cần họ ngoắc tay một cái thì sẽ có vô số mỹ nữ lao tới như sóng vỗ bờ, người trước vừa ngã xuống thì người sau sẽ tiến lên khóc thét để van cầu một đêm ân sủng, rồi từ đó mà đề cao địa vị của mình. Thủ phủ của Thần Phong đại lục về phương diện này thì vẫn luôn rất tự do phóng khoáng, thậm chí, các nước Âu Mỹ trên địa cầu cũng có chỗ không bằng. Lẽ tất nhiên, đa số các vị ma pháp sư đều chẳng hề để ý tới những nữ nhân tự động hiến dâng ấy, một là vì chức nghiệp của họ đòi hỏi bản thân không được buông thả quá độ, hai là nếu phát sinh quan hệ với nữ thường dân có địa vị thấp kém thì hiển nhiên là thân phận cao quý của bọn họ cũng sẽ bị hạ thấp theo.

Lúc trước, tuy đã gặp Khải Sát Lâm nhưng vì lúc ấy nàng mặc trang phục của ẩn sĩ nên Mộ Dung Thiên chẳng hề nhận ra nàng. Còn nguyên nhân không nhận ra thanh âm của nàng lại có liên quan đến chủng tộc của Khải Sát Lâm, bởi lẽ nàng vốn là người của My Âm tộc. Kỳ thật, My Âm tộc và Nhân tộc có hình dáng không khác nhau lắm, điểm khác biệt duy nhất chính là thanh âm. Giọng nói đầy yêu mỹ của họ có thể kích động mê hoặc tâm linh sinh vật, do đó mà người của My Âm tộc thông thường đều đảm nhận một chức nghiệp rất đặc biệt, đó là Thôi miên sư. Trên chiến trường, các nàng sẽ dùng thanh âm để mê hoặc tinh thần của ma thú, họ có thể khiến cho tuyệt đại đa số địch nhân bị giảm sút sức lực, thậm chí sự giảm sút đó không phải chỉ là giảm từng chút từng chút một, mà là giảm xuống hàng loạt và rất đột ngột.

Ngoài chức nghiệp Thôi miên sư ra, My Âm tộc bình thường còn có thể đảm nhiệm một loại chức nghiệp đặc biệt khác, mà ở trên địa cầu cũng có, đó là Ca thủ. Chỉ cần nơi nào có loài người thì thứ âm thanh có thể đồng điệu cùng tâm hồn con người tuyệt sẽ không thể thiếu. Loại chức nghiệp này ở Thần Phong đại lục rất được dân chúng hoan nghênh, các giai tầng thấp kém thì thích giai điệu ưu mỹ, còn giới thượng lưu quý tộc thì phần lớn lại ưa phong nhã. Cũng chính vì lý do đó mà địa vị trong xã hội của những nhân vật minh tinh như ca thủ thì lại còn cao hơn cả đại đa số chiến chức giả nữa.

Người của My Âm tộc có tố chất rất xuất sắc, họ có thể tự do bắt chước thanh âm của nam phụ lão ấu, dù nam hay nữ, thậm chí là tiếng chim hót hay tiếng côn trùng kêu rả rít cũng đều bắt chước được. Còn Khải Sát Lâm thì lại chính là Hồng ca thủ đứng đầu Phật Lạc Lý Tư, đương nhiên là tố chất của nàng rất cao, vì thế mà muốn thay đổi thanh âm một chút để qua mặt Mộ Dung Thiên thì thật là dễ như trở bàn tay, chẳng tốn bao nhiêu công sức.

Chỉ trong thoáng chốc, hai người đã tới Định Na khu, theo như lời Khải Sát Lâm thì nhà nàng nằm gần con đường Phú Lan Khắc Lâm, sau đó còn phải cười ma thú hơn mười phút đồng hồ nữa thì mới có thể đến nơi. Truyền tống trận là một loại phương tiện di chuyển xa xỉ quá mức, mà chi phí lại cao, nên cho dù là ở mấy khu trọng yếu như Ma Xán khu - nơi Khải Sát Lâm thực sự đang ở - thì cũng chỉ có hơn mười cái. Còn Định Na khu chỉ là một khu nhà cửa bình dân nên chỉ có bảy cái truyền tống trận, và chúng đã được phân bổ đều khắp các nơi tại đây, do đó mà những đoạn đường cách xa truyền tống trận một chút là đều phải cười ma thú đi một lúc mới tới nơi được.

Thuê ma thú làm phương tiện giao thông thì đương nhiên phải do nam nhân đảm đương. Lúc này, hai người đang đứng ở một bên đường, diện mạo của Khải Sát Lâm sau khi được dịch dung thì đã khác đi khá nhiều so với chân diện mục của nàng, người ngoài đều không có ai nhận ra được đây là đại minh tinh đang nổi danh lẫy lừng. Mộ Dung Thiên đặc biệt bỏ qua những con ma thú có từ ba đến năm chỗ ngồi, mãi đến khi thấy một con chỉ có hai chỗ thì hắn mới vẫy tay gọi lại. Với loại này thì không gian sẽ tương đối chật chội một chút, nên khi hai người vừa yên vị trên lưng ma thú thì đã ngồi sát bên nhau, tay Mộ Dung Thiên cũng vô tình hạ xuống vòng eo của Khải Sát Lâm. Với món hời lớn hôm nay, trước tiên cứ chiếm chút tiện nghi đi đã rồi chuyện gì sẽ tính sau.

Thế nhưng khi bàn tay của Mộ Dung Thiên vừa chạm vào tấm thân mềm mại của Khải Sát Lâm thì lập tức toàn thân nàng trở nên cứng đờ. Nàng bẩm sinh rất chán ghét nam nhân, vì thế mà lúc này lại cảm thấy bàn tay của hắn đang đặt trên eo mình thật rất đáng ghê tởm, quả thật chỉ muốn đá hắn rơi khỏi lưng ma thú thôi. Nhưng nhớ tới lời nhờ vả của Bích Dạ, nên cuối cùng nàng cũng chỉ đành cắn răng chịu đựng. Đồng thời, trong lòng nàng cảm thấy rất kỳ quái, với loại nam tử háo sắc tới cực điểm như thế này thì chỉ cần tùy tiện kêu một tiếng thôi, nói không chừng hắn sẽ quỳ rạp ngay dưới chân mình ngay lập tức, hà cớ gì mà Bích Dạ lại không thể đối phó được?

Mộ Dung Thiên vốn không cảm giác được mọi sự biến hóa ở trên thân thể của Khải Sát Lâm, hắn thấy nàng không cự tuyệt, mà xúc cảm thuần chất co dãn từ trên tay truyền đến khiến cho hắn không khỏi mừng rỡ, nói:

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, nàng đúng là một trong những nữ nhân xinh đẹp nhất mà ta từng trông thấy.

Khải Sát Lâm cố nén ác tâm, gượng nở nụ cười thật tươi và đáp:

- Thật sao? La Định tiên sinh, đa tạ ngài quá khen.

Hai người ngoài miệng thì cứ người này hỏi một câu thì người kia đáp lại một câu, tuy nhiên trong bụng họ thì đều tràn đầy tâm sự. Mộ Dung Thiên thì nghĩ đến cách chinh phục mỹ nữ này, còn Khải Sát Lâm lại đắn đo suy nghĩ nên làm gì nếu như gã La Định háo sắc dám giở trò quá đáng ngay lúc này.

Ma thú chạy băng băng, cảnh vật trước mắt cũng dần dần thay đổi, giờ đây đã không còn nhìn thấy khu vực thành thị lầu tháp tinh mỹ đâu nữa, thay vào đó là những gian nhà thấp nhỏ, xù xì tàn tạ nối liền nhau. Vùng đất này tựa hồ như là khu sinh sống của dân nghèo, thậm chí so với nhà dân bình thường cũng không bằng. Ở giữa quần thể bình dân, tố chất và thu nhập cũng khác biệt, nơi này hẳn là thuộc về những người thường dân thấp kém nhất. Thật ra, đằng sau một Thần Phong đại lục sung túc về vật chất lẫn tài nguyên thì đối với những tòa đô thị siêu cấp cực kỳ phồn hoa, bao giờ cũng vẫn luôn tồn tại những góc khuất âm u. Mộ Dung Thiên cảm khái vạn phần, còn nàng thợ may tên Khắc Lý Tư Đế đang ngồi ở bên cạnh đây phải chăng cũng là một thành viên trong đó? Nàng ta nhiệt tình chủ động câu dẫn mình phải chăng là vì muốn lợi dụng hắn để thay đổi vận mệnh bản thân? Nhưng nếu nói là "lợi dụng" thì có hơi quá nặng lời, bởi vì nguyện vọng của nàng nhiều nhất cũng chỉ là cải thiện cuộc sống cùng khôn của mình chút thôi, đồng thời cũng nhân đó mà gạt hái thêm đôi chút lòng tôn trọng của người khác thì đó cũng không phải là có dã tâm lớn lao gì.

Mộ Dung Thiên mặc dù háo sắc nhưng thủy chung cũng không thể thu nhận một nữ nhân xa lạ, không quen không biết để làm tiểu thiếp, còn nếu như đôi bên chỉ là bốn cọt qua đường, không hề nghiêm túc thì không thành vấn đề. Và tất nhiên, dù cho sau này có xảy ra chuyện gì thì hắn cũng không phải gánh trách nhiệm, và đối với một người bình dân như nàng thì có lẽ cũng không dám có điều oán hận, chỉ là lương tâm của Mộ Dung Thiên cảm thấy có chút bất an mà thôi. Vừa nghĩ đến đó, bàn tay đang đặt trên eo Khải Sát Lâm bỗng nhiên cũng tự động nói lòng ra.

Khải Sát Lâm không hiểu được trong lòng hắn đang nghĩ gì, nên nàng đối với cử động khác lạ của hắn lại càng thấy khó hiểu hơn. Chẳng lẽ gã sắc lang này đột nhiên đổi tính hay sao?

Vào lúc này, con ma thú chợt chuyển vào một cái hẻm nhỏ, rồi tiếp tục đi về phía trước. Tuy quang cảnh ở trước mắt có nhiều chỗ khác hơn khu ổ chuột tại địa cầu, nhưng ở tại đại lục này thì nó đã là thấp kém khổ cực lắm rồi. Trong lòng Mộ Dung Thiên lại cảm thấy nặng nề, đồng thời hắn lại càng tin chắc vào suy đoán của mình hơn nữa, Khắc Lý Tư Đế đúng là người thuộc về tầng cấp thấp nhất, nàng muốn thông qua hắn để thay đổi số phận của nữ thợ may, nhưng rốt cuộc hắn có nên tiếp nhận cuộc diễm ngộ này hay không? Trong lòng Mộ Dung Thiên biết rõ, hắn không thể lấy người mà hắn chẳng hề yêu thương, nếu đến lúc đó nàng yêu cầu hắn cưới nàng nhưng lại bị cự tuyệt, vậy chẳng phải sẽ làm cho nàng thương tâm đến chết không? Tuy nhiên, nàng lại xinh đẹp như thế, hẳn quả thật không đành lòng bỏ qua, do đó mà trong lòng bị mâu thuẫn vô cùng.

- Đánh chết nó đi!

Đột nhiên có một chuỗi âm thanh ồm ồm vang lên và đã kéo Mộ Dung Thiên trở về với thực tế.

- Đồ vô công rồi nghề, cái thứ ký sinh trùng ăn hại của đế quốc!
- Bọn ta ngày nào cũng lao động cực khổ, nhưng nó thì việc gì cũng không làm nổi!
- Nếu không phải nể mặt song thân của người thì bọn ta đã đập chết người rồi!
- Đồ cặn bã, đồ sâu bọ, đi chết đi!
- .....

Mộ Dung Thiên quay nhìn về phía âm thanh ồn ào đó. Thì ra ở trong một góc hẻm, có một bóng người nhỏ bé, ăn mặc rách rưới đang ngồi co quắp tại đó, còn vây xung quanh người đó là một đám đông, nam có nữ có, những người này cầm trong tay đủ thứ trái cây thối, rác rưởi và bùn đất rồi không ngừng ném vào con người nhỏ bé kia, miệng thì chửi bới ầm ĩ cả lên.

Mộ Dung Thiên vội nói với thuần thú sư:

- Dừng lại!

Hết

Chú thích

[1] đồng sàng cộng chẩm: chung chăn chung giường.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tinh linh

Thuần thú sư nghe vậy thì giật mạnh sợi dây cương đang điều khiển con ma thú, do bất ngờ nên thân hình của Khải Sát Lâm bị mất thăng bằng và đổ ập về phía trước, đúng lúc đó chợt có một cánh tay vươn ra giữ lại tấm thân mềm mại của nàng, chỉ có điều nó lại ôm trúng vào cái nơi êm ái nhất mà thôi.

Ngay lập tức, sắc mặt của Khải Sát Lâm đanh lại, tuy nói trong lúc nguy cấp, có lẽ là do hắn không cẩn thận nên mới ôm nhầm chỗ, nhưng cũng không loại trừ khả năng bị tên sắc lang cố ý; hơn nữa, vì sao hắn lại muốn thuần thú sư dừng lại đột ngột chứ? Rõ ràng là có ý đồ muốn chiếm tiện nghi mà. Thế là Khải Sát Lâm nhìn không được, liền ném chuyện mà Bích Dạ phó thác qua một bên, nàng nổi giận quát:

- Người...

Nàng còn chưa kịp nói gì tiếp thì Mộ Dung Thiên đã nhảy xuống đất và bước về hướng ngõ hẻm ồn ào kia.

Khi đến gần đám đông, Mộ Dung Thiên rút cuộc mới nhìn rõ được cái bóng đen kia, thì ra đó là một thiếu nữ có đôi tai dài, y phục lam lũ. Trên người nàng bám đầy những vật bẩn thỉu, ngay cả khuôn mặt cũng bị vết bẩn che khuất, khiến cho người ngoài không nhìn rõ dung mạo, ngoại trừ một đôi mắt to sáng long lanh, tuy nhiên, vì mọi người ức hiếp nên không dám được về khiếp sợ, thân thể nhỏ bé của nàng cứ khẽ run lên rùng rợn. Lỗ tai của nàng so với Thổ yêu Lạc Na thì có phần dài hơn, nó biểu thị thân phận độc nhất vô nhị của nàng - Tinh Linh tộc.

Tinh Linh tộc rất am hiểu ma pháp, vì thế mà Mộ Dung Thiên thật không thể nghĩ ra tại sao nàng lại lưu lạc đến nông nổi này, do đó nên hắn hỏi một nam nhân đang say sưa chửi mắng ở bên cạnh:

- Nàng ta có chuyện gì thế?

Nam nhân kia đang chửi mắng, vừa nghe hắn hỏi thì lập tức trả lời:

- Còn sao nữa, ả chỉ là một kẻ “vô chức giả”, là một loại phế vật trong xã hội này thôi. Có chết cũng đáng đời!

Một phụ nhân đứng bên cạnh cũng chanh chua bổ sung:

- Đúng đó, tiểu yêu tinh này trước kia thì vẫn y lại vào sự bảo hộ của phụ mẫu, nên cứ giống như một loại ký sinh trùng không bỏ công lao động mà vẫn có thể ung dung sống tại Phật Lạc Lý Tư.

Lại một người nữa chen vào nói:

- Đúng thế, chi tiếc rằng hai vị ma pháp sư tức phụ mẫu của ả vì tham công, trong lần công thành trước của ma thú mà lại đi bảo vệ thành U Minh, vốn là một tòa thành chỉ thuộc cấp thứ tư. Kết quả là hầu như toàn bộ người ở đó chết sạch, bao gồm cả song thân của ả trong đó, ha ha!

Đối với một chuyện đáng thương như thế mà gã lại không có nửa phần thương tiếc nào, trái lại còn thốt lên với giọng nói hả hê thì thật là quá đáng.

- Không phải như thế, song thân của ta biết được lực lượng của tòa thành nhỏ kia rất mỏng manh, vì thế nên mới chủ động đề xuất yêu cầu được đến đó viện trợ cho họ.

Âm thanh yếu ớt ấy được phát ra từ miệng của nàng Tinh Linh kia. Mộ Dung Thiên nghe được thanh âm đó rất êm tai, giống như tiếng chuông ngân vậy, rất dễ nghe. Tuy nàng bị mọi người ức hiếp, bản thân vẫn rất khiếp sợ, nhưng đôi mắt to lại sáng rực về kiên cường bất khuất, cố gắng biện minh cho song thân. Chi tiếc rằng sự biện minh của nàng không những là không có tác dụng gì, mà trái lại còn khơi dậy sự phẫn nộ mãnh liệt hơn của chúng nhân. Thế là một trận mưa rác rưởi lần thứ hai được ném tới tấp vào người nàng.

- Còn dám cãi nữa hả, đập chết ngươi luôn!

- Không sai, rõ ràng là họ muốn lập công thăng chức, vậy mà ngươi còn muốn nói tốt cho họ nữa hả!

- Xem ra còn phải giáo huấn nó một lần nữa đây, mọi người không nên khách khí.

- .....

Hiển nhiên, lời của tiểu Tinh Linh tuyệt đối là sự thật, tuy niên kỷ của nàng vẫn còn nhỏ, nhưng tâm hồn đơn thuần giống như một tờ giấy trắng, tuyệt sẽ không nói dối. Do đó mà Mộ Dung Thiên rất tin tưởng vào trực giác của mình. Hơn nữa, rõ ràng tiểu Tinh Linh này không có khả năng đảm nhiệm chức nghiệp gì, vì thế mà phụ mẫu của nàng quyết không thể vì tham công hay thăng chức, hay những vật ngoài thân mà bỏ rơi nữ nhi của mình. Nàng ta vốn chỉ là một người không có năng lực tự sinh tồn, nên họ không thể vì bất cứ chuyện gì mà đi mạo hiểm bảo vệ một tòa thành có lực lượng yếu kém được. Chỉ có một khả năng duy nhất xảy ra, đó là việc song thân của Tinh Linh thiếu nữ này là những vị ma pháp sư đầy lòng bác ái, họ thà từ bỏ mạng sống, thậm chí là cả con ruột để đi cứu những sinh mệnh khác. Mộ Dung Thiên nghĩ tới đây thì trong lòng thâm chấn động, họ đúng là một đôi phu thê đáng kính, chẳng những hy sinh vinh dự cá nhân, mà cả nữ nhi của mình dù không được ai bảo vệ chở che cho thì cũng đành lòng dứt áo ra đi. Không ngờ, sự hy sinh cao đẹp đó không được báo đáp xứng đáng, mà hậu nhân của họ còn phải chịu khổ vì khinh thường và sỉ nhục nữa! Đừng nói một nơi giàu có phồn thịnh như Thần Phong đại lục, mà ngay cả một nơi thiếu thốn tài nguyên và vật chất như địa cầu thì đối với những anh hùng liệt sĩ hy sinh vì đất nước, tất cả đều phải được mọi người tôn kính mới phải! Khi chưa biết đến số phận của một “vô chức giả”, Mộ Dung Thiên chưa từng nghĩ đến cảnh ngộ của họ lại có thể thảm như thế này, thậm chí, ngay cả tên ăn mày ở địa cầu cũng không bằng.

Nhìn mọi người vẫn còn đang không ngừng chửi mắng, ném vật ô uế vào người của thiếu nữ Tinh Linh, Mộ Dung Thiên nhìn không được hết:

- Dừng tay!

Tuy nhiên, chúng nhân vốn không hề để ý đến lời nói của hắn, mặc dù hắn đang mặc y phục ẩn sĩ và không để lộ thân phận một cách rõ ràng, nhưng ai nấy đều nghĩ rằng những người đã đến khu bàn cùng này thì hẳn cũng phải là giới thường dân như họ, vì thế mà họ chẳng những vẫn tiếp tục ngược đãi tiểu Tinh Linh đó, mà lại còn cảm thấy rất sáng khoái nữa. Gã nam nhân mặc chửi thậm tệ người ta vẫn chưa thấy đủ, gã cười lạnh châm chọc Mộ Dung Thiên:

- Ngươi xen vào chuyện của người khác làm gì?

Nghe xong lời đó thì Mộ Dung Thiên cực kỳ phẫn nộ, hẳn không thể áp chế được rồi hết lớn:

- Ta nói dừng tay, con bà nó, các ngươi không nghe thấy hả!?

Kèm theo tiếng hét là một quả băng cầu được phụt mạnh ra từ lòng bàn tay của hắn, nó lơ lửng dừng lại trong không trung và không ngừng tỏa ra từng đợt hàn khí lạnh lẽo.

- Băng. ...Băng hệ ma pháp sư!

Tất cả mọi người đều đình chỉ động tác, ánh mắt khó tin nhìn vào quả băng cầu đang lơ lửng trên không trung, thân thể của họ không nhịn được mà run lên, không phải vì cái lạnh tỏa ra từ quả băng cầu, mà họ run vì thân phận của chủ nhân nó. Địa vị giai cấp tại Thần Phong đại lục rất được coi trọng, nếu một kẻ thường dân mà đắc tội với một vị ma pháp sư dù chỉ là cấp thấp, thì hậu quả sẽ khó tưởng tượng nổi, huống chi còn là Băng hệ pháp sư – trong một trăm Thủy hệ pháp sư thì mới có được một người. Vì thế, nếu như hắn nổi điên lên mà giết sạch những người ở đây, thì có khi công hội sẽ không truy cứu bất cứ trách nhiệm nào. Tuy nhiên, dù sợ hãi, nhưng những người có mặt tại đây cũng không dám chạy trốn, bởi vì địa vị của ma pháp sư cực kỳ cao quý, và uy nghiêm của họ cũng là bất khả xâm phạm, do đó mà đám người thường dân này tuyệt không có khả năng chống lại, họ chỉ có thể dùng ánh mắt đầy thành ý để cầu xin tha thứ.

- Xin. ....xin lỗi. ....ma. ....ma pháp sư tiên sinh, bọn chúng ta không cố ý. ....có ý mạo phạm ngài đâu.

Người đầu tiên lên tiếng chính là gã chửi hăng nhất lúc này, thậm chí, vừa rồi gã còn chế nhạo Mộ Dung Thiên nữa. Hiển nhiên là gã đang sợ tới cực điểm, hai hàm răng đánh vào nhau kêu lách cách, đầu gối nhũn ra, xem có vẻ như không chống đỡ nổi mà có thể quỵ sụp xuống bất cứ lúc nào. Sau khi xin lỗi, dường như gã cảm thấy vẫn chưa đủ, nên vội tát mạnh vào mặt một cái, sau đó thêm cái nữa, rồi ba cái tát....miệng thì không ngừng cầu xin:

- Ta đáng chết, ta đáng chết....

Khuôn mặt của gã bị ăn vãi cái tát thì sưng húp lên, rõ ràng là không dám lưu tình chút nào.

Những người khác đang có mặt đều như vừa tỉnh mộng, mỗi người ai nấy đều như chim sợ cành cong, vội vàng cuống quýt xin lỗi:

- Ma pháp sư tiên sinh, ngài đại nhân đại lượng, xin...xin hãy tha thứ cho chúng ta.

- Là...là chúng ta có mắt như mù, xin lỗi ngài!

- ....

Mới vừa rồi bọn họ còn hung hăng kiêu ngạo như thế, vậy mà bây giờ đột nhiên lại như cừ non đáng thương đang đứng trước mặt cọp. Sở dĩ họ có dáng vẻ đáng thương như thế thì đều do bản thân họ không có chút dũng khí để đấu tranh chống lại số phận, chỉ u mê lấy làm sung sướng khi ức hiếp được những người thấp kém và thô thâm hơn; và lại, họ còn tùy tiện bóp méo sự thật, biến một đôi ma pháp sư Tinh Linh lương thiện thành những người tranh công hám danh. Bản thân họ không phải là không có khả năng suy đoán ra điều đó, có khi họ cũng hiểu được sự thật về đôi phu thê ma pháp sư kia, nhưng chẳng qua là họ đổi trắng thay đen để khiến cho lòng của họ cảm thấy thoải mái hơn khi khinh nhờn tiểu Tinh Linh đáng thương này.

So với Mộ Dung Thiên thì những người này còn có vẻ vô si hơn, vì vậy mà hẳn không có cách nào tiếp tục phần nộ được, hẳn chỉ xót xa thờ dài nói:

- Các người đi đi.

Hắn vốn không muốn giết bọn họ, và cũng không chắc là sẽ giết được, bởi vì dù cho hắn có xuất toàn lực thì cũng chỉ có thể tạo ra một quả băng cầu nhỏ mà thôi. Thậm chí, còn xa lắm mới có thể sánh bằng thực lực của một Băng hệ ma pháp sư thuộc cấp thấp nhất.

Đám người kia vừa được đại xá, thì vội chuồn đi chỉ trong nháy mắt, tựa như tại đây chẳng hề xảy ra việc gì.

Mộ Dung Thiên bóp vỡ quả băng cầu, rồi bước đến trước mặt tiểu Tinh Linh. Hắn một vờn tay ra và nói:

- Hãy đi theo ta nhé, chịu không?

Tiểu Tinh Linh tròn xoe mắt, nàng không thể hiểu nổi, một vị Băng hệ pháp sư cao quý như vậy mà sao phải tự hạ mình đi giúp đỡ một kẻ “vô chức giả” như nàng chứ? Tuy hoài nghi, nhưng nàng vẫn nghe lời mà chia tay ra, khoan hãy nói chuyện khác đã, chỉ cần là yêu cầu của ma pháp sư thì nàng đã không dám kháng cự rồi.

Nhưng tiểu Tinh Linh chỉ đưa tay ra nửa vơi, và cũng không dám nắm lấy bàn tay của Mộ Dung Thiên, bởi vì nàng thấy trên tay của mình dính đầy các thứ vô trái cây hư nát và bùn đất bẩn thỉu nên có phần rụt rè, sợ sẽ làm dơ tay hắn.

Mộ Dung Thiên mỉm cười, đưa bàn tay tới gần hơn, hẳn không chút do dự nắm lấy bàn tay nhỏ bé dính đầy vật dơ kia, rồi kéo thân thể nhỏ nhắn của nàng đứng dậy, nói:

- Từ nay về sau, sẽ không ai có thể ức hiếp muội nữa!

Thế rồi hắn dẫn tiểu Tinh Linh trở lại “chiếc xe” ma thú, cười áy náy nói với Khai Sát Lâm:

- Thật xin lỗi, Khai Sát Lâm tiểu thư, ta còn chút việc, sợ rằng sẽ không thể đi với nàng được nữa.

Dứt lời, hắn móc hết toàn bộ kim tệ từ trong người ra, nhét một đồng vào tay Khai Sát Lâm rồi nói tiếp:

- Chút tiền này tuy không nhiều, nhưng hy vọng nó sẽ giúp ích cho nàng. Nếu sau này có chuyện gì rắc rối thì cứ đến tìm ta. Địa chỉ của ta là đường Mộng Huyền, khu 6 phòng 118, phố Hoàng Kim. Chúng ta vẫn có thể xem nhau là bằng hữu tốt phải không?

Mộ Dung Thiên dùng từ “bằng hữu” để biểu lộ lập trường của riêng mình. Nói một cách khác, bọn họ thuần túy chỉ là hảo bằng hữu, sẽ không phát triển ra quan hệ gì khác. Rồi hắn không đợi Khai Sát Lâm trả lời, liền xoay người nói với thuần thú sư:

- Xin hãy đưa vị tiểu thư xinh đẹp này về nhà giúp ta.

Thuần thú sư vừa rồi cũng nhìn thấy được Mộ Dung Thiên đã phát ra quả băng cầu, do đó mà y luôn miệng nói:

- Ma pháp sư tiên sinh, ngài khách khí rồi.

Còn về việc Mộ Dung Thiên tại sao phải mang tiểu Tinh Linh theo thì y ngàn vạn lần không dám hỏi đến.

Mộ Dung Thiên ôn hòa nói với tiểu Tinh Linh:

- Đi thôi, chúng ta về nhà.

Nói xong, hắn liền kéo tay nàng đi trở lại phương hướng của cái thuyền tổng trận lúc nãy để về nhà. Đối với việc lưu giữ tiểu Tinh Linh này, hắn hoàn toàn không có nguyên nhân gì đặc biệt, mà lại rất đơn giản. Đó là vì Mộ Dung Thiên thủy chung vẫn không thể nào tiếp thụ được cái quy tắc tàn nhẫn “tổ chất quyết định vận mệnh” của Thần Phong đại lục này; còn nhân nghĩa, lương tâm, tôn nghiêm và tình người thì lại bị cái quy tắc quý quái đó dẫm đạp lên, biến giá trị của chúng thành không đáng một đồng. Không sai, bản thân hắn đề tiện, vô sỉ, hạ lưu, dâm tiện, nhưng cho dù thế nào đi nữa thì vẫn là con người, mà đã là người, thì nhất định phải có lòng thương hại đối với đồng loại, đó chính là cách làm người tối cơ bản nhất, bằng không thì so với ma thú lại có khác gì đâu? Mà nguyên nhân quan trọng nhất chính là vì hắn và nàng đều đồng cảnh ngộ, đều bị người đời từ bỏ.

Khải Sát Lâm trợn trừng hai mắt nhìn Mộ Dung Thiên đi xa, trong lòng nàng tràn ngập nghi vấn nhưng lại không thể mở miệng hỏi được gì. “Keng, leng keng.....” Những tiếng kêu trong trẻo vang lên, thì ra toàn bộ kim tệ trong tay nàng đều đã rơi là tả trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: An cư

Bích Dạ tức giận nói:

- Cái gì? Bỏ đi? Tuyệt đối không được!

Khải Sát Lâm tiếp tục khuyên bảo:

- Bích Dạ, ngươi cũng thấy rồi đấy, hắn là một Băng hệ ma pháp sư.

Thì ra Bích Dạ vẫn lặng lẽ theo dõi hai người từ phía sau, cho nên nàng cũng chính mắt nhìn thấy gã La Địch có khả năng tạo ra băng cầu.

Bích Dạ lắc đầu nói:

- Không thể thế được! Ta đã tra qua tư liệu của hắn, ngoại trừ chức nghiệp được sư đã được chứng nhận thì hắn không còn chức nghiệp nào khác.

Khải Sát Lâm hỏi ngược lại:

- Vậy ngươi nói xem vì sao hắn lại có thể sử dụng Băng hệ ma pháp? Ngươi cũng không phải là không biết, chỉ những người có thiên phú cực cao về Thủy hệ thì mới có được, vậy hắn làm sao lại không phải là ma pháp sư chứ? Còn nữa, ngươi đừng quên lúc hắn phát ra băng cầu, tuyệt không hề niệm bất kỳ loại chú ngữ nào, điều đó đại biểu cho cái gì, ta nghĩ ngươi hẳn cũng hiểu rõ chứ nhỉ.

- Cái này....

Bích Dạ nghẹn lời, kỳ thực nàng suy nghĩ cả trăm lần vẫn không có được giải đáp, ma pháp sư ở Cách Lâm trấn cũng không nhiều, thậm chí một người có tố chất Băng hệ cũng không có. Đối với một nhân tài có hiểu biết và khổng chế Băng hệ đến mức thuần thực như vậy thì đáng lẽ đã nổi danh rồi mới phải, nhưng hắn thì lại chẳng có chút tiếng tăm gì, thậm chí ngay cả huy chương cũng không có, suýt nữa còn không được đi theo đoàn di cư để đến Uy Nhĩ thành nữa kia.

Nhưng một khi Bích Dạ đã hạ quyết tâm làm việc gì thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ, vì vậy mà nàng vẫn ương bướng nói:

- Tóm lại, lúc trước hắn quả thật là không có một chức nghiệp nào, điểm này thì không thể nghi ngờ gì nữa, nhưng không biết hắn làm cách nào mà có thể tạo ra băng cầu như thế nhỉ?

Khải Sát Lâm im lặng đứng nhìn Bích Dạ suy nghĩ kích động như một tiểu hài ngây thơ, nếu như Băng hệ ma pháp có thể tùy tiện tạo ra được, vậy thì toàn thể đại lục này đều là ma pháp sư rồi, nàng bắt đầu đi đành phải chuyển đề tài khác:

- Mà gã La Địch đó có đáng hận như vậy không?

Vừa nghe hỏi đến hắn thì Bích Dạ liền bực bội nói:

- Còn phải nói, người không biết đó thôi. Lần đầu tiên ta gặp hần là tại một tửu quán ở Cách Lâm trấn, lúc ấy đôi mắt của hần hiện lên vẻ mê đắm, giống như là đang tưởng tượng đến việc ăn tươi nuốt sống ta vậy, nhìn thật đáng ghét!

Khải Sát Lâm cười nói:

- Bích Dạ, người xinh đẹp như vậy, mỗi khi đi trên đường phố, tất sẽ có nhiều nam nhân muốn “ăn” người, vậy người có muốn lời từng tên ra giáo huấn một trận hay không?

Bích Dạ lại nói:

- Không giống, lúc cười trên lưng Phong Linh lộ, hần còn kể chuyện cười hạ lưu để trêu ghẹo ta!

Khải Sát Lâm hấp háy mắt vài cái nói:

- Chuyện cười thế nào, người không định kể cho ta nghe à? Ta xem bộ dáng của người rất là hưng phấn đấy nhé!

Bích Dạ hần học:

- Sao lại như vậy được chứ? Ta và người là quan hệ gì, hần với ta lại có quan hệ gì? Còn nữa, đêm đó hần và ta ngủ cùng trường bông, nói không chừng thì nửa đêm đã lên lút chiếm tiện của ta cũng nên.

Khải Sát Lâm giật mình hỏi:

- Cái gì? Người và hần ngủ chung một trường bông sao?

Bích Dạ nhất thời lờ lịm miệng, nên mặt nàng đỏ bừng, vội vàng giải thích:

- Ngủ thì ngủ chung một trường bông, tuy nhiên, bọn ta nằm cách nhau rất xa, nên đêm đó không phát sinh chuyện gì. Dù có cho hần thêm một lá gan thì hần cũng không dám phi lễ với ta!

Lời nói đó chẳng khác nào là tự phủ định khả năng Mộ Dung Thiên đã chiếm tiện nghi của nàng cả.

Khải Sát Lâm dờ khóc dờ cười, nói:

- Ài, Bích Dạ, người thật là.....

Nàng chẳng biết trách cứ Bích Dạ thế nào mới phải, đành nhẹ giọng khuyên can:

- Cần gì phải vì một nam nhân như vậy chứ? Hơn nữa một được sư có tố chất cao, dù cho bây giờ hần chưa phải là Băng hệ ma pháp sư, nhưng sớm muộn gì thì năng lực đó cũng sẽ được phát giác, đến lúc đó thì tiềm lực được sư và Băng hệ ma pháp của hần sẽ được phát triển nhanh chóng. Ta thấy người không nên đối đầu với hần thì hơn.

Bích Dạ nhìn tình nhân từ trên xuống dưới, như là vừa mới quen biết nàng vậy:

- Khải Sát Lâm, hôm nay người lạ thật đó nha. Trước đây khi ta nói tới mấy con nặng kiêu này, không phải là người rất chán ghét họ sao? Sao bây giờ lại nói giúp hần chứ?

Khải Sát Lâm thoáng đỏ mặt, nói:

- Đó là ta lo cho người, sợ người bị thương tổn mà thôi.

- Thật thế à?

Bích Dạ cũng không truy cứu thêm, chỉ nói tiếp:

- Mặc kệ thế nào, ta nhất định phải đi tìm hần để tính sổ mới được. Khải Sát Lâm, nếu người không muốn giúp ta thì ta sẽ hành động một mình thôi.

Dứt lời, nàng liền quay người rời đi.

Khải Sát Lâm không thể làm gì khác hơn nên chỉ đành bám theo nàng. Người ngoài thấy Bích Dạ là một mỹ nữ thành thực, tâm kế thâm trầm, tùy ý đùa giỡn nam nhân trong lòng bàn tay, nhưng thật ra, chỉ có những ai có quan hệ mật thiết với Bích Dạ như Khải Sát Lâm thì mới hiểu rõ, mỗi khi Bích Dạ nổi giận thì không khác gì một tiểu hải tử cả.

oooOooo

Mộng Huyền khu là một nơi phồn hoa thứ nhì của thành Phật Lạc Lý Tư này, còn đường Lục Hoa thì lại là khu phố nhiệt náo nhất tại Mộng Huyền khu; thậm chí nó còn là nơi náo nhiệt nhất của Phật Lạc Lý Tư nữa. Tửu quán, trà quán, nhà hàng, lầu điểm, quán ăn bình dân, được điểm, cửa hàng y phục, cửa hàng trang sức, kim loại, cửa hàng binh khí, cửa hàng phòng cụ, cửa hàng sùng vật....Có thể nói, con đường Lục Hoa này chính là hình ảnh thu nhỏ

của một thành thị. Đối với những người thích náo nhiệt, ở đây sẽ có đủ thứ cho họ tha hồ lựa chọn. Chỉ cần họ vừa ra khỏi cửa, đi tới vài bước liền có thể tìm ra nơi tiêu khiển, hoặc là muốn đi dạo phố thì vẫn có thể thỏa thích hưởng thụ, mua sắm tại đây. Nhưng không phải bất kỳ ai cũng có thể chiếm giữ một mảnh đất tại đường Lục Hoa này, trừ phi được ông cha cư ngụ ở đây từ trước mà để lại cho, còn không thì nhất định phải là người có địa vị cao trong xã hội hoặc là những người có chức nghiệp chiến đấu hạng trung thì mới có đất để buôn bán tại đây. Giới quý tộc danh lưu hoặc đình cấp võ giả thì chẳng bao giờ đếm xỉa đến con đường mà giới bình dân thường hay lui tới này, và lại, họ đâu chỉ có một căn biệt thự nhỏ nhai ở tại khu phố này. Trước khi Mộ Dung Thiên đạt đến đẳng cấp cao, dù công hội có muốn chiêu cố cho hắn đến thế nào đi nữa, thì cũng chỉ có thể ưu đãi hắn ở một mức độ dành cho chiến chức giả hạng trung bình mà thôi. Do đó mà nhà ở nơi đây cũng rất hợp ý của hắn, bởi vì hắn cũng là một tên thích náo nhiệt.

Tiểu Tinh Linh đi theo bên cạnh, nàng mặc một bộ y phục ăn sĩ, bởi vì trên người nàng lúc này bản vô cùng nên Mộ Dung Thiên sợ nàng đi đường sẽ bị người khác chê cười, vì thế mà hắn chỉ đành coi bộ y phục ăn sĩ ra đưa cho nàng, còn bản thân thì mặc vào một bộ y phục bình dân. Mộ Dung Thiên còn cầm trong tay hai cái túi lớn, tất cả đều là trang phục của Tinh Linh, những thứ này đều do Mộ Dung Thiên dùng tiền ở thế ma pháp để mua. Cũng bởi vì hắn lười chọn lựa, nên hề thấy bộ nào đẹp là mua liền bộ đó, không cần tiết kiệm gì cả, số tiền ở trong thế ma pháp cũng đủ cho hắn tiêu xài thoải mái rồi.

Mộ Dung Thiên dừng lại trước một tòa biệt thự hình tháp có kiến trúc rất độc đáo và mang đầy phong cách của La Mã cổ đại, biển số nhà là 118. À, đây rồi, căn biệt thự mà công hội đã dành tặng cho hắn. Mộ Dung Thiên dụi dụi đôi mắt, bề ngoài của căn biệt thự này so với tửu điểm của Tư Ân thì còn đẹp hơn mấy lần. Thật không ngờ, chỉ với một cái chứng nhận chức nghiệp thôi mà đã có thể hưởng được cả căn nhà thế này, thế mà hắn còn tưởng phải mất vài năm phấn đấu thì mới được nữa kia.

Vào thời khắc này, Mộ Dung Thiên nghe được tiếng rao bán của những gánh hàng rong thì mừng rỡ như chính bản thân mình đã trở về ngôi trường Đại Học Y Khoa náo nhiệt ngày trước. Thường ngày, trong những khi rảnh rỗi, hắn sẽ cùng bạn bè trong ký túc xá đi dạo các nơi, xem có thể của được em nào xinh xinh hay không, còn không nữa thì tụ tập lại một chỗ để ăn uống, sau đó sẽ nhậu nhẹt đến say túy lúy, rồi sẽ khoác tay nhau vừa đi vừa huyết sáo treu chọc những mỹ nữ trong trường. Cái bầu không khí ấy thật là quen thuộc và thân thiết. Mộ Dung Thiên rất thích cái loại cảm giác đó, tuy rằng hắn biết có lẽ hắn sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội để trở về địa cầu nữa, nhưng ít ra, ở đây có thể nhắc lại quãng thời gian trước kia, vì thế mà trong lòng hắn bỗng chốc cảm thấy yêu mến căn biệt thự này ngay.

Mộ Dung Thiên lấy chiếc thế ma pháp ra, nó cũng chính là chìa khóa của căn biệt thự, hắn vừa mở cửa liền bị choáng ngợp bởi sự hào nhoáng của nó. Mộ Dung Thiên xuýt xoa luôn miệng, quả không hổ với hai chữ “xa hoa”. Sàn nhà được lát bằng gỗ rất ư là lịch sự tao nhã, vách tường trơn láng không chút tí vết, đèn treo bằng thủy tinh cũng cực kỳ long lanh, mùi thơm thoang thoang từ cây anh đào tỏa ra bốn phía, ghế sofa làm từ da thú có sức co giãn đàn hồi, màn hình Quang hệ ma pháp giống như rạp chiếu phim tại nhà. Ngoài ra, Mộ Dung Thiên còn thấy ở bên trong có đầy đủ các loại dụng cụ cần thiết trong nhà, không cần nghĩ thì cũng biết là không ít rồi. Căn biệt thự này quả thật là một nơi ở lý tưởng, không gì sánh được. Mộ Dung Thiên hoan hỷ tham quan toàn bộ căn biệt thự, xem xét từng phòng một. Tòa biệt thự có tổng cộng ba tầng, tuy rằng không cao, nhưng diện tích lại rất rộng rãi, ít nhất cũng ngoài 500 thước vuông; đối với một nơi vẫn xem mỗi tấc đất là mỗi tấc vàng như ở con đường Lục Hoa này, thì chỉ cần tính giá từng thước đất ở đây thôi cũng đã là cực kỳ xa xỉ rồi, chứ đừng nói gì tới việc lắp đặt toàn bộ dụng cụ gia đình. Công hội quả nhiên “ra tay” không nhẹ để bồi dưỡng nhân tài nhỉ, giá trị của căn biệt thự này có khi còn hơn cả người có chức nghiệp chiến đấu nhiều lắm. Mỗi tầng đều có ba gian phòng, một là phòng bếp, một phòng vệ sinh, và một phòng khách rộng lớn. Mà trong ba tầng này thì lại còn có một gian chứa đầy đủ thiết bị để luyện đan, một gian thư phòng, và một phòng tập thể thao. Bởi vì công việc luyện chế đan dược cần sử dụng rất nhiều tinh thần lực, do đó mà công hội có ý mở phòng tập thể thao, để các được sự thoải mái rèn luyện một chút cho thư giãn thể xác và tinh thần.

Điều khiến cho Mộ Dung Thiên sáng khoái nhất chính là ở tầng một có một bể nước nóng, như vậy so với tửu điểm của Tư Ân thì còn sung sướng hơn không biết bao nhiêu lần, lúc nào thích thì cứ nhảy vào trong bể bơi 50 mét cũng không thành vấn đề. Hơn nữa, bờ đá của bể nước nóng này thuần túy đều là do thiên nhiên tạo thành, đủ các hình thù kỳ quái lờm chờm, vết tích điêu khắc trong bể rõ ràng là cao cấp hơn ở tửu điểm của Tư Ân gấp nhiều lần. Xem ra, người ở Thần Phong đại lục vẫn biết phân biệt tốt xấu. Tại đây xây dựng một bể nước nóng để tắm, quả thật khiến cho lòng người sáng khoái. Nhất là hai ngày nay đã phải di chuyển đường xa tới hai lần, đầu tiên là từ Cách Lâm trấn đến Uy Nhĩ thành, sau đó lại từ Uy Nhĩ thành mà đến Phật Lạc Lý Tư; hắn đã phải lặn lội cả hai chặng đường xa xăm diệu vợi, vừa mệt mỏi vừa dính đầy bụi đất. Thế nhưng cuối cùng thì Mộ Dung Thiên vẫn quyết định nhường cho Tinh Linh sử dụng hồ nước trước tiên, bởi vì trên người nàng dính không ít vết bẩn, nhất định là rất khó chịu.

- Nhà của ta là tòa thành của ta, mỗi một viên ngói đều dùng ánh sáng tạo ra....

Tâm tình lúc này của Mộ Dung Thiên cực tốt. Hắn lại dạo quanh tòa nhà thêm hai vòng nữa, sau đó mới xuống phòng khách ở lầu một và xuống lên bài hát ưng ý, rồi kể đến thì ném người lên ghế sofa, cựa quậy vài cái rồi thích chí kêu lên:

- Oh yeah, thật là êm ái quá đi!

Tiếng kêu hoan của hắn rất sáng khoái, giống như ở bên dưới là một nữ nhân chứ không phải là chiếc ghế sofa vậy. Mộ Dung Thiên đưa tay vuốt ve tấm da thú vừa co giãn vừa đàn hồi mà trong lòng chỉ có một chữ “Sướng!” Rốt cuộc thì hắn cũng có một nơi sinh sống ở trên Thần Phong đại lục này rồi, cảm giác có nhà thật là tuyệt vời. Nơi đây, mỗi tấc đất, mỗi tảng đá đều là của ta, ha ha ha....

Trong lúc hắn đang muốn mở màn hình Quang hệ ma pháp ra thì chuông cửa bỗng nhiên reo vang. Mộ Dung Thiên thoáng ngạc nhiên, hắn chẳng quen ai ở Phật Lạc Lý Tư này cả, nhưng sao lại có người biết nơi hắn ở mà đến thăm? Chẳng lẽ là thợ rèn Ái nhân Thác Mễ Á ở công hội đến rủ hắn đi uống rượu sao? Hắn nghĩ chắc có lẽ cũng chỉ có mình gã là có thể biết được địa chỉ này thôi. Vừa mới yên ổn một lúc, chẳng lẽ còn thiếu sót cái gì sao? Bằng hữu, ở cái nơi xa lạ này mà ta cũng có bằng hữu ư? Mộ Dung Thiên vừa bước ra mở cửa, vừa nghĩ ngợi mông lung, nhưng mà ngoài cửa lại là hai người lạ và đều khoác bộ y phục ăn sĩ, khiến cho hắn ngăn người ra một chút. Một trong hai người đó đang đeo chiếc mặt nạ bảo hộ để trần, không phải là Thác Mễ Á mà chính là Bích Dạ.

Chương 67: Huynh muội

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Bích Dạ tiểu thư, người làm sao biết được địa chỉ của ta vậy?

Bích Dạ cười dài, nói:

- Ta có vị bằng hữu là một dược sư đang làm việc tại công hội, tùy tiện hỏi thăm hần một chút là biết ngay thôi mà. Thế nào? La Định tiên sinh, lẽ nào ngài không hoan nghênh ta đến đây?

Mộ Dung Thiên gượng lắc đầu, đáp:

- Không phải thế, hai vị tiểu thư, mời vào.

Bích Dạ cũng không khách khí chút nào, nàng ung dung bước vào nhà, đồng thời cũng coi bỏ lớp y phục ẩn sĩ trên người. Đây là tập tục ở đại lục, vì phải che dấu thân phận ở bên ngoài mà người ta mới mặc y phục ẩn sĩ, điều đó không có gì trở ngại cả; nhưng một khi đã vào nhà người ta làm khách, nếu không có lý do gì đặc biệt thì nhất định phải cởi bỏ y phục ẩn sĩ ra để biểu thị sự tôn kính đối với chủ nhân.

Khải Sát Lâm cũng cởi y phục bên ngoài xuống, mỉm cười nói:

- La Định tiên sinh, chào ngài, ta là Khải Sát Lâm, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Khải Sát Lâm lúc này đã khôi phục lại dung mạo vốn có, mái tóc óng mượt của nàng màu ô-liu, khuôn mặt cũng rất xinh đẹp, so với lúc gặp Mộ Dung Thiên với thân phận là Khắc Lý Tư Đế thì còn có thêm đáng vẻ phong tình khó tả, đôi mắt đẹp linh hoạt đến nỗi nếu có người gặp phải phong thái lúc này của nàng thì sẽ nảy sinh ảo giác lúc giận lúc vui, như thời tiết mùa hè vậy. Ấn tượng đầu tiên của Mộ Dung Thiên đối với nàng là cảm thấy nàng đúng là một diễn viên bẩm sinh, nếu như ở địa cầu, nàng chắc chắn sẽ là ứng cử viên số một để đoạt giải Oscar.

- Khải Sát Lâm tiểu thư, xin chào.

Thái độ của đối phương so với lần đầu gặp mặt đã trở nên tốt hơn rất nhiều, cho nên Mộ Dung Thiên cũng không muốn tỏ ra thất lễ. Bởi vì diện mạo của nàng so với Khắc Lý Tư Đế trước đó thì đã thay đổi quá nhiều, lại thêm thanh âm cũng không giống nên rốt cuộc thì Mộ Dung Thiên vẫn không nhận ra được thân phận giả của nàng, chỉ có điều với trực giác nhạy bén của một tên sắc lang, hần cảm thấy ngoại trừ lần gặp mặt đầu tiên khi mới đến Phật Lạc Lý Tư ra thì dường còn gặp qua ở đâu đó rồi thì phải. Thế nhưng Mộ Dung Thiên suy nghĩ một lúc lâu mà chẳng thu được kết quả gì, vì thế mà cũng không tiếp tục truy cứu nữa.

Bích Dạ vừa vào nhà đã quan sát căn biệt thự của Mộ Dung Thiên, thầm nghĩ công hội quả là coi trọng tên sắc lang này, đã vậy mà lại còn tặng luôn cho hần một căn phòng có kết giới cách âm, nếu đóng cửa lại thì không thể nghe bất kỳ một loại âm thanh nào ở bên ngoài. Tuy nhiên, công việc của dược sư thường cần một môi trường làm việc yên tĩnh, nếu như không có biện pháp giải quyết điều đó thì người của công hội đã không phân nhà cho hần ở con đường Lục Hoa náo nhiệt và ồn ào này. Phải biết rằng, những hàng quán tại đây đều mở suốt ngày đêm, không khác bao nhiêu với khu phố trên đường Bất Dạ tại địa cầu cả. Điểm khác biệt duy nhất chính là không có khách làng chơi đầy rẫy mà thôi.

Sau khi mời hai người ngồi xuống, Mộ Dung Thiên bỗng nhớ đến tiểu Tinh Linh còn đang tắm ở phía sau, Bích Dạ biết hần đến từ Cách Lâm trấn và không có người quen nào ở Phật Lạc Lý Tư này. Nếu để cho nàng nhìn thấy tiểu Tinh Linh và hần, cô nam quả nữ cùng sống chung một nhà thì chỉ sợ lại cho rằng hần vừa trở nên giàu có, sau khi làm chứng nhận dược sư liền nổi sắc tâm, lừa gạt thiếu nữ vị thành niên. Hơn nữa, hần thu giữ người không có chức nghiệp, để người khác biết được thì cũng không phải là một chuyện tốt. Do đó mà hần vội nói với hai người:

- Nhị vị hãy ngồi chơi một chút, chờ ta đi pha trà.

Hần đang tính đi dặn tiểu Tinh Linh tắm thêm một lúc, ai ngờ, khi còn chưa kịp bước đi thì một âm thanh trong trẻo như tiếng chuông ngân truyền tới:

- Ta tắm xong rồi.

Lời vừa dứt thì người cũng đến nơi. Mộ Dung Thiên, Bích Dạ và Khải Sát Lâm cùng lúc nhìn về phía nàng, trong nhất thời, ai nấy cũng đều ngẩn ngơ cả ra.

Tiểu Tinh Linh quả là một thiếu nữ phần điêu ngọc trác vô cùng mỹ lệ, mái tóc của nàng có màu Tử La Lan, đôi mắt màu xanh lục trong suốt và sâu thẳm, ngũ quan gọn gàng, giống như là thượng đế đã tỉ mỉ điêu khắc lên vậy. Niên kỷ của nàng tuy còn nhỏ, nhưng cơ thể chỗ chỗ ôm vào chỗ vun cao thì đã

khá rõ nét, nên cũng khá bắt mắt. Da thịt của nàng trắng ngà có chút hồng hồng, nhìn như trong suốt, phảng phất như nếu nhẹ nhàng vuốt ve cũng có thể tan chảy thành nước, quả đúng là rất ư mềm mại. Nàng mặc một bộ đồ màu trắng mà Mộ Dung Thiên đã mua về, lúc này lại giống như chưa bao giờ từng bị nhiễm bẩn vậy. Mộ Dung Thiên cũng đã hoàn toàn quên đi cái dáng vẻ lồi thối, lợm thưng lúc trước của nàng. Giờ đây, nàng chỉ là một nữ hài khá ái chứ không còn cái bộ dáng của một tên khát cái nữa. Dù có gọi nàng là một tiểu thiên sứ thì nói không chừng sẽ có nhiều người tin tưởng hơn nữa ấy chứ. Nếu như không phải nàng còn có một đôi tai dài thì e rằng Mộ Dung Thiên hoàn toàn không thể tin được trước mặt mình chính là một tiểu Tinh Linh; đồng thời, hẳn cũng cảm khái vô cùng, mấy người dân kia thật đáng chết, sao lại nhẫn tâm đi ức hiếp một tiểu thiên sứ như nàng chứ nhỉ.

Ngay cả đối với những nữ nhân vốn tràn lòng tự tin như Bích Dạ và Khải Sát Lâm thì cũng thoáng có chút ghen ghét đố kỵ, tuy thế, hai nàng lại có cảm giác yêu mến nhiều hơn, vì thiếu nữ Tinh Linh ở trước mắt đây trông thuần khiết đến nỗi khiến ai nhìn thấy cũng chỉ muốn ôm nàng vào lòng mà âu yếm vỗ về một lúc thôi.

Cầm thú đúng là cầm thú, Bích Dạ thầm nghĩ, ánh mắt của tên cầm thú này quả nhiên lợi hại vô cùng. Với tình huống căng thẳng lúc này mà hắn vẫn có thể động lòng với tiểu Tinh Linh, thảo nào mà hắn đã nảy sinh lòng tốt mà thu lưu nàng. Quả là may mắn khi nàng quyết định đến đây một chuyến và nhờ đó nên mới phát hiện ra sự tình xấu xa này, bằng không thì một thiếu nữ xinh đẹp như vậy làm sao thoát khỏi ma trảo của hắn chứ, hừ. Suy nghĩ đến đây, Bích Dạ liền liếc sang Khải Sát Lâm, rồi nháy mắt ra hiệu cho nàng, biểu thị ý tứ: Thấy không? Tên sắc lang này khẳng định có ý đồ!

- La Định tiên sinh, nữ Tinh Linh khá ái này là ai thế?

Bích Dạ hạ quyết tâm, nếu hôm nay mà tên sắc lang này không đưa ra được câu trả lời nào chính đáng, thì nàng sẽ viện cớ hắn dụ dỗ thiếu nữ để gian dâm mà diệt trừ đi, rồi đem hân vật bỏ ở đâu đó ở tại tòa thành Phật Lạc Lý Tư này.

Mộ Dung Thiên trong lúc cấp bách bèn nói:

- Nàng, nàng.....nàng là muội muội của ta!

- Muội muội?

Lời ấy vừa thốt ra thì đã lập tức dập tắt luôn kế hoạch của Bích Dạ, ngay cả Khải Sát Lâm cũng ngẩn người ra.

- Vậy... vậy sao nàng lại là Tinh Linh?

Lúc này vì quá cấp bách nên hắn mới phải bịa đặt như vậy, và bây giờ cũng không thể vặn hỏi, thế là Mộ Dung Thiên chỉ đành tiếp tục làm trò và nói:

- Đúng vậy, cha của ta là nhân loại, còn mẹ của ta thì lại là Tinh Linh, sau khi bọn họ kết hợp, ta kế thừa huyết thống của phụ thân là Nhân tộc, còn muội muội của ta thì lại giống mẫu thân Tinh Linh. Khi còn nhỏ, lúc ma thú công thành, phụ mẫu của ta đều đã chết, còn ta và muội muội thì bị thất lạc. May mắn thay, bây giờ ta đã gặp lại muội muội, không ngờ nó lại ở Phật Lạc Lý Tư này. Ài, ta tìm người thật là vất vả đó muội muội!

Mộ Dung Thiên vừa nói tới đó thì vừa ôm cổ tiểu Tinh Linh, khóc đến thiên hôn địa ám.

Tiểu Tinh Linh cũng thuộc loại nhanh trí, lập tức đoán ra được ý của Mộ Dung Thiên muốn giấu diếm thân phận của nàng, bởi vì nàng là người không có chức nghiệp, không thể để cho người ta biết. Do đó mà nàng cũng phối hợp nhịp nhàng với hắn, kêu lớn:

- Ca ca!

Kỳ thật, toàn bộ quá trình hắn giúp đỡ tiểu Tinh Linh đều bị Khải Sát Lâm và Bích Dạ thấy được và tất nhiên là họ không mấy tin tưởng lắm, thế nhưng vì hai người bọn Mộ Dung Thiên diễn xuất quá nhập thần nên nhất thời Bích Dạ và Khải Sát Lâm không làm gì được. Bích Dạ thầm mắng một tiếng cầm thú, rồi lại nói:

- La Định tiên sinh, hai huynh muội các người bị thất tán lâu như vậy, thế người làm sao lại nhận ra được muội muội của người?

Mộ Dung Thiên lau nước mắt, chỉ vào dây chuyền hồng ngọc trước ngực tiểu Tinh Linh rồi nói:

- Người xem, đây là cái đồng hồ mà song thân ta đã cho muội muội, trên đời này chỉ có một cái duy nhất mà thôi. Lúc trước ta từng tức giận bởi vì cái chuyện bất công này, cho nên nhớ rất rõ hình dáng của nó. Tuy rằng dung mạo của muội muội có thay đổi, nhưng chỉ cần liếc qua nó một cái là ta lập tức nhận ra ngay.

Thật ra, cái sợi dây chuyền hồng ngọc này cũng là do hắn mua từ cửa hàng trang sức để tặng tiểu Tinh Linh, chỉ tốn có vài kim tệ, nhưng từ miệng hắn nói ra thì chẳng khác nào bảo vật gia truyền vậy.

Mộ Dung Thiên kể chuyện rất sinh động, mà quả thật song thân của tiểu Tinh Linh cũng đã hy sinh trong lúc ma thú công thành, nên khi nghe nhắc tới điều đó thì vành mắt của nàng liền đỏ hoe, quả thật là khó có thể phân biệt được đâu là sự bộc lộ chân thành và đâu là giả trá. Nếu không phải đã biết sự tình ngay từ đầu thì nói không chừng Bích Dạ và Khải Sát Lâm cũng sẽ tin chuyện này ngay. Tuy nhiên, vào lúc này thì họ không tìm ra được chỗ sơ hở, mà tên sắc lang giao hoát này quả thật rất khéo nguy biện, không ngờ hắn lại nắm lấy lý do “thất lạc”, nên cho dù có đi kiểm tra tư liệu thân thế của hắn thì chỉ sợ cũng sẽ không tìm thấy điều gì.

Khải Sát Lâm nói:

- Được rồi, La Định tiên sinh, chúng ta nên xưng hô với muội muội người thế nào nhỉ?

Quả thật Mộ Dung Thiên cũng không biết tên của tiểu Tinh Linh, tuy nhiên, hấn ứng biến rất nhanh, liền quay lại nói với tiểu Tinh Linh:

- Muội muội, hãy giới thiệu với hai vị tỷ tỷ này về bản thân ngươi một chút đi.

Tiểu Tinh Linh nhẹ nhàng đáp:

- Ta là Lộ Thiên.

Mộ Dung Thiên sợ Bích Dạ còn truy vấn tiếp, nên vội nói:

- Được rồi, muội muội còn chưa ăn cơm tối, vậy chúng ta cùng đi ăn nhé. Phải rồi, Bích Dạ tiểu thư, Khải Sát Lâm tiểu thư, nhị vị cũng ở lại dùng cơm chiều với bọn ta chứ?

Bích Dạ đứng là còn muốn hỏi vài chuyện nữa, song lại không có cơ gì, mà quấy rầy bữa cơm của chủ nhân thì lại là chuyện thiếu lễ phép. Nhưng vì không muốn chịu thua, nàng chỉ đành làm mặt dày, sảng khoái đáp ứng luôn:

- Tốt, chúng ta cũng chưa ăn gì, vừa hay đến đây có thể thưởng thức tay nghề nấu nướng của lệnh muội.

Vừa nói, nàng vừa trầm nghĩ trong lòng rằng chỉ cần lão nương lưu lại đây thì sớm muộn gì cũng sẽ có cơ hội tìm ra sơ hở.

Đội Mộ Dung Thiên và Lộ Thiên đi vào nhà bếp một lúc, Bích Dạ mới nhỏ giọng nói với Khải Sát Lâm:

- Thấy chưa, tên sắc lang đó thật là gian xảo, nói láo giống như cát cò vậy, ngươi ngàn vạn lần không nên để bề ngoài của hắn che mắt, nếu như Lộ Thiên không xinh đẹp như vậy thì tại sao hắn lại mang về?

Khải Sát Lâm vẫn có chút không tin, nói:

- Lúc bấy giờ, nha đầu kia có bộ dáng rất lam lũ, chỉ sợ ai đến cũng nhìn không ra đâu.

Bích Dạ hừ một tiếng rồi nói:

- Ta lúc trước không phải đã nói với ngươi rồi sao, ánh mắt của hắn rất lợi hại, tưởng chừng có thể nhìn thấu cả y phục của người ta vậy.

Khải Sát Lâm bán tín bán nghi:

- Thật vậy ư?

Trong khi hai người mãi mê thảo luận ý đồ của Mộ Dung Thiên, thì hấn và tiểu Tinh Linh đã tiến vào trong nhà bếp. Lúc này hấn mới lau mồ hôi và thở phào nhẹ nhõm, nhân lúc hai người kia còn ở chỗ khác, hấn liền dạy cho Lộ Thiên lát nữa sẽ trả lời một số vấn đề như thế nào, rồi sau đó mới làm cơm. Bọn họ quả thật là chưa ăn gì vì lúc đó Lộ Thiên quá bận thủ, lại thêm những thứ rác rưởi hôi thối trên người nên không tiện vào quán ăn cơm. Cũng may lúc đó Mộ Dung Thiên đã mua một ít thức ăn để nàng ăn tạm đỡ đói.

Lẽ ra tiểu Tinh Linh định giúp làm cơm, nhưng Mộ Dung Thiên lại kiên trì muốn tự mình động thủ, bởi vì đã lâu rồi hấn chưa từng được nếm mùi vị của thức ăn tại địa cầu, đầu bếp ở Thần Phong đại lục đều có khả năng làm ra những món rất ngon, nhưng Mộ Dung Thiên lại thích thức ăn của quê nhà hơn, tuy rằng trù nghệ [1] cũng là “dị đồ đồng quy” [2], nhưng chỉ cần nguyên liệu hơi khác một chút thì cũng không ảnh hưởng nhiều lắm.

Do từ nhỏ hấn đã quen ở một thân một mình, nên tất nhiên là cũng rất thông thạo việc nấu nướng. Thế là không lâu sau, hơn mười đĩa rau đã được đặt lên bàn. Tật Phong tối nay nằng nỏ hấn lên, con chó nhỏ này ban ngày chỉ biết ngủ trong lòng Mộ Dung Thiên, nhưng khi người thấy mùi thức ăn thơm ngon thì cũng thêm nhỏ dãi, thịt thà cá muối ở đại lục quả rất ngon, thế nhưng nó lại không thích bằng một khúc xương ở quê nhà.

Tam nữ quả là rất may mắn nên mới có được cơ hội thưởng thức hương vị thức ăn do người đến từ xứ khác làm ra. Ngay Bích Dạ và Khải Sát Lâm vốn đã nếm qua rất nhiều cao lương mỹ vị, nhưng đối với sự chế biến lạ lẫm, phong vị độc đáo này thì cứ tấm tắc khen mãi không dứt. Kỳ thật, đối với những phú nhân suốt ngày chỉ ăn sơn hào hải vị thì họ đã sớm nhàm chán những món ăn đắt tiền, chỉ có với mấy món rau củ hoang dã vừa đơn giản vừa tinh khiết thế này thì lại khiến họ cực kỳ ưa thích.

Khi nghe Lộ Thiên nói cơm nước đều do Mộ Dung Thiên làm thì Bích Dạ liền nghĩ rằng tên sắc lang này tuy có tính cảm thụ, nhưng tay nghề làm bếp quả thật cũng có chút thủ đoạn, làm bọn ta suýt chút nữa đã quên mất phong độ thực nữ. Song, nàng cũng cảm thấy rất kỳ quái, nếu như hấn là một Bãng hệ ma pháp sư, thì như sao lại phải xuống bếp? Thân phận của ma pháp sư cực kỳ cao quý, họ sẽ không bao giờ làm những chuyện tầm thường như vậy. Do đó mà cả Bích Dạ và Khải Sát Lâm đều cảm thấy thương tiếc khi nhìn thấy Lộ Thiên bị rơi vào “miệng sói”, nên cả hai đều không ngừng gấp đồ ăn vào bát cho cô bé.

Cả chủ và khách đều có chủ ý xấu trong lòng, thế nhưng cả đôi bên đều ăn cơm rất vui vẻ.

Khi nhìn thấy mọi người đều đã buông đũa, Mộ Dung Thiên trầm suy tính, xem nên mượn cơ gì để có thể khiến cho các ma nữ sớm ra về đây?

Lúc này Bích Dạ lại hỏi hấn:

- La Định tiên sinh, chúng ta và Lộ Thiên vừa gặp nhưng đã như quen biết từ lâu, chẳng hay đêm nay có thể lưu lại làm phiền một đêm, để cùng Thiên muội “xúc tất trường đàm” [3] hay không?

Mộ Dung Thiên nghe thấy thế thì sắc mặt đại biến, đồng thời có cảm giác rất kỳ quái, “xúc tất trường đàm” ư? Câu này sao nghe quen tai vậy nhỉ?

Hết

Chú thích

[1] trù nghệ: nghệ thuật nấu ăn.

[2] dị đồ đồng quy: khác phương thức nhưng chung nguyên tắc.

[3] xúc tất trường đàm: kể gỏi tâm sự.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Đồng hóa

Khải Sát Lâm khẽ lườm Bích Dạ, ngầm đề tỉnh nàng đừng hành động quá đà, không nên ở lại qua đêm ở nhà của tên nam nhân chỉ mới quen biết được mấy ngày này. Nhưng Bích Dạ không từ bỏ ý định của mình, nàng chỉ liếc Lộ Thiên một cái rồi sau đó lại nhìn về phía Khải Sát Lâm, ý bảo là không thể để thiếu nữ này rơi vào tay gã sắc lang được.

Nếu quả Bích Dạ muốn lưu lại là vì mục đích này thì Khải Sát Lâm cũng không ngăn cản và cũng chẳng có ý kiến gì. Thế nhưng Mộ Dung Thiên thấy các nàng cứ mất đi mây lại, rồi lại còn vài lần liếc nhìn Lộ Thiên, do đó mà hấn tởng lầm là Bích Dạ thấy Lộ Thiên xinh đẹp khả ái nên đã nảy lòng tham, và không khéo lại có ý muốn lôi kéo Lộ Thiên vào nhóm đồng tính cũng nên.

Không được, ngàn vạn lần không thể để việc này xảy ra được! Một thiếu nữ thuần khiết như vậy quyết không thể để rơi vào tay bọn họ, và cũng không thể để Tiểu Lộ học theo thói hư tật xấu của họ được. Vì thế mà Mộ Dung Thiên nói với về khó xử:

- Bích Dạ tiểu thư, hai huynh muội chúng ta lâu ngày mới gặp lại, nên cũng muốn tâm sự hàn huyên một chút, ngời xem...

Bích Dạ vừa nghe thế thì liền nổi giận, thầm nghĩ: “Hừ, sắc lang nguoi quả nhiên đã lộ rõ chân tướng, nguoi dám ngang nhiên nói như thế trước mặt mọi người, vậy đó chẳng phải là muốn tranh thủ đêm nay cưỡng hiếp Lộ Thiên hay sao? Quả nhiên là không coi luật pháp ra gì mà, thật là lớn gan mà!” Bích Dạ nhất thời kích động nên chỉ muốn lao vào thiên ngay Mộ Dung Thiên cho hả dạ, nhưng nàng vẫn cố gắng kiềm chế, giả vờ như không có gì rồi cố gắng câu kéo:

- La Định tiên sinh, ta biết huynh muội các nguoi tình thâm, nhưng các nguoi đã gặp nhau rồi, sau này thiếu gì cơ hội tâm tình chứ. Đêm nay hãy nhường Tiểu Lộ cho ta và Khải Sát Lâm nhé?

Bích Dạ mấy lượt câu kéo, thầm tính đêm nay sẽ thuyết phục Lộ Thiên, rồi sáng mai sẽ mang nàng ta đi, tránh xa tên háo sắc kia. Mộ Dung Thiên bị mất mồi ngon tất sẽ khóc rống cho xem.

Mộ Dung Thiên nghe Bích Dạ nói vậy lại càng khiếp sợ nghĩ: “Thật đáng sợ, chắc đêm nay ma nữ sẽ biến Lộ Thiên thành một nữ nhân đồng tính như bọn họ mất thôi. Hừm, đúng là coi trời bằng vung mà! Lộ Thiên vừa theo mình, tâm tính đơn thuần, còn chưa kịp có cảm tình sâu đậm gì, nói không chừng Thiên muội sẽ bị nấy ả này lôi kéo mất.” Vì vậy Mộ Dung Thiên cũng không hề tỏ ra yếu kém nói:

- Bích Dạ tiểu thư, chúng ta quả thật có nhiều điều muốn nói. Hay là thế này đi, đêm mai ta sẽ đưa Lộ Thiên đến chỗ của các nguoi, lúc đó chư vị có thể từ từ nói chuyện cũng không muộn mà, phải không?

Trong lòng Mộ Dung thầm tính toán, hấn nhất định phải tranh thủ đêm nay để dạy một ít kiến thức cơ bản về nam nữ cho Lộ Thiên biết để nàng không nảy ra tâm lý khác thường, đến lúc ấy thì dù Bích Dạ có mồm miệng khéo léo đến đâu cũng thành vô dụng mà thôi.

Bích Dạ tất nhiên là không chịu buông tha, nàng lập tức nói:

- La Định tiên sinh, chúng ta ngày mai, ngày kia, ngày kia đều có yến hội, chỉ sợ sẽ không được rảnh. Chỉ bằng đêm nay cứ trò chuyện với Lộ Thiên muội muội là tốt nhất. Người ta rèn sắt khi còn nóng, có như vậy thì tình cảm mới càng thêm sâu sắc được.

Nói xong, nàng không đợi Mộ Dung Thiên từ chối, lập tức quay sang nháy mắt với Khải Sát Lâm một cái. Đến lúc này Khải Sát Lâm mới bắt đầu đi phải dùng mê hồn hương để đối phó với Mộ Dung Thiên, còn Bích Dạ thì hạ thủ vào Lộ Thiên, cả hai cùng lúc tiến hành, nên thần không hay quỷ không biết, quả nhiên rất ăn ý.

Đến khi Mộ Dung Thiên thức tỉnh từ trong cơn mê thì mới phát hiện ra mình đã đồng ý lời đề nghị của Bích Dạ rồi. Hắn cảm thấy bất lực khi không có khả năng kiểm chế bản thân mình, thật là quá xui xẻo; nhưng lời đã nói ra thì cũng không thể thay đổi được.

Lúc này Lộ Thiên đi thu thập bát đĩa đem xuống nhà bếp, còn Mộ Dung Thiên thì mở ma pháp kính tượng ra xem, vừa xem vừa nói chuyện với Bích Dạ, còn Khải Sát Lâm tuy bằng mặt nhưng không bằng lòng, nên lâu lâu mới chen vào cuộc đối thoại của hai người một hai câu. Bích Dạ thấy đáng vẻ buồn bực của hắn thì rất khoái chí. Nàng cảm thấy việc cướp đi con mồi đã nằm trong tay hắn còn sướng khoái hơn việc trả thù nhiều.

Lúc này hai nàng vội vội vàng vàng đến đây nên cũng chưa kịp tắm rửa gì, mà giờ lại lười quay về nhà, hơn nữa, các nàng sợ trong khoảng thời gian rời đi thì gã sắc lang kia sẽ nhân cơ hội đó mà làm bậy với Lộ Thiên. Cũng may là bên ngoài biệt thự có khá nhiều cửa hàng quần áo, hai nàng cùng mua về một bộ để thay tạm. Bích Dạ và Sát Lâm tắm rửa ở bể nước nóng mãi thật lâu sau mới bước ra, không biết hai nàng đã làm gì nhưng trên mặt cả hai đều dạt dào xuân ý, xinh đẹp như hoa đào. Khi Mộ Dung Thiên vừa nhìn thấy họ thì tim liền đập thình thịch, lại nghĩ hai nàng kiểu nữ này rất có khả năng đã “an ủi” nhau ở trong hồ nước, do đó mà nhiệt huyết của hắn dâng lên vùn vụt, khó có thể kiềm chế được.

Kỳ thật, hai nàng cũng không có ý định đùa giỡn ngay trong nhà của Mộ Dung Thiên, chỉ vì lâu ngày không gặp nhau, rồi sau đó đã phải đến công hội để kiểm tên sắc lang La Định kia nên họ vốn chưa kịp âu yếm nhau cho thỏa thuê; hơn nữa, tối nay còn sẽ ngủ chung với Lộ Thiên nữa. Nói chung là họ không có cơ hội “gắn gũi” nhau, vì vậy nên trong khi tắm rửa, họ mới tranh thủ thời gian để sờ soạng vuốt ve nhau một phen, ai dè càng âu yếm thì càng hăng, thật khó kiềm chế được. Rốt cuộc phải mới cả tiếng đồng hồ mới xong việc, nên đã khiến Mộ Dung Thiên này sinh ý nghĩ kỳ quái, do đó mà họ cũng cảm thấy bất an. Nhưng Mộ Dung Thiên cũng thừa cơ hội đó mà căn dặn Lộ Thiên rất nhiều chuyện, đề phòng tối nay Bích Dạ và Khải Sát Lâm muốn dụ dỗ hay sờ soạng nàng gì đó, thì nàng nhất định phải dùng lời lẽ nghiêm khắc để cự tuyệt. Tâm tính của Lộ Thiên rất trong sáng, và nàng cũng không biết chuyện đồng tính luyến ái là cái gì, cũng không rõ vì sao mấy vị tỷ tỷ kia lúc ngủ mà lại còn muốn sờ soạng nàng, tuy nhiên, nàng quyết định sẽ cứ làm theo lời dặn của La Định tiên sinh thôi. Nghĩ vậy rồi nên nàng cứ luôn miệng vâng vâng dạ dạ theo lời dặn dò.

Do phải lặn lội đường xa để đến Phạt lạc Lý Tư, mà khi vừa đến lại đã phải đi lo thủ tục chứng nhận chức nghiệp mất hết cả ngày nên Mộ Dung Thiên đã sớm mệt mỏi và không ngừng ngáp dài. Cả Bích Dạ và Khải Sát Lâm cũng không biết có phải là do ngày hôm nay đã quá “nhiệt tình” hay không mà bây giờ đã thấy rã rời toàn thân, do đó mà tất cả mọi người đều đi nghỉ sớm. Mộ Dung Thiên chọn đại một gian phòng khá lớn ở lầu hai để cho ba nàng nghỉ ngơi. Công hội đã chuẩn bị rất đầy đủ, mọi thứ cần thiết đã được bày biện sẵn trên giường, không cần phải mua thêm bất kỳ thứ gì nữa.

Riêng cá nhân Mộ Dung Thiên thì lại ngủ ở căn phòng ngay sát bên cạnh phòng của tam nữ, phòng khi ban đêm có dị trạng thì hắn sẽ bắt chập tất cả mà xông vào cứu Lộ Thiên. Thế nhưng ý đồ đó lại bị Bích Dạ hiểu lầm, nàng cho rằng tên biến thái này muốn nhân cơ hội rình rập, nên không ngừng tìm kiếm trên vách tường xem coi có lỗ nhỏ nào không, đương nhiên, đây là phòng mới nên không có gì để cho Bích Dạ phát hiện cả.

Mộ Dung Thiên nháy mắt ra hiệu với Lộ Thiên, ngầm nhắc nhở nàng đừng quên những gì hắn dặn dò lúc này, rồi sau đó mới trở về phòng. Đêm xuống Tật Phong vẫn dồi dào sinh lực, liền chạy đi tìm “bằng hữu” Phong Linh lộ để đùa giỡn, vì Mộ Dung Thiên quá mệt mỏi nên cũng chẳng thêm quan tâm.

Nằm trên chiếc giường mềm mại này, mặc dù rất muốn được ngủ một giấc thật ngon, không thèm quan tâm gì nữa, nhưng rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng vẫn ngồi lên, xếp bằng hai chân và bắt đầu nhập định để điều khiển linh lực lưu chuyển khắp nơi. Linh lực trong kinh mạch chạy theo một quỹ tích mà hắn đã quá quen thuộc, tất cả đều tiến hành rất thuận lợi. Lúc Mộ Dung Thiên mở mắt ra, hắn chợt vui mừng phát hiện, những dòng nhiệt lưu lúc trước vẫn không ngừng tuôn ra từ đan điền vốn như sâu trùng bò khắp xương cốt khiến hắn rất khó chịu thì bây giờ gần như đã biến mất. Hiện giờ, chúng chỉ còn là một dòng nhiệt lưu nhỏ bé và yếu ớt mà thôi, đại khái là hiệu lực của đan dược đã gần như bị hấp thu hoàn toàn. Mộ Dung Thiên cảm nhận được lực lượng trong cơ thể so với lúc nhận được “linh lực phụng hiến” của Lăng Đế Tử thì còn có phần mạnh mẽ hơn, viên đan dược kỳ dị kia là vật gì mà lại thần kỳ đến như vậy chứ nhỉ?

Trong lòng hắn khẽ động, lập tức có một trái hỏa cầu và một băng cầu thoát ra từ hai bàn tay trái phải của hắn, Mộ Dung Thiên phát hiện thể tích của chúng so với trước kia cũng lớn hơn khá nhiều, trông giống như hai quả cầu một đỏ một trắng vậy.

Ngày hôm nay nghe những người chứng kiến nói cho hắn biết đây chính là ma pháp, nhưng Mộ Dung Thiên cảm thấy cũng không giống lắm, bởi vì hắn vốn không cần phải niệm chú, và cũng không cần niệm lực cảm ứng, mà nguyên tố cứ tự động tập trung lại. Chỉ cần tâm niệm của hắn hơi chuyển một chút thì sẽ khiến cho linh lực chạy qua thiếu âm và thiếu dương nhị kinh.

Mộ Dung Thiên đột nhiên nhớ đến một việc. Hắn lấy ra một viên đan dược màu xanh dương từ trong Trữ Vật châu. Viên đan dược mà lúc trước hắn đã nuốt làm có màu xanh lá cây đậm, vì lúc đó hắn sợ trong quá trình hấp thu dược lực sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên đã bỏ lại viên màu xanh dương này vào Trữ Vật châu, và cho đến giờ thì hắn vẫn chưa đụng đến lần nào. Tuy hắn không biết những viên đan dược này được hình thành như thế nào, nhưng hiển nhiên chúng đều là những viên tuyệt thế hảo dược. Chỉ cần một viên là đã có thể khiến cho một người đến từ ngoài không gian vốn có tố chất cực thấp như hắn đã đạt đến cấp bậc như hiện nay; tuy không thể bỏ qua công sức tìm hiểu về kinh mạch, nhưng nếu không có sự giúp đỡ của viên đan dược này, thì chi e rằng hắn sẽ không có cách nào để đề thăng lực lượng như bây giờ.

Một viên đã có tác dụng lớn như vậy, nếu như hắn cũng nuốt luôn viên đan dược còn lại, vậy không biết sẽ phát sinh chuyện gì đây? Mộ Dung Thiên rất kích động, hắn hơi do dự một chút, rồi cuối cùng cũng quyết định bỏ nó vào lại Trữ Vật châu. Hiện nay hiệu lực của viên đan dược đã được hắn nuốt phải vẫn chưa hoàn toàn tiêu trừ, nên phải thận trọng lắm mới được. Do bản thân hắn đã lo là bất cẩn mà hắn đã phải chịu thiệt ở đại lục này bao phen rồi, thậm chí, có vài lần cũng suýt bị mất mạng luôn nữa.

Ngày mai sẽ trắc thí thêm lần nữa. Nếu như thực lực hiện nay đã đạt tới cấp thấp nhất của ma pháp sư, thì việc thu lưu Lộ Thiên cũng sẽ được bảo đảm thêm chút nữa. Ở trên đại lục này, nếu như có một vị ma pháp sư muốn bảo hộ cho một kẻ không có chức nghiệp nào thì người khác cũng sẽ không dám dị nghị gì. Hắn sẽ không giống như hôm nay, cứ phải hao tâm tốn sức để giấu diếm bọn Bích Dạ.

Đến lúc này, con buôn ngủ chợ kéo đến, chẳng bao lâu sau thì Mộ Dung Thiên cũng thiếp đi. Đã lâu rồi hắn không được ngủ ngon như vậy, có lẽ một là vì được lực cường hoành bá đạo của đan dược đã hết, hai là vì đã có nhà ở, ba là vì lực lượng đã tăng vọt hơn trước rất nhiều.

Tất cả mọi thứ đều đang được phát triển rất tốt đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Gặp gỡ

Bích Dạ hao tâm tổn lực, tận tình khuyên bảo suốt cả đêm, khô cả cổ họng, cùng Khai Sát Lâm tiến hành giáo dục tư tưởng rất sâu sắc, nhưng rốt cuộc cả hai vẫn thất bại. Bất kể ám chỉ như thế nào, bất luận cả hai hứa hẹn sẵn lòng chiếu cố cho Lộ Thiên như thế nào, đồng thời còn giả như vừa cố ý vừa ngấm ngầm nói xấu La Định đủ kiểu, nào là hắn biểu hiện tuy giống như chính nhân quân tử, khoan dung độ lượng, rất giống bộ dáng một người lương thiện nhưng kỳ thật thì là sói đội lột dê, cầm thú mặc áo quần, rất hay ăn tươi nuốt sống và thậm chí là không từ một thủ đoạn nào để làm nhục các thiếu nữ hay là chơi những trò biến thái v...vv.....Hai nàng hầu như đã biến Mộ Dung Thiên thành một kẻ không việc ác nào là chưa làm, so với một tên siêu cấp biến thái cũng không khác bao.

Thế nhưng Lộ Thiên vẫn cứ thờ ơ, tuy nàng không dám phản bác những lời nói xấu của Bích Dạ, nhưng bất luận thế nào cũng vẫn muốn ở lại bên hắn, dù chết cũng cam. Cuối cùng, Bích Dạ không thể làm gì khác hơn nên chỉ đành buông tha cho Lộ Thiên. Đồng thời, nàng quay sang nghi ngờ không biết có phải Mộ Dung Thiên đã sử dụng tà thuật để mê hoặc hay không chế tinh thần mà khiến cho nàng ta không thể nảy sinh ý đồ phản kháng hay không. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, nàng cũng không có cách nào biết được trên đời này lại có người có khả năng quỷ dị siêu việt đến như thế.

Trời vừa hừng sáng, Bích Dạ không thể làm gì khác hơn chỉ đành luyến tiếc rời đi, nàng không quên dặn Lộ Thiên, nếu gặp phải chuyện ủy khuất gì thì cứ đến tìm nàng.

Tiền Bích Dạ và Khai Sát Lâm đến Truyền tông trận, Mộ Dung Thiên vừa quay lại nhà liền ân cần hỏi:

- Lộ Thiên, bọn họ đã nói gì với ngươi vậy?

Hắn lo cho Lộ Thiên, chỉ e rằng tâm tính thuần khiết của nàng đã bị hai người kia làm ô nhiễm, đến lúc đó thì thật khó lòng mà xoay chuyển được.

Lộ Thiên nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- La Định tiên sinh, không có gì đâu ạ.

Lúc này không có Bích Dạ và Khai Sát Lâm ở đây, nàng không dám tiếp tục xưng hô ca ca với Mộ Dung Thiên nữa.

- A, vậy là tốt rồi.

Mộ Dung Thiên thở phào nhẹ nhõm, chợt nhớ tới chuyện gì đó liền nói:

- Phải rồi, Lộ Thiên, cứ gọi ta là La Định ca ca được rồi.

Nếu là những người khác, dù là thân thiết nhất như Lạc Na và Lệ Toa, thì họ có gọi hắn là “La Định tiên sinh”, hắn cũng không cảm thấy gì, nhưng từ miệng Lộ Thiên nói ra, chẳng biết vì sao mà hắn lại cảm thấy không tự nhiên, thật giống như là đang gọi “La Định đại thúc” vậy.

Lộ Thiên sợ hãi nói:

- Nhưng mà....

Mộ Dung Thiên ngắt lời nàng, hắn mỉm cười nói:

- Không có nhưng nhị gì hết, ta có già như vậy hay không?

Lộ Thiên không thể làm gì khác đành nói:

- Dạ, La Dịch ca ca!

Mộ Dung Thiên hài lòng, cười cười nói:

- Thế mới phải chứ! Đúng rồi, chúng ta đi đâu đó thôi, thuận tiện đi dạo vòng quanh Phật Lạc Lý Tư luôn.

oooOooo

Mộ Dung Thiên không muốn sử dụng Truyền tống trận, nếu đã đi dạo thì truyền tống dĩ nhiên là không có tác dụng, đi chuyển chớp nhoáng như vậy thì còn thấy được cái gì nữa chứ, mà tất nhiên đi bộ cũng không được ổn. Phật Lạc Lý Tư lớn như vậy, phóng chừng đi mười ngày hay nửa tháng cũng chưa chắc có thể đi khắp toàn bộ tòa thành này, do đó mà hắn muốn một tiểu ma thú để hai người cưỡi trên đó, nhân nhả dạo chơi và thưởng thức cảnh sắc của tòa thành mang phong cách cổ điển này. Tầng đây lầu cao, các hàng quán ào ào lướt qua trước mắt, Mộ Dung Thiên có cảm giác như mình là một kỵ sĩ đã trở về thời kỳ trung cổ vậy.

Muốn đi dạo khắp Phật Lạc Lý Tư trong chỉ một ngày là việc không thể nào, cho dù đó là ma thú có tốc độ nhanh nhất đi chăng nữa. Do đó mà Mộ Dung Thiên bảo thuần thú sư chọn những khu vực phồn hoa và đặc sắc để đến, tỷ như tượng những vị anh hùng của thành thị, những khu chuyên buôn bán ma thú, quảng trường mà dân chúng thông dong đi lại, một cái chợ đầy đủ thức ăn ở Lam Nguyệt đế quốc, công hội liên minh...vv...vv... Mỗi khi đến một địa phương nào đó thì đều dừng lại một chút, tham quan ngắm cảnh xong rồi mới trở lại ma thú. Dù sao thì hiện nay hắn vẫn còn nhiều kim tệ, thuê một con ma thú cũng không tốn bao nhiêu tiền.

Nhưng đối với Lộ Thiên thì nàng không hề xa lạ gì với những địa phương này, bởi vì trước đây phụ mẫu nàng vẫn thường dẫn nàng đi khắp nơi trong thành, nhưng chẳng may họ đã hy sinh trong lúc thủ thành, nàng không có chức nghiệp và cũng không còn thân nhân che chở, chỉ dám lui tới ở những khu bình dân nhất, và cũng từ đó mà không còn cơ hội để trở lại những nơi này nữa. Khó có dịp thăm lại chốn xưa, hơn nữa bên cạnh lại có La Dịch ca ca bảo vệ, tuy hắn là ma pháp sư, thế nhưng lại không hề có bộ dáng kiêu ngạo và lại rất hài hước dí dỏm, hòa ái dễ gần. Khi hắn nói chuyện với nàng thì vẻ mặt rất ôn hòa, chẳng những vậy mà hắn còn tự đích thân xuống bếp phụ giúp việc nấu nướng, thật giống như là bảo huynh vậy, thậm chí so với bảo huynh còn tốt hơn nhiều lắm. Đây cũng chính là nguyên nhân mà dù cho Bích Dạ có dùng cách nào đi chăng nữa thì vẫn không thể dụ dỗ nàng rời khỏi Mộ Dung Thiên được.

Trên thực tế, vào cái thời điểm Mộ Dung Thiên không hề ty hiềm những vết bẩn trên tay nàng, mà vẫn vui vẻ đỡ nàng đứng dậy thì nàng đã quyết định sẽ mãi mãi đi theo bên cạnh nam tử xa lạ này rồi. Trừ phi có một ngày hắn ghét bỏ nàng, thì nàng sẽ lạng lẹ ra đi, tránh cho hắn phải chịu thêm gánh nặng; đồng thời, nàng cũng cảm kích hắn đã mang đến chuỗi hạnh phúc tuy ngắn ngủi nhưng mãi mãi sẽ không thể quên được này.

- Dừng lại!

Mộ Dung Thiên đột nhiên hô lớn. Hắn chợt trông thấy một cánh cổng to lớn khác thường, nó cao 80 khoảng thước, rộng 50 thước. Cánh cổng Khai hoàn môn đó được làm bằng minh ngọc thật là hùng vĩ tráng lệ, trên cửa có chạm trổ rất nhiều bức hình dũng sĩ và ma thú đang chiến đấu ác liệt. Minh ngọc vốn được người người xưng tụng là “kiên thạch chi vương” [1], cứng rắn không gì sánh được, nếu như không phải vì thiếu tính dẻo dai, dễ bị đánh vỡ thì nó chính là một chất liệu chế tạo vũ khí hạng nhất. Muốn khắc thành một cánh cửa đồ sộ thế này, thì có thể nói đó chính là một kỳ quan. Nhìn cánh cổng lớn như thế thì có thể đoán được nơi đây hẳn là rất có tiếng tăm, chi tiết là trên cửa có khắc chữ cổ của Thần Phong đại lục, Mộ Dung Thiên xem mà không hiểu được gì.

Trước cửa độ ba trăm thước lại có hai khối đá trắng hình lập phương được dựng lên chính tề để vây quanh chỗ trống, nhìn khoảng đất trống đó y như một quảng trường nhỏ vậy. Chủ nhân ở đây dùng cả một khu đất rộng như vậy chỉ để làm cổng ra vào, hiển nhiên đã chỉ ra nơi này không hề đơn giản chút nào. Điều càng đặc biệt hơn chính là mặt độ chiến chức giả ở đây dày đặc kinh khủng, hầu như mọi người ở đây có hết chín phần đều mang chức nghiệp chiến đấu, như là chiến sĩ, ma pháp sư, cung tiễn thủ, kỵ sĩ, đạo tặc, thợ săn, thần quan [2], tiễn thủ [3], mục sư, triệu hoán sư, thuần thú sư, tu hồn giả, phù chú sư, thích khách, chi phối giả.... Trong đó có đủ từ cao cấp đến hạ cấp và bọn họ đều mang theo sủng vật của riêng mình, điều đó khiến cho Mộ Dung Thiên hoa cả mắt, các sủng vật bay đầy trời, bò đầy đất, từ giống nhỏ như chuột đến lớn như voi đều có cả, thật chẳng khác nào như đang đi đến một thế giới động vật vậy.

Ngoại trừ là chiến chức giả ra, những người này còn có một điểm giống nhau nữa, đó là sau lưng đồng phục chức nghiệp của họ đều có khảm một ngôi sao sáu cánh bằng đá quý, hình như là tiêu chí để nhận biết thân phận vậy.

Rốt cuộc nơi này là địa phương nào thế nhỉ? Chẳng lẽ lại là Chiến Chức Giả liên hiệp công hội? Hình như Mộ Dung Thiên chưa từng nghe đến một địa phương như vậy, hắn đột nhiên nổi hứng, liền dắt Lộ Thiên nhảy xuống ma thú, rồi sau đó đi thẳng đến đại môn.

- Lộ Thiên, đây là nơi nào thế?

Mộ Dung Thiên nghĩ nàng có lẽ cũng hiểu biết được đôi điều về Phật Lạc Lý Tư, nên mới hỏi thử nàng.

- La Dịch ca ca, đây là học viện à!

- A!

Mộ Dung Thiên thoáng có chút kinh ngạc, nơi này quả không khác gì một trường đại học ở địa cầu cả, cũng chiếm một diện tích rất lớn, nhưng thông thường thì các trường đại học đều nằm ở vùng ngoại ô, không ngờ ở đại lục này lại hoàn toàn trái ngược, học viện lại nằm ngay tại trung tâm phồn hoa của tòa thành. Thế rồi hắn lại thuận miệng hỏi:

- Lộ Thiên, đây là học viện gì?

Lộ Thiên mở to mắt nói:

- La Dịch ca ca, ngay cả học viện nổi tiếng nhất của Lam Nguyệt Đế quốc là Tát Á Da Lộ ma võ học viện mà huynh cũng không biết sao?

- Cái gì!?

Mộ Dung Thiên chấn động toàn thân, cái tên này quả thật quá quen thuộc, khiến hắn vĩnh viễn không bao giờ quên, đó là học viện mà Lăng Đế Tư đang theo học. Nàng chính là thê tử đầu tiên của hắn, là một nữ nhân rất ư vô tình, cái người khiến hắn vừa yêu vừa hận ấy hiện đang học ở học viện này đây.

Cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng nghe ai nói là Tát Á Da Lộ ma võ học viện lại ở Phật Lạc Lý Tư, nếu không thì hắn đã tình nguyện đến một siêu cấp thành thị xa xa nào đó để nhận chức rồi.

Đang lúc tâm tình của Mộ Dung Thiên rối rắm phức tạp, cứ ngẩn ngơ đứng nhìn cánh cửa đại môn cao lớn bằng minh thạch kia, đột nhiên lại có thanh âm huyền ảo truyền lại, rồi tiếp theo là một thiếu nữ đạo tặc rực rỡ như sao trời bước đi giữa một đám nam nhân vây quanh Tóc của nàng màu vàng buông xõa như thác nước, đôi mắt xanh thăm mê hoặc, làn da khỏe khoắn trắng mịn như bột, khuôn mặt như thiên sứ thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, còn thân hình thì như ma nữ của địa ngục, nó có thể khiến cho bất kỳ nam nhân nào sa ngã.

Mọi chuyện cứ y như một vở hài kịch. Mộ Dung Thiên vĩnh viễn không bao giờ tưởng tượng được là hắn sẽ tái ngộ với Lăng Đế Tư nhanh như vậy, hơn nữa, lại còn ở trong một tình huống như thế này nữa.

Hết

Chú thích

[1] Kiên thạch chi vương: vua các loại đá.

[2] thần quan: những người trông coi điện thờ.

[3] tiền thủ: người sử dụng các loại vũ khí tầm xa như nỏ, lao, máy bắn đá, vv....

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Cường giả

Sắc đẹp của Lăng Đế Tư vẫn rực rỡ khó bề che giấu được, bên cạnh nàng từ trước tới giờ vẫn chưa từng thiếu hộ hoa sứ giả. Từ lúc hoàn thành nhiệm vụ thực tập và trở về học viện, trong lòng nàng có vẻ như hơi buồn bực khó chịu. Những kẻ truy cầu nàng vốn e ngại Lý Ngang nên chỉ có thể thầm ái mộ trong lòng, nhưng nay đột nhiên phát hiện ra hình như y đã không còn truy cầu nàng điên cuồng như trước nữa, vì thế mà ruồi nhặng bu quanh nàng đột nhiên tăng lên nhiều. Chỉ cần Lăng Đế Tư xuất hiện tại nơi công cộng thì nhất định ở nơi đó sẽ có một đám ái mộ mật dày bám theo sát gót. Mà những kẻ dám theo đuổi nàng có hơn phân nửa là có thực lực không tệ, trong học viện cũng có chút tiếng tăm, hoặc là những công tử gia đình có chút quyền thế. Vì phải nghĩ đến quan hệ ngoại giao của gia tộc nên Lăng Đế Tư không dám đắc tội với bọn họ, dù sao thì họ cũng chỉ làm phiền nàng đôi chút thôi, chứ chưa hề dám làm ra những chuyện quá đáng.

- Lăng Đế Tư, ở thành Tây vừa mở một quán ăn cao cấp dành cho dũng sĩ. Các món dân dã ở nơi đó rất có tiếng, hay là chúng ta đến đó một chuyến nhé?

- Đồ ngọc, Lăng Đế Tư cao quý thế này, làm sao có thể tới những nơi đó kia chứ? Chỉ có quán ăn quý tộc A Nhi Đa Lan trong thành mới là thích hợp với nàng nhất thôi. Vừa hay ta có thể thượng khách ở đó, có thể hưởng thụ sự phục vụ thượng đẳng nhất.

- Mỹ nữ đương nhiên phải phối với bảo ngọc rồi. Lăng Đế Tư, chỉ cần nàng đến quán Ngọc Thạch của nhà ta mở thì nàng có thể tùy ý lựa chọn.

- Bảo ngọc có gì hay chứ! Lăng Đế Tư, ngoại trừ liệt hỏa, ta thấy nàng còn chưa có sủng vật khả ái nào đúng không? Mấy hôm trước sứ giả Mạch Gia đế quốc đến thăm và đã mang theo không ít lễ vật, phụ thân ta có được một con Diệu Âm thỏ, ta tặng nàng nhé? Nó có thể hát giải buồn cho nàng bất

cứ lúc nào.

- Lăng Đế Tư, ta đã mượn được bí tịch Liệt hỏa phần thiên của gia tộc, đối với người tu luyện Hỏa hệ như nàng thì sẽ có lợi ích rất lớn, chỉ bằng chúng ta tìm một nơi từ từ nghiên cứu nhé.

- .....

Vì để lấy lòng giai nhân, những kẻ này quả là không từ một thủ đoạn, thậm chí ngay cả bí quyết tu luyện của gia tộc cũng lôi ra làm quà, chỉ đáng tiếc là Lăng Đế Tư dường như có chút thất thần, đôi mày khẽ nhíu, tựa như không nghe thấy lời nói của cả bọn, và nàng cũng chẳng hề trông thấy Mộ Dung Thiên đang ở trước mặt.

Tâm tình Mộ Dung Thiên rất là mâu thuẫn, nhưng cuối cùng thì hắn vẫn kéo Lộ Thiên ra chỗ khác:

- Lộ Thiên, chúng ta đi thôi!

- La Định ca ca, không phải huynh đến thăm học viện sao? Đây là nơi đã sản sinh ra rất nhiều thiên tài võ học đó, còn có.....

Mộ Dung Thiên lắc đầu ngắt lời:

- Không cần nữa, chúng ta về thôi.

Lăng Đế Tư cảm thấy rất bức bối, từ trưa qua tới giờ nàng cứ thấy đứng ngồi không yên, cái cảm giác khó hiểu đó hiện giờ lại càng rõ rệt hơn, song, nàng không nghĩ ra một nguyên nhân nào. Thời gian nguyệt kỳ của nàng còn phải một thời gian nữa mới tới, thế thì không phải vấn đề về sinh lý rồi, chẳng lẽ gia tộc đã xảy ra chuyện gì? Có lẽ không phải, sự lớn mạnh của Khải Âm gia tộc thì ai ai cũng biết, mà hiện nay cũng chẳng phải là thời gian mà thú công thành, nên không thể có chuyện gì được, mà thân nhân trưởng bối của nàng căn bản cũng đều là những nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, nếu lỡ có chuyện gì thì cũng phải sớm nghe tin qua ma pháp kính tượng rồi mới phải. Tưởng mọi người cũng cần biết là mạng lưới tin tức của thành Phật Lạc Lý Tư là linh thông nhất Lam Nguyệt đế quốc đấy.

Đám ruồi nhặng bu quanh nàng vẫn còn đang lải nhải không ngừng sấn sấn đón đón, mong được lấy lòng người đẹp, nhưng nào biết được sự bức bối trong lòng Lăng Đế Tư đã sắp đến cực hạn và không thể chịu nổi nữa. Thế là từ nơi nàng liền toát ra một luồng hơi nóng đầy bật đám người kia lui lại, thì ra nàng đã phát ra một ngọn lửa xanh lập lòe trên bàn tay phải tựa như lân tinh, không ngừng lay động và trông rất quý dị. Khuôn mặt của Lăng Đế Tư lạnh tựa băng, nói:

- Kẻ nào còn bám theo ta thì đừng trách ta không khách khí!

Nàng quả thật là rất bức bối, do đó mà cũng chẳng thèm suy xét thiệt hơn gì nữa.

- Thanh hỏa diễm!

Đám người kia vừa trông thấy ngọn lửa trong tay nàng thì ai nấy cũng đều hít sâu một hơi, hỏa diễm trên Thần Phong đại lục được chia làm sáu loại: hồng, hoàng, lam, thanh, tử, bạch, lục, nhiệt độ và uy lực cũng theo đó mà tăng dần. Người ta vẫn thường có một câu là “lô hỏa thuần thanh”, từ đó có thể thấy được sự lợi hại của thanh hỏa diễm. Trước đó mọi người chỉ biết Lăng Đế Tư đang ở cấp độ hoàng hỏa, và còn chưa tiến vào cảnh giới lam hỏa, không ngờ sau khi thực tập trở về thì thực lực lại bùng phát, tạo nên đột phá nhảy vọt như thế, chẳng trách nào mấy ngày nay ngoài việc đến lớp ra thì nàng chỉ bế môn tu luyện thôi.

- Lăng Đế Tư, hôm nay tâm tình của nàng không mấy tốt, vậy ta không làm phiền nữa.

- Mấy ngày nữa ta sẽ tới tìm nàng sau.

- Lăng Đế Tư, nếu có chuyện gì cần ta giúp đỡ thì cứ lên tiếng nhé.

- .....

Đám người đó vừa thấy Lăng Đế Tư tỏ vẻ khó chịu thì sợ nàng ra tay thật, cho dù là trước kia, trong đám này cũng không có ai là đối thủ của vị nữ đạo tặc thiên tài này chứ đừng nói đến hiện giờ, nàng đã đạt đến cảnh giới thanh hỏa, bởi vậy cả bọn lần lượt cáo lui không dám quần lấy nàng nữa.

- Ô!

Lăng Đế Tư đột nhiên trông thấy một bóng người mặc y phục bình dân đang khuất dần ở phía trước, ngay tại khoảng trống trước cửa học viện toàn là đám chiến chức già luôn tỏ ra nổi bật, nhưng điều khiến Lăng Đế Tư chú ý hoàn toàn không phải trang phục mà là bóng người đó dường như rất quen thuộc, gần như hoàn toàn trùng khớp với một hình ảnh đã khắc sâu trong lòng nàng. Song, nàng lại tự chế giễu mình: "Không thể nào, làm sao hắn có thể ở đây chứ?" Hơn nữa, Lăng Đế Tư còn biết hắn chỉ có một thân một mình, mà người vừa rồi lại đi chung với một nữ Tinh Linh, hai người tay trong tay xem ra rất thân mật, hiển nhiên quan hệ cũng không bình thường. Vậy thì không có khả năng là hắn được.

oooOooo

Mộ Dung Thiên dọc đường làm như không có chuyện gì bởi vì hắn không muốn phá hỏng niềm hưng phấn của Lộ Thiên, đối với nữ hài tiểu Tinh Linh này, hắn không chỉ mang lòng đồng cảm một cách giản đơn mà tựa như đã coi nàng là muội muội của mình rồi. Tuy hai người hoàn toàn không có chút

quan hệ huyết thống nào, nhưng cảnh ngộ, số phận và những điều phải trải qua đều rất giống nhau, do đó mà nó đã gắn kết hai người lại.

Song, khi vừa trở về biệt thự và đóng cửa lại thì khuôn mặt của Mộ Dung Thiên liền trầm xuống, những ký ức khuấy nhục lần lượt hiện lên trong đầu, hần vỉnh viễn không thể nào quên được khi đó Lăng Đế Tư hạ nhục trượng phu, cũng chính là mình, ở trước mặt người ngoài như thế nào. Hần vốn cho rằng thời gian sẽ xóa nhòa chuyện đó, nhưng bây giờ mới phát hiện ra, nó giống như một ngọn núi lửa đang hoạt động, mặc dù đã bị đè nén nhưng một khi bùng phát thì lại mạnh đến mức có thể tàn phá tất cả mọi thứ. Khí huyết sục sôi, Mộ Dung Thiên rất muốn ngửa mặt hét lớn một trận để phát tiết nộ hỏa trong lòng, nhưng cuối cùng vẫn kìm lại được, hần không muốn Lộ Thiên ở phòng bên phải sợ.

Mộ Dung Thiên lấy viên đan dược màu xanh dương từ trong Trữ Vật châu ra, hần phát hiện khát vọng nhanh chóng trở thành cường giả của mình thật là mạnh mẽ lắm, quả là không có gì có thể át nổi, hần định nhét đan dược vào miệng. ....Đúng lúc đó lại có người gõ cửa:

- La Dịch ca ca.

Trong tòa biệt thự này, ngoại trừ Lộ Thiên ra thì tất nhiên là không còn ai khác, Mộ Dung Thiên đặt đan dược trở lại vào trong túi, hần cố hết sức lấy lại bình tĩnh rồi mới cố gắng nở nụ cười thật tươi, rồi bước ra mở cửa. Lộ Thiên đang ôm Tật Phong đứng khép nép bên cửa, trông hệt như một đứa trẻ đã làm chuyện gì sai vạy:

- Xin lỗi La Dịch ca ca, dọc đường huynh cứ không vui, muội biết do mình không tốt nên đã chọc giận huynh, nếu huynh còn chưa hết giận thì cứ đánh, cứ mắng muội đi, để Lộ Thiên chịu trừng phạt, sau này muội sẽ ngoan ngoãn hơn, huynh đừng giận nữa có được không?

Mộ Dung Thiên rất cảm động, có một muội muội ngoan ngoãn biết quan tâm đến người khác như vậy, đồng thời trong đầu chợt hiện lên đôi mắt bất lực của nàng khi phải chịu đựng sự ức hiếp và vô tình của kẻ khác nên trong lòng hần chợt run rẩy, hần biết con đường mình đi sau này sẽ vô cùng nguy hiểm, rất có khả năng sẽ mất mạng ở trong miệng ma thú y như phụ mẫu của Lộ Thiên vậy. Đến lúc đó, nàng sẽ mất đi sự bảo hộ của mình, vậy nàng sẽ ra sao? Không lẽ nàng lại sẽ trở thành đối tượng để đám người vô tình kia hành hạ hay sao?

Nghĩ tới đó rồi Mộ Dung Thiên vội vàng giải thích:

- Lộ Thiên, muội chớ có suy nghĩ như thế, việc đó không liên quan đến muội mà.

Lộ Thiên mở to hai mắt:

- Thật vậy ạ?

Trông thấy nàng tiểu thiên sứ vừa hoạt bát vừa đáng yêu này thì tâm tình của Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Giờ đây hần chỉ cảm thấy sự nóng nảy hấp tấp vừa rồi tựa như đã được gió xuân quét sạch chẳng còn chút gì, nét phóng khoáng thường ngày cũng quay trở lại, thế rồi hần mỉm cười đáp:

- Thật mà, ai gạt người là Tật Phong ha.

Bởi vì Tật Phong là một con chó nhỏ, mà trên địa cầu thì người ta vẫn thường hay nói: "Ai nói dối là đồ cầu trệ."

- Gâu!

Tật Phong khề sủa một tiếng tỏ ý bất mãn, bởi vì nó là một con cún thành thật, từ trước tới giờ chưa từng gạt ai.

Lộ Thiên mặc dù không hiểu vì sao Tật Phong lại gạt người, song cũng biết tâm tình Mộ Dung Thiên đã trở lại vui vẻ, nên nàng kéo tay hần hân hoan nói:

- La Dịch ca ca, chúng ta đi làm cơm đi. Muội muốn học nấu ăn để sau này ngày ngày giúp đỡ huynh, được không?

Mộ Dung Thiên gật đầu cười đáp:

- Hay lắm.

- Vậy chúng ta đi thôi!

- Đợi chút đã.

Lộ Thiên quay đầu lại, chỉ thấy trên khuôn mặt của La Dịch ca ca thường ngày vẫn luôn toe toét cười thì bây giờ lại là vẻ nghiêm túc chưa từng thấy:

- Lộ Thiên, muội có muốn trở thành cường giả không?

Chương 71: Phục đan

Đó hiển nhiên là một câu hỏi ngớ ngẩn, trên đại lục này có ai lại không muốn trở thành cường giả và được người người kính ngưỡng? Nhưng Lộ Thiên lại giặt mình mờ to mắt, không thốt lên lời, bởi vì hai chữ “cường giả” đó đối với một Tinh Linh có tố chất kém không thể đảm nhiệm được bất cứ chức nghiệp gì như nàng quả thật là xa xôi với không tới, thậm chí cũng không dám nghĩ tới dù chỉ một lần.

Mộ Dung Thiên thấy nàng lo lắng không nói gì, nên hỏi lại lần nữa:

- Tiểu Lộ, muội có muốn không?

Hắn đã hạ quyết tâm, sẽ nhường viên đan dược màu xanh thẫm đỏ cho Lộ Thiên phục dụng, bởi hắn không muốn vạn nhất có một ngày nào đó, mình không may tử chiến thì nàng sẽ lại trở thành một thiếu nữ đáng thương bị người đời thóa mạ, không ai bảo vệ. Huống hồ, cho dù hắn có thể bảo bọc nàng, nhưng Lộ Thiên vẫn cứ suốt đời phải sống bất an dưới sự che chở của mình, mỗi thời mỗi khắc đều thấp thỏm lo sợ bị người khác phát hiện ra thân phận vô chức nghiệp giả. Bởi vậy Mộ Dung Thiên muốn vị muội muội này trở thành một người có năng lực tự bảo vệ bản thân, tự mình đứng vững trên đời, đồng thời còn giống như hắn, trở thành một cường giả được người khác tôn kính. Hơn nữa, Lộ Thiên là muội muội của mình, nếu nàng có thể mạnh hơn, vậy chẳng phải cũng là gián tiếp nâng cao thực lực của mình sao, như thế thì có khác gì nhau đâu?

Lộ Thiên thấy dáng vẻ Mộ Dung Thiên không giống như đang nói đùa, nàng mím môi dè dặt thốt ra một chữ:

- Muốn!

Nhưng nàng vẫn không biết Mộ Dung Thiên có mục đích gì, dù là cường giả tối cao trên đời cũng không dám nói có thể giúp cho người khác tăng cường năng lực được.

Mộ Dung Thiên gật đầu nói:

- Vậy thì được rồi, nhưng tất cả quá trình có thể sẽ trải qua cơn đau đớn mà người thường khó chịu nổi, Tiểu Lộ, muội có sợ không?

Mộ Dung Thiên nhớ đến lúc ấy mình phải chịu đựng sự hành hạ ghê người thì lại phát run.

Lộ Thiên suy nghĩ một lát rồi dứt khoát đáp:

- Không sợ! Muội không muốn trở thành gánh nặng của La Địch ca ca.

Mộ Dung Thiên hài lòng nói:

- Tốt lắm!

Hắn cũng biết nàng là một nữ hài kiên cường, cho nên dù bị mọi người bạc đãi nhưng nàng vẫn dũng cảm biện minh cho song thân của mình.

- Vậy, cởi quần áo của muội ra đi.

- A?

Lộ Thiên cũng lộ vẻ bất ngờ như Lệ Toa và Lạc Na hai người lúc trước. Nàng đã mười tuổi, tương đương với mười lăm tuổi ở địa cầu. Ở Thần Phong đại lục này thì chín tuổi đã là thành niên, bởi vậy Lộ Thiên dù tâm địa có thuần lương nhưng đối với chuyện nam nữ cũng hiểu biết chút ít. Đây là thiên tính của nhân loại, đến một độ tuổi nhất định thì sẽ từ từ ngộ ra. Chỉ có điều là nàng không giống như hai người kia, sau khi hết bất ngờ thì liền ngoan ngoãn cởi quần áo. Dù vẫn không hiểu Mộ Dung Thiên muốn làm gì, nhưng kể từ hôm đi theo hắn thì nàng đã coi bản thân mình thuộc về hắn rồi, đối với một vô chức giả mà nói, được ma pháp sư thu nhận đã là một chuyện cực kỳ may mắn, huống hồ vị ma pháp sư này cũng không có gì đáng ghét. Và lại, Lộ Thiên cho rằng vị La Địch ca ca này của mình cũng không phải dạng nam nhân háo sắc, bảo nàng làm vậy chắc là hắn có lý do của hắn.

Đương nhiên, Mộ Dung Thiên không phải muốn làm chuyện xấu, chẳng qua hắn muốn biết huyết đạo của Tinh Linh có tương đồng với người địa cầu hay không. Hơn nữa, việc phục dụng viên đan dược đó là một chuyện hết sức nguy hiểm, có thể khiến người ta đau đớn tột cùng, nói không chừng còn có thể mất đi tính mạng nữa kia. Hắn tuyệt không muốn đến lúc đó lại xảy ra chuyện gì đáng tiếc.

Cả quá trình diễn ra thuận lợi hơn rất nhiều so với cái đêm phải hướng dẫn Lệ Toa và Lạc Na, bởi vì Lộ Thiên biết buông lỏng thân tâm, còn Mộ Dung Thiên thì vì ảnh hưởng chuyện của Lăng Đế Tư nên cũng không nẩy tà tâm. Tuy nhiên, thời gian hao phí lại nhiều hơn bởi hắn biết được lực quá mức hùng hậu, không thể chỉ như trước kia dạy hai thị nữ trong một tối rồi để các nàng dựa vào trí nhớ và kinh huyết đồ để có thể tự xác định. Người hiểu rõ kinh mạch như hắn, lúc ấy còn thiếu chút nữa đã mắc nạn nữa là. Đương nhiên từ kinh nghiệm rút ra được, Lộ Thiên có thể sẽ thuận lợi hơn nhiều, đó cũng là nguyên nhân mà Mộ Dung Thiên dám yên tâm đưa viên thuốc cho nàng phục dụng.

Ngoại trừ ăn cơm và nghỉ ngơi ra, thời gian còn lại của Mộ Dung Thiên về cơ bản đều dùng để hướng dẫn Lộ Thiên. Thoáng chốc đã mười ngày trôi qua,

Mộ Dung Thiên ngay cả chuyện đi thi kiểm tra năng lực toàn thân lần nữa cũng quên mất, có điều mười ngày này không phải là không có ích lợi, hắn phát hiện “linh lực chu thiên vận chuyển” thuật của mình sáng tạo ra quả thật rất có hiệu quả. Mặc dù tác dụng của đan dược đã hết, nhưng chỉ cần mỗi ngày đều tu luyện, thì linh lực trong cơ thể mỗi ngày sẽ một gia tăng, cho dù không quá rõ ràng, nhưng còn hơn đánh chết ma thú mới có thể thu được chút linh lực ít ỏi đến thế thảm như trước kia. Điều này quả thật đã khiến cho hắn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, và lại công việc đó cũng không giống với việc tác chiến với ma thú, mỗi thời mỗi khắc đều phải lo sẽ mất mạng.

Thêm vào đó, được vị “danh sư” Mộ Dung Thiên này dạy bảo, Lộ Thiên cũng từ chỗ xa lạ, lơ mơ với những thuật ngữ mới như “kinh huyết” liền trở thành hiểu rõ như chuyện cơm bữa. Lộ Thiên có tố chất tuy thấp kém nhưng lại thông minh lanh lợi, khiến Mộ Dung Thiên hết sức vui mừng.

Quá trình chuẩn bị đã thực hiện không tồi, kế tiếp chính là để Lộ Thiên uống viên thuốc đó rồi hấp thụ đến mức tối đa hiệu lực của nó. Tối hôm đó, Mộ Dung Thiên như thường lệ gọi Lộ Thiên vào phòng, hiệu quả của việc nhập định vào buổi tối cao hơn ban ngày, bởi vậy nên nó cũng sẽ giúp tăng thêm chút cơ hội thành công cho người luyện.

Mộ Dung Thiên lấy viên đan dược kỳ quái từ Trữ Vật châu ra, qua hơn nửa tháng nó vẫn không thay đổi chút nào, vẫn hoàn mỹ đến nỗi tác phẩm đặc ý nhất của dược sư cao cấp nhất trên đại lục làm ra cũng khó sánh bằng một phần vạn. Màu xanh yếu ớt mờ ảo khiến bóng tối tăng thêm vài phần thần bí, chất lỏng bên trong chậm chậm lưu động, giống như dòng sông nhỏ yên ả trôi mà không gợn sóng, nhưng không ai biết được dược hiệu của nó lại bá đạo đến mức nào.

Mộ Dung Thiên có cảm giác bản thân mình như một thầy thuốc kém tay nghề lần đầu khai đao với bệnh nhân, tâm tình cực kỳ khẩn trương, hắn hít mấy hơi thật sâu rồi mới bình tĩnh nói:

- Tiểu Lộ, muối uống đi.

Hắn từng nghĩ chia viên đan dược làm nhiều phần để Lộ Thiên từ từ phục dụng, nhưng bên trong ruột của viên đan dược đó đều là dịch thể, chẳng biết khi gặp không khí có biến chất thành mất hiệu lực hay không. Viên thuốc này trân quý vô cùng, nên hắn không dám thử nghiệm.

Lộ Thiên thấy thần sắc nghiêm túc của Mộ Dung Thiên liền thấy chút căng thẳng:

- La Địch ca ca, cái này.....cái này là cái gì?

Mộ Dung Thiên trầm nghĩ nếu mình nói ra chân tướng, chỉ sợ sẽ tạo thành áp lực tâm lý cho Lộ Thiên, bởi vậy nên hắn tỏ ra ung dung đáp:

- Không có gì, chỉ là một viên đan dược đặc thù do ta luyện chế, có thể tăng cường tố chất thân thể của muối ở một mức độ nhất định.

Lộ Thiên hỏi:

- Vậy sao huynh không dùng?

Nếu đem sự thật nói trắng ra, vậy thì theo tính cách của nàng chắc hẳn là sẽ không ích kỷ mà uống vào, bởi vậy hắn đành nói tránh đi:

- Yên tâm, đan dược như vậy ta còn nhiều, lúc nào cũng có thể chế ra vài viên.

- Dạ!

Lộ Thiên tin lời, nhận lấy viên linh dược trên tay Mộ Dung Thiên.

- Tiểu Lộ, muối hãy nhớ kỹ, đợi nuốt viên thuốc vào rồi thì muối phải dựa theo phương pháp điều khiển yếu khí mà ta đã dạy, không được làm ẩu, có biết không?

Mộ Dung Thiên lo lắng dặn dò một lượt trước khi nàng tiến sâu vào việc nhập định, toàn tâm không chế dược lực.

Lộ Thiên gật đầu:

- La Địch ca ca, muối biết rồi.

Dứt lời, nàng bỏ viên thuốc vào miệng.

- Ô?

Viên thuốc vừa vào miệng đã tan ra khiến Lộ Thiên vô cùng bất ngờ, nhưng nàng không nghĩ ngợi nhiều, lập tức tập trung nhập định.

Mộ Dung Thiên đến cả thở mạnh cũng không dám, chỉ cẩn thận quan sát tình huống biến hóa.

Trên nét mặt của Lộ Thiên không hề lộ vẻ thống khổ gì, rất bình tĩnh, dường như không có chuyện gì xảy ra. Mộ Dung Thiên cảm thấy có chút kỳ quái, cho dù nghị lực của nàng mạnh mẽ cỡ nào, nhưng khi nhiệt lưu vừa sinh ra thì cũng phải có phản ứng không bình thường mới phải.

Qua hơn mười phút, Lộ Thiên đột nhiên mở mắt. Mộ Dung Thiên càng choáng váng, bản thân hắn lần trước vốn không thể phân tâm, chỉ có thể nhắm mắt dụng toàn bộ tinh lực để tiến vào thế giới nhập định, lúc này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Lộ Thiên chẳng những là có thể phân thần, mà thậm

chỉ còn không có gì khác lạ nữa thì mới kỳ hoặc.

Mộ Dung Thiên thử thăm dò:

- Tiểu Lộ, muối có cảm giác gì không? Tỷ như đau nhức, đau như xé da xé thịt ấy.

Lộ Thiên lắc đầu:

- Muối không có.

- Vậy có nóng không, nóng như bị lửa thiêu vậy?

- Cũng không có!

Đầu của Mộ Dung Thiên như muốn to ra, chẳng lẽ bản thân mình đoán lầm, viên quái dược đó căn bản là không có tác dụng làm tăng tiềm lực? Hoặc là Lộ Thiên có tố chất đặc thù, với nàng thì vô hiệu?

Đang lúc Mộ Dung Thiên không biết giải thích thế nào thì Lộ Thiên chợt vuốt lên vị trí đan điền rồi nói:

- Chỉ có điều là ở đây hơi nóng ảm, nhưng rất thoải mái.

Mộ Dung Thiên vui mừng nói:

- Vậy là ổn rồi!

Lần trước, hần nuốt viên đan dược xanh biếc kia cũng bắt nguồn từ đan điền.

- A!

Lộ Thiên đột nhiên kinh hãi hét lên:

- Tốc độ của nó nhanh hơn rồi.

Mộ Dung Thiên hốt hoảng chỉ nói là dược lực phát huy hiệu quả chậm hơn một chút so với hần trước đây, rồi vội vàng kêu nàng nhập định. Không bao lâu sau, Lộ Thiên lại mở mắt ra, khí nóng trong cơ thể nàng tuy có tăng mạnh nhưng không có chút cảm giác thống khổ nào. Mộ Dung Thiên kinh ngạc mãi không thôi. Hần không dám chủ quan, cẩn thận quan sát hồi lâu, vẫn không có dị trạng gì, nghĩ không thông nên rút cuộc cũng đành thuận theo tự nhiên, bất quá mỗi tối hần đều báo Lộ Thiên cùng ngủ với mình nhằm tránh có việc ngoài ý muốn bộc phát.

Mười ngày cứ như thế mà trôi qua, khí tức trong cơ thể của Lộ Thiên từ từ giảm bớt, còn sức lực của nàng cũng tăng trưởng hơn trước rất nhiều. Điều kỳ quái duy nhất chính là nàng có thể sử dụng mọi hệ ma pháp cơ bản như Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong; nhưng mỗi hệ ma pháp lại không mạnh, không đạt được đến mức yêu cầu của ma pháp sư cấp thấp nhất. Mộ Dung Thiên cũng không biết rốt cuộc đó là tốt hay xấu. Sau đó hai ngày, khi Lộ Thiên nói khí nóng trong đan điền đã hoàn toàn biến mất, dược hiệu đã hết, hần mới dự định ngày hôm sau sẽ đưa nàng đi trắc thí một lần, đồng thời nhân tiện xem cái gọi là “ma pháp” của mình có đạt đến trình độ của ma pháp sư cấp thấp nhất hay không.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Nghĩ linh sư

- Thể chất 226, tinh thần lực 203, miễn tiếp 217, tinh lực 265, Thủy hệ nguyên tố cảm ứng độ 106, Hỏa hệ nguyên tố cảm ứng độ 105, phong hệ nguyên tố cảm ứng độ 96.....

Đây là số liệu trắc thí tố chất chiến chức toàn thân, tuy Mộ Dung Thiên biết chỉ số lần này có tiến bộ hơn trước kia, nhưng ngoài việc thể năng đã được gia tăng ra thì những chỉ số khác vẫn khá thấp. Thể nhưng trắc thí lão đầu lại rất hưng phấn, ánh mắt của lão nhìn Mộ Dung Thiên như đang nhìn cái khoảnh khắc của một vì sao mới đang từ từ nổi lên cao, như chúa cứu thế tương lai của Thần Phong đại lục vậy. Tuy các con số không mấy lý tưởng, nhưng sự biểu hiện của lão vẫn khiến cho Mộ Dung Thiên nảy sinh một chút kỳ vọng.

Cuối cùng, lão ngẩng đầu lên và sắc mặt có biến đổi, nói:

- Thật xin lỗi La Định tiên sinh, ta nghĩ ngài chỉ có thể làm chiến sĩ cấp thấp nhất.

Mộ Dung Thiên thiếu chút nữa là té ngửa ra đất, nếu trước đó lão không kích động như vậy, không dùng ánh mắt đầy kính ngưỡng để nhìn hắn thì có lẽ khi nghe câu nói đó, hắn đã mừng rỡ như điên, vì dù gì hắn cũng đã có thể làm một chiến chức giả. Nhưng tiếc thay, hắn đang hưng phấn như uống xuân dược, trong lòng tràn đầy kỳ vọng, ai ngờ kết quả chỉ là một chiến sĩ cấp thấp nhất. Cảm giác ấy thật giống như đang nằm dài phơi nắng, đột nhiên có người dội cả chậu nước lạnh lên người, khiến người ta rất buồn bực. Nhưng điều càng khiến hắn kỳ quái hơn chính là rõ ràng mình đã có thể tạo ra hỏa cầu và băng cầu, cơ sao cảm ứng độ của băng, hỏa hai loại nguyên tố này vẫn thấp như vậy? Thậm chí còn không thể đảm nhiệm chức nghiệp ma pháp sư nữa kia. Mộ Dung Thiên không hiểu nổi, suy nghĩ rất lâu, giải thích trăm đường mà vẫn không cách nào lý giải được, cuối cùng đành phải bỏ qua. Tóm lại, với thực lực hiện nay, hắn rất tự tin vào uy lực hỏa cầu và băng cầu của mình, tuyệt không kém hơn ma pháp sư cấp thấp nhất.

Lão đầu nhìn sắc mặt buồn bực của Mộ Dung Thiên mà lòng thầm khoái chí, lão thích nhất là đùa cợt người ta kiểu này, dù rằng trên thực tế thì cho tới giờ này, chẳng có ai cảm thấy nó thú vị cả.

Nhưng Lộ Thiên lại cảm thấy rất vô lý, song thân của nàng trước kia dù gì cũng là ma pháp sư, cho nên nàng cũng hiểu biết đôi chút về những điều cơ bản của ma pháp, người có thể phát ra Băng hệ kỹ năng, dù đó chỉ là một loại kỹ năng thấp kém nhất, nhưng cũng đã là tương đương với một vị ma pháp sư ưu tú thuộc Thủy hệ rồi. Tuy nhiên, vì nàng chỉ là một vô chức giả, địa vị thấp kém nên không dám đưa ra bất cứ câu hỏi nào.

Dù gì thì cũng nên để Lộ Thiên kiểm tra trước rồi mới tính tiếp, để xem sau khi uống viên dược hoàn kia rồi thì liệu có tạo ra nên kỳ tích gì hay không. Sau khi Mộ Dung Thiên trấn định tinh thần, hắn liền đề cho lão tiến hành công việc trắc thí cho Lộ Thiên.

Tuy rằng nàng cảm nhận được lực lượng của bản thân đã gia tăng nhiều, nhưng Lộ Thiên vẫn có chút khiếp sợ. Đây chính là thời khắc mấu chốt để quyết định vận mệnh của nàng đây.

- Thể chất 328, tinh thần lực 330, miễn tiếp 331, tinh lực 329, Thủy hệ nguyên tố cảm ứng độ 330, Hỏa hệ nguyên tố cảm ứng độ 327, Phong hệ nguyên tố cảm ứng độ 331. . . . .

Không biết là do trùng hợp hay vì nguyên nhân nào khác, các số hạng tổ chất của Lộ Thiên đều xấp xỉ với nhau một cách lạ lùng, tất cả đều trên dưới 330.

Khác với bộ dạng hưng phấn như uống xuân dược hồi nãy, trắc thí lão đầu tỏ ra hết sức ngưng trọng, lần lượt đọc các con số hiện ra trên quả cầu thủy tinh:

- Nguyên tố chuyển hóa lực 333, tinh thần lực phân tán 329!

Đọc xong con số cuối cùng, sắc mặt lão trông giống hệt như bị vợ cấm sừng và bỏ chạy theo người khác, ngay cả Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy tình thế không ổn, các chỉ số đó tuy cân bằng đến mức khó tin, tất cả đều trên dưới 330, nhưng không có con số nào đạt đến 500, vậy thì có tác dụng gì đâu?

Lão ngẩng đầu, sắc mặt thay đổi liên tục, mắt lóe sáng rất kỳ dị:

- Chúc mừng, chúc mừng, Lộ Thiên tiểu thư, tiểu thư có thể đảm nhiệm một loại chức nghiệp rất ư là đặc biệt. ....

Mộ Dung Thiên cơ hồ ngã đập mặt xuống đất, con bà nó, lão già này thật thích trêu người, trình độ diễn xuất của lão quả xứng đáng đoạt giải Oscar. Mộ Dung Thiên nhất thời chỉ muốn xông tới vật sạch râu của lão để làm lễ truy điệu cho đám noron thần kinh đã bị lão dọa đến chết vì kích động. Nhưng hắn vẫn phải nhẫn nhịn, bởi vì lão còn chần chừ, chưa nói ra cái tên của chức nghiệp phi thường đặc biệt kia, nói không chừng nó sẽ là một loại chủng thực thuật sĩ hay là mục dân hạ đẳng nhất gì đó. Theo tính cách của lão mà nói, chuyện này tuyệt không phải là không thể xảy ra.

Lúc này, trắc thí lão đầu buông ra từng chữ rất rành rọt:

- Chiến chức giả, Nghĩ Linh sứ.

Khi Mộ Dung Thiên nghe được ba chữ “chiến chức giả” thì mới thở phào nhẹ nhõm, và Lộ Thiên cũng mừng rỡ không thôi, từ một kẻ vô chức giả mà nay trở thành một chiến chức giả, niềm vui sướng đó hẳn là người ngoài khó có thể tưởng tượng được. Nhưng hai người vẫn không biết cái danh từ “Nghĩ Linh sứ” mới nghe được lần đầu này lại là thứ gì chứ.

Trắc thí lão đầu thấy đáng vẻ nghi hoặc của hai người, liền vãn về râu mép rồi nói tiếp:

- Ta giải thích cho hai vị chút nhé, “Nghĩ Linh sứ” là một loại chiến đấu chức nghiệp phi thường đặc biệt, đã rất lâu rồi ta vẫn chưa thấy qua. Người đầu tiên có các chỉ số phù hợp với loại chức nghiệp này thì theo ta nghĩ, đại khái cũng khoảng 30 năm trước, khi ta bắt đầu làm sinh nhai chức nghiệp....

Mộ Dung Thiên nhận ra lão đang nhớ lại chuyện năm xưa chứ không có câu nào nói tới “Nghĩ Linh sứ” rốt cuộc lại có lợi ích gì. Thế là hắn nhẫn nhịn không được, nói:

- Mã Các Tra Đa Lợi tiên sinh, có thể nói vắn tắt một chút được không? Thật ra thì chức nghiệp đó có gì liên quan với bọn ta?

Lão đáp:

- Được rồi, được rồi, người trẻ tuổi bây giờ thật không kiên nhẫn chút nào. Hèm, ngài cũng nhận ra rồi phải không, các chỉ số của Lộ Thiên tiểu thư đều được chia rất đều đó chứ?

Mộ Dung Thiên trầm nghĩ, cho dù là kẻ ngốc cũng nhận ra điều đó, chẳng lẽ mình cũng không bằng cả một tên ngốc hay sao? Tuy nhiên, hấn vẫn nhẫn nại đáp:

- Phải, ta cũng thấy vậy.

- Vậy đó, “Nghĩ Linh sứ” đặc biệt ở chỗ chức nghiệp này đòi hỏi chỉ số của tất cả các loại tố chất đều phải đạt đến 200, như vậy là quá đủ rồi; nhưng điều trọng yếu hơn chính là tính cân bằng, bởi vì “Nghĩ Linh sứ” có thể chế tạo nguyên tố khô lồi (con rối), thay thế bản thân người đó để tác chiến. Nhưng yêu cầu để tạo ra nguyên tố khô lồi lại rất hà khắc, tỷ lệ phối hợp các hệ nguyên tố chặt chẽ đến mức.....

Lão suy nghĩ một hồi cũng không tìm được từ nào để miêu tả, cuối cùng chỉ đành nói:

- Ngài xem mặt ta chặt chẽ cỡ nào?

Nói xong, lão lại cố ý đờ mặt ra như đã hóa đá.

Lộ Thiên nhin không được liền bật cười hi hi, lão đầu này miêu tả thật sinh động, còn Mộ Dung Thiên thì lại thấy xấu hổ vô cùng.

Trắc thí lão đầu rất hài lòng với hiệu quả tuyệt vời của ngôn ngữ bằng cơ thể của mình, thế rồi lão nói tiếp tục:

- Tỷ lệ của các nguyên tố phải phối hợp chặt chẽ thì mới có thể duy trì không để cho nguyên tố khô lồi bị hỏng mất. Việc này cần có cảm ứng độ của các hệ nguyên tố cùng với những chỉ số khác không chênh lệch bao nhiêu, nếu tố chất của bất kỳ hai chỉ số nào khác biệt cỡ 45 điểm thời thì cũng không thể trở thành khô lồi sư; thậm chí, ngay cả ngón cái của khô lồi cũng không thể tạo ra được, vì thế nên cũng sẽ không có tác dụng chiến đấu gì cả. Dù là một khô lồi sư có chỉ số rất thấp, nhưng chỉ cần tính cân bằng cao thì sẽ có thể còn mạnh hơn cả người có chỉ số cao và độ cân bằng thấp. Đó cũng là nguyên nhân tạo nên tính đặc thù lớn nhất của chức nghiệp này.

Mỗi một người đều có cả trăm loại tố chất khác nhau. Nếu muốn có chỉ số của hai loại bất kỳ không chênh lệch nhau quá nhiều thì thật là hiếm, do đó mà số lượng “Nghĩ Linh sứ” mới ít ỏi như vậy. Cũng may là Mộ Dung Thiên đã nhường viên Yêu Linh đan màu xanh dương kia cho Lộ Thiên phục dụng, loại linh đan này có khả năng hoá chuyển chính phần vật chất gì đó, hiệu lực tuy không thể nói rõ, nhưng khác với viên màu xanh lá mà Mộ Dung Thiên đã uống vào. Tác dụng của viên màu xanh dương nhất định là nâng cao tất cả tố chất trong cơ thể lên đến một mức độ nhất định nào đó, nhưng không quá cao. Nếu người uống là Mộ Dung Thiên, những tố chất ấy sẽ tăng đều lên, tuyệt không phải là chỉ tăng về mặt chức nghiệp chuyên tấn công nên sẽ không có tác dụng gì lớn. Cái này giống như một ma pháp sư cần nhất là ma lực và tinh thần lực, thế nhưng rốt cuộc lại gia tăng về thể năng, nó vốn là yếu tố quyết định của một chiến sĩ, cho nên gần như là không có công dụng gì cả. Còn đối với Lộ Thiên, năng vốn có các chỉ số cực thấp, đại loại chỉ trên dưới 150, không thể đảm nhận bất cứ chức nghiệp gì, song, chúng lại rất cân bằng với nhau. Thế nên sau khi phục dụng Yêu Linh đan, mỗi một chỉ số của nàng đều tăng thêm 100 điểm, và đã vượt quá yêu cầu cơ bản của “Nghĩ Linh sứ”. Do đó nên viên đan được màu xanh dương mới có tác dụng lớn đối với nàng, có thể nói đó là linh dược được tạo ra chỉ để dành riêng cho nàng mà thôi.

Mộ Dung Thiên cười vui vẻ:

- Như vậy thì Thiên muội tương đương với cấp độ nào?

Thật không ngờ lại còn có cái chức nghiệp đặc thù này. Té ra Lộ Thiên sau này sẽ có thể điều khiển khô lồi để tác chiến thay nàng, như vậy thì nàng sẽ không phải mạo hiểm rồi, tuyệt!

- Chờ chút.

Trắc thí lão đầu chợt kêu lên, sau đó lão lấy ra một cuộn giấy, viết lên đó vài con số rồi làm vài bài toán phức tạp. Chừng hơn 10 phút sau, lão mới ngẩng đầu lên nói:

- Hai chỉ số “Nghĩ Linh sứ” của Lộ Thiên tiểu thư, còn gọi là chỉ số tổng hợp, nguyên tố ngưng tụ lực là 1758, và ý thức phú dư độ là 1756!

Hai chỉ số này đại diện cho điều gì, cả Mộ Dung Thiên và Lộ Thiên đều hiểu rất rõ, vì thế nên hai người quay nhìn nhau, và đều thấy được nét mừng vui vô hạn ở trong mắt đối phương.

Trắc thí lão đầu lại nói:

- La Định tiên sinh, ta có một đề nghị rất quan trọng. Nghĩ Linh sứ là một chức nghiệp yêu cầu kỹ thuật rất cao, còn cao hơn cả yêu cầu với ma pháp sư nữa. Nếu muốn tự mình tìm hiểu để tăng cường năng lực là một chuyện cực kỳ khó khăn, do đó, tốt nhất là Lộ Thiên tiểu thư nên được bồi dưỡng tại học viện. Phải rồi, các vị rất may mắn, bởi vì Tất Á Đa Lộ học viện của Phật Lạc Lý Tư thành vừa khéo lại có môn học này

Chương 73: Xuất tẩu

"Nghĩ Linh sứ là một loại chức nghiệp yêu cầu tính kỹ thuật rất cao, so với ma pháp sư thì lại còn cao hơn. Nếu muốn tự mình tìm hiểu để tự tăng cường thực lực thì đó là một việc cực kỳ khó khăn; do đó, tốt nhất là Lộ Thiên tiểu thư nên đến tu học ở học viện." Mộ Dung Thiên ngồi trên ghế sofa bọc da thú tại biệt thự và đang xem chương trình chiếu trên Quang hệ kính tượng, nhưng hắn không thể tập trung, trong đầu vẫn luôn vang vọng những lời nói của trác thí lão đầu.

Nếu như đó là mong muốn của Lộ Thiên, vậy thì đưa nàng vào tu tập tại học viện thất niên cũng tốt thôi, thế nhưng, nếu làm như vậy thì hai người bọn họ sẽ bị chia cắt. Sau một tháng ở chung, tình cảm giữa hai người đã rất sâu đậm. Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy cuộc sống thế này quả là rất hạnh phúc, Lộ Thiên là một tiểu Tinh Linh rất ngoan ngoãn, rất biết cách khiến người ta vui vẻ, luôn chủ động giúp Mộ Dung Thiên làm việc này việc kia. Nàng học hỏi cũng rất nhanh, hiện giờ những món rau xào mang phong vị của địa cầu do nàng làm đã gần vuron tới trình độ của gã đầu bếp sư phụ là Mộ Dung Thiên. Chỉ cần nhìn thấy Lộ Thiên, Mộ Dung Thiên liền cảm thấy tâm lý được thả lỏng và thoải mái ngay, bởi vậy nên hắn rất quý trọng cuộc sống bình an khi hai người ở cùng nhau, thật là đáng tiếc nếu phải đưa nàng vào học viện. Học viện quản lý rất nghiêm khắc, thực hiện hình thức quản lý khép kín, ngoại trừ những nguyên nhân đặc biệt như là thi hành nhiệm vụ thực tập ra, thì họ cũng chỉ có một ngày mỗi tuần là được phép đi ra ngoài.

Tuy nhiên, nếu chỉ dựa vào sự nghiên cứu của mình thì Lộ Thiên sẽ không thể nào trong một thời gian ngắn mà đề thăng thực lực được, và kết quả tất nhiên là sẽ gây bất lợi cho tiền đồ của nàng. Mộ Dung Thiên cảm thấy rất khó xử, nhất thời trong lòng hắn đầy giằng co mâu thuẫn. Tất Á Đa Lộ ma võ học viện mỗi nửa năm mới tổ chức một lần chiêu sinh mới, mấy ngày nay lại vừa khéo rơi vào thời điểm báo danh, nếu bỏ qua thì chỉ đành chờ đến lần sau, vì thế mà hắn phải quyết định trước hạn chót mới được.

Loại chức nghiệp Nghĩ Linh sứ này có nhân số quá ít nên mới phải liên hợp với vài công hội của những chức nghiệp chiến đấu đặc thù khác; tuy nhiên, do số lượng không nhiều nên căn cứ theo nguyên tắc “cái gì hiếm thì quý”, tác dụng của chức nghiệp chiến đấu đặc thù trong xã hội là khá lớn, nên địa vị cũng cao tương đương. Sau khi Lộ Thiên giải quyết chức nghiệp nhận chứng xong thì nàng còn được đãi ngộ cao hơn cả được sư có “siêu tiềm lực” như Mộ Dung Thiên, trước hết là nhận được một tấm thẻ ma pháp đã có sẵn 5000 thủy tinh tệ, sau đó thì mỗi tháng còn nhận được 150 thủy tinh tệ, và lại còn thêm một căn biệt thự to lớn, rộng rãi hơn.

Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên cũng không phải đèn kim đèn dầu, sau khi hắn làm chức nghiệp nhận chứng, tổ hợp hai chức nghiệp “chiến sĩ” và “siêu tiềm lực được sư” thì còn được đánh giá cao hơn cả Lộ Thiên. Căn cứ theo pháp lệnh “1+1>2” của liên chức công hội quy định, trong trường hợp của hắn sẽ tính là “nhân đôi số tiền lương của chức nghiệp nào cao hơn, chứ không phải tính tổng thu nhập riêng lẻ của hai loại chức nghiệp”. Với Mộ Dung Thiên thì thu nhập được sư cao hơn chiến sĩ, bởi vậy nên lương tháng của hắn là 100 thủy tinh tệ nhân đôi, tức là mỗi tháng nhận được 200 thủy tinh tệ. Liên chức công hội lập tức giao thêm 3000 thủy tinh tệ, đồng thời còn thưởng thêm một căn biệt thự xa hoa khác, nhưng vì tính của hắn ưa náo nhiệt, nên cuối cùng vẫn quyết định ở lại căn nhà tại đường Lục Hoa này, còn Lộ Thiên thì tất nhiên là cũng đi theo hắn. Đối với hai tòa biệt thự bỏ không, sau khi cân nhắc kỹ rồi thì Mộ Dung Thiên cho chúng lên sàn đấu giá.

3000 thủy tinh tệ nhận được từ Được Sư công hội lúc trước còn chưa dùng tí nào, và nay lại có thêm 3000 nữa, tính cả 5000 của Lộ Thiên nhận được sau khi nhận chứng, thì tổng cộng là 1,1 vạn thủy tinh tệ rồi. Mộ Dung Thiên chỉ nghĩ đến con số này thôi thì cũng đã thấy choáng, giống như từ trên trời rơi xuống, đầu bị đập mạnh khiến hắn phải nồ đơ đờ mắt, ngoài ra lại còn thừa ra hai căn biệt thự xa hoa nữa. Nhớ tới bản thân mình một tháng trước còn phải đi mượn tiền của Lạc Na, Lệ Toa để mua mấy thứ linh tinh như vạc thuốc, đồng thời còn phải ăn nhờ ở đậu tại tửu quán của Tư Ân... ài, so với cuộc sống khá giả hôm nay quả thật là khác biệt một trời một vực. Phải rồi, lâu như vậy vẫn chưa gặp lại hai thiếu nữ Yêu tộc nhưng lại có tâm địa thiện lương ấy, chẳng biết bọn họ có ổn hay không? Ngày mai phải đến Thông Tin công hội để nhờ Linh Lực điều truyền tin tức giùm, dù sao cũng phải báo cho mấy nàng biết hắn lúc này rất khá, rồi sẵn tiện sẽ hỏi thăm tình hình gần đây của bọn họ luôn thể. Đứng rồi, cả chuyện sau này có thể giúp các nàng đến sống tại Phạt Lạc Lý Tư cũng không thể không báo luôn nữa.

- Thông báo khẩn, ái nữ của siêu cấp thành thị Đô Linh thành thành chủ, Gia chủ Thụy Mạn gia tộc là Gia Phi Nhĩ Đức Thụy Mạn, một thiếu nữ thiên tài ma pháp sư Khiết Tây Tập, vào chiều hôm nay đã mất tích, đến giờ vẫn không thấy bóng dáng đâu. Có ai biết được nơi hạ lạc hoặc cung cấp thông tin hữu dụng tất sẽ nhận được phần thưởng trọng hậu của Thụy Mạn gia tộc!

- .....

- .....

Mấy câu này vào "giờ vàng" đã được thông báo liên tục mười mấy lần, trung tự như những kiểu đăng tin tìm người bị thất tung đã khiến Mộ Dung Thiên phải chú ý. Thường ngày hắn cũng thường xem mấy chương trình trên ma pháp kính tượng để tìm hiểu rõ hơn về Thần Phong đại lục. Về nhân vật Khiết Tây Tập Thụy Mạn này hắn cũng có nghe qua, nàng là một nữ hải giới gây phiền phức, nghe nói khi nàng 6 tuổi đã đạt được trình độ cơ bản chứng nhận ma pháp sư của ba hệ Mộc, Thủy, và Thổ, ngoài ra, còn thêm cả Quang Minh hệ cực kỳ hiếm thấy. Đến lúc 9 tuổi thành niên đã kiêm tu bốn hệ ma pháp, và nàng liền trở thành đối tượng được mọi người trong Lam Nguyệt đế quốc chú ý. Nàng được gọi là thiếu nữ thiên tài ma pháp sư, danh tiếng còn vượt lên trên cả Lăng Đế Tư, vốn là một nữ nhân thuộc dòng dõi võ đạo gia cùng tuổi của một gia tộc cường đại khác tại Lam Nguyệt đế quốc.

Nghe nói Thụy Mạn gia tộc của Gia Phi Nhĩ Đức không biết đã trúng phải lời nguyền gì, tất cả huynh đệ tỷ muội của ông đều không thể sinh người nối dõi, chỉ có Gia Phi Nhĩ Đức về già mới có một nữ nhi, bởi vậy nên nàng mới trở thành niềm hy vọng duy nhất để duy trì dòng dõi gia tộc. Toàn bộ các vị trưởng bối trong tộc đều coi nàng như châu báu, toàn tâm tài bồi, cưng chiều đến cực điểm, nhưng còn bản tính của Khiết Tây Tập thì thích nổi loạn, lại

được trưởng bối bao che cho; do đó mà trong ba ngày tất sẽ có đến hai buổi là sẽ khiến Thụy Mạn gia tộc gà bay chó chạy, khiến người nhà vô cùng đau đầu. Nhưng khi Khiết Tây Tật vừa qua 13 tuổi, nàng liền được gia tộc quyết định đưa đến học viện, họ mong rằng thông qua sự cạnh tranh với những thiếu niên cùng tuổi để dễ dàng đánh bại của nàng, thế nhưng mới sang ngày thứ hai thì Khiết Tây Tật đã mất tích. Thụy Mạn gia tộc nhất thời trở nên loạn cào cào, lập tức thỉnh cầu toàn bộ các thành thị lớn nhỏ tại Lam Nguyệt đế quốc phát ra thông báo trên ma pháp kính tượng, toàn lực truy tìm ra nơi hạ lạc của nàng.

Thông báo phát đi rồi, hình ảnh truyền hình lại được thay thế bằng một bức ảnh, trên đó là một thiếu nữ 13 tuổi, tóc đỏ rực rất hiếm động, xinh đẹp tuyệt luân, khoe miệng hơi vênh lên, đôi mắt long lanh liếc xéo, giống như mọi thứ đều không lọt vào mắt nàng, thần thái vô cùng kiêu hãnh ngạo mạn.

Mộ Dung Thiên bật cười sảng sặc, thật đúng là “kỳ tai quái dã, quái dã kỳ tai” [1]. Đầu năm nay, có người không lo làm thành chủ thiên kim cho tốt, lại làm mấy trò nhảm chán kiểu bỏ nhà đi rong thế này, thế giới bao la, đúng là việc gì cũng có thể xảy ra. Chắc, một thiếu nữ xinh đẹp như thế này, ngàn vạn lần đừng dễ bị ma thú làm thịt. Tại Thần Phong đại lục trừ thành thị ra thì đâu đâu cũng tràn đầy những rủi ro nguy hiểm, chạy loạn lên như thế cũng không phải là hay đâu.

Cảm thán một tiếng, Mộ Dung Thiên hô lên:

- Lý các mạc la!

Quang hệ ma pháp kính tượng chớp một cái rồi từ từ mờ đi, đây là một loại chú ngữ căn bản khác của Quang hệ ma pháp, cũng hơi giống với chú ngữ tắt mấy ngọn đèn ma pháp vậy, chỉ cần thay đổi chú ngữ một chút thì sẽ còn có thể dùng thanh âm để chuyển kênh, vô cùng tiện lợi. Tivi ở trên địa cầu tối thiểu cũng phải cần dùng tới cái điều khiển từ xa, Mộ Dung Thiên phát hiện bản thân đã bị ma pháp công cụ trên Thần Phong đại lục khiến cho bản thân mình càng ngày càng ỷ trệ ra.

Ngắm mình trong bể nước ấm, Mộ Dung Thiên vẫn suy nghĩ chuyện có nên đưa Lộ Thiển đến học viện tu luyện hay không. Rốt cuộc thì phải nên quyết định thế nào đây? Lộ Thiển nhất định sẽ nghe lời mình, nếu mình nói không muốn nàng đi thì nàng chắc chắn sẽ ngoan ngoãn ở lại bên cạnh mình, điểm này không cần phải nghi ngờ, nhưng Mộ Dung Thiên lại cảm thấy nếu mình làm như thế thì quá ích kỷ đi. Nghĩ đến đó, hẳn quá thật chỉ muốn dùng cách tung đồng xu để giải quyết thay nỗi phiền muộn này cho mình.

"Két két..." tiếng cánh cửa buồng tắm rít lên khiến Mộ Dung Thiên tỉnh táo lại, tâm lý ngẫm thấy kỳ quái, trong biệt thự lẽ ra không có gió lớn như vậy mới đúng.

Một bóng người nhanh chóng đi vào, Mộ Dung Thiên hơi giật mình, nhìn kỹ lại thì máu mũi suýt nữa đã xịt ra. Thì ra toàn thân của Lộ Thiển không một mảnh vải, cơ thể trắng sáng như mỡ dê, nàng thẹn thùng cúi đầu, từng bước chậm rãi đến bên bồn tắm.

Trong đầu Mộ Dung Thiên cơ hồ lập tức nảy ra một danh từ khiến người ta vô cùng kích thích, dễ dàng sinh ra ý niệm phạm tội - xích lỏa cao dương. [2]

Hết

Chú thích

[1] kỳ tai quái dã, quái dã kỳ tai: tai quái, phá hoại.

[2] xích lỏa cao dương: dê con trần truồng (nhớ ngày trước Mộ Dung Thiên nằm cạnh thân thể khêu gọi của Bích Dạ, vì cố vỗ giấc ngủ nhưng không được, đành nằm đếm dê núi để cho dễ ngủ, ai ngờ lại đếm thành dê núi trần trụi.)

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Phó thác

Trước kia, một là do Mộ Dung Thiên lo lắng không biết công việc hấp thu dược lực có thể thành công hay không, thứ hai là do còn cách một lớp áo lót, bởi vậy nên hẳn không hề có cảm giác rung động như bây giờ. Nhưng thân thể này nở là lột của Lộ Thiển quá là giống hệt như một chú “dê con trần trụi”, sạch trơn và trắng nõn, cực kỳ xinh đẹp. Nàng vốn đã thành niên rồi, thế nhưng cơ thể vẫn chưa hoàn toàn phát triển, đôi ngực không quá to nên trông như hai chiếc bánh bao nhỏ, còn hai hạt tiểu anh đào trên đó thì lại có màu phấn hồng khác thường, hạ thể chỉ có lura thừa cò, căn bản là không che giấu được bao nhiêu. Có thể nói là người ngoài nhìn vào sẽ thấy không sót thứ gì, kể cả nơi địa phương thần bí luôn luôn tỏa ra sức hấp dẫn kinh người, lúc nào cũng có thể câu dẫn người ta phạm tội.

Mộ Dung Thiên vắt và lăm mới ngăn được máu mũi không xịt ra, áp ứng hỏi:

- Tiểu Lộ, muội. ....

Khuôn mặt hoa của Lộ Thiên đỏ bừng lên, nàng không bước thẳng vào trong bồn tắm, chỉ rút rè bước đến sau lưng Mộ Dung Thiên và nói:

- La Địch ca ca, muội đến giúp huynh chà lưng.

Hơ hơ, chà thế này có khi chà ra cả lửa cũng nên. Thế là Mộ Dung Thiên vội vàng từ chối:

- Không cần đâu, ta có thể tự làm được rồi. ....

Lời còn chưa dứt thì đôi tay mềm mại của Lộ Thiên đã ma sát lên trên lưng hắn, khiến cho từng cảm giác vừa thoải mái vừa dễ chịu truyền vào từng thớ thịt, từng tế bào vốn đã rất mệt mỏi sau những ngày liên tục tu luyện. Hắn nhắm mắt hưởng thụ thời khắc tuyệt vời này, cả một chữ “tốt” cũng chẳng muốn mở miệng nói.

- La Địch ca ca, có thoải mái không?

Mộ Dung Thiên đang say sưa hưởng thụ, chỉ buông một tiếng rên khẽ:

- Ừm.

- Vậy mỗi ngày muội sẽ giúp huynh chà lưng nhé, được không?

“Ừa, sao lại thế?” Mộ Dung Thiên trầm nghĩ, ta là người chính trực thế này, sao lại có thể làm vậy nhỉ? Tuy nghĩ thì nghĩ thế, nhưng ngoài miệng thì hắn lại nhanh nhẹn đáp ứng ngay:

- Được chứ!

- La Địch ca ca, viên đan dược mà đêm đó huynh cho muội uống có phải rất trân quý không?

Lộ Thiên vốn rất thông minh, nếu người ta có thể dễ dàng chế luyện được loại đan dược có khả năng tăng cường thể chất như hắn nói, vậy thì trên đại lục này ai ai cũng đều là cao thủ hết rồi.

Mộ Dung Thiên biết, có giấu diếm nữa cũng không xong, nên chỉ đành thừa nhận:

- À, ừm, đúng thế!

Lộ Thiên nghe vậy thì rất cảm động. Nàng biết Mộ Dung Thiên sợ nói cho nàng biết đan dược đó trân quý thế nào thì hắn là nàng sẽ không dám uống vào. Vì thế mà hắn mới bảo nó chỉ là loại tầm thường. Kỳ thật, bất luận là ai cũng đều muốn được trở thành cường giả và được người người tôn kính. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mười ngày mà có thể dễ dàng tổ chức của một người lên đến cảnh giới mới, được lực thần kỳ như thế thì hắn phải là một vật có giá trị liên thành mới phải. Lộ Thiên hiểu rõ giá trị của nó, cho nên nàng rất cảm kích sự hào phóng của vị La Địch đây.

Lộ Thiên âu yếm áp ngực lên lưng Mộ Dung Thiên, nàng cảm nhận được sự ấm cúng và vững vàng từ bờ lưng rắn chắc của nam nhân trẻ tuổi và rộng lượng này. Hắn là người đã cứu nàng thoát ra khỏi cuộc sống đầy ác mộng của một kẻ không chức nghiệp và mồ côi cha mẹ. Vì thế mà trong lòng nàng cảm thấy vô cùng an toàn khi ở bên cạnh ân nhân, nàng nhẹ nhàng nói:

- La Địch ca ca, huynh đối với muội thật là tốt. Đáng tiếc là Lộ nhi quá ngu dốt, không giúp được huynh việc gì, chỉ có thể giúp huynh những chuyện còn con như dọn nhà nấu cơm, chà lưng giúp huynh lúc tắm rửa thôi. May mà huynh không từ chối, nếu không thì muội sẽ cảm thấy mình rất vô dụng.

Mộ Dung Thiên xoay người lại ôm lấy bờ vai mềm mại của nàng, rồi nghiêm mặt nói:

- Tiểu Lộ, muội phải biết rằng huynh đã sớm xem muội như người thân của mình. Nếu muội còn nói thế nữa, tức là quá khách khí với huynh rồi, huynh sẽ giận muội đó.

Lộ Thiên vội vàng nói:

- ĐỪNG, La Địch ca ca vĩnh viễn là người thân của muội, là người thân duy nhất của Lộ Thiên.

Nói xong thì nàng cúi thấp đầu, chẳng biết vì sao, khuôn mặt của nàng đột nhiên hiện lên nét ngượng ngùng.

Mộ Dung Thiên vốn nghĩ rằng nàng chỉ là cảm động nhất thời, nhưng khi thấy nàng yên lặng nhìn chăm chăm xuống mặt nước thì hắn cũng tò mò nhìn theo ánh mắt của nàng, lúc đó thì hắn mới cực kỳ xấu hổ. Thân thể của Lộ Thiên chẳng khác nào chú dê con, lại thêm sự ấm nóng và mềm mại truyền từ bờ vai của nàng nên dễ dàng khiến cho người ta nảy sinh dục vọng. Thì ra “tiểu huynh đệ” của hắn chẳng biết đã trôi lên mặt nước từ khi nào, nhất thời hắn cảm thấy bối rối. Ài...phải vắt và lăm thì mới tạo dựng một hình tượng đạo mạo nghiêm túc, một hình tượng của chính nhân quân tử, và của một thanh niên tốt trong xã hội ở trước mắt Lộ Thiên, ai ngờ nó đã phá hỏng mất rồi. Hắn cảm thấy thật phiền muộn, xem ra lần sau chắc phải mặc vài lớp quần lót bằng đồng, hoặc là mặc y phục trong lúc tắm để tránh lại xảy ra việc ngoài ý muốn như thế này quá.

Lộ Thiển không để ý đến vẻ mặt xấu hổ của hắn, đầu nàng càng cúi thấp hơn, nói:

- La Địch ca ca vĩnh viễn là người thân nhất của Lộ nhi. Lộ nhi vĩnh viễn sẽ là người của La Địch ca ca.

Những lời này chính là ngầm ám chỉ với Mộ Dung Thiên, nàng đã thuộc về hắn. Đối với vị ca ca đã thay đổi tổ chất của nàng, cải biến số phận của nàng, và giúp nàng một lần nữa lại được người ta kính ngưỡng, đồng thời còn mang lại cho nàng cuộc sống hạnh phúc, thì nàng quả thật không làm sao báo đáp hết được mối ân tình đó. Hơn nữa, nàng đã bị tính cách vui vẻ và vô tư của Mộ Dung Thiên hấp dẫn, ngoài việc phải sống dựa vào hắn, trong lòng nàng cũng thực tâm muốn ở bên cạnh hắn.

Và lần này thì Mộ Dung Thiên không ngạc nhiên chút nào. Hắn lập tức hiểu ra ẩn ý của Lộ Thiển, nhưng lại không có hành động gì. Lộ Thiển chỉ là một quả nho chưa chín, ăn lúc này sẽ bị chua, có gì không chờ chín hẳn rồi mới hái? Cây ăn trái trồng tại sân nhà, so với bỏ trong kết sắt thì còn được an toàn hơn, sao lại sợ mất đi đâu nữa? Nếu Lộ Thiển là người vong ân phụ nghĩa, vậy bây giờ nàng đã là Nghi Linh sứ rồi, hoàn toàn có thể tự lập và rời xa mình, thế nhưng chẳng những nàng không làm vậy mà lại còn đưa tấm thẻ ma pháp và căn biệt thự được công hội cấp cho giao vào tay mình. Rõ ràng là thân tâm của nàng đều muốn dựa vào mình rồi.

Mộ Dung Thiên không phải là người ích kỷ, nhưng hắn cũng không phải là một vị thánh nhân hoàn toàn vô tư. Lúc đầu hắn thu nhận và giúp đỡ Lộ Thiển quả thật hoàn toàn không có ý đồ gì, và lúc đó cũng không biết dụng mạo của nàng như thế nào, nhưng từ khi phát hiện ra nàng là một tiểu mỹ nữ động lòng người, thì đừng hòng hắn hai tay dâng nàng cho người khác. Nếu hắn để cho chuyện đó xảy ra thì hắn đã không xứng là lưu manh sắc lang Mộ Dung Thiên rồi. Trừ phi Lộ Thiển thật sự chán ghét hắn, vậy thì hắn sẽ buông xuôi. Tuy hắn rất háo sắc, nhưng hắn sẽ không bao giờ làm những việc cường ép người ta.

Lại nói, nếu cả hai cùng phục dụng đan dược kỳ lạ, vì sao Lộ Thiển lại có thể dễ dàng hấp thu hiệu lực của viên đan dược màu xanh dương để trở thành một Nghi Linh sứ, còn bản thân hắn lúc trước thì lại bị đan dược màu xanh lá "cường gian" cho chết đi sống lại như vậy? Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến "nhân phẩm" hay sao? Mộ Dung Thiên càng nghĩ thì càng buồn bực không người, nhân phẩm của mình từ nhỏ đến lớn đã nát bét, gần như không việc xấu nào là không làm, cả ngày chỉ biết đùa cợt các bạn nữ, dọa nạt những người bạn cùng lứa mà mình nhìn không vừa mắt. Nếu không phải mình thường xuyên bố thí tiền cho những kẻ khát cái, tích được chút ít công đức, thì nói không chừng lúc ấy đã bị hành hạ đến chết rồi.

Lộ Thiển thấy dáng vẻ của Mộ Dung Thiên cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ từ sau buổi trắc thí hồi chiều, dáng vẻ cũng khác hẳn ngày thường. Nàng vốn là một nữ hài mẫn cảm, liền hiểu ra vì sao hắn tỏ ra bất thường như thế, nên nhẹ giọng nói:

- La Địch ca ca, muội không đến tu luyện tại học viện có được không?

Mộ Dung Thiên lấy làm kỳ quái, hỏi:

- Tại sao vậy?

Được tu luyện tại học viện đúng là một cơ hội tốt để phát triển, bất luận là ai cũng đều khó mà cự tuyệt được.

Lộ Thiển cười thật tươi đáp:

- Nghe nói Tát Á Đa Lộ ma võ học viện rất nghiêm khắc, công việc học tập ở đó cũng mệt mỏi muốn chết, chỉ bằng cứ ở bên cạnh La Địch ca ca để huynh dạy cho muội tu luyện thuật, chắc chắn còn tốt hơn đến học viện nhiều.

Nàng bảo sợ vất vả, âu đó cũng chỉ là một cái có. Mộ Dung Thiên hiểu rằng trong lòng nàng vẫn khát khao có thể tiến thêm một bước, nhưng nàng cũng hiểu tâm tình mâu thuẫn của hắn, nên mới chủ động yêu cầu đừng đưa nàng đến học viện. Chẳng qua, người ngây thơ như nàng thì không thể che giấu được loại người từ nhỏ đã lăn lộn trong xã hội như Mộ Dung Thiên, hắn lập tức hiểu rõ tâm ý của nàng, nhưng không ngờ hành động đó của nàng trái lại còn thúc đẩy hắn đưa ra quyết định sớm hơn:

- Không, nhất định phải đi.

Hắn biết mình có thể dạy "linh lực chu thiên vận chuyển" cho Lộ Thiển, nhưng hắn đối với chức nghiệp Nghi Linh sứ thì chẳng biết gì cả, nên chắc sẽ không thể giúp nàng nhiều. Nếu không vào học viện để được huấn luyện đặc biệt, vậy có lẽ cả đời Lộ Thiển cũng chỉ ở mức dưới trung bình mà thôi. Đây là điều mà Mộ Dung Thiên không muốn thấy nhất.

Lộ Thiển cắn môi, hơi do dự đáp:

- Nhưng mà...

Kỳ thật, trong lòng nàng rất mâu thuẫn, nàng rất muốn vào học viện, nhưng nàng lại càng muốn ở bên cạnh Mộ Dung Thiên hơn.

Mộ Dung Thiên lập tức ngắt lời nàng:

- Không có nhưng nhị gì hết, muội không nghe lời huynh phải không?

- Không, muội không dám!

Lộ Thiển sợ nhất là mỗi khi Mộ Dung Thiên tỏ ra nghiêm túc. Nàng vội hoảng hốt phủ nhận, nhưng cũng liền nói thêm một câu:

- Hay là La Định ca ca cũng ghi danh vào học viện với muội đi. Học viện cũng có đào tạo chiến sĩ nữa mà, đến lúc đó chúng ta lại có thể ở chung với nhau rồi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì liền trầm ngâm, tựa như đang suy nghĩ xem đề nghị này có được hay không. Thật ra hắn cũng muốn tìm hiểu xem mình đã đạt đến trình độ của ma pháp sư Băng Hỏa song hệ hay chưa, có gì mà trắc thí sư lại không thấy thế?

Trong đáy mắt của Lộ Thiên tràn đầy vẻ mong chờ, nhưng cuối cùng hắn vẫn lắc đầu đáp:

- Không, bỏ đi.

Khi Lộ Thiên đang rất thất vọng thì Mộ Dung Thiên cười nói tiếp:

- Ta sẽ đến học viện, nhưng không phải là Tát Á Đa Lộ, mà là An Cách La Hy học viện ở cách đó hai con đường.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Bạn cùng phòng

Nằm trong ký túc xá của An Cách La Hy ma võ học viện, tâm tình Khiết Tây Tạng háo hức như một con chim nhỏ, rốt cuộc nàng đã có thể rời khỏi mấy vị trưởng bối phiền phức trong gia tộc rồi. Ngoài song thân ra, còn cả một đám gia gia, nãi nãi, thúc thúc, bá bá, thẩm thẩm, thậm chí cả lão bộc nhân..vv...mỗi một ngày, hầu như toàn thể mấy trăm người trong gia tộc đều luân phiên nhau lái nhái bên tai nàng, khiến cho Khiết Tây Tạng buồn bực khôn tả. Mặc dù với cách truyền đạt cường ép đó thì nàng cũng học được không ít, so với bạn bè cùng lứa, thành tựu của nàng cũng đạt được cao hơn khá nhiều. Thế nhưng điều đó lại khiến cho một thiếu nữ đang bước vào tuổi "nổi loạn" như Khiết Tây Tạng này lại càng khao khát tự do hơn. Trong khi đó, toàn thể gia tộc của nàng lại gần như trải thảm sẵn trên đường đời cho nàng, mọi việc chỉ còn chờ nàng bước đi trên đó nữa mà thôi. Khiết Tây Tạng cảm thấy mình thật giống một bức tượng gỗ mặc cho người ta định đoạt, thật rất khó lòng chịu đựng nổi. Bởi vậy mà ngay khi sắp bị đưa vào nhập học tại Tát Á Đa Lộ ma võ học viện, nàng đã quyết định lên bỏ trốn. Khiết Tây Tạng vốn không thích tuân theo sự an bài của gia tộc để làm bất cứ chuyện gì, nàng chỉ muốn bước đi trên con đường của riêng mình, vô luận thành công hay thất bại, sau này nàng cũng sẽ không hối hận.

Vừa khéo An Cách La Hy ma võ học viện lại là kẻ địch không đội trời chung của Tát Á Đa Lộ học viện. Hai vị viện trưởng của hai học viện này là Áo Tư Đình và Bồ Luân Đặc từ khi còn trẻ đã đối chọi với nhau như nước với lửa. Ai cũng không muốn chịu thua địch thủ, có lẽ chính vì không ngừng cạnh tranh nên họ cũng không ngừng tiến bộ. Sau khi về già, cả hai người đều đạt được đến thành tựu mà người bình thường khó có thể vươn tới - đạt đến trình độ thánh cấp cường giả tại đại lục - đồng thời còn chia nhau trở thành viện trưởng của hai học viện, thế là sự cạnh tranh của họ từ thời trai trẻ lại tiếp tục được kéo sang thành sự cạnh tranh của các đệ tử của hai bên. Tuy nhiên, viện trưởng Áo Tư Đình của Tát Á Đa Lộ học viện là một vị ma pháp sư, đầu óc tương đối linh hoạt hơn một chút, phù hợp với việc quản lý và đào tạo. Còn địch thủ lâu năm của lão là Bồ Luân Đặc thì lại là một vị chiến sĩ nên tương đối thiếu linh động hơn. Lão chỉ biết yêu cầu đệ tử liều mạng khổ luyện, hiệu suất đương nhiên thấp hơn, đã thế mà vài khóa đệ tử gần đây của Tát Á Đa Lộ lại xuất hiện vài nhân tài xuất sắc, do đó mà danh tiếng của An Cách La Hy luôn bị đối phương áp đảo.

Có lẽ là để thể hiện sự phản kháng với gia tộc, Khiết Tây Tạng đã cố ý lựa chọn An Cách La Hy, vốn là địch thủ không đội trời chung của Tát Á Đa Lộ học viện mà gia tộc nàng đã chọn. Hơn nữa, điều kiện học tập của học viện này cũng khá tốt, so với Tát Á Đa Lộ cũng không kém bao nhiêu, chỉ có điều là phần lớn học viên đều phải học theo tư tưởng khô cứng của Bồ Luân Đặc, nên khó có thể phát huy được bản thân mà thôi.

Bồ Luân Đặc viện trưởng áp dụng quán triệt quan niệm "có cạnh tranh mới có động lực" của mình từ thời còn trẻ, nên nhằm để duy trì áp lực đối với học viên, tất cả ký túc xá dù cấp cao hay thấp thì cũng đều phải có từ hai người trở lên ở cùng một phòng. Đây là điều khiến Khiết Tây Tạng phải phiền não, bởi vì lúc này nàng đang cải trang làm một nam sinh.

Nếu có ai đó nhìn thấy Khiết Tây Tạng vào lúc này thì nhất định sẽ không thể nhận ra nàng chính là vị thiên tài thiếu nữ ma pháp sư mà ai ai cũng biết. Thời khắc này đây, nàng chỉ là một nam sinh, tuy rất tuấn tú nhưng sẽ không ai hoài nghi giới tính của nàng. Nếu muốn dùng thuật dịch dung mà không để cho người ta dễ dàng nhìn ra chân diện mục thì cần phải có một kỹ năng cao thâm dị thường. Người sử dụng nó phải là một người thông thạo cả Quang minh hệ và Thủy hệ, đồng thời, thiên phú cũng phải rất cao, thêm vào sự am hiểu sâu sắc và linh ngộ bất chợt thì mới có thể thành công. Những người biết dịch dung thuật đều không thể giải thích mình đã học được thế nào, giống như khi nhân loại học cách đi đứng và nói năng vậy, rất khó miêu tả rõ ràng được.

Người dùng thuật dịch dung có thể tạo thành một lớp màng nguyên tử mỏng dính dán sát trên khuôn mặt, nhìn qua giống như biến thành một người khác. Khiết Tây Tạng đã lên lút học thành công môn kỹ năng này và nó cũng chính là lá bài tú giúp cho nàng có thể thoát khỏi sự tìm kiếm như thiên la địa võng của gia tộc. Nàng là một nữ hài thông minh tuyệt đỉnh, nếu muốn biến thành nam nhân thì sẽ không có ai nghĩ đến nàng chính là Khiết Tây Tạng lừng lẫy tiếng tăm. Bàn tính vừa tay thì gõ vang hơn [1], chỉ tiếc là Khiết Tây Tạng đã không tính đến một chuyện, đó chính là truyền thống đề cao sự cạnh tranh

của học viện. Bây giờ cho dù điều kiện trong ký túc xá có ưu việt hơn đi nữa thì cũng phải là hai người ở chung một phòng, mà nàng vốn là một nữ tử nên tuyệt đối không tiện ở chung phòng với nam sinh chút nào.

Nhưng dù thế nào, hiện nay thì tâm tình của Khiết Tây Tạp vẫn rất khoái trá, được tự do là tốt rồi, từ nay trời biển bao la cứ mặc ý ta bay lượn thôi. Người kiểm tra của học viện cũng quá kém, mình chẳng qua chỉ hơi hạn chế tốc độ dịch chuyển ma lực có tí xíu mà bọn họ đã không nhìn ra được mình là một ma pháp sư có đẳng cấp.

Tấm phảng của giường gỗ rất cứng, còn cứng hơn cả thảm trải trên đất lúc ở nhà, nhưng điều này càng mang lại cảm giác mới mẻ cho Khiết Tây Tạp, nàng rốt cuộc không còn là một vị "thành chủ thiên kim" cao cao tại thượng nữa, và cũng không còn là tiểu công chúa mà mọi người trong gia tộc đều cưng chiều tốt độ kia nữa, cuộc sống bình dân thật là hạnh phúc làm sao. Nếu nàng để cho giới bình dân biết được những ý nghĩ này thì chắc chắn nàng sẽ bị chửi là "đồ biến thái" ngay.

"Két két!" Âm thanh từ chiếc khóa bằng đồng đang được ai đó mở ra truyền tới, Khiết Tây Tạp thầm nghĩ, đến rồi, xá hữu của mình đến rồi. Nàng lập tức bật người dậy và chạy ra phòng ngoài. Hy vọng duy nhất của nàng lúc này chính là tính tình của vị xá hữu ấy sẽ là một nam tử tốt một chút, đứng đắn một chút, và tốt nhất là biết an phận một chút nữa. Nếu được vậy thì cuộc sống ngắn ngủi ở đây của nàng sẽ rất ư dễ chịu rồi.

Cửa bị đẩy ra, một nam sinh trẻ khoảng 13, 14 tuổi bước vào. Hắn cúi đầu, chau mày, giống như đang suy nghĩ điều gì cực kỳ nghiêm túc, hoàn toàn không để ý đến Khiết Tây Tạp đang ở trước mắt.

Khiết Tây Tạp thấy dáng vẻ của hắn, trong lòng thầm cao hứng. Không tệ, không tệ! Người này biết trầm tư suy nghĩ, tất sẽ là một người sâu sắc. Giống như bát gia gia [2] của nàng, ông ta thiên dụng Thổ hệ ma pháp, tính tình trầm ổn, cũng luôn biểu lộ vẻ suy tư như thế này. Xem ra gã này cũng được đầy chữ. Nàng sợ nhất chính là dụng phải những kẻ cực độ hèn mọn bị ôi thường được nghe kẻ, ngay cả quần lót cũng không muốn mặc, thật sự là quá buồn nôn mà!

Khiết Tây Tạp ở nhà cả ngày đều tiếp xúc với những vị trưởng bối, còn như bạn bè cùng tuổi, đặc biệt là chuyện nam nhân ở với chung nhau phải làm thế nào, thì nàng hoàn toàn xa lạ. Để học được cách nói chuyện giữa nam nhân, nhằm sau này tránh để lộ sơ hở, Khiết Tây Tạp chỉ đành chủ động chào hỏi, nàng mỉm cười nói:

- Huynh dài, người đang nghĩ gì mà xuất thần như vậy?

Sự đa tài đa nghệ của nàng lúc này liền phát huy công dụng, thanh âm của nàng đi qua cuống họng đã sử dụng "nghĩ âm thuật" của Phong hệ mà cải biến tần suất, chẳng qua là hơi thay đổi một chút nhưng không khác biệt nhiều lắm so với giọng nam thông thường.

Nam tử đang trầm tư kia liền ngẩng đầu lên, khác hẳn với hình dạng vừa rồi, hai mắt hắn sáng lóa lên rồi nói:

- Ta đang nghĩ, mỹ nữ trong học của viện chúng ta, con mẹ nó chứ, nhiều thật đấy. Nhất là vị muội muội mà ta nhìn thấy sau cùng, chắc chắn, ngoài khuôn mặt xinh đẹp ra thì đáng người cũng đặc biệt ngon lành, nhất là bộ ngực của nàng cứ vừa rung vừa lắc, nhấp nhô liên hồi. Khả khả, đúng là quá dâm dăng mà!

Hắn nói xong câu này thì nước dãi đã chảy thành dòng rớt xuống đất. Một người dâm dăng như thế, ngoài Mộ Dung Thiên vốn đã được hun đúc bằng vô số "phim con heo" ở tại địa cầu ra, vậy thì còn là ai vào đây nữa!

Nụ cười của Khiết Tây Tạp lập tức biến mất, quai hàm gần như rớt xuống đất. Đây là người mà mình vừa phán đoán rằng rất sâu sắc đó hay sao? Ừm, đúng quá rồi, sâu, thật là quá sâu, sâu đến không thể đo lường được! Nghĩ tới đó thì tự dung Khiết Tây Tạp có cảm giác rợn người.

Chẳng lẽ đây chính là phương thức giao lưu giữa nam nhân sao? Mặc dù nghe thấy rất buồn nôn, nhưng sau này sớm muộn gì thì mình cũng phải thích ứng, bởi vậy Khiết Tây Tạp cũng phụ họa theo:

- Đúng thế, dâm dăng thật!

Cái từ ngữ thô tục này vừa thoát ra khỏi miệng, Khiết Tây Tạp lập tức cảm nhận được khoái cảm nổi loạn. Để nàng tiếp nhận vị trí thành chủ, các vị trưởng bối sẽ có rất nhiều yêu cầu khắt khe đối với nàng, từ lời nói cho đến cử chỉ lúc nào cũng phải chú ý, cẩn thận từng tí một, vừa cực kỳ nghiêm túc vừa không hề thú vị. Điều này rất ức chế đối với một thiếu nữ ưa nổi loạn như nàng. Cứ nghĩ đến những điều đó mà Khiết Tây Tạp càng thấy buồn bực vô cùng, bất giác nàng không tự chủ được, rồi gào thét lớn:

- Quá dâm dăng!

Mộ Dung Thiên thấy nàng hưởng ứng nhiệt tình như vậy thì nhất thời nảy sinh cảm giác thân thiết, quả như gặp được tri kỷ vậy, hắn thích chí nói:

- Đồng học, người cũng thuộc ma vô ban hả?

Bởi vì Mộ Dung Thiên cảm thấy băng hòa cầu của mình so với đầu khí và ma pháp đều có chút quan hệ, tuy nói là giống nhưng mà cũng không hẳn giống, nên cuối cùng mới lựa chọn chuyên ngành này, có lẽ sẽ thu được đáp án cần thiết. Còn Khiết Tây Tạp thì lại cố ý không muốn để bại lộ thân phận của mình, dấu sao thì cũng không có ai nghĩ đến một thiên tài ma pháp như nàng mà lại đi học võ. Nhưng trên thực tế, tố chất chiến sĩ của Khiết Tây Tạp cũng đã đạt đến trình độ thấp nhất, tuy nhiên, điều đó đã bị thiên phú ma pháp kinh người của nàng phủ lấp đi mà thôi.

Vừa nghe Mộ Dung Thiên hỏi xong, nàng liền gật đầu nói:

- Đúng thế!

Mộ Dung Thiên cười ha hả nói:

- Vậy thì tốt quá, chúng ta học cùng một ban và lại cùng ở chung một phòng, đây đúng là có duyên. Chúng ta sau này là huynh đệ rồi, chẳng biết người xưng hô thế nào vậy?

- Tạt Hy.

Đây là cái tên mà Khiết Tây Tạt đã bịa ra từ trước.

- Ta tên là La Dịch.

Mộ Dung Thiên cũng giới thiệu ngắn gọn tên của mình, sau đó nhìn chăm chăm vào “gã bạn cùng phòng” để đánh giá một lượt. Khiết Tây Tạt thấy vậy thì da đầu hơi ngứa ngáy, chẳng lẽ thuật dịch dung kín như áo trời của mình lại có sơ hở gì hay sao?

May mà phán đoán của nàng không chính xác, lúc này chỉ thấy Mộ Dung Thiên ve vuốt rồi nói:

- Tạt Hy huynh đệ, ta thấy thân hình người gầy gò quá, sức lực e rằng không đủ, cần phải tăng cường tập luyện mới được.

Cơ thể của Khiết Tây Tạt vốn là của nữ nhi, điều này thì dịch dung thuật không có cách nào cải biến đi được, do đó mà so với thân hình nam nhân thì tất nhiên là mảnh mai hơn nhiều. Khiết Tây Tạt vốn cũng đã đặc biệt mặc những bộ y phục hơi thùng thình một chút, nhưng không ngờ vẫn không thể che giấu được. Nghe Mộ Dung Thiên nói vậy, nàng bèn gật gù đồng ý:

- Phải, người nói không sai.

Mộ Dung Thiên lăm bằm nói tiếp:

- Quái lạ, cơ ngực của người cũng khá phát triển đó nhỉ.

Dứt lời, hắn liền đưa tay ra và định chạm lên đó.

Đây là một việc mà bất luận thế nào thì Khiết Tây Tạt cũng không thể tiếp thụ được, nàng vội vàng lấy tay che ngực và né sang một bên, đồng thời cũng cảm thấy phiền não vì không hiểu sao chỗ đó của mình lại lớn như thế. Nàng đã dùng vải ép chặt lại rồi mà vẫn không che được, nó cứ nhô lên như khiêu khích người ta vậy.

Mộ Dung Thiên chép miệng nhủ thầm:

- Thật hẹp hòi, sờ một cái xem có săn chắc không thôi, có mất miếng thịt nào đâu.

Khiết Tây Tạt dù có tính nổi loạn đến mức nào thì cũng vẫn là một nữ hài, nghe hắn nói vậy thì cảm thấy xấu hổ, chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống thôi. Thì ra nam sinh ở chung với nhau cũng không phải là chuyện đơn giản chút nào, so với dung hợp ma pháp để sử dụng thì còn khó hơn nhiều!

Mộ Dung Thiên mở cửa sổ, ngoài cửa chính là một con đường thông với khu ký túc xá dành cho nữ sinh, nơi đó có mỹ nữ như mây, khiến hắn nhìn không hết. Giá tiền cho một phòng đôi của mỗi học kỳ là 100 thủy tinh tệ, lúc này khi trả tiền thì hắn vốn cảm thấy xót dạ vô cùng, thế nhưng bây giờ thì hắn lại thấy số tiền đó có thể "an nghỉ" được rồi. Hít một hơi thật sâu, Mộ Dung Thiên cảm thán nói:

- Thì ra cuộc sống tại học viện cũng không tệ, ngay cả trong không khí cũng phảng phất mùi vị phong tao nhỉ!

Còn Khiết Tây Tạt thì dờ khóc dờ cười, nàng có một dự cảm rất mãnh liệt: ác mộng của mình, từ lúc này đã bắt đầu rồi đây.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Quả niệm

Cuộc sống của những tân sinh trong học viện cũng không khác mấy so với cuộc sống của các sinh viên Y Khoa tại Thượng Kinh. Mỗi sáng sớm đều phải đến tập hợp ở lễ đường của học viện và nghe viện trưởng huấn thị.

Lần đầu tiên Mộ Dung Thiên có may mắn gặp được một vị thánh cấp chiến sĩ trong truyền thuyết - viện trưởng Bồ Luân Đặc, nhưng điều khiến cho hắn cảm thấy thất vọng nhất chính là lão không có hào quang bắn ra bốn phía như trong tưởng tượng của mình, mà trái lại, Bồ Luân Đặc có vẻ ngoài giống như lão nhân rất bình thường. Nếu cầm một viên gạch nhỏ rồi ném vào đầu của đám đông, khi nó rơi trúng bất kỳ ai thì người đó cũng có vẻ ngoài giống như lão vậy thôi. Mộ Dung Thiên có cảm giác như là bất cứ một người quét đường hay thu dọn phân nào ở tại địa cầu cũng còn dễ nhìn hơn lão nữa kia. Hơn nữa, lão lại còn mang một bộ mặt đưa đám chán phèo, toàn bộ quá trình phát biểu từ đầu tới đuôi đều không có chút cảm xúc hy vọng ái ố gì cả, ngay cả đôi mày cũng chẳng buồn nhíu lại một lần. Nếu không phải lão còn mở miệng nói chuyện được thì hẳn là Mộ Dung Thiên đã nghĩ rằng lão giống với một tảng đá lớn hơn là một con người rồi. Sự hiền lành của vị viện trưởng An Cách La Hy học viện quả nhiên là danh bất hư truyền, xem ra nó còn vang dội hơn cả danh tiếng thánh cấp của lão nữa.

Các học viên mới ở xung quang thì lại không nghĩ như hắn. Bọn họ đều là những chú ngựa non, là những chiến sĩ mới lớn chưa có kinh nghiệm, nay lần đầu được nhìn thấy một vị tuyệt thế cường giả và đồng thời cũng là thần tượng trong mắt họ, nên ai nấy cũng đều biểu hiện ra sự kích động không gì sánh nổi. Tuy bài phát biểu của Bồ Luân Đặc không có gì hấp dẫn, nhưng lão vẫn cứ nhận được những tràng vỗ tay vang rền như sấm.

Chỉ có mỗi Mộ Dung Thiên là người cảm thấy buồn chán đến cực độ và cứ ngáp dài suốt. Hắn đã nghe những lời huấn thị kia đến chai cả tai khi còn ở trường học tại địa cầu rồi, chung quy cũng chỉ là mấy lời khuyến khích đám học viên cố gắng học tập, mỗi ngày đều phải vươn cao, và ráng phấn đấu để trở thành một loại "tam hảo đệ tử". [1]

Khiết Tây Tạng ở bên cạnh thấy hắn ngáp hoài nên nhỏ giọng hỏi:

- La Địch, tối hôm qua ngươi ngủ không được ngon à?

Trong đám học viên mới, nàng chưa quen được ai nên chỉ có thể đi chung với tên bạn cùng phòng này, huống chi nàng cũng không muốn tiếp xúc với nhiều người để hạn chế tỷ lệ bị bại lộ thân phận.

Mộ Dung Thiên lại ngáp thêm một cái, cả nước mắt cũng muốn lăn ra khoe mắt:

- Đầu có, ta ngủ rất ngon, chỉ là bài huấn thị của lão mắc dịch kia quá buồn chán thôi.

Lão mắc dịch? Khiết Tây Tạng mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn hắn. Đến ngay cả một kẻ thích nổi loạn như nàng mà cũng rất tôn kính vị thánh cấp chiến sĩ trong truyền thuyết kia, thế mà cái gã bạn cùng phòng này của mình lại còn ngao mạn hơn. Nàng lăm lét nhìn quanh như một kẻ trộm sợ bị người ta bắt gặp, may mà những người khác đều đang say sưa nghe bài diễn thuyết của Bồ Luân Đặc, hơn nữa, hai người họ lại đang ngồi ở một góc vắng của lễ đường, nếu không thì chỉ sợ sẽ bị đám người sùng bái kia nổi giận mà đánh cho đến chết.

Khiết Tây Tạng khẽ nhéo hắn một cái rồi thấp giọng nói:

- La Địch, người tốt nhất nên gọi lão là Bồ Luân Đặc viện trưởng, dù sao thì lão cũng là một trong số rất ít thánh cấp chiến sĩ của Lam Nguyệt đế quốc chúng ta, thậm chí còn là của toàn thể đại lục này nữa. Chúng ta nhất định phải tôn kính lão một chút chứ.

Mộ Dung Thiên lơ đãng gật gù đầu:

- Ồ, lão già nọ.....à à, Bồ Luân Đặc viện trưởng thật là thánh cấp chiến sĩ sao? Ta lại trông lão cứ y hệt như một tảng đá thôi à.

- Suyt!

Khiết Tây Tạng vội vàng đưa tay chặn ngay môi, ra hiệu cho hắn chớ có lên tiếng. Tuy hắn đã thay đổi cách xưng hô, nhưng rốt cuộc thì ngữ khí vẫn còn bất kính vô cùng.

Mộ Dung Thiên định nói thêm điều gì, nhưng Khiết Tây Tạng đã nhanh chóng nói trước:

- La Địch, ngươi cảm thấy nhàm chán lắm phải không? Vậy chúng ta hãy nói chuyện phiếm đi.

Nàng vốn là người to gan lớn mật, cả việc bỏ nhà ra đi mà cũng không sợ, thế nhưng lại có điểm sợ cái gã bạn cùng phòng này, nàng sợ hắn lại nói lời ngông cuồng lần nữa thì cả bọn sẽ bị rước vạ vào thân, đến lúc đó thì chắc sẽ bị dọa cho chết khiếp hay sao.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì rất hưng phấn, nói:

- Tốt lắm, ta biết vài mẩu chuyện cười hay lắm.

Khiết Tây Tạng thầm nghĩ như vậy cũng tốt, Bồ Luân Đặc tiên sinh cũng đã thuyết trình suốt hai giờ rồi, nhưng lão không nói năng lưu loát và thao thao bất tuyệt, mà cứ mỗi lần nói một câu thì đều dừng lại vài giây, nghĩ được câu sau rồi mới nói tiếp tục. Trong mắt người khác, có thể bọn họ cho rằng đó mới là phong độ của bậc cường giả, nhưng dù sao thì Khiết Tây Tạng cũng không phải là một thiếu nữ bình thường, vì thế mà nàng cũng có chút bức bối khó chịu. Do đó, khi nghe Mộ Dung Thiên đề nghị thì hưởng ứng ngay, nàng muốn nghe xem rốt cuộc thì hắn có thể kể được loại chuyện tiếu lâm gì!

- Có một người phụ thân mang con trai của mình đi tắm, gặp lúc đó, mặt đất rất trơn, đứa bé trai bị trượt chân suýt té thì cố gắng lắm mới chụp được tên "tiểu huynh đệ" của phụ thân nó thì mới không bị ngã. Lúc ấy, phụ thân mắng nó: "mẹ nó, may là mi đi tắm với gia gia mi đấy, nếu đi với mẫu thân mi thì

có phải là sẽ té chết rồi không?”

Mộ Dung Thiên vẫn xào lại món cũ, những "chiêu thức" của hần cứ y như là ba chiêu búa của Trình Giảo Kim vậy, chúng đều là những tuyệt kỹ tất sát, chưa từng gặp bất lợi bao giờ, nhất là khi ở trước mặt nữ nhân thì lực sát thương lại càng rất lớn.

Khiết Tây Tạng vừa nghe xong thì thoáng sững sờ một chút rồi bất giác không nhịn được mà phải bật cười khanh khách, nhưng nàng lập tức ý thức được sự thất thố của mình, nên vội vàng che miệng lại, còn mặt thì đỏ ra tới mang tai. Tuy bên ngoài của nàng vẫn là vóc dáng của một nam nhân, nhưng dù sao thì nàng cũng là một nữ hài tử, luôn luôn có sự rụt rè của một nữ nhân; tuy nhiên, cũng may là đã có thuật dịch dung che đậy nên không ai nhìn ra được vẻ dị thường của nàng. Hơn nữa, lúc vừa rồi không nhịn được mà cười ra tiếng, nhưng nàng đã quên dùng Nghĩ Âm thuật để thay đổi thanh âm, vì thế mà nàng cũng có chút thấp thỏm bất an.

Mộ Dung Thiên nhũn mày nói:

- Huynh đệ, sao giọng cười của ngươi lại giống bọn nữ nhân thế? Đại trưởng phu nếu có cười thì phải cười lớn, cười cho có khí thế một chút, tỷ như là: ha ha, hắc hắc, hề hề, khà khà, hồ hồ, chứ đừng có cười khúc khà khúc khích, thật là quá buồn nôn đi.

Mộ Dung Thiên vừa nói mà cũng vừa cảm thấy tóc gáy của mình đang dựng đứng cả lên.

Thấy hần không chú ý tới mấy điểm sơ suất khác, Khiết Tây Tạng thờ phào nhẹ nhõm, liền đáp luôn miệng:

- Đúng, đúng, ngươi nói không sai chút nào.

Mộ Dung Thiên vuốt cằm, tỏ ra vẻ như đang giáo huấn một kẻ vãn bối, rồi nói:

- Vậy mới đúng chứ, tốt lắm, chúng ta tiếp tục câu chuyện đi.

Kỳ thật, không phải Khiết Tây Tạng không thích cái loại chuyện tiểu lâm dành cho người lớn và mang đầy sắc thái kích thích tâm lý này, nhưng hầu như đại đa số nữ nhân tuy có tính rụt rè nhưng ai nấy cũng đều có tính tò mò và ham thích những điều mới lạ, chỉ là họ e ngại thân phận nữ nhân của mình nên mới tỏ vẻ dửng dưng mà thôi. Tuy nhiên, điều nàng sợ nhất chính là sẽ không nhịn được cười, đến lúc đó vị tất đã có được may mắn như lúc này, vì thế nên nàng mới vội nói:

- Thôi đi, La Dịch, hay là ngươi kể chuyện gì có chiều sâu một chút đi.

Mộ Dung Thiên gật gật đầu nói:

- Được chứ, thật không ngờ ngươi lại là một người có chiều sâu đó nhe. Vậy ta sẽ kể cho ngươi nghe một số chuyện mang tính triết lý về nhân sinh nhé.

Hần thoáng dừng lại một chút, rồi sau đó liền nặn ra một bộ mặt tang thương như đã trải qua nhiều phong ba bão táp, thở một hơi dài và nói:

- Cuộc sống ở trên đời này thật giống như là bị cưỡng gian vậy, khiến người ta chỉ có hai lựa chọn: một là phản kháng, hai là hưởng thụ. Còn chức nghiệp thì lại tựa như một ả dâm phụ, người không "cưỡi" thì sẽ có người khác "cưỡi". Còn xã hội ư, nó thật giống như là việc mình tự an ủi mình vậy, tất cả mọi thứ đều phải dựa vào chính đôi tay của mình để giải quyết thôi!

Khiết Tây Tạng thiếu chút nữa là ngất xỉu luôn. Lời hần vừa nói thì đúng là có chiều sâu rồi, rất có đạo lý và ý vị cũng sâu xa, tuy nhiên, sao lại đem những thứ đó đi so sánh quá đáng như thế chứ? Thật đúng là nói ba câu cũng không thể rời khỏi bản sắc cũ mà. Khiết Tây Tạng chợt có cảm giác hiểu biết được phụ mẫu của gã bạn cùng phòng này rất mãnh liệt. Họ có thể sinh ra được một người thuộc loại cực phẩm như hần thì hần là không tầm thường chút nào!

May mà lúc ấy Bồ Luân Đặc tuyên bố kết thúc bài diễn thuyết vừa dài vừa chán của lão, nếu không thì Khiết Tây Tạng thật không dám cam đoan tâm hồn thơ ngây trong sáng của mình còn có thể chịu đựng được sự công phá của tên sắc lang này thêm bao lâu nữa đây. Nàng có cảm giác rằng nếu mình còn đi theo hần thì sớm muộn gì cũng sẽ biến thành một thiếu nữ bất lương thôi quá. Từ bấy lâu nay, nàng vẫn thích vô cớ mà khiến cho gia tộc náo loạn cả lên, và cũng đã tự nhận mình là một thiếu nữ "bất lương" lắm rồi.

Tiếp theo đó thì tiết học đầu tiên chính thức bắt đầu, Mộ Dung Thiên phấn chấn đi vào phòng học, hần nhìn tình cảnh trước mắt mà cảm khái muôn phần, từ chỗ ngồi, bàn học, bảng đen, giảng sư, vv....tất cả đều rất quen thuộc và thân thiết. Chỉ có một điều khác biệt duy nhất là hần không còn ở địa cầu nữa, mà là đang ở một địa phương rất xa lạ, nhưng bây giờ hần cũng dần dần hiểu rõ cái nơi xa lạ này, và đồng thời cũng bắt đầu dung nhập vào nó.

Nếu như muốn nói còn một chỗ khác biệt nữa thì đó là việc Mộ Dung Thiên chủ động đi chiếm lấy một vị trí ở hàng trên cùng, vì chỗ đó sẽ tiện lợi cho việc nghe giảng hơn, như thế đối với hần mà nói, điều đó quả là một việc còn hiếm thấy hơn cả việc cây gậy nở hoa nữa.

oooOooo

Tại một nơi khác trong vũ trụ, ở địa cầu, ngay trong lớp học của trường Y Khoa tại Thượng Kinh, cùng lúc đó đã xảy ra một việc rất hiếm thấy. Thì ra người học trò đặc ý nhất của các thầy cô giáo, tức Tiêu Băng, người luôn luôn ngồi ở các dãy bàn trên cùng, vậy mà hôm nay lại đến ngồi ở cái bàn hai người ngồi ở tại một góc cuối lớp. Nhưng chỗ ngồi bên cạnh nàng thì lại đang bỏ trống, nó chính là nơi "ngự tọa" trước kia của Mộ Dung Thiên. Đó là một vị trí rất lý tưởng để ngủ, xem tiểu thuyết và chơi game ở trong lớp học, song, không có ai dám dành vị trí đó với tên lưu manh ấy cả, cho dù sau khi hần đã mất tích thì uy danh vẫn còn đó, vì thế mà cho đến nay nó vẫn còn được để trống.

Tiêu Băng nhìn chỗ ngồi trống kia mà phảng phất như nhìn thấy được tình cảnh Mộ Dung Thiên đang ngủ, ngáy khò khò rất ngon giấc. Hình ảnh đó nàng

đã nhìn đến quen mắt ngay từ lúc nhỏ. Thế nhưng giờ đây, tình cảnh khiến cho người ta thấy ghét đó không còn tồn tại nữa, bởi vì tiểu sắc lang ngồi cùng bàn của nàng đã bị mất tích khá lâu. Đã ba tháng trôi qua, cảnh sát địa phương dốc người đi tìm khắp nơi mà không có kết quả gì, nên cũng đã bỏ qua việc đó luôn rồi, một kẻ cô nhi không thân không thích dù có biến mất khỏi thế gian này thì cũng chẳng có mấy ai chú ý cả!

Chẳng lẽ hán thật....thật sự đã chết sao? Trong lòng Tiêu Băng run lên, ngay cả nàng cũng chẳng hiểu có ma xui quỷ khiến thế nào mà lại chạy tới ngồi ở đây. Tên vô lại kia bị mất tích thì nàng phải cảm thấy cao hứng mới đúng chứ, thế mà sự thật lại không như thế, chung quy thì trong lòng nàng lại có chút cảm giác nhớ mong không cách nào tả xiết!

Thì ra lúc còn học tiểu học, mỗi lần nàng bị tên lưu manh ấy quấy rầy thì đã đánh cho hắn bầm dập cả người, toàn thân mang đầy thương tích, thế nhưng hắn vẫn vô si và hạ tiện đến cực độ. Những chiêu thức điên cuồng của nàng, những chiêu thức khiến người ta vừa trông thấy thì đã sợ hãi, đã đánh cho tên tiểu lưu manh ấy phải bò lê bò cang, trôn chui trôn nhui như chuột, vậy mà sau đó khi nhà trường phát giác và phê lỗi nặng cho hắn, thế mà hắn cũng chẳng để ý chút nào, lại còn cười hề hề rồi nhận mình đã làm. Chỉ có hắn là có thể tùy ý trêu ghẹo người ta, chứ không chịu nhường cái "vinh quang" đó cho ai cả. Bản thân nàng vừa cảm thấy buồn cười và đồng thời cũng ngấm ngấm nảy sinh lòng căm kích với hắn, thế là sao nhỉ?

Hay là bởi vì thỉnh thoảng có những lúc hắn tự chế ra cây cung nhỏ, rồi dùng loại hoa mà nàng thích nhất là úc kim hương [2] bắn tới ban công tầng bảy của căn ký túc xá dành cho nữ sinh, khiến cho nàng có cảm giác vừa ngạc nhiên mừng rỡ, và lại vừa cảm thấy rất lãng mạn chẳng?

Hết

Chú thích

[1] Tam hạo đệ tử - là đệ tử hay học trò có 3 điều tốt là: phẩm chất tốt, học tập tốt, và thân thể khỏe mạnh .

[2] Hoa úc kim hương hay uất kim hương: tức hoa tulip.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Trục xuất

- Cái gọi là ma pháp, chính là dùng ma lực của bản thân để làm mẫu thể, đồng thời thông qua sự cảm ứng của tinh thần lực để tụ tập nguyên tố trong không khí, khiến cho chúng quy tụ lại ở xung quanh ma lực mẫu thể, khi đạt đến một mức độ nhất định thì sẽ có thể tạo thành kỹ năng...

Đây chính là tiết thứ nhất "Tri thức ma pháp cơ bản", giảng sư là một vị tên là An Đức Ly Á. Nàng là một mỹ nhân đứng tuổi, là một nữ ma pháp sư có phong vận tuyệt vời. Ngay cả lúc giảng dạy mà nàng cũng vẫn muốn làm điệu một chút, nhẹ nhàng chuyển động vóc người duyên dáng làm cho tinh thần của đám nam chiến sĩ còn chưa hiểu chuyện đời ở phía dưới kia đều bị nhộn nhạo, không để ý đến bài giảng mà đa phần đều tập trung vào điệu bộ phong tao của nàng.

Khiết Tây Tạng vốn là nữ nhân nên đương nhiên là không có cảm giác gì, nàng rất chăm chú phân tích xem những điều giảng dạy của An Đức Ly Á nữ sĩ có hoàn toàn chính xác hay không. Ngoài thiên phú ra, một trong những nguyên nhân khiến trình độ ma pháp của Khiết Tây Tạng tiến bộ nhanh chóng chính là vì nàng không tiếp thu bài giảng một cách máy móc, mà còn thường tự đặt ra nghi vấn. Chức nghiệp này đòi hỏi phải có một bộ óc linh hoạt thì mới có thể thao túng được các nguyên tố đầy phức tạp.

Tuy An Đức Ly Á nữ sĩ giảng không sai sót gì, nhưng Khiết Tây Tạng lại cảm thấy như chưa thấu triệt hẳn. Mà chuyện đó cũng là tất nhiên thôi, bởi vì Đặc Mạn gia tộc của nàng vốn là một gia tộc giỏi về ma pháp. Hơn nữa, các vị trưởng bối đều dốc túi truyền hết cho nàng, tuyệt đối không giữ lại cái gì làm của riêng, do đó mà nàng phải biết nhiều hơn một vị giảng sư của ma võ ban cấp thấp rồi. Thế nhưng, Khiết Tây Tạng chưa hề tiếp xúc nhiều với thế giới bên ngoài nên không hiểu được cái đạo lý này, mà nàng chỉ cảm thấy An Đức Ly Á giảng chưa được tốt lắm. Vì vậy nên nàng muốn đi hỏi ý kiến của người khác để xem thế nào.

Lẽ tất nhiên, từ lúc vào học viện cho đến giờ, nàng chỉ mới quen biết có một người và e rằng cũng chỉ có thể nhờ vả vào gã bạn cùng phòng, cũng tức là Mộ Dung Thiên đang ngồi bên cạnh say sưa lắng nghe đây, hoặc giả cũng có thể nói là đang say sưa ngắm nhìn thì đúng hơn, bởi vì ánh mắt của hắn giờ đây là chủ yếu tập trung vào những bộ vị cao cao thấp thấp trên thân thể An Đức Ly Á nữ sĩ cũng như đa số các nam chiến sĩ khác.

Khiết Tây Tạng lấy ngón tay đâm đâm vào thắt lưng của Mộ Dung Thiên, gã sắc lang bị làm phiền liền quay đầu lại thấp giọng hỏi:

- Tạp Hy, có chuyện gì vậy? Chúng ta nên chuyên tâm nghe giảng thôi, không lẽ ngươi lại muốn nghe kẻ chuyện cười sao? Bây giờ không được đâu.

Khiết Tây Tạng thầm nghĩ: "Người mà đang nghe giảng bài sao, rõ ràng là đang nổi ý bậy bạ với giảng sư đây mà." Nhưng nàng vẫn nói:

- La Địch, trong lúc nghe giảng thì thỉnh thoảng cũng cần phải thảo luận về vấn đề đang học chứ, có như vậy thì mới làm cho không khí của lớp thêm phần sôi nổi, đúng không? À, người thầy An Đức Ly Á nữ sĩ thế nào?

Mộ Dung Thiên vuốt cằm, suy nghĩ một lát rồi nói:

- Vóc dáng rất phong tao lãng lợ, không biết có phải thường ra ngoài làm chuyện xấu ở sau lưng trượng phu hay không.

Khiết Tây Tạng nghe xong lời đó thì gần như muốn xỉu luôn, nàng bực mình nói:

- Ý của ta muốn hỏi là bài giảng thế nào? Người nghĩ đi đâu thế? La Địch, chúng ta không thể bất kính với giảng sư như thế được.

Nàng cảm thấy suy nghĩ của gã bạn cùng phòng này thật sự rất quái dị, cứ như là thiên mã hành không vậy, ngay cả chuyện lúc này mà cũng có thể liên tưởng như vậy được. Dù Khiết Tây Tạng tự cho rằng mình là một nữ hài rất cổ quái, bởi thế nên nàng mới thích học những môn quái lạ như là dịch dung thuật, Nghĩ Âm thuật...vv.....Nhưng so với mộ Dung Thiên thì nàng cảm thấy nếu mình tự xưng danh hiệu “Thanh thiếu niên có tư tưởng truyền thống nhất đế quốc” thì cũng rất ư xứng đáng ấy chứ.

- A, người đang nói chuyện đó à? Phải nói rõ ràng một chút chứ.

Mộ Dung Thiên chẳng những không ý thức được chỗ sai trái của mình mà hấn còn phản công lại, khiến cho Khiết Tây Tạng suýt chút nữa là không thở được luôn. Lão huynh, trừ người ra, còn người nào có thể có lý giải khác thường đến như vậy, mà lại còn đi xa chủ đề quá mức như thế đâu chứ?

Mộ Dung Thiên thuận miệng nói:

- Ngựa ngựa cộp cộp, cũng đều là một loại cá thôi. Lại nói, thân thể và da dẻ của nàng ta cũng được bảo dưỡng không tệ đó chứ. Người đã đứng tuổi mà còn giữ được như vậy thì quả không dễ chút nào.

Thấy hấn cứ nói được hai, ba câu thì đã trở về câu chuyện lúc này, Khiết Tây Tạng chỉ đành ngậm miệng luôn. Không khéo khi nói chuyện với một kẻ ngoài hành tinh thì cũng không khó khăn đến vậy. Thế nhưng, nàng quả là bất hạnh, bởi vì Mộ Dung Thiên đúng là người ngoài hành tinh, nhưng chỉ có điều là hấn ở tinh cầu kia cũng là người có tư tưởng quái dị như vậy.

oooOooo

Mấy ngày sau, Mộ Dung Thiên cũng hiểu sơ sơ về An Cách La Hy học viện. Hầu hết tại đây đều có các chuyên nghiệp liên quan tới những chức nghiệp chính trên đại lục, như là: chiến sĩ, ma pháp sư, cung tiễn thủ, ma võ sĩ, kỵ sĩ, đạo tặc, thợ săn, thần quan, mục sư, triệu hoán sư, tu hồn giả, thích khách, thối miên sư, kết giới sư....thậm chí còn có cả không ít chức nghiệp chiến đấu đặc biệt, chỉ tiếc là không có Nghĩ Linh sư. Bởi lẽ các chức nghiệp đặc biệt trong các loại chiến đấu chức nghiệp chiếm số lượng rất ít, bằng không thì Lộ Thiên đã có thể học chung với Mộ Dung Thiên tại An Cách La Hy rồi. Kỳ thật thì ma võ ban ở Tất Á Đa Lộ học viện cũng giống hệt ở đây, chỉ là Mộ Dung Thiên muốn tránh xa Lăng Đế Tử, không muốn học chung trường với nàng ma thối.

Các ngành chuyên nghiệp lớn thì có độ mấy chục ban, mỗi ban cũng trên dưới trăm người, còn những chuyên ngành thuộc cỡ vừa và nhỏ thì ít hơn một chút, chỉ có khoảng mười mấy ban, mà nhân số của mỗi ban cũng độ trăm người. Còn riêng về các chuyên ngành đặc biệt thì chỉ có một, hai ban; có khi lại chỉ có một ban, mà nhân số gom hết lại cũng chưa chắc đã được một trăm. Tính tổng cộng lại, thì số lượng học viên của An Cách La Hy học viện thật đông đến kinh người: gần mười vạn! Hàng năm học viện đào tạo rất nhiều nhân tài cho đế quốc, do đó mà địa vị của nó ở trong xã hội cũng rất cao. Người trong hoàng thất tất nhiên cũng có vài phần kính nể với các giảng sư của học viện và không dám tỏ ra kiêu ngạo với họ, mà các công tử tiểu thư con nhà thế gia đến học viện này tu học cũng không phải là ít.

Yêu cầu của học viện rất nghiêm khắc, mỗi sáng sớm đứng bảy giờ phải đi học, đến giữa trưa thì được nghỉ ngơi một giờ, sau đó lại học tiếp cho đến sáu giờ chiều, so với một ngày học bốn, năm tiết ở trường Y Khoa lúc trước còn mệt hơn nhiều. Hai tuần đầu đều là những khóa học về lý thuyết, Mộ Dung Thiên vừa mới học được vài hôm thì bệnh cũ lại tái phát, mỗi khi vào lớp thì lại ngủ gục suốt. Lúc đầu hấn còn tưởng khi đến học viện thì sẽ được luyện tập ma pháp cả ngày, hoặc là cầm đao thương kiếm côn đủ các loại vũ khí để luyện kỹ năng, nếu được như vậy thì hiển nhiên hấn sẽ có hứng thú, còn nếu chỉ giảng bằng lý thuyết thì thật là buồn chán. Vậy là hấn phải chịu đựng suốt hai tuần cho đến khi những khóa học về lý thuyết hoàn toàn kết thúc.

- Có rất nhiều người cho rằng một người chiến sĩ hầu như chỉ dừng lại ở việc khiến cho cơ thể tráng kiện và tăng cường lực lượng, nhưng trên thực tế, chiến sĩ không chỉ biết có mỗi việc tấn công như trâu điên. Cho dù cơ thể của chúng ta có rắn chắc đến đâu đi nữa thì cũng không thể chống lại răng nhọn và móng vuốt sắc bén của bọn ma thú. Và bất kể đâu khi hộ thân của chúng ta có đạt được đến cấp cao và bản thân chúng ta cố gắng liều mạng đánh bừa thế nào đi nữa, suy cho cùng thì đó cũng chỉ là một việc làm đầy thiệt thòi và đương nhiên là sẽ tổn hao rất nhiều linh lực. Bởi vậy, chúng ta phải học các loại kỹ xảo như tránh né, đón đỡ và phòng ngự. Sau đây, ta sẽ nói đến nội dung cụ thể liên quan tới việc phòng ngự...

Đây là khoa lý thuyết “Thuật phòng ngự trong chiến đấu” của giảng sư Tạng Bội La, tuy lão là một ma chiến sĩ có thực lực không tầm thường và cũng là một trong những giảng sư có tư cách của học viện, nhưng phong cách giảng bài của lão lại không hề sinh động và thú vị chút nào. Hầu như đại đa số các giảng sư của An Cách La Hy học viện đều bị viện trưởng Bồ Luân Đặc lấy làm phiền, phần lớn ai này cũng đều rất cứng nhắc. Nhưng lão quả thực là một giảng sư rất vô tư, điều đó thật chẳng còn gì để nghi ngờ cả, nếu không thì lão đã không cam tâm tự hạ thấp thân phận để đi dạy mấy khóa thấp của ma võ ban. Do đó mà đám học viên không muốn bỏ qua cơ hội tốt này, khi vào lớp, ai này cũng đều rất chăm chú nghe giảng.

Chỉ tiếc là Mộ Dung Thiên đối với bài học "nghệ thuật gạt đỡ" này vẫn thấy buồn ngủ như thường, vì nó cũng chưa phải là chính đề; hơn nữa đây lại là tiết

học cuối, mà cả ngày hần cứ phải nghe giảng liên miên bất tuyệt rồi, vì thế nên mới hết sức mệt mỏi. Không lâu sau thì hần úp mặt xuống bàn và bắt đầu "đi gặp Chu Công"....[1]

Trong lúc mơ màng, Mộ Dung Thiên thấy mình đang ở địa cầu say mê xem hình nóng bỏng, đột nhiên, hần cảm thấy một luồng khí lạnh buốt ở trên đầu, khiến cho hần bừng tỉnh. Đang lúc tức giận, hần vừa định vỗ bàn mắng to thì chợt nhớ tới việc mình đang ở trong lớp học của An Cách học viện tại Thần Phong đại lục.

Bảng đen đổi thành cảnh tượng ma pháp, giáo viên của Trung Dược học biến thành ma chiến sĩ giảng sư, cả viên phấn cũng đổi thành quả băng cầu...vv...tất cả mọi diễn biến đều giống nhau như đúc. Điểm giống nhất chính là ở chỗ cả hai vị giảng sư trước và sau dạy hần, đều trừng mắt tức giận đến râu mép dựng ngược. Lúc này, bàn tay của Tập Bội La đang mở rộng và hướng về phía Mộ Dung Thiên, hiển nhiên là trái băng cầu vừa rồi đã được lão ném ra.

Khuôn mặt của Khiết Tây Tập thì lộ vẻ bất đắc dĩ, bởi vì lúc này khi nàng thấy tình hình không ổn, nên đã dùng ngón tay chọc chọc vào thắt lưng của hần vài lần rồi. Chỗ thắt lưng đó chính là điểm yếu hại của nàng thiếu nữ thiên tài ma pháp sư này, chỉ cần chọc nhẹ vào đó là nàng sẽ phải cười nắc nẻ mà không dừng lại được; song, thọt lét Mộ Dung Thiên lại chẳng có tác dụng gì, vì dường như hần không có dây thần kinh hay sao ấy, vẫn ngáy khò khò như thường.

Sắc mặt của Tập Bội La âm trầm như một đám mây đen, tức giận hỏi:

- Vị học viên này, lẽ nào ta giảng bài buồn chán lắm hay sao?

Mộ Dung Thiên vội đáp:

- Cái này.....ề, Tập Bội La giảng sư, người giảng bài thật là sinh động hoạt bát, vừa thú vị vừa hài hước dí dỏm. Ta đối với người quả thật rất kính ngưỡng giống như nước sông dào dạt, liên miên không dứt, lại giống như....

Tập Bội La ngắt lời hần:

- Vậy tốt, bây giờ ngươi hãy lập tức đi đến sân luyện tập của các chiến sĩ ở phía hậu sơn, đứng chém thí luyện thạch (đá dùng để tập luyện) năm nghìn cái, lúc nào đủ thì mới được trở về.

Giữa tiếng cười vang của mọi người, Mộ Dung Thiên ngượng ngùng bước ra khỏi phòng học, trong lòng chán nản bức tức không thôi. Con bà nó, học viện quả là một địa phương xúi quẩy nhất của lão tử nha, ở không gian nào mình cũng không thoát được số phận bị đuổi ra khỏi lớp là sao?!

Hết

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Bạo phá

Thí Luyện thạch là loại đá dành cho các chiến sĩ và kỵ sĩ chuyên sử dụng vũ khí hạng nặng dùng để luyện những động tác cơ bản như bổ, chém, đâm...vv...để nâng cao lực lượng. Gọi nó là một tảng đá cũng không chính xác lắm, bởi vì nó không cứng rắn giống những tảng đá bình thường khác, mà lại rất dẻo dai, giống như gân bò vậy. Trên thực tế thì nó là một loại thực vật kỳ lạ, khi bị ngoại lực làm thương tổn, nó có thể hấp thụ hạt nguyên tử trong không khí để tự hồi phục với một tốc độ kinh người. Nhưng chỉ tiếc là số lượng sinh sản của giống thực vật này không được nhiều lắm, nếu không thì chắc chắn nó sẽ trở thành loại chất liệu xây tường thành tốt nhất và không gì sánh nổi.

Tuy thế, số lượng sinh sản của thí luyện thạch tại học viện vẫn có đủ để làm công cụ luyện tập cho học viên. Nếu cứ ra sức chém vào một tảng đá cứng rắn, vậy thì lực phản chấn sẽ khiến cho hồ khẩu tay bị rách toạc, mà những môn binh khí có phẩm chất kém một chút cũng sẽ bị hư tổn nghiêm trọng, vì vậy khó có thể đạt được hiệu quả cao trong khi luyện tập.

Một ưu điểm khác của Thí Luyện thạch là cảm giác khi dùng binh khí đánh vào nó lại khá giống với cảm giác khi đâm vào thân thể ma thú, điều này có thể giúp cho các võ giả chuẩn bị sẵn về mặt tâm lý và sau này khi bước vào chiến trường thì họ sẽ không bị ngỡ ngàng.

Tuy nhiên, cho dù nó có dẻo dai thế nào đi nữa mà bảo Mộ Dung Thiên chém một lần mấy nghìn cái, đây đúng là một chuyện không thoải mái chút nào. Hơn nữa hần lại không thể lười biếng, vì bên trong Thí Luyện thạch có gắn dụng cụ để ghi lại quá trình luyện tập, nếu lực đạo không đạt tiêu chuẩn thì số lượng được tính sẽ không tăng lên, như vậy cũng khiến cho người luyện không thể làm qua loa lấy lệ được. Tất cả các số liệu được ghi nhận lại sẽ được tự động xóa bỏ sau khi được người luyện lấy ra, và như thế thì những người tới sau sẽ có thể luyện tiếp. Lại thêm cứ trong mỗi mười phút thì lực chém

vào Thí Luyện thạch cũng không thể thấp hơn một trị số nhất định, nếu không thì tất cả dữ liệu cũng sẽ bị xóa bỏ, toàn bộ thành tích sẽ trở lại con số không, dù có muốn chia thời gian ra để hoàn thành thì cũng không được. Luyện tập như thế sẽ bồi dưỡng cho nghị lực và ý chí được kiên cường hơn, bởi vì vào những thời kỳ ma thú công thành, các chức nghiệp chiến sĩ và kỵ sĩ đều phải giao đấu ở tiền tuyến. Trong những lúc chống lại đàn ma thú đông như thủy triều dâng, có đôi khi họ cũng không kịp ngừng lại để hít thở lấy một hơi nữa là.

Học viện thường dùng Thí Luyện thạch để làm nhiệm vụ huấn luyện học viên, khi đó sẽ không cần người hướng dẫn, có thể tự mình giám sát. Cứ sau mỗi lần hoàn thành buổi tập, học viên chỉ cần đem phiếu số liệu nộp lên là được. Thông thường, có thể đến học viện để học tập chính là cơ hội tốt khó gặp, nên hầu như ai nấy cũng đều cố gắng khổ luyện, tuyệt đối không dám lười biếng. Trong khoảng thời gian từ lúc nhập học cho tới lúc tốt nghiệp, họ sẽ tận lực tiếp thu tất cả mọi tri thức cần thiết, càng nhiều càng tốt, để rồi sau đó sẽ bước lên con đường trở thành cường giả.

oooOooo

Thường ngày, chỉ đến khi nào khóa học bước vào giai đoạn thực hành thì mới có thể sử dụng thí luyện thạch, thế nhưng hôm nay lại có chút ngoại lệ. Nhân vì lúc này học viện vẫn còn đang trong giai đoạn giảng dạy lý thuyết, nên lễ ra tại sân luyện dành cho tân sinh không nên có ai mới phải, vậy mà vào thời khắc này, ở ngay tại sân luyện rộng đến ba nghìn thước vuông thì lại có một người đang hiện diện.

- 3805, 3806, 3807, 3808.....

Mộ Dung Thiên vừa nghe bản ghi chép ở bên trong khối Thí Luyện đọc lên con số đó thì đưa tay lau mồ hôi, rồi thầm chửi một câu "tổ bà nó". Cánh tay của hắn bây giờ đã hoàn toàn tê rần, muốn gơ lên cũng là cả một vấn đề rồi, nhưng vẫn còn cách yêu cầu của lão mặc dịch Táp Bội La kia rất xa. Kỳ thật, mỗi lần tân sinh luyện tập thì chỉ cần chém hai nghìn cái mà thôi, tuy nhiên, chỉ vì Táp Bội La yêu cầu rất nghiêm ngặt, lão muốn xử nặng với đám tân sinh hay ngu gục trong lớp như hắn để tạo áp lực và răn đe những học viên khác.

Lúc này đây, sức lực của Mộ Dung Thiên đã gần như cạn kiệt, mỗi một đao hắn chém xuống chỉ để lại một vết sâu bằng ngón tay cái, không lâu sau đó thì thí luyện thạch lại khôi phục như ban đầu. Điều này làm cho Mộ Dung Thiên cảm thấy mình thật là thất bại. Rốt cuộc hắn nhận không được mà ngồi bệt trên mặt đất, nhưng khi móng hắn chạm đất còn chưa kịp nóng thì đã nghe mấy tiếng "tích tích, tích tích..." vang lên, thì ra bản ghi chép của Thí Luyện thạch lại phát ra âm thanh cảnh báo, nhắc nhở người luyện dùng lực đạo chưa đủ, nếu như không tiếp tục nỗ lực thì sẽ không đạt được yêu cầu và tất cả mọi thành tích sẽ bị xóa sạch, như vậy thì bao nhiêu công sức bỏ ra trước đó sẽ tiêu tan cả.

Mộ Dung Thiên bắt đầu dĩ nhiên cảm thanh đại đao lên lần nữa, hắn tưởng tượng khối Thí Luyện kia chính là bộ mặt của lão Táp Bội La đáng ghét, nhờ thế mà kinh lực liền phát sinh, sau đó lại chém thẳng xuống.

- Ha, ha.....

Lúc Mộ Dung Thiên cầm được bảng số liệu ghi rõ năm nghìn lần trong tay, thì hắn đã mệt lả người mà ngã lăn ra đất, toàn thân giống như là bị hư thoát vậy. Hắn chà buồn đứng lên nữa, cứ thế mà ngủ thẳng luôn một giấc.

"Tích tích, tích tích..." Bản ghi chép lại vang lớn thêm một lần nữa. Sở dĩ nó phát ra tiếng như thế là vì sau lúc nắm được bảng số liệu trong tay, bản ghi chép đã xóa sạch các con số cũ, thì Mộ Dung Thiên phát tiết, lại chém vào Thí Luyện thạch thêm mấy nhát nữa, sau đó hắn mới chịu thôi. Ai ngờ, những nhát chém đó lại tái khởi động bản ghi chép để thu nhận những số liệu mới, nhưng do lực đạo của mấy nhát chém đó quá nhẹ và không hề có thay đổi, nên mới đưa ra cảnh báo nhắc nhở.

Mộ Dung Thiên bị âm thanh đó làm quấy nhiễu giấc ngủ, nên bực mình quát:

- Kêu cái gì?

Quát xong, hắn tiện tay xuất ra một trái băng cầu rồi ném vào thí luyện thạch, đáng tiếc là hắn cũng chỉ có thể tạo ra một lớp băng mỏng trên bề mặt của thí luyện thạch, còn nó thì dĩ nhiên không bị trầy xước chút nào.

Mộ Dung Thiên lại tiếp tục xuất ra một trái hỏa cầu [1] và đang định ném tới nữa, nhưng đột nhiên hắn nhớ đến khóa học "Nguyên tố linh vực" của Khoa Lâm giảng sư ngày hôm qua. Khóa đó có nói rằng, khi hai loại nguyên tố chính phản và chạm nhau thì chúng sẽ hỗ trợ và triệt tiêu lẫn nhau. Vì vậy, Mộ Dung Thiên cảm thấy hiếu kỳ, vừa khéo mình lại thiện dụng cả băng và hỏa vốn là hai linh vực trái ngược hẳn nhau, không biết làm thử có được hay không? Nghĩ đến đó, trên tay phải của hắn liền xuất hiện một quả tiểu băng cầu, kể đến thì hắn gơ hai cánh tay lên, lòng bàn tay hướng vào nhau và chạm rãi áp sát.

"Két, két..." Băng hỏa cầu không hề phát sinh tình huống như trong tưởng tượng, hai quả cầu giống như nam châm cùng cực bài xích lẫn nhau, dưới sức ép từ hai bàn tay đang cố đẩy hai đạo băng hỏa vào nhau, chúng đã phát ra những tiếng kim loại cọ quẹt rất chói tai.

Mộ Dung Thiên bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, nhưng vẫn cố dòn chúng lại thành một khối với nhau. Băng hỏa cầu bị ngoại lực bức cho phải kết hợp, nên sức phản kháng lại càng mạnh hơn. Mộ Dung Thiên có cảm giác như trên tay mình là một cái lò xo chứ không phải là băng hỏa cầu nữa.

- A.....ummm....

Rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng hiểu được tại sao khi Ba Tây dốc hết sức để đẩy tảng đá lớn thì lại phát ra tiếng kêu như bị tảo bón rồi, bởi vì đó là biểu hiện của việc dùng sức đến cực hạn. Gân cánh tay của Mộ Dung Thiên nổi đầy cả lên, mà sắc mặt cũng đỏ bừng, thế nhưng băng hỏa cầu vẫn không thể nào hoàn toàn kết hợp được.

- Aaaaaaa.....

Mộ Dung Thiên dùng chút sức lực đang dần cạn kiệt ép hai bàn tay vào nhau, cuối cùng thì hai quả cầu cũng chịu đựng hợp, và cũng không còn bài xích nhau nữa. Nhưng kỳ lạ thay, bây giờ hai quả cầu đó lại biến thành một quả cầu đen có phát sáng, trông quả thật quý dị, mà nó cũng hao hao giống với lỗ đen mà trước kia hắn đã từng nhìn thấy vậy.

Mộ Dung Thiên rất kiêng sợ lỗ đen, sau khi vừa nhìn thấy quả cầu đen trên tay thì hết như nhìn thấy loài rắn rết không bằng. Thế là hắn không nghĩ ngợi chút nào, chỉ ném mạnh về phía Thí Luyện thạch.

“Oành, ầm ầm!”

Trong tiếng nổ cực lớn, khối Thí Luyện dẻo dai như gân bò kia không thể bền vững được nữa, cái vật vô tri mà lúc này đã khiến Mộ Dung Thiên trở thành toàn thân vô lực như bây giờ thì nay đã bị nổ tung hơn phân nửa. Kỳ thật, chỉ cần hơn phân nửa bộ phận bị hao tổn thì Thí Luyện thạch sẽ bị “chết” hoàn toàn, và sẽ không có cách nào hồi phục lại, do đó mà nó cũng im lìm và không còn biến hóa gì nữa. Viên thủy tinh, tức bộ phận ghi nhớ ở bên trong Thí Luyện thạch, cũng bị lộ một đầu đã bị hư hại ra ngoài.

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên vươn cổ ra thật dài để nhìn. Thật không thể tin được là hắn vừa gây ra một hậu quả như vậy. Lực công kích của trái cầu đen kia quả là cường đại vô cùng, so với thuốc nổ cũng không khác là bao.

Sau đó thì có rất nhiều âm thanh nhốn nháo truyền đến. Thì ra tiết học cuối của học viện cũng đã kết thúc, đến lúc này thì Mộ Dung Thiên mới giật mình tỉnh lại. Thí Luyện thạch và bản ghi chép là những vật rất đắt tiền, nếu để cho học viện truy cứu trách nhiệm thì sẽ không ổn chút nào. Bọn họ nhất định sẽ không cho rằng một tên học viên của ma vũ ban cấp thấp lại có lực lượng cường đại như vậy, đến lúc đó, nói không chừng là giảng sư còn cho rằng bản thân mình vì bị phạt mà ôm hận trong lòng, nên mới dùng dụng cụ ma pháp để phá hủy của công. Chà, nếu họ phạt mình vài trăm hay một nghìn Thủy tinh tệ thì tiêu, nên biết học phí của cao cấp học viện rất đắt đỏ, tiền của Mộ Dung Thiên và Lộ Thiên hai người gộp lại thì chỉ mới có ba nghìn Thủy tinh tệ, nếu bị phạt như thế thì đương nhiên là sẽ không nhẹ nhàng gì.

Thí luyện trường chỉ có mình hắn là người mới đến bị phạt, không có ai chứng kiến, nên Mộ Dung Thiên vội vã chạy về ký túc xá.

Mộ Dung Thiên nằm trên giường mà tim hắn vẫn còn đập thành thịch, đó không phải là vì sợ bị phạt nặng, mà là do cực kỳ hưng phấn, thì ra mình cũng có thể phát ra kỹ năng cường đại như vậy. Hắn chưa từng nghĩ đến, với linh lực ở trình độ của một chiến sĩ cấp thấp, vậy mà hắn cũng có thể tạo ra lực phá hoại kinh khủng đến như thế. Mộ Dung Thiên có cảm giác mình như một người vừa được trông thấy thế giới mới vậy, do đó mà trong lòng hắn lúc này đang tràn ngập cảm giác mới lạ và thần bí. Ban đầu, hắn vốn chỉ muốn trở thành cường giả, những tưởng là phải theo nề nếp truyền thống mà đề thăng linh lực từng chút từng chút một, nhưng không ngờ lại có thể dựa theo những lý thuyết ở trong lớp học mà dùng linh lực cấp thấp để phát ra kỹ năng có uy lực cao như vậy! Mộ Dung Thiên nhớ tới “thuyết phản vật chất” đã học được ở địa cầu, một vật dù chỉ lớn hơn cái móng tay tí xíu thôi, nhưng khi gặp phải trường hợp phản vật chất thì vẫn có thể lợi hại hơn cả đầu đạn hạt nhân nữa ấy. Chẳng phải vừa rồi hắc cầu do mình tạo ra đã có uy lực rất lớn hay sao?

“Cốc, cốc.” Ngoài cửa vang lên tiếng gõ, nghĩ là Tạp Hy đã trở về, Mộ Dung Thiên liền trấn định tinh thần rồi bước ra mở cửa. Hắn làm ra vẻ như không có gì, cất tiếng hỏi:

- Tạp Hy, có chuyện gì thế?

Trên mặt của Khiết Tây Tạp lộ vẻ rất kỳ quái, nói:

- La Dịch, người biết gì không, có chuyện xảy ra ở sân luyện rồi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì thấp thòm trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn không lộ vẻ gì cả, chỉ hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Nghe nói khối Thí Luyện thạch tại sân luyện của chúng ta đã bị phá hủy.

- Ủa, thế à?

Đôi mắt của Mộ Dung Thiên ánh lên nét sùng sốt, sau đó thì cười hi hi, hỏi:

- Là ai làm vậy? Nghe đồn Thí Luyện thạch không cứng rắn như những vật tầm thường khác, ai mà lại có lực lượng mạnh thế nhỉ?

Khiết Tây Tạp nhú mày nói:

- Ta cũng không biết, có lẽ là do bạo liệt phù của phù chú sư tạo nên, mà ta cũng không biết vị phù chú sư ấy ở ban nào đến sân luyện của chúng ta. Hiện tại các vị cấp cao của chiến sĩ hệ chúng ta đang đi tìm người của phù chú ban để tiến hành điều tra. À, phải rồi, La Dịch, không phải lúc đó người cũng đang luyện lực ở đó sao, lẽ nào lại không thấy được ai à?

Mộ Dung Thiên lắc đầu nói:

- Sau khi ta luyện xong thì mệt gần chết, nên lập tức quay về ngay, có lẽ người kia đã đến sau ta.

- À, ra thế.

Khiết Tây Tạng nghe hắn nói vậy thì cũng không hề hoài nghi, mấy ngày nay ở chung, nàng cũng biết hắn không có thực lực mạnh mẽ gì, do đó mà không thắc mắc thêm.

Mộ Dung Thiên thử thăm dò:

- Tạng Hy, trong lúc kết hợp hai lĩnh vực chính phản nguyên tố, ngoài việc bị triệt tiêu ra thì còn có thể tạo ra hiệu quả gì nữa không?

Khiết Tây Tạng vừa nghe hắn hỏi thì cảm thấy rất đặc ý, bởi vì với một bậc thiên tài như nàng hiển nhiên là rất am tường về ma pháp. Mấy ngày nay nàng luôn bị những ý nghĩ quái dị của gã bạn cùng phòng này áp chế, nên tâm trạng rất buồn bực. Vì thế mà nàng muốn nhân dịp này để thể hiện cho hắn biết mình không phải là người tầm thường. Thì ra Khiết Tây Tạng cũng là một thiếu nữ kiêu ngạo, lẽ tất nhiên là nàng cũng có tính cương liệt, háo thắng, và thích cạnh tranh.

Khi nàng vừa định mở miệng, thì Mộ Dung Thiên đã nói tiếp:

- Thôi đi, ta nghĩ vấn đề này đối với người cũng quá sâu xa, chắc khó khăn cho ngươi lắm.

Khiết Tây Tạng nghe vậy thì bực bội nói:

- Đây, đây, ta biết vấn đề này đó nhé.

Mộ Dung Thiên quay đầu lại vỗ vỗ vai nàng nói:

- Huynh đệ, đừng quá miễn cưỡng. Dù sao chúng ta làm việc gì cũng phải nhắm theo khả năng của mình chứ. Để ngày mai ta đi hỏi Tạng Bội La giảng sư vậy.

Khiết Tây Tạng bị hiểu lầm là ma pháp kém cỏi nên tức sôi gan. Tại sao khi còn ở nhà, ngoài việc thiếu tự do ra, bất luận làm việc gì thì nàng cũng đều được suông sẻ, nhưng khi đến An Cách La Hy học viện này rồi thì đi đâu cũng gặp xui xẻo như vậy. Lẽ nào gã bạn cùng phòng này lại đúng là khắc tinh trời sinh của mình hay sao?

Hết

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Chân dung

Đến sáng sớm của ngày hôm qua luyện lực giao cho Tạng Bội La, Mộ Dung Thiên hỏi:

- Tạng Bội La giảng sư, ta muốn hỏi người về một vấn đề có được không?

Tạng Bội La nghe vậy thì hơi bất ngờ, tên học viên này hôm qua còn ngủ gục trong giờ học, thế mà hôm nay lại chủ động đi hỏi mình. Lão vuốt vuốt cằm nói:

- Tất nhiên là được.

- Ta muốn thỉnh giáo một chút, nếu kết hợp nguyên tố của hai lĩnh vực băng và hỏa, vậy sau đó sẽ sinh ra hiện tượng gì?

Tạng Bội La nhíu mày nói:

- La Địch, hỏi rất hay! Đây là một trong những vấn đề quan trọng sẽ dẫn tới con đường thành công cho bất cứ ai, nhưng vấn đề này lại liên quan đến lĩnh vực ma pháp, ta nghĩ nó đối với ngươi quá thâm ảo. Chúng ta phải đi từng bước một thật chậm rãi, có như vậy thì mới đạt được tiến bộ thực sự.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Tạng Bội La giảng sư, ta chỉ có chút hiếu kỳ đối với tri thức về lĩnh vực mà thôi. Lão nhân gia người có thể giải đáp vấn đề này một chút cho ta biết được không?

Tập Bội La vuốt râu mép một chút rồi nói:

- Vậy được rồi, khi kết hợp hai cực nguyên tố băng và hỏa thì sẽ có hai loại khả năng phát sinh. Một là một bên sẽ bị triệt tiêu, đây là trường hợp của ma pháp sư. Bởi vậy nên lĩnh vực pháp sư cần phải có khả năng khống chế sự cân bằng nguyên tố thật cao, bằng không thì tu vi của bản thân sẽ theo nguyên tố bị triệt tiêu mà thụt lùi.

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Còn khả năng thứ hai, đó chính là sản sinh ra.....gió!

Mộ Dung Thiên kinh ngạc lập lại:

- Gió?

Tập Bội La gật đầu nói:

- Không sai, có điều nó cũng không giống với loại gió bình thường. Hai cực nguyên tố có tác dụng sản sinh ra gió lốc! Ngoài lĩnh vực pháp sư ra, còn có một loại chức nghiệp đặc biệt khác gọi là lĩnh vực ma võ sĩ, loại người này cũng có khả năng khống chế hai cực nguyên tố băng và hỏa. Chỉ tiếc là bậc thiên tài như vậy quả là rất hiếm. Mà viện trưởng của chúng ta lại chính là một trong những lĩnh vực ma võ sĩ, ta nghĩ người cũng có nghe qua kỹ năng thành danh của y là “Bạo Phong Tuyệt Sát thuật” chứ phải không? Kỳ thật, môn tuyệt kỹ đó cũng là do thông qua sự dung hợp diễn hóa của băng hỏa nhị hệ nguyên tố mà thành đó thôi.

Mộ Dung Thiên lại hỏi:

- Chẳng lẽ lĩnh vực ma võ sĩ ít lắm sao?

Sờ dĩ hần thắc mắc như vậy là vì chính bản thân hần cũng có thể khống chế hai hệ Băng và Hỏa.

Tập Bội La gật đầu:

- Đúng thế, số lượng lĩnh vực pháp sư còn ít hơn nữa.

- À, đa tạ giảng sư, ta xin phép về trước.

Mộ Dung Thiên rời khỏi phòng làm việc mà trong lòng hưng phấn vô cùng, không lẽ mình đúng là một trong số lĩnh vực ma võ sĩ rất hiếm đó hay sao? Nhưng tại sao khi trắc thí tố chất thì chỉ số lại thấp như vậy? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Hơn nữa, phạm vi ảnh hưởng của Bạo Phong Tuyệt Sát thuật do viện trưởng Bồ Luân Đặc phóng ra sẽ bao trùm một diện tích lớn rộng, mà hắc cầu của mình thì trái ngược hoàn toàn, nó nén gió vào thành một khối nhỏ và mang tính chất phát nổ như tạc đạn. Úi chà, thôi bỏ đi, mặc kệ như thế nào, đây cũng là một kỹ năng mạnh mẽ chứ không còn gì để nghi ngờ nữa.

Khà khà, viện trưởng Bồ Luân Đặc là một người chất phác như thế, vậy mà cũng biết đặt tên rất oai phong cho kỹ năng của mình nhỉ. Bạo Phong Tuyệt Sát, rất nhiều người và cả ma thú nữa, chỉ cần nghe thấy cái tên khủng bố này là đã muốn tề ra quần rồi. Ồ nhỉ, ma thú thì không có mặc quần. Nhưng mà mình cũng phải nghĩ ra một cái tên phù hợp cho kỹ năng mới của mình chứ nhỉ, hay gọi nó là “Nhất kích tất sát”? Chẹp, không được, tên đó có vẻ quá phô trương. Hay đặt là “TNT”? Hà, nghe hiện đại thật. A, hay gọi nó là Ma Bạo Phá? Tốt, cái tên này rất hay và rất có phong cách, mà nó lại nói lên tính chất đặc biệt của kỹ năng. Được rồi, vậy thì cứ gọi nó là Ma Bạo Phá đi. Mộ Dung Thiên bất giác nghĩ đến viễn cảnh có một ngày nào đó khi địch nhân nghe đến cái tên Ma Bạo Phá thì sợ đến mất mật, tề cả ra quần. Cảm giác đạt được thành tựu đó không phải là rất tuyệt diệu hay sao? Hắc hắc!

oooOooo

Khiết Tây Tập đột nhiên phát hiện gã bạn cùng phòng của mình tâm trạng cực kỳ hưng phấn như vừa ăn phải xuân dược, tình lực trong người vô cùng vô tận mà chẳng biết làm sao để phát tiết vậy. Mỗi ngày, bây giờ sáng phải đi học, nhưng hần thì từ lúc năm giờ đã rời giường ra ngoài, còn buổi chiều sau khi khóa học cuối chấm dứt thì lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Phải đến tận khuya thì mới vác một thân đầy mồ hôi trở về, sau khi tắm rửa xong thì lại tự nhốt mình trong phòng, không biết đang làm gì, cứ thần bí giống như phần tử khủng bố vậy.

Trước đây vài ngày, nói chuyện với tên người ngoài hành tinh này còn làm Khiết Tây Tập cảm thấy rất phiền muộn, nhưng còn bây giờ hần bận đến nỗi gần như không còn thời gian để nói chuyện, việc này lại khiến nàng cảm thấy buồn chán. Cho đến lúc này đây, nàng vẫn chưa quen biết người nào khác, mỗi ngày cũng chỉ có thể nói chuyện phiếm với hần, và từ từ cũng quen dần với những câu chuyện tiêu lâm dâm dục và tính cách sắc lang của hần. Thế nhưng dạo gần đây thì hai người lại ít tiếp xúc, bao nhiêu thời gian nhàn rỗi có trong tay cũng không biết làm gì nữa.

Kỳ thật, trong mấy ngày nay, Mộ Dung Thiên cũng chẳng có những hoạt động ghê gớm gì, mà rất đơn giản, ban ngày thì hần đến sân luyện để tập, buổi tối thì tu luyện. Kể từ ngày nghe được Tập Bội La giảng giải, hần đã nảy sinh hy vọng rất lớn. Một khi tên sắc lang này bắt đầu trở nên nghiêm túc, thì cho dù có dùng vài con trâu kéo cũng không làm hần dừng lại được, mà nỗ lực của hần thì chắc chắn là kinh khủng hơn của người thường rất nhiều.

Bởi vì để tạo ra hắc cầu, Mộ Dung Thiên cần phải có lực cánh tay thật mạnh thì mới có thể nén băng và hỏa cầu thành một, do đó, hần không muốn đợi đến khi khóa học bước vào giai đoạn thực tập thì mới bắt đầu luyện, mà giờ đây ngày nào hần cũng tự chạy đến sau núi để luyện mấy động tác chém, bổ. Cũng giống như những người có lĩnh lực vậy, lực lượng do họ phát ra cũng không giống nhau bởi vì việc đó cũng cần phải trải qua khổ luyện mới được. Cứ nhìn vào cơ thể con người xem, ai ai cũng đều có tiềm lực cả, chỉ là chúng không dễ dàng hiện lộ mà thôi.

Ngoài việc tự luyện ra, Mộ Dung Thiên cũng thường hay đi tìm Táp Bội La để thỉnh giáo về các kiến thức liên quan tới phương diện ma võ. Cái ấn tượng xấu của Táp Bội La đối với gã học viên này cũng từ từ thay đổi dần, bởi vì lão nhận ra hắn là một người rất chịu khó. Vào lúc bình thường, sân luyện của học viện vào buổi tối không có giảng sư giám sát, nếu có thì chỉ vào những lúc giảng dạy lý thuyết, và Táp Bội La lại có thói quen đi quanh trường một vòng, nhờ thế mà lão mới phát hiện ra việc Mộ Dung Thiên hàng ngày khổ luyện cho đến tận khuya. Lão cho rằng hắn có biết liêm sỉ thì mới có dũng nên rất tán thưởng sự chịu khó của hắn, đối với những vấn đề mà hắn đưa ra, cho dù là có cổ quái đến đâu thì lão cũng đều trả lời kỹ càng, không giấu diếm gì.

oooOooo

Mộ Dung Thiên đảo mắt nhìn quanh thấy trời đã tối, nhưng hắn vẫn ráng sức tập tiếp. Toàn thân hắn lúc này đã đổ mồ hôi như mưa, mãi cho đến khi hắn đuối sức không thể cố được nữa thì mới chịu dừng lại để thở một lúc. Thế rồi hắn chợt phát hiện người có mặt tại sân luyện hôm nay so với thường ngày thì ít hơn rất nhiều, chỉ có thừa thốt chừng mười mấy người. Tuy khóa học thực hành còn chưa bắt đầu, nhưng những người siêng năng đến đây luyện tập sau mỗi buổi tan học cũng không ít, thông thường cũng có độ một, hai trăm người ở đây, nhưng hôm nay thì hơi khác lạ.

- À, phải rồi, hôm nay là cuối tuần!

Mộ Dung Thiên vỗ đầu tỉnh ngộ, không ngờ mỗi luyện quá nên thời gian trôi nhanh mà cũng không hay, ngay cả hôm nay là cuối tuần mà hắn cũng quên mất. Đối với một sinh viên trước kia còn học ở trường Y Khoa, suốt ngày chỉ đếm ngón tay để xem bao giờ mới tới cuối tuần như Mộ Dung Thiên, thì đây quả là một chuyện khó tin. Cứ mỗi khi đến cuối tuần thì học viện sẽ buông lỏng cho học viên một chút để họ có thể ra ngoài vui chơi thỏa thích, do đó mà bây giờ người ở đây mới ít như vậy.

Khi mới nhập học, hắn đã nói đến Chủ Nhật sẽ đi đón Lộ Thiên, mà bây giờ đã chậm mất cả tiếng đồng hồ rồi. Thế là Mộ Dung Thiên liền cầm thanh đao trở lại giá vũ khí, sau đó thì chạy nhanh về ký túc xá. Hôm nay mỗi luyện quá mà quên mất việc ấy. Với lại, mới tập được một tuần mà hắn đã thấy được sự tiến bộ của mình rồi. Thời gian ban đầu kết hợp bằng hỏa cầu thì phải mất bảy giây, còn bây giờ thì giảm bớt xuống chỉ còn sáu giây, tuy vẫn còn chậm, nhưng lực cánh tay cũng chỉ mới luyện được vài ngày mà thôi, như vậy cũng là nhanh lắm rồi. Chỉ có điều là sau này nếu muốn tiến thêm một bước thì sẽ càng khó khăn hơn nhiều, bởi lẽ hiện nay ngày nào hắn cũng luyện tới mức cực hạn, vì thế mà muốn đột phá giới mức cực hạn để vươn tới cao hơn thì quả là rất khó.

Nhưng vào lúc này thì Khiết Tây Táp lại đang ở trong phòng tắm của ký túc xá, tuy đang là cuối tuần nhưng nàng cũng không có chỗ nào để đi. Nàng vốn không có nhà ở Phật Lạc Lý Tư, nên cũng chỉ có thể ở lại học viện mà thôi.

Từ trên tấm kính thủy tinh đang phản chiếu khuôn mặt tươi cười và xinh đẹp tuyệt luân của một thiếu nữ, đó chính là dung mạo chân chính của Khiết Tây Táp. Thiếu nữ lúc nào cũng yêu thích cái đẹp, đặc biệt là đối với những nữ nhân có lòng tin tuyệt đối về bản thân. Sau khi sử dụng thuật dịch dung suốt cả một tuần, rốt cuộc nàng cũng không nhìn được mà xóa nó đi. Ừm, khuôn mặt đó thật là xinh đẹp! Cả Khiết Tây Táp khi tự ngắm mình trong gương mà cũng thấy say mê nữa là. Thế nhưng khuôn mặt này trong những năm tháng trẻ trung xinh đẹp nhất của nàng thì đã phải bị che giấu bên dưới một lớp da mỏng hóa trang suốt cả mấy năm, nghĩ tới đây, nàng lại cảm thấy tiếc nuối. Thế rồi nàng từ từ trút bỏ từng lớp từng lớp y phục của giới bình dân xuống, để lộ ra một tấm thân trắng nõn như ngọc. Từ nhỏ nàng đã không phải làm bất cứ việc nặng nhọc nào nên da dẻ mềm mại như nàng công chúa ở trong truyện cổ tích của An Đồ Sinh [1] vậy.[2]

Sau khi lớp y phục được trút bỏ, thế là một lớp vải trắng đang được bó chặt lấy địa phương kiêu ngạo nhất của người thiếu nữ liền lộ ra ngoài. Khiết Tây Táp nhẹ nhàng đưa tay ra sau lưng và tháo lớp vải xuống, chẳng mấy chốc thì nó đã được nằm gọn dưới chân nàng. Sau đó là một đôi "bạch thố" có thể khiến cho tất cả những nữ nhân khác cảm thấy tự ti và mặc cảm xuất hiện, do bị áp bức lâu ngày và nay mới được thả ra, nên chúng càng thêm sinh động hoạt bát. Song, cũng chỉ có trong khoảng thời gian tắm rửa ngắn ngủi này thì chúng mới có thể nhìn thấy ánh mặt trời mà thôi.

Khiết Tây Táp nhìn thân thể xinh đẹp của mình qua tấm kính thủy tinh mà thờ dài. Sau khi thoát ly gia tộc và tìm được tự do, đây cũng là cái giá tương ứng mà nàng phải trả. Nàng phải che giấu chân diện mục xinh đẹp của mình và phải dùng thân phận nam tử để sinh hoạt trong vài năm, đột nhiên, Khiết Tây Táp cảm thấy khát khao muốn được mặc lại bộ nữ phục đã cất giấu của mình, vừa khéo gã bạn cùng phòng không có ở đây, bởi vì thường ngày hắn về rất khuya. Do đó mà Khiết Tây Táp vẫn giữ thân thể trần như nhộng mà bước ra ngoài để lấy nữ phục của mình.

Mới vừa ra đến phòng khách, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến âm thanh mở khóa. Khiết Tây Táp kinh hãi, vội xoay người chạy trở lại phòng tắm, nàng vừa định đóng cửa lại thì không ngờ Mộ Dung Thiên đã hồng hộc xông vào, hắn dùng sức đẩy mạnh cửa ra và nói lớn:

- Ê, chờ một chút! Chờ một chút!

- A!!!

Khiết Tây Táp hét một tiếng thất thanh, nàng xoay người lại rồi cuống quýt hô to:

- Mã lý an nạp!

Ngọn đèn ma pháp theo tiếng hô của nàng liền tắt phụp ngay lập tức.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Cộng dục

Khiết Tây Tạng vội vàng thừa lúc đèn tắt mà chạy đến bên cạnh hồ tắm, sau đó thì “ùm” một tiếng, nàng nhảy luôn vào hồ. Trái tim thiếu nữ đập mạnh không ngừng, không biết lúc này hắn đã nhìn thấy chân diện mục và thân thể nữ nhân của mình chưa nhỉ? Vì sao hắn bỗng nhiên lại xông vào như thế? Chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra mình là nữ tử nên muốn giờ trò? Vừa nghĩ đến đây, Khiết Tây Tạng âm thầm ngưng tụ ma lực, nếu Mộ Dung Thiên có cử động xâm phạm thì nàng sẽ không khách khí với hắn và sẽ đánh cho hắn thành một kẻ “vô năng”.

- Tạng Hy huynh đệ, sao ngươi lại tắt đèn đóng cửa vậy? Khách lạ....

Mộ Dung Thiên vừa định niệm chú ngữ bật đèn, nhưng Khiết Tây Tạng đã bối rối ngắt lời hắn:

- Không cần bật đèn lên!

Lúc này nàng mới biết gã bạn cùng phòng chưa hề phát hiện ra bí mật của mình nên trong lòng thầm thở phào một cái.

Mộ Dung Thiên ngờ ngạc hỏi:

- Tại sao thế? Như thế này thì tối quá, ta không nhìn thấy gì cả.

Khiết Tây Tạng không đáp lời hắn mà chỉ hỏi ngược lại:

- Ngươi.....ngươi tại sao lại đột nhiên xông vào đây?

Mộ Dung Thiên gãi đầu nói:

- Ủi chà, ta thật là sơ ý quá, nhưng ta có việc gấp cần phải ra ngoài.

Hắn không muốn bị mất mặt khi đi đón Lộ Thiên, nếu để nàng nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác vừa bẩn vừa hôi của hắn như lúc này thì thật không ổn chút nào, bởi vậy trước khi đi hắn phải tắm rửa trước đã. Khi còn ở đại học Y Khoa tại Thượng Kinh, hắn vẫn thường tắm chung với đám bằng hữu sắc lang ở trong ký túc xá, và cả đám còn mượn dịp đó mà "so hàng" với nhau nữa, vì thế mà hắn không cho việc tắm chung là có gì không ổn cả.

Khiết Tây Tạng cả kinh nói:

- Ngươi chờ một chút không được sao, ta sắp tắm xong rồi.

Mộ Dung Thiên nhú mày nói:

- Không kịp rồi, ta vừa nhớ ra hôm nay là cuối tuần, lại đã trễ hẹn cả tiếng đồng hồ rồi. Chúng ta đều là nam nhân, tắm chung một hồ thì có sao đâu chứ, lẽ nào....

Hắn nói đến đây liền ngừng lại, thoáng lộ vẻ hơi trầm tư.

Trong lòng Khiết Tây Tạng cảm thấy căng thẳng, tên sắc lang này đã bắt đầu nghi ngờ rồi, phải làm sao bây giờ?

Mộ Dung Thiên chợt bật cười dâm đãng một tiếng, rồi nói tiếp:

- Lẽ nào thằng nhỏ của ngươi ngắn quá? Yên tâm đi, tuy rằng “tiền vốn” của ta rất hùng hậu, nhưng không bao giờ cười nhạo kẻ khác đâu. Hơn nữa, ngươi cũng không cần phải tự ti, ngắn chưa chắc đã không mạnh mẽ và không thể ngang dọc chốn sa trường như ra vào chỗ không người đâu nhé. Chúng ta là nam nhân mà, quan trọng nhất là phải cứng cáp, kéo dài, và mãi mãi không bị hư hại.....A, ý ta là “cứng” trong thời gian dài.

Vừa nghe xong những lời thô tục liên quan tới năng lực của nam nhân như thế, Khiết Tây Tạng cảm thấy vô cùng xấu hổ và chẳng biết phải đáp lại thế nào. Dù sao thì nàng cũng là một nữ nhân nên những lời đó thật khó nghe, vì thế mà nàng ngưng đến mức chỉ muốn lặn sâu xuống nước thôi.

Nhưng khi nghe được tiếng y phục rơi xuống sàn nhà, Khiết Tây Tạng liền biết rằng việc tắm chung hôm nay là không thể tránh khỏi, nên bất đắc dĩ chỉ đành nói:

- Thôi được rồi, nhưng La Định ngươi không....không được bật đèn lên đấy. Ta.....ta không có thói quen tắm chung với người khác.

Mộ Dung Thiên lẩm bẩm trong miệng:

- Huynh đệ, ngươi thật là kỳ quái nhỉ, lại có sở thích tắt đèn trong lúc tắm. Mà thôi kệ, tùy ý ngươi vậy, ta sẽ không bật đèn là được chứ gì!

Khiết Tây Tạng thầm nghĩ: “Ngươi mới là kẻ có sở thích kỳ lạ đó chứ, lúc người ta đang tắm thì lại cứ xông bừa vào! Nếu gặp ai đó nhát gan một chút thì nói không chừng đã bị ngươi hù chết rồi.”

Vừa nghĩ tới việc tắm rửa sạch sẽ, sau đó tinh thần sáng khoái đi gặp Lộ Thiên, rồi cùng nhau làm com trong biệt thự, Mộ Dung Thiên hết sức hưng phấn hét lên:

- Được, ta vào đây!

Sau đó thì hắn chạy lùi lại mấy bước lấy đà, rồi thì "bùm" một tiếng, nhảy luôn vào trong hồ nước.

Tuy đây chỉ là ký túc xá của học viện, nhưng dù sao thì nó cũng là nơi ở dành cho những chiến chức giả, nên hồ bơi ở đây tuy không lớn bằng hồ bơi ở biệt thự của hắn, nhưng vẫn lớn hơn hồ bơi ở từ điểm của Tư Ân. Vì thế mà hai, ba người cùng tắm chung cũng không có vấn đề gì. Tuy vậy, Khiết Tây Tạng vẫn còn e ngại, nàng nghe tiếng Mộ Dung Thiên tắm rửa kỳ cộ ở bên cạnh mà trong lòng thấp thỏm bất an, vội giơ hai tay lên để che các bộ phận quan trọng, chỉ sợ ma quỷ của hắn sẽ chạm vào. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới việc mình sẽ tắm chung với một nam tử chỉ vừa mới quen biết được một tuần, tuy đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, nhưng nàng vẫn ngượng ngùng và mặt nóng ran, đỏ bừng đến tận mang tai.

May là Mộ Dung Thiên chỉ muốn tắm rửa cho nhanh để còn đi gặp Lộ Thiên, vì thế mà hắn không hề làm điều gì bậy bạ. Tuy nhiên, cái miệng của hắn thì lại không chịu yên phận chút nào, sau khi thoải mái thở ra vài tiếng thì hắn lại cất giọng hát vang bài ca tục tũn “Thập Bát Mô”:

Mạc a mạc, thân thủ mạc tỷ hưng thượng bàng

Ngã hưng hợp liễu nhĩ thân trung

Thân thủ mạc tỷ chương ba trung

Chương ba loan loan tại lưỡng bàng

Thân thủ mạc tỷ nhũ đầu thượng,

Xuất lung bao tử vô chính dạng....[1]

Giọng hát của Mộ Dung Thiên thật chẳng khác nào tiếng vịt kêu, nhưng do hắn ngày ngày cứ luyện hát bài “Thập Bát Mô” này từ nhỏ nên hát rất nhuần nhuyễn và đầy đủ ý vị, cho dù có là các tỷ muội ở chốn thanh lâu thời xưa cũng chưa chắc đã đạt đến trình độ ấy. Còn khi Khiết Tây Tạng nghe được những lời đó thì lại có cảm giác như bản thân mình đang trải qua tình huống như ở trong bài hát vậy, tựa như có một bàn tay thực sự theo giọng hát của hắn mà thăm hỏi các vị trí trên người nàng. Dù sao thì nàng vẫn còn trong trắng, chưa từng trải qua những chuyện thể này nên toàn thân chợt mềm nhũn hẳn ra.

Khiết Tây Tạng một mực không dám lên tiếng, khiến cho phòng tắm khá yên tĩnh, điều này làm cho Mộ Dung Thiên cảm thấy kỳ quái bèn hỏi:

- Ê, huynh đệ, sao ngươi im lặng thế? Có muốn ta dạy ngươi hát bài này không? Mỗi lúc tắm mà hát bài đó lên thì sẽ rất thú vị, nói không chừng còn có khả năng dẫn đến cao trào nữa đó nhé!

Khiết Tây Tạng trả lời đầy thiếu não:

- Không, không cần đâu. Khi ta tắm rửa thì không thích làm những chuyện khác.

- Ủa, thế à!

Mộ Dung Thiên tỉnh ngộ, rồi lại tiếp tục hát:

Thân thủ mạc muội thí cổ biên

Hào tự dương dương đại bạch miên

Thân thủ mạc tỷ đại thối nhân

Hào tượng đông qua bạch ti ti

Thân thủ mạc tỷ bạch tất loan

Hào tượng lê ngưu vẫn nê trần....[2]

Hát xong bài Thập Bát Mô ngắn ngủi thì Mộ Dung Thiên cũng tắm xong. Chợt có những tiếng róc rách vang lên, thì ra hắn đã đứng dậy và hỏi:

- Táp Hy huynh đệ, sao ngươi vẫn chưa tắm?

Khiết Tây Táp lúc này đã bị "bàn tay trong tường tượng" sờ soạn khắp người theo những lời hát hạ lưu kia khiến cho xuân tình nhộn nhạo, nghĩ đến thân hình trần truồng của hấn đang ở cách mình không xa, thì nàng vừa sợ vừa thẹn, vội đáp:

- Ta...ta đang tắm đây.

Dứt lời, nàng vốc một chút nước rồi hắt lên người, tạo ra tiếng nước bị bơm như đang tắm.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Vậy ngươi cứ từ từ mà tắm nhé, ta đi trước đây.

Nói xong, hấn cứ tổng ngồng như thế mà bước ra cửa, và đi về phòng thay quần áo.

Khiết Tây Táp như trút được gánh nặng, nàng đứng lên tính đi ra khóa cửa lại, nhưng mới đi được nửa đường thì cửa bỗng nhiên lại bị đẩy ra, khiến cho Khiết Tây Táp lại bị kinh hoàng và hét lên một tiếng, hai tay hoảng hốt che đi những vị trí trọng yếu trên người. May mà đèn vẫn còn tắt, nên toàn bộ phòng tắm đều tối mịt, bằng không với tư thế chính diện như vậy thì cái gì cũng bị nhìn thấy hết rồi.

Khiết Tây Táp tựa như một nữ tử bị cường bạo, run giọng hỏi:

- La Địch, ngươi....ngươi lại muốn làm gì?

Mộ Dung Thiên cười hắc hắc nói:

- Táp Hy, ngươi biết không, vừa rồi ta đã phát hiện ra một bí mật.

Giọng cười của hấn thật quý dị, khiến Khiết Tây Táp nghe xong thì chợt cảm thấy choáng váng. Xong rồi, xong hết rồi, có lẽ lúc này hấn đã phát hiện ra mình là nữ nhân rồi, nhưng chỉ là không vạch trần ra mà thôi.

Mộ Dung Thiên cười thâm trầm, nói:

- Táp Hy, vừa rồi tắm rửa, ta "vô ý" nhìn thấy cái mông của ngươi, quả là vừa trắng tròn lại vừa cong lên, quả thật không khác gì mông của đám nữ nhân à nha. Thảo nào ngươi không dám bật đèn cùng tắm với ta, sợ ta sẽ cười cợt ngươi chứ gì? Yên tâm đi, ta rất kín miệng đấy nhé, hắc hắc!

Nói xong, hấn liền đóng cửa cái rầm.

Khiết Tây Táp nghe vậy gần như muốn khóc, ngoài phụ mẫu ra, chưa có nam tử nào khác nhìn thấy được ngọc thể của nàng, thế mà lại bị hấn thấy hết toàn bộ kể cả bộ vị kia. Khiết Tây Táp cảm thấy trời đất xung quanh như đang sụp đổ, vì nơi thiêng liêng thuần khiết nhất ở trong lòng thiếu nữ đã bị vấy bẩn. Ngay từ ngày đầu nhìn thấy tên sắc lang ở cùng phòng này thì nàng đã có một dự cảm đáng sợ rồi, quả nhiên là điều bất hạnh ấy đã trở thành hiện thực.

Chính vào lúc này, cánh cửa lại bị đẩy ra lần thứ ba. Khiết Tây Táp đã bị dọa đến mức kinh hãi quá độ và trở nên hoàn toàn chết lặng, dù cho có bị gã bạn cùng phòng này nhào vào cưỡng gian thì đối với một người đã nản lòng thoái chí như nàng, hấn cũng sẽ chẳng còn tâm trí đâu để phản kháng nữa.

Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên cũng vẫn chưa biết thân phận nữ nhân của nàng, mà cho dù có biết thì hấn cũng sẽ không làm ra cái chuyện cảm thú như vậy. Lần này hấn lại hỏi vào chính sự:

- Táp Hy huynh đệ, thiếu chút nữa là ta quên mất, hình như ngươi không phải là người địa phương đúng không? Nếu một mình ở lại học viện thì sẽ rất cô đơn, hay là cuối tuần này về nhà ta ăn cơm nhé?

Hết

Chú thích

[1] Nguyên văn

摸啊摸，伸手摸姐 胸上旁

我胸合了你身中

伸手摸姐掌巴中

掌巴弯弯在两旁

伸手摸姐乳头上

出笼包子无只样.....

Dịch nghĩa (bản dịch của hieusol - TTV):

Đưa tay sờ lên bờ ngực em,

Ngực anh kề sát ngực em,

Đưa tay sờ vào trong bàn tay em,

Bàn tay đang che cả hai bên ngực,

Đưa tay sờ lên đôi núm vú,

Cặp bánh sữa biến hóa đa hình đa dạng..”

Dịch thơ (bản dịch của hieusol - TTV):

Sờ lên tòa ngực đương thì,

Ngực kề sát ngực diệu kỳ nhân sinh,

Sờ lên ngón nhỏ móng manh,

Đang che giấu đoá ngực trinh nồn nằng,

Sờ đôi núm đỏ ta mon,

Muôn hình biến hóa Vu sơn mơ màng...

[2] Nguyên văn:

伸手摸妹屁股边

好似扬扬大白绵

伸手摸姐大腿儿

好像冬瓜白丝丝

伸手摸姐白膝湾

好像犁牛挽泥 尘.....

Dịch nghĩa (bản dịch của hieusol - TTV):

Tựa bông gòn mềm mại êm sướng tuyệt vời,

Đưa tay sờ đến bắp đùi em,

Ngon lành như quả bí mon mơn,

Đưa tay sờ đến đầu gối em,

Sướng như trâu cày kéo ruộng bùn...”

Dịch thơ (bản dịch của hieusol - TTV):

Sờ cặp mông nảy sắn cao,

Sướng lằng lằng sướng êm sao bông gòn,

Sờ đùi non, chiếc đùi non,

Ngon như quả bí chắc thon mát lành,

Sờ lên đầu gối nhanh nhanh,

Sương đường trâu kéo cày ban ruộng bùn...

Lời tác giả: Trong những chương qua, mọi tình tiết đều rất nhàn nhã chậm chạp. Một cuốn tiểu thuyết phải có mở có thất, nếu tình tiết lúc nào cũng khẩn trương thì sẽ dễ khiến cho người đọc cảm thấy mệt mỏi, cho nên nhằm giúp mọi người được buông lỏng, ta đã dùng sự khẩn trương làm nền móng, có phải là bốn đạo tặc rất nhân hậu chăng? Tuy nhiên, những tình tiết sau này sẽ không còn ung dung nhẹ nhàng như thế nữa, mà chúng sẽ từ chậm rãi chuyển thành khẩn trương dập dồn, bất cứ lúc nào cũng sẽ có chương rất ư kích thích, khiến cho các huynh đệ đảo lộn ruột gan cho xem, đến lúc đó thì đừng trách ta nhé.

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Ước Định

Trong lúc Mộ Dung Thiên đang chờ đợi sót ruột thì Khiết Tây Tập lại một lần nữa dùng dịch dung thuật để biến mình trở lại thành Tập Hy, và cảm bộ y phục bước ra khỏi nhà tắm. Bộ nữ phục là bộ duy nhất mà nàng giữ lại trong Không Gian giới chỉ, tuy có làm cho trọng lượng của nó tăng lên, nhưng dù sao cũng còn tốt hơn là để nó trong hành lý, vì biết đâu sau này sẽ phát sinh ra việc ngoài ý muốn thì không hay.

Vừa thấy Khiết Tây Tập đi ra, Mộ Dung Thiên liền kéo tay nàng nói:

- Huynh đệ, sao chậm chạp thế? Ta đợi này giờ.

Khiết Tây Tập nhẹ nhàng gỡ tay hắn ra, mặt đỏ như ráng chiều, một nửa là do thẹn thùng, nửa còn lại là vì xuân tình bị khơi dậy lúc nãy, nàng nói:

- La Địch, ta có vài yêu cầu muốn đề xuất với ngươi.

Mộ Dung Thiên ngẩn ra, hỏi:

- Yêu cầu gì, nghiêm trọng không? Không phải là do ta chế nhạo "tiểu huynh đệ" của ngươi quá ngắn đó chứ, ta vốn không hề có ý đó.....

Khiết Tây Tập lại cảm thấy như mình đang nói chuyện với người ngoài hành tinh vậy, nàng chỉ đành bất đắc dĩ nói:

- Không phải chuyện đó, thứ nhất, khi ta tắm, ngươi không được xông bừa vào như lúc nãy.

Mộ Dung Thiên đáp:

- À, là chuyện đó à, dễ thôi. Có phải là ngươi cảm thấy thiệt thòi khi bị ta nhìn thấy cái mông của ngươi không? Hay là thế này vậy, lần sau ta cũng cho ngươi xem lại cái mông của ta nha, bảo đảm rất hấp dẫn đấy!

Khiết Tây Tập đỏ mặt nói:

- Ta không cần! Tóm lại, ta thích tắm một mình, đó là sở thích cá nhân của ta, ngươi phải tôn trọng đời tư của ta.

Mộ Dung Thiên gật đầu đáp ứng:

- Ta vốn nghĩ mượn việc tắm chung đó để phát triển tình bằng hữu của chúng ta chứ. Thôi được, ta đồng ý, ngươi còn yêu cầu nào khác nữa không?

Khiết Tây Tập nói:

- Thứ hai, không được sờ tới sờ lui trên người ta. Cả hai đều là nam nhân mà làm vậy thì thật là buồn nôn.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Được rồi, được rồi, chỉ cần không bắt ta phải lấy thân báo đáp thì chuyện gì cũng có thể thương lượng. Chúng ta vừa đi vừa nói nào.

Nói xong, hắn kéo tay nàng đi và nói:

- Tập Hy huynh đệ, kéo một chút thế này không tính là sờ soạng chứ? Ta thật là không thể chờ được nữa, chúng ta đi nhanh lên một chút.

Khiết Tây Tạng đang định tránh né, nhưng sau khi nghe Mộ Dung Thiên nói câu đó thì lại thôi. Nàng chẳng thể làm gì khác hơn nên chỉ đành để cho hắn kéo đi, tuy nhiên, thân thể mềm mại của nàng cũng trở nên cứng nhắc, bởi vì cũng nên biết rằng, từ trước tới nay chưa có một nam nhân nào từng kéo tay nàng cả. Nhưng suy cho cùng, cả việc tắm chung với nam nhân cũng đã xảy ra rồi, vậy thì việc kéo tay này có đáng là chi, dù sao thì hắn cũng chưa biết thân phận nữ nhi của mình kia mà. Khiết Tây Tạng thở dài một hơi, rồi nửa muốn nửa không bước theo Mộ Dung Thiên đi ra cửa.

Sau khi ra tới cửa, Mộ Dung Thiên liền gọi một con tiểu ma thú đến chờ hai người đi thẳng đến Tát Á Da Lộ học viện. Hai học viện chỉ cách nhau hai con phố, ở tại siêu cấp thành thị như thế này thì đó là một khoảng cách rất gần. Ma thú chỉ cần chạy nhanh một lúc là đến nơi.

Khiết Tây Tạng nghi hoặc hỏi:

- La Địch, người tới đây làm gì?

Mộ Dung Thiên đáp:

- Lộ Thiên muội muội của ta học ở đây, ta phải đón nàng về nhà. Đúng rồi, nàng rất xinh đẹp và khả ái đấy.

Hắn vừa nói vừa lấy từ trong Trữ Vật châu ra hai bộ y phục ẩn sĩ, rồi đưa một bộ cho Khiết Tây Tạng.

Khiết Tây Tạng ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao chúng ta phải mặc bộ y phục này, bộ người muốn đi ăn cướp sao?

Nàng vừa nói xong thì liền cảm thấy đặc ý, không ngờ ở chung với Mộ Dung Thiên một thời gian mà suy nghĩ của mình cũng bắt đầu trở nên kỳ quái khác người.

Mộ Dung Thiên vỗ vỗ vai nàng tán thưởng:

- Khả khả, không tệ nha, huynh đệ, người bây giờ khôi hài hơn nhiều rồi, không còn quá cứng nhắc như trước kia nữa, nhưng chỉ tiếc là người đã đoán sai.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Nguyên nhân rất đơn giản, người không thấy ta lớn lên có đáng về anh tuấn tiêu sái thế này sao? Nếu như bị các mỹ nữ của học viện này quần lấy thì sẽ không có cách nào thoát ra được, vậy chúng ta sẽ phải làm sao? Do đó chúng ta phải sử dụng mấy bộ trang phục ẩn sĩ này. Thật là khổ mà, chẳng lẽ đẹp trai cũng là sai lầm sao?

Khiết Tây Tạng nghe xong lời đó thì về đặc đặc ý khi này liền biến mất ngay, nhìn bộ mặt dày của Mộ Dung Thiên mà nàng nhận ra bản thân mình dù có tiến bộ đến đâu đi nữa, nhưng nếu so với kẻ ngoài hành tinh này thì cũng chẳng bao giờ đuổi kịp, lúc nào cũng thua hắn một khoảng cách rất xa.

Đương nhiên, mục đích mà Mộ Dung Thiên mặc trang phục ẩn sĩ là vì để tránh bị Lăng Đế Tư hoặc Lý Ngang bắt gặp. Tuy rằng số lượng học viên của Tát Á Da Lộ ma võ học viện cũng đông như An Cách La Hy, thậm chí có khi lại còn nhiều hơn một chút, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn không muốn có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

Không lâu sau đó, Mộ Dung Thiên liền biết ngay sự cẩn thận của mình là hoàn toàn chính xác. Thì ra Lộ Thiên đang đứng đợi xa xa ở trước cửa học viện, nhưng bên cạnh nàng lại còn có một nữ nhân khác, chính là Lăng Đế Tư. Hai nàng đang cười nói rất vui vẻ. Mộ Dung Thiên không biết Lộ Thiên quen Lăng Đế Tư từ lúc nào, nhưng sắc mặt của hắn lúc này giống như đang bị một đám mây đen che phủ vậy.

Tuy còn cách sau một lớp trang phục ẩn sĩ nên không thể nhìn rõ sắc mặt của Mộ Dung Thiên, nhưng Khiết Tây Tạng cảm thấy gã bạn cùng phòng của mình dường như có hơi khác lạ so với bình thường. Nàng nhìn theo ánh mắt của hắn thì thấy được có hai thiếu nữ rất xinh đẹp đang đứng ở đó, một trong hai người là tiểu Tinh Linh rất hoạt bát khả ái, còn người kia lại là một nữ tử thuộc Nhân tộc, có niên kỷ hơi lớn, dung mạo xinh đẹp và vóc người cao gầy thon dài.

Lăng Đế Tư? Khiết Tây Tạng vừa nhìn một cái thì đã nhận ra ngay, nên nàng mừng rỡ vô cùng. Nàng vốn đang muốn tìm thời gian rảnh để đi kiểm Lăng Đế Tư, nào ngờ lại có cơ hội ngay lập tức.

Lộ Thiên vẫn luôn để tâm chú ý, vì thấy Mộ Dung Thiên đã trễ rồi mà vẫn chưa đến, nàng còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì. Mấy bộ trang phục kia là do hai người cùng đi mua, hơn nữa, nàng rất quen thuộc với vóc người của Mộ Dung Thiên, nên khi thấy hắn vừa xuất hiện thì liền nhận ra ngay. Sau khi nói với Lăng Đế Tư vài câu, thì nàng lập tức như con bướm tung tăng bay lại.

Lăng Đế Tư đưa mắt nhìn theo Lộ Thiên đến bên cạnh hai người mặc trang phục ẩn sĩ kia, nàng cảm thấy rất kỳ quái, vì không hiểu sao hai người ấy đều mang đến cho nàng một cảm giác là lạ không rõ ràng.

Thế rồi, một trong hai người đó đứng từ xa nhìn lại nàng, rồi đột nhiên làm ra một động tác kỳ quái, ngón tay cái, ngón trỏ, và ngón út duỗi ra, còn ngón giữa và ngón áp út thì thu về, dán sát lòng bàn tay.

- Khiết Tây.....

Vừa kêu được một nửa, Lăng Đế Tư liền ngậm miệng lại. Việc Khiết Tây Tạng ly khai gia tộc trốn đi, toàn quốc không có ai là không biết, không có ai là không hiểu, mà Lăng Đế Tư cũng không phải một người không có kiến thức. Do đó, khi thấy nàng ta khoác bộ trang phục ẩn sĩ, lại không đến gặp mặt, lẽ tất nhiên là muốn giấu diếm thân phận rồi.

Hai người một ma một võ, đều là các thiếu nữ thiên tài của Lam Nguyệt đế quốc. Họ vốn đã quen biết nhau từ nhỏ, lại còn là bạn khuê phòng không giấu nhau chuyện gì. Động tác vừa rồi chính là giao ước mà các nàng thường sử dụng, bởi vậy khi Lăng Đế Tư vừa liếc một cái thì đã nhận ra ngay. Nhưng lúc này không biết làm sao để gặp nhau, bởi vì Lăng Đế Tư biết bản thân mình luôn luôn thu hút sự chú ý của chúng nhân, nếu cứ đến gần Khiết Tây Tạng nói chuyện, vậy thì những kẻ âm thầm theo đuôi nàng nhất định là sẽ dò la lại lịch của nàng ta, đến lúc đó thì nàng ta sẽ gặp phiền phức rất lớn, nói không chừng có khi lại còn bị bại lộ thân phận nữa kia.

Lúc này Khiết Tây Tạng lại làm một động tác khác, sau đó thì chỉ chỉ về phía cửa trường. Lăng Đế Tư tức khắc hiểu ra. Ý của nàng ta là sáng sớm mai sẽ gặp lại ở đây, và đương nhiên, lúc đó cả hai cũng sẽ đều mặc trang phục ẩn sĩ để gặp nhau. Dù cho Khiết Tây Tạng không làm động tác ấy thì Lăng Đế Tư cũng không ngờ đến nỗi không tự biết làm điều đó.

Nhìn Khiết Tây Tạng, Lộ Thiên, và người còn lại mặc trang phục ẩn sĩ cùng khuất xa dần, Lăng Đế Tư cảm thấy khó hiểu, không biết người thần bí kia rốt cuộc là thần thánh phương nào? Theo lời của Lộ Thiên, vừa rồi là nàng ta đang đợi cả ca của nàng, thế thì sao Khiết Tây Tạng lại đi chung với hắn? Lăng Đế Tư được biết, Khiết Tây Tạng không có nhiều bằng hữu, nhất là các bằng hữu khác phái, bởi vì gia tộc của nàng ta quản chế rất nghiêm ngặt, có thể nói là không có mấy người. Ngay cả bằng hữu cùng phái mà có thể xưng là tri kỷ thì cũng chỉ có mỗi mình nàng mà thôi, vì vậy Lăng Đế Tư không hiểu tại sao khi Khiết Tây Tạng vừa đến Phật Lạc Lý Tư thì lại đi cùng với một nam tử xa lạ, tức ca ca của Lộ Thiên như thế. Ài, tất cả cứ đợi đến mai gặp mặt Khiết Tây Tạng ắt sẽ rõ.

Tuy đã mặc trang phục ẩn sĩ, nhưng cả Lộ Thiên và Khiết Tây Tạng đều nhận ra được sự khác lạ của Mộ Dung Thiên, hắn trở nên trầm lặng khác thường. Mọi ngày tinh thần của hắn rất bay bổng hào hứng, ngay cả Khiết Tây Tạng tự nhận sự hào hứng bay bổng của mình đã rất cao, vậy mà cũng phải cam bái hạ phong với hắn. Do đó, lúc này trong lòng của hai nàng đều có chút suy tư.

Khiết Tây Tạng nhớ rõ gã bạn cùng phòng của mình lúc này vừa nhìn thấy Lăng Đế Tư xong thì bộ dạng chột giống như hóa đá vậy, nàng không biết rằng mỗi lần nhìn thấy Lăng Đế Tư thì tâm tình của Mộ Dung Thiên đều trở nên rất phức tạp. Nàng trầm nghĩ trong lòng: "Chẳng lẽ hắn bị sắc đẹp của Lăng Đế Tư hấp hồn hấp vía, đến nỗi không buồn nói chuyện luôn hay sao?" Nghĩ tới đây, trong lòng Khiết Tây Tạng liền cảm thấy không thoải mái. Đó không phải là ghen tuông gì, và lại càng không phải vì nàng thích Mộ Dung Thiên, mà nàng cảm thấy mình vốn là một bậc thiên tài, từ trước tới nay làm việc gì cũng đều được thuận lợi, nhưng khi ở trước mặt tên sắc lang khắc nghiệt này thì cứ phải chịu nhục. Vậy mà đối với người bạn khuê phòng kiêm đối thủ của mình tại Lam Nguyệt đế quốc, tức Lăng Đế Tư, thì chỉ mới lần đầu gặp gỡ và khiến cho hắn thần hồn điên đảo rồi. Càng nghĩ, Khiết Tây Tạng lại càng cảm thấy như mình đang rơi vào thế hạ phong, tuy rằng nàng vẫn đang phải che giấu thân phận.

Lộ Thiên cũng không biết vì sao Mộ Dung Thiên không hài lòng, lần trước khi mới đến Tát Á Đa Lộ học viện lần đầu thì hắn cũng thất thường như vậy, vì thế mà trong lòng nàng cảm thấy thấp thòm bất an.

Sau khi về đến biệt thự, Mộ Dung Thiên thu xếp chỗ ngồi cho Khiết Tây Tạng xong, rồi nói với Lộ Thiên lúc này đang giúp hắn châm trà cho Khiết Tây Tạng:

- Tiểu Lộ, hãy vào trong phòng với huynh một chút. Huynh có việc muốn nói với muội.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Dị Giới Thần Dược Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.